Rosamunde Pilcher

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ

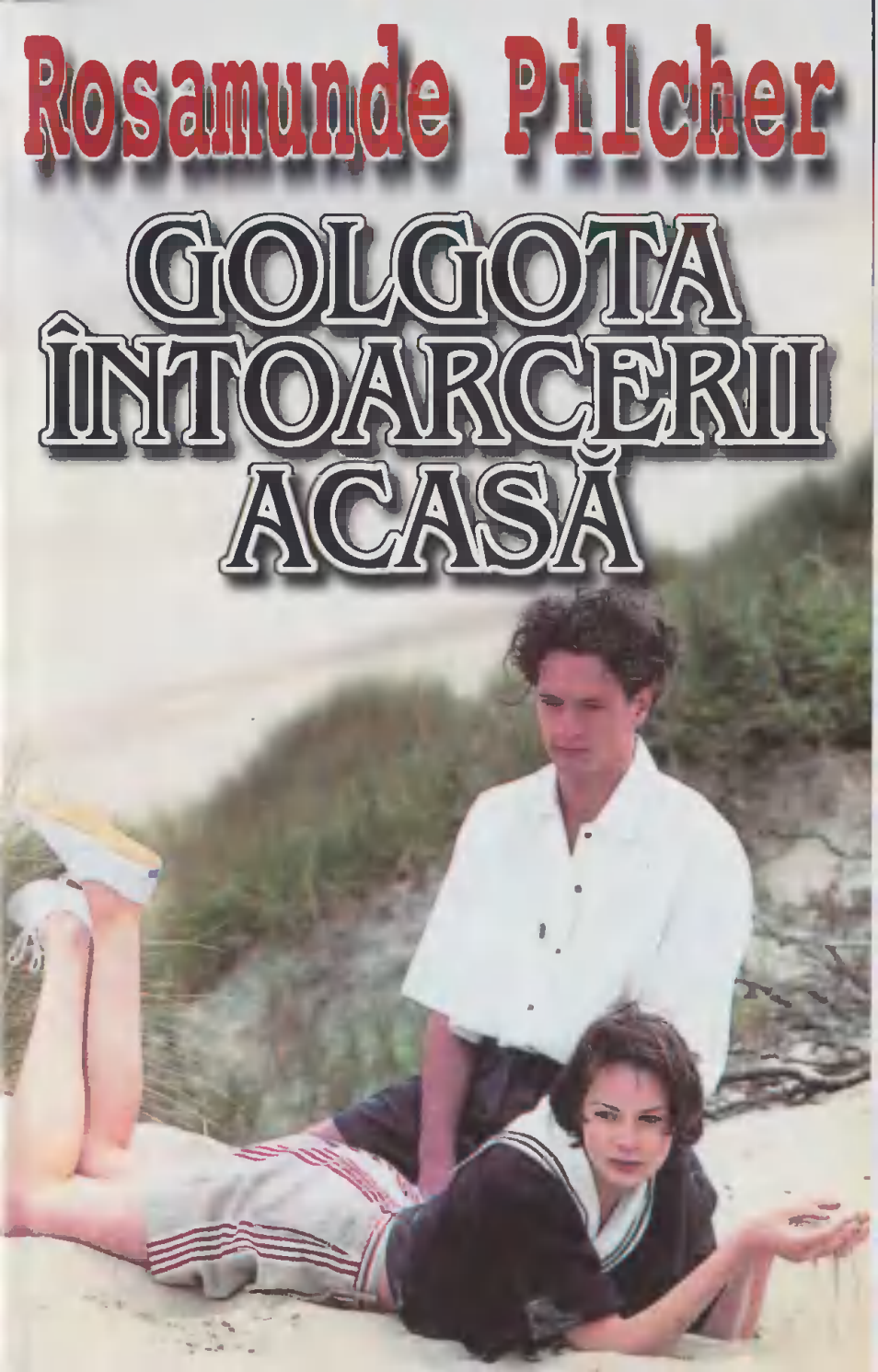

Rosamunde Pilcher dovedește și în acest nou roman că știe să facă să vibreze coarda lirică a cititorului prin chipurile vii ale oamenilor, prin zugrăvirea stărilor lor sufletești, prin descrierea ambianței și prin tablourile rupte din natura magnifică a comitatului Cornwall, unde se desfășoară cea mai mare parte a acțiunii. Protagonista romanului, Judith Dunbar, este ea însăși unul dintre aceste puternice personaje, care a urmat golgota războiului până a ajuns să se autodefinească, găsindu-și identitatea și rostul în viață, cunoscând în cele din urmă liniștea și căldura propriului cămin.

Blondi

ISBN 973-9139-83-3

Vivaldi

Ilustraţia copertei: **ADRIANA BELLU**

COMING HOME by *ROSAMUNDE PILCHER*

Copyright © 1995 by Rosamunde Pilcher
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

GOLGOTA

întoarcerii acasă

Traducerea: ILEANA CULCEA

*

Editura Vivaldi
București, 1997

Valoarea timbrului literar se virează în contul UNIUNII SCRIITORILOR nr. 45101032, BCR, Filiala sector 1 BUCUREŞTI

Dedic această carte soţului meu, Graham, care a făcut serviciul militar activ în cadrul Diviziei Scoţiei. Precum şi lui Gordon şi lui Judith, ca şi tuturor celor asemeni nouă, care eram tineri în perioada celui de-al doilea război mondial.

Partea întâi

1935

Şcoala elementară publică din Porthkerris se înălţa la jumătatea colinei abrupte care urca din inima micului oraş şi se întindea până spre tărâmurile mlăştinoase din împrejurimi, deşirându-se lin către zare. Era un edificiu impunător şi solid, în stil victorian, zidit din blocuri de granit, şi avea trei intrări, marcate prin tăbliţe speciale, indicând o veche rânduială: "Băieţi", "Fete" şi "Copii sub şapte ani", o moştenire din vremea când segregaţia sexelor devenise obligatorie. Clădirea era înconjurată de un teren de joacă pavat cu ciment şi împrejmuită de un gard înalt din fier forjat, oferind astfel lumii exterioare o faţadă îndeajuns de respingătoare. Dar în acea după-amiază târzie de decembrie, şcoala scânteia de o vie lumină, iar pe uşile deschise se revărsau valuri-valuri de copii emoţionaţi, împovăraţi de boccele cu cărţi, ţinând în mâini baloane şi cornete încărcate cu dulciuri. Ieşeau în grupuri mici, înghiontindu-se şi chicotind, scoţând ţipete de bucurie şi vorbe de ocară, înainte de a se împrăştia în cele din urmă pentru a porni fiecare spre casă.

Două erau motivele acestei agitaţii: se încheiase trimestrul de iarnă şi tocmai avusese loc serbarea şcolară de Crăciun. În sala de întruniri se cântase şi

Blondi

se desfăşuraseră jocuri distractive, chiar şi alergări de ştafetă, folosindu-se pungi cu fasole drept obiect convenţional care trebuia înhăţat iute şi transmis schimbului următor din echipă. Copiii dansaseră în acordurile muzicii interpretate la vechea pianină a şcolii, în maniera lui Sir Roger de Coverley[1], şi se înfruptaseră din plin cu îngheţată de fructe, cu chifle cu şofran şi cu limonadă spumoasă. La sfârşitul serbării, se aliniaseră şi, unul câte unul, îi strânseră mâna domnului Thomas, directorul şcolii, urându-i Crăciun fericit şi primind fiecare în dar câte o pungă cu dulciuri.

Era o rutină conştiincios respectată an de an, rămânând însă totdeauna un prilej întâmpinat cu bucurie şi savurat cu încântare. Treptat, afluxul gălăgios de copii se reduse, subţiindu-se până la un picur firav de întârziaţi care zăboviseră să-şi caute mănuşile uitate sau vreun pantof abandonat. Pe când ceasornicul şcolii bătu cinci fără un sfert, două fete, Judith Dunbar şi Heather Warren, amândouă în vârstă de paisprezece ani, ieşiră în cele din urmă pe uşa deschisă, îmbrăcate în paltoane bleumarin şi încălţate cu cizme de cauciuc, având căciuli din lână înfundate bine peste urechi. Dar numai la atât se rezuma asemănarea dintre ele, fiindcă Judith era bălaie, cu părul împletit în două cozi groase, lăsate pe spate, pistruiată şi cu ochi albaştri ca seninul cerului, în vreme ce oacheşa Heather moştenise înfăţişarea tatălui ei şi, prin el, din moşi-strămoşi, de la un navigator spaniol, a cărui corabie eşuase din

[1] Sir Roger de Coverley – personaj literar reprezentând idealul nobilului de ţară, la începutul secolului al XVIII-lea, în revista săptămânală "The Spectator" (1711-12, 1714) condusă de doi eseişti englezi, Joseph Addison şi Richard Steele.

întâmplare pe ţărmurile Cornwall-ului[1] după distrugerea Armadei. Astfel încât pielea-i era măslinie, părul ca pana corbului, iar ochii negricioşi şi strălucitori ca două boabe zemoase de strugure. Din şirul de elevi zburdalnici ele părăseau clădirea ultimele, deoarece Judith, care se despărţea de şcoala din Porthkerris pentru totdeauna, trebuise să-şi ia rămas bun nu numai de la domnul Thomas, ci şi de la ceilalţi profesori, precum şi de la doamna Trewartha, bucătăreasa şcolii, ca şi de la bătrânul Jimmy Richards, printre ale cărui sarcini umile se numărau întreţinerea focului la boilerul şcolii şi curăţirea toaletelor de afară. Într-un târziu, după ce Judith îşi luă adio de la toată lumea, cele două fete porniră la drum şi străbătură terenul de joacă, ieşind pe poarta şcolii. Se înnoptase bine, căci norii grăbiseră trecerea serii întunecând văzduhul prea devreme. Cădea şi o burniţă mărunţă şi rece, stropii licărind jucăuş în razele felinarelor aprinse. Strada se povârnea pe costişa înnegurată şi jilavă, presărată din loc în loc cu băltoace în care lumina se reflecta sclipitor. Fetele începură să coboare panta colinei, îndreptându-se spre oraş. Pentru un crâmpei de timp, nici una nu rosti vreun cuvânt. Apoi, Judith scoase un oftat.

— Ei bine, asta e, spuse ea pe un ton irevocabil.

— Trebuie să te simţi puţin ciudat, ştiind că nu te mai întorci aici.

— Da, aşa-i. Dar partea cea mai stranie este că sunt întristată. Nu m-am gândit niciodată că o să-mi pară rău când părăsesc o şcoală, dar acum aşa simt.

— N-o să mai fie la fel fără tine.

---

[1] Cornwall – comitat situat în sud-vestul Angliei.

— Şi nici fără tine. Însă tu eşti norocoasă, fiindcă măcar rămâi prietenă cu Elaine şi cu Christine. Pe când eu trebuie s-o iau de la bun început, încercând să-mi fac noi prieteni şi să găsesc la pensionul St. Ursula pe cineva care să-mi placă. În plus, o să fiu obligată să port şi uniformă.

Tăcerea lui Heather sugeră de la sine înţelegere şi simpatie adâncă. Dintre toate relele, obligaţia de a purta uniformă era considerată cea mai supărătoare. La şcoala din Porthkerris, li se îngăduia elevilor să vină la ore îmbrăcaţi în haine pestriţe, în pulovere viu colorate, alcătuind o amestecătură veselă şi luminoasă, îndeosebi fiindcă fetele îşi strângeau părul cu panglici în nuanţe strălucitoare. Dar pensionul particular St. Ursula reprezenta o instituţie de educaţie arhaică, cu concepţii învechite şi rigide. Aici, fetele purtau paltoane din tweed[1] verde-închis, ciorapi lungi şi groşi de culoare maro şi pălării verde-închis care dezavantajau până şi pe cea mai drăguţă dintre eleve, atât de improprii şi neatrăgătoare erau. St. Ursula accepta şi şcolăriţe externe, creaturi nefericite, profund dispreţuite de Judith şi de Heather, ca şi de elevele de seama lor din Porthkerris, fiind considerate drept o plevuşcă bună să cadă la momeală în plasa şicanelor şi ironiilor chinuitoare, dacă aveau nenorocul să călătorească în acelaşi autobuz. Era deprimant să te gândeşti că Judith trebuia să intre în rândul acestor mironosiţe care-şi dădeau atâtea ifose.

Dar cea mai neplăcută dintre toate era perspectiva de a sta la internat. Membrii familiei Warren erau

[1] tweed – stofă de lână englezească, ţesută de mână.

extrem de apropiaţi şi de ataşaţi unul de celălalt, iar Heather nu-şi putea imagina o soartă mai vitregă decât aceea de a fi îndepărtată de lângă părinţi şi separată de cei doi fraţi mai mari, amândoi la fel de chipeşi şi de oacheşi ca şi tatăl lor. La şcoala din Porthkerris, ambii băieţi cuceriseră cununile notorietăţii prin năzbâtiile şi nebuniile lor, dar, de când se mutaseră la şcoala districtuală din Penzance, fuseseră oarecum îmblânziţi de un director sever şi constrânşi să se apuce de învăţătură şi să-şi îndrepte purtările. În compania lor, Heather se distra cel mai bine pe lume şi ei o învăţaseră să înoate, să meargă cu bicicleta şi să pescuiască macrouri cu traulul din barca lor butucănoasă din lemn. Şi cum te puteai oare amuza având împrejur numai fete? Nu conta că St. Ursula se afla în Penzance şi deci numai la zece mile depărtare. Zece mile reprezentau o infinitate dacă trebuia să trăieşti la distanţă de mămica şi tăticu, de Paddy şi de Joe. Cu toate acestea, se părea că biata Judith nu avea de ales. Tatăl ei lucra la Colombo, în insula Ceylon şi, timp de patru ani, Judith, mama şi sora sa mai mică locuiseră în Anglia, despărţite vreme îndelungată de el. Acum, doamna Dunbar şi Jess se reîntorceau în Ceylon, iar Judith urma să rămână singură aici, fără a avea nici cea mai vagă idee când îşi va revedea mama.

Dar, după cum obişnuia să remarce doamna Warren, n-avea rost să te tânguieşti după ceea ce nu mai poţi drege. Heather chibzuia ce să mai spună ca să-şi înveselească prietena posomorâtă.

— Or să vină şi alte vacanţe şcolare.

— Pe care o să mi le petrec la mătuşa Louise.

— Of, haide zău, nu mai fi aşa de amărâtă. Cel puţin, o să rămâi aici şi o să locuieşti în Penmarron.

Gândeşte-te doar cum ar fi dacă mătuşa ta ar sta într-un loc îngrozitor, fără ieşire la mare, în interiorul ţării, sau într-un oraş îndepărtat. Şi acolo n-ai cunoaşte pe nimeni. Dar aşa cum stau lucrurile, putem continua să ne vedem. Poţi veni pe la noi şi o să mergem împreună la plajă sau la cinema.

— Eşti sigură?

Heather rămase surprinsă şi nedumerită.

— Cum adică sigură?

— Păi, vreau să zic... convinsă că doreşti să ne mai vedem şi să fii prietena mea. Asta fiindcă mă mut la St. Ursula şi pentru toate cele ce decurg de aici. N-o să crezi că sunt snoabă şi înfumurată?

— Ah, tu de colo! Drept cine mă iei.

Heather îi arse peste fund o lovitură drăgăstoasă cu bocceaua de cărţi.

— Pentru mine, ar fi o formă de evadare.

— Vorbeşti de parcă te-ai duce la închisoare.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Cum arată casa mătuşii tale?

— Este destul de mare, aşezată pe o creastă, chiar în apropierea terenului de golf. Şi-i plină de tăvi din alamă, piei de tigru şi picioare de elefant.

— Picioare de elefant? Pe scumpa mea viaţă, la ce le foloseşte?

— Drept suport pentru umbrelă.

— Nu cred că mi-ar plăcea. Dar bănuiesc că n-o să trebuiască să priveşti cu atenţie în jurul tău. Ai propria-ţi cameră, nu?

— Da, am odaia mea. Era cea mai bună cameră pentru musafiri, prevăzută chiar şi cu chiuvetă. O să am loc să-mi pun şi biroul.

— În ceea ce mă priveşte, sună destul de bine. Nu ştiu de ce faci atâta caz.

— Nu fac nici un caz. Numai că pentru mine locul ăsta nu reprezintă un cămin adevărat. Şi este aşa de frig acolo, pe coama aia de deal, pustie şi bătută de vânturi. Casa se numeşte "Windyridge"[1] şi, de fapt, nu-i nici de mirare. Chiar şi atunci când în altă parte nu adie nici o boare, acolo suflă totdeauna un vânt turbat care zgâlţâie ferestrele de la casa mătuşii Louise.

— Pare un loc bântuit de vijelii şi năluci.

— Şi în plus, alt inconvenient este că-i atât de departe şi de izolat. N-o să mai pot merge cu trenul, iar cea mai apropiată staţie de autobuz se află la două mile distanţă. Şi mătuşa Louise n-o să aibă timp să mă ducă încoace şi încolo cu maşina, fiindcă joacă golf încontinuu.

— Poate o să te înveţe şi pe tine.

— Oh, ha, ha.

— Se pare că ai nevoie de o bicicletă. Astfel, ai putea merge oricând şi oriunde vrei. Sunt doar trei mile până la Porthkerris, pe drumul de costişe.

— Eşti grozavă! Nici măcar nu m-am gândit la o bicicletă.

— Nu ştiu de ce nimeni nu ţi-a cumpărat una mai demult. Tata mi-a dăruit-o pe-a mea când aveam zece ani. Nu înseamnă că-mi este de mare folos în locul ăsta afurisit, cu multe dealuri, dar unde o să stai tu pare să fie taman ce-ţi trebuie.

— Sunt foarte scumpe?

— Una nouă costă cam cinci lire sterline. Însă ai putea găsi una mai ieftină de ocazie, la mâna a doua.

— Mama nu se prea pricepe la astfel de lucruri.

---

[1] "Windyridge" - Creasta bătută de vânturi (în engleză).

— În realitate, cred că nici o mamă nu-i prea pricepută la aşa ceva. Dar nu este foarte dificil să cauţi într-un magazin de biciclete. Convinge-o să-ţi dăruiască una de Crăciun.

— I-am cerut deja să-mi cumpere de Crăciun un pulover cu guler răsfrânt.

— Ei bine, mai cere-i şi o bicicletă.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi. N-o să te refuze, fiindcă pleacă din ţară şi nu ştie când o să te mai vadă. O să-ţi dea orice doreşti. Bate fierul cât e cald - o sfătui Heather, preluând o altă zicală favorită a doamnei Warren.

— O să văd, îi replică scurt Judith.

Îşi continuară un timp drumul în tăcere, paşii lor răsunând cadenţat pe caldarâmul ud, în liniştea serii. Trecură pe lângă cârciuma care răspândea în beznă o lumină veselă şi unde se serveau peşte şi cartofi prăjiţi, mirosul apetisant de grăsime încinsă şi de oţet aromat slobozit prin uşa deschisă făcând să-ţi lase gura apă.

— Mătuşa ta, doamna Forrester, este sora mamei, nu-i aşa?

— Nu, a tatălui meu. E mult mai în vârstă, se apropie de cincizeci de ani. A trăit în India. De acolo şi-a adus picioarele de elefant.

— Dar unchiul tău?

— A murit. Mătuşa Louise este văduvă.

— Are copii?

— Nu. Nici nu cred să fi avut vreodată.

— Curios lucru, nu găseşti? Ce socoţi? Asta-i fiindcă nu vor sau din pricină că... altceva anume... nu se întâmplă. Nici mătuşa mea May n-a făcut copii şi l-am auzit pe tăticu spunând că era din vina unchiului Fred, slab de vână. Ce-ţi închipui că a vrut să zică?

— Habar n-am.

— Bănuieşti că asta ar avea vreo legătură cu ceea ce ne-a povestit Norah Elliot? Îţi aminteşti, în ziua aceea când am stat în spatele hangarului pentru biciclete.

— Norah a scornit o bazaconie.

— De unde ştii?

— Deoarece era prea dezgustător să fie adevărat. Doar ea putea născoci ceva atât de scârbos.

— Probabil că aşa e...

Acesta reprezenta un subiect fascinant de discuţie asupra căruia cele două fete zăboveau din când în când, fără însă a ajunge la vreo concluzie utilă, în afară de faptul că Norah Elliot duhnea de departe a nespălată şi că bluzele ei de şcoală erau întotdeauna jegoase. Totuşi, acum nu era timp să dezlege enigma, fiindcă, absorbite de conversaţie, se pomeniră deja la poalele dealului, în centrul oraşului, în faţa bibliotecii publice, unde drumurile lor se despărţeau. De aici, Heather urma să-şi îndrepte paşii în direcţia portului, străbătând uliţele înguste şi cărările întortocheate şi pietruite, până la casa din granit, clădită în formă de pătrat, unde locuia familia Warren, deasupra băcăniei domnului Warren, iar Judith trebuia să urce altă colină pentru a ajunge la gară.

Stăteau amândouă sub felinarul străzii în burniţeala rece care te pătrundea până la piele şi se priveau drept în faţă.

— Atunci, presupun că a venit timpul să ne luăm rămas bun, rosti Heather.

— Da, aşa cred.

— Poţi să-mi scrii. Ai adresa mea. Şi sună la maga-

zin dacă vrei să-mi laşi un mesaj. Vreau să spun... în vacanţă, înainte să vii pe la noi.

— Aşa o să fac.

— Probabil că n-o să fie prea rău la St. Ursula.

— Nu, nu cred.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Dar nici una nu schiţă vreo mişcare, nu se întoarse, nedând nici un semn de plecare. Fuseseră prietene timp de patru ani. Era un moment emoţionant.

— Îţi urez Crăciun fericit, spuse Heather.

Se aşternu un alt răstimp de tăcere. Pe neaşteptate, Heather se aplecă uşor şi plasă în fugă un sărut pe obrazul umezit de ploaie al lui Judith. Apoi, se răsuci brusc, fără a mai scoate un cuvânt, şi porni în goană în josul străzii, ecoul paşilor ei stingându-se încet-încet pe lespezile reci, până când Judith nu mai auzi nimic. De-abia atunci îşi continuă drumul solitar, simţindu-se mâhnită ca după o pierdere grea, ireparabilă. Urcă uliţa îngustă, încadrată de mici prăvălii strălucitor luminate, ale căror vitrine fuseseră decorate de Crăciun cu fire creţe de beteală argintie înfăşurate în jurul cutiilor cu mandarine şi al borcănaşelor cu săruri de baie, legate cu panglici purpurii.

Chiar şi negustorul de articole de fierărie îşi făcuse datoria. "Cadouri folositoare şi agreabile" se putea citi pe un anunţ scris de mână, aninat de un ciocan cu vârful spintecat, destul de înspăimântător la vedere, care etala în mod ostentativ o crenguţă artificială de ilex comun. Trecu pe lângă ultima prăvălie, situată chiar pe culmea dealului, care era o sucursală locală a reţelei lui W. H. Smith, de unde mama lui Judith îşi cumpăra revista lunară "Vogue" şi unde venea în fiecare sâm-

bătă să-şi schimbe cartea împrumutată la bibliotecă. În acest punct, drumul se netezea, casele se răreau, iar vântul se înteţea biruitor, fără a mai întâmpina obstacolul acoperişurilor. Vijelia se dezlănţuia în rafale scurte de burniţă deasă, suflând în averse, izbind-o în faţă. În întuneric, acest vifor şuiera şi gemea într-un fel special, aducând cu sine vuietul talazurilor care huruiau când se spărgeau de ţărmurile mării din depărtare. După un timp, se opri din mers, sprijinindu-şi coatele de un zid scund din granit pentru a se odihni după urcuşul greu şi pentru a-şi potoli răsuflarea. De sus, de pe coama dealului, văzu învălmăşeala de case, estompate în pâclă, înşirându-se la vale până aproape de rada întunecoasă a portului. Privi şi spre drumul ce ducea către port, conturat de un şirag şerpuit de felinare de stradă. Luminiţele roşii şi verzi ale bărcilor de pescuit clipeau, cufundându-se şi înălţându-se odată cu hula, şi împrăştiau reflexe tremurătoare în apele de cerneală. Orizontul îndepărtat se pierdea în beznă, dar oceanul, neliniştit şi învolburat, se înnădea la infinit. La distanţă, farul îşi arunca razele peste întinderea de apă: întâi un fascicul luminos scurt, apoi două lungi. Judith îşi imagină valurile veşnice lovindu-se ritmic de stâncile neclintite de la baza farului. Deodată, se înfioră. Era mult prea frig să stea acolo, în întuneric şi în bătaia viforniţei. Trenul urma să plece din gară peste cinci minute. Începu să alerge, bocceaua cu cărţi izbind-o peste coapsă. Ajunse la lungul şir de trepte din granit care coborau spre gară şi se prăvăli pe ele cu o încredere nepăsătoare, întemeiată pe o bună cunoaştere a locurilor. Micul tren aştepta pe platforma unei căi ferate secundare: o locomotivă, două vagoane de clasa a treia, un vagon de clasa întâi şi furgonul şefului de

tren. Nu trebuia să-şi cumpere bilet fiindcă avea permis şcolar de călătorie şi, oricum, domnul William, şeful de tren, o cunoştea la fel de bine ca pe propria fiică. Chiar şi Charlie, mecanicul de locomotivă, o ştia pe Judith şi binevoia uneori să mai zăbovească plecarea trenului din halta Penmarron, cu prelungi sunete de sirenă, din timp ce şcolăriţa întârziată mânca pământul străbătând grădina "Casei Riverview"

Călătoria spre şi de la şcoală cu acest mic tren va reprezenta unul dintre lucrurile care-i vor lipsi cu adevărat, întrucât calea ferată şerpuia, pe o distanţă de trei mile, de-a lungul coastei, o porţiune deosebit de spectaculoasă oferind tot ce şi-ar putea dori cineva să admire. Acum, Judith nu putea privi peisajul fiindcă se întunecase, dar, în timp ce trenul gonea huruind, îl vedea aievea tocmai cum era: ţărmuri stâncoase şi crestături adânci, golfuri şi plaje, căsuţe desfătătoare, poteci înguste şi petice de câmp care, primăvara, se îngălbeneau de narcise. Apoi, dunele de nisip şi litoralul imens şi pustiu pe care ajunsese să-l considere un bun propriu.

Câteodată, când oamenii aflau că Judith nu are tată, fiindcă el se găsea de fapt la celălalt capăt al lumii unde lucra pentru o prestigioasă companie navală denumită Wilson-McKinnon, aceştia o compătimeau. "Ce îngrozitor e să creşti fără un tată! Nu-i ducea dorul? Cum se simţeau fără un bărbat în casă, nici măcar în weekend? Când o să-l vadă din nou? Când o să se întoarcă acasă?"

Răspundea întotdeauna la întrebări într-o manieră vagă, în parte pentru că nu dorea să discute despre această problemă şi în parte din pricină că nu ştia precis ce anume simţăminte nutrea. Numai că îşi dăduse

seama de la început că viaţa urma să se desfăşoare astfel, fiindcă întocmai aşa decurgea pentru fiecare familie britanică din India, iar copiii se împăcaseră şi acceptaseră faptul că, de la o vârstă fragedă, lungile despărţiri şi separări aveau să fie până la urmă inevitabile.

Judith se născuse la Colombo şi trăise acolo până la zece ani, cu doi ani mai mult decât i se îngăduia, de regulă, oricărui copil britanic să stea la tropice. În toată acea perioadă, familia Dunbar venise acasă, în concediu, doar o singură dată, însă pe atunci Judith nu avea decât patru ani, iar amintirile acelei şederi în Anglia se înceţoşaseră odată cu trecerea anilor. Nu-i fusese hărăzit să simtă că Anglia reprezenta "acasă", locul natal sau patria de origine. În schimb, Colombo tocmai asta era, cu spaţiosul bungalou de pe Galle Road, cu grădina mereu înverzită, separată de Oceanul Indian de o linie simplă de cale ferată care trecea la sud de Galle. Datorită imediatei apropieri de ocean, nu contase niciodată cât de toridă era clima, deoarece o briză răcoritoare adia totdeauna dinspre ţărm, iar în casă se aflau evantaie imense din lemn, suspendate de tavan, care primeneau aerul.

Dar, fatalmente, sosi şi ziua când trebuiră să părăsească toate aceste lucruri. Să-şi ia adio de la casă şi de la grădină, de la Amah şi de la Joseph, majordomul şi bătrânul tamil care îngrijea grădina. Să-şi ia rămas bun de la tata. "De ce trebuie să plecăm?" îl întrebă Judith în vreme ce el le ducea cu maşina spre port, unde vasul de călători, care scotea deja o pană albă de aburi, stătea ancorat, priponit cu odgoane groase de sârmă. "Fiindcă e timpul să plecaţi" îi răspunse el. "Vine o vreme pentru toate".

Nici unul dintre părinţi nu-i spuse că mama era însărcinată şi numai când ajunseră în cenuşia Anglie, cu multă ploaie şi zile friguroase, după o călătorie de trei săptămâni, i se dezvălui lui Judith secretul că un bebeluş urma să fie adus pe lume.

Deoarece nu aveau un cămin propriu la care să se reîntoarcă, mătuşa Louise, asistată de fratele ei, Bruce, şi-a luat răspunderea să rezolve problema, a descoperit "Casa Riverview" şi a închiriat-o gata mobilată. Curând după ce se instalară în noua reşedinţă, se născu şi Jess la spitalul comunal din Porthkerris. Şi acum venise vremea ca Molly Dunbar să se reîntoarcă în Colombo. Jess o însoţea, iar Judith urma să rămână în Anglia. Le invidia pe amândouă teribil de mult.

Ele locuiseră împreună în Cornwall timp de patru ani. Aproape o treime din viaţa ei. Şi, în general vorbind, fuseseră ani buni. Casa era confortabilă, cu destul spaţiu pentru toate trei, şi avea şi o grădină, mare şi întortocheată, care se revărsa pe coama dealului într-o înlănţuire de terase, pajişti, trepte de piatră şi livezi de meri.

Totuşi, cel mai bun lucru dintre toate era libertatea de care se bucurase Judith. Două erau motivele acestei relative independenţe. Molly, ocupată cu îngrijirea bebeluşului, avea prea puţin timp s-o supravegheze pe Judith şi era mulţumită că fiica mai mare reuşea să se distreze de una singură. De asemenea, deşi era din fire o mamă exagerat de grijulie şi de protectoare faţă de copiii săi, îşi dădu curând seama că micul sat adormit şi împrejurimile-i liniştite nu prezentau nici o ameninţare. Explorând ţinutul, Judith se aventurase, cu titlul de încercare, dincolo de hotarele grădinii, aşa încât linia de cale ferată, plantaţia de violete din vecinătate şi

malurile estuarului deveniră terenul ei de joacă. Câştigând în îndrăzneală, descoperise cărarea care ducea la biserica din secolul al XI-lea, cu turnul ei normand, de formă pătrată, şi cimitirul bătut de vânturi şi ploi, înţesat de străvechi pietre de mormânt acoperite de licheni. Într-o zi senină, pe când se ghemuise la pământ încercând să descifreze inscripţia cioplită cu dalta pe una dintre pietre, fusese surprinsă de către vicar care, încântat de interesul ei, îi arătase biserica, îi povestise din istoria ei şi îi punctase caracteristicile remarcabile şi comorile desăvârşite. Apoi, urcaseră în turn şi stătuseră acolo sus, în bătaia vântului, iar el îi indică prin gesturi elocvente semne de hotar. Era de parcă i s-ar fi dezvăluit în faţa ochilor o întreagă lume, o hartă imensă şi minunat colorată: ferme împărţite în parcele pestriţe asemeni unei plăpumi matlasate, verde catifelat pentru păşuni şi cafeniu pluşat pentru pământul arat; coline îndepărtate, încununate cu movile tumulare celtice, din piatră, care datau din epoci arhaice, învăluite în negura timpurilor şi depăşind puterea de înţelegere a contemporanilor; estuarul, cu puhoiul său de ape albastre în care se răsfrângea cerul, asemănător cu un lac uriaş îngrădit de uscat, fără a fi însă aidoma unui iezer, fiindcă se umplea şi se golea odată cu mareele, vărsându-se în mare prin şenalul adânc cunoscut sub numele de Canalul Mânecii. În acea zi, şuvoaiele aduse de flux prin Canal erau de culoare albastru-indigo, însă oceanul era ca peruzeaua, cu brizanţi puternici care se rostogoleau în spume pe plaja pustie. Judith văzu lunga linie de dune formate de-a lungul coastei arcuindu-se spre nord, unde se ridica farul, şi bărci de pescuit ieşite în larg şi pescăruşi gălăgioşi plutind în văzduh.

Vicarul îi explică faptul că biserica fusese construită pe acest dâmb, deasupra litoralului, astfel încât turnul ei să fie un semnal luminos, un far pentru navele care încercau să ajungă la ţărm, îndrumându-le prin ape sigure. Şi nici nu era greu să-ţi imaginezi acele galioane de demult, cu pânzele fluturând în vânt, navigând, purtate de flux dinspre marea deschisă, pentru a acosta în amonte.

Pe măsură ce descoperea ţinuturile din împrejurimi, Judith reuşi să-i cunoască şi pe oamenii locului. Locuitorii din Cornwall iubeau copiii şi oriunde îşi făcea ea apariţia era întâmpinată cu atâta plăcere încât timiditatea ei înnăscută se evapora de îndată. De altfel, satul gemea de personaje extrem de interesante: doamna Berry care ţinea prăvălia din sat şi făcea îngheţată din praf de ouă; bătrânul Herbie care căra cărbuni cu căruţa şi doamna Southey de la oficiul poştal, care instalase un grilaj de protecţie deasupra tejghelei pentru a se apăra de bandiţi şi care cu greu izbutea să vândă un timbru fără să dea restul greşit.

Şi mai erau şi alţii, chiar mai fascinanţi, locuind mult mai departe! Domnul Willis era unul dintre ei. Acesta îşi petrecuse o bună bucată din viaţă într-o mină de cositor din Chile, dar, după o existenţă plină de aventuri, se înapoiase în cele din urmă în ţinutul său natal, Cornwall, şi prinsese rădăcini într-o cocioabă de lemn cocoţată pe dunele de nisip de lângă malul Canalului Mânecii. Pe plaja îngustă din faţa colibei sale zăceau împrăştiate tot felul de resturi ciudate, aduse pe uscat de valuri: fuioare de frânghii marinăreşti, cutii pentru peşte sfărâmate, cizme de cauciuc umflate de apă şi sticle. Într-o zi, domnul Willis dăduse din întâmplare peste Judith care căuta scoici, intrase în vorbă cu ea

şi o invitase la o ceaşcă de ceai în bojdeuca lui. Pe urmă, copila îşi făcuse o regulă din a-l pândi ca să stea la taclale, tăifăsuind împreună despre vrute şi nevrute.

Dar domnul Willis nu trecea nicidecum drept un trândav care trăieşte din ceea ce aruncă apa pe ţărm, fiindcă avea două slujbe. Una dintre ele era să urmărească mişcarea mareelor şi să dea un semnal când apele creşteau suficient de mult pentru ca vasele încărcate cu cărbune să poată porni în larg, evitând bancurile de nisip, iar slujba cealaltă era de luntraş. În faţa colibei sale atârnase un clopot luat de pe un vapor vechi; orice persoană dornică să traverseze Canalul Mânecii trăgea clopotul, după care domnul Willis ieşea din bordeiul său, îşi târa barca la mal şi, mânuind vâslele, cârmea spre celălalt ţărm. Pentru acest serviciu, destul de incomod şi foarte periculos dacă se întâmpla să fie un reflux furtunos, pretindea o plată de doi penny.

Domnul Willis locuia împreună cu doamna Willis, dar ea se îndeletnicea cu mulsul vacilor pe la fermele din sat şi cel mai adesea nu se afla acasă. Gura lumii zvonise că nu era defel doamna Willis, ci domnişoara Cutare sau Cutărică şi nimeni nu vorbea cu ea prea mult. Misterul identităţii doamnei Willis se împletea strâns cu şarada unchiului lui Heather, Fred, care nu avea destulă vână în el, dar ori de câte ori Judith aborda subiectul cu mama ei, era întâmpinată cu bosumflări şi schimbarea bruscă a vorbei.

Judith nu îi pomenise niciodată mamei despre prietenia ei cu domnul Willis. Simţea instinctiv că ar fi descurajată să-i mai ţină acestuia companie şi i s-ar interzice cu siguranţă să intre în coliba lui ca să bea o ceaşcă de ceai. Ceea ce era ridicol. Ce rău ar putea

să-i facă domnul Willis cuiva? Câteodată, mămica era îngrozitor de stupidă. Cum o dovedea bunăoară şi modul de a o trata pe Judith exact ca pe Jess, care avea doar patru ani. La paisprezece ani, Judith se considera destul de matură să i se împărtăşească şi să participe la discutarea deciziilor cu adevărat importante care urmau să-i înrâurească viaţa. Dar nu, dimpotrivă, mami nu obişnuia nicidecum să stea de vorbă cu ea. Pur şi simplu, îi comunica hotărârile luate.

"Tocmai am primit o scrisoare de la tata: Jess şi eu trebuie să ne întoarcem la Colombo"

Ceea ce fusese, în esenţă, un fel de ştire-bombă, pentru a nu spune mai mult.

Ba chiar şi mai rău. "Am decis să mergi ca internă la pensionul St. Ursula. Numele directoarei este domnişoara Catto, am fost să vorbesc cu ea şi totu-i aranjat. Trimestrul al doilea, care durează până la vacanţa de Paşti, începe pe cincisprezece ianuarie"

De parcă ea, Judith, ar fi fost un pachet mutat de colo-colo sau un căţeluş băgat în cuşcă!

"Şi ce-o să fac în vacanţe?"

"O să stai la mătuşa Louise. Mi-a zis, plină de bunăvoinţă, că o să aibă grijă de tine şi o să-ţi fie tutore cât timp suntem departe de ţară. Urmează să-ţi dea cea mai bună odaie pentru musafiri şi poţi să-ţi iei cu tine calabalâcurile şi să le instalezi acolo."

Ceea ce era, probabil, cel mai demoralizant lucru dintre toate. Nu fiindcă nu-i plăcea de mătuşa Louise. În timpul şederii lor la Penmarron, se vizitaseră deseori, iar ea se purtase cu destulă amabilitate. Ci doar pentru că nu era persoana potrivită: suficient de în vârstă – având cel puţin cincizeci de ani – uşor predispusă să-i intimideze pe cei din jur şi câtuşi de puţin

agreabilă. Iar Windyridge întruchipa prin definiţie căminul unei femei vârstnice, bine orânduit şi tihnit. Cele două surori, pe nume Edna şi Hilda, care munceau pentru ea în calitate de bucătăreasă şi de menajeră, erau tot atât de bătrâne şi de neatrăgătoare, nesemănând nici pe departe cu draga de Phyllis care se îngrijea de gospodăria casei lor, Riverview, şi totuşi mai găsea timp să se joace de-a alungarea duhului necurat la masa din bucătărie sau să-i ghicească norocul în frunze de ceai.

Ele îşi vor petrece probabil ziua de Crăciun împreună cu mătuşa Louise. Vor merge la biserică şi apoi vor mânca friptură de gâscă la prânz, iar înainte de a se însera, se vor plimba cu paşi sprinteni de-a lungul terenului de golf, până la poarta albă care se înalţa chiar deasupra mării. Nu era prea palpitant, dar, la paisprezece ani, Judith îşi pierduse unele dintre iluziile legate de petrecerea Crăciunului. Această sărbătoare amintind naşterea lui Hristos ar trebui să fie întocmai ca în cărţi sau ca pe felicitările de sezon, însă la ei nu arăta niciodată aşa fiindcă mami nu se pricepea defel să creeze atmosfera favorabilă, dovedind invariabil o tristă lipsă de înclinaţie pentru decorarea casei cu ilex sau pentru împodobirea bradului. În ultimii doi ani, îi tot repetase lui Judith că era realmente prea mare ca să mai atârne un ciorap lung de şemineu în aşteptarea darurilor.

De fapt, acum că Judith se gândea la asta, mama nu se dovedea cu adevărat iscusită la nici unul dintre astfel de lucruri. Nu-i plăceau picnicurile pe plajă şi ar fi preferat să facă orice altceva decât să organizeze serbarea unei zile de naştere. Era chiar prea timidă din fire ca să conducă şi o maşină. Aveau, firește, un auto-

mobil, un Austin foarte mic şi uzat, însă mama se încăpăţâna să invoce orice scuză posibilă, mai curând decât să-l scoată din garaj, convinsă că era pe punctul de a se ciocni de un alt vehicul, de a pierde controlul asupra frânelor sau de a nu reuşi să ambreieze când ajungeau la un deal.

Gândul lui Judith zbură înapoi la apropiata sărbătoare de Crăciun. Oricum şi-ar petrece-o, Judith ştia că nimic nu putea fi mai rău decât acel Crăciun de acum doi ani, când mami insistase să stea câtva timp la părinţii săi, cucernicul reverend şi doamna Evans.

Bunicul avea datoria să administreze o mică parohie din Devon, iar bunica era o bătrânică învinsă care se luptase toată viaţa cu sărăcia cu lustru, trecând prin nenumărate case parohiale construite pentru mari familii victoriene cu mulţi copii. Ei îşi petrecuseră o groază de timp ducându-se şi întorcându-se de la biserică, aşa că, în mod firesc, bunica îi dăruise lui Judith de Crăciun o carte de rugăciuni. "Oh, mulţumesc, bunico, mi-am dorit întotdeauna o carte de rugăciuni", îi spusese Judith politicoasă. Bineînţeles că nu adăugase "dar nu din cale afară de mult" Iar Jess, care strica mereu totul, căzuse la pat bolnavă de crup, răpindu-i mamei tot timpul şi întreaga atenţie, şi în plus, din două în două zile, fuseseră servite cu compot de smochine şi blamanjele[1], în loc de budincă.

Nu, hotărât lucru, nimic nu putea fi mai rău decât asta.

Dar mai presus de toate (aşa cum câinele adulmecă mereu locul unde a îngropat un ciolan de ros, gândurile

[1] blancmange (din franceză) – gelatină de smântână şi lapte de migdale.

lui Judith alunecau iar şi iar la cel dintâi motiv de nemulţumire), povestea cu pensionul St. Ursula îi tot rodea inima rănită. Judith nu fusese nici măcar să vadă şcoala, darămite s-o întâlnească pe probabil înfricoşătoarea domnişoară Catto. Pesemne mama se temuse de vreo izbucnire de revoltă şi adoptase calea cea mai simplă, deşi nu avea nici un sens, pentru că Judith, în toată viaţa ei, nu se răzvrătise împotriva vreunui lucru. Îi trecu pe neaşteptate prin minte că poate, la paisprezece ani, ar trebui să facă o încercare. Heather Warren ştia ani de zile cum să obţină ceea ce dorea şi îl învârtea bine pe degetul mic pe naivul de taică-su. Dar, la urma urmelor, taţii erau diferiţi. Şi, deocamdată, Judith nu avea unul.

Trenul îşi încetini goana. Trecu pe sub pod (îţi dădeai totdeauna seama după sunetul deosebit pe care-l scoteau roţile) şi se opri scrâşnind. Judith îşi adună lucrurile şi coborî pe peronul din faţa gării micuţe care arăta ca un pavilion de lemn pentru crichet, cu multe înfloriturl fantezist traforate.

Domnul Jackson, şeful de gară, apăru ca o siluetă pe fondul luminos al uşii deschise.

— Hei, bună, Judith. Ai întârziat astă-seară.

— Am avut serbarea şcolară.

— Grozav!

Ultima porţiune de drum era cea mai scurtă, gara aflându-se vizavi de portiţa din spate a grădinii Casei Riverview. Traversă sala de aşteptare, care mirosea în permanenţă a latrină, şi ieşi în poteca neluminată ce se întindea mai departe. Poposind o clipă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul, Judith constată că ploaia se oprise şi auzi vântul foşnind prin desişurile crângului de pini care adăpostea gara chiar şi pe cea mai

cumplită vreme. Era un freamăt tânguios, dar deloc înfricoşător. Trecu pe partea cealaltă a drumeagului, bâjbâi după zăvorul de la portiţă, îl trase, păşi în grădină şi începu să urce pe cărarea abruptă şi întortocheată care suia pieptiş în trepte şi terase. Sus, pe culme, contururile casei se desenau vag, iar printre perdelele de la ferestre licărea o lumină prietenoasă. Felinarul ornamental aninat deasupra intrării principale fusese aprins şi în razele lui ea desluşi o maşină străină parcată pe aleea presărată cu pietriş. Mătuşa Louise venise, fără îndoială, la ceai. Bineînţeles, cu Rower-ul ei negru şi impunător. Aşezat aşa acolo, automobilul părea destul de nevinovat, inofensiv şi solid, inspirând încredere. Dar orice persoană care se aventura pe drumurile şi cărările înguste din West Penwith avea motive să fie circumspectă, în ciuda aspectului exterior al maşinii, deoarece aceasta era echipată cu un motor puternic. Iar mătuşa Louise, cetăţeană de nădejde cum era, bisericoasă şi stâlp al clubului de golf, suferea un soi de schimbare a personalităţii în momentul când se suia la volan, trecând ca o vijelie cotiturile înşelătoare, cu viteza de cincizeci de mile pe oră, ferm convinsă că nu se abătea întru nimic de la litera legii, chiar şi numai dacă apăsa claxonul cu podul palmei. Datorită acestui lucru, dacă zgâria cu bara de protecţie aripa altei maşini sau călca o găină, nici o clipă nu lua în calcul posibilitatea că ea ar fi de vină, şi atât de vehemente îi erau acuzaţiile şi admonestările încât părţilor vătămate le pierea curajul s-o înfrunte, renunţând la confruntare fără a mai îndrăzni să pretindă daune sau să ceară compensaţii pentru pasărea omorâtă.

Pe moment, Judith nu dorea să dea ochii cu mătuşa

Louise. Aşa că nu intră pe uşa din faţă, ci ocoli casa, prin curte şi prin încăperea auxiliară, folosită pentru spălatul vaselor, şi trecu pragul bucătăriei. Aici, le găsi pe Jess, aşezată la masa curată, frecată cu peria, având în faţă creioanele şi cartea de colorat, şi pe Phyllis, călcând un maldăr de rufe, în uniforma ei de după-amiază, o rochie verde peste care îşi prinsese un şorţ din muslin.

În comparaţie cu frigul şi umezeala de afară, căldura din bucătărie părea o binefacere. În fapt, bucătăria era cea mai călduroasă odaie din casă, fiindcă focul care ardea în soba de gătit, înnegrită de fum, cu mânere de alamă, tipică pentru regiunea Cornwall, nu se stingea niciodată. Acum, flacăra susura, făcând ca ibricul de pe plita încinsă să clocotească într-un cântec dulce. În faţa maşinii de gătit se afla un bufet cu policioare pentru veselă, pe care fuseseră aranjate farfurii cu carne şi cu legume şi o supieră, iar într-o parte era fotoliul din nuiele al lui Phyllis, în care ea se prăbuşea istovită ori de câte ori avea răgazul să-şi odihnească picioarele, ceea ce nu se întâmpla prea des. Încăperea mirosea plăcut a rufărie fierbinte, iar deasupra capului atârna o frânghie pe care fuseseră întinse la uscat nişte aşternuturi de pat.

Phyllis îşi ridică privirea.

— Hei, tu de colo, bună! Ce faci, de ce te-ai furişat pe uşa din spate?

Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii cam stricaţi. Phyllis era o tânără cu oase mari şi proeminente, cu pieptul plat, palidă la faţă, cu părul lins şi sur, dar având cea mai încântătoare şi veselă fire dintre toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată Judith.

— Am zărit maşina mătuşii Louise.

— Ăsta nu-i un motiv. Te-ai distrat bine la serbare, nu?

— Da. Scotoci în buzunarul paltonului. Uite, Jess! spuse ea şi îi întinse surorii sale cornetul cu dulciuri.

Jess îl cercetă curioasă din ochi.

— Ce-s astea?

Era o copilă frumoasă, bucălată şi bălăioară, dar îngrozitor de naivă şi de alintată, exasperând-o încontinuu pe Judith.

— Bomboane, desigur, prostuţo.

— Mie îmi plac caramelele de fructe.

— Bine, atunci, uită-te şi vezi dacă găseşti vreuna.

Judith îşi scoase paltonul şi căciula de lână şi le aruncă grămadă pe un scaun. Phyllis nu-i spuse să le agaţe în cuier. De cele mai multe ori ea făcea această trebuşoară în locul lui Judith.

— Nu ştiam că mătuşa Louise vine la ceai.

— A dat telefon pe la ora două.

— Despre ce tăifăsuiesc?

— Băgăcioaso!

— Presupun că despre mine.

— Despre tine şi despre şcoala aia, avocaţi şi taxe şcolare, vacanţe şi convorbiri telefonice; mătuşa Biddy a sunat azi dimineaţă. A discutat cu mama ta timp de zece minute sau mai mult.

Judith se înveseli.

— Mătuşa Biddy? Mătuşa Biddy era sora mamei şi preferata lui Judith. Ce vroia?

— Doar n-am tras cu urechea, nu? Trebuie s-o întrebi pe mama. Phyllis lăsă jos fierul de călcat şi începu să încheie nasturii de la cea mai bună bluză a doamnei Molly. Mai bine te-ai duce în salon. Am pus o ceaşcă şi pentru tine şi găseşti acolo plăcinte şi prăjitură cu lămâie, dacă ţi-e foame.

— Sunt lihnită.

— Ca de obicei. Nu v-au dat de mâncare la serbare?

— Ba da, chifle cu şofran. Dar tot sunt leşinată de foame.

— Atunci, pleacă mai repede, sau mama se va alarma.

— Adică de ce?

Dar Phyllis îi răspunse doar:

— Hai, du-te, schimbă-ţi pantofii şi spală-te pe mâini mai întâi.

Aşa că Judith făcu ce i se spuse, se spălă pe mâini în oficiu, folosind săpunul "California Poppy" al lui Phyllis, şi apoi, fără tragere de inimă, părăsi compania plăcută din bucătărie şi traversă holul. De dincolo de uşa salonului răzbătea un murmur molcom şi înăbuşit de glasuri femeieşti. Deschise uşa uşurel, fără zgomot, astfel încât, un moment, cele două femei nu-i sesizară prezenţa. Molly Dunbar şi cumnata ei, Louise Forrester, şedeau de o parte şi de alta a căminului în care pâlpâia focul, având aşezată între ele măsuţa pliantă pentru servit ceaiul. Aceasta fusese acoperită cu o faţă de masă brodată din olandă şi încărcată cu cele mai fine porţelanuri, precum şi cu farfurii conţinând sandvişuri, prăjiturele cu lămâie, plăcinte calde umplute cu cremă şi cu gem de căpşuni şi două sorturi de biscuiţi simpli, din aluat fraged, şi cu ciocolată.

Ele se instalaseră comod, înfundate în perne moi de catifea, aproape de gura vetrei unde jăraticul de cărbune duduia leneş. Salonul nu era nici mare, nici somptuos, şi, întrucât închiriaseră Casa Riverview gata mobilată, nu fusese câtuşi de puţin dichisit cu mobile noi şi elegante. Huse decolorate din creton îmbrăcau fotoli-

ile adânci, un covor turcesc acoperea podeaua, iar măsuţele răzleţe şi etajerele pentru cărţi erau mai mult funcţionale decât decorative. Cu toate astea, în lumina blândă a lămpii, salonaşul arăta destul de feminin şi de ospitalier, fiindcă Molly îşi adusese cu ea din Ceylon o selecţie din flecuşteţele ei preferate, iar acestea, răspândite prin jur, atenuau în bună măsură lipsa de personalitate a încăperii. Ornamente în jad şi fildeş, o cutie roşie, lăcuită, pentru ţigări, un ghiveci alb şi albastru cu zambile, fotografii de familie în rame din argint.

— vei avea atâtea de făcut, spunea mătuşa Louise. Dacă te pot ajuta... Se aplecă să aşeze ceaşca goală şi farfurioara pe masă şi, ridicând privirea, o zări pe Judith în pragul uşii. Ei, uite cine-i aici...

Molly se întoarse.

— Judith, am crezut că poate ai pierdut trenul.

— Nu, am stat puţin de vorbă cu Phyllis. Închise uşa şi traversă camera. Bună, mătuşă Louise. Se opri să sărute obrazul întins al mătuşii sale. Aceasta acceptă dovada de supunere, dar nu schiţă nici o mişcare să o sărute şi ea la rându-i pe Judith.

Nu era genul de femeie care să-şi exteriorizeze emoţiile. Stătea neclintită acolo, distinsă, bine făcută, puţin trecută de cincizeci de ani, cu glezne surprinzător de subţiri şi de elegante şi cu picioarele lungi şi înguste încălţate în ghete grosolane, bine curăţate, cu un lustru castaniu. Purta o jachetă şi o fustă din tweed, iar părul ei cenuşiu şi scurt era ondulat şi temeinic strâns sub un fileu aproape invizibil. Glasul îi era grav şi răguşit din pricina fumatului şi chiar atunci când se schimba pentru cină într-un veşmânt mult mai feminin, cum ar fi o rochie din catifea sau taioare brodate,

înfăţişarea ei rămânea descumpănitor de masculină, asemeni unui bărbat care, în glumă sau pentru un bal mascat, s-a travestit în hainele soţiei sale, reducând întreaga asistenţă la exclamaţii de uimire.

În esenţă, o femeie arătoasă, dar nu frumoasă. Şi, dacă vechile fotografii sepia puteau fi date crezării, mătuşa Louise nu fusese nicicând frumoasă, nici măcar în tinereţe. Într-adevăr, la douăzeci şi trei de ani, când era încă necurtată şi nelogodită, părinţii ei fuseseră obligaţi s-o expedieze cu bagaje cu tot în India, la o rudă, ofiţer în corpul de armată staţionat la Delhi. Venind sezonul torid, toată familia ofiţerului se retrăsese în grabă în nordul ţării, la Poona, un ţinut deluros şi răcoros. Acolo l-a întâlnit Louise pe Jack Forrester. Jack era maior în batalionul de puşcaşi din Bengal şi tocmai îşi petrecuse douăsprezece luni izolat într-un fort îndepărtat din munţi, angajând din când în când ambuscade împotriva războinicilor afgani. El se afla la Poona în permisie, tânjind cu disperare după compania unei femei, în urma multor luni de burlăcie. Iar Louise – tânără, împurpurată în obraji, nelogodită şi atletică – îi aruncase priviri furişe pe când sărea după minge pe terenul de tenis, părând în ochii săi înfometaţi şi orbiţi cea mai dezirabilă creatură. Jack o urmărise şi o curtase cu enormă hotărâre şi prea puţină fineţe – nu era timp pentru delicateţe. Şi înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, se trezise brusc logodit şi pe cale de a se căsători.

În mod paradoxal, fusese o căsnicie trainică, deşi sau poate tocmai din pricină că ei nu fuseseră niciodată blagosloviţi cu naşterea unui copil. În schimb, împărtăşiseră dragostea pentru viaţa în aer liber şi profitaseră de toate minunatele înlesniri pentru sporturi

şi jocuri pe care li le oferise India. Acolo, se organizau partide de vânătoare şi expediţii în munţi, se călărea şi se juca polo pe iarbă şi existau toate condiţiile pentru tenis şi golf, sporturi în care excela Louise. Când, în cele din urmă, Jack se retrase din armată, ei se reîntoarseră în Anglia şi se stabiliseră la Penmarron, pur şi simplu datorită imediatei vecinătăţi cu terenul de golf, iar clubul deveni căminul lor, deşi departe de cuibuşorul din India. Pe vreme rea jucau bridge, dar cele mai multe zile senine îi prindeau pe porţiunile cu iarbă, bine întreţinută, ale terenului de golf. De asemenea, îşi petreceau o parte din timp şi la birt, unde Jack îşi câştigase pseudo-reputaţia de a fi în stare să bea până când îi băga pe toţi ceilalţi bărbaţi sub masă. Obişnuia să se laude că avea un stomac cât o găleată şi toţi prietenii săi de pahar fură de acord, până într-o dimineaţă însorită de sâmbătă, când căzu mort pe pajiştea verde de golf. După aceea, ei încetară să mai fie atât de siguri de sus-zisa reputaţie.

Molly se afla în Ceylon când se petrecu acest trist eveniment şi trimise o scrisoare de sinceră compasiune, nefiind capabilă să-şi imagineze cum se va descurca Louise fără Jack. Fuseseră aşa de buni prieteni, aşa de buni camarazi. Dar când se reîntâlni cu Louise după o vreme, Molly nu descoperi nici urmă de schimbare în comportamentul ei. Arăta la fel, locuia în aceeaşi casă, se bucura de acelaşi stil de viaţă. Fiecare zi o prindea pe terenul de golf şi, fiindcă avea un excelent atu, putând să lovească mingea vârtos, cu aceeaşi forţă ca orişice bărbat, nu ducea niciodată lipsă de parteneri de sex opus.

Acum, Louise întinse mâna după tabachera ei, o deschise şi potrivi o ţigară turcească într-un ţigaret de

fildeş. Apoi, o aprinse la flacăra unei brichete din aur, care aparţinuse odinioară fostului ei soţ.

— Cum a mers serbarea de Crăciun? o întrebă ea pe Judith, dintr-un nor de fum.

— Foarte bine! Am dansat în chip de Sir Roger de Coverley. Şi ne-au tratat cu chifle cu şofran. Judith fixa cu privirea măsuţa pentru ceai. Dar încă mi-e foame.

— Ei bine, ţi-am păstrat destule gustări, spuse Molly. Judith trase un taburet şi se aşeză între cele două femei, nasul ei fiind la acelaşi nivel cu toate bunătăţile pregătite de Phyllis. Ce vrei, lapte sau ceai?

— Lapte, mulţumesc. Luă o farfurioară şi o plăcintă şi începu să mănânce cu prudenţă, deoarece umplutura cu cremă şi gem de căpşuni era pusă în straturi atât de generoase încât se putea prelinge peste marginile plăcintei, împrăştiindu-se şi mânjind podeaua.

— Ţi-ai luat rămas bun de la toţi prietenii tăi?

— Da. Şi de la domnul Thomas şi de la toată lumea. Şi am primit toţi în dar câte un cornet cu dulciuri, dar eu i l-am dat pe-al meu lui Jess. Apoi, am coborât dealul împreună cu Heather...

— Cine-i Heather? interveni mătuşa Louise.

— Heather Warren este prietena mea intimă.

— Ştii tu, spuse Molly, fiica domnului Warren, proprietarul băcăniei din piaţă.

— Ah! Mătuşa Louise ridică din sprâncenele care i se încovoiară într-un arc perfect. Chipeşul spaniol! Un bărbat aşa de arătos. Chiar dacă nu vinde marmelada mea preferată, Tiptrees, cred că ar trebui să-i devin clientă.

În mod vădit, mătuşica era bine dispusă. Judith hotărî că acesta era momentul potrivit pentru a aborda subiectul bicicletei. "Bate fierul cât e cald", după cum

îi plăcea doamnei Warren să spună. Sau "ia taurul de coarne", o altă zicală favorită de-a ei.

— De fapt, pe drum spre casă, lui Heather i-a trecut prin minte o idee grozav de bună. Şi anume că ar trebui să am o bicicletă.

— O bicicletă?!

— Ah, mămico, te pronunţi de parcă ţi-aş cere o maşină de curse sau un ponei. Cred că este o idee excelentă. Windyridge nu-i ca această casă, în apropierea gării, ci se găseşte la mile depărtare de staţia de autobuz. Dacă aş avea o bicicletă, m-aş putea deplasa de colo până colo singură, iar mătuşa Louise n-o să fie obligată să mă ducă peste tot cu maşina. Şi în plus, adăugă ea cu şiretenie, îşi va vedea nestingherită de golf.

Mătuşa Louise bufni zgomotos în râs.

— De bună seamă, te-ai gândit la toate.

— Nu te superi, nu-i aşa, mătuşă Louise?

— De ce m-aş supăra? Sunt bucuroasă să mă descotorosesc de tine, - ceea ce oglindea felul ei propriu de a fi spirituală.

Molly îşi regăsi glasul.

— Dar, Judith... o bicicletă nu este teribil de costisitoare?

— Heather zice că ar costa cinci lire sterline.

— Aşa socot şi eu. Grozav de scumpă! Şi avem atâtea alte lucruri de cumpărat. Nici n-am început măcar să luăm în calcul cele necesare pentru uniforma ta, iar lista de haine primită de la St. Ursula este lungă de un cot.

— M-am gândit că mi-ai putea-o dărui de Crăciun.

— Bine, dar ţi-am cumpărat deja cadoul. Ceea ce mi-ai cerut să-ţi iau.

— Păi, bicicleta ar putea fi darul pentru ziua mea de naştere. Tu n-o să fii atunci aici, ci la Colombo, deci aşa vei fi scutită să-mi trimiţi pachetul prin poştă.

— Însă trebuie să circuli cu bicicleta pe drumurile principale. S-ar putea întâmpla să te accidentezi...

Aici, interveni brusc mătuşa Louise:

— Ştii să mergi pe bicicletă?

— Da, bineînţeles! N-am vrut una până acum, fiindcă nu mi-a fost de neapărată trebuinţă. Totuşi, trebuie să recunoşti, mătuşă Louise, că ar fi grozav de utilă.

— Însă, Judith...

— Of, Molly, nu mai fi aşa de tipicară şi de pisăloagă! Ce rău i s-ar putea întâmpla copilei? Şi dacă nimereşte într-un autobuz, atunci este numai vina ei. Judith, o să-ţi ofer eu în dar o bicicletă, dar fiindcă este aşa de scumpă, o să fie şi în contul zilei tale de naştere. Ceea ce mă va scuti pe mine să mai cheltuiesc bani ca să-ţi trimit un pachet prin poştă.

— Adevărat? Mătuşă Louise, eşti o comoară! Lui Judith îi venea cu greu să creadă că argumentele ei convinseseră, că izbutise să-şi impună punctul de vedere şi că realmente obţinuse ceea ce dorea.

— Orice, numai să scap de tine.

— Când o putem cumpăra?

— Ce-ai zice de Ajunul Crăciunului?

Molly murmură cu sfială:

— Oh, nu. Părea tulburată, iar Louise îşi încreţi fruntea şi-şi aţinti privirea dezaprobatoare asupra ei.

— Ce ţi s-a mai năzărit acum? întrebă ea agasată. Ai şi alte obiecţii?

Judith gândi că nu era nici un motiv să i se adreseze mamei sale cu răutate, dar mătuşa Louise devenea deseori irascibilă faţă de Molly, tratând-o mai de-

grabă ca pe o fetişcană năroadă decât ca pe o cumnată.

— Nu, nu-i vorba de asta. Molly se îmbujorase uşor la faţă, ruşinată parcă de cine ştie ce gânduri. Doar că nu vom fi aici. Nu ţi-am spus încă, Louise, fiindcă voiam să i-o spun mai întâi lui Judith. Se întoarse spre fiica sa. A sunat mătuşa Biddy.

— Ştiu, Phyllis mi-a spus deja!

— Ne-a invitat să mergem şi să petrecem Crăciunul şi Anul Nou cu ei, la Plymouth. Tu, eu şi Jess.

Gura lui Judith era plină de plăcintă. O clipă crezu că se va îneca, dar reuşi să înghită îmbucătura înainte ca ceva groaznic să se întâmple.

Crăciunul cu mătuşa Biddy!

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că ne vom duce.

Ceea ce era senzaţional, nemaipomenit de palpitant, aşa că lui Judith i se şterseră toate celelalte gânduri din minte, uitând chiar şi de noua bicicletă.

— Când plecăm?

— M-am gândit că ar fi bine în ziua dinaintea Ajunului. Atunci trenurile n-or să fie prea aglomerate. Biddy o să ne aştepte în gară la Plymouth. Mi-a zis că îi pare rău că ne-a adresat-o cu atâta întârziere, mă refer la invitaţie, dar i s-a părut a fi o idee irezistibilă. Şi s-a gândit că ar fi minunat să petrecem Crăciunul împreună, mai ales că nu vom avea prea curând altă ocazie.

Dacă mătuşa Louise n-ar fi fost de faţă, Judith ar fi ţopăit şi ar fi dansat prin odaie, gesticulând cu aprindere. Însă i se părea o lipsă de bună-cuviinţă să jubileze zgomotos, să-şi manifeste veselia exuberantă, când Louise nu fusese şi ea invitată.

Stăpânindu-şi emoţia, se întoarse spre mătuşa ei.

— În acest caz, mătuşă Louise, poate am reuşi să cumpărăm bicicleta după Crăciun?

— Se pare că n-avem de ales, nu-i aşa? La drept vorbind, intenţionam să vă invit să petreceţi Crăciunul cu mine, dar se vede că Biddy m-a scutit de deranj.

— Ah, Louise, îmi pare rău. Acum am senzaţia că te-am dezamăgit.

— Ce absurditate! Puţină schimbare este binevenită pentru noi toate. Va fi acasă şi băiatul lui Biddy?

— Ned? Nu, din păcate. Pleacă la schi, la Zermatt, un sat din Elveţia, cu câţiva colegi din Darmouth.

Mătuşa Louise îşi arcui sprâncenele, dezaprobând astfel hoinărelile costisitoare şi extravagante. Însă, la urma urmei, Biddy îşi răsfăţase peste măsură unicul copil, îi satisfăcuse întotdeauna toate capriciile, neputându-i refuza nici o plăcere.

— Păcat! se mulţumi ea să rostească. Ar fi fost un bun însoţitor pentru Judith.

— Mătuşă Louise, Ned are şaisprezece ani! Nici măcar nu m-ar fi băgat în seamă. Cred că o să mă distrez mult mai bine fără el...

— Probabil ai dreptate. Şi după cum o cunosc pe Biddy, te vei amuza de pomină: N-am mai văzut-o de un car de ani. Molly, când a fost sora ta ultima oară aici?

— La începutul verii trecute. Îţi aminteşti, atunci când a fost valul ăla de căldură...

— Când a venit la mine, pe la prânz, îmbrăcată în pijamaua aia extraordinară de plajă?

— Da, aşa e.

— Şi apoi am găsit-o în grădina ta stând la soare într-un costum de baie în două piese. Roşie ca para

focului. Ar fi putut la fel de bine să stea şi în pielea goală, pentru că oricum era pe jumătate despuiată.

— Biddy este întotdeauna foarte modernă. Molly se simţi mişcată să o apere pe sora ei fluşturatică, oricât de timid. Bănuiesc că nu peste mult timp toate femeile vor purta costume de baie.

— Ferit-a sfântul!

— Louise, ce o să faci de Crăciun? Sper din suflet că n-o să te simţi abandonată.

— Dumnezeule! Asta-i bună! Mai degrabă, îmi va face plăcere să fiu de capul meu. Poate îl voi invita la o băutură pe Billy Fawcett şi apoi vom merge să luăm masa de prânz la club. De obicei se dau petreceri reuşite acolo. Pe urmă, probabil, voi juca o partidă sau două de bridge.

Judith îşi reprezentă mental imaginea jucătorilor de golf, adunaţi la club, în pantalonii lor bufanţi încheiaţi sub genunchi, în pantofi-sport rezistenţi şi cu pălării din hârtie pe cap, pocnind petarde, glumind şi râzând în zgomotul confuz al sălii.

Molly se încruntă uşor.

— Billy Fawcett? Nu cred că-l cunosc.

— Nu, nici n-ai cum. Este un vechi prieten — din vremurile când stăteam în Quetta. Acum, ofiţer în retragere şi stabilit în Cornwall. Aşa că a închiriat unul dintre noile bungalouri construite de-a lungul drumului de lângă casa mea. Am de gând să-l prezint apropiaţilor mei. Trebuie să faci cunoştinţă cu el înainte de plecare. De asemenea, un pasionat după golf, astfel că l-am ajutat să devină membru al clubului nostru.

— Mă bucur pentru tine, Louise.

— De ce?

— Păi... fiindcă ai un bun prieten care locuieşte în

apropiere. Şi, pe deasupra, mai e şi jucător de golf. Deşi nu pot spune că ai dus vreodată lipsă de parteneri de joc.

Însă Louisei nu-i stătea în fire să se oblige faţă de cineva. Ea obişnuia să joace golf doar cu cei mai buni.

— Depinde, replică ea, stingând cu putere ţigara în scrumieră, ce fel de handicap îi acord. Se uită la ceas. Dumnezeule! Atât de târziu s-a făcut? Trebuie să plec. Îşi luă poşeta, se sculă din fotoliu, iar Molly şi Judith se ridicară, de asemenea, în picioare. Spune-i lui Phyllis că prăjiturile şi ceaiul au fost delicioase. O să simţiţi lipsa acestei fete. Şi-a căutat un alt post?

— Nu cred că a încercat încă.

— O adevărată comoară pentru persoana norocoasă. Nu, n-o chema. O să mă conducă Judith. Şi, Molly, dacă nu ne mai vedem înainte de Crăciun, îţi urez distracţie plăcută. Dă-mi un telefon când vă întoarceţi. Anunţă-mă când vrei să muţi lucrurile lui Judith la Windyridge. Şi, Judith, o să cumpărăm bicicleta la începutul vacanţei de Paşti. Oricum, n-o să-ţi trebuiască până atunci...

1936

Dimineaţa întunecată părea încremenită de gerul năprasnic, încât, trezindu-se alene din somn, Judith îşi simţi nasul ca pe o entitate separată de trup, îngheţat bocnă. Seara trecută, când venise la culcare, odaia era mult prea rece ca să mai deschidă fereastra şi trăsese puţin draperiile, iar acum, dincolo de geamurile spuzite de steluţe de gheaţă pâlpâia o dungă mohorâtă şi gălbuie de lumină de la felinarul din stradă. Nu răzbătea nici un zgomot. Poate că era încă miezul nopţii? Auzi tropote scurte de cai şi căruţa lăptarului trecând pe sub fereastră, iar atunci ştiu că nu era în miez de noapte, ci după revărsatul zorilor. Trebuia acum să facă un efort uriaş, înfrângându-şi slăbiciunea trupească. Un, doi, trei. Scoase o mână din căldura aşternuturilor şi se întinse să aprindă veioza de pe noptieră. Noul ceas – primit de la unchiul Bob şi unul dintre cele mai frumoase daruri – arăta ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

Îşi vârî iute braţul înapoi sub pătură şi-l încălzi între genunchi. O nouă zi. Ultima zi! Se simţea puţin deprimată. Vacanţa de Crăciun se sfârşise şi urmau să se reîntoarcă acasă.

Camera se găsea la mansardă şi era cea de-a doua

odaie pentru musafiri din casa mătuşii Biddy. Mamei şi lui Jess li se dăduseră cea mai bună încăpere, situată la primul etaj, dar Judith o preferase pe aceasta, cu tavanul înclinat şi lucarnă, cu draperii înflorate din creton. Frigul din dormitor fusese cel mai rău lucru, deoarece încălzirea centrală insuficientă nu răzbătea până la ultimul palier al scării, însă mătuşa Biddy îi permisese să folosească o mică sobă electrică şi, cu ajutorul acesteia şi al câtorva sticle cu apă fierbinte, Judith reuşise să-şi asigure un minim de confort.

Chiar înainte de Crăciun, temperatura scăzuse alarmant. Vremea se răcise brusc, aşa cum de altfel avertizase meteorologul la radio, dar nimeni nu fusese pregătit pentru condiţiile atmosferice polare care predominaseră de atunci. Dat fiind că cei din familia Dunbar călătoriseră spre interiorul ţării, de-a lungul Rivierei din regiunea Cornwall, iar peste locurile de la Bodmin Moor se aşternuse un covor de nea, la sosirea lor în Plymouth se simţiră de parcă ar fi descins în Siberia, mai ales că un vifor înverşunat abătea rafale de măzăriche peste peronul gării. Ceea ce era o pacoste, îndeosebi pentru că mătuşa Biddy şi unchiul Bob locuiau în cea mai friguroasă casă din toată creştinătatea. Bineînţeles, nu era vina lor, deoarece acest cămin i se repartizase unchiului Bob odată cu slujba, anume cea de căpitan şi comandant al Şcolii navale regale de la Keyham. Casa se înălţa către miazănoapte, pe coama unui povârniş, era mare, ţuguiată şi bântuită de puternici curenţi de aer. Cel mai călduros loc era bucătăria de la demisol, dar aceasta reprezenta teritoriul doamnei Cleese, bucătăreasa, şi al lui Hobbs, fost orchestrant în fanfara Marinei Regale, care venea în fiecare zi ca să văcsuiască cizmele şi să încarce so-

bele cu cărbuni. Hobbs trecea drept un tip excentric, cu părul alb bine netezit ca să-i ascundă porţiunea de chelie, cu ochii la fel de sticloşi şi sfredelitori ca ai unei mierle. Degetele îi erau pătate de tutun, iar faţa lui brăzdată de zbârcituri, boţită şi măslinie, se asemuia cu o valiză veche şi încreţită. Dacă seara avea loc vreo petrecere, Hobbs se spilcuia tacticos, îşi punea o pereche de mănuşi albe şi servea băuturile.

De altminteri, petrecerile se ţineau lanţ şi, în ciuda gerului aspru, acesta fu un Crăciun cu adevărat magic, întocmai cum îşi imaginase dintotdeauna Judith că ar trebui să fie, deşi începuse să creadă că nu va trăi vreodată unul aievea celui visat. Cu toate astea, Biddy – care nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate – împodobise întreaga casă ca pe o navă de luptă, aşa cum remarcase unchiul Bob, iar bradul ei de Crăciun, aşezat în hol şi umplând casa scării în spirală cu luminiţe, scântei, beteală încreţită şi mireasmă de conifer, era cel mai impunător văzut cândva de Judith. Celelalte încăperi erau la fel de festive; decorate cu sute de felicitări de Crăciun înşirate pe panglici purpurii, ghirlande vegetale de ilex şi iederă încadrau şemineurile, iar în sufragerie şi în salon, la fel ca în sala cazanelor de pe vapoarele cu aburi, focul ardea permanent întreţinut de Hobbs şi alimentat în fiecare noapte cu brichete de cărbune, astfel încât să nu se stingă niciodată.

Şi tot timpul fuseseră atâtea de făcut, se întâmplaseră atâtea: petreceri la prânz, banchete, dineuri, şi după aceea, dans pe muzica plăcilor de gramofon. Prieteni de-ai casei se tot perindaseră unii după alţii, sosind în scurte vizite, la ceai sau la un pahar de băutură, iar dacă se întâmplase să survină vreo perioadă de acalmie sau o după-amiază liberă, mătuşa Biddy nu-şi

găsise defel liniştea, ci propusese de îndată să se meargă la cinematograf sau la patinoarul acoperit. Molly, cum o ştia prea bine Judith, se simţea extenuată şi, din când în când, se furişase în dormitorul ei de la etaj ca să se odihnească, lăsând-o pe Jess în grija lui Hobbs. Lui Jess îi plăcea de Hobbs şi de doamna Cleese mai mult decât oricine altcineva, şi-şi petrecuse cea mai mare parte a timpului la bucătăria de la demisol, fiind încontinuu îndopată cu gustări nepotrivite. Ceea ce fusese o neînchipuită uşurare pentru Judith care se distra mult mai bine dacă sora ei mai mică nu-i stătea prin preajmă. Desigur, arareori participase şi Jess la program. Unchiul Bob cumpărase bilete la o reprezentaţie de pantomimă şi merseseră cu toţii, împreună cu o altă familie, ocupând un întreg rând de staluri. Şi apoi unchiul Bob oferise tuturor programe şi o cutie enormă cu bomboane de ciocolată. Dar imediat după ridicarea cortinei, Matroana apăruse pe scenă, purtând o perucă roşie stridentă, strânsă în corset şi împopoţonată cu flori sângerii, iar la vederea ei, Jess se comportase cumplit de jenant şi izbucnise în zbierete piţigăiate de spaimă şi trebuise să fie scoasă imediat afară din sală de către Molly, fără a se mai înapoia. Din fericire, acest neplăcut incident se petrecuse chiar la început, aşa încât toată lumea se putuse bucura în linişte de restul spectacolului.

Unchiul Bob era, incontestabil, cea mai plăcută persoană de pe pământ; prezenţa şi compania lui, cunoaşterea reciprocă şi apropierea dintre ei, îi luminaseră lui Judith întreaga vacanţă. Până acum, ea nu ştiuse că taţii puteau fi atât de nepreţuiţi, de răbdători, de interesanţi şi de amuzanţi. Sărbătoare fiind, unchiul nu trebuise să se ducă în fiecare zi la Şcoala navală. Astfel

că avusese mult timp disponibil pe care şi-l petrecuseră, în bună măsură, împreună, stând în acea minune a minunilor, cum i se părea lui Judith a fi biroul său, unde el îi arătase albume cu fotografii, o lăsase să asculte plăci la patefon şi o învăţase cum să folosească maşina de scris portabilă. Iar când se dăduseră cu patinele pe gheaţă, o ajutase să înconjoare patinoarul până ce dobândise ceea ce el numea "abilitatea unui adevărat marinar de a păşi pe puntea unui vas care se clatină" La petreceri, el se încredinţase întotdeauna că Judith nu se simte stingheră şi o prezentase tuturor invitaţilor săi de parcă ea ar fi fost adult în toată firea.

Cu tăticu, deşi drag şi jinduit, nu se distrase niciodată atât de bine. Recunoscând acest lucru faţă de sine însăşi, Judith se simţi întrucâtva vinovată, din pricină că, de-a lungul ultimelor două săptămâni, se amuzase şi petrecuse de minune încât abia dacă se gândise la el. Pentru a-şi răscumpăra vina, se strădui să şi-l închipuie aievea. Dar mai întâi trebuia să-şi creioneze în minte imaginea oraşului Colombo, fiindcă el se afla acolo şi fiindcă acesta era singurul loc care-i putea stârni imaginaţia, readucându-i-l în închipuire. Însă încercarea se dovedi a fi dificilă. Amintirile din Colombo se estompaseră cu-ncetul în negura vremii. Ar fi crezut că-şi poate reaminti fiecare detaliu, dar timpul implacabil înceţoşase acurateţea aducerilor aminte, întocmai cum lumina anemiază culoarea vechilor fotografii. Căută să se agaţe de un prilej anume care i-ar fi putut redeştepta memoria.

Evident, Crăciunul. Crăciunul la Colombo rămăsese de neuitat, dacă nu pentru alt motiv, măcar printr-o contrastantă incongruenţă cu cerul senin de la tropice,

arşiţa dogoritoare a soarelui, apele învolburate ale Oceanului Indian şi briza foşnind încet frunzele palmierilor. De Crăciun, în casa de pe Galle Road, ea îşi deschisese cadourile pe veranda răcoroasă, în sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm, iar la banchet nu se servise curcan ci tradiţionalul curry condimentat, cum se obişnuia întotdeauna la Galle Face Hotel. Ca şi ei, mulţi alţi oameni prăznuiseră sărbătoarea religioasă în acelaşi mod, aşa încât păruse a fi o petrecere zgomotoasă de copii, toată lumea purtând pălării de hârtie şi suflând din mici trompete. Se gândi la sala de mese înţesată de familii mult prea preocupate să mănânce şi să bea, la boarea răcoritoare care adia dinspre ocean spre uscat şi la evantaiele de pe tavan care se roteau încet.

Izbuti cu stăruinţă să-şi împlinească gândul. Acum, i se perindă prin faţa ochilor imaginea clară a tatălui: stând în capătul mesei şi având pe cap o coroană din hârtie albastră, presărată cu stele aurii. Se întrebă cum îşi petrecuse tăticul ei Crăciunul solitar. Cu patru ani în urmă, când îşi luaseră rămas bun, un prieten holtei se mutase la el ca să-i ţină companie. Dar, într-un fel sau altul, era imposibil să ţi-i imaginezi pe cei doi complăcându-se în veselia şi voia bună specifice sărbătorilor. Probabil că sfârşiră prin a merge la club, petrecând acolo cu ceilalţi burlaci şi văduvi de paie. Judith oftă. Ştia că-i simte lipsa, dar nu era uşor să tot duci dorul unui om când vieţuia de atâta amar de vreme fără el, având drept singură legătură scrisorile lui lunare, care deja erau vechi de trei săptămâni când ajungeau prin poştă, şi nici măcar atunci foarte alinătoare.

Acele noului ceasornic indicau ora opt fix. Era timpul să se scoale din pat. Acum. Un, doi, trei! Azvârli

pătura la o parte, sări din aşternut şi se repezi să pună în funcţiune soba electrică. Apoi, cu mişcări iuţi, se înfăşură strâns în halatul din lână şi-şi vârî picioarele goale în papucii îmblăniţi din piele de oaie.

Cadourile ei de Crăciun erau înşirate ordonat pe podea. Apucă geamantănaşul chinezesc, împletit din nuiele de salcie, prevăzut cu mâner şi balamale pentru închidere, şi-l aşeză pe jos, gata să-şi aranjeze "prada de sărbători". Puse înăuntru ceasul şi cele două cărţi pe care i le dăruise mătuşa Biddy: noul roman al lui Arthur Ransome, intitulat "Vacanţă de iarnă", precum şi exemplarul frumos, legat în piele, al operei literare "Jane Eyre" Aceasta din urmă părea destul de voluminoasă, tipărită cu litere mici, dar având o mulţime de ilustraţii, litografii în culori, protejate de foiţe din mătase şi atât de ademenitoare încât Judith ardea de nerăbdare să înceapă lectura. Apoi, aşeză mănuşile de lână de la bunici şi globul de sticlă care, dacă îl agitai, făcea să erupă o furtună de zăpadă. Acesta era un cadou de la Jess. Mama îi dăruise un pulover, dar Judith fusese puţin decepţionată fiindcă îşi dorise mult unul cu guler răsfrânt şi nu rotund, la baza gâtului. Totuşi, mătuşa Louise îi întrecuse orice aşteptare şi, în afara bicicletei promise pentru mai târziu, găsise sub pom din partea ei un pachet învelit în hârtie poleită şi înăuntru un jurnal de însemnări pentru cinci ani, gros şi cu coperţi solide din piele, ca Biblia. Cadoul de la tata nu sosise încă. El nu reuşea întotdeauna să trimită lucrurile din timp, iar prin poştă dura o veşnicie. Cu toate astea, Judith se bucura de pe acum la gândul că-i va primi darul. Aproape cel mai frumos cadou provenea de la Phyllis şi era exact ceea ce-i trebuia lui Judith – un borcănaş cu pap vâscos, cu minilopăţica aferentă şi o pe-

reche de foarfece. Intenţiona să-şi ţină aceste preţioase lucruri încuiate în sertarul biroului, departe de degetele lungi şi iscoditoare ale lui Jess. Şi apoi, ori de câte ori va fi într-o dispoziţie creatoare sau va dori să facă ori să taie ceva, nu va mai trebui să-i ceară mamei sale foarfeca (care, de altminteri nu putea fi niciodată găsită) sau să-şi prepare cocă de lipit din făină şi apă. Pastă ce nu lipea niciodată cum se cuvine şi mirosea dezgustător. Stăpânind acum doar pentru sine aceste două fleacuri umile, Judith încercă o senzaţie de absolută independenţă.

Rândui totul cu grijă în cufăraş şi fu destul loc pentru toate, fără a forţa capacul să se închidă. Fixă bine micile balamale şi puse coşul pe pat, iar apoi se îmbrăcă pe cât posibil mai repede. Micul dejun o aştepta şi îi era foame. Spera că se vor servi cârnaţi fripţi, iar nu ochiuri făcute în apă.

*

Biddy Somerville şedea la capătul mesei din sufrageria sa, îşi sorbea cafeaua neagră şi se străduia să ignore faptul că era uşor mahmură. Ieri seară, după cină, doi tineri ingineri locotenenţi veniseră în vizită ca să-şi prezinte omagiile, iar Bob scosese la iveală o sticlă de coniac şi Biddy dăduse pe gât pe nerăsuflate, desigur în cinstea sărbătoririi depline a momentului, prea multe păhărele. Acum, un zvâcnet surd în tâmple îi amintea că ar fi trebuit să se oprească la două. Nu-i pomenise lui Bob că simţea o uşoară greaţă, altminteri el i-ar fi spus cu asprime acelaşi lucru. Soţul ei asemuia mahmurelile cu arsurile de soare, considerându-le drept un ultraj pasibil de pedeapsă.

Ceea ce, bineînţeles, îi convenea de minune, deoa-

rece el nu suferise niciodată în viaţa lui de mahmureală. Acum, Bob stătea la celălalt capăt al mesei, ascuns în dosul paginilor ziarului "The Times". Era îmbrăcat în uniformă, pentru că permisia de sărbători se sfârşise, iar astăzi se reîntorcea la îndatoririle de serviciu. Din clipă în clipă, urma să închidă ziarul, să-l împăturească şi să-l aşeze pe masă, anunţând că era timpul să plece. Restul musafirilor din mica lor casă nu îşi făcuseră încă apariţia şi, în consecinţă, Biddy era recunoscătoare că, până ar urma ei să se ivească, ea ar avea răgazul, cu puţin noroc, să-şi bea cea de-a doua ceaşcă de cafea ca să se simtă mai bine.

Rudele ei aveau să plece astăzi şi pe Biddy o încercă părerea de rău că venise timpul să-şi ia rămas bun. Le invitase aici din câteva motive. Era ultimul Crăciun pe care-l petrecea Molly în Anglia înainte de a se reîntoarce în Orientul Îndepărtat şi, la urma urmei, avea doar o singură soră. Nu se putea şti, dat fiind situaţia în care ajunsese omenirea, când se vor mai revedea. În plus, Biddy se simţea puţin vinovată că nu făcuse destul pentru familia Dunbar de-a lungul ultimilor patru ani. Nu se vizitaseră prea mult, nu se străduise să se apropie de rudele sale aşa cum ar fi dorit. În ultimă instanţă, le chemase în vizită deoarece Ned era plecat la schi, iar gândul la un Crăciun fără copii prin preajmă o deprimase şi i se păruse demoralizant.

Faptul că avea prea puţine în comun cu sora ei şi că nu le cunoştea aproape deloc pe cele două fete nu-i prea dăduse mari speranţe în ceea ce priveşte rezultatul aranjamentului. Dar, în mod surprinzător, totul fusese un succes. Molly, era drept, se făcuse nevăzută uneori, învinsă de vârtejul vieţii mondene a lui Biddy, şi se retrăsese în dormitor ca să-şi odihnească picioa-

rele. Iar Jess, trebuia să recunoască, era o ţâncă răzgâiată, îngrozitor de alintată şi mângâiată de fiecare dată când se smiorcăia.

Însă Judith se dovedise a fi uimitoare, exact genul de fată pe care şi-ar fi dorit-o Biddy, dacă s-ar fi întâmplat să aibă una: amuzându-se singură la nevoie, neintervenind niciodată în conversaţiile adulţilor, entuziasmată şi recunoscătoare pentru orice distracţie i s-ar fi propus. De asemenea, era extraordinar de frumuşică, gândea Biddy , sau cel puţin aşa va fi peste câţiva ani. Faptul că nu se mai afla în casă nimeni de vârsta ei nu o deranjase câtuşi de puţin, iar la petrecerile lui Biddy se făcuse utilă, servind invitaţii cu alune şi cu biscuiţi şi răspunzând oricui i se adresa cu vreo vorbă. Legătura de apropiată prietenie înjghebată între ea şi Bob era un fel de recompensă suplimentară, deoarece se vădea că se bucuraseră în egală măsură unul de compania celuilalt. El o plăcea din motive uşor demodate, pentru bunele ei maniere, precum şi pentru felul de a-ţi vorbi deschis şi fără înconjur, şi de a te privi drept în ochi. Dar, tot atât de bine, în cazul amândurora, existau o atracţie naturală şi un imbold de a fi în prezenţa unei persoane de sex opus, o relaţie strânsă fiică-tată, căreia amândoi, într-un fel sau altul, îi simţiseră lipsa. Probabil că ar fi trebuit să aibă şi o fiică. Poate că ar fi trebuit să aibă un şir de copii. Însă nu-l făcuse decât pe Ned, expediat la şcoala pregătitoare, când avea opt ani, şi apoi la Dartmouth. Anii se scurgeau repede unul după altul şi i se părea că aproape nu trecuse nici o clipă de când fiul ei fusese mic şi scump, cu obrăjori bucălaţi şi păr bălai, genunchi murdari şi juliţi, mâini micuţe şi calde. Acum el avea şaisprezece ani şi era cam tot atât de înalt ca

tatăl lui. Până să zici hop, Ned îşi va termina studiile şi va pleca pe mare. Adult în toată firea, căsătorindu-se şi înjghebându-şi propria familie. Imaginaţia lui Biddy broda întruna. Oftă din adânc. Nu-i surâdea ideea de a deveni bunică. Era încă tânără. Se simţea tânără. Îmbătrânirea trebuia prevenită cu orice preţ.

Uşa se deschise şi Hobbs păşi apăsat în odaie, aducând poşta de dimineaţă şi o carafă cu cafea neagră proaspătă. Puse carafa pe bufet, pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte, şi apoi aşeză scrisorile pe masă, lângă ea. Biddy şi-ar fi dorit ca ghetele lui să nu scârţâie.

— Un ger aspru şi sălbatic în astă dimineaţă, observă el cu plăcere. Toate rigolele sunt acoperite de gheaţă. Am presărat sare pe treptele din faţă.

Dar Biddy se mărgini să-i răspundă doar "Mulţumesc, Hobbs", deoarece dacă ar fi reacţionat altfel la remarca lui, el s-ar fi înşurubat acolo, trăncănind la nesfârşit. Frustrat din pricina tăcerii ei prelungi, Hobbs îşi sugea dinţii cu un aer ursuz, apoi îndreptă o furculiţă de pe masă, chipurile pentru a-şi justifica prezenţa, însă, în cele din urmă, înfrânt şi umilit de atâta lipsă de atenţie, se văzu obligat să-şi ia tălpăşiţa. Bob continuă impasibil să-şi citească ziarul. Biddy îşi frunzări corespondenţa. Nici măcar o felicitare de la Ned, ci doar o scrisoare de la mama ei, în care probabil îi mulţumea pentru micul pled croşetat, de învelit genunchii, trimis ei de Crăciun. Apucă un cuţit ca să deschidă plicul. În acest răstimp, Bob lăsă ziarul în jos, îl împături şi-l azvârli cu forţă pe masă.

Biddy îşi ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Dezarmare. Liga Naţiunilor. Şi nu-mi miroase a bine ceea ce se petrece în Germania.

— Of, dragule. Biddy detesta să-l vadă deprimat sau îngrijorat. Ea însăşi nu citea decât ştirile optimiste şi întorcea repede pagina dacă titlurile nu prevesteau nimic bun.

Bob se uită la ceas.

— E timpul să plec. Împinse scaunul greu în spate şi se ridică în picioare, înalt, voinic, bărbat bine clădit, trupul său voluminos părând şi mai impresionant datorită vestonului de uniformă, închis la culoare, la două rânduri, cu nasturi aurii.

Chipul proaspăt ras şi cutat îi era umbrit de o pereche de sprâncene stufoase, iar părul des, uşor încărunţit, şi-l avea lins-prelins pe cap, ireproşabil tuns şi frezat, perfect netezit cu ajutorul briantinei "Royal Jacht" şi al unei perii aspre.

— O zi bună, îi spuse Biddy.

Bob scrută masa goală.

— Unde-s ceilalţi?

— N-au coborât încă.

— La ce oră pleacă trenul lor?

— După-amiază. Trenul Riviera.

— Nu cred să mă întorc până atunci. Poţi să le conduci tu la gară?

— Desigur.

— Să le spui "la revedere" din partea mea. Şi mai ales lui Judith.

— O să-ţi lipsească.

— Eu... Bob, un neemotiv, om deloc impresionabil – sau mai precis un bărbat căruia nu-i stătea în fire să-şi dezvăluie sentimentele – îşi căuta cuvintele potrivite. Nu-mi place s-o ştiu părăsită. Lăsată de una singură.

— N-o să fie de capul ei. Louise o să aibă grijă de ea.

— Judith are nevoie de mai mult decât poate Louise să-i ofere.

— Ştiu. I-am socotit totdeauna pe Dunbari de departe cei mai anoşti oameni din lume. Dar asta e. Molly s-a măritat în familie şi se pare că a fost absorbită de clan. Nici eu, nici tu nu putem schimba lucrurile.

Bob chibzui la cele spuse, rămas la fereastră, cu ochii pironiţi acolo zgâindu-se la dimineaţa întunecată şi mohorâtă, şi zornăindu-şi nişte bani mărunţi din buzunarul pantalonilor.

— Ai putea s-o inviţi aici din când în când, pentru câteva zile. Mă refer la Judith. În timpul vacanţelor. Sau ţi s-ar părea grozav de plictisitor?

— Nu, nicidecum. Dar mă îndoiesc că Molly are să fie de acord. O să invoce vreo scuză, de genul că nu vrea s-o ofenseze pe Louise. Ştii bine că Louise o joacă pe soră-mea pe degete. Louise o tratează ca pe o neghioabă, iar Molly nu zice niciodată nici pâs.

— Păi, să fim cinstiţi, chiar este cam săracă cu duhul. Dar, oricum, încearcă.

— O să-i propun.

Bob se apropie şi o sărută pe creştet.

— Atunci, ne vedem diseară. Nu venea niciodată acasă în miezul zilei, preferând să prânzească la popota ofiţerilor.

— La revedere, dragule.

Bob părăsi încăperea. Rămăsese singură. Îşi termină cafeaua, se ridică să-şi toarne încă o ceaşcă, apoi se reîntoarse la masă ca să citească epistola mamei sale. Scrisul era mărunt şi nesigur, aşternut de mâna tremurândă a unei femei bătrânicioase.

*

Draga mea Biddy,

Mă rezum la câteva rânduri ca să-ţi mulţumesc pentru pled. Este exact lucrul potrivit pentru serile friguroase, mai ales că, odată cu perioada asta îndelungată de vreme umedă şi rece, junghiurile şi reumatismul mă supără din nou. Am petrecut un Crăciun liniştit. Mici întruniri religioase, iar organistul s-a îmbolnăvit de gripă, aşa că doamna Fell a trebuit să-l înlocuiască şi, după cum ştii, ea nu-i foarte bună. Tata a avut un mic accident. Roţile automobilului au derapat îngrozitor la un viraj, pe când circula pe Woolscombe Road. Maşina este lovită, iar el s-a izbit cu fruntea de parbriz. S-a ales cu o vânătaie urâtă. Am primit o carte poştală de la biata Edith, mama ei se stinge încet, încet...

Mama

Era prea de dimineaţă pentru un asemenea val de tristeţe. Biddy puse scrisoarea deoparte şi se reîntoarse la cafea, stând cu coatele rezemate de masă şi încolăcind cu degetele-i lungi ceaşca îmbietor de caldă. Se gândi la perechea de bătrâni posomorâţi care erau părinţii ei şi se surprinse minunându-se iarăşi de faptul că ei împliniseră aievea acte inimaginabile de pasiune sexuală, zămislind două fiice, pe Biddy şi Molly. Dar şi mai miraculos era faptul că cele două fete reuşiseră într-un fel sau altul să evadeze din casa parohială, să-şi găsească soţi şi să se lepede pentru totdeauna de monotonia sufocantă şi de sărăcia lucie în care crescuseră.

Ca urmare, nici una dintre ele nu fusese pregătită pentru viaţă. Nici una nu se instruise ca să devină infirmieră, nici una nu urmase studii universitare sau măcar nu învăţase dactilografia. Molly năzuise din tot sufletul să ajungă pe scenă, să fie dansatoare sau balerină. La şcoală ea fusese întotdeauna vedeta orelor de dans şi tânjise să calce pe urmele Irinei Baronova şi ale Aliciei Markova. Însă, de la bun început, ambiţiile ei au fost zădărnicite de dezaprobarea părintească, de lipsurile materiale şi de convingerea nemărturisită a reverendului Evans că tot ce se întâmpla pe scenă era echivalent cu prostituţia, o astfel de carieră ducând inexorabil la pierzanie. Dacă Molly n-ar fi fost invitată la o partidă de tenis de către familia Luscombe şi dacă acolo nu l-ar fi întâlnit pe Bruce Dunbar, revenit acasă din Colombo în primul său concediu lung şi căutându-şi cu disperare o soţie, numai bunul Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de sărmana domnişoară. Probabil, o viaţă de fată bătrână, ajutându-şi mama să aranjeze florile în biserică.

Biddy era diferită. Ştia totdeauna ce vrea, ieşea în lume şi obţinea tot ce dorea. De la o vârstă fragedă, Biddy îşi dăduse limpede seama că dacă voia să-şi croiască un anume fel de viaţă, trebuia să se îngrijească singură de soarta ei. Rezolvând astfel problema, deveni şireată şi abilă şi se împrieteni doar cu acele colege de şcoală care, considera ea, o vor ajuta cu timpul să-şi atingă scopurile. Fata care deveni cea mai bună prietenă a ei era fiica unui comandant de marină şi locuia într-o casă impunătoare lângă Dartmouth. De asemenea, avea şi fraţi. Biddy hotărî deci că terenul era fertil şi, după câteva aluzii aparent întâmplătoare, reuşi să obţină o invitaţie de a-şi petrece weekend-ul

la ei acasă. Iată, potrivit tuturor intenţiilor sale, un succes monden. Biddy era atrăgătoare, cu picioare lungi, cu ochi negri, strălucitori, cu o claie de păr castaniu cârlionţat şi destul de tânără pentru a nu conta că nu are hainele cele mai potrivite. De asemenea, cu un instinct ager şi fără de greş, simţea ce se aşteaptă de la ea, când să fie politicoasă şi când fermecătoare şi cum să cocheteze cu bărbaţii mai în vârstă care o socoteau o femeiuşcă de moravuri uşoare şi o plezneau peste fund. Dar fraţii prietenei erau cei mai buni, căci fraţii aveau amici şi aceştia aveau alţi amici la rândul lor. Cercul de cunoştinţe în care se mişca Biddy se extinse cu o uşurinţă uimitoare şi nu după multă vreme ea deveni un membru acceptat al acestei familii-surogat, petrecându-şi mai mult timp cu ei decât acasă şi luând din ce în ce mai puţin în seamă admonestările aspre şi avertismentele funeste ale părinţilor.

Prin stilul ei libertin de viaţă câştigă o anume reputaţie în ochii lumii, dar ei nici că-i păsa. La nouăsprezece ani se bucura de faima îndoielnică de a fi logodită în acelaşi timp cu doi tineri sublocotenenţi, schimbând inelele imediat ce navele lor acostau alternativ în port. Dar până la urmă, când împlini douăzeci şi unu de ani, se mărită cu seriosul Bob Somerville şi nu ajunse niciodată să-şi regrete decizia. Fiindcă Bob nu era doar soţul ei şi tatăl lui Ned, ci şi un apropiat prieten, închizând ochii la şirul de acoliţi fluşturatici şi fiindu-i totdeauna alături când avea nevoie de el.

Avuseseră împreună parte de clipe frumoase, întrucât ei îi plăcea să călătorească şi nu pregetase niciodată să strângă şi să împacheteze lucrurile ca să-l însoţească pe Bob oriunde era trimis. Cei doi ani petrecuţi în Malta fuseseră cei mai buni, dar în fapt nici unul

dintre anii trăiţi laolaltă nu fusese rău. Nu, categoric, nu exista nici un dubiu. Într-adevăr, fusese foarte norocoasă.

Deodată orologiul de pe poliţa de deasupra căminului prinse a bate jumătatea de oră. Opt şi jumătate, iar Molly încă nu apăruse. Acum, Biddy se simţea mai puţin mahmură şi decise că era pregătită pentru a-şi fuma prima ţigară. Se duse să-şi ia una din cutia de argint de pe bufet şi când se întoarse la masă înhăţă ziarul lui Bob ca să-l deschidă şi să scruteze titlurile. Nu prea se înveseli citindu-l şi înţelese de ce Bob luase o înfăţişare de om abătut. Spania părea că se îndreaptă către un război civil sângeros, Herr Hitler rostea discursuri sforăitoare despre remilitarizarea Renaniei, iar în Italia Mussolini se fălea cu sporirea forţelor navale în bazinul mediteranean. Nu era de mirare că Bob scrâşnise din dinţi. Nu-l putea suporta pe Mussolini, pe care obişnuia să-l numească "Fascistul Rotofei", şi nu se îndoia că tot ce trebuia pentru a-i anihila stilul bombastic şi emfatic erau câteva salve de tun trase de pe teuga unui vas britanic de război.

Totul era cam înfricoşător. Lăsă ziarul să cadă pe podea şi încercă să nu se gândească la Ned, abia trecut de şaisprezece ani, înrolat în Marina Regală şi copt pentru luptă ca un fruct dulce. Uşa se deschise şi Molly intră în sufragerie.

Biddy nu avea obiceiul să se îmbrace pentru micul dejun. Purta un veşmânt util denumit halat de casă, îmbrăcat în fiecare dimineaţă direct peste cămaşa de noapte. Astfel că înfăţişarea lui Molly, excesiv de îngrijită şi de împopoţonată, cu părul fluturând uşor şi discret machiată, îi stârni un val de indignare ca de soră.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

— Nu-i deloc târziu. Oricum, n-are importanţă. Ai dormit bine?

— Nu prea. M-am tot trezit peste noapte. Biata Jess a avut coşmaruri înspăimântătoare şi tresărea brusc în somn. A visat că Matroana din pantomimă se afla în cameră şi încerca s-o sărute.

— Cum, încorsetată şi cu toate cele? Nu-mi vine în minte ceva mai îngrozitor.

— Sărmana copilă e adormită încă. Nici Judith n-a apărut?

— Probabil că îşi pregăteşte bagajul. Nu-ţi fă griji în privinţa ei. O să vină imediat.

— Şi Bob?

— A fost şi a plecat. Chemarea datoriei. Permisia s-a sfârşit. Mi-a zis să vă spun la revedere din partea lui. O să vă duc cu maşina la gară. Mănâncă puţin, doamna Cleese a prăjit nişte cârnaţi, serveşte-te.

Molly se îndreptă spre bufet, ridică încet capacul tingirii, şovăi şi apoi îl puse la loc. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se alătură surorii sale.

Biddy îşi încruntă sprâncenele.

— Nu ţi-e foame?

— Nu prea. O să iau o bucăţică de pâine prăjită.

Pretinsa frumuseţe a lui Molly Dunbar consta în aspectul său surprinzător de feciorelnic, cu părul blond vâlvoi, obrajii rotunjiţi şi ochii care reflectau un soi de inocenţă tulburătoare. Nu era o femeie deşteaptă, întotdeauna greoaie la minte când trebuia să sesizeze poanta unei glume şi acceptând orice observaţie drept bună, chiar dacă ar fi înglobat un dublu înţeles. Bărbaţii erau predispuşi să găsească aceste cusururi destul de atrăgătoare, fiindcă se simţeau protectori, însă opaci-

tatea ei evidentă era o permanentă sursă de enervare pentru Biddy.

Totuşi, acum, Biddy încerca un sentiment de îngrijorare. Văzu că, sub stratul delicat de pudră de faţă, se desluşeau cearcăne vineţii împrejurul ochilor lui Molly, iar obrajii ei erau neobişnuit de palizi.

— Te simţi bine?

— Da. Doar că nu mi-e foame. Şi sufăr de pe urma somnului agitat. Molly sorbi din cafea. Detest să nu dorm în miezul nopţii. E ca şi cum ai fi într-o lume diferită şi totul devine cu atât mai groaznic.

— În primul rând ce-i aşa de groaznic?

— Ah, nu ştiu. Poate că toate lucrurile pe care le am de făcut când ajung acasă. Să-i cumpăr lui Judith uniforma de şcoală, să organizez totul. Să închid casa. Să încerc să-i găsesc lui Phyllis un nou post. Apoi, să merg la Londra, să mă îmbarc pe vapor şi să mă reîntorc în Colombo. Totul. Am alungat toate astea din minte cât timp am stat aici la tine. N-am vrut să mă gândesc deloc la ce mă aşteaptă. Acum trebuie să fiu din nou mai chibzuită. Şi uneori cred că va trebui să-mi sacrific măcar câteva zile ca să stau şi cu părinţii. Ceea ce complică şi mai mult situaţia.

— Şi-i musai să pleci din ţară?

— Da, găsesc că e într-adevăr necesar.

— O pacoste pe capul tău. Tocmai am primit o scrisoare de la mama.

— Totu-i în regulă?

— Nu. Anapoda, ca de obicei.

— Chiar mă simt vinovată că i-am lăsat singuri de Crăciun.

— Eu nu, îi replică Biddy scurt. Desigur i-am invitat şi pe ei. Aşa fac totdeauna, rugându-mă să refuze.

Dar, slavă Domnului, au invocat toate scuzele obişnuite. Că tata e extrem de ocupat, că drumurile-s înzăpezite, că maşina scoate un zgomot ciudat, că mama are din nou accese de reumatism. Sunt imposibili. Anchilozaţi în şabloane şi rutină. N-are nici un sens să te străduieşti să le înseninezi viaţa, fiindcă altminteri n-ar mai avea de ce să se lamenteze.

— Sunt bătrâni.

— Nu, nu-i adevărat. Pur şi simplu au acceptat decrepitudinea. În locul tău, nu mi-aş face griji în privinţa lor, tocmai acum când ai multe alte lucruri pe cap.

— Nu mă pot abţine. Molly ezită o clipă şi apoi rosti cu oarecare înverşunare:

— E groaznic că în clipa de faţă, în acest moment, cred că aş da orice pe lume numai să nu fiu nevoită să plec. Urăsc că trebuie s-o părăsesc pe Judith. Îmi repugnă faptul că noi toţi suntem despărţiţi. Mă face să mă simt de parcă n-aş mai aparţine nici unui loc. Ştii, câteodată nutresc un simţământ absolut straniu... ca şi cum aş cădea într-un fel de uitare, de amnezie, fără nici o identitate. Se întâmplă exact când mă aştept mai puţin. Când călătoresc pe imperiala unui autobuz londonez sau când mă aplec peste parapetul unui vas de pasageri, urmărind din priviri dârele lungi de spumă brăzdate pe faţa apei de vaporul care pluteşte clătinat spre trecut. Şi atunci mă gândesc ce caut eu aici? Şi unde ar trebui să fiu? Şi cine sunt eu, de fapt?

Glasul lui Molly se înecă brusc. Un moment, Biddy se temu că sora ei avea să izbucnească în lacrimi.

— Of, Molly...

— şi ştiu că totul se datoreşte faptului că trăiesc între două lumi şi cele mai rele răstimpuri survin atunci când cele două lumi se apropie până la limita

întrepătrunderii. Ca acum, de exemplu. Şi simt că nu mai aparţin nici uneia. Sunt doar... dezorientată... Biddy crezu că o înţelege.

— Dacă te consolează, există mii de femei ca tine, neveste britanice din India, care se confruntă cu aceeaşi dilemă...

— Ştiu. Şi nu mă consolează deloc. Continui să mă simt extrem de izolată.

— Eşti obosită. N-ai dormit. Asta sporeşte depresiunea sufletească.

— Aşa e. Molly oftă, dar cel puţin nu plângea. Bău din nou o înghiţitură de cafea şi aşeză ceaşca pe masă. Totuşi, nu mă pot împiedica să-mi doresc ca Bruce să fi lucrat la Londra, sau la Birmingham, sau oriunde altundeva, aşa încât să locuim în Anglia şi să fim împreună.

— Este cam târziu să-ţi doreşti asta.

— Sau chiar să nu ne fi căsătorit nicicând. Să nu ne fi cunoscut niciodată. Să-şi fi găsit o altă soţie. Să mă fi lăsat în pace.

— Este foarte puţin probabil ca tu să fi întâlnit un alt bărbat, îi spuse Biddy cu brutalitate. Şi închipuie-ţi alternativa: viaţa în casa parohială cu părinţii. Şi fără fiice frumoase.

— Mă frământă gândul că trebuie să iau totul de la capăt. Să înnădesc fărâme de viaţă. Să nu-mi mai aparţin mie însămi...

Vocea i se înecă în tăcere. Cuvintele nerostite atârnau greu între ele, suspendate parcă în aer. Molly îşi coborî privirea şi obrajii i se împurpurară uşor. Fără voie, Biddy fu cuprinsă de compasiune. Ştia exact ce se ascundea dincolo de acest potop întristător de neobişnuită încredere. N-avea nimic de-a face cu vicisitu-

dinile împachetării şi ale plecării. Faptul că Molly urma să-şi ia rămas bun de la Judith n-avea nici un amestec. Dimpotrivă, totul avea strânsă legătură cu Bruce. Biddy îl compătimea, deşi era îngrozitor de plicticos. Patru ani de separare dăunau oricărei căsnicii, iar Biddy nu socotea că Molly, atât de feminină, de pretenţioasă şi de sfioasă, fusese vreodată bună la pat. Cum naiba reuşeau toţi aceşti soţi abandonaţi să-şi satisfacă poftele sexuale, altminteri perfect naturale, îi depăşea puterea de înţelegere. Dar, la o analiză mai atentă, izbutea să priceapă fenomenul. Soluţia evidentă era pur şi simplu un aranjament discret, însă chiar şi năbădăioasa Biddy era împovărată de prejudecăţile adânc înrădăcinate din naştere ale generaţiei sale, astfel că îşi domoli imaginaţia şi îşi alungă din minte această chestiune jalnică.

Roşeaţa din obrajii lui Molly pălise. Biddy se hotărî să fie categorică. Interveni viguros:

— Ştii, sunt sigură că lucrurile se vor rezolva de la sine. Ceea ce, chiar în propriile-i urechi, suna îndeajuns de neconvingător. Vreau să spun... cred că totul este destul de palpitant. De îndată ce vei urca la bordul vaporului, te vei simţi o altă femeie. Gândeşte-te doar ce mare fericire, trei săptămâni fără a avea altceva de făcut decât să stai tolănită într-un şezlong pe punte. Şi imediat ce-ţi va trece răul de mare în Golful Biscaia, probabil te vei distra de minune. La urma urmei, te reîntorci la tropice, unde este mult soare şi ai o liotă de servitori. O să-ţi revezi vechii prieteni. Păi, aproape te invidiez.

— Da, aşa e. Molly reuşi să schiţeze un zâmbet împăciuitor. Da, desigur. Mă port prosteşte. Îmi pare rău... ştiu că mă consideri stupidă.

— Nu, prostuţo, nu-i adevărat. Te înţeleg. Şi îmi amintesc cât uram să mă despart de Ned, când am plecat şi noi în Malta. Dar asta e situaţia. Nu putem fi în două locuri deodată. Singurul lucru de care poţi fi convinsă este că o laşi pe Judith într-o şcoală unde va găsi înţelegere şi oblăduire. Cum se cheamă pensionul unde ai înscris-o?

— St. Ursula.

— Ţi-a plăcut directoarea?

— Are un renume foarte bun.

— Bine, bine, dar ţi s-a părut simpatică?

— Da, aşa cred, odată ce nu mi-a mai insuflat teamă. Femeile deştepte mă sperie întotdeauna la culme.

— Are simţul umorului?

— Nu i-am spus nici o glumă.

— Dar eşti mulţumită de şcoală?

— Oh, desigur. Chiar dacă nu m-aş reîntoarce în Ceylon, gândesc că tot aş fi trimis-o pe Judith la St. Ursula. Şcoala elementară din Porthkerris a fost excelentă din punct de vedere educativ, însă copiii de acolo formează un grup cam eterogen ca proveniență. Cea mai bună prietenă a lui Judith era fata băcanului.

— Nu-i nimic rău în asta.

— Nu, însă nu duce la nici un câştig, nu-i aşa? Pe plan social, vreau să zic.

Biddy pufni în râs.

— Cinstit vorbind, Molly, ai fost totdeauna cea mai îngrozitoare snoabă.

— Nu sunt snoabă. Dar contează cu ce fel de oameni te însoţeşti.

— Da, adevăr grăit-ai.

— Acum, ce vrei să insinuezi?

— Fac aluzie la Louise.

— Nu-ţi place?

— La fel de mult cât mă place şi ea pe mine. În mod sigur nu mi-aş dori să-mi petrec vacanţele împreună cu ea.

Aceste remarci îi provocară lui Molly o stare de agitaţie nervoasă.

— Of, Biddy, te rog, nu te amesteca şi nu ridica obiecţii. Totul este aranjat, stabilit şi fixat, aşa că nu mai e nimic de adăugat.

— Cine spune că am de gând să obiectez? întrebă Biddy şi imediat începu să invoce propriile-i argumente. Louise este o scorpie bătrână şi dură. Atât de plicticoasă cu nesfârşitele ei partide de golf şi de bridge şi cu templul sacru al clubului de golf. Este aşa de nefeminină, de rigidă şi închistată, aşa de... Biddy îşi încreţi fruntea, cumpănindu-şi vorbele, dar negăsind până la urmă decât cuvântul "insensibilă"

— De fapt, o judeci greşit. Louise este foarte cumsecade. A fost un izvor de forţă morală pentru mine. Şi s-a oferit să aibă grijă de Judith. N-a trebuit să-i cer eu acest lucru. Asta-i o dovadă de generozitate. În plus, o să-i dăruiască lui Judith o bicicletă. Ceea ce este, de asemenea, un exemplu de mărinimie, fiindcă bicicletele sunt groaznic de scumpe. Dar mai presus de toate, este demnă de încredere. O să-i ofere siguranţă lui Judith... n-am de ce să-mi fac griji.

— Poate că Judith are nevoie de mai mult decât simpla siguranţă.

— Ca de pildă?

— Cadru emoţional, libertate de a se maturiza în sensul dorit de ea. Curând, Judith va împlini cincisprezece ani. Va trebui să-şi întindă aripile, să se descopere pe sine. Să-şi facă propriii ei prieteni. Să intre în contact cu sexul opus...

— Biddy, nu-mi vine să-mi cred urechilor că aduci în discuţie problema sexului. Judith este mult prea tânără ca să înceapă să se gândească la un asemenea lucru...

— Of, haide, Molly, poartă-te aşa cum îi şade bine unei femei de vârsta ta. Doar ai văzut-o în aceste săptămâni. Judith a înflorit literalmente în urma distracţiilor din ultimul timp. Nu trebuie s-o privezi de plăcerile vieţii absolut normale. Doar n-ai vrea să fie aşa cum am fost noi, izolate în condiţiile unei educaţii severe şi plictisite de moarte.

— N-are importanţă ce cred eu. Ţi-am spus că-i prea târziu. Judith o să stea la Louise.

— Întâmplă-se ce s-o întâmpla. Bănuiam că asta-ţi va fi atitudinea.

— Atunci, de ce-ai mai deschis discuţia?

Biddy îşi dori s-o pocnească, dar se gândi la Judith şi izbuti să-şi stăpânească enervarea crescândă. În schimb, încercă să-şi abordeze sora cu mai multă diplomaţie. Prin metoda convingerii cu blândeţe:

— Dar n-ar fi o schimbare deconectantă pentru ea să vină pe la noi din când în când? Ei hai, nu te îngrozi aşa, este o propunere perfect viabilă. De fapt, a fost ideea lui Bob. El are o slăbiciune pentru Judith. Va fi o relaxare binevenită pentru fiica ta, ca şi pentru Louise.

— Eu... trebuie să discut mai întâi cu Louise...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Molly, dă puţină dovadă de iniţiativă...

— Nu vreau s-o necăjesc pe Louise...

— Fiindcă cumnată-ta nu mă priveşte cu ochi buni.

— Nu, fiindcă nu doresc să stric echilibrul, să-i tul-

bur liniştea lui Judith. Nu tocmai acum. Of, Biddy, te rog să mă înţelegi. Poate mai târziu.

— S-ar putea să nu mai existe un mai târziu.

— Ce vrei să spui? întrebă Molly vădit alarmată.

— Citeşte ziarele. Nemţii au îmbrăţişat naţional socialismul, iar Bob n-are încredere în Herr Hitler nici cât negru sub unghie. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru ramolitul şi umflatul de Mussolini.

— Te referi la... un posibil război? Molly înghiţi în sec.

— Oh, nu ştiu. Dar... cred că n-ar trebui să ne irosim viaţa personală, deoarece, probabil cât de curând, n-o să mai avem vreuna. Şi socot că motivul pentru care îi răpeşti fetei tale această plăcere este că nu vrei s-o ştii în compania mea. Presupun că te temi că am s-o influenţez în rău. Toate acele petreceri imorale, toţi tinerii locotenenţi care vin în vizită. Asta este, nu-i aşa? Ai face bine să recunoşti.

— Nu-i vorba de asta! Discuţia denaturase, iar amândouă femeile, într-un veritabil tărăboi, ridicau tonul una la alta. Ştii că nu-i adevărat. Îţi sunt recunoscătoare. Tu şi Bob aţi fost aşa de buni cu noi.

— Cerule! Rostite de gura ta, vorbele astea sună ca o penitenţă. V-am invitat de Crăciun şi ne-am distrat cu toţii minunat. Asta-i tot. Şi gândesc că eşti foarte laşă şi foarte egoistă. Semeni întocmai cu mama... urăşti oamenii care se bucură de viaţă.

— N-ai dreptate.

— Las-o baltă!

Acestea fiind zise, Biddy, exasperată la culme, întinse mâna după ziarul "The Times" îl deschise şi se retrase în dosul paginilor.

Se aşternu o tăcere deplină. Molly, vizibil zdrobită

şi sfâşiată de grozăvia celor petrecute, de posibilitatea izbucnirii unui război, de confuzia viitorului său iminent, precum şi de faptul că Biddy era acum furioasă din pricina ei, tremura, cuprinsă de o agitaţie cumplită. Nu era cinstit. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Nu era vina ei. Tăcerea apăsătoare se prelungi şi ea constată brusc că nu mai putea suporta nici o secundă această stare de fapt. Îşi ridică manşeta cardiganului şi se uită la ceas.

— Unde-i Judith? O adevărată uşurare să se gândească la ceva, la cineva, asupra căruia să-şi dezlănţuie supărarea. Se sculă pe neaşteptate în picioare, îşi puse scaunul la loc şi porni spre uşă ca să-şi cheme fiica leneşă. Dar nu fu nevoie s-o strige, fiindcă Judith se afla deja acolo, în partea cealaltă a holului, stând pe prima treaptă a scării.

— Ce faci aici?

— Îmi leg şiretul.

Judith evită privirile mamei sale şi Molly, deşi cea mai puţin perspicace dintre femei, realiză că fiica ei zăbovise acolo câtăva vreme, ezitând să intre din pricina vocilor ridicate care răzbătuseră dincolo de uşa închisă a sufrageriei, şi că auzise fiece cuvânt al schimbului violent şi regretabil de replici.

Jess fu cea care sări în ajutorul ei.

— Mămico!

Molly privi în sus şi-şi zări copila cea mică iţindu-se printre drugii de lemn de la balustradă. Jess se trezise în sfârşit, dar era încă în cămaşa ei lungă, de culoare crem, şi cu cârlionţii blonzi încurcaţi.

— Mami!

— Vin imediat, draga mea.

— Vreau să mă îmbrac.

— Imediat. Molly traversă holul, apoi se opri o clipă.

— Mai bine te-ai duce să mănânci, îi spuse ea lui Judith. Şi începu să urce scările.

Judith aşteptă până când ea dispăru, apoi se ridică în picioare şi porni spre sufragerie. Aici, o găsi pe mătuşa Biddy aşezată în locul ei obişnuit şi peste toată întinderea încăperii ochii lor se întâlniră şi se priviră lung.

Mătuşa Biddy sparse prima tăcerea.

— Of, Dumnezeule! Citise ziarul. Îl împături şi îl azvârli pe podea. Îmi pare rău. Judith nu era deprinsă să primească scuze din partea adulţilor.

— E-n ordine. Nu face nimic.

— Serveşte-te cu cârnaţi. Aş zice că nu ţi-ar strica o mâncare consistentă.

Judith făcu aşa cum i se spuse, dar cârnaţii fierbinţi şi apetisanţi erau departe de a-i aduce alinare. Cu farfuria în mână se îndreptă spre masă şi se aşeză la locul ei obişnuit, cu spatele la fereastră. Îşi aţinti ochii asupra gustării, dar simţea că în acel moment n-ar fi putut lua nici măcar o îmbucătură.

După un crâmpei de timp, mătuşa Biddy o întrebă:

— Ai surprins toată discuţia?

— Cea mai mare parte.

— A fost vina mea. O apreciere eronată a oportunităţii acestui demers. Am ales momentul nefavorabil. În clipa de faţă, mama ta nu-i în stare să-şi facă vreun plan. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Să ştii, o să mă descurc cu mătuşa Louise. O să-mi fie bine acolo.

— Ştiu asta. Nu mă îngrijorează bunăstarea ta, ci faptul că, probabil, n-o să fie prea amuzant.

Judith se mărgini să-i răspundă doar:

— Până acum nu m-am distrat deloc sau nu mi-am petrecut timpul în mod plăcut. Cel puţin, nu înainte de acest Crăciun.

— Adică vrei să spui că, în fapt, de ceea ce nu-ţi este hărăzit nu duci nici lipsă.

— Da, aşa presupun. Dar mi-ar plăcea nespus să mai vin pe la voi.

— Am să încerc din nou. Puţin mai târziu.

Judith luă furculiţa şi cuţitul şi tăie un cârnat în două. Apoi zise:

— O să fie într-adevăr un nou război?

— Of, draga mea, nu cred. Eşti mult prea tânără ca să-ţi baţi capul cu asemenea lucruri.

— Dar unchiul Bob e îngrijorat?

— Nu atât îngrijorat, cât mai degrabă frustrat. Scrâşneşte din dinţi la gândul că grandoarea imperiului britanic ar putea fi sfidată. Odată provocat, el poate deveni un buldog cu adevărat periculos.

— Dacă ar fi să stau la tine, aş veni tot aici?

— Nu ştiu. Bob a fost numit pentru postul din Keyham pe doi ani şi urmează să ne mutăm la sfârşitul verii.

— Unde o să plecaţi?

— Habar n-am. Bob vrea să se reîntoarcă pe mare. Dacă primeşte o asemenea însărcinare, cred că o să cumpăr o căsuţă a noastră. N-am fost niciodată proprietari, am locuit totdeauna în cartierul militar. Dar mă gândesc că ar fi realmente plăcut să ai o bază permanentă. Poate în Devon. Avem o mulţime de prieteni aici. Sau undeva în Newton Abbot sau în Chagford, nu prea departe de bunicii tăi.

— O căsuţă a ta! Era o perspectivă atrăgătoare. Oh,

cumpără-ţi una la ţară. Şi atunci aş putea veni să stau cu tine acolo.

— Dacă vrei.

— Am să vreau întotdeauna.

— Nu, s-ar putea să nu. Asta-i partea caraghioasă a lucrurilor. La vârsta ta totul se schimbă cu atâta rapiditate şi totuşi un an poate părea lung cât o viaţă. Îmi amintesc din propria-mi experienţă. Şi o să-ţi faci noi prieteni, o să-ţi doreşti lucruri diferite. Iar în cazul tău, este cu atât mai important, fiindcă va trebui să ajungi la propriile-ţi decizii, să cumpăneşti bine ce intenţionezi să faci. N-o s-o mai ai pe mama lângă tine şi, deşi e posibil să te simţi părăsită şi însingurată, ăsta-i într-un fel un lucru bun. Aş fi dat orice pe lume să fiu separată de părinţi când aveam paisprezece, cincisprezece ani. Dar, după cum vezi, adăugă ea cu oarecare satisfacţie, nici aşa nu m-am descurcat prea rău, şi asta pentru că mi-am luat soarta în propriile mâini.

— Nu este prea uşor să-ţi iei soarta în propriile mâini când eşti la pension, sublinie Judith. În sinea ei gândea că mătuşa Biddy simplifica prea mult lucrurile, neglijând aspectele esenţiale.

— Cred că trebuie să înveţi să înrâureşti evenimentele, nu să fii pasivă şi să aştepţi pur şi simplu ca ele să se întâmple. Trebuie să înveţi să fii selectivă, să-ţi alegi prietenii şi cărţile de citit. O independenţă a spiritului, la asta mă refer. Molly îi zâmbi. George Bernard Shaw a afirmat că juneţea este irosită în mod uşuratic de cei tineri. Numai când îmbătrâneşti începi să înţelegi ce a vrut să spună marele scriitor.

— Tu nu eşti bătrână.

— Poate. Dar cu siguranţă nu mai sunt o puicuţă în primăvara vieţii.

Judith îşi strecură în gură o bucăţică de cârnat şi mestecă gânditoare, meditând la sfaturile mătuşii Biddy.

— Ceea ce urăsc cu adevărat, admise ea în cele din urmă, este să fiu tratată de parcă aş fi de aceeaşi vârstă cu Jess. Nu mi se cere niciodată părerea, nu mi se împărtăşeşte nimic. Dacă n-aş fi auzit cum ţipaţi una la alta, n-aş fi aflat niciodată că m-ai invitat să stau la tine. Mama nu mi-ar fi spus în veci.

— Ştiu. Trebuie că asta te scoate din minţi. Şi cred că motivele tale de nemulţumire sunt justificate. Dar în acest moment nu se cuvine să fii prea aspră cu mama ta. În clipa de faţă ea este într-o stare de nesiguranţă şi cine ar putea-o învinui că nu cotcodăceşte ca o găină care se ouă? Biddy râse şi fu răsplătită cu un zâmbet şters. Între noi două fie vorba, cred că mamei tale îi este teamă de Louise.

— Ştiu.

— Dar ţie?

— Pe mine nu mă sperie defel.

— Eşti o fată de ispravă.

— Ştii, mătuşă Biddy, mi-a făcut cu adevărat plăcere să stau la tine. N-o să uit niciodată.

Biddy era impresionată.

— Ne-am bucurat enorm de prezenţa ta. Mai ales Bob. M-a rugat să-ţi spun rămas bun din partea lui. I-a părut rău că n-a mai apucat să te vadă. Acum... Împinse scaunul şi se ridică în picioare. Le aud coborând scara pe mama ta şi pe Jess. Mănâncă-ţi micul dejun şi prefă-te că n-am avut o discuţie de la inimă la inimă. Şi nu uita, nu-ţi pierde moralul. Acum, trebuie să mă îmbrac...

Dar înainte ca ea să ajungă la uşă, Molly şi Jess deja intrară în cameră. Jess purta o rochiţă şi şosete

albe, iar buclele mătăsoase îi fuseseră netezite cu peria. Biddy se opri şi aruncă o pupătură eterică pe obrazul lui Molly...

— Nu te necăji, îi spuse ea surorii sale, ceea ce era felul ei propriu de a-şi cere iertare şi apoi ieşi din încăpere, urcând în grabă scările spre sanctuarul dormitorului său.

*

Şi astfel gâlceava fu "măturată" , ascunsă parcă sub covor, iar ziua se scurse ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Judith răsuflă uşurată că atmosfera dintre mama ei şi mătuşa Biddy nu era înveninată şi că nici un fel de resentimente nu pluteau în aer. Numai când ajunseră în gară şi aşteptară pe peronul bătut de vânt sosirea trenului Riviera care le ducea înapoi în Cornwall, avu răgazul să regrete absenţa unchiului Bob.

Era trist că pleca fără să-şi fi luat rămas bun de la el. Vina îi aparţinea fiindcă întârziase să coboare la micul dejun, dar ar fi fost frumos dacă el ar mai fi putut zăbovi măcar cinci minute şi şi-ar fi spus la revedere aşa cum se cuvine. Iar ea dorea atât de mult să-i mulţumească pentru toate, iar mulţumirile nu puteau fi exprimate la fel de bine în scris.

Gramofonul lui îi provocase cea mai mare încântare. În ciuda dorinţei arzătoare din adolescenţă a mamei sale de a urca pe scenă şi de a se face balerină, nici ea nici tata nu aveau înclinaţii pentru muzică. Însă după-amiezile petrecute împreună cu unchiul Bob în biroul său, deşteptaseră în inima lui Judith o vie curiozitate, o preţuire a artei muzicale, simţiri a căror existenţă ea nu ar fi bănuit-o niciodată până atunci. Unchiul Bob avea o mare varietate de plăci şi, deşi ea se delec-

tase mai mult cu cântecele compuse de Gilbert şi de Sullivan, cu texte ingenioase, spirituale şi melodii captivante, uşor de reţinut, ascultase astfel şi altele a căror armonie îi înălţaseră sufletul sau îi insuflaseră o tristeţe fără margini, încât de-abia îşi stăpâni lacrimile care-i tremuraseră în colţul ochilor. Arii de Puccini din "Boema", preludiile pentru pian de Rahmaninov, uverturile "Romeo şi Julieta" şi "Hamlet" de Ceaikovski. Şi "Şeherezada" lui Rimski-Korsakov, adevărată magie, soloul nostalgic şi duios pentru vioară îi stârnirăfiori pe şira spinării. Mai exista şi un alt disc, cu muzica aceluiaşi compozitor, la care unchiul Bob se referea ca fiind "Hoinăreala albinei nestatornice" de Rip His Corsetsoff[1], o glumă şugubeaţă care îi provocase lui Judith hohote de râs. Ea nu avusese nici cea mai vagă idee că un adult putea fi atât de amuzant. Dar un lucru era sigur, pur şi simplu trebuia să-şi cumpere un patefon şi apoi să colecţioneze plăci, aşa cum făcuse şi unchiul Bob. Şi oricând poftea să asculte înregistrările, se putea lăsa transportată, ca şi cum ar fi fost dusă de mână, în împărăţia viselor, înainte nici măcar imaginată. Va începe să economisească bani pentru asta imediat.

Îşi simţi picioarele îngheţate. Încercă să-şi pună sângele în mişcare, bătând pasul pe loc pe peronul alunecos. Mătuşa Biddy şi mama sporovăiau cu oarecare incoerenţă, aşa cum fac oamenii în vreme ce aşteaptă trenul. Ele păreau să fi epuizat problemele cu

[1] Joc de cuvinte întemeiat pe deosebirea de sens a unor cuvinte asemănătoare ca pronunţie. Astfel "Rip His Corsetsoff" (în traducere liberă "smulge-i, sfâşie-i corsetul") este un calambur rezultat din potrivirea cu numele compozitorului rus Rimski-Korsakov.

adevărat importante de discutat. Jess stătea pe marginea cărucior ului de bagaje şi-şi legăna picioarele grăsune, acoperite cu jambiere albe. Îşi strângea cu putere în braţe paiaţa caraghioasă, acea jucărie grotescă pe care o lua în fiecare seară în pat cu ea. Judith era sigură că păpuşa trebuia să fie de-acum jegoasă, dar fiindcă avea faţa neagră, murdăria nu se vedea. Nu numai murdară, ci şi plină de microbi.

Şi deodată ceva într-adevăr minunat se întâmplă. Mătuşa Biddy se opri din pălăvrăgit, privi peste creştetul mamei şi rosti pe un ton complet diferit:

— Oh, uite. Iată-l pe Bob.

Inima lui Judith tresări de bucurie. Se întoarse. Picioarele înghèţate fură de îndată date uitării. Şi iată-l că venea, un om de statură impresionantă, imposibil de confundat, în manta scurtă, înaintând pe peron spre ele, cu chipiul de ofiţer superior aşezat pe o parte, în stilul lui Beatty[1], deasupra sprâncenei zbârlite, şi cu un rânjet lăţit pe faţa-i plină de zbârcituri. Judith nu-şi mai simţea picioarele reci şi trebui să stea neclintită pentru a se abţine să nu alerge în întâmpinarea lui.

— Bob! Ce faci aici?

— Am avut câteva clipe libere şi m-am hotărât să viu şi să conduc micul nostru grup la vagon. Privi spre Judith. Nu puteam să te las să pleci fără să-mi iau rămas bun aşa cum se cade.

Judith era numai ochi şi zâmbet, radia de fericire. Îi spuse:

— Mă bucur nespus că ai venit. Vroiam să-ţi mulţumesc pentru toate. Mai ales pentru ceas.

---

[1] Beatty David - (1871-1936) amiral britanic.

— Nu uita să-l întorci.

— Oh, sigur că nu. Ea nu-şi putea înăbuşi surâsul. Unchiul Bob îşi înălţă capul şi-şi ciuli urechile:

— Cred că soseşte trenul.

Şi într-adevăr, creştea un zgomot – şinele zbârnâiau şi Judith se uită în zare şi văzu ivindu-se, la cotitura din capătul peronului, uriaşa locomotivă cu aburi, verde cu negru, cu armăturile din alamă lustruite, cu panaşul de fum negru care se învălătucea ridicându-se în văzduh. Apropierea ei era maiestuoasă şi inspira teamă în timp ce înainta târându-se de-a lungul peronului. Mecanicul de locomotivă, mânjit de funingine pe faţă, stătea pe platformă aplecându-se în afară şi Judith zări flăcările unduitoare în cazanul cu aburi. Pistoanele masive, asemănătoare braţelor unui uriaş, se învârteau din ce în ce mai încet, până când monstrul se opri cu un şuierat de vapori fierbinţi. Ca întotdeauna trenul sosea la timp. Imediat, izbucni o zarvă infernală. Uşile vagoanelor erau deschise brusc, pasagerii coborau, smucind şi trăgând după ei bagajele grele. O nevoie urgentă, presantă, domina agitaţia plecării. Însoţitorul de vagon le urcă valizele şi plecă să le caute locurile. Unchiul Bob, cu o scrupulozitate tipic marinărească, îl urmă doar ca să se încredinţeze că treaba era făcută cum trebuie. Molly, uşor panicată, o ridică pe Jess în braţe şi ţâşni în tren, ca după aceea să fie nevoită să se aplece pentru a-şi săruta sora, de rămas bun.

— Ai fost aşa de bună. Am petrecut un Crăciun minunat. Jess, fă-i un semn de adio mătuşii Biddy.

Jess, cu mâinile încă încleştate în jurul paiaţei Golly, flutură o lăbuţă acoperită cu blană albă. Mătuşa Biddy se întoarse spre Judith.

— La revedere, draga mea copilă. Ai fost o co-

moară. Se înclină şi o sărută pe Judith. Nu uita, sunt totdeauna aici. Mama ta are numărul meu de telefon în agendă.

— La revedere. Şi-ţi mulţumesc mult.

— Urcă-te repede sau trenul va pleca fără tine. Ridică vocea. Fii sigură că unchiul Bob a coborât, altfel va trebui să-l iei cu tine. Preţ de o clipă, Biddy păru cam prea gravă, dar acum zâmbea din nou. Judith îi surâse şi ea, îi făcu un ultim semn din mână şi apoi se afundă pe culoar după ceilalţi.

Găsiseră un compartiment unde se afla un singur tânăr care stătea nemişcat, cu o carte deschisă pe genunchi, în vreme ce însoţitorul îngrămădea bagajele pe plasa de deasupra. Apoi, când totul fu aranjat, unchiul Bob îi dădu un bacşiş însoţitorului şi îl expedie.

— Şi tu trebuie să pleci, cât de iute, îi spuse Judith, sau vei fi surprins că trenul se pune în mişcare.

El îi surâse şi atunci toată faţa i se lumină.

— Nu s-a întâmplat până acum. La revedere, Judith. Îşi strânseră mâinile. Când îşi retrase mâna, descoperi cu surprindere în palma înmănuşată o bancnotă de zece şilingi.

— Oh, unchiule Bob, mulţumesc.

— Cheltuieşte-i cu înţelepciune.

— Aşa am să fac. La revedere.

Şi el plecă. Un moment mai târziu, unchiul Bob şi mătuşa Biddy apărură din nou, stând pe peron în dreptul ferestrei lor.

— Călătorie plăcută!

Trenul se puse în mişcare. Prinse viteză.

— S-ajungeţi cu bine!

— Rămas bun!

Peronul şi gara dispărură în urmă. Unchiul Bob şi mătuşa Biddy pieriră dinaintea ochilor. Totul se terminase. Ele se întorceau acasă.

Următoarele câteva minute fură consumate cu aranjatul în compartiment. Celălalt ocupant, bărbatul tânăr, şedea lângă uşă, şi deci ele aveau la dispoziţie locurile de la fereastră. Căldura era dată la maximum şi aerul părea încins, aşa încât fetele îşi scoaseră mănuşile, paltoanele şi căciulile. Molly îşi păstră pălăria pe cap. Jess fu aşezată la fereastră, unde îngenunche pe suportul acoperit cu pluş şi-şi turti nasul de geamul murdar.

Judith se aşeză în faţa ei. Molly, de îndată ce împături hainele, le stivui în plasă, apoi scotoci în geantă după cartea de colorat şi creioanele lui Jess, şi se prăbuşi în cele din urmă lângă Judith, scoţând un oftat de uşurare de parcă întreaga operaţie ar fi fost mult prea mult pentru ea. Închise ochii, dar după câteva clipe îi redeschise la fel de mari şi începu să-şi facă vânt cu mâna.

— Doamne Sfinte! E groaznic de cald, spuse ea, nimănui în mod special.

Judith îi replică:

— Cred că-i tocmai bine. Picioarele nici nu apucaseră să i se dezgheţe. Dar mama ei era de neînduplecat.

— Mă întreb... Acum se adresa tânărului a cărui intimitate şi linişte fuseseră tulburate cam necuviincios. El îşi ridică privirea din carte şi Molly îi zâmbi dezarmant.

— Mă întreb, v-ar deranja dacă am micşora căldura? Sau chiar am crăpa puţin fereastra?

— Bineînţeles că nu. Era foarte politicos. Puse deo-

parte cartea şi se ridică în picioare. Ce preferaţi? Sau poate amândouă?

— Nu, cred că puţin aer proaspăt ar fi tocmai potrivit...

— Foarte bine! Se îndreptă spre fereastră. Judith îşi trase picioarele sub ea şi-l urmări din priviri cum desface chinga grea de piele, coboară geamul de-o palmă şi apoi fixează din nou chinga.

— Cum este acum?

— Perfect!

— Băgaţi de seamă ca fetiţei dumneavoastră să nu-i intre o murdărie în ochi.

— Sper să nu.

Se întoarse la locul său şi luă din nou cartea. A intercepta conversaţiile dintre alţi oameni, a-i examina pe străini şi a încerca să le intuieşti existenţa erau ocupaţiile preferate ale lui Judith. Mămica avea o expresie pentru asta, şi anume "zgâire" şi-i atrăgea întruna atenţia: "Nu te mai holba, Judith". Dar mami îşi citea acum revista, aşa că totul era în regulă.

Pe furiş, începu să-l studieze. Cartea sa arăta a fi pe cât de voluminoasă, pe atât de plictisitoare şi se mira de ce îl absorbise cu totul, fiindcă nu-i dădea impresia unui tip studios, aşa lat în umeri şi bine făcut cum era. Destul de vânjos şi în formă, hotărî ea în cele din urmă. Era îmbrăcat în pantaloni de catifea reiată, o jachetă din tweed şi un pulover gros, gri pe gât, iar grumazul îi era încins cu o eşarfă de lână, neaşteptat de lungă şi surprinzător de vărgată. Părul lui nu avea o culoare anume, nefiind nici blond, nici castaniu, şi era mai degrabă neîngrijit, ca şi cum i-ar fi stricat o tunsoare bună. Nu-i putu desluşi culoarea ochilor, fiindcă el citea, purtând ochelari cu rame grele de baga;

avea o crestătură adâncă drept în mijlocul bărbiei, mult prea masculină ca să fie numită gropiţă. Se întrebă cam ce vârstă are şi i-o estimă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Dar poate că se înşela. Nu cunoscuse mulţi tineri până atunci şi de aceea îi era greu să fie sigură.

Se întoarse spre fereastră.

Peste câteva momente urmau să treacă pe Podul Saltash şi nu dorea să piardă priveliştea cuirasatelor ancorate în port.

Însă Jess avea alte gânduri. Se plictisise deja să privească pe fereastră şi acum căuta o nouă distracţie. Începu a sălta din picioare şi apoi a coborî de pe banchetă, pentru a-şi dovedi că se poate căţăra din nou. În timp ce se mişca astfel, o lovi cu piciorul pe Judith, destul de dureros.

— Of, potoleşte-te, Jess, stai liniştită.

Jess ripostă azvârlind-o pe Golly spre soră-sa. Lipsi foarte puţin ca Judith să expedieze paiaţa prin crăpătura din partea de sus a ferestrei, încât oribila Golly să dispară pentru totdeauna. Aşa fiind, culese păpuşa de pe jos şi o aruncă înapoi. Golly o izbi în plină faţă pe Jess. Jess se puse pe urlat.

— Ah, Judith. Mama o luă în braţe pe Jess şi o aşeză pe genunchi. Când urletele încetară, îşi ceru scuze tânărului.

— Îmi pare rău. V-am tulburat liniştea.

El îşi ridică privirea din carte şi zâmbi. Era un surâs fermecător, dezvăluind nişte dinţi la fel de albi şi strălucitori ca cei din reclamele pentru pastă, şi care îi lumină trăsăturile lipsite de frumuseţe şi îi modifică total expresia feţei, astfel încât, pe neaşteptate, el apăru aproape chipeş.

— Nicidecum, o asigură el.

— Veniţi de la Londra?

Se vedea clar că mama avea chef de conversaţie. Şi tânărul păru să-şi dea seama de asta, fiindcă închise cartea şi o puse deoparte.

— Da.

— Aţi fost plecat de Crăciun?

— Nu, am lucrat de Crăciun ca şi de Anul Nou. Deabia acum mi-am luat o vacanţă.

— Dumnezeule, ce păcat. Închipuie-ţi că trebuie să lucrezi de Crăciun! Cu ce vă ocupaţi?

Judith gândi că mama era destul de indiscretă, dar tânărul nu păru să gândească la fel. De fapt, el se arăta întru totul fericit să tăifăsuiască, de parcă s-ar fi săturat de cartea plictisitoare.

— Sunt intern la Spitalul St. Thomas.

— Ah, doctor deci.

— Aşa e.

Judith fu îngrozită că Molly ar urma să spună: "Păreţi mult prea tânăr ca să fiţi doctor", ceea ce i-ar fi stânjenit pe toţi, dar ea nu o făcu. Şi asta explica motivul pentru care purta cu sine o carte grea, voluminoasă. Probabil că studia simptomele vreunei boli obscure.

— Nu prea v-aţi distrat de Crăciun.

— Dimpotrivă. Crăciunul în spital e foarte amuzant. Împodobirea saloanelor şi infirmierele cântând colinde.

— Şi acum mergeţi acasă?

— Da. La Truro. Acolo locuiesc părinţii mei.

— Noi mergem mult mai departe. Chiar aproape de capătul liniei. Am fost în vizită la sora mea şi la soţul ei. Cumnatul meu este căpitan la Şcoala navală.

Cuvintele ei sunau oarecum de parcă se împăuna

cu ceva ce aparţinea altuia. Pentru a distrage atenţia, Judith spuse:

— Iată, acum urmează podul.

Spre surprinderea ei, tânărul păru la fel de emoţionat cum era şi ea.

— Trebuie să mă uit, grăi el, se ridică şi veni să stea lângă ea, proptindu-se cu o mână de marginea ferestrei. Îi surâse şi Judith văzu că ochii lui nu erau nici căprui, nici verzi, ci pătaţi, împestriţaţi, ca ai unui păstrăv.

— E prea frumos să pierzi aşa privelişte, nu?

Roţile îşi încetiniră mersul, traversele de fier zăngăneau mai rar, iar departe, jos, licăreau apele reci, înţesate de crucişătoare cenuşii, distrugătoare şi corăbii cu două catarge, şalupe cu motor, mici şi rapide, şi bărci, toate arborând pavilionul de război englez.

Judith spuse:

— Cred că este un pod cu totul special.

— De ce? Pentru că te trece peste fluviu şi te duce într-un tărâm străin?

— Nu doar pentru atât.

— Capodopera lui Brunel[1].

— Poftim?

— Brunel. El l-a proiectat şi l-a construit pentru Societatea Căilor Ferate de Vest. Minunea zilei. În această privinţă, încă destul de uimitor.

Se aşternu tăcerea. El rămase acolo până când trenul trecu podul şi se avântă în Saltash, pe coasta Tamar-ului, şi apoi se întoarse la locul său şi-şi luă din nou cartea.

---

[1] Brunel Isambard, 1806-1859, inginer englez şi arhitect naval.

După câtva timp, un chelner de la vagonul restaurant veni să-i înştiinţeze că se servea ceaiul de după-amiază. Molly îl întrebă pe tânărul doctor dacă i-ar plăcea să le însoţească, dar el refuză politicos, aşa că îl lăsară singur şi-şi croiră drum, clătinându-se, de-a lungul culoarelor trenului, până ce ajunseră în vagonul restaurant. Aici, fură conduse la o masă acoperită cu o faţă de olandă albă şi aranjată cu porţelanuri albe. Existau şi luminiţe cu umbre trandafirii şi acestea fuseseră aprinse, ceea ce făcea totul foarte luxos şi agreabil, mai ales fiindcă, afară, după-amiaza de iarnă se întuneca rapid, pentru a se stinge cu totul în amurg. Apoi se ivi chelnerul, aducând ceai într-un ceainic de porţelan, puţin lapte, o cană cu apă fierbinte şi o zaharniţă plină cu zahăr cubic. Jess mestecă deja trei bucăţele înainte ca Molly să observe. Pe urmă, apăru un alt chelner şi le servi cu sandvişuri, brioşe calde şi unse cu unt, felii de prăjituri asortate, biscuiţi de ciocolată înveliţi în staniol.

Molly turnă din ceainic şi Judith bău ceaiul tare şi fierbinte şi mâncă brioşe unse cu unt. Privi înserarea ce se întindea ca o pânză de păianjen şi îşi spuse că, la urma urmei, nu fusese o zi prea rea. Începuse puţin cam trist, când ea se trezise cu gândul că vacanţa s-a sfârşit, apoi devenise aproape dezastruoasă în timpul micului dejun, când mama şi mătuşa Biddy iscaseră disputa aceea îngrozitoare. Dar ele se împăcaseră şi continuară să se poarte frumos una cu cealaltă, şi din asta reieşi adevărul îmbucurător că mătuşa Biddy şi unchiul Bob o plăceau îndeajuns pe Judith pentru a o invita să stea la ei, chiar dacă i se părea că nu i se va îngădui de către maică-sa. Mătuşa Biddy fusese deosebit de drăguţă şi înţelegătoare, vorbindu-i lui Judith

de parcă ar fi fost adult în toată firea şi dându-i sfaturi de care-şi va aminti întotdeauna. Un alt lucru bun fusese că unchiul Bob apăruse pe neaşteptate la gară, venise să-şi ia rămas bun şi să le conducă, şi strecurase în palma lui Judith o bancnotă de zece şilingi. Începutul economisirilor în vederea cumpărării unui gramofon. Şi, în cele din urmă, discuţia din compartiment cu tânărul doctor. Ar fi fost frumos dacă le-ar fi însoţit la ceai, dar probabil ar fi epuizat destul de repede subiectele de conversaţie. Totuşi, era plăcut, cu maniere alese. În timp ce traversaseră Podul Saltash, el stătuse foarte aproape de Judith şi ea îi simţise mirosul jachetei din tweed, iar capătul lungii sale eşarfe îi atinsese genunchiul. Brunel, îi spusese el. Brunel a construit acest pod. Îi trecu prin minte că el era genul de om care i-ar plăcea oricui să-l aibă frate.

Termină brioşa şi luă un sandviş cu pastă de somon, şi-şi imagină că mama şi Jess nu aveau nici o legătură cu ea, că era singură, gonind prin Europa în Orient Express, cu secrete de stat ascunse în coşuleţul ei chinezesc din rafie împletită, şi tot felul de aventuri palpitante în perspectivă.

Curând după ce se reîntoarseră în compartiment, trenul intră în Truro, iar tovarăşul lor de călătorie îşi vârî cartea în geanta cu fermoar, îşi înfăşură fularul în jurul gâtului şi-şi luă adio. Judith urmări pe fereastră cum îşi croieşte drum pe peronul aglomerat şi slab luminat, pierind în întuneric.

După aceea, totul deveni puţin cam searbăd, dar nu mai aveau mult de mers, iar Jess adormise. La staţia de legătură, Judith găsi un hamal care le cără valizele mari, în timp ce ea duse genţile mai mici, iar Molly o purtă în braţe pe Jess. Traversând podul care ducea la

celălalt peron şi la trenul de Porthkerris, simţi cum suflă vântul dinspre mare şi, deşi era frig, încercă o altă senzaţie de rece decât la Plymouth, de parcă scurta lor călătorie le-ar fi adus într-un ţinut diferit. Nu mai era un frig aspru şi glacial, ci blând şi umed, iar noaptea mirosea a sare, a pământ reavăn şi a pini.

Se îngrămădiră în micul tren şi numaidecât porniră, parcă fără nici o grabă. Hu-u-u! Un huruit anemic spre deosebire de tunetul marelui expres de la Londra. Cinci minute mai târziu, se adunau grămadă în halta Penmarron, unde domnul Jackson, cu nelipsita-i lanternă, se afla pe peron ca să le întâmpine.

— Doriţi să vă dau o mână de ajutor la bagaje, doamnă Dunbar?

— Nu, cred că o să luăm doar sacoşele mărunte şi o să lăsăm valizele mari aici. În seara asta, ne putem descurca şi fără ele. Cred că le-ar putea aduce căruţaşul mâine dimineaţă.

— Or să fie în siguranţă aici.

Ele străbătură sala de aşteptare, traversară drumul gloduros şi înnoroit, intrară pe portiţă şi începură să urce panta grădinii cufundate în umbră. Jess era cam grea şi din când în când Molly trebuia să se oprească spre a-şi trage răsuflarea. Dar până la urmă ajunseră pe terasa din vârf şi văzură lumina aprinsă pe verandă. Când parcurgeau aleea spre casă, uşa de la intrare se deschise şi Phyllis apăru în prag ca să le primească cu braţele deschise.

— Uite cine-a venit, sosind pe neaşteptate din nou pe capul meu. Se repezi să coboare scările. Iată-mă, daţi-mi copila, doamnă, trebuie să fiţi extenuată. Unde vă este capul, de aţi cărat-o în braţe tot urcuşul, iar

micuţa, după cum se vede, cântăreşte mai mult decât ar trebui.

Vocea ascuţită a lui Phyllis o trezi pe Jess. Somnoroasă, ea clipea din ochi fără a realiza unde se află.

— Jess, cât de multă budincă ai mâncat de Crăciun? Acum, haideţi, să intrăm la căldură. Am încălzit apă pentru baie, am făcut focul în cămin şi am fiert o pasăre pentru cină. Phyllis, gândi în sinea ei Molly, e într-adevăr o comoară la casa omului şi viaţa fără ea nu ar mai fi niciodată la fel ca acum.

Îndată ce ascultă o succintă istorisire despre cum îşi petrecuseră ele Crăciunul, pentru ca apoi să le destăinuiască şi ea câteva crâmpeie din clevetirile satului, Phyllis o purtă pe Jess în braţe, pe scară, sus, ca s-o îmbăieze, s-o hrănească cu pâine caldă şi lapte, şi s-o culce. Judith le urmă, cărându-şi cufărul chinezesc din răchită împletită şi flecărind întruna.

— Phyllis, am primit un ceas de la unchiul Bob, într-un fel de casetă din piele. O să ţi-l arăt...

Molly le urmări din priviri. Uşurată în sfârşit de răspunderile faţă de Jess şi odată călătoria dusă până la capăt, se simţi brusc extenuată. Îşi scoase haina de blană şi o atârnă de marginea balustradei. Apoi, strânse teancul de scrisori care o aşteptau pe măsuţa din hol şi intră în salon. Focul de cărbuni ardea mocnit şi ea stătu o vreme în faţa căminului, încălzindu-şi mâinile şi încercând să-şi domolească durerea şi încordarea din mădulare. După un timp, se aşeză în fotoliu şi-şi răsfoi corespondenţa. Primise o scrisoare de la Bruce, dar nu intenţiona s-o deschidă imediat. Acum, în această clipă, nu dorea decât să stea pur şi simplu liniştită, să se prigorească la căldura focului şi să-şi adune forţele.

Fiindcă fusese o zi apăsătoare, iar ceartă cruntă cu

Biddy, urmând imediat după o noapte de insomnie, o cam răpusese. "Nu-ţi fă nici o grijă" îi spusese Biddy şi o sărutase, de parcă aceste cuvinte i-ar fi putut înlătura resentimentele. Dar înainte de prânz, Biddy tăbărî din nou asupra lui Molly, în vreme ce erau singure, şi-şi sorbeau paharul de vin de Xeres, aşteptând ca Hobbs să sune clopoţelul ce vestea că masa e servită.

O făcu aproape tachinând, dar cu destulă blândeţe, deşi mesajul ei era clar şi răspicat.

— Te rog să iei aminte la cele ce ţi-am spus. Este pentru binele tău, ca şi pentru al lui Judith. Nu poţi s-o laşi timp de patru ani total nepregătită, deoarece asta-i o perioadă critică în viaţa ei. Eu am urât vârsta de paisprezece ani, întotdeauna am simţit că nu eram nici cal, nici măgar, nici catâr.

— Biddy, dar nu este total nepregătită...

Biddy îşi aprinse una dintre ţigările ei de totdeauna. Suflă fumul şi apoi rosti:

— I-a venit deja ciclul menstrual?

Francheţea ei era supărătoare, chiar dacă venea din partea unei surori, însă Molly refuză să fie intimidată.

— Da, desigur, acum şase luni.

— Ei bine, până la urmă asta-i o binecuvântare. Cum stă cu hainele? O să aibă nevoie de veşminte atrăgătoare şi nu-mi închipui că Louise îi va fi de mare folos în acest sens. I-ai alocat nişte bani pentru rochii?

— Da, m-am îngrijit şi de asta.

— Rochia aia pe care o purta ieri seară. Era destul de drăguţă, dar puţin cam infantilă. Şi apoi, mi-ai spus că-şi dorea de Crăciun un roman de Arthur Ransome, aşa că i-am cumpărat unul.

— Arthur Ransome îi place foarte mult...

— Da, însă deja ar trebui să citească literatură ade-

vărată, sau cel puţin să înceapă. De aceea m-am dus în prag de Crăciun şi i-am cumpărat "Jane Eyre". De îndată ce o să deschidă cartea, n-o s-o mai poată lăsa din mână până la ultima pagină. Probabil că o să se îndrăgostească nebuneşte de domnul Rochester, aşa cum i se întâmplă fiecărei adolescente. Ochii lui Biddy o hărţuiau, sticlind inteligent şi şiret. Sau poate tu nu te-ai amorezat de el? Poate că te păstrai pentru Bruce?

Molly ştia că sora ei îşi bătea joc de ea, dar refuza să se lase întărâtată.

— Mă priveşte.

— Şi apoi, l-ai zărit pentru prima dată dar ţi s-au şi înmuiat genunchii... Câteodată, purtarea lui Biddy devenea teribil de scandaloasă, numai că soră-sa reuşea totodată să fie şi nostimă încât, fără voie, Molly izbucni în râs. Chiar şi aşa, pusese totul la suflet, dar şi mai supărător era că observaţiile critice făcute de Biddy, perfect justificate cum realiză Molly, interveniseră mult prea târziu pentru ca ea să mai poată îmbunătăţi situaţia, întrucât, ca de obicei, amânase lămurirea lucrurilor până în ultimul moment, iar în perspectivă întrezărea multe altele de rezolvat. Se întinse şi căscă cu o gură până la urechi. Ceasornicul de pe poliţa de deasupra căminului bătu de şase fix. Era timpul pentru ritualul de seară: să se retragă în dormitor, să se îmbăieze şi să-şi schimbe hainele pentru cină. În fiecare seară, se schimba pentru cină, aşa cum obişnuise în toată căsnicia ei, deşi, în ultimii patru ani, nu luase masa cu nici o altă persoană în afara lui Judith. Aceasta era una dintre micile convenţii pe care îşi întemeiase existenţa solitară, impunând o anume structură şi ordine vieţii monotone de zi cu zi, un anume fel de disciplină. Acest obicei îi oferea lui Biddy un alt motiv de a o şicana,

fiindcă Biddy, lăsată de una singură, de îndată ce s-ar fi spălat, şi-ar fi aruncat halatul de casă pe umeri, sau chiar rochia veche şi uzată de interior, şi-ar fi înfundat picioarele într-o pereche de papuci şi i-ar fi cerut lui Phyllis să servească găina fiartă adusă pe o tavă în salon.

De asemenea, ea s-ar fi cinstit cu un whisky mare cu sifon. În "Casa Riverview", trataţia de seară a lui Molly era un singur pahar cu vin de Xeres, savurat pe îndelete, dar şederea la Biddy îi luminase mintea şi se învăţase să dea pe gât câte un whisky, după o după-amiază friguroasă, petrecută în aer liber, sau după acea ieşire chinuitor de nereuşită la teatrul de pantomimă. Ideea de a bea un whisky acum, când se simţea aşa de vlăguită şi de topită, era extrem de tentantă. O clipă, chibzui dacă ar fi cazul sau nu. Şi dacă ar merita efortul de a merge până în sufragerie şi de a scoate din dulap sticla de whisky, sifonul şi păhărelul gradat. În cele din urmă, se decise că, în scopuri pur medicinale, era absolut necesar, aşa că încetă să mai cumpănească, se smulse cu greu din fotoliu şi plecă să-şi toarne o băutură. Intenţiona să-şi ofere un singur pahar, aşa că-şi potrivi whisky-ul, destul de tare. Întoarsă lângă cămin şi cuibărită din nou în fotoliu, luă o duşcă din tăria delicioasă, arzătoare şi alinătoare, apoi puse deoparte paharul şi întinse mâna după scrisoarea soţului ei.

*

În vreme ce Phyllis se îngrijea de Jess, Judith îşi reocupă dormitorul, îşi despachetă lucrurile de noapte şi trusa de baie, iar apoi cufăraşul chinezesc din răchită împletită conţinând "prada" de Crăciun. Rândui

totul cu grijă pe birou, astfel încât atunci când Phyllis va termina cu Jess să-i poată arăta toate lucrurile primite şi să-i explice cine şi ce i-a dat. Bancnota de zece şilingi de la unchiul Bob o puse la loc sigur, într-un sertar tainic, ferecat cu o cheiţă, iar ceasul îl aşeză pe noptieră lângă pat. Când Phyllis băgă capul pe uşă, ea stătea la birou, scriindu-şi numele pe foaia de la începutul noului său jurnal.

— Gata cu Jess, anunţă Phyllis. Acum se uită la cartea ei cu poze. O să adoarmă din nou înainte de a-şi da seama unde se află.

Intră în odaie şi se trânti cu o bufnitură pe patul lui Judith, pe care îl desfăcuse pentru noapte, după ce mai înainte trăsese draperiile.

— Vino şi arată-mi ce-ai primit.

— Darul tău a fost cel mai frumos, Phyllis. Drăguţ din partea ta!

— Cel puţin n-o să-mi mai ceri foarfeca tot timpul. Trebuie s-o ascunzi de Jess. Iar eu îţi mulţumesc pentru sărurile de baie. Îmi place "Evening in Paris" mai mult decât "California Poppy"[1]. Le-am folosit ieri după-amiază când mi-am făcut baie. M-am simţit ca o vedetă de cinema. Acum, haide să aruncăm o privire...

Totul dură oarecare vreme fiindcă Phyllis, foarte generoasă din fire, trebuia să cerceteze minuţios fiecare lucru şi să se minuneze de splendoarea lui.

— Uită-te la cartea asta. O să-ţi ia luni ca s-o citeşti. Este pentru adulţi, zău aşa. Şi pipăie puloverul

[1] Mărci la care se referă personajul. În traducere "Seară la Paris" şi "Mac de California".

ăsta. Ce moale e! Şi iacătă jurnalul tău! Are coperţi din piele, o să-ţi scrii secretele în el.

— Nu-i aşa că mătuşa Louise a fost amabilă, fiindcă mi-a promis şi o bicicletă? Nu m-am aşteptat deloc la două cadouri din partea ei.

— Şi ceasul ăla mic! Acum nu mai ai scuze să întârzii la micul dejun. Ce ai primit de la tata?

— I-am cerut o cutie din lemn de cedru cu închizătoare chinezească, dar n-a sosit încă.

— Ei bine, o să vină. Phyllis se tolăni şi mai confortabil pe pat. Acum... era aprinsă de curiozitate. Povesteşte-mi ce ai făcut.

Aşa că Judith îi istorisi pe larg totul despre casa mătuşii Biddy ("Phyllis, era absolut friguroasă, n-am stat niciodată într-un cămin atât de rece, dar focul ardea în salon şi întrucâtva nu conta pentru că noi ne distram de minune"), şi despre pantomimă, patinaj, unchiul Bob şi gramofonul său, maşina de scris şi fotografiile interesante, precum şi despre petreceri, pomul de Crăciun şi prânzul de Crăciun, cu masa împodobită în mijloc cu ilex şi trandafiri, pişcoturi şi uscăţele aurii şi bomboane de ciocolată în poleială argintie.

— Ah! Phyllis slobozi un geamăt de invidie. Sună minunat!

Ceea ce o făcu pe Judith să se simtă puţin vinovată, deoarece era ferm convinsă că Phyllis nu-şi petrecuse Crăciunul la fel de bine. Tatăl lui Phyllis era miner şi trudea în minele de cositor din St. Just, iar mama ei, o femeie cu pieptul mare şi cu inimă largă, trebăluia veşnic încinsă cu un şorţ şi ţinând în permanenţă un copil mic în braţe şi altul mai măricel agăţat de poale. Phyllis era cea mai mare dintre cei cinci copii care nu

se ştie cum reuşeau să se înghesuie cu toţii în căsuţa cu pridvor din piatră, aceasta fiind o enigmă de nedezlegat. O dată, după ce Judith o însoţise pe Phyllis la un praznic din St. Just pentru a urmări vânătoarea călare ce deschidea sezonul cinegetic, se duseseră să bea ceaiul acasă la ea. Mâncaseră chifle cu şofran şi sorbiseră ceai tare, toţi şapte îmbulzindu-se în jurul mesei din bucătărie, în timp ce tatăl lui Phyllis şedea în scaunul său lângă maşina de gătit, îşi sorbea ceaiul dintr-un castronaş de budincă şi-şi rezema picioarele de grătarul lustruit din alamă al sobei.

— Tu ce ai făcut, Phyllis?

— Nu prea multe, din păcate. Mama a fost suferindă, a avut gripă, cred, aşa că a trebuit să mă îngrijesc eu de treburile casei.

— Oh, îmi pare rău. Se simte mai bine acum?

— Nu mai boleşte, dar a rămas cu o tuse sâcâitoare.

— Ai primit daruri de Crăciun?

— Da, o bluză de la mama şi o cutie cu batiste de la Cyril.

Cyril Eddy, prietenul lui Phyllis, lucra şi el în minele de cositor. Se cunoscuseră din vremea când mergeau împreună la şcoală şi încă de atunci ieşeau la plimbare din când în când. Nu erau propriu-zis logodiţi, însă Phyllis se îndeletnicea deja cu croşetatul unui set de şervete pentru lada ei de zestre. Ea şi Cyril nu se întâlneau prea des fiindcă St. Just se afla la mare depărtare, iar el muncea în schimburi; când reuşeau totuşi să se vadă, mergeau la plimbare cu bicicletele sau stăteau ţinându-se strâns înlănţuiţi pe ultimul rând de scaune în cinematograful din Porthkerris. Phyllis păstra la vedere fotografia lui Cyril pe scrinul din dormi-

torul ei. Nu era un tânăr prea arătos, însă Phyllis o asigurase pe Judith că avea sprâncene mândru arcuite.

— Tu ce i-ai dăruit lui?

— O zgardă pentru ogarul său. A fost destul de încântat. Pe chipul ei se aşternu o expresie sfioasă. Dar tu ai întâlnit vreun tânăr chipeş?

— Oh, Phyllis, bineînţeles că nu.

— Nu-i nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Ar fi doar ceva perfect normal.

— Cunoştinţele mătuşii Biddy sunt în majoritate adulţi. Cu excepţia a doi tineri locotenenţi veniţi în vizită după cină, în ultima seară. Dar era atât de târziu, încât m-am dus la culcare curând, aşa că n-am apucat să discut prea mult cu ei. Oricum, adăugă ea decisă să respecte adevărul, erau mult prea ocupaţi să se amuze de glumele mătuşii Biddy, în loc să mă bage în seamă pe mine...

— Aşa-i la vârsta ta. Nu eşti nici copil, dar nici femeie în toată puterea cuvântului. Peste câţiva ani, o să te maturizezi, iar tinerii or să roiască în jurul tău ca albinele pe lângă stup. Atunci, o să le atragi privirile. Phyllis zâmbi. Până acum nu ţi-a plăcut nici un băiat?

— Ţi-am spus că nu cunosc nici unul.

— În afară de... Judith şovăi o clipă.

— Haide, destăinuieşte-i lui Phyllis.

— Se afla un tânăr în compartimentul nostru când ne întorceam de la Plymouth. Era doctor, însă arăta ca un adolescent. Mami a vorbit cu el şi apoi mi-a spus că Podul Saltash a fost construit de unul pe nume Brunel. Era într-adevăr manierat. Nu mi-ar displăcea să întâlnesc pe cineva asemeni lui.

— Poate că o să întâlneşti.

— Dar nu la St. Ursula.

— Nu te duci într-un loc ca ăla ca să faci cunoştinţă cu băieţi, ci ca să te instruieşti. Şi să nu strâmbi din nas când ai o astfel de şansă. Eu a trebuit să renunţ la şcoală când eram mai mică decât tine, să-mi iau o slujbă şi-aşa că pot doar să citesc, să scriu şi să socotesc. La vârsta mea, o să dai examene şi o să câştigi premii. Singurul premiu pe care l-am obţinut vreodată a fost pentru cârpirea lenjeriei.

— Presupun că n-ai avut timp să-ţi cauţi alt post, dat fiind că mama ta a fost bolnavă?

— Oricum, nu m-a tras deloc inima. Adevărul e că nu vreau să vă părăsesc încă. Nu-ţi fă griji, doamna mi-a zis că o să mă ajute, o să-mi dea referinţe bune. Nu-mi surâde să mă îndepărtez şi mai mult de casă. Chiar şi aşa, îmi ia cea mai mare parte a zilei libere să merg cu bicicleta la St. Just. N-aş suporta să fiu la o distanţă mai mare.

— Poate că cineva din Porthkerris are nevoie de o menajeră.

— Ar fi grozav.

— S-ar putea să obţii o slujbă bună. Să poţi tăifăsui cu ceilalţi angajaţi în bucătărie, fără să te speteşti.

— Nu ştiu. Nu vreau să ajung să slujesc o căţea bătrână, o bucătăreasă răutăcioasă şi cu toane. Prefer să fac totul eu însămi, chiar dacă nu sunt prea îndemânatică la prăjituri şi nici nu m-am priceput vreodată să mânuiesc telul. Doamna zice mereu că... Phyllis se opri brusc.

Judith aştepta să continue.

— Ce-i cu tine?

— E ciudat. Dânsa n-a urcat încă să-şi facă baie. Uite, e şase şi douăzeci de minute. Nu mi-am dat seama că stau aici de atâta vreme.

— Ce crezi? Îşi închipuie că n-am terminat cu Jess?

— Habar n-am.

— Păi, du-te jos ca o fată bună şi spune-i că este liber la baie. Să nu se gândească la găina fiartă, pot s-o încălzesc din nou când va fi gata de masă. Săraca! Probabil că-şi trage sufletul după călătoria obositoare cu trenul. Totuşi, nu-i stă în fire să renunţe la baie... Phyllis se ridică în picioare. Mai bine cobor şi eu să văd de cartofi.

Dar după ce Phyllis ieşi din odaie, Judith mai zăbovi o vreme, aranjând totul la loc, netezind plapuma de puf şifonată şi punându-şi noul jurnal în birou. Îşi notase zilnic în el, de la întâi ianuarie, mici însemnări, cu scrisul ei citeţ şi ordonat. Acum, se uita ţintă la prima filă: Judith Dunbar. Alături de nume, intenţionase să-şi aştearnă şi adresa, dar pe urmă se răzgândi, fiindcă foarte curând nu va mai avea o adresă proprie. Cumpăni în minte că atunci când va isprăvi de scris jurnalul, va fi decembrie 1940. Şi va avea nouăsprezece ani. Ceea ce era, într-un fel, destul de înspăimântător, aşa încât băgă jurnalul înapoi în sertar, se pieptănă şi porni în fugă pe scară să-şi anunţe mama că mai avea timp să se îmbăieze, dacă se grăbea.

Dădu buzna în salon.

— Mami, Phyllis întreabă dacă vrei...

Însă restul cuvintelor îi îngheţă pe buze. Fiindcă, în mod vădit, ceva nu era în regulă. Mama ei şedea acolo, în fotoliu lângă foc, dar când se întoarse spre Judith nu mai avea nimic din chipul cu trăsături fine, arătând în schimb un obraz descompus, tumefiat şi urâţit de plâns, cu un aer de supremă disperare. Un păhărel gradat, pe jumătate gol, stătea alături pe măsuţă, iar la

picioarele ei, pe podea, zăceau răspândite, ca frunzele toamna, paginile răsfirate ale unei scrisori cu slove mărunte şi încâlcite.

— Mămico! Instinctiv, închise uşa în urma ei. Ce s-a întâmplat?

— Of, Judith.

Fata traversă încăperea şi îngenunche lângă Molly.

— Ce-i cu tine? Oroarea întipărită pe chipul ei de a-şi vedea mama înlăcrimată era mai elocventă decât orice ar fi putut exprima prin cuvinte.

— Am primit o scrisoare de la tata. Tocmai am deschis-o. Mi-e greu să mai suport...

— A păţit ceva?

— Nu, nimic. Molly îşi şterse faţa cu o batistă deja mototolită şi îmbibată cu apă. Doar că... nu mai stăm la Colombo. Tata are o nouă slujbă... trebuie să plecăm în Singapore.

— Dar de ce te face asta să plângi?

— Fiindcă înseamnă o nouă mutare... de îndată ce ajung acolo, trebuie să împachetăm şi să plecăm iarăşi. Într-un alt loc complet străin. Şi unde nu cunosc pe nimeni. Era destul de rău că trebuia să mă întorc în Colombo, dar cel puţin aveam casa mea... iar Singapore este şi mai departe... şi n-am fost niciodată acolo... şi va trebui să... Oh, ştiu că mă port prosteşte... Lacrimile îi începţoşară din nou ochii. Dar, într-un fel, asta-i picătura care a umplut paharul. Mă simt atât de vlăguită şi am atâtea...

Începu a boci înăbuşit şi nu mai putu scoate o vorbă. Judith o sărută. Molly mirosea a whisky. Nu obişnuia să bea whisky. Întinse braţul şi-şi îmbrăţişă fata cu stângăcie.

— Îmi trebuie o batistă curată.

— Îţi aduc imediat.

Îşi părăsi mama şi ieşi din odaie, urcă fuga în dormitorul ei şi scoase din sertarul dulapului una dintre batistele mari, de şcoală. Trântind sertarul, îşi ridică privirea la oglindă şi se trezi faţă în faţă cu propria-i imagine. Văzu că arăta la fel de tulburată şi de neliniştită ca maică-sa care vărsa lacrimi amare în salon. Ceea ce nu era deloc bine. Una dintre ele trebuia să se dovedească puternică şi raţională, altminteri totul avea să se prefacă în ruină. Trase adânc aer în piept şi se reculese. Ce îi spusese mătuşa Biddy? "Trebuie să înveţi să înrâureşti evenimentele, nu să le laşi pur şi simplu să ţi se întâmple" Ei bine, asta era tocmai o astfel de situaţie, dacă se putea spune aşa. Îşi îndreptă semeaţă umerii şi coborî la parter.

Aici, descoperi că şi Molly făcuse un efort similar, adunase foile de hârtie de pe jos şi, când Judith reveni în odaie, reuşi chiar să schiţeze un zâmbet tremurător.

— Oh, draga mea, îţi mulţumesc... Acceptă batista curată cu recunoştinţă şi-şi suflă nasul. Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a găsit. A fost într-adevăr cea mai istovitoare zi. Probabil că mă simt extrem de ostenită...

Judith se aşeză pe un taburet lângă cămin.

— Îmi dai voie să citesc scrisoarea?

— Desigur. Molly îi întinse paginile şifonate.

"Scumpă Molly,"

Scrisul tatălui ei era îngrijit, egal şi foarte apăsat. Folosea întotdeauna doar cerneală neagră.

"Până când vei primi aceste rânduri, Crăciunul se va fi petrecut. Sper că tu şi fetele v-aţi distrat bine. Am să-ţi dau câteva veşti destul de importante. Ieri dimineaţă, preşedintele companiei m-a

chemat la biroul său şi mi-a comunicat că doreşte să mă mut în Singapore, în calitate de director executiv al firmei Wilson-McKinnon. Este o promovare, ceea ce semnifică un salariu mai bun, precum şi alte avantaje, cum ar fi o casă mai spaţioasă, o maşină cu şofer la scară. Nădăjduiesc că eşti la fel de bucuroasă şi mulţumită pe cât sunt şi eu. Noua slujbă începe abia după ce tu şi Jess sosiţi aici, aşa că mă vei ajuta să împachetăm şi să eliberăm casa pentru cel care mă va înlocui, iar noi trei vom naviga împreună spre Singapore.

Ştiu că-ţi va lipsi Colombo, ca şi mie de altfel, precum şi farmecul acestei insule nepereche, dar mă gândesc cu emoţie că vom călători împreună şi vom fi împreună când ne vom instala în noul cămin. Postul acesta implică un plus de răspundere şi probabil mă va solicita mai mult, însă simt că voi putea face faţă şi că sunt în stare să mă achit cu succes. Aştept cu nerăbdare să te revăd şi s-o întâlnesc pe Jess. Sper că ea nu se va purta prea ciudat faţă de mine şi că se va obişnui cu ideea că sunt tatăl ei.

Spune-i lui Judith că darul meu de Crăciun ar trebui să sosească de-acum în fiece clipă. Trag nădejde că toate aranjamentele pentru St. Ursula decurg conform planului şi că vei reuşi să-ţi iei rămas bun de la Judith fără strângere de inimă.

Alaltăieri m-am întâlnit cu Charlie Peyton la club. Mi-a spus că Mary aşteaptă un copil în aprilie. Vor să ieşim şi să cinăm cu ei"

Şi aşa mai departe. Îi era suficient cât citise. Împături paginile şi i le înapoie mamei sale. Apoi, rosti:

— Sună grozav. Mă bucur pentru tata. Cred că n-ar trebui să fii prea tristă.

— Nu sunt tristă. Sunt doar... înfrântă. Ştiu că-i egoism din partea mea, dar nu vreau să plec în Singapore. Acolo este aşa de cald şi de umed, şi pe deasupra o nouă casă, alţi servitori, noi prieteni... totul se schimbă. Este prea mult...

— Dar n-o să faci totul singură. O să fie şi tata acolo...

— Ştiu...

— O să fie palpitant.

— Nu vreau să fie palpitant. Vreau ca totul să fie calm şi liniştit, şi să nu se schimbe. Îmi doresc un cămin adevărat, care să nu se mute de colo-colo şi să nu mai fim despărţiţi. Iar toată lumea are pretenţii de la mine şi-mi spune că fac lucrurile anapoda, că sunt incompetentă şi incapabilă...

— Dar nu-i adevărat!

— Biddy crede că sunt o idioată. La fel şi Louise.

— Oh, nu le băga în seamă...

Molly îşi suflă din nou nasul şi luă o altă înghiţitură din paharul cu whisky.

— Nu ştiam că bei whisky.

— De obicei nu. Acum am simţit nevoia. Pesemne că de aceea am şi plâns. Poate m-am îmbătat.

— Nu cred.

Mama îi surâse, puţin cam prosteşte, de parcă şi-ar fi bătut joc de sine însăşi. Apoi spuse:

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat azi dimineaţă. Cearta aia stupidă dintre mine şi Biddy. Nu ştiam că asculţi, dar chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să ne purtăm copilăreşte.

— N-am tras cu urechea.

— Ştiu asta. Sper din tot sufletul că nu ţi-ai închipuit că sunt meschină şi egoistă. Mă refer la faptul că Biddy te-a invitat să vii la ea, iar eu am fost aşa lipsită de solicitudine. Doar fiindcă Louise, ei bine, este adevărat, n-o priveşte cu ochi buni pe Biddy, ceea ce părea a fi o altă complicaţie dacă ar fi trebuit să mă ocup şi de asta... Poate că n-am abordat problema prea bine.

— Nu mă interesează nimic din toate astea, îi replică Judith cu sinceritate. Mai adăugă câteva cuvinte, fiindcă i se păru momentul nimerit să-şi descarce inima.

— Nu-mi pasă că nu merg la mătuşa Biddy sau că stau cu mătuşa Louise. În schimb, mă afectează profund că nu-mi împărtăşeşti hotărârile luate. Nu catadicseşti nici măcar să mă întrebi ce vreau.

— Asta mi-a spus şi Biddy: Chiar înainte de prânz, a început din nou. Şi mă simt atât de vinovată, fiindcă probabil te-am lăsat prea mult de una singură şi am făcut planuri fără să te consult. Ca de pildă, în legătură cu şcoala, cu mătuşa Louise şi cu restul. Şi acum mă gândesc că-i prea târziu ca să mai îndrept ceva.

— Mătuşa Biddy n-ar fi trebuit să te dojenească. Şi nu-i deloc prea târziu...

— Dar mai sunt încă atâtea de făcut. Molly începu să jelească din nou. Am amânat totul până în ultima clipă, nu ţi-am cumpărat nici uniforma, şi mai e şi Phyllis, şi împachetatul, şi toate celelalte...

Era atât de distrusă, atât de deznădăjduită, încât Judith se simţi deodată teribil de protectoare, de organizată şi de puternică. Şi spuse:

— O să te ajutăm. Eu te ajut. O să facem totul împreună. Cât priveşte uniforma de şcoală, de ce n-am merge s-o cumpărăm mâine? Unde trebuie să ne ducem?

— La magazinul Medways din Penzance.

— Atunci e-n ordine, ne deplasăm la Medways şi luăm totul dintr-o singură lovitură.

— Dar trebuie să cumpărăm şi crose de hochei, o Biblie şi o servietă...

— Bine, bine, facem rost şi de astea. N-o să ne întoarcem acasă până nu procurăm şi cel mai mic articol. Ne ducem cu maşina. Tu trebuie să fii curajoasă şi să conduci, altfel n-am putea să ne trambalăm cu toate cumpărăturile pe tren.

Dintr-o dată, Molly arătă mult mai bine, având aerul că n-o mai copleşea durerea. Se părea că o simplă decizie luată de altcineva în locul ei reuşise s-o însenineze.

— În ordine, grăi ea. Apoi, căzu puţin pe gânduri. O s-o lăsăm pe Jess cu Phyllis, n-ar rezista o zi întreagă după noi. Şi la urma urmei, mai ieşim în lume doar noi amândouă. Vom prânzi la "The Mitre", ca o trataţie specială, meritată din plin.

— De asemenea, rosti Judith cu hotărâre, o să mergem cu maşina până la St. Ursula ca să arunc şi eu acolo o privire. Nu pot să mă duc la o şcoală pe care n-am văzut-o niciodată...

— Dar este vacanţă. N-o să găsim pe nimeni.

— Cu atât mai bine. Dăm târcoale locului şi tragem cu coada ochiului pe fereastră. Acum că totu-i stabilit, înveseleşte-te. Te simţi mai bine? Vrei să faci o baie? Vrei să te culci şi să-ţi aducă Phyllis cina pe o tavă?

Molly clătină din cap.

— Nu, nici unul din lucrurile astea tentante. Mi-e mult mai bine acum. O să mă spăl mai târziu.

— În cazul ăsta, mă duc să-i spun lui Phyllis că mâncăm imediat ce ne-a pregătit masa.

— Doar o clipă. Mai dă-mi un răgaz. Nu vreau ca Phyllis să vadă că am plâns. Aşa arăt?

— Nu. Eşti doar puţin roşie în obraz de la căldura focului.

Molly se aplecă să o sărute.

— Mersi. M-ai făcut să mă simt cu totul alta. E foarte drăguţ din partea ta!

— E-n ordine. Judith încercă să mai găsească şi alte câteva cuvinte de îmbărbătare şi de alinare. Ai avut doar o stare proastă.

*

Molly deschise ochii şi întâmpină o nouă zi. De-abia se luminase şi, nefiind încă timpul să se scoale, mai lenevi întinzându-se molatic în patul cald şi încolăcindu-şi trupul în aşternuturile îmbietoare de bumbac. Inima îi era plină de gratitudine fiindcă dormise toată noaptea, fără vise, fără întrerupere, netulburată de Jess, cufundându-se într-un somn adânc de îndată ce-şi pusese capul pe pernă. Se petrecuse un mic miracol, întrucât Jess era un copil care solicita atenţie întruna. Dacă nu se deştepta în toiul nopţii şi nu ţipa după mami, atunci începea să umble prin casă îngrozitor de devreme, şi venea s-o trezească, urcându-i-se în pat.

Dar se pare că şi Jess fusese la fel de ostenită, căci la ora şapte şi jumătate nici nu se zărea, nici nu se auzea. "Poate, gândi Molly, explicaţia era whisky-ul: ar trebui să beau whisky în fiecare seară şi atunci aş putea dormi buştean" Sau poate că neliniştile şi temerile din seara precedentă îi fuseseră suprimate de propria-i extenuare fizică. Oricare ar fi fost cauza, efectul era binefăcător. Dormise zdravăn. Se simţea înviorată,

total renăscută, gata să înfrunte cu curaj orice i-ar fi putut aduce acea zi. Cu alte cuvinte, nici mai mult, nici mai puţin decât cumpărăturile pentru şcoală.

Coborî din pat, îşi aruncă halatul pe umeri, deschise fereastra şi trase draperiile. Văzu o dimineaţă liniştită, spălăcită însă şi înceţoşată, învăluită într-o lumină difuză. Sub fereastră, grădina povârnită în terase se aşternea în mlădieri domoale, jilavă de rouă, iar dinspre ţărm, dincolo de calea ferată, ploierii cu pene negre şi albe scoteau ţipete ascuţite. Văzduhul era totuşi senin şi lui Molly îi trecu prin gând că probabil dimineaţa avea să se prefacă într-una din acele zile pe care primăvara grăbită le smulge din ghearele iernii din Cornwall, când totul este impregnat de zvâcnetul lăuntric al vegetaţiei în creştere, răzbătând prin pământul reavăn, când mugurii pe crengi încep să se iţească şi păsările cântătoare să se reîntoarcă la cuiburile lor. Va păstra această zi pentru sine, ca pe o entitate distinctă, o zi întreagă petrecută cu fiica sa mai mare, un moment rupt din timp pentru a-şi împărtăşi reciproc bucuriile şi fericirile vieţii. Rememorată cu drag, această clipă va fi desigur intensă şi vie, ca o fotografie înrămată cu grijă, fără nici o intruziune care să-i adumbrească imaginea.

Se depărtă de fereastră, se aşeză la masa de toaletă şi scoase dintr-un sertar un plic voluminos care conţinea lista de haine primită de la pensionul St. Ursula, precum şi o pletoră de instrucţiuni pentru părinţi:

"Trimestrul întâi începe la cincisprezece ianuarie. Elevelor interne li se cere să sosească la şcoală nu mai târziu de ora două şi jumătate, în după-amiaza acestei zile. Vă rugăm să vă asiguraţi că certificatul de sănătate al fiicei dumneavoastră a fost semnat. Secretara

domnişoarei Catto vă va întâmpina la intrarea principală şi vă va conduce în dormitorul fetelor. Dacă doriţi, domnişoara Catto va fi încântată să vă ofere un ceai în biroul său, începând cu ora trei şi jumătate. Internelor li se interzice cu stricteţe să aducă în dormitoare dulciuri sau alte alimente. Raţia de dulciuri este de două livre pe trimestru şi orice alte preparate dulci trebuie înmânate intendentei. Vă rugăm să verificaţi dacă încălţămintea fiicei dumneavoastră a fost însemnată cu numele ei..." (Şi aşa mai departe).

Se părea că regulile şi reglementările erau la fel de severe pentru părinţi, ca şi pentru bieţii copii. Înşfăcă lista de haine şi o examină dintr-o privire. Era de fapt o plictisitoare înşiruire pe trei pagini întregi. "Articolele de îmbrăcăminte marcate cu un asterisc pot fi procurate de la magazinul autorizat, Medways, furnizor de postavuri şi confecţii, din Penzance". Aproape fiecare obiect părea să fie însemnat cu o steluţă. Regulament în sus, regulament în jos. Ei bine, dacă vor reuşi să cumpere totul dintr-o singură prăvălie, atunci întreaga operaţie n-ar trebui să dureze prea mult. Şi apoi, vrând-nevrând, era un lucru ce trebuia făcut.

Puse plicul înapoi în dulăpior şi plecă în căutarea lui Jess.

În timpul micului dejun, îndesă cu linguriţa un ou, fiert moale, ca de obicei, pe gâtul lui Jess (o îmbucătură pentru tati, o îmbucătură pentru Golly) şi îi împărtăşi ştirea că în acea zi avea să fie abandonată.

— Nu vreau, spuse Jess.

— Ba da. O să te distrezi de minune cu Phyllis.

— Nu vreau şi gata... Buza de jos i se ţuguie asemeni unui con.

— Iar tu şi Phyllis o puteţi lua pe Golly la plimbare

şi să treceţi pe la doamna Berry ca să cumpăraţi caramele cu fructe...

— Asta-i corupere, rosti deodată Judith din celălalt capăt al mesei.

— Orice ca să evit o scenă...

— Nu vreau.

— Se pare că n-am succes.

— Dar, Jess, ţie-ţi plac la nebunie caramelele cu fructe...

— Nu vreauuu... Lacrimile îi ţâşniră brusc, înşirându-i-se mari şi lucitoare pe obraji, iar gura i se schimonosi.

Începu să urle din toţi rărunchii.

— Of, Doamne, s-a pornit acum... spuse Judith.

Dar tocmai atunci Phyllis intră în odaie aducând pâine prăjită pe o farfurie, rostind simplu când o aşează pe masă: "Ia să vedem, despre ce e vorba aici?" Şi o ridică în braţe pe smiorcăită, o scoase repede afară şi trase uşa după ele. Până când ajunseră la bucătărie, vaietele şi bocetele deja începură să se potolească.

— Slavă cerului! grăi Judith. Acum ne putem termina micul dejun în linişte. Şi, mami, să nu te duci cumva să-i spui la revedere. Altminteri, o să înceapă din nou.

Ceea ce, trebui să recunoască Molly, era perfect adevărat. Sorbindu-şi cafeaua, căta pe furiş la Judith care, în această dimineaţă, îşi aranjase părul într-un fel nou, cu cărare la mijloc şi strâns la spate cu o panglică lată, bleumarin. Molly nu era sigură dacă noul stil de pieptănătură o avantaja. O făcea să arate cu totul deosebit, nemaipărând defel o copilă, însă urechile ei, acum descoperite, nu-i fuseseră niciodată prea atrăgătoare. Dar nu-i spuse nimic, ştiind în sinea ei că Biddy i-ar fi aprobat tăcerea plină de tact.

În schimb, rosti:

— Cred c-am face bine să plecăm îndată ce vom isprăvi de mâncat. Altfel, pierdem timp prețios. Ar trebui să vezi ce lungă e lista de haine! Și pe toate trebuie prinse etichete cu numele tău. Gândește-te doar la cusăturile alea migăloase și obositoare. Poate mă va ajuta și Phyllis.

— De ce n-am folosi mașina de cusut?

— O idee strălucită! Așa o să lucrăm mult mai repede și mai îngrijit. Nici nu mi-a trecut prin cap.

Jumătate de oră mai târziu, erau gata de plecare. Molly se înarmase cu liste, instrucțiuni, poșetă și carnet de cecuri și se echipase cu prudență – fiindcă nu știai niciodată când se stârnea vreo ploaie măruntă și rece – cu pantofi comozi, cu impermeabil și cu o pălărioară roșu închis. Judith purta vechea ei pelerină bleumarin de ploaie și o eșarfă ecosez de lână. Pelerina era prea scurtă și picioarele ei lungi și subțiri păreau nesfârșite.

— Ai luat tot ce trebuie? întrebă ea.

— Așa cred.

Se opriră să tragă cu urechea la bucătărie, dar de acolo nu răzbăteau decât sunete ușoare și armonioase, vocea pițigăiată a lui Jess, angajată într-o discuție cu Phyllis, care probabil mesteca o cremă de ouă sau mătura podeaua.

— Nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot, altfel o să vrea să vină cu noi.

Așa că se strecurară tiptil pe ușa din față și păși în vârful picioarelor pe aleea cu pietriș, până la baraca din lemn care adăpostea garajul. Judith deschise binișor ușile și Molly se urcă grijulie la volanul micului Austin Seven. După una sau două demarări false, reuși

să pornească motorul, împinse maneta schimbătorului de viteze în marşarier şi ieşi cu spatele, hurducăindu-se sacadat. Judith se sui lângă ea şi porniră la drum. Trecură câteva clipe până când Molly îşi adună curajul şi străbătură tot satul înainte ca ea să ambreieze lin, fără zdruncinături, realizând priză directă şi o viteză constantă de treizeci de mile pe oră.

— Nu-mi pot imagina de ce te înspăimântă să conduci. Mergi foarte bine.

— Fiindcă n-am prea mult antrenament. În Colombo am avut totdeauna şofer.

Rulau mai departe şi intrară într-o pâclă umedă, aşa că fu necesar să pună în funcţiune ştergătoarele de parbriz, deşi nu se aflau decât puţine maşini pe drum (nici că se putea mai bine, îşi spuse Judith). Molly începu să se relaxeze. La un moment dat, o căruţă încărcată cu rapiţă sălbatică, trasă de un cal, se contură prin aburii grei şi prin ploaia măruntă înaintea lor. Molly izbuti să facă faţă acestei împrejurări neprevăzute, claxonând prelung, accelerând puţin şi depăşind căruţa care scârţâia din osii şi încheieturi.

— Extraordinar, spuse Judith.

Nu după mult timp, pâcla se risipi la fel de uşor pe cât se împânzise şi marea se ivi în zare, o întindere albastră, sidefie, oglindindu-se în lumina dimineţii străvezii. Zăriră bucla largă descrisă de colinele din golf şi Muntele Sfântul Mihail, asemeni unui castel din poveste, cocoţat deasupra stâncilor. Marea era în flux, aşa încât vârful semeţ se ridica izolat în mijlocul apelor. Apoi, drumul şerpuia între calea ferată şi pantele line arate sau parcelele mici înverzite de broccoli[1]; portul

[1] conopidă italiană.

gemea de bărci pescăreşti, iar oraşul se întindea în faţă. Trecură pe lângă hotelurile închise în timpul iernii şi pe lângă gară, apoi intrară pe strada "Negustorilor evrei" care aburca domol, până la statuia lui Sir Humphrey Davy[1] cu lămpaşul său pentru mineri şi până la monumentalul dom al Băncii Lloyds.

Parcară maşina în piaţă, în apropierea prăvăliilor cu fructe şi legume. În faţa uşilor deschise, pe caldarâm, stăteau înşiruite găleţi din cositor îndesate cu primele buchete de narcise timpurii şi dinspre prăvălii adiau miresme de pământ, praz şi păstârnac. Trotuarele erau înţesate de cumpărători, mai ales femei de la ţară, împovărate de coşuri grele şi adunate în mici grupuri pentru a bârfi verzi şi uscate:

— Minunată vreme acum, nu-i aşa?

— Ce se mai aude cu piciorul lui Stanley?

— S-a umflat ca un balon.

Ar fi fost amuzant să zăbovească puţin şi să le asculte, dar Molly o luase deja înainte, nedorind să piardă nici un moment, şi traversă strada, îndreptându-se spre Medways. Judith o urmă, alergând să ţină pasul cu ea.

Era un magazin sobru, de modă veche, cu vitrine din sticlă în plăci turnate, expunând îmbrăcăminte de exterior, haine de tweed, confecţii din lână, pălării şi impermeabile, atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi.

Înăuntru, totul era rânduit în rafturi din lemn de culoare închisă şi mirosea a radiatoare cu parafină, a pelerine de ploaie din cauciuc şi a vânzători cu idei

---

[1] Sir Humphrey Davy - (1778-1829) reputat chimist englez, inventatorul lămpii de siguranţă pentru mineri, care-i poartă numele.

învechite. Unul dintre aceştia, care arăta de parcă ţeasta i-ar fi fost ataşată de corp cu ajutorul gulerului înalt şi sugrumat, le ieşi respectuos în întâmpinare.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă?

— Oh, mulţumesc. Trebuie să cumpărăm o uniformă şcolară pentru St. Ursula.

— La primul etaj, doamnă. Dacă doriţi s-o luaţi pe trepte.

— Ce vorbă-i asta, s-o luaţi pe trepte? şuieră Judith printre dinţi, în timp ce urcau scările.

— Taci, o să te audă.

Scara era lată şi impunătoare şi avea o balustradă neobişnuită, din mahon lustruit care, în alte împrejurări, ar fi fost ideală pentru alunecări uşoare ca pe tobogan. Raionul de copii ocupa în întregime etajul întâi şi era spaţios, cu tejghele lungi şi lucioase de fiecare parte, iar ferestrele înalte dădeau spre stradă. De astă dată, se apropie de ele o vânzătoare. Purta o rochie neagră, mohorâtă, părând destul de vârstnică, fiindcă păşea de parcă ar fi durut-o tălpile, ceea ce probabil nu era departe de adevăr, după atâţia ani de stat în picioare.

— Bună dimineaţa, doamnă. Vreţi să vă ajut, nu?

— Da, desigur. Molly scotoci în geantă după lista cu haine. O uniformă şcolară tip St. Ursula. Pentru fiica mea.

— Asta-i minunat, nu-i aşa? Mergi la St. Ursula? Ce ai nevoie?

— Tot ce-i pe listă.

— O să dureze ceva timp.

Aşa că fură scoase la iveală şi aşezate deoparte două scaune curbate. Molly îşi scoase mănuşile, îşi căută stiloul şi se instală lângă tejghea.

— De unde doriţi să începem, doamnă?

— Bănuiesc că din capul listei. Un palton verde de tweed, vă rog.

— Paltoanele sunt făcute dintr-un material foarte bun. Am să vă aduc paltonul şi o fustă la fel. Sunt pentru duminici, pentru mers la biserică...

Stând cu spatele rezemat de tejghea, Judith le auzea vocile, dar încetă să mai asculte fiindcă atenţia îi fu captivată de ceva cu mult mai atrăgător. În cealaltă parte a raionului, o mamă şi fiica ei făceau şi ele cumpărături împreună, dar nu ca şi cum această treabă ar fi fost una serioasă, ci de parcă s-ar fi prins într-un joc hazliu, fiindcă sporovăiau şi chicoteau amuzate. De asemenea, vânzătoarea care le servea era tânără şi destul de simpatică. Toate trei păreau să se distreze grozav. Ceea ce era de mirare, întrucât cele două cliente nu cumpărau altceva decât setul de veşminte necesar pentru St. Ursula. Sau, mai precis, îl cumpăraseră deja şi ajunseseră la capătul maratonului lor, deoarece vrafurile de articole vestimentare demodate, majoritatea în culoarea aceea oribilă, verde-închis, fuseseră împachetate în foiţe albe foşnitoare şi în cutii mari de carton şi apoi strâns legate cu iarzi întregi de sfoară rezistentă.

— Vi le-aş putea livra la domiciliu, dacă doriţi, doamnă Carey-Lewis. Marţea viitoare, furgoneta pleacă în direcţia dumneavoastră.

— Nu, o să le luăm noi. Mary vrea să coasă etichetele cu numele fetei pe haine. Şi apoi sunt cu maşina. Am nevoie doar de un băiat amabil, care să mă ajute să car lucrurile la maşină.

— Vi-l trimit pe tânărul Will de la depozit. Vă va da o mână de ajutor.

Ele stăteau cu spatele la Judith, dar asta nu conta

prea mult fiindcă pe peretele din faţa lor se găsea o oglindă mare şi, într-un fel, era mai bine să le cerceteze atent chipurile reflectate, fără a fi observată.

Pensionul St. Ursula! Fata mergea deci şi ea tot acolo. Ceea ce sporea interesul şi perspectivele deschise de această binevenită coincidenţă şi-i conferea examinării scrutătoare a lui Judith un caracter mult mai personal. Chibzuind şi măsurând-o din ochi, Judith decise că fetişcana necunoscută să tot fi avut vreo doisprezece sau poate treisprezece ani; era foarte zveltă, cu picioare lungi şi pieptul plat ca al unui băieţandru. Purta pantofi Clarks şi ciorapi până la genunchi, o fustă ecosez plisată şi un pulover vechi albastru-închis care dădea impresia că aparţinuse înaintea unei rude mult mai robuste, de sex opus. Un veşmânt destul de ponosit, cu tivul destrămat şi cârpit în coate. Dar n-avea importanţă, fiindcă era senzaţional de drăguţă şi de atrăgătoare; cu gâtul lung şi subţire, păr negru, cârlionţat, tuns destul de scurt, amintind de corola unei flori fragile din vârf de tulpină, poate o crizantemă zburlită. Ochii ei, ce luceau neastâmpăraţi sub sprâncenele negre, bine conturate, erau albaştri-violet, pielea aurie ca mierea (sau poate asemeni nuanţei şi tonului unui gălbenuş de ou), şi când zâmbea, surâsu-i şugubăţ semăna cu cel al unui spiriduş poznaş, pus pe şotii.

Stătea cu coatele rezemate de tejghea, cu umerii osoşi gârboviţi, iar gambele fusiforme şi le încolăcise în jurul picioarelor scaunului. Fără graţie şi totuşi nu lipsită de gingăşie, întrucât toată atitudinea ei degaja naturaleţe, încredere nemăsurată, astfel că oricine ghicea instinctiv că nimeni, în toată viaţa ei, nu-i spusese că ar fi stângace, sau stupidă, sau anostă.

Ultimul nod fu strâns, restul de sfoară tăiat cu nişte foarfece imense.

— Cum plătiţi azi, doamnă Carey-Lewis?

— Oh, trece totul în contul meu, aşa e cel mai simplu.

— Mami, ştii că tăticu ţi-a atras atenţia să achiţi totul pe loc, fiindcă arunci întotdeauna notele de plată la coş.

Hohote de râs răsunară de jur împrejur.

— Scumpa mea, nu trebuie să dezvălui secretele mele.

Vocea doamnei Carey-Lewis era plină şi înecată de chicote şi părea dificil să te împaci cu gândul că era mamă. Arăta ca o actriţă sau ca un star de film, ori ca o soră mai mare, plină de farmec, dacă nu ca o mătuşă elegantă. A orice altceva, dar numai a mamă nu. Cu oase mici şi fine, foarte suplă, chipul ei machiat cu rafinament aducea cu paloarea şi delicateţea porţelanului, cu sprâncene subţiri, arcuite, şi cu buze roşii. Părul îi era galben ca spicul grâului, drept şi mătăsos, tăiat scurt, ceea ce n-avea nimic de-a face cu moda, ci numai cu bunul gust şi cu eleganţa ei naturală. Purta – şi asta era, în general, cu totul ieşit din comun... pantaloni! Se numeau bufanţi. Din flanelă gri, strâns mulaţi pe coapsele-i înguste şi apoi lărgindu-se în toată amploarea la glezne, precum sacul unui student de la Oxford. Pe umeri îi atârna o jachetă scurtă de blană, maro-închis, cel mai catifelat şi mai moale veşmânt pe care mintea omenească îl putuse imagina vreodată. Îşi legăna uşor o mână, cu unghiile lăcuite cu roşu, ţinând slobod bucla unei lese purpurii de piele, al cărei capăt opus era prins de un ghemotoc de puf, nemişcat şi de culoare crem.

— Bine, presupun că asta-i tot. Îşi lăsă braţele să-i alunece pe mânecile jachetei de blană şi, făcând asta, scăpă lesa. Vino, iubito, trebuie să plecăm. N-a durat atât de mult cât m-am temut. Mergem să beau o cafea şi-ţi iau o îngheţată sau o prăjitură, ori ceva la fel de greţos.

Nemaifiind priponit, ghemotocul imobil de blană de pe podea se hotărî să se trezească la viaţă, se împinse pe cele patru lăbuţe catifelate, căscă o gură mare şi întoarse spre Judith o pereche de ochi negri, bulbucaţi, încrustaţi ca două nestemate într-o figură turtită. Coada acoperită cu puf i se încovriga peste spate. După ce căscă, se scuturâ, muşină puţin locul, sprijinindu-şi în podea botul mic, marcat uşor de prognatism[1], şi apoi, spre încântarea lui Judith, porni cu multă demnitate spre ea, călcând peste covor şi târând după sine lesa roşie ca pe o trenă regală.

Un câine! Judith adora câinii, dar nu i se permisese niciodată să aibă unul, dintr-un număr de motive perfect întemeiate. Un pechinez. Irezistibil. Preţ de o clipă, toate celelalte fură date uitării. În timp ce căţeluşul se apropia, Judith se ridică de pe scaun şi se ghemui ca să-l întâmpine.

— Bună.

Îi mângâie căpşorul moale şi teşit şi avu impresia că pipăie ceva din caşmir. Micul animal îşi înălţă ochii blânzi spre ea, aspiră zgomotos şi Judith îi netezi cu gingăşie gâtul mătăsos.

— Pekoe! Ce-i cu tine? Stăpâna lui veni după el.

---

[1] Prognatism – proeminenţa anterioară a maxilarelor sau a arcadelor dentare ale acestora.

Judith îşi îndreptă spatele şi încercă să fie pară stânjenită.

— Urăşte să meargă la cumpărături, îi spuse doamna Carey-Lewis, dar nu-l putem lăsa singur în maşină. Se opri şi apucă lesa şi atunci Judith simţi pătrunzându-i în nări o dâră de parfum dulce şi greu, asemeni miresmei din grădina de la Colombo, templul florilor care-şi împrăştiau în văzduh aromele îmbietoare numai după apusul soarelui.

— Îţi mulţumesc că ai fost drăguţă cu el. Îţi place Pekoe?

— Îmi plac toţi câinii.

— El este un câine deosebit. Un câine leu, micuţul! Nu-i aşa?

Ochii ei, de un albastru strălucitor, fără clipiri, umbriţi de gene negre, arcuite, o magnetizau privind-o hipnotizant, stăruitor, cu adâncimi ireale. Fascinată şi ameţită de acest impact, Judith nu mai putu decât să se holbeze încremenită, incapabilă să rostească vreo vorbă. Dar doamna Carey-Lewis îi surâse, de parcă ar fi înţeles-o, şi se întoarse să plece, falnic ca o regină; în urma ei, câinele, fata şi vânzătoarea, care se clătina uşor sub povara maldărului de cutii, formau o mică procesiune. Când trecu pe lângă Molly se opri o clipă din drum.

— Vă echipaţi şi dumneavoastră copila cu cele necesare pentru St. Ursula?

Luată pe nepregătite, Molly se fâstâci puţin.

— Da, într-adevăr, aşa e.

— Aţi văzut vreodată, în viaţa dumneavoastră, atâtea veşminte hidoase? Râse şi nu mai aşteptă vreun răspuns. Ridică braţul schiţând un gest vag de adio şi-şi conduse micul alai spre scară.

Molly şi Judith o petrecură cu privirea. O fracţiune

de secundă, nimeni nu scoase un cuvânt. Plecarea lor lăsase în urmă un fel de gol, de vid imens, deopotrivă resimţit. Era de parcă s-ar fi stins o lumină sau soarele strălucitor s-ar fi ascuns în dosul unui nor. Lui Judith îi trecu prin gând că, probabil, se întâmpla la fel de câte ori doamna Carey-Lewis părăsea o încăpere. Vraja tulburătoare se risipea odată cu dispariţia ei, rămânând în urmă-i doar monotonie şi banalitate.

Molly fu cea care sparse tăcerea. Îşi drese glasul.

— Cine era?

— Cine să fie? Ah, doamna Carey-Lewis de la Nancherrow.

— Unde-i Nancherrow?

— Dincolo de Rosemullion, la capătul lui Land's End Road. E un loc fermecător, chiar pe ţărmul mării. Am fost odată acolo, când înfloreau hortensiile. Într-o plimbare cu şcoala bisericească duminicală. Am avut la dispoziţie un camion cu bănci, şi baloane, şi gustări la ceai, şi distracţii cât cuprinde. N-am văzut niciodată grădini ca acolo.

— Şi aceea e fiica ei?

— Da, o cheamă Loveday. Este copilul mai mic. Mai are doi, dar sunt aproape adulţi. O fată şi un băiat.

— Are copii aşa de mari?! Un oarecare scepticism răzbătu din modulaţiile vocii lui Molly.

— N-aţi crede, nu-i aşa, după cum arată? Sveltă ca o fetişcană, fără nici o cută pe faţă.

Loveday. Deci numele fetei era Loveday Carey-Lewis. Judith Dunbar suna bolovănos, de parcă cineva şi-ar fi târşâit picioarele, bocănind pe caldarâm. În schimb, Loveday Carey-Lewis era un nume minunat, diafan şi eteric, ca aerul, ca zborul fluturilor legănaţi de

adierea brizei de vară. Cu un nume ca al ei era imposibil să ratezi în viaţă.

— Merge la St. Ursula ca internă? o întrebă Judith pe vânzătoarea în rochie neagră, posomorâtă.

— Nu, nu cred. Presupun că o să stea la internat doar în cursul săptămânii, iar în weekend o să se întoarcă acasă. Se zice că doamna Carey-Lewis şi colonelul au trimis-o la o şcoală mare de lângă Winchester, dar ea a rămas acolo doar o jumătate de trimestru şi apoi a fugit. S-a întors acasă cu trenul şi le-a zis că refuză să se înapoieze, fiindcă îi lipseşte ţinutul ei iubit, Cornwall. Aşa că au înscris-o la St. Ursula.

— Pare puţin cam răsfăţată, comentă Molly.

— Fiind cea mai mică dintre copii, i s-a făcut totdeauna pe plac.

— Da, înţeleg, grăi Molly, părând uşor stânjenită. Era timpul să revină la treburile lor. Ia, să vedem! Unde rămăsesem? La bluze. Patru din bumbac şi patru de mătase. Şi Judith intră în cabina de probă şi încercă o tunică pentru gimnastică.

*

Pe la ora unsprezece, totul fusese dus la bun sfârşit, aşa că-şi isprăviră treaba la Medways. Molly completă şi semnă cecul enorm, în timp ce vrafurile de cumpărături erau împachetate, numai că lor nu li se făcu oferta de livrare a mărfii cu furgoneta, nici nu li se propuse ca vreun slujbaş să le care lucrurile la maşină şi să le ajute la încărcarea lor în portbagaj. Poate, gândi Judith, un cont deschis la Medways îţi conferea importanţă, invita la respect şi chiar trezea slugărnicie. Dar, la urma urmei, doamna Carey-Lewis obişnuia să-şi arunce toate notele de plată la gunoi,

aşa că nu putea fi considerată o clientă binevenită. Nu, desigur, altceva era la mijloc, ea era cine era, doamna Carey-Lewis de la Nancherrow, şi pe deasupra teribil de distinsă şi de frumoasă. Molly ar fi putut avea un cont la o duzină de magazine şi, indiferent cât de prompt şi-ar fi onorat notele de plată, tot n-ar fi fost tratată de nimeni ca şi cum s-ar fi tras din os domnesc.

Astfel, împovărate ca doi cai de corvoadă, îşi purtară cutiile până în piaţă, bucuroase să-şi descarce povara pe bancheta din spate a micului Austin.

— Ce bine că n-am adus-o şi pe Jess, sublinie Judith, trântind portiera maşinii. N-ar mai fi avut unde să stea.

Era adevărat, îşi terminaseră treaba la Medways, totuşi nu isprăviseră nici pe departe cu alergătura. Mai aveau de mers la magazinul de pantofi, la cel de articole sportive (crosa de hochei şi genuncherele erau esenţiale în primul trimestru); la papetărie (un bloc de hârtie pentru scrisori, creioane, gumă, un set pentru geometrie, o Biblie); la curelărie (o trusă pentru cele necesare scrisului). Examinară o mulţime de mape de scris, dar bineînţeles cea dorită de Judith era aproape de patru ori mai scumpă decât celelalte.

— N-ar fi bună asta, cu fermoar? întrebă Molly fără prea multă speranţă.

— Nu cred că-i destul de încăpătoare. Asta care-mi place este ca un fel de servietă. Are buzunăraşe să pui diverse lucruri şi o mică agendă pentru adrese. Şi uite! Are încuietoare şi cheie. Pot să-mi ţin astfel lucrurile la loc tăinuit. Pot să-mi păstrez aici şi jurnalul pe cinci ani...

Aşa că, în cele din urmă, fu cumpărată servieta. Când părăsiră curelăria, Judith îi spuse mamei sale:

— Este foarte drăguţ din partea ta. Ştiu că-i scumpă, dar o să am grijă s-o păstrez toată viaţa. Până acum n-am avut încă o agendă proprie. O să-mi fie grozav de utilă.

Se întoarseră din nou în piaţa de legume, pentru a se debarasa de noile pachete. Acum era ora douăsprezece şi jumătate, aşa că porniră de-a lungul străzii Capelei până la restaurantul "The Mitre"[1] şi acolo prânziră copios, înfruptându-se cu friptură de vită, budincă Yorkshire, varză proaspătă de Bruxelles, cartofi copţi cu sos de carne. Fiecare bău un pahar cu cidru şi la desert serviră şarlotă de mere şi cremă à la Cornwall. Când achită nota de plată, Molly o întrebă:

— Ce vrei să facem acum?

— Haide să mergem la St. Ursula şi să aruncăm o privire.

— Asta vrei cu adevărat?

— Da.

Astfel, se înapoiară la maşină, se urcară şi străbătură oraşul în direcţia opusă, unde casele se împuţinau şi începea câmpul. Cotiră pe un drum lăturalnic care şerpuia urcând în jurul unei coline şi în vârful acesteia ajunseră la o poartă imensă. Pe o tăbliţă indicatoare stătea scris "Şcoala St. Ursula – Proprietate strict privată", dar nu o luară în seamă, pătrunseră înăuntru şi-şi continuară drumul pe aleea de acces, mărginită de straturi întinse de ierburi şi pâlcuri de rododendroni înalţi precum copacii. Nu era o alee prea lungă, iar pensionul se înălţa la capătul ei, partea din faţa maiestuoasei intrări principale fiind presărată cu pietriş. Două

[1] În traducere "Mitră"

maşini mici erau parcate lângă şirul de trepte, singurul indiciu că ar fi putut exista cineva prin preajmă.

— Crezi că ar trebui să sunăm şi să dăm de ştire că suntem aici? întrebă Molly. Îi era întotdeauna teamă să încalce o proprietate privată, îngrozită la gândul că vreo figură mânioasă ar apărea din senin ca să-i facă scandal.

— Nu, nicidecum. Dacă ne chestionează cineva ce căutăm aici, o să-i spunem pur şi simplu că...

Privirile îi fură brusc atrase de clădirea impozantă şi văzu că principalul corp era destul de vechi, cu pervazuri din piatră la ferestre, iar o viţă sălbatică, bătrână şi ramificată, se căţăra pe zidurile înalte de granit. Dar dincolo de această construcţie originală se întindea o aripă nouă, mult mai modernă, cu şiruri de ferestre, iar mai departe un pasaj boltit din piatră care ducea la o curticică pătrată.

Păşiră pe poteca prunduită care scârţâia alarmant sub picioare, oprindu-se din când în când să iscodească pe ferestre. O clasă, pupitre cu sertar şi locşoare pentru călimări, o tablă spongioasă; mai departe, un laborator cu măsuţe din lemn şi arzătoare Bunsen[1]

— Pare cam sumbru, observă Judith.

— Clasele pustii dau totdeauna această impresie. De parcă ar avea de-a face cu memorarea teoremelor şi a verbelor în franceză. Vrei să intri?

— Nu ţin în mod special. Haide să cercetăm grădina.

Ceea ce şi făcură, urmând o potecă unduită care ducea prin încurcate tufărişuri, la două terenuri de

---

1 Robert Wilheim Bunsen (1811-1899), chimist german, autor al unor invenţii care îi poartă numele (pila electrică, becul cu gaz, arzătorul de gaz, folosit în laborator).

tenis, acoperite cu iarbă. În plin ianuarie, nemarcate şi netunse, acestea arătau părăsite şi nu sugerau animaţia unui joc aprins. Altfel, totul era foarte curat şi îngrijit, pietrişul greblat, arbuştii tunşi.

— Trebuie că au angajat o grămadă de grădinari, spuse Molly. De aceea sunt enorme taxele şcolare. Treizeci de lire pe trimestru!

După un timp dădură de o porţiune deschisă, pavată, unde se găsea o bancă; păru un loc potrivit pentru a se odihni niţel şi pentru a se bucura de lumina anemică a soarelui palid de iarnă. În faţa lor, se deschidea o privelişte asupra golfului, un segment de mare şi de cer spălăcit, încadrat de doi eucalipţi. Scoarţa acestora era argintie şi frunzele lor aromate tremurau uşor în adierea unui vânticel misterios, de-abia simţit.

— Eucalipţi, îşi aminti Judith. Cresc în Ceylon. Miros exact ca loţiunea pentru frecţie.

— Ai dreptate. În interiorul insulei. În Nuwara Eliya. Arbori gigantici parfumaţi, cu mireasmă de lămâie.

— N-am mai văzut alţii prin părţile astea.

— Presupun că aici clima e blândă, temperată. Molly se rezemă de bancă, îşi întoarse faţa spre soare şi închise ochii. După o clipă, spuse:

— Ce crezi?

— Despre ce anume?

— Despre locul ăsta. St. Ursula.

— Grădina e frumoasă.

Molly deschise ochii şi surâse.

— Asta îţi aduce vreo alinare?

— Desigur. Dacă tot trebuie să fii închis undeva, ajută enorm să găseşti măcar ceva cât de cât frumos.

— Oh, nu vorbi aşa. Mă simt de parcă te-aş aban-

dona într-o închisoare. Şi, de fapt, nu vreau să ne despărţim. Aş dori să te iau cu mine.

— Totul o să fie-n ordine.

— Dacă... dacă vrei să te duci vreodată la Biddy... ştii că poţi. Am să discut cu Louise. Totul a fost o furtună într-un pahar cu apă, dar tot ce-mi doresc este numai ca tu să fii fericită.

— Şi eu, deşi nu se întâmplă întotdeauna întocmai.

— Trebuie să faci să se întâmple astfel!

— Şi tu la fel.

— Ce înseamnă asta?

— Nu se cade să fii într-o asemenea stare doar fiindcă pleci la Singapore. Probabil o să-ţi placă acolo mai mult decât în Colombo. E ca şi cum ai merge la o petrecere. Lucrurile de care te temi se dovedesc deseori a fi cele mai reuşite.

— Da, oftă Molly, ai dreptate. Ce stupidă am fost! Nu ştiu de ce am intrat în panică. Dintr-o dată m-am simţit teribil de înspăimântată. Probabil că eram obosită. Ştiu că trebuie să mă gândesc la asta ca la o aventură. Promovarea pentru tata, o viaţă mai bună. Sunt convinsă de asta. Totuşi, nu-mi pot înfrânge teama morbidă de a mă muta într-un loc complet necunoscut, de a întâlni oameni noi, de a mă împrieteni cu alte persoane.

— Nu trebuie să te laşi năpădită de gânduri. Cugetă doar la ziua de mâine şi apoi rezolvă toate la vremea lor.

O umbră, prea fină pentru a fi numită nor, înnegură faţa învăpăiată a soarelui. Judith se înfioră.

— Mi-e frig. Haide să plecăm.

Părăsiră popasul şi hoinăriră mai departe, pe o cărare bătătorită care le duse îndărăt pe coama povâr-

nişului. Sus, pe creastă, descoperiră o grădină împrejmuită, dar florile şi legumele dispăruseră şi locul lor fusese luat de un teren asfaltat de netball[1]. Un grădinar strângea frunzele de pe potecă şi făcea o serie de mici ruguri. Fumul dulceag, alb, răspândea în jur o mireasmă plăcută. Când ele se apropiară, omul îşi ridică privirea, duse mâna la pălărie şi spuse:

— Ziua bună!

Molly se opri.

— O zi minunată, într-adevăr.

— Da. Destul de uscată.

— Noi tocmai aruncam o privire prin împrejurimi.

— Nu-i nici o pagubă, după câte văd.

Se despărţiră de el şi se strecurară pe portiţa dăltuită într-un zid înalt de piatră. Drumul ducea la nişte terenuri de sport cu marcaje pentru hochei şi la un pavilion din lemn. De cum ieşiră din adăpostul oferit de grădină, se lăsă brusc o răcoare, la suflarea unui vânt tăios.

Îşi iuţiră paşii, se strânseră mai bine în mantale, biciuite de rafalele dezlănţuite, traversară câmpul şi ajunseră la nişte gospodării ţărăneşti şi grajduri. Un drum care ducea, pe lângă un şir de colibe de ţară, înapoi la intrarea principală, la curtea exterioară a şcolii St. Ursula şi deci la micul lor Austin, care le aştepta.

Urcară în maşină şi trântiră portierele. Molly întinse mâna după cheia de contact, dar nu o răsuci. Judith rămase în expectativă; maică-sa ţinea doar să îi repete ceea ce-i spusese mai devreme, ca şi cum insistenţa ei ar fi putut produce un miracol:

---

[1] netball – sport englezesc, similar cu baschetul, care se joacă cu o minge de fotbal, de obicei în spaţii deschise.

— Vreau cu adevărat să fiî fericită.

— La ce te referi, fericită la şcoală sau fericită pentru totdeauna?

— Bănuiesc că la amândouă.

— Fericirea veşnică e doar în basmele de adormit copiii.

— Cât aş dori să nu fie aşa! Oftă şi porni motorul. Ce prostii mai spun!

— Nu-i o prostie, ci mai degrabă un lucru frumos.

Plecară spre casă.

*

Fusese o zi bună, hotărî Molly. O zi constructivă care îi lămuri simţămintele, o ajută să se împace cu sine în privinţa multor lucruri. De la disputa pătimaşă cu Biddy, se mistuise în focul apăsătoarei sale culpe, nu atât pentru că se reîntorcea în Ceylon şi se despărţea de Judith, cât mai ales din cauza neînţelegerilor trecute şi a propriei lipse de clarviziune. Vina era şi aşa destul de dureroasă, însă faptul că avea atât de puţin timp la dispoziţie ca să limpezească disensiunile dintre ea şi fiică îi pricinui o suferinţă mai cumplită decât ar fi fost dispusă să admită, chiar şi în sinea ei.

Dar, într-un fel oarecare, situaţia se îndreptase. Nu numai fiindcă realizaseră atât de multe lucruri, ci şi pentru că depăşiseră împreună impasul în condiţii amiabile. Amândouă, gândi ea, se străduiseră cu adevărat şi doar acest singur fapt era îndeajuns să-i umple sincer inima de recunoştinţă. Fără Jess care să se tot ţină pe urmele ei şi să-i solicite întreaga atenţie, se simţise cu Judith ca şi cum şi-ar fi petrecut vremea cu o prietenă de aceeaşi vârstă, iar toate micile excese şi extravaganţe - prânzul la "The Mitre", cumpărarea

mapei costisitoare, dar mult dorită – erau un preţ infim plătit pentru satisfacţia că trecuse de un moment dificil în relaţiile cu fata ei mai mare. Poate că această concordie a două suflete chinuite survenise prea târziu, dar cel puţin se înfăptuise.

Se simţea mult mai liniştită şi mai puternică. "Rezolvă fiecare lucru la vremea lui", o sfătuise Judith şi, încurajată şi îmbărbătată de acest sprijin moral, Molly îi acceptă sugestia şi refuză să se lase copleşită de ceea ce mai avea de făcut. Îşi alcătui liste, dând o anume prioritate fiecărei obligaţii şi bifă punctele deja rezolvate.

Şi astfel, în zilele următoare, într-o succesiune strict respectată, planurile lor fură întocmite şi duse la îndeplinire în vederea închiderii „Casei Riverview" şi a dispersării ocupanţilor ei. Bunurile personale pe care Molly le adusese acasă din Colombo sau pe care le strânsese în timpul şederii sale în Anglia, fură şi ele adunate de prin camere şi dulapuri, inventariate şi împachetate spre păstrare. Cufărul de şcoală al lui Judith, nou şi cu încuietori din alamă, marcat cu iniţialele sale, stătea deschis pe palierul de la etaj, pentru ca, după etichetarea şi chitirea diferitelor veşminte, acestea să fie stivuite cu grijă în încăpătorul bagaj.

— Judith, poţi să vii să m-ajuţi?

— Dar ajut şi eu, răsună vocea lui Judith din dormitor.

— Ce faci acolo?

— Îmi împachetez cărţile pe care le iau la mătuşa Louise.

— Toate? Toate cărţile tale din pruncie?

— Nu, pe astea le aşez în altă cutie. Pot fi depozitate laolaltă cu celelalte lucruri.

— Dar n-o să mai ai nevoie de ele.

— Ba da. Vreau să le păstrez pentru copiii mei.

Molly, şovăind între râs şi plâns, nu mai avu inima să discute în contradictorlu. Şi, oricum, ce mai contau câteva cărţi în plus? Aşa că spuse doar:

— Of, bine, şi bifă cuvintele "ghete de hochei" pe lista ei interminabilă.

*

— I-am găsit o slujbă lui Phyllis. Cel puţin aşa cred. Poimâine are aranjată o întrevedere.

— Unde?

— În Porthkerris. Cum nu se poate mai bine. O să fie aproape de casă.

— La cine?

— La doamna Bessington.

— Cine-i doamna Bessington?

— Of, Judith, o cunoşti doar! Ne întâlnim deseori cu ea la cumpărături şi întotdeauna stă la taifas. Cară în permanenţă un coş şi are un terier scoţian alb. Locuieşte pe creasta dealului.

— Este bătrână.

— Păi... mai degrabă între două vârste. Încă plină de viaţă. Dar servitoarea pe care o are de două decenii vrea să se pensioneze, fiindcă suferă de varice. Intenţionează să se retragă la casa fratelui ei. Aşa că i-am propus s-o angajeze pe Phyllis.

— Doamna Bessington are şi bucătăreasă?

— Nu. Phyllis o să fie şi bucătăreasă-şefă.

— Ei bine, asta e ceva. Mi-a spus că ar prefera să fie unica fată în casă. Nu doreşte să se spetească pentru vreo căţea bătrână şi cu hachiţe.

— Judith, n-ar trebui să te exprimi atât de vulgar.

— Ţi-am reprodus doar ce mi-a zis Phyllis.

— Păi, nici ea n-ar trebui.

— "Căţea" este un cuvânt obişnuit, aşa socot. Şi nu înseamnă decât femela câinelui. Nu-i nimic nepoliticos în vorba asta.

*

Ultimele zile se scurseră cu o iuţeală înspăimântătoare. Acum, încăperile, văduvite de fotografii, tablouri şi bibelouri, deveniră impersonale, ca şi cum ar fi fost pustiite. Salonul, despuiat de flori şi de micile ornamente personale, căpătase un aspect deprimant, mohorât şi se părea că pretutindeni se înghesuie lăzi şi cutii de împachetat. În vreme ce Judith şi Phyllis trudeau bărbăteşte, Molly îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la telefon, vorbind cu biroul de paşapoarte, compania navală, agenţia de depozitare, societatea de căi ferate, directorul băncii, avocatul, Louise, sora sa Biddy, şi, în ultimă instanţă, cu mama ei.

Această din urmă convorbire fu cea mai obositoare, fiindcă doamna Evans surzise şi nu avea încredere în telefon ca mijloc modern de comunicaţie, suspectând că femeia din centrala de legătură trăgea cu urechea la discuţiile particulare şi apoi şuşotea totul altor persoane. Aşa că Molly răbdă şi se lăsă frustrată de mult timp până când o dumiri pe doamna Evans că de fapt toate cuvintele receptate de ea pe fir fuseseră rostite cât se poate de clar.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Judith, ivindu-se la sfârşitul convorbirii.

— Of, este imposibilă. Dar cred c-am aranjat. După ce te duc la St. Ursula, închid casa, iar Jess şi cu mine vom sta ultima noapte la Louise. Ne-a promis din tot

sufletul să ne conducă la gară cu maşina. Şi apoi, vom petrece o săptămână la bunicii tăi.

— Oh, mami, chiar trebuie?

— E tot ce-mi stă în putinţă. Ei îmbătrânesc şi numai Dumnezeu ştie când o să-i revăd.

— Vrei să spui că s-ar putea să moară?

— Ei, nu chiar. Molly rumegă în minte la cele spuse. Păi, de fapt da, s-ar putea, admise ea în cele din urmă. Dar nu mă pot gândi la asta acum.

— Nu, aşa e. Totuşi, socot că eşti o martiră. N-ai văzut undeva cizmele mele de cauciuc, nu?

*

Chirigiul gării mâna liniştit şi trase harabaua în dreptul intrării principale a Casei Riverview, pentru a încărca biroul lui Judith şi celelalte bunuri ce aveau să fie transportate la căminul mătuşii Louise. Dură câtva timp până când legă totul fedeleş cu frânghii solide, iar Judith urmări din priviri cum se depărtează calul în buiestru, cu opintiri şi pocnete de copite în ţărâna îngheţată, având de străbătut trei mile până la Windyridge. Apoi, îşi făcu apariţia omul care ţinea staţia de benzină din sat, ca să le propună un preţ pentru micul lor Austin Seven. Nu era te miri ce ofertă, dar, la urma urmei, nici maşina nu era cine ştie ce. A doua zi, bărbatul veni să-şi preia marfa, le înmână un cec anemic şi plecă la volan. Văzând maşina pentru ultima oară, Judith se simţi de parcă s-ar fi descotorosit de un câine bătrân.

— Dacă nu mai avem maşină, cum o să mă conduci la St. Ursula?

— O să comandăm un taxi. Oricum, cufărul tău n-ar fi încăput în Austin. Şi apoi, odată ce te instalăm cu bine, şoferul ne poate aduce pe mine şi pe Jess acasă.

— De fapt, nu vreau să vină şi Jess.

— Oh, Judith. Biata Jess! De ce eşti mereu împotriva ei?

— Fiindcă-i o pacoste! O să plângă şi o să se văicărească. Şi dacă boceşte, atunci şi tu şi eu o să facem la fel.

— Tu nu plângi niciodată.

— Nu, dar s-ar putea. Pot să-mi iau rămas bun de la ea aici, când îmi iau şi de la Phyllis.

— Pare puţin cam nedrept.

— Cred că-i bine aşa. În orice caz, bănuiesc că nici n-o să observe.

Dar Jess intui că se petrecea ceva. Nu era un copil prost şi asistase cuprinsă de panică la mutilarea căminului lor. Totul se schimba. Obiectele familiare dispăreau, lăzi de împachetat zăceau pe hol şi în salon, iar mama era mult prea ocupată ca să-i mai dea atenţie. Casa pentru păpuşi, căluţul de lemn vopsit în roşu şi căţeluşul pe rotiţe care se împinge şi se trage, toate mai ieri la locul lor, se evaporară în neant a doua zi. Îi mai rămăsese doar Golly şi, sugându-şi degetul mare, îşi purta peste tot paiaţa spânzurată de un picior.

N-avea idee ce se întâmpla în mica ei lume, ştia doar că nu-i plăceau deloc cele văzute.

În ultima zi, fiindcă dulapul din sufragerie fusese golit de argintărie, veselă şi tacâmuri, păstrându-se numai strictul necesar, prânziră în bucătărie, adunate toate patru în jurul mesei lustruite a lui Phyllis; mâncară tocăniţă şi prăjitură cu coacăze din farfuriile ciobite şi desperecheate care se moşteneau odată cu închirierea casei. Agăţându-se strâns de Golly, Jess îşi lăsă mama s-o îndoape cu linguriţa, fiindcă voia din nou să fie bebeluş şi, când îşi termină budinca, i se

dădu, "numai pentru ea", un mic pachet cu caramele. Cum deschiderea pachetelului şi alegerea culorilor de bomboane îi captară întreaga atenţie, în timp ce Phyllis strângea masa, abia sesiză că mama şi Judith dispărură pe scări.

Se petrecu apoi un alt lucru supărător. Phyllis era în oficiu, spălând vasele şi frecând tigăile, astfel încât Jess, înălţându-şi privirea, fu cea care zări pe fereastră o maşină neagră, ciudată: aceasta intră pe poartă, rulă încet pe aleea de pietriş şi se opri în dreptul uşii. Cu obrajii umflaţi de dulciuri, merse degrabă să-i spună lui Phyllis.

— E o maşină afară.

Phyllis îşi scutură mâinile înroşite şi se şterse cu un şervet.

— Trebuie să fie taxiul.

Jess o urmă în hol şi Phyllis îl lăsă pe şofer să intre în casă. Acesta purta un chipiu cu cozoroc ca poştaşii.

— Aveţi bagaje, nu?

— Da. Astea de aici.

Totul era îngrămădit la picioarele scării: cufărul cu încuietori din alamă, geamantane şi boccele, crosa de hochei, noua mapă a lui Judith. Urmă un neîntrerupt du-te-vino şi omul cără totul la taxi, aşezând întreg calabalâcul sus, pe burduf, şi încingându-l apoi cu o funie ca să nu se piardă nimic pe drum.

Unde avea el de gând să ducă totul? Jess stătea neclintită şi se holba. Mişcându-se încoace şi încolo, şoferul de taxi îi zâmbi şi o întrebă cum o cheamă, dar ea rămase îmbufnată fiindcă nu voia să-i răspundă.

Mămica şi Judith coborâră într-un târziu, izbitor fiind faptul că mami îşi pusese haina şi pălăria, iar soră-sa purta un costum verde, guler mare şi cravată

ca bărbaţii, pantofi maro cu şireturi, pe care Jess nu le mai văzuse niciodată. Şi totul arăta aşa de rigid şi de incomod, iar înfăţişarea surorii ei era atât de înfricoşătoare şi de ciudată, încât dintr-o dată Jess fu cuprinsă de spaimă, nu se mai putu stăpâni şi izbucni într-un plâns isteric. Amândouă aveau să plece şi s-o părăsească pentru totdeauna! Exact ceea ce presimţise dinainte, vag şi obscur, era acum pe punctul de a deveni realitate. Începu să zbiere ca Molly s-o ridice în braţe şi s-o ia şi pe ea cu ele, atârnându-i-se de poale şi căţărându-se cu deznădejde pe picioarele ei, de parcă s-ar fi suit într-un copac.

Dar Judith fu cea care păşi înainte şi o cuprinse în braţe, înlănţuind-o afectuos. Jess, cu disperarea celui care se îneacă şi se agaţă şi de un pai, se încleştă de gâtul lui Judith şi îşi lipi obrăjorul înlăcrimat de faţa ei, suspinând de-ţi rupea inima.

— Unde pleci?

Judith nu-şi imaginase vreodată că s-ar putea întâmpla ceva atât de sfâşietor şi realiză că o subestimase pe Jess. Ele se purtaseră cu ea ca şi cum ar fi fost încă un bebeluş neştiutor, închipuindu-şi că ajung câteva caramele de fructe spre a evita orice criză posibilă. Se înşelaseră amarnic şi această scenă chinuitoare fu dovada greşelii lor.

O strângea pe Jess la piept şi o legăna dulce.

— Oh, Jess, nu plânge. Totul o să fie bine. Phyllis este aici şi mami o să se întoarcă foarte repede.

— Vreau să vin şi eu.

Trupuşorul ei plăpând şi cald i se mlădia pe piept ca o dulce povară, braţele şi picioarele mici şi grăsuţe păreau nespus de pufoase şi delicate. N-avea nici un rost să-şi amintească numeroasele împrejurări când

fusese exasperată şi iritată de capriciile surorii ei mai mici; timpurile acelea erau deja apuse, cel mai important lucru fiind acum că îşi luau rămas bun şi că Judith o iubea cu adevărat. O sărută apăsat pe amândoi obrăjorii bucălaţi.

— Să nu plângi, o imploră ea. Am să-ţi scriu şi tu trebuie să-mi trimiţi desene şi poze minunate. Şi gândeşte-te doar că atunci când ne vom revedea, vei avea opt ani şi vei fi aproape la fel de înaltă ca mine. Suspinele se domoliră puţin. Judith o pupă din nou şi apoi i-o încredinţă lui Phyllis, desprinzându-i mâinile de după gât. Jess suspina încă, dar ţipetele i se ostoiseră şi ea se porni să-şi sugă iarăşi degetul.

— Ai grijă de Golly. N-o lăsa să cadă peste bord. La revedere, iubită Phyllis.

Se îmbrăţişară, însă Phyllis nu putu s-o strângă la piept, fiindcă o ţinea pe Jess. Şi, gâtuită de emoţie, nu fu în stare să spună mai mult decât:

— Mult noroc!

— Şi ţie. O să-ţi scriu.

— Bagă de seamă să nu uiţi.

Se îmbulziră toate în curte unde aştepta taxiul. Apucându-i capul între mâini, Molly sărută obrajii umezi ai lui Jess.

— Mă întorc cât pot de repede; îi promise ea. Fii o fetiţă cuminte şi ascult-o pe Phyllis.

— Nu vă grăbiţi, doamnă. Vedeţi-vă pe îndelete de treabă. Doar n-aveţi de ce să vă zoriţi.

Apoi Molly şi Judith se strecurară în taximetru, iar bărbatul împinse cu putere portierele şi se sui la volan. Învârti cheia de contact şi motorul porni duduind. Ţeava de eşapament pocni şi zvârli un nor de gaze rău mirositoare.

— Fă semn de adio, Jess, îi spuse Phyllis. Hai, fluturã din mânã ca o fetiţă curajoasă ce eşti. Aşa că Jess o legăna pe Golly în aer de parcă ar fi fâlfâit un stindard proiectat pe cerul albastru; văzură chipul lui Judith deformat şi turtit de geamul din spate, în timp ce le flutura şi ea din mână, până când taxiul dădu colţul şi se afundă hurducăindu-se pe drumul îngust.

*

Windyridge
Sâmbătă, 18 ianuarie 1936

Dragul meu Bruce,

" Îţi aştern pe hârtie aceste slove în dormitorul meu din casa Louisei. Jess a adormit şi peste câteva clipe voi coborî la parter ca să mă alătur Louisei la un pahar de băutură înainte de cină. Acum, Casa Riverview este de domeniul trecutului, închisă şi pustie. Scumpa de Phyllis ne-a părăsit pentru a se duce acasă câteva zile, după care îşi va începe noua slujbă din Porthkerris. Luni dimineaţă, Louise ne va conduce cu maşina la gară şi vom petrece câteva zile la părinţii mei, înainte de a pleca la Londra şi de a ne îmbarca.

Vaporul va porni în ziua de treizeci şi unu ianuarie. Miercuri, am însoţit-o pe Judith la St. Ursula şi am lăsat-o acolo. N-am luat-o cu noi şi pe Jess şi din această cauză ne-a făcut o scenă destul de neplăcută până să ne urcăm în taxi. Nu m-am aşteptat la o asemenea manifestare de durere din partea ei şi nu mi-am dat seama decât acum cât de mult o afectează plecarea pe Jess. A fost foarte trist, însă Judith a ţinut neapărat ca

micuţa să rămână acasă şi desigur a avut dreptate. Bine că totul s-a petrecut în intimitatea căminului nostru, departe de ochii altora. M-am temut că această scenă ar impresiona-o mult pe Judith, dar ea s-a comportat ca un om matur şi a fost foarte tandră şi dulce cu mititica de Jess. În taxi am vorbit despre lucruri practice, fiindcă nu m-am simţit în stare să discut despre altceva. Judith arăta destul de cochetă în uniformă, dar atât de diferită încât m-a copleşit un sentiment straniu, ca şi cum aş fi condus la şcoală nu propria-mi fiică, ci pe a unei persoane străine. De-a lungul ultimelor săptămâni, Judith s-a maturizat brusc şi mi-a fost de mare folos la împachetat şi la toate aranjamentele pe care a trebuit să le fac. Este întrucâtva o ironie a sorţii că un părinte îşi trece anii crescându-şi copilul şi apoi, tocmai când acesta îi devine un prieten şi un egal, se vede nevoit să-l părăsească şi să-şi continue viaţa în lipsa lui. În acest moment, patru ani par o veşnicie. Se întind în faţa mea ca eternitatea. De îndată ce voi urca pe vapor în drum spre Colombo, cred că starea asta de deprimare se va risipi; însă clipa de faţă mi se pare cumplită, greu de suportat.

La St. Ursula, intenţionam să intru în şcoală cu Judith, s-o instalez în dormitor şi pe urmă să beau o ceaşcă de ceai cu domnişoara Catto. Dar în taxi, când ne găseam pe la jumătatea drumului spre Penzance, Judith m-a anunţat deodată că nu dorea să fac aşa, ci să ne luăm rămas bun repede şi să ne despărţim cât mai curând posibil. "Mă descurc şi singură", mă asigura ea. Nu

voia s-o însoţesc în şcoală, fiindcă dacă aş fi făcut-o, ar fi însemnat să devin parte din micul univers al pensionului şi tocmai acest lucru căuta să-l evite. Tindea cu înverşunare să-şi păstreze cele două lumi neatinse, să se ferească de orice posibilă întrepătrundere a lor. A fost puţin cam stânjenitor, deoarece gândeam că se aşteaptă din partea unui părinte ca el să fie de faţă şi să manifeste un oarecare interes. M-am învoit însă, considerând că nu pot decât să-i respect dorinţa.

Aşa că trista noastră despărţire a durat câteva fracţiuni de secundă. Am descărcat bagajele şi imediat s-a ivit un portar cu un cărucior şi i-a preluat cufărul şi valizele. Se aflau şi alte maşini acolo, părinţi şi copii, veniţi cu toţii pentru începerea trimestrului. Fetele arătau toate la fel, în uniforme verde-închis şi dintr-o dată şi Judith deveni una dintre ele, de parcă şi-ar fi pierdut identitatea şi s-ar fi omogenizat precum laptele. Nu ştiu dacă acest lucru a făcut momentul despărţirii mai uşor sau mai greu. I-am privit chipul drag şi am întrezărit acolo promisiunea unei frumuseţi care va ieşi la iveală după cei câţiva ani când ne vom revedea. Ochii nu-i erau înlăcrimaţi. Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat cu dragoste, ne-am promis să ne scriem, ne-am sărutat din nou şi apoi ea a plecat, întorcându-mi spatele, depărtându-se cu paşi repezi, a urcat scările în grabă şi a dispărut pe uşa deschisă. N-a aruncat nici o privire înapoi...

Ştiu că o să gândeşti că a fost o prostie, dar am plâns neîncetat în taxi, pe drumul de întoarcere acasă, şi nu m-am oprit până când Phyllis

nu mi-a dat o ceaşcă de ceai fierbinte. Apoi, i-am telefonat domnişoarei Catto ca să-mi cer scuze pentru purtarea nepoliticoasă. Mi-a spus că înţelege şi că ne va ţine la curent cu situaţia şi progresele lui Judith. Dar noi vom fi atât de departe! Iar navele poştale întârzie atât de mult pe drum!"

Ajunsă în acest punct, Molly se întrerupse deodată, lăsă repede stiloul culcat pe măsuţă şi citi ceea ce scrisese deja. Cuvintele păreau teribil de patetice. Ei şi lui Bruce nu le fusese niciodată uşor să-şi dezlege băierile inimii, nici să-şi împărtăşească intimităţile ori secretele. Se întrebă dacă el se va tulbura simţind tristeţea ei adâncă şi cumpăni dacă ar trebui să rupă paginile şi să înceapă altă scrisoare. Dar aşternerea acestor rânduri îi ostoiseră aleanul şi nu avea nici sufletul, nici puterea să pretindă cu indiferenţă că totul era bine.

Apucă stiloul şi continuă:

"Aşa că totul s-a terminat şi mi-am luat o mină surâzătoare de dragul lui Jess şi al Louisei. Dar mă simt de parcă mi-aş jeli copilul pierdut pentru totdeauna. Sau prilejurile ratate şi anii pe care nu-i vom mai putea trăi împreună. Ştiu că eu trec acum prin ceea ce mii de femei, ca şi mine, au de îndurat, dar, dintr-un motiv sau altul, asta nu-mi aduce nici o consolare.

Peste o lună, Jess şi eu vom fi alături de tine. Aştept alte veşti în legătură cu voiajul nostru spre Singapore. Te-ai descurcat foarte bine la Colombo şi sunt încântată de avansarea ta.

Cu dragoste,
Molly

P.S. Cadoul lui Judith de Crăciun n-a ajuns încă. Am înştiinţat-o pe doamna Southey de la oficiul poştal din Penmarron să-l expedieze, când va sosi în cele din urmă, la St. Ursula".

*

Parcurse scrisoarea încă o dată, de la cap la coadă, apoi o împături şi o puse într-un plic, îl sigilă şi aşternu cu litere mari adresa destinatarului. Scăpase de ce era mai greu. Rămase neclintită şi ascultă şuierul ţipător al vântului care se tânguia la fereastră, dincolo de draperiile trase. Se părea că o furtună neagră se învârtejea pe colină. Micul birou se scălda într-un ochi de lumină de la lampa care ardea alături, dar în spatele ei dormitorul era cufundat în întuneric şi tăcere. Într-unul din cele două paturi pereche, cu obrazul strâns lipit de Golly, dormea Jess. Molly se ridică, se duse s-o sărute şi să-i potrivească plapuma. Apoi se îndreptă spre oglinda de la toaletă ca să-şi netezească părul şi să-şi aranjeze puţin cutele şalului de mătase cu care îşi înfăşurase umerii. Umbra ştearsă şi palidă a chipului ei se răsfrângea tremurând şi plutind ca o fantasmă în sticla opacizată, lipsită de strălucirea luminii. Părăsi încăperea, închizând uşa încetişor. Traversă palierul şi începu să coboare treptele.

Windyridge, aprecciase ea de multă vreme, era un cămin care nu oferea nici confort, nici ambianţă plăcută. Construit imediat după primul război mondial, nu fusese dotat cu toate înlesnirile moderne, nici nu avea farmecul caselor vechi, iar aşa tupilat pe creasta dealului ce străjuia terenul de golf, părea a fi dinadins azvârlit la răscrucea stihiilor din cele patru vânturi. Cea mai nereuşită încăpere era salonul pe care un arhitect

suferind, cum îşi închipuia Molly, căruia afluxul de sânge i se suise regretabil la cap, îl proiectase ca pe un hol sau un foaier, astfel încât casa scării descindea direct în dreptul uşii de la intrare. Acest aranjament favoriza suflul lugubru al curenţilor puternici de aer şi crea o senzaţie de instabilitate, ca şi cum te-ai fi aflat într-o sală de aşteptare dintr-o gară.

Cu toate astea, având la îndemână ţigările, whisky-ul şi sifonul, şi tricotând de zor, Louise se găsea acolo, ascunsă în fotoliul său comod, lângă soba în care cărbunii trosneau mistuiţi de para unui foc lacom. Împletea ciorapi groşi pentru vânătoare. Întotdeauna împletea ciorapi de lână. Când isprăvea o pereche, o aşeza într-un sertar, gata pregătită pentru colecta bisericii şi pentru următorul târg din oraş, unde se vindeau şi se cumpărau diferite obiecte confecţionate manual. Apoi, se apuca de tricotat altă pereche, gândindu-se deja la cea care avea să urmeze la rând. Numea această neîntreruptă îndeletnicire "neastâmpăr organizat" şi o încadra la "faptele bune".

Auzind paşii lui Molly pe scară, îşi ridică privirea.

— Ah, iată-te, în sfârşit! Am crezut că te-ai rătăcit.

— Îmi pare rău. I-am scris lui Bruce.

— Jess a adormit?

— Da, foarte repede.

— Bea ceva. Te rog, serveşte-te.

O tavă încărcată, pe care se îngrămădeau sticle felurite, pahare curate şi sifoane pline, se afla într-un colţ al încăperii. Era o pecete a masculinităţii, emanând un iz simbolic de pioasă aducere aminte a lui Jack Forrester, dar, de fapt, nimic nu se schimbase de la moartea acestuia. Trofeele câştigate de el la golf împodobeau încă poliţa de deasupra vetrei, fotografiile, re-

miniscenţe din zilele când regimentul său luptase în India, atârnau încă pe pereţi şi pretutindeni se înşirau mărturii de vânătoare şi pradă - picioare de elefant, covoraşe din piele de tigru şi coarnele unor cerbi de mult răpuşi.

Molly îşi turnă un pahar de sherry şi merse să se aşeze pe un scaun, de cealaltă parte a sobei. Louise se opri din tricotat şi întinse mâna după whisky-ul său.

— Noroc! spuse ea şi luă o înghiţitură. Aşeză paharul deoparte şi scrută chipul lui Molly pe deasupra ochelarilor. Nu pari prea veselă.

— Totu-i în regulă.

— Îmi dau limpede seama, te-ai despărţit de Judith cu strângere de inimă. Nu face nimic. Timpul le vindecă pe toate. O să-ţi treacă.

— Aşa cred, rosti Molly încet.

— Cel puţin, acum e de domeniul trecutului. Zis şi făcut. S-a isprăvit.

— Da, zis şi făcut. Chibzui o clipă. Bănuiesc că...

Dar nu-şi duse vorbele până la capăt. Un zgomot de-afară, desluşit în ciuda vâjâitului puternic al vântului, îi atrase atenţia: paşi scârţâind pe pietriş.

— E cineva la poartă.

— Trebuie să fie Billy Fawcett. L-am invitat la un păhărel de băutură. M-am gândit că prezenţa lui o să ne bine dispună. Uşa se deschise brusc şi o rafală de aer rece pătrunse înăuntru, izbindu-le din plin, făcând covoraşele să fâlfâie, stârnind un nor de scântei şi zgură, de funingine şi fum în vatră, care se ridică în aer, pluti şi dispăru apoi pe aripile palei de vânt.

Louise strigă în gura mare:

— Billy, neghiob bătrân, închide uşa mai iute! Ceea ce se şi întâmplă, numai că necunoscutul o izbi cu vio-

lenţă. Covoraşele încremeniră, vâlvătaia dezlănţuită a focului se domoli. Ce mai vreme de ieşit! Vino înăuntru.

Molly era pe cât de surprinsă, pe atât de iritată de această apariţie intempestivă. Ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit, în clipa de faţă, era prezenţa unei persoane străine. Nu avea chef să converseze cu necunoscuţi şi considera o crasă lipsă de sensibilitate din partea Louisei să-şi invite prietenul tocmai în această seară. Totuşi, nu mai era nimic de făcut şi astfel, cu strângere de inimă, puse deoparte paharul cu sherry, îşi compuse o expresie binevoitoare şi se răsuci în scaun ca să-l întâmpine pe vizitatorul inopinat.

Louise îşi ridică vocea:

— Bine că ai venit, Billy!

El nu-şi făcu apariţia imediat, deoarece, probabil, îşi scotea paltonul şi pălăria. Dar când în cele din urmă intră în odaie, tropăind şi frecându-şi mâinile îngheţate, privirea, gesturile, toată fiinţa lui aveau aerul unui om care se milostiveşte să acorde celor din jur favoruri cu multă generozitate.

— Iată-mă, draga mea, doborât de furtună.

Nu era înalt, dar vânos şi robust, şi purta un costum larg de golf dintr-o stofă cadrilată. Pantalonii bufanţi erau deosebit de voluminoşi şi, ieşind de sub pliurile ample, gambele sale neaşteptat de subţiri, acoperite cu ciorapi tricotaţi de culoare galben-deschis, semănau cu picioroangele unui cocostârc. Molly se întrebă dacă Louise îi împletise ciorapii şi, dacă aşa stăteau lucrurile, cine alesese nuanţa. Părul lui alb se rărea spre mijlocul ţestei acum dezgolită, scalpată, iar obrajii îi erau buhăiţi, cu pungi tumefiate sub pleoape, cu vinişoare vinete străbătând pielea. Îşi etalase în mod osten-

tativ o cravată militară, își răsucise frumos mustața stufoasă și ochii albaștri îi licăreau vioi, strengărește. Puteai bănui că avea în jur de cincizeci de ani.

— Molly, acesta este vecinul meu, Billy Fawcett. Sau mai bine-zis colonelul Fawcett, dacă vrei să fim protocolari. Billy, îți prezint pe cumnata mea, Molly Dunbar.

Molly afișă un surâs șters, îi întinse mâna și spuse slab "încântată de cunoștință", așteptându-se ca el să i-o scuture cu putere. Dar Fawcett de-abia îi întinse degetele și o salută cu o plecăciune adâncă. Un moment, Molly se gândi că avea intenția să i-o sărute și aproape că-și smuci mâna îndărăt. Însă el era doar excesiv de curtenitor.

— Îmi face plăcere să vă întâlnesc... am auzit atâtea lucruri despre dumneavoastră, adăugă el, formulă care inevitabil înghețа orice conversație spontană.

Dar Louise, abandonându-și tricotatul și ridicându-se din fotoliu, preluă inițiativa.

— la loc, Billy. După eforturile tale, îți prinde bine un whisky tare, stropit cu puțin sifon.

— Nu refuz. Totuși, el nu se așeză pe scaun ci se duse să se încălzească lângă foc, plesnindu-și coapsele; hainele sale de tweed se aburiră ușor, răspândind în aer o miasmă acră, înțepătoare, de țoale vechi, arse pe rug.

Molly se reinstală pe sofa și apucă paharul cu sherry. Billy Fawcett îi zâmbea cu subînțeles. Dinții săi erau egali și gălbejiți, asemănători cu cei ai unui cal.

— Aud că ați avut o perioadă destul de grea ca să vă rostuiți treburile înainte de a porni spre Orient.

— Da, așa e. Acum, suntem păsări călătoare. Louise ne-a găzduit aici cu amabilitate pentru două nopți, înaintea plecării.

— Trebuie să spun că vă invidiez. Nu mi-ar strica un strop de soare nici mie...

— Ai face mai bine să iei loc, Billy. Aici, pe canapea, între noi. Flăcările or să-ţi aprindă pantalonii.

— Să-mi încălzesc puţin oasele. Ei bine, noroc, doamnelor! Trase o duşcă din rachiul închis la culoare, plescăi cu plăcere, de parcă ar fi aşteptat această băutură de o săptămână întreagă şi numai după aceea făcu întocmai cum i se spuse, depărtându-se de pălălaia dogoritoare a focului şi prăbuşindu-se pe pernele canapelei. Părea, îşi spuse Molly, să se simtă în largul său, exact ca la el acasă. Se întrebă cât de des dădea buzna pe neaşteptate ca s-o vadă pe Louise şi dacă îşi propusese să se mute la Windyridge pentru totdeauna.

— Louise mi-a zis că locuiţi de puţină vreme în Penmarron, grăi Molly.

— Sunt aici de trei luni. Am închiriat o casă.

— Şi jucaţi golf?

— Da, câte o rundă din când în când. Clipi din ochi spre Louise. Deşi, bag seama, asta nu-i pe măsura standardelor cumnatei tale. Ce zici, Louise? Obişnuiam să jucăm împreună în India. Când trăia bietul Jack.

— De cât timp v-aţi pensionat? îl întrebă Molly, cu toate că nu ţinea să afle câtuşi de puţin, dar simţind că de dragul Louisei trebuia să manifeste solicitudine şi interes.

— De doi ani. Am abandonat cariera militară şi m-am întors în ţară.

— Aţi stat mult în India?

— Toată viaţa mea de ofiţer. Nu era greu să ţi-l imaginezi jucând polo şi proferând înjurături la adresa subordonaţilor. Ca subaltern, la nouăsprezece ani, am fost trimis la frontiera de nord-vest. Vă spun sincer, era o treabă dificilă să-i ţii pe afganii ăia la distanţă de

graniţă. Nici un ortac nu voia să fie capturat de vreunul dintre acei aprigi războinici. Nu-i aşa, Louise?

Louise nu catadicsi să-i răspundă. Era clar că nu dorea să participe la această conversaţie. Dar Billy Fawcett nu se descurajă defel.

— După India, continuă el, m-am decis că nu mai pot îndura frigul. M-am gândit să mă stabilesc pe riviera din Cornwall. De asemenea, faptul că o cunoşteam pe Louise... a fost un fel de atu. Cum ştiţi, prietenii îi numeri pe degete când ţi-ai petrecut atâţia ani în străinătate.

— Şi soţia dumneavoastră este de aceeaşi părere?

Această întrebare îl puse într-o mare încurcătură, aşa cum de altfel şi intenţionase Molly.

— Poftim?

— Soţia dumneavoastră. Şi ei îi repugnă frigul?

— Sunt holtei, draga mea. Nu mi-am găsit o micuţă şi potrivită memsahib[1]. Acolo unde am luptat nu prea existau fete drăguţe.

— Da, probabil că aşa era, spuse scurt Molly.

— De altfel, cunoşti din proprie experienţă rigorile vastului nostru imperiu. Unde aveţi baza? La Rangoon, parcă aşa zicea Louise?

— Nu, la Colombo. Dar soţul meu a primit o nouă slujbă şi ne mutăm la Singapore.

— Ah, luxosul bar din Hotelul Raffles[2]. Asta da viaţă.

---

[1] memsahib – cuvânt de origine anglo-indiană însemnând doamnă, stăpână.

[2] Raffles – posibilă coincidenţă sau aluzie la numele unui personaj devenit celebru, portretizat în romanul "The Amateur Cracksman" (în traducere "Spărgătorul amator") de E. W. Hornung (1866-1921) care desemnează în limbajul curent un tip de hoţ dublat de un om de lume. Posibilă referire la acest roman.

— Cred că ne vom instala într-o casă pe Orchard Road.

— Şi aveţi o fiică mai mare, nu? O să vină să stea la Louise în vacanţe? De-abia aştept s-o întâlnesc. Nu ne-ar strica puţin sânge tânăr prin preajmă. O s-o scoatem în lume.

— În ultimii patru ani, Judith a trăit în Penmarron, îi reteză Molly vorba cu răceală, aşa că nu-i nevoie să fie scoasă în societate.

— Nu, desigur că nu. Gros de obraz, el nu păru în nici un chip stânjenit de purtarea ei dispreţuitoare sau tonul de imputare. Dar contează să aibă prieteni ocazionali care s-o ajute.

Simpla idee ca Judith să caute sprijin la un om ca Billy Fawcett, indiferent de motiv, îi pricinui lui Molly o profundă repulsie. Acest individ îi inspira aversiune. Nu exista nici un temei să-şi explice pe loc simţămintele, se simţea doar stăpânită de o antipatie instinctivă. Probabil că era întru totul inofensiv, fiind totodată şi un vechi prieten de-al Louisei. La urma urmei, Louise nu era proastă să se lase înşelată. Şi totuşi, cum suporta compania lui? De ce nu-l lua de ceafă să-l azvârle pe uşă afară, ca pe un câine care a urinat pe un covor bun?

"Nu-mi placi, doctore Fell[1]

Totuşi, care-i motivul?

Nu-ţi pot spune defel"

Dintr-o dată, în odaie dogoarea focului deveni insuportabilă. Simţea cum i se aprinde trupul, cum îi ard

[1] fell - adjectiv care înseamnă crud, diabolic, sângeros, neomenos, sugerându-se astfel printr-o asociaţie de idei sentimentele personajului.

obrajii ca para focului. Începuse să transpire uşor. Pe neaşteptate, se trezi că nu mai poate îndura această suferinţă aproape fizică. Îşi terminase paharul cu sherry. Pe faţa ei juca o mimică gravă; îşi trase mâneca şi se uită la ceas, spunând:

— Vă rog să mă scuzaţi câteva clipe. Trebuia să iasă din odaie, la aer curat, altminteri, foarte probabil, ar fi leşinat. Jess se agită mult în somn... mă duc doar s-o controlez. Se ridică, îndepărtându-se în grabă... Nu lipsesc decât o fracţiune de secundă.

Din fericire, Louise nu-i observă îmbujorarea sau tulburarea.

— Când te întorci, rosti ea, poţi să-ţi mai torni un pahar.

Îi părăsi mişcându-se precipitat şi urcă scările. În dormitorul lor, Jess încă dormea liniştită. Nu-şi schimbase poziţia. Aşa că Molly, luându-şi o haină pe umeri, plecă spre sufragerie, unde masa de cină fusese pregătită cu două tacâmuri, pentru ea şi Louise. În colţul îndepărtat al camerei, ferestrele în stil franţuzesc dădeau spre o grădină mică cu alei pietruite, înconjurată de tufe înalte de rododendroni şi astfel parţial adăpostită de bătaia vântului. Aici, Louise creştea plante de stâncă şi lămâiţă înmiresmată şi folosea mica terasă în timpul verii pentru prânzuri "la iarbă verde" Molly trase draperiile grele de catifea, descuie ferestrele-uşi şi păşi afară, unde răbufni deodată o vântoasă rece, năpustindu-se asupra ei şi zgâlţâind uşa de sticlă. Se împotrivi din toate puterile, luptându-se să o închidă la loc, înainte de a se trânti şi a atrage astfel atenţia. Apoi, se lăsă învăluită în bezna serii, răcorindu-şi trupul înfierbântat, şi se simţi înviorată ca după un duş rece gheaţă. Îşi umplu plămânii cu aer proaspăt, adulmecă

marea din depărtare şi se legănă nepăsătoare sub adierea năvalnică a vântului care i se juca prin plete.

Acum, se simţea cu mult mai bine. Închise ochii şi constată că nu o mai copleşea senzaţia de sufocare. Era calmă, răcorită, stăpână pe sine. Deschise ochii şi privi cerul. O semilună pală se ridica sfioasă de după o perdea neagră de nori. Stele mai mari şi mai mărunte clipeau pe bolta întunecată, în spaţiul infinit. În comparaţie cu imensitatea cosmică, fiinţa ei părea redusă la o infimă părticică a umanităţii şi dintr-o dată fu cuprinsă de spaimă, de ancestrala panică a dezorientării şi a nefiinţei. Cine sunt? Unde sunt? Încotro mă îndrept şi ce se va întâmpla când voi ajunge acolo? Ştia că această teroare nu avea nimic de-a face cu furia nopţii sălbatice. Vântul şi întunericul erau elemente fireşti, general acceptate ca atare, deci teama şi anxietatea nu izvorau din neant, ci din sine însăşi.

Se înfioră. O străbătu un frison ca de groază. "A trecut moartea pe lângă mine", îşi spuse. Îşi pipăi haina groasă, se înfăşură bine în ea şi o prinse strâns la piept. Şi încercă să se gândească la Judith, strădanie ce-i pricinui şi mai multă durere, fiindcă era ca şi cum şi-ar fi amintit de un copil deja mort, o fiică pe care n-o va mai vedea niciodată. Începu să plângă, o biată mamă jelindu-şi pruncul. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, şiroindu-i pe obraji, iar vântul vijelios i le ştergea şi i le zvânta, lăsându-i dâre de sare pe faţă. Plânsul nu era decât o descărcare nervoasă, o descătuşare a durerii mocnite, aşa că hohoti în continuare şi nu încercă să-şi înăbuşe suspinele. După un timp, acestea conteniră şi panica i se stinse, ea redevenind stăpână pe sine. N-avea idee de când stătea acolo, dar i se făcuse prea frig ca să mai rămână. Se întoarse şi intră în

casă, închizând ferestrele-uşi şi trăgând draperiile. Urcă pe scara de serviciu, călcând uşor, aşa cum coborâse, fără zgomot. Îşi atârnă haina în dulap, se uită spre pat, tânjind să se strecoare în aşternut, să fie singură, să doarmă, să se cufunde în uitare. Dar, în schimb, îşi spălă faţa, se pudră şi-şi aranjă părul. Astfel, în aparenţă restabilită şi moral întremată, reveni în salon, la ceilalţi. Când coborî pe trepte, Louise îşi ridică privirea spre ea.

— Molly, de ce ai întârziat atât?

— Am stat cu Jess.

— Totu-i în ordine?

— Oh, da, îi răspunse Molly. Cum nu se poate mai bine.

*

St. Ursula
2 februarie 1936

"Dragă mămico şi tăticule,

Duminica este zi liberă, aşa că m-am apucat să vă scriu câteva rânduri. Totul merge bine şi am început să mă acomodez. Weekend-urile sunt amuzante. Sâmbăta facem dimineaţa pregătire suplimentară, iar duminica, tot dimineaţa, practicăm diverse sporturi în aer liber. Ieri, de exemplu, am jucat netball şi fotbal cu o cutie de conserve. În dimineţile de duminică, mai trebuie să mergem în coloană la biserică, ceea ce este foarte plicticos, iar serviciul religios mă agasează la culme fiindcă îngenunchem întruna. Este o parohie a Bisericii anglicane care se apropie ca rit de catolicismul roman şi preotul cădelniţează

tot timpul slujbei, afumându-ne cu tămâie, aşa că una dintre fete chiar a leşinat din pricina fumului. În fine, sâmbăta, după ce ne întoarcem la pensîon pentru masa de prânz, pornim în plimbarea rituală de după-amiază (ca şi cum tocmaí asta ne-ar lipsi); înaintea ceaiului avem, de asemenea, răgaz să scriem epistole. După ceai, ne deconectăm ducându-ne toate la bibliotecă, unde domnişoara Catto ne citeşte cu voce tare din "Insula păstorilor" de John Buchan, o carte palpitantă. De-abia aştept să aflu ce o să se mai întâmple.

Lecţiile decurg bine şi nu sunt prea în urmă decât la franceză, dar iau şi meditaţii. În fiecare marţi facem gimnastică, însă este dificil să te cataări pe frânghie. În toate dimineţile ne spunem rugăciunea şi cântăm un imn. Ascultăm multă muzică, de pildă la gramofon, o dată pe săptămână, opere clasice. Vinerea, avem o oră de cor, ceea ce este minunat, şi intonăm cântece precum "Mândra fetişcană din Richmond Hill" şi "Dis-de-dimineaţă, într-o zi"

Diriginta clasei mele se numeşte domnişoara Horner şi predă engleza şi istoria. Este îngrozitor de severă şi m-a desemnat responsabilă cu tabla, pe care trebuie s-o şterg, având şi grija cretei.

Împart dormitorul cu încă cinci fete. Infirmiera-şefă nu-i deloc amabilă, aşa că sper să nu mă îmbolnăvesc niciodată. Mami, îţi aminteşti de fata pe care am întâlnit-o când am cumpărat uniforma? Se numeşte Loveday Carey-Lewis şi stă cu mine în dormitor, doarme în patul de lângă fereastră, iar eu în cel de la uşă. Este singura internă săptămânală din şcoală, adică pleacă în

fiecare weekend acasă. Nu suntem în aceeaşi clasă, ea fiind cu un an mai mică decât mine. N-am vorbit prea mult, deoarece Loveday este prietenă la toartă cu o elevă externă pe nume Vicky Payton, cunoscându-se de multă vreme.

Am primit scrisori de la mătuşa Louise şi mătuşa Biddy. Şi o carte poştală de la Phyllis. Mijlocul trimestrului cade pe şase martie, atunci or să ni se dea patru zile libere şi mătuşa Louise îmi va cumpăra bicicleta promisă.

Este foarte frig şi umed. În unele încăperi ale şcolii se simte căldura, dar majoritatea sunt reci gheaţă. Hocheiul este cel mai nesuferit sport fiindcă se joacă fără genunchiere şi fără mănuşi. Unele dintre fete au făcut degerături.

Cadoul de la tati încă n-a sosit. Sper că nu s-a pierdut sau că doamna Southey n-a uitat să mi-l trimită.

Nădăjduiesc că sunteţi bine cu toţii şi că voiajul cu vaporul a fost frumos.

M-am uitat pe hartă şi am găsit unde se află Singapore. Este hăt, departe, la mii de mile!

Cu multă dragoste şi sărutări pentru Jess,
A voastră, Judith".

*

Pedagoga-şefă[1] de la pensionul St. Ursula era o făptură robustă, falnică şi trufaşă, mândră că poartă un

[1] În trecut, persoană care-i supraveghea şi-i ajuta pe elevi la pregătirea lecţiilor într-o şcoală sau într-un internat.

vechi nume dintr-o legendă irlandeză: Deirdre Ledingham. Părul castaniu şi-l ţinea strâns pieptănat şi împletit în două cozi lungi, pieptul plin îi sălta greu în mers, iar tunica ei verde-închis, de gimnastică, era împopoţonată cu embleme şi insigne sportive, viu colorate. Se zvonea că după şcoala elementară urmase Colegiul de Educaţie Fizică din Bedford, pentru a deveni instructor sportiv şi simplul fapt de a asista la săriturile sale peste capră reprezenta un spectacol de forţă şi îndemânare ce nu putea fi pierdut. De asemenea, Deirdre era solista corului şi nimeni din şcoală nu se arăta surprins că ea stârnea pasiuni aprinse în rândul fetelor mai mici şi mai impresionabile, care-i trimiteau scrisori anonime de dragoste aşternute pe coli rupte din caiete, şi care roşeau până în vârful urechilor dacă, în trecere, ea le adresa vreun cuvinţel.

Îndatoririle sale erau multe şi diverse şi-şi asuma obligaţiile cu mare seriozitate: suna clopoţelul, o însoţea pe domnişoara Catto la rugăciunile de dimineaţă, organiza şi ordona coloana lungă de eleve care pornea tăcută în paşi cadenţaţi spre biserică, în fiecare duminică. În plus, răspundea de distribuirea zilnică a scrisorilor şi a pachetelor sosite cu vagonul poştal. Acest eveniment avea loc în jumătatea de oră liberă dinaintea prânzului, când Deirdre se aşeza la masa lungă de stejar din sala de întruniri, aidoma unui negustor competent, şi înmâna plicuri şi colete.

— Emily Backhouse! Daphne Taylor! Daphne ai face bine să te piepteni înainte de prânz, pari groaznic de neîngrijită. Joan Betworthy! Judith Dunbar!...

Un pachet, iată, mare şi greu, învelit în pânză groasă de sac, strâns legat, etichetat şi acoperit de timbre străine.

— Judith Dunbar?

— Nu-i aici, spuse cineva.

— Unde este?

— Nu ştiu.

— Păi, de ce nu-i aici? Să meargă cineva s-o cheme. Nu, lăsaţi, nu vă osteniţi. Cine stă cu ea în dormitor?

— Eu.

Deirdre căută cu privirile chipul fetei care vorbise şi o zări în ceata compactă pe Loveday Carey-Lewis. Îşi încruntă sprâncenele. Se simţea curios de pornită împotriva acestei nou-venite capricioase şi voluntare (era deja prea mare, hotărâse ea, ca să mai poarte ghete), şi pe care o prinsese de două ori alergând pe coridor, păcat capital, ba o surprinsese şi ronţăind bomboane cu aromă de mentă la vestiar.

— Judith ar trebui să fie aici.

— Nu-i vina mea, răspunse Loveday.

— Nu fi obraznică! O mică pedeapsă suplimentară se impunea la ordinea zilei. Atunci, să-i duci tu pachetul. E grozav de greu, aşa că ai grijă să nu-l scapi. Şi spune-i că trebuie să asiste în fiecare zi la distribuirea scrisorilor.

— Unde o găsesc?

— Habar n-am, trebuie s-o cauţi. Rosemary Castle, o scrisoare pentru tine...

Loveday păşi înainte şi strânse coletul enorm la pieptu-i osos. Era extrem de greu. Apucându-l bine în braţe, se depărtă tiptil de masă, traversă podeaua lustruită, trecu prin lunga sală de mese şi apoi prin coridorul ce ducea spre clase. Intră în clasa lui Judith: era pustie. Se întoarse şi începu să urce către dormitoare treptele late, fără covoare.

O monitoare[1] tocmai cobora scările.

— Dumnezeule, ce ai acolo?

— Este un pachet pentru Judith Dunbar.

— Cine ţi-a spus să-l cari?

— Deirdre, îi replică Loveday cu un aer de suficienţă, sigură pe sine fiindcă ştia că această elevă avea autoritate doar în clasa ei. Monitoarea se zăpăci.

— Ei bine, e-n regulă. Dar nu care cumva să întârzie vreuna dintre voi la masa de prânz.

Loveday se strâmbă şi-şi scoase limba când monitoarea îi întoarse spatele, după care îşi continuă drumul. Povara ei devenea mai apăsătoare cu fiecare pas. Ce naiba putea fi înăuntru? Ajunse pe palier, străbătu un alt coridor lung şi în cele din urmă poposi la uşa dormitorului, o împinse cu umărul şi intră clătinându-se pe picioare.

Judith se afla acolo, spălându-şi mâinile în singurul lighean pe care-l foloseau toate.

— În sfârşit, te-am găsit, spuse Loveday şi aruncă pachetul pe patul lui Judith, apoi se prăbuşi şi ea epuizată.

Apariţia ei subită, motivul acesteia, felul cum năvălise în odaie ca un val-vârtej şi faptul că, pentru prima dată, erau singure, o făcură pe Judith să se simtă ca paralizată de o timiditate jalnică. Din clipa când se întâlniseră la Medways, când dăduse cu ochii întâia oară de cele două Carey-Lewis, mamă şi fiică, Loveday o fascinase, o subjugase, şi de atunci tânjise s-o cunoască bine. Dar în primele două săptămâni petrecute

[1] Cuvânt ieşit din uz care desemnează o elevă ce menţine ordinea şi disciplina într-o clasă.

la St. Ursula fusese decepţionată de faptul că Loveday o ignorase total, lăsând-o pradă tristei convingeri că nu era decât "o nimeni", pe care nici măcar nu o recunoştea.

"Are o prietenă elevă externă, pe nume Vicky Payton", aşa îi scrisese Judith mamei sale, iar scurta propoziţie, aparent indiferentă, fusese alcătuită cu grija de a risipi orice suspiciune, întrucât mândria ei firească nu i-ar fi îngăduit să-i dea de înţeles lui Molly că dezinteresul lui Loveday o rănise sau o mâhnise. În recreaţii şi după jocurile distractive, ea pândise în ascuns cum Loveday şi Vicky îşi sorb laptele, cum merg spre şcoală după partida de hochei, sporovăind şi râzând, în permanenţă nedespărţite, ca două prietene intime, demne de invidiat.

Pricina acestor frustrări nu era că Judith nu s-ar fi împrietenit cu alte fete. Acum, le cunoştea pe toate colegele sale de clasă, ştia şi numele tuturor elevelor mai mici, dar printre ele nu exista nimeni cu adevărat deosebit, nici o prietenă apropiată ca Heather Warren, deci nu intenţiona să se mulţumească cu amiciţii de duzină. Îşi aminti zicala tatălui ei "Fereşte-te de primul om care-ţi vorbeşte pe puntea unui vas de călători, pentru că se va dovedi a fi în mod sigur cel mai plicticos de la bord" Cuvintele lui înţelepte îi rămăseseră adânc întipărite în memorie. La urma urmei, pensionul nu era cu mult diferit de celelalte şcoli, aşa că te trezeai în compania unor fiinţe felurite cu care aveai prea puţine lucruri comune şi îţi lua mult timp să cerni neghina din grâu.

Dar, în mod deocamdată nedesluşit, Loveday Carey-Lewis apărea deosebită de restul, cu totul specială. Şi acum se afla aici.

— Mi s-a spus să te dojenesc fiindcă ai lipsit de la distribuirea scrisorilor.

— Îmi umpleam stiloul şi m-am murdărit pe mâini de cerneală. Pur şi simplu trebuia să-mi curăţ petele.

— Încearcă să te freci cu o piatră ponce.

— Nu suport senzaţia!

— Ştiu, este oribilă, nu? Oricum, Deirdre mi-a zis să te caut şi să-ţi dau ăsta. Cântăreşte o tonă. Hai, vino şi deschide-l, vreau să văd ce-i înăuntru...

— Sunt sigură că-i darul de Crăciun de la tata.

— Darul de Crăciun! Dar suntem în februarie.

— Ştiu. A durat o veşnicie până l-am primit. I se alătură lui Loveday pe pat, pachetul impresionant tronând între ele două. Văzu timbrele, ştampilele oficiilor poştale şi inscripţiile de vamă. Zâmbi. Ăsta e. Credeam că n-o să mai ajungă niciodată.

— De ce a durat atâta?

— A fost trimis de la Colombo, din insula Ceylon.

— Tatăl tău locuieşte în Ceylon?

— Da, lucrează acolo.

— Dar mama ta?

— S-a reîntors şi ea la el de curând. A luat-o şi pe sora mea mai mică.

— Vrei să spui că eşti complet singură. Unde locuieşti?

— Nicăieri, în clipa de faţă. Adică nu avem o casă în ţară. Aşa că stau la mătuşa Louise.

— Cine e şi unde se află casa ei?

— Ţi-am spus doar, mătuşa mea. Stă la Penmarron.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Nu, doar pe Jess.

— Cea care a plecat cu mama ta?

— Exact.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e îngrozitor! Îmi pare rău pentru tine. Habar n-aveam. Când te-am văzut la magazin...

— Deci m-ai zărit şi tu, nu?

— Da, desigur. Crezi că-s oarbă?

— Nu, numai că până acum n-ai vorbit deloc cu mine. M-am gândit că poate nu m-ai recunoscut.

— Păi, nici tu nu mi-ai adresat vreo vorbă.

Ceea ce era perfect adevărat. Judith încercă să-i explice:

— Te văd întotdeauna cu Vicky. Bănuiam că-i eşti prietenă.

— Bineînţeles, aşa şi e. Am fost împreună la aceeaşi şcoală primară, ne cunoaştem de-o veşnicie.

— Socoteam că sunteţi cele mai bune prietene.

— Of, cele mai bune prietene! Loveday se maimuţări, luându-i cuvintele serioase în zeflemea; chipul ei vioi şi strălucitor i se lumină într-un zâmbet ironic. Sună de parcă ar fi o replică dintr-o carte de Angela Brazil! În orice caz, iată că acum vorbim una cu alta, deci totu-i în regulă. Îşi sprijini mâna de pachet. Hai, deschide-l mai repede. Plesnesc de curiozitate să văd ce-i înăuntru. Şi din moment ce m-am cocoşat cărându-ţi-l pe scări, măcar atâta poţi să faci şi tu, să-l dezlegi şi să-mi arăţi.

— Ştiu ce-i înăuntru. Exact ce am cerut. O cutie din lemn de cedru cu închizătoare chinezească.

— Atunci, grăbeşte-te. O să sune clopoţelul pentru masa de prânz şi va trebui să coborâm.

Însă Judith simţea că nu poate să scoată cadoul în pripă. Îl aşteptase timp îndelungat, acum era aici şi dorea ca, odată desfăcut, să prelungească plăcuta emoţie de a examina pe îndelete fiecare detaliu al noii sale comori la care tânjise atât de amar sufletul ei pătimaş.

— Nu-i timp acum. Am s-o fac mai târziu. Înainte de cină.

Loveday se arătă exasperată, izbucnind violent, la marginea răbdării:

— Dar vreau să văd imediat!

— O să-l deschidem împreună. Îţi promit că nu mă uit decât în prezenţa ta. O să ne schimbăm foarte repede pentru cină şi apoi o să avem timp berechet. Durează prea mult să desprindem tot ambalajul. Pot să-ţi spun asta, doar dintr-o privire. Să mai aşteptăm. Şi toată după-amiaza o să avem la ce ne gândi cu plăcere.

— Of, bine. Loveday se înduplecă, lăsându-se convinsă, deşi vădit împotriva propriei voinţe. Nu-mi închipui cum poţi fi aşa de încăpăţânată!

— Doar pentru că aşa vom gusta bucuria mai mult.

— Ai o fotografie a tatălui tău? Loveday îşi aţinti privirea asupra scrinului lui Judith, vopsit în alb, de altfel identic cu celelalte cinci din dormitor.

— Da, însă nu-i foarte reuşită. Scoase fotografia dintr-un sertar şi i-o întinse lui Loveday ca s-o examineze de aproape.

— Ăsta e, cel îmbrăcat în pantaloni scurţi? Arată destul de bine. Şi asta-i mama ta? Da, desigur. O recunosc. De ce nu este şi Jess aici?

— Fiindcă nu se născuse încă. Are de-abia patru ani. Tati n-a văzut-o niciodată.

— N-a văzut-o niciodată?! Nu pot să cred. Ce o să spună când o va vedea? Sora ta o să-şi imagineze că-i un bărbat oarecare, un unchi sau orice altceva. Dar fotografiile melę ţi-ar plăcea să le priveşti?

— Oh, da, te rog.

Se ridicară de pe pat şi se îndreptară spre celălalt

capăt al dormitorului, cu mult mai luminos, fiind aproape de fereastră. Regulamentul şcolii preciza că fiecărei eleve i se îngăduia să aibă doar două fotografii, dar Loveday îşi adusese vreo şase.

— Asta este mami, de o frumuseţe răpitoare, învesmântată în blana de vulpe polară. Şi acesta-i tăticuţul meu iubit... nu-i aşa că este divin? Poza a fost făcută la o vânătoare de fazani, de aceea ţine o puşcă în mână. Şi-l are alături pe Tigru, câinele labrador. Iar aici este sora mea Athena, ăsta-i fratele meu Edward, iar ăsta e Pekoe, pechinezul pe care l-ai văzut la magazin.

Judith fu cucerită de farmecul acelor imagini. Nu-şi închipuise vreodată că cineva ar putea avea atâtea rubedenii distinse, graţioase şi fascinante, arătând de parcă ar fi ieşit din paginile unei reviste ilustrate mondene, ca de pildă "The Tatler"

— Câţi ani are Athena?

— Optsprezece. Anul trecut şi-a făcut debutul în înalta societate londoneză, apoi a plecat în Elveţia să înveţe franceza. Încă este acolo.

— O să devină profesoară de franceză sau ceva asemănător?

— La naiba! Nici vorbă. N-a muncit deloc toată viaţa, a stat cum s-ar zice cu mâinile în sân.

— Ce va face la întoarcerea din Elveţia?

— Probabil se va stabili la Londra. Mami posedă o căsuţă în Cadogan Mews. Athena are o mulţime de prieteni şi în fiecare weekend se distrează şi iese în lume.

Părea a fi o existenţă de invidiat.

— Arată ca o vedetă de film, spuse Judith melancolică.

— Da, puţin.

— Şi fratele tău?

— Edward? Are şaisprezece ani. Este elev la colegiul din Harrow.

— Am şi eu un văr de şaisprezece ani. El este la Darmouth. Îl cheamă Ned. Mama... Judith şovăi o fracţiune de secundă. Mama ta nu pare aşa de în vârstă, încât să aibă copii atât de mari.

— Toată lumea spune la fel. E aşa de plicticos! Loveday aşează ultima fotografie în sertar, apoi se trânti cu un bufnet pe patul îngust, cu aşternuturi albe.

— Îţi place locul ăsta? întrebă ea brusc.

— Care? Şcoala, vrei să spui? E destul de bine.

— Ai vrut să vii aici?

— Nu din cale afară. Dar n-am avut încotro. A trebuit să mă înscriu la un pension.

— Fiindcă mama ta a plecat?

Judith încuviinţă, dând din cap.

— Eu, îi mărturisi Loveday, mi-am dorit să vin aici. Ca să fiu aproape de casă. Anul trecut, în septembrie, părinţii m-au trimis la o şcoală îngrozitoare în Hampshire. Şi aşa m-a apucat un dor de-acasă, încât mă durea în piept şi am plâns săptămâni întregi, apoi am fugit.

Judith, care ştia deja aceste lucruri fiindcă îi fuseseră relatate de vânzătoarea de la Medways, se simţi din nou cuprinsă de admiraţie.

— Nu-mi pot imagina cum de-ai avut atâta curaj.

— N-a fost cine ştie ce. Pur şi simplu, m-am decis să nu mai suport nici o clipă locul ăla oribil. Trebuia să mă întorc acasă! Ştiu, fuga îţi pare totdeauna dificilă, dar de fapt a fost destul de uşor. Am prins un autobuz până la gara din Winchester, apoi m-am suit în tren.

— A trebuit să schimbi peronul?

— Oh, da, de două ori, dar am întrebat nişte oa-

meni. Pe urmă, când am sosit în Penzance, am sunat-o pe mami de la o cabină telefonică şi i-am spus să vină să mă ia. Când am ajuns acasă, i-am zis să nu mă mai trimită niciodată prea departe şi mi-a promis. Aşa că am venit aici şi când domnişoara Catto a auzit despre fuga mea, a acceptat să fiu internă săptămânal, fiindcă nu dorea să se repete întâmplarea.

— Deci... Dar nu mai rămăsese timp pentru această captivantă conversaţie, întrucât întreaga clădire răsună şi prinse a vibra brusc de ecoul metalic şi persistent al clopotului şcolii care chema la masa de prânz.

— Of, la naiba, nu mai suport. Urăsc dangătul ăsta asurzitor. Şi este marţi, aşa că vom avea la desert prune uscate şi cremă de ouă în loc de budincă. Hai să mergem, sau o să ne alegem cu o sfântă de muştruluială.

Coborâră scările în grabă pentru adunarea în clase. Dar, până a se despărţi, găsiră răgaz să schimbe ultimele cuvinte.

— Înainte de cină, aşadar, în dormitor! Şi o să deschidem pachetul împreună.

— De-abia aştept.

*

După toate astea, se părea cum că-i o altă zi, cu nuanţe şi contururi preschimbate ca prin minune. Judith cunoştea din proprie experienţă exaltările, vibraţiile emotive şi avalanşa de stări sufleteşti pe care le încearcă orice copil: înflăcărarea subită, exploziile fie şi puţin motivate de fericire, chiar şi extazul. Dar acum totul era diferit. Un eveniment! Un şir de evenimente! Cadoul ei de Crăciun sosise în sfârşit şi datorită acestui fapt făcuse şi primele tentative de a se împrieteni

cu Loveday Carey-Lewis. În vreme ce după-amiaza înainta domol, buna sa dispoziţie fu desăvârşită de alte surprize şi recompense, şi începu să i se pară că ziua ar fi învăluită în vrajă, nimic neputându-i ştirbi farmecul cu totul aparte. La prânz, nu li se serviră ca desert prunele uscate şi crema de ouă pe care le detesta, ci prăjituri cu vanilie bine însiropate, un adevărat răsfăţ. Apoi, obţinu nota opt la testul de verificare a cunoştinţelor despre conjugarea verbelor în franceză, iar când veni timpul să îmbrace echipamentul de sport şi să plece la terenul de hochei, văzu că burniţeala cenuşie a dimineţii se risipise în adierea vântului. Cerul se înseninase, sclipind nepătat şi albăstrui; o boare de vânt se îngâna blând şi narcisele timpurii, de pe marginea cărărilor ce duceau la terenul de sport, prindeau a îmboboci, desfăcându-şi chiar corole galbene.

Lui Judith îi plăcu partida de hochei, alergând cu energie debordantă încoace şi încolo şi lovind aprig mingea de piele, cu precizie şi fără efort, de câte ori aceasta nimerea spre ea. Jucase atât de bine, încât la sfârşit domnişoara Fanshaw, profesoara de sport, o femeie voinică şi înaltă, cu părul tuns băieţeşte, cunoscută pentru faptul că se zgârcea la laude, îi spuse cu entuziasm:

— Bravo ţie, Judith. Continuă să joci aşa şi o să te luăm în echipa şcolii.

Veni apoi ora de ceai, urmată de pregătirile suplimentare şi, în sfârşit, sosi şi vremea să se schimbe pentru cină. Ţâşni spre scară, urcă două trepte deodată, dădu buzna în dormitor, trase draperiile albe de bumbac care încercuiau separeul său, şi-şi dezbrăcă iute hainele. Reuşi chiar să se îmbăieze înainte ca altcineva să-i taie calea la baie. Dar, când se reîntoarse

în dormitor, Loveday o aştepta deja acolo, tolănită pe pat, gata îmbrăcată în rochia mohorâtă de gabardină verde-închis, cu guleraş şi manşete albe, care era ţinuta lor obligatorie pentru seară.

— Ei comedie! Ce rapidă ai fost! exclamă Judith.

— Am participat doar la o partidă de netball, aşa că nu eram prea transpirată. Grăbeşte-te şi pune-ţi hainele, ca apoi să putem începe. Am adus aici şi forfecuţa de unghii, ca să tăiem sfoara.

Judith îşi trase repede veşmântul pe ea, îşi încheie nasturii de la rochie în timp ce-şi îndesă picioarele în pantofi, apoi îşi perie părul, şi-l legă la spate cu o fundă, isprăvind toate astea în doi timpi şi trei mişcări. Luă forfecuţa, tăie sfoara, apoi trebui să desfacă cusăturile grosolane care fixau marginile pânzei de sac. Sub pânză, se găsea un strat de hârtie maronie, apoi ziare care căptuşeau pachetul într-un fel destul de incitant, fiindcă filele erau acoperite cu hieroglife stranii, orientale. Totul mirosea picant, exotic. Ultimul înveliş smuls fu din hârtie albă, lucioasă. Aceasta se sfâşie uşor în bucăţele şi, în cele din urmă, cadoul de Crăciun se dezvălui privirilor în toată splendoarea. Cele două fete încremeniră cu ochii pironiţi asupra lui.

Într-un târziu, Loveday sparse tăcerea.

— Este divin, şopti ea şi cuvintele îi ieşiră ca un oftat din adâncul inimii.

Era într-adevăr splendid, aproape sublim, atingând o perfecţiune la care Judith nu îndrăznise să spere: cu lemnul de culoarea diafană a mierii, catifelat, învălurit şi cu irizări multicolore precum satinul, cu alambicate sculpturi în miniatură.

Placa ornamentală era turnată în argint, dăltuită în relief şi modelată în chip de floare, iar încuietoarea

chinezească se implânta adânc în mijlocul acestei adevărate bijuterii. Cheiţa fusese prinsă de capacul cutiei cu ajutorul unei fâşii de hârtie adezivă. Loveday o dezlipi numaidecât şi i-o înmână ceremonios lui Judith care o introduse în broască, răsucind-o uşor. Atunci, un arc ascuns, elastic, se destinse şi zăvorul zvâcni cu un declic. Judith ridică încetişor capacul încrustat cu sidef şi-l propti în balamale ca să nu cadă. Partea dinăuntru a cutiei era compartimentată în mici despărţituri şi sertare căptuşite cu mătase. Aroma lemnului de cedru plutea în aer.

Loveday spuse:

— Îţi imaginai că o să arate chiar aşa?

— Oarecum. Şi mama avea o cutie asemănătoare când eram în Colombo. De aceea am cerut şi eu una. Dar a ei nu era nici pe departe atât de minunată.

— Ce locşor grozav de păstrat comorile! Şi în plus se poate încuia. Asta-i cel mai mare avantaj. Iar cheia o poţi atârna de şnur în jurul gâtului. Dumnezeule! Eşti norocoasă... haide s-o încuiem şi s-o descuiem din nou. Lasă-mă să încerc şi eu...

S-ar fi putut juca astfel la nesfârşit, dacă infirmiera şefă n-ar fi intrat ca o furtună în dormitor. Le auzise vorbind şi zmuci mânioasă draperiile micului separeu. Trezite brusc din dulcea reverie şi tresărind de spaimă, fetele îşi ridicară privirile şi se poméniră faţă-n faţă cu ea. Ochii-i cenuşii şi aspri le sfredeleau până în inimă, iar înfăţişarea-i severă nu era câtuşi de puţin îmblânzită de vălul de soră medicală pe care-l purta tras până la sprâncene, de parcă ar fi fost călugăriţă.

— Ce faceţi voi două aici? Ce tot şuşotiţi? Ştiţi foarte bine că nu aveţi voie să staţi împreună în separeu.

Judith căscă gura să se scuze, fiindcă infirmiera o

înspăimânta teribil, dar Loveday nu păru deloc înfricoşată sau intimidată de apariţia ei intempestivă.

— Doamnă, uitaţi-vă, nu-i aşa că e splendidă? Judith a primit-o din Ceylon, de la tatăl ei, ca dar de Crăciun, numai că a făcut o veşnicie pe drum.

— Şi de ce stai pe patul lui Judith?

— O ajutam doar s-o deschidă. Oh, priviţi. Are închizătoare şi sertăraşe minunate... Loveday gesticula cu aprindere şi-i arăta interiorul miraculoasei cutii într-o manieră atât de ademenitoare, încât furia infirmierei se domoli puţin şi ea chiar făcu un pas înainte ca să iscodească pe deasupra ochelarilor curiosul lucru aşezat pe pat.

— Trebuie să recunosc, admise ea, că-i foarte frumoasă. Însă imediat reveni la comportamentul ei obişnuit, ameninţător. Unde naiba ai de gând s-o ţii, Judith? În dulăpiorul tău nu-i loc.

Acest aspect al problemei nu-i trecuse prin minte lui Judith.

— Presupun... c-aş putea s-o duc acasă la mătuşa Louise, pe la mijlocul trimestrului.

— Vă gândiţi la un loc sigur, doamnă? Loveday o linguşea cu vorbe mieroase. La infirmerie sau altundeva. Într-unul din dulapurile de acolo. Doar provizoriu...

— Bine, o să văd. Poate. Între timp, curăţaţi murdăria şi strângeţi totul înainte de a suna clopotul pentru cină. Şi, Loveday, întoarce-te în separeul tău şi să nu vă mai prind niciodată stând împreună pe pat.

— Nu, doamnă. Ne pare rău, doamnă. Şi mulţumim, doamnă.

Modulaţiile vocii lui Loveday erau atât de dulci, pătrunse de căinţă, încât infirmiera îşi încreţi fruntea. Preţ de o clipă, se holbă cu suspiciune la ea. Însă

Loveday îi surâdea nevinovat şi, după un timp, fără să mai găsească alt motiv de reproş, infirmiera se retrase cu mers ţanţoş.

Cele două fete îşi păstrară mina gravă până când ecoul paşilor se stinse, ca apoi să se topească de râs, hlizindu-se pe seama ei.

*

St. Ursula
Duminică, 9 februarie

"Scumpii mei părinţi,

Darul de Crăciun din partea tatei a sosit în această săptămână şi vă mulţumesc din tot sufletul, este exact ce mi-am dorit şi chiar cu mult peste aşteptările mele. Mi-a fost teamă că se pierduse. Din păcate, n-am cum să-l păstrez în separeu sau în dulăpiorul meu, aşa că infirmiera-şefă l-a luat şi l-a aşezat pe fundul dulapului cu Crucea Roşie, ceea ce, socot, este foarte drăguţ din partea ei, dar înseamnă că nu mă pot duce să-mi desfăt ochii privindu-l oricând aş avea chef. La jumătatea trimestrului (pe 29 februarie), când voi pleca la mătuşa Louise, îl voi lua cu mine şi-l voi pune în camera mea de acolo. Mulţumesc din nou, îmi place la nebunie.

Şi, mămico, îţi mulţumesc şi ţie pentru scrisoarea pe care mi-ai trimis-o de la Londra înainte de a vă îmbarca. Sper că aţi avut o călătorie plăcută şi că Jess s-a simţit bine pe vapor. Loveday Carey-Lewis m-a ajutat să deschid cutia şi este cu adevărat drăguţă. Câteodată-i cam neastâm-

părată, dar, într-un fel, reuşeşte să scape nepedepsită şi nu se sinchiseşte de ceea ce-i pretinde cineva să facă. Loveday a fost trimisă aici fiindcă îşi dorea să fie la o şcoală în apropiere de casă. Conacul lor se numeşte Nancherrow şi ea are acolo un ponei. La orele comune de lucru manual, trebuie să facem diverse obiecte pentru milostenia creştină, iar Loveday şi cu mine migălim la o faţă de pernă din petice pestriţe. Nu cred că a fost bună prietenă cu Vicky Payton, doar că o cunoştea dinainte. De altfel, ne purtăm frumos cu Vicky când intră în vorbă cu noi; ea s-a împrietenit cu o altă elevă externă, aşa că bănuiesc că n-a afectat-o apropierea dintre mine şi Loveday.

Loveday are o soră mai mare, pe nume Athena, care este în Elveţia, şi un frate, Edward, elev la colegiul din Harrow. Tatăl ei are un câine căruia toţi îi zic Tigru.

Fac progrese la conjugarea verbelor în franceză şi mâine dau un test ca să fiu primită în cor.

Vă îmbrăţişez pe toţi cu drag, inclusiv pe Jess,
A voastră Judith".

*

Săptămâna următoare, în ziua de miercuri, când Judith se înfăţişă cu supuşenie să-şi primească scrisorile, Deirdre Leingham îi aduse la cunoştinţă că domnişoara Catto dorea s-o vadă imediat, chiar înainte de dangătul clopotului pentru masa de prânz.

Inima i se strânse de teamă şi simţi un gol în stomac. Fu conştientă de privirile celorlalte fete aţintite asupră-i cu veneraţie şi respect, de parcă ea ar fi avut

curajul incredibil să facă vreo poznă de pomină. Îşi scormoni iute mintea dar nu-şi aminti de nici o boacănă: nu alergase pe holuri, nu şuşotise după stingerea luminii. Cu îndrăzneala unui şoarece, reuşi să îngâne:

— De ce doreşte dânsa să mă vadă?

— N-am idee, dar vei afla curând. Hai, du-te repede. Domnişoara Catto te aşteaptă în birou.

Înfricoşată dar ascultătoare, Judith se supuse.

Domnişoara Catto, în rolul său de directoare, exercita în şcoală o influenţă atotputernică şi totuşi, probabil în mod deliberat, se ţinea la distanţă de activităţile zilnice din instituţia pe care o conducea. În vreme ce restul personalului se mulţumea cu dormitoare austere şi cu o cancelarie înţesată de profesoare, ceşti de ceai şi caiete de teme, domnişoara Catto îşi avea propriul apartament, situat la etajul întâi din corpul vechi de clădiri, dar biroul ei de la parter era un soi de minune a minunilor şi centrul de gravitaţie în jurul căruia se învârteau toate. I se arăta cea mai mare consideraţie şi, când îşi făcea apariţia la rugăciunile de dimineaţă, cu rochia-i neagră foşnind şi căzându-i în falduri grele, sau la mesele pe care le prezida de la locul său de onoare, întreaga şcoală amuţea automat şi se ridica în picioare.

Din cauză că preda numai la clasele mai mari, ocupându-se serios de examenul de la sfârşitul studiilor secundare sau de obţinerea certificatelor de absolvire a şcolii, nu venea personal în contact cu elevele mai mici; astfel, Judith îi vorbise doar o singură dată, în prima zi, când domnişoara Catto i se adresase pe nume, îi urase bun venit şi îi dorise să se simtă bine aici. Dar, ca orice altă fată din şcoală, era permanent

conştientă de omniprezenţa ei observată de la distanţă. Aşa că obligaţia de a se prezenta în faţa directoarei i se părea o corvoadă, o caznă.

Biroul domnişoarei Catto se afla la capătul lungului coridor ce ducea spre diferitele săli de clasă. Uşa, vopsită în maroniu, era închisă. Având gura uscată de emoţie, Judith ciocăni uşor cu încheieturile degetelor.

— Intră!

Deschise uşa. Domnişoara Catto şedea la masa de lucru. Îşi ridică privirea şi-şi aşeză deoparte stiloul.

— Oh, Judith. Haide, vino!

Judith închise uşa şi păşi în odaie. Era o dimineaţă strălucitoare, biroul, orientat spre sud, oferea o minunată privelişte spre grădină şi se scălda în lumina soarelui. Pe masa de lucru a domnişoarei Catto trona un vas cu primule sălbatice, iar în spatele ei, pe perete, atârna un tablou în ulei înfăţişând un golfuleţ scobit în mal, un crâmpei de mare de culoare indigo şi o barcă trasă pe plajă.

— Ia-ţi un scaun şi stai jos. Şi nu te mai zvârcoli atât ca-n spasmele agoniei, fiindcă nu sunt supărată pe tine. Voiam doar să-ţi vorbesc. Se rezemă de spătarul scaunului. Cum te descurci? În ciuda postului său important şi a responsabilităţilor mari, domnişoara Catto era relativ tânără, nu împlinise încă patruzeci de ani, având o culoare sănătoasă în obraji şi mersul sprinten al unei femei care se simte cu adevărat relaxată numai în aer liber, când face multă mişcare şi plimbări lungi. Părul cărunt ca un fuior de cânepă, netezit pe lângă fruntea fără riduri, şi-l strânsese conci, îngrijit, convenţional. Ochii săi erau albaştri şi limpezi, iar privirea sfredelitoare putea fie să farmece, fie să intimideze, în funcţie de împrejurări. Purta pe sub robă un taior şi o

bluză de mătase bleumarin, cu o fundă la gât. Mâinile-i pricepute erau lipsite de podoabe, în schimb avea cercei mici cu perle şi o broşă, de asemenea cu perle, de forma unui ac de cravată, prinsă de reverul hainei.

Luând un scaun, Judith se aşeză şi o privi drept în faţă.

— E-n ordine, mulţumesc, domnişoară Catto.

— Ai obţinut note satisfăcătoare, sunt încântată de rezultatele tale.

— Mulţumesc, domnişoară Catto.

Domnişoara Catto surâse şi expresia ei severă se înmuie, citindu-i-se pe chip o căldură autentică.

— Ai primit veşti de la mama ta?

— Da, o scrisoare expediată din Gibraltar.

— Totu-i bine?

— Aşa cred.

— Mă bucur. Acum, să trecem la problema noastră. Se pare că te-ai împrietenit cu Loveday Carey-Lewis.

— Da, e adevărat. (Oare chiar nu-i scăpa nimic din cele ce se petreceau în şcoală?)

— Am presimţit că voi două v-aţi putea înţelege bine, de aceea i-am spus administratoarei să vă pună în acelaşi dormitor. Doamna Carey-Lewis mi-a telefonat că Loveday doreşte să te invite acasă la ea în week-end. Ţi-a dezvăluit planul ei?

— Nu, nici un cuvânt.

— Fată bună! Mama ei i-a cerut să-i promită că nu va scoate o vorbă, până când nu voi fi fost eu informată. Ţi-ar plăcea să mergi?

— Dacă mi-ar plăcea...? Judith nu-şi putea crede urechilor. Oh, domnişoară Catto, m-aş bucura la nebunie.

— Acum, trebuie să pricepi că dacă-ţi dau voie, este

un mare privilegiu, fiindcă, din punct de vedere oficial, elevelor interne li se poate îngădui să părăsească şcoala doar la mijlocul trimestrului, în vacanţa mică. Dar având în vedere că familia ta este în străinătate, cred că ţi-ar prinde bine.

— Oh, vă mulţumesc.

— Vei pleca împreună cu Loveday sâmbătă dimineaţă şi te vei întoarce cu ea duminică seara. Am să-i dau un telefon mătuşii Louise, fiindcă ea este tutorele tău legal şi trebuie să ştie tot ce faci.

— Sunt sigură că n-o să se opună.

— Nici eu nu cred, dar este important şi politicos să respectăm convenienţele. Deci...

Din zâmbetul său se subînţelegea că subiectul fusese încheiat. Domnişoara Catto se ridică în picioare, iar Judith o imită şi ea pe dată. Atunci, totu-i stabilit. Am s-o înştiinţez pe doamna Carey-Lewis. Hai, du-te, caut-o pe Loveday şi spune-i vestea cea bună.

— Da, domnişoară Catto şi vă mulţumesc foarte mult...

— Şi nu uita, aici vocea i se mai aspri, nu uita să nu alergi pe hol.

În cele din urmă, Judith o descoperi pe Loveday în clasă, aşteptând, laolaltă cu celelalte eleve, dangătul clopotului pentru masa de prânz.

— Loveday, brută ce eşti! Bestie!

Dar Loveday, văzându-i chipul împurpurat şi căzut în extaz, strigă bucuroasă:

— Pisicuţa Catto a spus da! Se agăţară una de alta, ţopăiau dezlănţuite, dansând de parcă pluteau în aer, topite de satisfacţie şi încântare. A spus da! Nici nu îndrăzneam să sper.

— Dar nu mi-ai destăinuit că ai rugat-o pe mama ta.

— Aşa am promis, temându-ne că domnişoara Catto ar putea refuza, iar dezamăgirea e cel mai oribil simţământ de pe lume. Şi ardeam de nerăbdare să-ţi împărtăşesc secretul. A fost ideea lui mami. I-am spus ce vreau şi ea mi-a replicat: "Adu-o şi pe Judith acasă"; m-am gândit că n-o să ţi se permită, însă ea mi-a zis: "Lasă totul în seama mea" Şi aşa am făcut. Şi a reuşit. Mămicuţa mea scumpă izbuteşte totdeauna. Tati zice mereu că-i cea mai convingătoare femeie din lume. Oh, ce o să ne mai distrăm! De-abia aştept să-ţi arăt totul. Plesnesc de bucurie... De ce te-ai posomorât aşa brusc?

— Tocmai mi-am amintit. N-am haine de schimb. Toate lucrurile mele sunt la mătuşa Louise.

— Oh, Doamne, nu contează. O să ţi le împrumut pe ale mele.

— Eşti mai scundă şi mai slabă decât mine.

— Atunci le poţi lua pe ale Athenei. Sau ale lui Edward. N-are importanţă cum arăţi. Şi am să-ţi...

Dar nu mai avură timp să continue, doarece clopotul începu să răsune puternic şi metalic.

— Cel mai bun lucru acasă, rosti Loveday răspicat şi energic, este că nu există clopotele astea blestemate, ceea ce-i aduse o notare pentru indisciplină şi vocabular urât din partea monitoarei şocate şi o făcu pe Loveday să izbucnească în obişnuitele-i chicoteli necuviincioase.

*

Trebuiau să plece la ora zece dimineaţa; amândouă îmbrăcate, aranjate şi gata de drum, când lui Loveday îi străfulgeră prin minte una dintre ideile ei strălucite:

— Cutia din lemn de cedru!

— Ce-i cu ea?

— Haide s-o luăm cu noi. O să i-o putem arăta şi lui mami.

Judith se codea, cuprinsă de îndoială.

— Dar crezi că vrea s-o vadă?

— Of, nu fi prostuţă, bineînţeles că da. I-am povestit deja.

— Infirmiera o să se înfurie.

— N-are de ce. Va fi încântată să scape de ea, fiindcă-i strică ordinea în dulap. Oricum, nu contează dacă o apucă furia. Dacă vrei, mă duc eu...

Dar în cele din urmă porniră amândouă să i-o ceară. O găsiră pe severa doamnă la infirmerie, administrând unei fete slăbuţe o linguriţă cu extract de malţ vâscos şi cleios. Aşa cum era de presupus, ea nu păru câtuşi de puţin încântată să le vadă.

— Voi două sunteţi încă aici? Infirmiera-şefă nu aproba faptul că domnişoara Carlo nesocotea regulamentul, permiţându-i lui Judith să plece în weekend. Mă gândeam că deja sunteţi pe drum!

— Tocmai ne pregăteam de plecare, doamnă, îi explică Loveday în maniera sa conciliantă. Dar ne-a venit brusc ideea să luăm cutia lui Judith. Astfel, n-o să vă mai stânjenească, adăugă ea cu viclenie.

— De ce vreţi să luaţi cutia?

— Mami doreşte foarte mult s-o vadă. Şi eu am cules nişte scoici pe care vrem să le aranjăm în sertăraşe.

— Oh, foarte bine. Este pe fundul dulapului de Cruce Roşie. Dar să n-o mai aduceţi înapoi, fiindcă n-am loc pentru toate fleacurile. Ei haide, Jennifer, nu te mai prefaceţi că-ţi vine rău. Este doar malţ şi-i foarte bun pentru tine.

Recuperară cutia, îşi luară rămas bun de la băţoasa infirmieră şi scăpară cu bine, Judith cărând noua comoară, iar Loveday câte o sacoşă în fiecare mână. Coborâră scările iuţindu-şi paşii, fără însă a o lua la goană, prin sala de mese şi apoi prin hol....

Deirdre Ledingham prindea listele cu programul jocurilor sportive la avizierul căptuşit cu postav verde.

— Unde mergeţi? întrebă ea autoritar.

— Acasă, îi replică înţepat Loveday şi ieşi pe uşa deschisă, lăsând-o pe pedagogă cu gura căscată. Era o zi minunată, o veritabilă sâmbătă, rece şi vântoasă, iar norii mari şi albi goneau mânaţi de vârtejuri pe cerul albastru, sticlos. Maşina familiei Carey-Lewis se afla deja acolo, parcată pe aleea de pietriş, iar doamna Carey-Lewis stătea la volan, aşteptându-le cu Pekoe pechinezul tolănit lângă ea pe banchetă.

Automobilul era destul de impunător: un Bentley nou, albastru-închis, cu o capotă lungă şi lucioasă, cu faruri uriaşe, argintii. În ciuda frigului, doamna Carey-Lewis dăduse jos capota pliabilă. Purta o haină de blană şi-şi acoperise capul cu o eşarfă strălucitoare de mătase, ca să nu-i fluture părul în ochi.

Când cele două fete se iviră, le făcu semn cu mâna.

— În sfârşit, iată-vă, dragele mele. Credeam că nu mai veniţi. Aţi întârziat cinci minute.

— Ne-am dus să luăm cutia lui Judith. Mami, ţi-o prezint pe Judith.

— Bună, Judith, ce plăcere să te cunosc. Dumnezeule, cutia asta pare foarte grea. Pune-o pe bancheta din spate şi apoi aşează-te şi tu, Loveday, acolo; ia-l şi pe Pekoe cu tine, iar tu, Judith, vino să stai lângă mine. Ce dimineaţă splendidă! N-am rezistat să nu cobor capota, aerul te îmbată cu miresmele sale. Pekoe, nu

fă scandal! Loveday, ţine-l strâns în braţe, altminteri o să vadă vreo oaie sau vreo vacă şi o s-o zbughească după ea. Acum, toată lumea s-a instalat?...

Fără alte vorbe, răsuci cheia de contact, motorul puternic prinse a toarce liniştit şi porniră la drum. Judith se rezemă în scaunul capitonat în piele şi scoase un geamăt surd de plăcere, fiindcă în ultimele câteva zile trăise cu teama că ar putea interveni ceva, orice, care le-ar fi năruit planurile. Dar nu se întâmplase aşa şi totul era O.K. Ieşiră pe poartă în viteză şi apucară pe drum, iar St. Ursula se depărtă în fugă, dispărând în spatele lor, parcă înghiţită şi mistuită de trecut.

Loveday începu să sporovăiască.

— Ne-am hotărât să luăm cutia în ultimul moment şi infirmiera era lividă, nu-i aşa, Judith. Nu înţeleg de ce-i aşa de prost dispusă tot timpul. Nu ştiu de ce nu poate fi ca Mary. Cred că nu-i place prea mult de noi, ce zici, Judith? Mămico, cine-i acasă în weekend-ul ăsta? Vine cineva interesant?

— Nu, doar Tommy Mortimer de la Londra.

— Oh, ho! Tonul lui Loveday trăda entuziasm. O înghionti în spate pe mama ei. Tommy Mortimer este prietenul lui mami, îi explică ea lui Judith. Îi aduce cadouri şic de la magazinul Harrods.

— Of, Loveday, nu fi ridicolă. Dar doamna Carey-Lewis nu părea supărată câtuşi de puţin, ci doar amuzată. Judith, nu trebuie să crezi o singură vorbă scoasă de copila asta, dar probabil că până acum te-ai şi lămurit, nu-i aşa?

— E perfect adevărat şi o ştii bine. Athena spune că el e leşinat după tine de mulţi ani şi că de aceea nu s-a căsătorit.

— Athena toarnă chiar mai multe prostii decât tine.

— Ai primit vreo scrisoare de la ea?

— Ah, draga mea, ce întrebare stupidă. Ştii că sora ta n-are această deprindere. Am primit în schimb câteva rânduri mâzgălite în grabă de Edward, care ne spune că s-a calificat al doilea la tenis. Iar Jeremy şi-a făcut apariţia azi dimineaţă. Tati l-a invitat la noi şi împreună cu Tommy au dispărut în pădure să împuşte porumbei.

— Jeremy! Oh, ce bine! Nu l-am mai văzut de o veşnicie. Îndatoritoare, îi explică şi lui Judith despre cine discutau. Un simpatic! A fost preceptorul lui Edward, când fratele meu se pregătea să intre la colegiul Harrow. Şi un fel de fost prieten al Athenei. Obişnuia s-o ia la petreceri când spră-mea avea şaisprezece ani. Tatăl său este medicul familiei noastre. Iar tăticu îl îndrăgeşte nespus pe Jeremy fiindcă este teribil de bun la rugbi şi crichet, chiar căpitanul echipei din comitatul nostru.

— Oh, scumpa mea, astea-s doar câteva motive pentru care-l preţuieşte.

— Ei bine, Jeremy se duce întotdeauna la Twickenham când joacă echipa din Cornwall. Şi tati perorează întruna despre cât de bun ţintaş este şi cât de mulţi fazani a vânat.

Diana Carey-Lewis surâse cu tristeţe.

— Asta-i destul de adevărat, admise ea, dar cred că o prietenie înseamnă mai mult decât a trage cu puşca şi a nimeri orice zburătoare...

Judith încetă să le mai asculte. Începea să se simtă puţin nervoasă deoarece atât de multe nume fuseseră pomenite de-a valma. Atâţia oameni de lume, distinşi, degajaţi, atât de multe mondenităţi, complet străine de

toate experienţele sale trăite până atunci. Spera ca, în următoarele două zile, să fie în stare să facă faţă acestei vieţi sociale trepidante şi că nu va comite vreo greşeală grosolană sau vreo gafă, stânjenindu-i astfel pe toţi şi mai ales pe sine însăşi. Iar în ce o privea pe Loveday, Judith nu mai auzise vreodată ca un copil să-i vorbească mamei sale în asemenea mod, flecărind de parcă ar fi fost de-o seamă şi tachinând-o în legătură cu prietenul ei, Tommy Mortimer. Acesta, mai mult decât toate celelalte persoane menţionate, era o sursă de necurmată uimire. Mămicile pe care le cunoscuse Judith până atunci nu aveau asemenea prieteni, sau dacă aveau, îşi tăinuiau legătura cu deosebită grijă. Dar se părea că doamna Carey-Lewis nu se ruşina – sau dimpotrivă chiar se mândrea – cu admiratorul ei înfocat. Nu-i păsa că toată familia îi ştia secretul, probabil inclusiv soţul, şi era fericită să-i lase să discute despre mica sa escapadă sentimentală de parcă ar fi fost o glumă reuşită.

Totul, chibzui Judith, avea să fie extrem de interesant.

Acum, contururile oraşului se pierdeau în urmă, străbătură un sătuc de pescari şi urcară dealul abrupt dincolo de care li se desfăşură înaintea ochilor o câmpie necuprinsă, un pământ vânăt, acoperit cu buruieni topite de geruri. Drumul neted şi îngust cotea şi se răsucea, urmând meandrele pereurilor, acele straturi de piatră care căptuşeau taluzuri sau hotărniceau ferme răzleţe. Case şi acareturi vechi, cu acoperişuri turtite, întrezărite în zare, păreau că dorm singuratice şi tăcute, chircite în bătaia vântului. Colinele domoale, încununate cu movile tumulare celtice, se deşirau, descriind curbe largi, până spre ţărmul stâncos, unindu-se

cu marea sclipitoare, smălţată de razele soarelui palid. În larg, bărci minuscule de pescuit se unduiau şi se clătinau purtate de hulă, iar în văzduh, pescăruşi bătând iute din aripi, se repezeau ca săgeata după plugul tras de un singur cal cu care ara vreun ţăran, rotindu-se apoi în cercuri, cu fâlfâiri rare şi ţipete, ca, după o aşteptare, să se năpustească din nou asupra pământului reavăn şi proaspăt.

Era un meleag cu totul diferit de cealaltă parte a regiunii Cornwall. Judith spuse:

— E aşa de frumos.

Doamna Carey-Lewis îi surâse.

— N-ai mai fost niciodată prin părţile astea?

— Nu, niciodată. Nu atât de departe.

— Nu-i prea mare distanţă de la Penmarron. De fapt, nicăieri în Cornwall locurile nu sunt prea depărtate unele de celelalte.

— Aşa e, dacă ai maşină.

— Mama ta nu avea maşină?

— Ba da, un Austin Seven. Dar nu-i prea plăcea să şofeze, aşa că de cele mai multe ori ne deplasam la Porthkerris cu trenul.

— Oh, ce păcat! Nu o amuza să conducă?

— Nu, deloc. Era foarte nervoasă. Spunea că la Colombo avea întotdeauna şofer la dispoziţie. Ceea ce era într-adevăr o prostie, fiindcă putea să conducă maşina foarte bine. Doar credea că nu-i în stare.

— Care-i rostul maşinii, întrebă Loveday, dacă nu mergi cu ea?

Judith se simţi de parcă ar fi dat dovadă de neloialitate, drept care ar trebui acum să sară în apărarea mamei absente.

— Păi, oricum e mai bine decât să fii ca mătuşa

Louise care-şi goneşte Rover-ul cu viteza de o sută de mile pe oră şi de obicei pe partea nepermisă a drumului. Mămica se temea groaznic să meargă, indiferent unde, cu ea.

— Cred că şi eu m-aş teme, spuse doamna Carey-Lewis. Cine-i mătuşa Louise?

— Este sora tatălui meu. Cât timp lipseşte mami din ţară, o să-mi petrec vacanţele la ea. Locuieşte în Penmarron.

— Sper că n-o să te ducă şi pe tine cu viteza de o sută de mile pe oră.

— Nu, vrea să-mi cumpere o bicicletă.

— O doamnă cu judecată! Dar e păcat că mamei tale nu-i plăcea să conducă, fiindcă pe aici, prin partea asta a regiunii, există nenumărate golfuleţe şi plaje cu adevărat divine, pe care nu le poţi deşcoperi altfel decât plimbându-te cu maşina. Însă n-are importanţă, o să ţi le arătăm noi şi o să ne delectăm împreună privindu-le.

O clipă se aşternu tăcerea, apoi o iscodi pe Judith:

— Cum îi spui mamei tale?

Ceea ce era, reflectă Judith, o întrebare destul de bizară.

— Mami.

— Şi mie cum ai de gând să-mi zici?

— Doamna Carey-Lewis.

— Foarte conştiincios şi decent în acelaşi timp. Soţul meu ar fi de acord. Dar îmi dai voie să-ţi mărturisesc ceva? Pur şi simplu îmi repugnă să mi se spună doamna Carey-Lewis. Am întotdeauna senzaţia că oamenii se adresează soacrei mele, care era la fel de bătrână ca Dumnezeu din ceruri şi de două ori mai înfricoşătoare. Acum, slavă Domnului, este moartă, aşa

că cel puţin nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina ei. Judith nu găsea cuvintele potrivite să exprime ceea ce gândea, dar nu conta fiindcă doamna Carey-Lewis continuă imediat:

— Îmi place realmente să mi se spună fie pe nume, Diana, fie "iubito" sau "mami". Şi întrucât nu sunt mama ta, iar " iubito" sună cam afectat, cred că-i cel mai bine să-mi zici Diana. Îşi întoarse capul şi-i zâmbi lui Judith care sesiză că eşarfa strălucitor de albastră, cu mici imprimeuri, se armoniza de minune cu ochii ei şi se întrebă dacă doamna Carey-Lewis, ştiind acest lucru, o alesese în mod intenţionat din dulap.

— Dar nu v-ar deranja?

— Nu, mi-ar face plăcere. Şi-i mai uşor să începi chiar acum. Fiindcă odată ce te-ai obişnui să mă numeşti "doamna Carey-Lewis", ţi-ar fi imposibil să-mi spui Diana. Şi cred că n-aş suporta asta.

— Până acum n-am abordat niciodată un adult cu numele său de botez.

— Este ridicol. Toţi primim la naştere prenume minunate, aşa că ar trebui să le folosim. Mary Millyway, pe care o s-o cunoşti, este doica lui Loveday - sau cel puţin a fost când Loveday era bebeluş. Iar noi nu-i spunem niciodată "dădacă", Mary fiind un nume frumos. Şi, oricum, nu pot să sufăr cuvântul doică. Evocă imagini ale unor mame exasperante. Imită cu iscusinţă vocea afectată a femeilor din protipendadă: "Bona e foarte supărată că am ţinut-o pe micuţa Lucinda trează după ora de culcare". Mi-e lehamite, nu alta. Aşa că hai să începem chiar acum. Rosteşte-mi numele clar şi răspicat.

— Diana.

— Strigă, să-l audă toată lumea.

— Diana!

— Mult mai bine. Acum, hai să urlăm cât putem de tare. Un, doi, trei, împreună:

— DIANAAA...!

Glasurile lor se contopiră, vibrând şi înălţându-se pe aripile vântului. Drumul, o panglică îngustă şi cenuşie, şerpuia în faţa lor, iar ele râdeau cu însufleţire.

După vreo încă zece mile şi ceva, privelişte a se schimbă brusc şi se pomeniră pe un meleag brăzdat de ape curgătoare şi văi adânci, împădurite. Rosemullion se întindea de la poalele unui deal, un mănunchi de case ţărăneşti vopsite în alb, ogrăzi, o bodegă, o biserică străveche cu un turn pătrat, împrejmuită de lespezi funerare, înclinate de vreme, năpădite de licheni. Un pod se arcuia peste un pârâu ce şopotea dulce şi apoi calea bătătorită se povârnea din nou, netezindu-se abia pe coama dealului.

Înainte, se iviră ridicându-se falnic ziduri boltite de piatră, susţinând o poartă înaltă din fier forjat care stătea larg deschisă şi încadra o perspectivă asupra unei lungi alei de acces, mărginită de arbori, şerpuind în depărtare. Diana schimbă viteza şi automobilul Bentley vira spre intrare.

— Am ajuns? întrebă Judith.

— Da, asta e Nancherrow.

Drumul se desfira ca dintr-un ghem vineţiu, răsucindu-se şi încâlcindu-se, de parcă n-ar fi dus nicăieri. Judith contempla în tăcere. Totul deveni dintr-o dată puţin înspăimântător, necunoscut şi copleşitor. Nu văzuse niciodată o cale de acces atât de lungă spre o clădire şi începu să presupună că Nancherrow nu era o casă obişnuită, ci un castel medieval, cu turnuri şi creneluri, înconjurat de un şanţ cu apă şi prevăzut cu

pod mobil, ba chiar bântuit de fantome în giulgiuri albe. O frică neliniştitoare o năpădi brusc, izvorâtă din necunoaşterea unei lumi care o ispitea, dar în care păşea cu sfială.

— Eşti nervoasă? o întrebă Diana. Noi i-am zis totdeauna "aleea febrei". Ştii, emoţia şi tensiunea care te seacă atunci când vii într-un loc nou.

Judith fu surprinsă de vorbele ei, gândindu-se că Diana era şi un cititor în suflete.

— Este un drum atât de lung!

— Şi cum îţi închipui că arată totul? Îi surâdea binevoitoare. Nu-ţi fă griji, nu-i deloc înfricoşător. Nici urmă de stafii. Toate au fost incinerate când vechea casă a ars în 1910 până-n temelii. Socrul meu a ridicat din umeri şi a construit alta, cu mult mai mare şi mai confortabilă. Ceea ce-i o imensă uşurare, adăugă ea zâmbind, fiindcă avem ce este mai bun din ambele lumi, fără vreun strigoi sau coridor secret de trecere. Doar cel mai minunat cămin de pe pământ, pe care-l adorăm cu toţii.

Şi când, în cele din urmă, ajunseră la Nancherrow, Judith pricepu exact la ce se referise ea. Era o privelişte neaşteptată. Arborii din împrejurimi se răreau, ramurile formând o uriaşă şi întunecată corolă în spatele lor, iar soarele glacial se lăsa pâlpâind spre deal, unde cerul boltea un albastru curat, fără nouri. Drumeagul întortocheat cotea pentru ultima oară şi casa se dezvălui privirilor în toată splendoarea: construită din granit local, cu acoperiş din plăci de ardezie, ca orice gospodărie tradiţională, cu ferestre mari şi late la ambele etaje şi cu un şir de lucarne deasupra acestora. Casa se ridica maiestuos dincolo de trecerea carosabilă, pavată cu prundiş de mare, iar zidul estic era ascuns

de mlădiţe de viţă-albă şi de trandafiri agăţători. Uşa principală era montată în turnul rotund, crenelat în vârf ca un donjon în stil normand, iar de jur împrejur se întindeau pajişti de iarbă măruntă, plină de promoroacă, împestriţate cu tufe şi răchite, straturi de flori ornamentale, covoraşe gălbui şi purpurii de narcise şi şofran. Spre sud, unde se afla frontispiciul clădirii, aceste poieni se revărsau în terase, tăiate de şiruri de trepte din piatră. În depărtare, se profilau orizontul albastru ca un cerc nemărginit şi marea.

Totuşi, în ciuda atâtor splendori, priveliştile nu aveau nimic copleşitor. Chiar din primul moment, Judith se îndrăgosti de Nancherrow şi simţi imediat că o înţelege pe Loveday mult mai bine: acum ştia cu precizie de ce fugise ea de la şcoala din Hampshire pentru a se refugia în acest loc magic şi de ce îşi obligase mama să-i promită că n-o va mai trimite nicicând prea departe.

Automobilul Bentley trase binişor lângă intrarea principală şi Diana opri motorul.

— Ei bine, iată-ne aici, răţuştele mele, vii şi nevătămate!

Se îmbulziră să iasă, după ce-şi strânseră lucrurile, şi mărşăluiră în şir spre casă, Pekoe conducându-le pătruns de importanţă; Judith, împovărată de cutia din lemn de cedru, încheia cortegiul. Urcară un rând de trepte din piatră, trecură pe sub un portic circular şi apoi pătrunseră, prin uşi cu vitralii, într-un mare vestibul. Totul părea larg şi spaţios, dar, în ciuda dimensiunilor şi a proporţiilor generoase, tavanele nu erau exagerat de înalte, aşa încât aveai impresia că te găseşti într-un conac de ţară, în căminul unei familii obişnuite, prietenos şi nepretenţios, iar Judith se simţi deo-

dată în largul ei, de parcă ar fi poposit acasă. Pereţii vestibulului erau lambrisaţi în lemn natural; covoare persane, uşor uzate şi decolorate de vreme, se aşterneau pe podelele lucioase. Scara lată, acoperită cu un covor, se înălţa drept, în trei şiruri de trepte, până la palierul de sus, iar razele soarelui se infiltrau prin fereastra largă de lângă casa scării, învăluită în perdele din brocart galben de mătase atârnând greu, în falduri. În mijlocul holului se afla o masă rotundă pe care trona un vas strălucitor înţesat cu un mănunchi de narcise albe, parcă înmuiate în lumina lunii. De asemenea, zăceau răspândite acolo cartea vizitatorului, legată în piele, o zgardă pentru câine, mănuşile cuiva şi un teanc de corespondenţă. În direcţia opusă a scării era un şemineu cu marginile şi poliţa sculptate şi împodobite filigranat. În vatră se vedea un strat de cenuşă strânsă, însă Judith presupuse că un buştean sau doi de lemn uscat şi un pufăit din foale vor reaprinde focul în vâlvătăi.

În vreme ce Judith privea atent în juru-i, întipărindu-şi totul în minte, Diana se opri lângă masă, îşi deznodă eşarfa de mătase şi o îndesă în buzunarul hainei.

— Atunci, du-te sus, Loveday, şi ai grijă de Judith. Cred că Mary este în camera copiilor. Băieţii vin la prânz, la ora unu, aşa că nu întârziaţi. Să fiţi în salon la fără un sfert. Şi spunând acestea, îşi adună scrisorile şi trecu pe lângă ele, de-a lungul holului decorat cu piese lucioase şi elegante de mobilier vechi, vase gigantice de porţelan fin şi oglinzi împodobite. Pekoe îi urmă îndeaproape paşii. O fluturare molatică a braţului fu semnul de despărţire.

— Şi nu uitaţi să vă spălaţi pe mâini...

Fetele o petrecură din priviri, la fel cum Judith nu o

pierduse din ochi la plecarea ei din magazin, în acea zi când o văzuse pentru prima oară, fascinată şi pironită locului, ca de ceva de care nu eşti dispus să te dezlipeşti prea uşor. Rămaseră nemişcate până când Diana ajunse la uşa din capătul coridorului şi o deschise, lumina soarelui irumpând şi împrăştiind dungi de scântei, prin care ea dispăru.

Plecarea-i produsă cu oarecare bruscheţe dezvălui o latură interesantă a relaţiei mamă-fiică. Lui Loveday i se îngăduia să pătrundă în cea mai strictă intimitate şi discuta cu maică-sa de parcă i-ar fi fost soră, dar acest privilegiu îşi cerea preţul. Din moment ce Loveday era tratată ca un egal, atunci se aştepta din partea ei să se comporte ca un adult şi să-şi asume toate responsabilităţile sociale faţă de propriu-i musafir. Aceasta, se pare, era norma şi Loveday făcu faţă obligaţiei sale cu uşurinţă.

— S-a dus să-şi citească scrisorile, explică ea inutil. Haide, să mergem la Mary.

Se îndreptă spre scară, târând după sine sacoşele cu lucruri. Judith o urmă cu paşi mărunţi, clătinându-se sub povara cutiei care devenea din ce în ce mai grea. Palierul dădea în alt coridor lung, replica fidelă a celui pe care se afundase mlădioasă Diana. Loveday o luă la fugă, boccelele lovindu-i-se înăbuşit de picioarele-i subţiri.

— Mary!

— Sunt aici, scumpo!

Judith nu cunoscuse din experienţă proprie nici doicile engleze, nici odăile copiilor special amenajate în conacele englezeşti. Bonele pe care le văzuse pe plaja din Porthkerris, femei fioroase şi robuste, în rochii largi din bumbac, purtând pălării şi ciorapi lungi chiar

şi pe o vreme caniculară, obişnuiau să tricoteze şi să-şi implore stăruitor protejaţii fie să intre în mare, fie să iasă, să-şi pună pălăria de soare, să mănânce un biscuite cu ghimbir, ori să nu se mai joace cu vreun copil obraznic de la care s-ar fi putut molipsi de vreo boală.

Dar, slavă cerului, ea nu avusese prea mult de-a face cu nici o dădacă. Cât despre camera copiilor, cuvântul nu-i evoca nimic mai palpitant decât infirmeria de la St. Ursula, cu linoleum cafeniu pe podea, ferestre goale, fără perdele, şi un miros greu, înţepător, de medicamente.

În consecinţă, Judith intră în camera copiilor de la Nancherrow cu un fel de tremur nervos, care se stinse de îndată ce realiză că toate ideile sale preconcepute fuseseră complet eronate, lipsite de sens. Fiindcă aceasta nu era deloc o odaie pentru copii, ci o încăpere mare, spaţioasă, luminată de razele soarelui, cu fereastră boltită şi prichici lat care ocupa cea mai mare parte a zidului sudic, oferind o privelişte magnifică asupra grădinii şi o panoramă seducătoare a orizontului îndepărtat.

Avea un şemineu, etajere înţesate de cărţi, canapele moi şi scaune îmbrăcate în huse înflorate, un covor gros turcesc şi o masă rotundă acoperită cu pânză albastră, imprimată cu păsări şi frunze. Şi alte lucruri care-ţi desfătau privirile erau risipite primprejur: fotografii vesele, un radio lângă cămin, un gramofon portabil şi un teanc de discuri, un coş pentru împletituri şi o grămadă de reviste. Singurele concesii faţă de rigorile vieţii într-o cameră pentru copii erau grilajul înalt de protecţie din faţa şemineului, un vechi cal de lemn pe tălpi încovoiate pentru legănat şi o scândură de călcat rufe. Aceasta fusese fixată şi se vedea că Mary

Millyway trudeşte din greu. Un coş din nuiele, plin cu rufărie, stătea pe podea, un vraf de lenjerie imaculată, proaspăt netezită cu fierul, era stivuit pe masă, iar o cămaşă albastră zăcea întinsă pe scândură. Şi se simţea acel miros linştitor de ţesături din bumbac, aburite, fierbinţi, proaspăt călcate, reamintindu-i lui Judith de bucătăria din Casa Riverview şi implicit de Phyllis. Şi surâse fiindcă era de parcă s-ar fi întors acasă.

— Poftim, iată-te... Mary aşează deoparte fierul, abandonă cămaşa şi deschise larg braţele spre Loveday care, lăsând să cadă sacoşele pe covor, se repezi să o îmbrăţişeze. Fu prinsă de subsuori, săltată de la podea de parcă ar fi cântărit cât un fulg şi legănată în aer ca un pendul de ceas.

— Uite-o pe copiliţa mea cea poznaşă! Mary îi sărută părul negru şi cârlionţat şi apoi o lăsă jos cu o bufnitură uşoară, în timp ce Judith înainta spre ele.

— Deci asta-i prietena ta! Încărcată ca un măgăruş! Ce ai adus acolo?

— Este cutia mea din lemn de cedru.

— Pare că atârnă cât o tonă. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-o pe masă. Ceea ce Judith şi făcu, fiindu-i recunoscătoare. De ce ai cărat-o cu tine?

Loveday îi explică:

— Vroiam să i-o arătăm lui mami. Este nouă. Judith a primit-o ca dar de Crăciun. Mary, ţi-o prezint pe Judith.

— Măcar atâta lucru îmi închipuiam şi eu. Bună, Judith.

— Bună ziua.

Mary Millyway. Nici voinică, nici bătrână, nici fioroasă, ci o femeie simplă din Cornwall, înaltă, costelivă, nepărând a avea mai mult de treizeci şi cinci de

ani. Părul îi era blond, faţa pistruiată, iar trăsăturile puternice îţi încântau privirea, nu fiindcă erau frumoase în vreun fel, ci doar pentru că se armonizau şi oarecum păreau să i se potrivească aşa cum trebuie. Nu purta uniformă, ci o fustă gri din tweed şi o bluză albă din bumbac, cu o broşă prinsă la guler, şi un cardigan albastru-fumuriu din lână Shetland. Se observau în tăcere. Mary vorbi prima:

— Arăţi mai mare decât mi-am imaginat.

— Am paisprezece ani.

— E doar cu o clasă înaintea mea, îi explică Loveday, dar stăm în acelaşi dormitor. Şi, Mary, trebuie să ne ajuţi fiindcă Judith n-are haine de schimb şi ale mele îi sunt prea mici. Poate să împrumute ceva de la Athena?

— O să dai de bucluc dacă iei lucrurile Athenei.

— Nu mă refer la garderoba ei elegantă, ci la ceva ce nu mai poartă de mult. Oh, pricepi ce vreau să spun...

— Bineînţeles. N-am mai întâlnit până acum o asemenea fată care îmbracă un lucru o dată, de două ori, şi apoi îl azvârle...

— Bine, găseşti tu ceva. Caută acum ca să ne scoatem uniformele astea oribile.

— Ascultă bine ce-ţi spun! Calmă şi cu hotărâre, Mary apucă din nou fierul de călcat. Condu-o pe Judith şi arată-i unde o să doarmă...

— Care-i odaia?

— Cea roz din capătul coridorului...

— Oh, grozav! Asta-i cea mai drăguţă...

— şi apoi când termin rufele o să mă uit în scrinul meu special şi o să văd ce pot găsi.

— Ai mormane de călcat, nu?

— N-o să dureze mai mult de cinci minute. Hai, plecaţi şi, până vă întoarceţi, am să fiu gata.

— E-n regulă. Loveday rânjea larg la Judith. Haide, să mergem!

Pornise deja şi ieşi din încăpere, iar Judith, oprindu-se să-şi înhaţe sacoşa, trebui să alerge ca să ţină pasul cu ea de-a lungul holului cu uşi închise pe ambele părţi, cu ferestre în formă de evantai deasupra, deci bine luminat şi aerisit. La capătul coridorului, cotiră la dreapta şi Judith descoperi o altă aripă cu multe ascunzişuri, pentru prima dată realizând cât se întinde casa. Aici, ferestre lungi dădeau spre pajiştile din spate, întinse până la înalte garduri vii, dincolo de care, îngrădite de ziduri din piatră, erau păşunile păscute de cirezi de vite cornute din rasa Guernsey.

— Hai mai repede! Loveday se opri o clipă, aşteptând ca Judith s-o prindă din urmă, aşa că nu era timp să se zgâiască, să cate ţintă, să măsoare zarea cu privirea.

— E-atât de mare, spuse Judith cu uimire.

— Ştiu, e uriaşă, nu, dar aşa trebuie să fie, pentru că suntem atât de mulţi şi mereu vin musafiri să stea la noi. Asta-i aripa oaspeţilor. Pe când înainta, Loveday deschidea şi închidea uşi, arătându-i camerele înşiruite de-a lungul culoarului. Iată dormitorul galben. Şi o baie. Şi asta-i odaia albastră. De obicei, Tommy Mortimer stă aici. Da, aşa e, îi recunosc periile de cap. Şi îi simt parfumul.

— Cum miroase?

— Dumnezeiesc! De la briantina pe care şi-o dă pe păr. Şi asta-i camera mare dublă. Nu-i aşa că adori baldachinul ăsta? Este îngrozitor de vechi. Bănuiesc că regina Elisabeta a dormit în el. Şi altă sală de baie. Şi

aici e un salonaş care are şi un pat, în caz că invitaţii vin cu bebeluşul lor. Câteodată, Mary pune un leagăn de copil. Şi altă baie. Apoi, odaia ta.

Ajunseră la ultima uşă şi Loveday cu oarecare mândrie, păşi înăuntru prima. Ca toate celelalte încăperi din această casă încântătoare, era şi aceasta lambrisată în lemn, dar avea două ferestre, acoperite cu perdele fine şi străvezii din tul de Jouy. Peste podea se aşternea un covor roz şi patul cu tăblii înalte din bronz era învelit cu o cuvertură albă din bumbac, cristalină ca omătul, cusută cu ajururi şi brodată cu margarete. La capătul patului, se afla un suport pentru bagaje şi Judith îşi aşeză pe el sacoşa care părea umilă, mică, oarecum vulnerabilă.

— Îţi place?

— Este absolut minunată.

Văzu masa de toaletă de formă ovală, înconjurată cu acelaşi tul din care erau lucrate şi perdelele, cu oglindă triplă, o tavă din porţelan, ornamentată cu trandafiri, o mică vază plină cu zarnacadele catifelate. În dreapta uşii erau un şifonier mare victorian şi un fotoliu comod, cu perne roz, iar lângă pat se afla un mic birou cu lampă, pe care fuseseră aşezate o carafă cu apă, un pocal umplut ochi şi o cutie de cositor, acoperită cu un şerveţel din creton, în care Judith ştia că va găsi biscuiţi pentru ceai. În caz că i-ar fi fost foame în miezul nopţii.

— Şi iată baia ta.

De-a dreptul copleşitor! Se duse să cerceteze încăperea şi remarcă podeaua cu pătrăţele albe şi negre, cada enormă, robinetele aurii, prosoapele albe imense, sticle cu spumă şi ulei de baie, vase din sticlă cu pudră de talc parfumată.

— Propria mea sală de baie?

— Păi, de fapt aparţine şi camerei alăturate, dar acum nu stă nimeni acolo, deci n-o împarţi cu altcineva, o ai în întregime la dispoziţie. Loveday se reîntoarse în dormitor ca să deschidă larg fereastra şi se aplecă în afară. Şi asta-i priveliştea ta, însă trebuie să mijeşti din ochi ca să zăreşti marea. Judith i se alătură şi stătură una lângă alta, rezemându-şi coatele pe pervazul din piatră, primind drept în faţă boarea rece, cu miros de mare. Întinzându-şi lung gâtul, admiră ascultătoare panorama întinderii nesfârşite de apă, dar cu mult mai interesantă i se păru priveliştea din planul apropiat: o curte vastă, pietruită, îngrădită pe trei laturi de acareturi cu un etaj, învelite cu plăcuţe de ardezie. În mijlocul acestui ocol se înălţa un porumbar, iar un stol de hulubi jucăuşi îşi tremurau aripile în văzduh, se aşezau pe stâlpi ca să-şi ciugulească penele, umplând aerul cu gânguritul lor mulţumit. Împrejurul ogrăzii se aflau ciubere cu micsandre, ca şi alte lucruri, mai lumeşti, mărturii ale îndeletnicirilor domestice: un dulap cu provizii, mare cât o cameră, câteva lăzi de gunoi, o frânghie întinsă cu prosoape albe ca zăpada. Dicolo de curte, se puteau vedea un drum prunduit şi apoi imaşuri cosite, întinzându-se până la un pâlc de copaci. Aceştia, cu trunchiurile vinete şi văduviţi de frunze, se legănau în suflarea vântului, crengile lor clătinându-se şi mlădiindu-se în aer.

Se părea că nu era nimeni prin preajmă, totuşi observară ieşind pe o uşă o tânără în salopetă mov din bumbac. Ele o priveau în jos, deasupra creştetului. Căra un hârdău din cositor plin cu coji de legume pe care îl deşertă într-una dintre lăzile de gunoi.

— Resturile astea sunt pentru porcii doamnei Mudge,

şopti Loveday cu un aer complice, de parcă ar fi fost vorba de spioni care nu trebuiau deconspiraţi: Fata în salopetă nu-şi ridică ochii. Trânti cu putere capacul coşului de gunoi, se opri să pipăie prosoapele, verificând dacă s-au uscat şi apoi dispăru înăuntrul casei.

— Cine e?

— Hetty, noua slujnică de la bucătărie. O ajută pe doamna Nettlebed, bucătăreasa casei, nevasta domnului Nettlebed, care-i majordomul nostru. Ea este o drăguţă, însă el poate fi uneori groaznic de nesuferit. Mami zice că-i aşa din cauza stomacului. Suferă de ulcer.

Un majordom. Totul devenea din ce în ce mai grandios, mai impresionant. Judith se aplecă şi mai mult şi iscodi cu privirea în jos.

— Ăla-i grajdul unde-ţi ţii ponelul?

— Nu, sala cazanului cu aburi, magazia de lemne, depozitul de cărbuni şi alte asemenea. Şi closetul grădinarilor. Grajdurile sunt puţin mai departe, nu le poţi zări de aici. O să te duc după prânz să-l vezi pe Tinkerbell. Poţi să-l încaleci dacă vrei.

— N-am călărit niciodată, îi mărturisi Judith, neadmiţând totodată că îi era teamă de cai.

— Tinkerbell nu-i un cal nărăvaş, este doar un ponei. E adorabil, nu muşcă şi nu azvârle din şa. Loveday chibzui o clipă: E sâmbătă, deci s-ar putea ca Walter să fie acolo.

— Cine-i Walter?

— Walter Mudge. Tatăl lui a luat în arendă Lidgey... asta-i ferma moşiei şi-l ajută pe tati să administreze domeniul. Walter este cu adevărat simpatic. Are şaisprezece ani. Câteodată vine în weekend să cureţe bălegarul, să ţesale caii şi să-i dea o mână de ajutor grădinarului. Îşi strânge bani ca să-şi cumpere o motoretă.

— Şi el călăreşte?

— Antrenează murgul de vânătoare al lui tati, când el n-are timp. Dacă trebuie să judece la vreun proces sau să participe la o întrunire. Brusc, Loveday îşi îndreptă spatele. Mi s-a făcut frig. Hai să despachetăm lucrurile.

Desfăcură bagajul împreună. Nu erau prea multe de scos, dar fiecare lucru trebuia rânduit la locul său. Pălăria şi paltonul lui Judith fură atârnate în dulap, haina pe un umeraş gros, vătuit cu catifea roz. Interiorul şifonierului mirosea a levănţică. Apoi, cămaşa de noapte fu aşezată pe pernă, halatul aninat de cuierul din dosul uşii, peria şi pieptenul aranjate pe toaletă, lenjeria curată în sertar, peria de dinţi şi prosopul de faţă în baia enormă. Jurnalul şi stiloul le puse pe noptieră, împreună cu ceasul şi noul roman de Arthur Ransome.

Când terminară, Judith privi în jur şi-şi zise că neînsemnatele ei bunuri personale aveau un prea mic impact asupra acestei încăperi luxoase, splendide, numai că Loveday nu-şi găsea răgaz să stea şi să se holbeze. Nerăbdătoare ca de obicei, se plictisise deja de activităţile casnice. Lovi cu piciorul sacoşa goală, vârând-o sub pat, şi spuse:

— Asta-i tot. Acum, să mergem la Mary şi să vedem dacă a descoperit ceva bun de purtat pentru tine. Nu ştiu ce simţi tu, dar eu, dacă nu-mi scot uniforma asta oribilă mai repede, o să încep să urlu.

Ieşi glonţ din cameră, gonind înapoi spre camera copiilor, ca un fulger de-a lungul coridorului, de parcă ar fi sfidat orice regulament şcolar băgat cu forţa în căpşorul ei îndărătnic, – fiindcă era din nou acasă, liberă ca pasărea cerului!

Mary terminase de călcat rufăria, strânsese scândura pliantă şi pusese fierul să se răcească. O găsiră îngenunchiată în faţa garderobului înalt, cea mai impunătoare piesă de mobilier din încăpere, cu sertarul încăpător de jos larg deschis şi diferite veşminte aşezate ordonat în teancuri în jurul ei.

Loveday nu mai avu răbdare:

— ce-ai găsit? Nu trebuie să fie ceva prea elegant. Merge orice...

— Ce vrei să spui, merge orice? Doar nu doreşti ca prietena ta să arate ca un cerşetor?...

— Mary, ăsta-i un jerseu nou-nouţ. Athena l-a primit vacanţa trecută. Ce caută în sertarul tău?

— Pe mine mă-ntrebi?! l-a agăţat mâneca de o sârmă ghimpată. Bineînţeles, l-am cârpit, dar îl mai poartă? Nu, nici gând, nu mai e bun pentru pretenţioasa domnişoară.

— E splendid, din caşmir pur. Uitel... Loveday îl azvârli spre Judith care-l prinse. Era de parcă ai fi atins puf de păpădie, aşa de uşoară şi moale părea lâna. Caşmir adevărat. Judith nu avusese niciodată o jachetă din caşmir. Iar aceasta era de un roşu-aprins, culoarea ei preferată.

— iată şi o bluză cadrilată din bumbac, cu guler rotund. Numai Dumnezeu ştie de ce a aruncat-o Athena. I s-a urât de ea, fără îndoială. Şi o pereche de pantaloni scurţi. Îi purta la şcoală când juca hochei. I-am păstrat pentru că m-am gândit c-o să-i prindă bine lui Loveday. Mary îi ridică pentru inspecţia finală. Erau croiţi din flanel bleumarin, gofraţi şi cutaţi ca o mică fustă.

Loveday clătină din cap aprobator.

— Exact lucrul potrivit. Îţi convin, nu-i aşa, Judith?

Oh, Mary, eşti nemaipomenită! Îşi încovoie trupul slab ca s-o îmbrăţişeze, încolăcindu-i grumazul cu braţele osoase. Eşti cea mai bună din lume. Acum, Judith, du-te imediat şi te îmbracă, fiindcă vreau să-ţi arăt şi celelalte lucruri.

Judith îşi cără în dormitorul ei hainele împrumutate. Păşi în odaie, închise uşa, aranjă şi netezi ceremonios pantalonii scurţi, bluza şi jerseul pe pat, întocmai cum proceda şi mama ei când se pregătea să se schimbe pentru vreo petrecere. Deşi era o sâmbătă obişnuită, ca oricare alta, Judith se simţea de parcă s-ar fi gătit de sărbătoare, întrucât totul în această casă fascinantă – ambianţa însăşi – avea un aer festiv, insufla o stare de exaltare.

Dar... şi acest lucru era chiar mai important – pentru câteva clipe se găsea singură-singurică. Cu greu îşi aducea aminte când fusese ultima oară cu adevărat singură, nestingherită de prezenţa nimănui care să-i vorbească, s-o descoasă, s-o înghiontească sau să intre fără să bată la uşă, să-i spună ce să facă şi ce nu, s-o cheme sau să-i solicite atenţia. Descoperi că acest fapt mărunt, aparent neînsemnat, îi aducea o uşurare neînchipuită. Solitară, cu propriu-i eu! Cu sine însăşi, în dormitorul ei personal, înconjurată de obiecte frumoase care desfătau privirea, o individualitate izolată în spaţiu şi timp, cufundându-se într-o tihnă binecuvântată. Se îndreptă spre fereastră, o deschise larg şi se sprijini de pervaz ca să se delecteze uitându-se cu nesaţ la porumbeii albi şi să le asculte uguitul tânguios.

Complet singură! Atât de multe întâmplări se succedaseră ca şi când timpul se dilatase. Săptămâni, chiar luni de-a rândul. Crăciunul la Plymouth şi toată tevatura închiderii Casei Riverview, cumpărarea uni-

formei şi în cele din urmă dureroasa despărţire. Apoi, St. Ursula unde nu era posibil să rămâi nici măcar o clipă cu tine însăţi.

Singură, retrasă în propriile-i gânduri! Realiză de-abia acum cât de mult îi lipsise plăcerea solitudinii şi ştiu că numai asemenea clipe de căutare şi cunoaştere de sine îi pot alina tristeţile inimii, şi că această mi-nimă consolare va fi esenţială pentru ea de aci înainte.

Voluptatea de a fi singură nu era atât spirituală, cât mai degrabă senzitivă, ca şi cum s-ar fi învăluit în mătase foşnitoare, ar fi înotat în pielea goală sau s-ar fi plimbat pe o plajă pustie sub razele fierbinţi ale soarelui. În momente de solitudine, orice fiinţă umană se închide în sine pentru a-şi afla o reconfortare şi un reazem mângâietor, descătuşându-şi sufletul, ca să renască apoi purificată într-un balsam liniştitor.

Stătu aşa câtăva vreme, cu ochii pierduţi în de-părtare, urmărind extaziată zborul lin al porumbeilor şi nădăjduind că Loveday nu va da buzna tocmai acum, când simţea nevoia să fie singură. Nu fiindcă nu o aprecia pe Loveday, care era într-adevăr deosebit de amabilă şi de ospitalieră. Ci doar pentru că îi trebuia un răgaz ca să se readune şi să-şi redobândească sen-sul propriei identităţi. De departe, din desişurile pădurii răsunară împuşcături seci şi mărunte. Vânătoarea nu se încheiase, bărbaţii trăgeau încă în porumbei. Bubu-iturile neaşteptate sparseră tăcerea adâncă şi alarmară hulubii albi cocoţaţi pe stinghii: ei bătură puternic din aripi, ţâşniră speriaţi spre văzduh şi se rotiră neliniştiţi prin aer până când simţiră că puteau să se aşeze în siguranţă la loc. Judith nu-i pierdu din ochi, urmărindu-i cum se readună ciopor, îşi înfoaie guşile albe ca neaua şi reîncep să-şi cureţe penele cu ciocul.

Loveday nu apăru. Probabil îşi căuta un veşmânt ştrengăresc, pe placul ei, acum că se descotorosise de uniforma şcolară şi totodată de disciplina excesiv de rigidă de la St. Ursula. Astfel că, după un timp, Judith închise fereastra, îşi scoase şi ea uniforma şi, savurând pe îndelete noutatea, se îmbrăcă în hainele aruncate la vechituri de Athena Carey-Lewis. Mişcându-se de colo-colo, se spălă pe mâini cu săpun Chanel, îşi perie bine părul şi-l prinse la spate cu o panglică bleumarin. Numai după aceea se duse să-şi cerceteze chipul în oglinda lungă de la toaletă. Imaginea răsfrântă de suprafaţa lucioasă era cu adevărat uimitoare fiindcă, deşi rămăsese ea însăşi, arăta cu totul alta: zveltă, mlădioasă, gătită luxos, o adolescentă, aproape matură, complet deosebită, cu aspect schimbat. Îşi văzu propria-i expresie de mulţumire de sine, chiar de vanitate, şi nu se putu abţine să nu surâdă. Se gândi la mama ei, fiindcă ar fi dorit să-i împărtăşească tocmai această trăire lăuntrică, dar, în acelaşi timp, era convinsă că Molly ar fi recunoscut-o cu greu.

Uşa se deschise brusc.

— Eşti gata? o întrebă Loveday. Ce-ai făcut atâta timp? A durat o veşnicie. Dumnezeule! Arăţi nemaipomenit! Trebuie că-i vorba de influenţa Athenei. Ea întotdeauna stârneşte senzaţie. Chiar dacă-şi pune un sac vechi, îi vine fantastic. Poate că vrăjeşte tot ce poartă şi magia rămâne. Acum, ce vrei să facem?

Judith îi răspunse fără vigoare că-i era indiferent, lucru perfect adevărat şi, de fapt, nu se putea gândi la o altă replică. În starea ei de euforie, orice ghiduşie propusă i se părea acceptabilă.

— Am putea merge să-l vedem pe Tinkerbell, dar o să ne ia mult timp şi în curând se apropie ora prânzu-

lui. Mai bine, hai să explorăm casa, să-ţi arăt fiecare odaie în parte ca să cunoşti drumul şi să te descurci prin labirintul ăsta.

Judith avusese dreptate în privinţa lui Loveday. Aceasta se îmbrăcase cu nişte nădragi de călărie, bufanţi pe coapse şi strânşi de la genunchi în jos, prea scurţi pentru picioarele ei lungi şi slăbănoage, şi cu un pulover roşu-vineţiu, în nuanţa prunelor goldane pârguite. Culoarea acestuia îi accentuase ochii extraordinari, albaştri-violet, dar îşi etala veşmintele într-un fel lipsit de ostentaţie, fără trufie, încât era puţin probabil să-şi fi ales jerseul din acest motiv, ci mai degrabă pentru că avea petice în coate şi se deformase prin purtare îndelungată şi repetate spălări, devenind lejer şi lălâu.

Judith încuviinţă:

— Bine, hai să explorăm casa. De unde începem?

— De sus, de la mansardă.

Ceea ce şi făcură cu scrupulozitate. Aceste încăperi cu tavan înclinat se întindeau la nesfârşit: magazii, cămări, debarale, două băi mici şi patru dormitoare.

— Astea-s odăile slujnicelor. Loveday strâmbă din nas. Totdeauna miros puţin a picioare murdare şi a transpiraţie...

— Câte servitoare aveţi aici?

— Trei. Janet e camerista, Nesta-i jupânească, iar Hetty o ajută pe doamna Nettlebed la bucătărie.

— Unde doarme doamna Nettlebed?

— Oh, ea şi domnul Nettlebed au o locuinţă de serviciu deasupra garajului. Acum, o să coborâm pe scara din spate şi, fiindcă ai văzut deja aripa oaspeţilor, o să mergem în camera lui mami...

— Avem voie?

— Oh, da, bineînţeles, nu se supără, cu condiţia să nu umblăm şi să nu ne jucăm cu parfumurile ei. Deschise uşa şi intră ţanţoş înaintea lui Judith. Nu-i aşa că-i splendidă? Tocmai şi-a redecorat-o. Un omuleţ îngrozitor de straniu, dar plin de fantezie, a venit de la Londra special pentru asta. Tati s-a înfuriat fiindcă mărunţelul a vopsit lambriurile, dar eu cred că-i destul de drăguţ, ce zici?

Ceea ce, gândi Judith, era cea mai modestă apreciere din toate timpurile, întrucât nu ilustra nici pe departe realitatea. Nu mai văzuse niciodată un asemenea dormitor, imens şi atât de feminin, plin de farmec şi de obiecte încântătoare. Pereţii erau de culoare pală, nici albi, nici roz, nici banan, şi scânteiau în lumina soarelui. Draperii grele, de o eleganţă ţipătoare, brodate cu trandafiri, aninau la ferestre, iar dedesubtul acestora fâlfâiau uşor perdele albe, delicate ca pânza de păianjen, unduindu-se în adierea brizei care sufla dinspre ţărm. Patul lat, dublu, ca neaua, era drapat cu aceeaşi ţesătură albă, diafană, împodobit cu dantele şi cu perne brodate; deasupra lui se găsea un baldachin cu o coroană aurie în centru, de parcă ar fi dormit acolo o prinţesă.

— Aruncă numai o privire în baie! Şi aici totu-i nou...

Rămasă mută de uimire, Judith o urmă şi se uită atentă: faianţă neagră lucioasă, o oglindă ornamentată cu trandafiri de cristal, cadă şi chiuvetă din porţelan alb, o carpetă albă şi pufoasă. Un covoraş în baie! Culmea luxului şi a rafinamentului!

— şi vezi, oglinda ei are luminiţe de jur împrejur, exact ca în cabina unei actriţe şi, dacă tragi oglinda, în spate se află etajere pentru farduri, parfumuri şi diverse pomezi.

— Ce-i asta?

— Asta? Ah, este bideul ei franţuzesc. Îl foloseşti când te speli la fund.

— Sau pe picioare.

— Tati a fost de-a dreptul scandalizat.

Izbucniră în hohote şi se încovoiară de atâta voioşie, ţinându-se cu mâinile de burtă, leşinând de râs. Judith avu un gând. Stăpânindu-şi chicotele, se reîntoarse în dormitorul înflorat şi înmiresmat, scrută în jur dar nu descoperi nici o urmă a unei prezenţe bărbăteşti.

— Unde îşi ţine tatăl tău lucrurile?

— Oh, el nu doarme aici. Are camera lui la capătul culoarului. Îi place să admire răsăritul soarelui şi s-a izolat fiindcă sforăie tare şi trezeşte pe toată lumea. Vino, hai să-ţi arăt şi restul...

Părăsiră fermecătorul dormitor şi-şi continuară drumul.

— Aici doarme Athena şi asta-i încăperea lui Edward. Astea-s băile. Apoi, vine odăiţa lui Mary chiar alături de camera copiilor, folosită în trecut numai noaptea, de aceea doica mea stă aici. Şi iată baia copiilor şi o mică bucătărie într-un colţ unde Mary îşi face un ceai sau alte asemenea. În sfârşit, odaia mea...

— Aş fi ghicit oricum.

— Cum naiba?

— După hainele răspândite pe podea şi imaginile cu ponei de pe pereţi.

— Şi rozetele de la Clubul Poneilor şi toţi ursuleţii mei. Îi colecţionez de când m-am născut. Şi cărţile şi vechea mea căsuţă pentru păpuşi. Mary zice că nu vrea să se împiedice de ea în camera copiilor. Iar patul e aşezat în faţa ferestrei, aşa că în zori pot privi cum

răsare soarele încet pe cerul albastru. Acum, haide, mai avem o grămadă de văzut. Ăsta-i dulapul jupânesei unde-şi păstrează măturile şi cârpele de praf. Aici este debaraua pentru lenjerie. Urmează o cămăruţă, folosită doar dacă suntem asaltaţi de musafiri. Dăduseră deja ocol etajului şi ajunseră din nou la scara principală. În capătul îndepărtat al palierului, o singură uşă rămăsese închisă... Şi iată unde doarme tati!

Nu era o odaie prea mare şi părea, în contrast cu splendoarea restului casei, austeră şi cam mohorâtă. Mobila în stil victorian era masivă, greoaie, patul îngust şi înalt. Totul strălucea de curăţenie. Prin draperiile din brocart lumina străbătea roşie-viorie, un set de perii bărbăteşti cu mânere din fildeş stătea orânduit în mijlocul unui scrin vechi. Tot acolo, se găsea o fotografie a Dianei, înrămată în argint, dar nimic altceva de natură personală. Era o încăpere care nu divulga mare lucru.

— Este îngrozitor de lugubră, nu-i aşa? Dar lui tati îi place în nota asta fiindcă aşa este de când se ştie. El urăşte schimbările. Şi îi convine baia deoarece este rotundă... după cum vezi, situată în turn, chiar deasupra porticului de la intrare. Iar tăticu poate sta în baia lui veche şi ciudată, aude oamenii sosind, le ascultă vocile şi se dumireşte cine sunt. Dacă nu-i agreează, atunci se închide în baie până când îi aude plecând. După cum poţi deduce, el nu-i prea sociabil.

— Ştie că mă aflu aici? întrebă Judith tulburată.

— Oh, Dumnezeule, da! Mami i-a spus. Nu-ţi fă griji, o să-i placă de tine. Doar că preferă uneori să-i evite pe prietenii plictisitori.

Acestea fiind spuse, coborâră scara şi porniră în ultimul tur de orizont. Acum, Judith se simţea puţin

buimacă şi confuză. Şi hămesită. Părea că trecuseră ore întregi de la micul dejun. Dar Loveday era neobosită şi inepuizabilă.

— Holul l-ai văzut deja. Şi iacătă biroul lui tati şi vestiarul domnilor. Are o toaletă grozavă, exact ca la un club pentru bărbaţi, iar tati se baricadează aici cu orele în fiecare dimineaţă, după micul dejun şi citeşte "Horse and Hound"[1]. Uită-te, nu-i aşa că este impresionant? Mămica îi zice sala tronului. Şi aici e camera de biliard. Câteodată, bărbaţii se adună după cină aici şi joacă la nesfârşit, până târziu noaptea. Sau în după-amiezile ploioase. Şi asta-i sufrageria, aranjată deja pentru prânz, după cum vezi. Şi ăsta este micul salon pe care îl folosim doar în serile geroase de iarnă. N-o să te conduc în salonaş, fiindcă o să mergem acolo imediat după prânz. Hai să-ţi fac cunoştinţă cu doamna Nettlebed.

Aşa că în cele din urmă ajunseră în bucătărie, inima casei. Aceasta semăna cu majoritatea cuhniilor din Cornwall, cu singura deosebire că era mult mai mare, iar în locul omniprezentei sobe de gătit se găsea o plită enormă din fontă, vopsită în crem. În rest, se vedeau aceiaşi pereţi de piatră cu tencuială vernil, aceleaşi frânghii pentru uscat rufe, prinse sub tavan, acelaşi dulap cu rafturi încărcate de porţelanuri, aceeaşi masă imensă, frecată cu peria, aşezată în mijlocul încăperii. Doamna Nettlebed trudea la masă, garnisind cu bucăţele de fructe glasate o prăjitură din frişcă, migdale şi biscuiţi muiaţi în vin. Era o femeie mărunţică, bondoacă, îmbrăcată într-o uniformă roz, încinsă

[1] "Horse and Hound"(în lb. engl.) - "Cal şi ogar de vânătoare".

cu un şorţ alb şi purta o bonetă apretată din bumbac, bine îndesată până la sprâncene, care o dezavantaja şi aproape îi ascundea chipul. Obrajii i se împurpuraseră şi gleznele i se umflaseră de atâta stat în picioare, dar când Loveday se năpusti spre ea..., "Bună ziua, doamnă Nettlebed, noi suntem..." nu fu întâmpinată cu căutături chiorâşe, cu rugăminţi de a se feri din calea ei sau cu reproşuri de genul: "Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că pregătesc masa de prânz!" Nu, dimpotrivă, fălcile rotunde ale doamnei Nettlebed se bombară şi mai mult, dându-i o expresie nătângă de pură încântare. Era limpede că Loveday reprezenta comoara şi bucuria ei.

— Pe scumpa mea viaţă! Iată unde-mi era copila! Vino şi dă-i doamnei Nettlebed un pupic dulce... Îşi desfăcu larg mâinile, cu degetele lipicioase, răsfirate ca o stea de mare, şi se aplecă înainte, gata să primească sărutul pe care Loveday i-l plasă pe obraz cu un ţocăit. Uite ce mare eşti! Ai crescut. În curând o să mă întreci. Asta e prietena pe care ai adus-o...

— O cheamă Judith.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Judith.

— Bună ziua.

— Ai venit în weekend? O să te distrezi. O să fie un chef de să se ducă pomina cu năzdrăvana asta mică.

— Ce avem la prânz, doamnă Nettlebed?

— Tochitură vânătorească, cartofi piure şi varză fiartă.

— Aţi pus şi nucşoară pe varză?

— N-aş servi niciodată varza fără nucşoară!

— În acest caz, probabil am să mănânc. Bărbaţii s-au întors?

— Tocmai i-am auzit în curte, numărând prada de vânătoare. Mâine la prânz am să pregătesc plăcintă cu carne de iepure. Bănuiesc că acum sunt în sala de arme şi-şi curăţă puştile. N-or să întârzie mai mult de zece minute.

— Încă zece minute! Loveday făcu o mină deznădăjduită. Sunt lihnită de foame. Se îndreptă spre dulap, deschise o cutie şi scoase doi biscuiţi pentru ceai. Îi întinse unul lui Judith, iar celălalt îl înfulecă pe nerăsuflate.

— Ei haide, Loveday, ai răbdare...

— Ştiu. O să-mi stric pofta de mâncare şi n-o să mă mai înfrupt din preparatele dumitale gustoase. Vino, Judith, s-o căutăm pe mami şi să vedem dacă ne dă ceva de băut.

O găsiră pe Diana în salon, cuibărită într-un colţ al canapelei crem şi citind un roman. Pufăia liniştită dintr-o ţigară turcească aromată, prinsă într-un ţigaret din jad, şi alături, pe o măsuţă, îşi aşezase o scrumieră şi un cocteil. Când cele două fete se iviră pe neaşteptate, tulburându-i tihna, ea îşi înălţă capul, întâmpinându-le cu un zâmbet cald, plin de bunătate.

— Dragele mele, iată-vă în sfârşit! Ce bucurie! Cum v-aţi distrat?

— Am dat ocol casei, am inspectat fiecare cameră şi ne-am dus să-i spunem "Bună ziua "doamnei Nettlebed. Acum, putem să bem ceva?

— Ce doriţi?

O comodă cu oglindă se rezema de un perete, etalând diverse sticle cu băuturi şi pahare sclipitor de curate. Loveday le cercetă din priviri. Apoi spuse:

— Am poftă de Orange Corona, dar nu zăresc nici o sticlă.

— Sucul ăla spumos cu gust de portocale? Poate mai avem ceva în cămară. Sună-l pe Nettlebed şi întreabă-l dacă mai este vreo sticlă dosită pe acolo.

Soneria era instalată în perete, deasupra mesei. Loveday apăsă pe buton cu vârful degetului. Diana îi surâdea lui Judith binevoitor.

— Ce crezi despre căminul meu mult iubit?

— Este frumos. Dar nu sunt sigură dacă nu cumva această încăpere este cea mai plăcută dintre toate.

Aşa şi era. Lambrisată, cu parchet luciu, îmbinat în desene geometrice şi aşternut cu covoare, odaia sclipea de lumină şi flori. Şi nu narcise umile, ci plante înmugurite şi exotice, de seră, într-o explozie de culori, purpuriu, alb şi fucsia, iar într-un colţ era aşezat un ghiveci de porţelan, albastru şi alb, cu o camelie, ai cărei lujeri veşnic verzi se aplecau sub povara inflorescenţelor roz-aprins. Draperiile grele din brocart şi covoarele erau crem, iar canapelele şi scaunele, pline de perne înfoiate din satin, în nuanţe pastelate de verde, roz şi albastru, arătau astfel împodobite ca nişte cutii cu cofeturi apetisante. Un vraf de reviste zăceau împrăştiate pe o masă, precum şi ziare nelipsite în orice conac de ţară cu pretenţii: "The Tatler" pentru ultimele cancanuri mondene; "The Sketch", pentru teatru şi balet; "The Illustrated London News" cu evenimentele la zi şi "The Sporting Dramatic" pentru cursele de cai. De asemenea, "The Field", "Horse & Hound", cele mai recente numere din "Vogue" şi "Women's Journal" şi un teanc de cotidiane care nu păreau să fi fost frunzărite.

Judith tânjea să fie singură, să se zgâiască la nesfârşit, să cuprindă cu privirea fiecare detaliu, aşa încât, dacă n-ar mai reveni niciodată în această casă,

să fie în stare să-i păstreze în minte imaginea fidelă. Poliţa de deasupra şemineului era sculptată în marmură şi pe ea se înşiruiau fermecătoare figurine din porţelan de Meissen. Sus, pe perete, se afla un portret al Dianei, cu umerii ei delicaţi învăluiţi într-un şal subţire albăstrui-cenuşiu; o dâră de lumină dădea reflexe aurii părului său ca spicul de grâu. În ochii albaştri, pictaţi pe pânză, licărea o rază de veselie, iar pe buze îi trecea umbra unui zâmbet, ca şi când ea şi artistul şi-ar fi împărtăşit cele mai intime şi amuzante secrete.

Văzând-o că priveşte îndelung tabloul, Diana întrebă:

— Îţi place?

— E aidoma cu dumneavoastră.

Diana râse.

— Grozav de flatant! Dar de fapt şi pictorul Laszlo era un linguşitor.

Priveliştea ce se deschidea de la ferestrele înalte îi era de-acum familiară lui Judith. Îşi plimbă ochii peste grădinile în trepte care se înclinau lin, amestecându-se cu mărăcinişuri dese şi pajişti înverzite, presărate cu narcise. Într-o parte, se afla o uşă care dădea spre o terasă mică împrejmuită, izolată ca o odăiţă în interiorul unui întreg parc. Această verandă se mărginea cu o seră şi prin sticlă se vedeau o iasomie căţărătoare, un lăstar de viţă şi multe fotolii ademenitoare, de modă veche, împletite din rafie. Toate trezeau aduceri aminte din plină vară: băi de soare, după-amieze care predispun la lene şi la băuturi răcoritoare. Sau poate la ceai chinezesc servit în ceşti de mare fineţe şi cu sandvişuri cu castraveţi.

Pierdută în dulcea reverie, se pomeni că Loveday i se alăturase.

— Ăsta-i locul special al lui mami. Nu-i aşa, mămico? Se întinde aici şi face plajă complet dezbrăcată.

— Numai dacă nu-i nimeni prin preajmă.

— Ei bine, eu te-am văzut.

— Tu nu contezi.

În acest moment, uşa din spatele lor se deschise încetişor şi se auzi o voce gravă.

— Aţi sunat, doamnă?

Domnul Nettlebed! Loveday îi povestise deja că majordomul lor suferă de ulcer şi deci dispoziţia lui era imprevizibilă, totuşi Judith fu surprinsă de înfăţişarea-i distinsă şi impunătoare. Era un bărbat înalt, cărunt, bine legat. O fiinţă stranie, semănând puţin cu un antreprenor de pompe funebre, demn de încredere. Veşmintele sale întăreau această impresie, întrucât purta o jachetă neagră, cravată neagră şi pantaloni lustruiţi. Chipul îi era palid şi brăzdat de riduri, ochii bleojdiţi şi arăta atât de fioros încât Judith se întrebă cum de reuşea cineva să-şi adune curajul ca să-l roage ceva, darămite să-i mai dea şi un ordin.

— Oh, Nettlebed, mulţumesc, rosti Diana. Loveday doreşte ceva de băut...

— Domnule Nettlebed, vreau Orange Corona şi nu văd nici o sticlă pe comodă.

Această pretenţie exagerată fu urmată de o tăcere lungă şi sugestivă. Nettlebed nu se mişcă, ci se mulţumi s-o săgeteze cu priviri de gheaţă pe Loveday, de parcă ar fi străpuns un fluture mort cu un ac lung, de oţel. Nici Diana nu scoase un cuvânt. Liniştea se prelungi, devenind apăsătoare. Diana se întoarse şi privi dojenitor spre Loveday. Cu un aer de resemnare, aceasta se simţi obligată să-şi reformuleze cererea:

— Vă rog, domnule Nettlebed, sunteţi amabil să

vedeţi dacă mai găsiţi o sticlă de Orange Corona în cămară?

Momentul de tensiune se disipă imediat.

— Bineînţeles, răspunse Nettlebed. Cred că mai este o ladă pe un raft. Mă duc să verific.

Pe când se retrăgea, Diana îl întrerupse, spunându-i:

— S-au întors bărbaţii, Nettlebed?

— Da, doamnă. Îşi curăţă puştile în sala de arme.

— Au avut o dimineaţă bună?

— O grămadă de iepuri de câmp şi de porumbei, doamnă.

— Dumnezeule! Biata doamnă Nettlebed! Cât mai are de jumulit, de jupuit şi de curăţat!

— Probabil am s-o ajut şi eu, doamnă.

Ieşi, închizând uşa în urma sa. Loveday îşi schimonosi faţa, schiţând o grimasă de răutate şi dispreţ.

— Probabil am s-o ajut şi eu, doamnă, îl maimuţări ea. Neghiob bătrân şi fudul!

— Loveday! Tonul Dianei deveni rece şi mustrător.

— Păi, aşa îi zice şi Edward.

— Şi Edward ar trebui să-şi vadă lungul nasului. Ştii foarte bine că nu-i ceri niciodată ceva lui Nettlebed, sau oricărei alte persoane, fără să-i spui "te rog" şi apoi să-i mulţumeşti când te-a servit.

— Am uitat.

— Bine, să nu se mai întâmple.

Diana se adânci din nou în lectura cărţii sale. Judith se simţi penibil, umilită şi ruşinată, de parcă ea ar fi fost dojenită, în vreme ce Loveday era indiferentă, câtuşi de puţin impresionată. Se duse şi se rezemă de spătarul canapelei, se aplecă spre Diana, încercând s-o ademenească prin linguşiri, aşa încât pletele ei

negre, cârlionţate, atingeau părul auriu, mătăsos al mamei sale.

— Ce citeşti?

— Un roman.

— Cum se intitulează?

— "Suflete zbuciumate".

— Despre ce-i vorba?

— Despre iubire. Dragoste neîmpărtăşită.

— Eu credeam că toate poveştile de iubire sunt fericite.

— Of, draga mea. Nu întotdeauna. Nu orice femeie este norocoasă. Întinse mâna după paharul triunghiular de cocteil, plin cu licoare gălbuie. Pe fund, înota încoace şi încolo o măslină, ca o pietricică rară sau o vietate marină ciudată. Sorbi o dată, apoi puse paharul pe măsuţă şi în acest timp uşa salonului se deschise din nou, dar în prag nu se ivi domnul Nettlebed.

— Tati! Loveday ţâşni de lângă maică-sa şi se aruncă în braţele care-o aşteptau întinse.

— Bună, fetiţa mea. Se înlănţuiră de bucuria revederii şi se sărutară, el gârbovindu-şi spinarea ca să ajungă la înălţimea ei. Ce dor ne-a fost de tine! Şi iată-te din nou acasă... Îi ciufuli părul cu un gest plin de tandreţe, zâmbindu-i şi învăluindu-şi cel mai mic copil într-o privire drăgăstoasă, de parcă ar fi fost cea mai nepreţuită creatură de pe pământ.

("Cât de iubită e Loveday! De către toată lumea" Simţindu-se fâstâcită, observând comportamentul afectuos, gesturile demonstrative, exteriorizarea expansivă a sentimentelor de care ea fusese totdeauna frustrată, Judith nu-şi putu înăbuşi invidia ce începuse s-o roadă.)

— Diana! Cu Loveday atârnând de mâneca lui ca un

căţeluş, colonelul Carey-Lewis traversă încăperea spre soţia lui şi se înclină s-o sărute. Îmi pare rău, iubito, am întârziat?

— Nicidecum. Este doar unu fără un sfert. V-a mers bine la vânătoare?

— Splendid!

— Unde sunt Tommy şi Jeremy?

— Tommy vine imediat. Jeremy îşi curăţă arma...

— Ce băiat bun!

Stând retrasă deoparte, ascultând acest schimb de cuvinte, Judith îşi compuse în mod deliberat o mină fals zâmbitoare, disimulându-şi şocul resimţit la apariţia lui: colonelul Carey-Lewis, atât de bătrân, îi provocase o surpriză neplăcută şi chibzui în sinea ei că arăta de parcă ar fi fost tatăl, nicidecum soţul Dianei, putând trece cu uşurinţă şi drept bunic al lui Loveday. E-adevărat, îşi păstrase ţinuta dreaptă şi bătoasă de soldat, mişcându-se în pas săltat şi sprinten ca un om veşnic activ. Însă părul, sau mai bine spus ce îi mai rămăsese pe creştet, îi albise complet, iar ochii, îngropaţi în faţa zbârcită, erau de un albastru spălăcit şi apoşi ca ai unui ţăran vârstnic. Obrajii uscaţi, pârliţi de vânt, aveau o paloare cadaverică şi nasul lung şi coroiat i se încovoia peste mustaţa îngrijită, militărească. Era firav şi deşirat, îmbrăcat într-o haină venerabilă de tweed, pantaloni largi din moleschin[1], încheiaţi la genunchi, iar ţurloaiele, acoperite cu ciorapi lungi, asemeni piciorOangelor de barză care saltă când umblă, se terminau cu bocanci lustruiţi, cafenii.

[1] Moleschin - ţesătură rezistentă din bumbac, foarte netedă şi cu aspect de piele.

— Jeremy mi-a spus că măcar atâta lucru poate şi el să facă.

După aceste vorbe, îşi îndreptă spatele, se desprinse din încleştarea lui Loveday, îşi netezi părul cu palma şi se întoarse spre Judith.

— Şi tu trebuie că eşti prietena lui Loveday?

Ea se uită ţintă în ochii lui şi-i citi în privire vigilenţă, bunătate, dar şi o tristeţe nemărginită, dintr-un oarecare motiv care-i rămânea nedesluşit. Ceea ce era într-adevăr straniu, fiindcă regăsirea cu soţia şi fiica lui le stârnise tuturor atâta încântare. Apoi colonelul îi surâse şi o parte din amărăciune se estompă. Înaintă spre ea şi-i întinse braţul.

— Ce plăcut că ai venit să stai la noi.

— O cheamă Judith, îi spuse Loveday.

Judith rosti doar un simplu "Îmi pare bine de cunoştinţă" şi-şi strânseră formal mâinile. În încleştare, degetele lui păreau aspre şi uscate. Jacheta-i din tweed exala un miros dulceag şi Judith realiză instinctiv că şi el se simţea la fel de timid. Această intuiţie o făcu să-l placă foarte mult şi să dorească cu ardoare să-l readucă la largul său.

— A avut Loveday grijă de tine?

— Da. Mi-a arătat toată casa.

— Foarte bine! Acum, ştii şi singură drumul. Şovăi câteva clipe. Se vedea limpede că nu era deprins cu conversaţiile banale şi se simţi realmente favorizat de soartă pentru că în acel moment fură întrerupţi de apariţia unui al doilea domn, urmat îndeaproape de Nettlebed care purta o sticlă de Orange Corona pe o tavă de argint, ca pe o ofrandă închinată divinităţii.

— Diana! Am căzut cu toţii în dizgraţie pentru că am zăbovit atâta timp?

— Oh, dragă Tommy, nu face pe prostul! Ţi-ai petrecut dimineaţa în mod agreabil?

— Ne-am distrat grozav. Tommy Mortimer rămase o vreme pe loc, frecându-şi încântat mâinile, ca şi când ar fi fost recunoscător că se găseşte într-un interior, la adăpost de frigul de afară, aşteptând cu nerăbdare o băutură de consolare. Şi el era îmbrăcat în haine elegante de vânătoare, din tweed, dar purta şi o vestă galben-deschis. Chipul său copilăresc oglindea bună dispoziţie şi veselie. Pielea obrajilor îi era netedă, arsă de soare şi rasă impecabil. Totuşi, ar fi fost greu de presupus ce vârstă are, deoarece păru-i des prinsese a încărunţi. Dar, într-un fel, acest fapt îi accentua agilitatea, avântul tineresc şi gesturile teatrale. "Iată-mă" părea să spună întreaga lui făptură. "Acum putem începe să ne distrăm"

Străbătu odaia ca să plaseze un sărut pe obrazul Dianei, apoi îşi abătu atenţiile asupra lui Loveday.

— Hei, tu, năstruşnică mică! Nu-l săruţi pe unchiul tău onorific? Cum îţi merge la şcoală? Nu te-au transformat încă într-o suavă domniţă?

— Of, Tommy, nu pune întrebări stupide.

— Ai putea cel puţin, spuse Diana, să i-o prezinţi lui Tommy pe prietena ta.

— Oh, îmi pare rău. Căutând în mod vădit să epateze, Loveday făcu paradă de bune maniere. Aceasta-i Judith Dunbar, colega mea de şcoală şi acesta, ta-ra, ta-ra-ra, este Tommy Mortimer.

Tommy izbucni în râs, amuzat de insolenţa ei.

— Bună, Judith.

— Încântată de cunoştinţă.

Totuşi, colonelul se săturase de formalităţi banale. Sosise timpul să se servească băuturile. Nettlebed,

aflat lângă comodă, le turna în pahare: Martini sec pentru domnul Mortimer, bere pentru colonel, Orange Corona pentru fete. Sorbindu-şi leneşă cocteilul, Diana refuză să i se toarne din nou. Cu paharul de băutură în mână, Tommy se instală lângă ea pe sofa, răsucindu-şi capul ca s-o privească în faţă şi sprijinindu-şi cu graţie un braţ pe perne. Judith se întrebă dacă nu cumva o fi actor. Avea puţine cunoştinţe despre teatru, dar văzuse destule filme, înghesuită alături de Heather la cinematograful din Porthkerris, pentru a recunoaşte limbajul expresiv al trupului, urzeala de mişcări lascive, braţele languros întinse, picioarele încrucişate cu graţie. Poate că Tommy Mortimer era un celebru idol de matineu, iar ea se dovedea a fi prea naivă şi neexperimentată ca să-şi dea seama. Dar dacă ar fi fost aşa, atunci, cu siguranţă, Loveday i-ar fi mărturisit.

Nettlebed se retrase după ce servi băuturile.

Judith sorbi o înghiţitură din paharul cu Orange Corona. Era o licoare delicioasă, acidulată şi foarte dulce. Spera că lichidul spumos nu-i va provoca râgâieli. Stând puţin mai departe de ceilalţi, se străduia să înghită încet şi cu grijă, pentru a evita astfel orice posibilă neplăcere. Concentrată asupra acestei probleme, nu observase că un ultim partener de vânătoare intrase în odaie. El călca uşor, pantofii săi cu tălpi din cauciuc nu scoteau un zgomot cât de mic, aşa că nici ceilalţi nu-i remarcară prezenţa. Un bărbat mult mai tânăr, cu ochelari, îmbrăcat în pantaloni din catifea reiată şi-ntr-un pulover gros, dungat. Zăbovi o clipă lângă uşa deschisă. Judith îi simţi privirea aţintită asupra ei, îşi înălţă capul şi-l văzu iscodind-o, la fel cum ea însăşi, odinioară, îl studiase pe el. Preţ de o clipită, incredibil de lungă, se sorbiră din ochi, cuprinşi

de tulburare, apoi el îi surâse şi după aceea orice îndoială se risipi, fiindcă întreaga lui fiinţă îi era foarte familiară. Tânărul păşi spre ea şi-i spuse:

— Tu eşti, nu-i aşa? Fata din tren?

Judith era atât de încântată că nu fu în stare să rostească un cuvânt, aşa că, pur şi simplu, încuviinţă, dând din cap.

— Ce coincidenţă extraordinară! Eşti prietena de şcoală a lui Loveday, nu?

Faţa ei se lumină într-un zâmbet plin de căldură. Simţea aceasta, de parcă o părăsise voinţa. Dacă ar fi vrut, sigur că şi-ar fi putut curma surâsul.

Judith îşi clătină capul în sens afirmativ.

— Cum te cheamă?

— Judith Dunbar.

— Eu mă numesc Jeremy Wells.

În sfârşit, ea îşi regăsi glasul.

— Ştiu. Am bănuit.

— Jeremy! Nu mi-am dat seama când ai intrat. De pe canapea, Diana îi spionase. Probabil te-ai furişat. Ai făcut cunoştinţă cu Judith?

El râse.

— Nu era nevoie. Ne-am cunoscut deja. În tren, venind de la Plymouth.

Instantaneu, ei se treziră în centrul atenţiei. Toată lumea, deopotrivă uimită de această coincidenţă, dorea să asculte detaliile întâlnirii lor. Cum de se întâmplase că împărţiseră acelaşi compartiment, cum priviseră de pe Podul Saltash navele de război şi cum, în cele din urmă, îşi luaseră rămaş bun la Truro.

— Ce mai face surioara ta? Cea cu păpuşa caraghioasă? întrebă Jeremy.

— A plecat. Înapoi la Colombo, împreună cu mama.

— Of, Doamne Dumnezeule! N-am ştiut. O să le duci dorul.

— Probabil că deja au ajuns acolo. Se vor muta însă la Singapore. Tata a primit o nouă slujbă.

— O să te duci şi tu la ele?

— Nu, cel puţin patru ani de acum înainte.

Judith se simţea minunat. Parcă ar fi fost adultă în toată firea, îmbrăcată în hainele scumpe ale Athenei, sorbindu-şi liniştită băutura, în timp ce toţi din jur radiau de bucurie că îşi găsise un prieten. Arunca din când în când priviri furişe spre chipul lui Jeremy Wells, doar ca să se încredinţeze că el se află într-adevăr aici, la Nancherrow, membru al clanului Carey-Lewis şi totuşi o individualitate proprie. Îşi reaminti cum, în tren, când el deschisese fereastra, capătul eşarfei lui îi atinsese genunchiul. Ţinea bine minte ce-i spusese despre el lui Phyllis: "Era realmente drăguţ. Nu mi-ar displăcea să întâlnesc un tânăr ca el".

Şi acum, totul se petrecea aievea. Jeremy era aici. Acum îl cunoştea cum se cuvine. Minunea se întâmplase...

Din hol, gongul vibră prelung, sunând ora mesei. Diana îşi isprăvise băutura şi-i întinse paharul gol lui Tommy Mortimer, apoi se ridică în picioare, îi strânse pe toţi în jurul ei şi-i conduse spre sufragerie.

*

Colonelul spuse:

— Acum, trebuie să-mi explici cum v-aţi întâlnit tu şi cu Jeremy.

— Era în trenul din Plymouth. Imediat după Crăciun. Ne-am aşezat în acelaşi compartiment.

— Şi ce căutai la Plymouth?

— Am stat la mătuşa şi la unchiul meu. El este inginer cu grad de căpitan la Keyham. Ne-am petrecut Crăciunul la ei.

— Care noi?

— Mama, surioara mea şi eu. Apoi, Jeremy a coborât la Truro şi noi ne-am continuat drumul până la Penmarron.

— Înţeleg. Ştii că el este medic?

— Da, ne-a spus. Şi... Diana mi-a zis azi dimineaţă că tatăl lui este doctorul dumneavoastră. Ezitase puţin să menţioneze numele Dianei într-un mod atât de familiar, în faţa distinsului şi vârstnicului soţ, dar colonelul nu păru să observe. Probabil se obişnuise cu atitudinea degajată, libertină a nevestei sale, care sfida formalismul excesiv şi pedanteria vieţii sociale.

— Jeremy este un flăcău de ispravă. Îşi îndreptă privirile spre locul unde stătea Jeremy. Mare jucător de crichet. Căpitan al echipei de rugbi din Cornwall. L-am văzut jucând anul trecut. M-am dus special la Twickenham. A fost absolut senzaţional.

— Diana mi-a pomenit şi amănuntele astea.

El surâse.

— Atunci, nu trebuie să fiu plictisitor. Haide, povesteşte-mi despre familia ta. Se află în Orient?

— Da, la Colombo.

— Ai locuit şi tu acolo?

— M-am născut acolo. Am venit în ţară când aveam zece ani. Mama era însărcinată cu Jess. Sora mea are acum patru ani.

— Tatăl tău lucrează în serviciul public sau guvernamental?

— Nu, în flota comercială. La o companie denumită Wilson-McKinnon. A fost transferat la Singapore şi în

curând toţi se vor muta. Mama nu prea a vrut să plece, dar bănuiesc că o să-i placă de cum ajunge acolo.

— Da, aşa socot şi eu.

Judith gândi că el se purta foarte curtenitor, ca un adevărat amfitrion, conversând şi făcând-o să se simtă ca acasă, de parcă ar fi fost o persoană realmente importantă. Colonelul Carey-Lewis stătea în capătul mesei lungi din sufragerie, Loveday şi Judith fiind aşezate de o parte şi de alta. Diana se găsea în celălalt capăt, având-l în stânga pe Tommy şi în dreapta pe Jeremy. Mary Millyway, apărută când toţi se instalaseră deja, luase loc între Jeremy şi Loveday. Îşi pieptănase părul, îşi pudrase nasul şi era calmă şi în largul său, discutând cu Jeremy pe care evident îl cunoştea dintotdeauna, destăinuindu-i ultimele noutăţi despre legendara Athena şi în schimb fiind pusă la curent cu progresele lui şi cu profesiunea de medic la spitalul St. Thomas.

Prânzul, aşa cum fusese descris în bucătărie de către doamna Nettlebed, nu se anunţase cine ştie ce gustos, dar acum se dovedi absolut delicios. Tocăniţa vânătorească era închisă la culoare şi mustoasă, îmbogăţită cu ciuperci proaspete şi sos de vin; cartofii piure erau ca smântâna, dulci... tocmai buni de înmuiat cu zeama groasă de carne... iar varza, uşor pudrată cu nucşoară, era fragedă, aromată şi crocantă ca alunele. De băut li se servi apă şi pentru bărbaţi bere. După ce aduse bucatele şi se asigură că toate paharele erau pline, Nettlebed se retrase cu paşi uşori din încăpere. Judith răsuflă uşurată să-l vadă plecând. Îi venea greu să ignore prezenţa sa înfricoşătoare, iar simpla lui privire şerpească, glacială, era suficientă să facă pe oricine să mânuiască greşit tacâmurile, să răstoarne

paharul cu apă sau să scape şervetul de bumbac pe jos. Totuşi, deocamdată, Judith nu comisese nici unul dintre aceste delicte şi fără Nettlebed, insinuându-i-se în spate ca s-o pândească, începu să se bucure de plăcerea momentului.

— Dar tu cum te simţi? o întrebă colonelul. Te descurci singură? Îţi place la St. Ursula?

Judith ridică din umeri.

— Totu-i în regulă.

— Ce ai să faci în vacanţe?

— Am să locuiesc la mătuşa Louise.

— Unde?

— În Penmarron, lângă terenul de golf.

Şi chiar în acel moment se lăsă în sufragerie o tăcere grea, inexplicabilă... toată lumea curmând deodată firul conversaţiei. Aşa încât atunci când Judith adăugă: "Casa se numeşte Windyridge", numai glasul ei răsună în încăpere.

De vizavi, Loveday începu a chicoti.

— Ce glumă-i asta? întrebă tatăl ei.

— N-aş numi-o Windyridge. I-aş spune mai degrabă Fartyedge[1], după care se prăpădi de râs şi probabil s-ar fi înecat cu un dumicat de tocăniţă sau i-ar fi pufnit ceva pe nas, împrăştiindu-se în toate părţile, dacă domnul Carey-Lewis n-ar fi bătut-o vârtos pe spate, salvând astfel ziua aflată ca pe muche de cuţit. Judith era pe cât de jenată pe atât de temătoare, aşteptându-se la o furtună de dojeni sau, şi mai rău, la un ordin tăios dat lui Loveday de a părăsi imediat încăperea. Un asemenea limbaj, şi mai ales în timpul mesei!

---

[1] Fartyedge (în lb. engl.) - Creasta bântuită de gaze (vulgar).

Dar nimeni nu păru câtuşi de puţin şocat, ci doar teribil de amuzat şi toţi din jurul mesei se topeau de veselie, zâmbind şi uitându-se unul la altul, de parcă Loveday ar fi făcut te miri ce glumă bună. Numai Mary Millyway murmură, "Of, nu se poate, Loveday!", însă absolut nimeni, cu atât mai puţin Loveday, nu o băgă în seamă.

Când Diana se opri din râs, îşi şterse lacrimile de pe obraji cu o batistă cu margini dantelate şi comentă sotto voce[1]:

— Grozav de bine că Nettlebed nu-i aici! Loveday, eşti într-adevăr cam obrăznicuţă, dar presupun că nu contează, fiindcă ai haz.

Isprăviră toţi de mâncat primul fel şi clopoţelul sună pentru Nettlebed, chemându-l să strângă farfuriile. La desert, serviră budincă, tartă însiropată, compot de prune şi cremă à la Cornwall.

Îndeplinindu-şi onorurile de gazdă faţă de invitata fiicei sale, colonelul îşi întoarse acum atenţia către Loveday care avea să-i povestească o grămadă despre inechităţile de la şcoală, incorectitudinea Deirdrei Ledingham, imposibilitatea de a învăţa algebra şi animozitatea infirmierei-şefe.

El ascultă îndatoritor acest val de văicăreli, deja devenite rutină, fără să le combată prin argumente sau s-o întrerupă, şi Judith intui că probabil auzise totul mai dinainte. Respectul ei faţă de el crescu fiindcă domnul Carey-Lewis ştia clar că nici una dintre lamentările lui Loveday, dacă ar fi analizată minuţios, nu s-ar dovedi întemeiată. Poate, la fel de bine, acceptase faptul că

1 Sotto voce (ital.) – cu voce înceată.

Loveday supravieţuia orice-ar fi fost şi dacă nu şi-ar fi putut impune vrerea prin linguşeli sau farmec, atunci ar fi recurs la vicleşuguri şi şantaj. Ca de pildă fuga de la primul ei internat şi refuzul de a se reîntoarce acolo, chiar sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Judith îşi puse cremă peste tarta cu sirop şi îşi concentră atenţia asupra celorlalte conversaţii. Tommy Mortimer şi Diana îşi făceau planuri pentru Londra: sezonul monden care se apropia, când înalta societate se găsea în capitală; expoziţia de flori din Chelsea, turneul de tenis de la Wimbledon, regata anuală de la Henley, cursele de cai de la Ascot. Era fascinant să-i asculţi.

— Am obţinut bilete în tribuna centrală, în apropierea locurilor familiei regale.

— Oh, Dumnezeule! Trebuie să-mi cumpăr nişte pălării.

— Cum rămâne cu Henley?

— Ah, haide să mergem. Puţ şi simplu ador competiţia de la Henley. Toţi flăcăiandrii ăia chipeşi, cu cravate roz!

— O să dăm o sindrofie. Când vii în oraş?

— Nu m-am gândit încă. Poate peste două săptămâni. Am să mă deplasez cu Bentley-ul meu. Trebuie să-mi comand o rochie, două, să fac probe şi alte mărunţişuri de-astea. Şi să găsesc un decorator pentru apartamentul din Cadogan Mews, înainte ca Athena să se întoarcă din Elveţia.

— Ştiu un tip grozav. O să-ţi dau numărul lui de telefon.

— Ce drăguţ eşti! O să te înştiinţez când mă decid să vin.

— Într-o seară, mergem la teatru şi apoi te invit să cinăm la Savoy.

— Minunat! Dintr-o dată, Diana fu conştientă că Judith asista la discuţia lor. Îi surâse. Îmi pare rău, te-am plictisit cu proiectele noastre. Este prima ta zi aici şi nimeni nu vorbeşte cu tine. Hai, spune-mi, ce-ai vrea să faci după-amiază? Îşi ridică uşor vocea, solicitând luare-aminte. Cum vreţi fiecare să vă petreceţi după-amiaza?

— Eu vreau să călăresc pe Tinkerbell.

— Scumpo, atitudinea asta cam sună a egoism. Cum rămâne cu Judith?

— Pe ea n-o interesează călăria şi nu-i plac caii.

— În cazul ăsta, poate că ar fi drăguţ din partea ta să ţii cont şi de dorinţele ei.

— Of, mami, vreau neapărat să călăresc pe Tinkerbell. Şi în plus ştii că nu-i bine să nu fie antrenat în permanenţă.

— Nu sunt de acord să pleci singură. Poate te însoţeşte şi tati.

— N-o să fie de capul ei, îi spuse colonelul. Tânărul Walter curăţă grajdurile azi după-amiază. O să-i trimit vorbă să pregătească şi să pună şaua pe cai.

— Dar, tăticule, nu poţi veni cu mine?

— Nu, iubita mea, am mult de lucru. De redactat câteva scrisori, de dat nişte telefoane şi o întrevedere cu Mudge la ora patru. Privi cu îngăduinţă peste masă spre soţia lui. Şi tu cum ai de gând să-ţi petreci restul zilei?

— Oh, Tommy şi cu mine ne-am aranjat programul. Am invitat familia Parker-Brown la un bridge. Dar n-am rezolvat încă problema oaspetei noastre... Judith se simţi îngrozitor de stânjenită, ca şi când ar fi devenit brusc o persoană pisăloagă şi enervantă, iar senzaţia asta se intensifică atunci când Diana se întoarse spre

Mary Millyway. Poate Mary...? Fu întreruptă însă de Jeremy Wells care nu se amestecase până acum în discuţie.

— De ce n-aş face eu ceva pentru Judith? Vom merge cu toţii la grajduri, ea şi cu mine vom lua câinii şi ne vom continua plimbarea până la golfuleţ. Îi zâmbi şi inima lui Judith se umplu de recunoştinţă, fiindcă Jeremy sesizase situaţia neplăcută şi îi sărise în ajutor. Ţi-ar plăcea?

— Da, nespus. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mă deranjează să stau singură.

Vădit satisfăcută că totul se rezolvase, Diana trecu peste obiecţiile ei timide.

— Bineînţeles că nu te putem lăsa de una singură. Este o idee minunată, numai dacă părinţii lui Jeremy n-or să se supere că el şi-a petrecut toată ziua aici. La urma urmei, ai venit acasă în weekend şi ei de-abia aşteaptă să te vadă...

— Am să plec imediat după ceai. Oricum, tata dă consultaţii astăzi. Dar o să fim toată seara împreună.

Diana radia de mulţumire.

— Ei bine, nu-i aşa că e splendid? Totu-i aranjat şi toată lumea e fericită! Judith, o să-ţi placă la nebunie golfuleţul şi mica noastră plajă. Dar mai pune-ţi o jachetă sau spune-i lui Mary să-ţi împrumute încă un pulover, fiindcă la ţărmul mării adie totdeauna vântul. Şi Loveday, nu-ţi uita pălăria. Acum... Se ridică de pe scaun. De ce nu mergem în salon să bem cafeaua?

Se părea că invitaţia nu le includea şi pe cele două fete. După ce adulţii se retraseră, ele rămaseră în sufragerie să-i ajute pe Mary şi pe Nettlebed să strângă masa şi de-abia după aceea urcară la etaj, să se pregătească pentru micile lor expediţii. Fiecăreia i se

dădu încă un pulover, iar echipamentul de călărie al lui Loveday, cizme înalte, mănuşi, pălărie, fu scos din dulap şi cercetat.

— Urăsc pălărioara asta. Elasticul este prea strâns sub bărbie, comentă Loveday. Dar Mary era de neînduplecat.

— Nici vorbă de aşa ceva. Trebuie s-o porţi.

— Nu văd de ce. Nici alte fete nu o poartă.

— Nu mă interesează, tu eşti tu. Şi apoi, nu vrem să-ţi zdrobeşti capul de vreo stâncă. Acum, uite-ţi cravaşa şi două acadele de pus în buzunar. Mary luă un vas de sticlă de pe poliţa şemineului şi le împărţi acadele.

— Dar cum rămâne cu Jeremy şi Walter? întrebă Loveday; Mary râse, îi mai oferi două bomboane şi o expedie cu o pălmuţă peste spate.

— Plecaţi odată! spuse ea. Când o să vă întoarceţi, o să vă aştept cu un ceai, aici, lângă foc.

Asemeni unor căţeluşi sloboziţi, ele goniră pe scări şi de-a lungul coridorului care ducea spre salon. Loveday se opri în dreptul uşii:

— Nu intrăm, şopti ea, altminteri o să ne reţină înăuntru. Întredeschise uşor uşa şi strigă din prag: Jeremy! Suntem gata!

— Ne întâlnim în sala de arme, se auzi glasul lui. Într-un minut. Am să-l aduc şi pe Pekoe. Tigru este deja acolo, se zvântă după vânătoarea de azi dimineaţă.

— E-n ordine. Mami, distracţie plăcută la bridge. Pe curând, tăticule. Închise binişor uşa. Hai în bucătărie să luăm zahăr cubic pentru Tinkerbell şi Ranger. Şi dacă doamna Nettlebed ne oferă dulciuri, să nu-i spui că Mary ne-a dat acadele.

Doamna Nettlebed le servi cu prăjiturele fragede şi calde, de-abia scoase din cuptor, pe care le făcuse pentru ceai. Se topeau în gură; le înfulecară cu lăcomie, dădură iama prin zaharniţă şi porniră în grabă.

— Distracţie plăcută! grăi doamna Nettlebed în urma lor.

Coridorul dindărăt ducea spre sala armelor care mirosea plăcut a ulei de in, mantale jilave de cauciuc şi a câine. De jur împrejur, pe pereţi se găseau vitrine mari, lăcătuite, ce conţineau rastele cu numeroase puşti de vânătoare. Tigru, picotind în coşul său, le auzi venind, se ridică pe labele-i subţiri, zvâcni înainte, nerăbdător să zburde din nou în aer liber. Era un labrador uriaş şi negru, cu bot pătrăţos şi ochi blânzi, clătinându-şi cu bucurie coada sfredel.

— Bună, iubite Tigru, ce mai faci? Ţi-a plăcut de dimineaţă la vânătoarea de iepuri şi porumbei? Tigru mârâi, gudurându-se de plăcere. Părea deosebit de prietenos, ceea ce era un lucru bun, având în vedere dimensiunile şi forţa lui. Şi vrei să te luăm cu noi la plimbare?

— Bineînţeles că da, spuse Jeremy care se ivi pe uşă, ţinându-l pe Pekoe sub braţ. Îl puse pe podea, în timp ce-şi îmbrăcă jacheta, cei doi câini prinseră a se juca, Tigru adulmecându-l pe micuţul pechinez, iar Pekoe întinzându-se pe spate şi dând din lăbuţe de parcă ar fi înotat.

Judith râse.

— Arată aşa de caraghios împreună.

— Nu-i aşa? rânji Jeremy. Haideţi, fetelor, să nu mai pierdem vremea. Walter ne aşteaptă.

Ieşiră buluc pe uşa de serviciu care dădea în curtea pietruită, unde hulubii albi fâlfâiau din aripi deasupra

porumbarului. Era de parcă ar fi păşit într-un decor alpin şi Judith fu surprinsă de frigul de afară. Înăuntru, în casa încălzită, era uşor să te amăgeşti că primăvara a venit cu adevărat, dar aerul hibernal pişca binişor obrajii şi vârful nasului, risipind de îndată orice impresie înşelătoare. Cerul era de sticlă albastră, soarele cu dinţi scăpăta spre asfinţit, fără a mai putea încălzi, iar dinspre mare sufla un vânt aspru şi din când în când nori întunecaţi acopereau văzduhul. Judith îşi reaminti că, la urma urmei, era doar mijlocul lui februarie, dar, în ciuda puloverului în plus, începu să tremure. Jeremy o observă şi-i spuse mângâietor:

— Nu-ţi fă griji. Te vei încălzi mergând.

Grajdurile se înălţau mai departe de conac, ascunse vederii de coroanele unei sihle de stejari. Un drum pietruit ducea într-acolo şi, pe când se apropiau, staulele se iviră în faţa ochilor, solid construite şi bine îngrijite, întinzându-se pe trei laturi ale unui pătrat, având în mijloc o curte mare. În acest ocol, cei doi cai de călărie aşteptau deja înşeuaţi şi priponiţi de belciuge de fier, montate în zid. Tinkerbell şi Ranger. Tinkerbell era un ponei cenuşiu, fermecător, dar Ranger, un murg vânjos, i se păru lui Judith mare cât un elefant. Arăta înspăimântător de puternic, cu picioare viguroase, cu muşchi ce-i pulsau şi-i jucau sub pielea lustruită, ţesălată. Apropiindu-se, Judith se hotărî să păstreze distanţa. Va mângâia poneiul, îi va da chiar o bucăţică de zahăr, dar se va ţine departe de calul de vânătoare al colonelului.

Un tânăr şedea lângă animale, ocupat să mai strângă chinga pe sub pântecele micului ponei. Îi zări venind, îşi isprăvi treaba, lovi cu palma peste aripile

şeii şi rămase aşteptând, sprijinindu-şi mâna de grumazul calului.

— Bună, Walter, îi strigă Loveday.

— Bună.

— Eşti deja gata! Ştiai că sosim?

— Domnul Nettlebed a trimis-o pe tânăra Kitty să mă anunţe. Walter schiţă o scurtă înclinare din cap spre Jeremy. Bună, Jeremy. Nu ştiam că ai poposit acasă.

— Am un weekend liber. Cum îţi merg lucrurile?

— Oh, nu prea rău. Vii şi tu cu noi?

— Nu, nu astăzi. Noi coborâm spre golfuleţ. Am luat şi câinii. Ţi-o prezint pe prietena lui Loveday, Judith Dunbar.

Walter îşi întoarse uşor faţa spre Judith şi o salută, dând din cap.

Era un tânăr extraordinar de frumos, zvelt, oacheş, ars de soare, bătut de vânturi, ca un ţigan, cu pletele negre căzându-i în cârlionţi până la umeri, cu ochii semănând cu două boabe de cafea. Purta pantaloni din catifea reiată, o cămaşă groasă cu dungi albastre şi o vestă din piele. În jurul gâtului măsliniu îşi înfăşurase o batistă galbenă, din bumbac. Ce vârstă să fi avut? Şaisprezece sau poate şaptesprezece ani? Însă părea mai mare, ajuns deja la maturitate, deşi tuleiele bărbiei abia începuseră să-i umbrească chipul. Înfăţişarea lui o duse pe Judith cu gândul la Heathcliff din "La răscruce de vânturi" şi înţelese perfect de bine de ce se arăta Loveday atât de pasionată să călărească pe Tinkerbell. Chiar şi Judith putea pricepe ispita cavalcadelor dacă era să ai parte de compania seducătoare a lui Walter Mudge. Stătură pe loc şi îi priviră cum încalecă. Walter se abţinu să sprijine piciorul lui

Loveday; ea se sălta în şa fără efort, mlădiindu-şi trupul, ceea ce sugera un soi de încântare de sine.

— Distracţie plăcută, îi spuse Judith lui Loveday.

— Şi vouă, îi răspunse ea, ridicându-şi cravaşa.

În curte răsună brusc tropot de copite, apoi zgomotul se domoli când caii se avântară în galop spre drumul pietruit. În lumina sclipitoare, glacială, micul anturaj constituia o privelişte atrăgătoare. Caii fugeau întins şi dispărură în desişurile crângului de stejari. Ropotul copitelor se stinse.

— Unde se duc? întrebă Judith.

— Probabil coboară pe potecă spre Lidgey, ca apoi să aburce către terenul mlăştinos.

— Văzându-i, mi-aş dori să îndrăgesc caii.

— Ori îţi plac, ori nu. Haide, este prea frig să stăm pe loc.

Porniră pe drumul urmat de călăreţi şi cotiră la dreapta, unde cărarea şerpuia printre grădini, coborând spre coastă. Câinii ţâşniră înainte şi curând se făcură nevăzuţi.

— N-or să se rătăcească, nu-i aşa?

Simţindu-se răspunzătoare de soarta lor, Judith era îngrijorată, dar Jeremy o linişti:

— Ei cunosc drumul la fel de bine ca oricine. Până când vom ajunge noi la golfuleţ, câinii vor fi deja acolo, iar Tigru va fi şi înotat în mare.

Jeremy mergea în frunte şi Judith îl urma, de-a lungul unei poteci întortocheate care-i călăuzea în direcţia ţărmului. Pajiştile presărate cu flori rămăseseră mult în spate. Se strecurară pe o poartă mică din fier forjat şi brusc cărarea se îngustă, cufundându-se într-o junglă de vegetaţie semitropicală; camelii, hortensii mari,

rododendroni falnici, tufişuri de ciritel[1], pâlcuri de bambuşi luxurianţi, palmieri ale căror trunchiuri erau acoperite cu rogojini în vederea iernatului. Sus, deasupra capului, ramurile golaşe, desfrunzite, ale ulmilor şi fagilor fremătau în bătaia vântului şi legănau şiraguri de ciori care croncăneau posac. Un pârâiaş ivit de sub pământ bolborosea şi curgea risipit printre muşchi, ferigi şi bolovani, alături de drumul lor. Din când în când traversau apa curgătoare, trecând peste podeţe decorative de lemn, meşterite în modele vag orientale, ducând-o pe Judith cu gândul la ornamentaţiile chinezeşti pe porţelan cu motive de salcie plângătoare.

Clipocitul apei şi foşnetul vântului erau singurele sunete; paşii lor se înfundau în stratul gros de frunze moarte şi doar când străbăteau podiştile scândura de lemn le scârţâia sub picioare.

Jeremy se opri pe ultimul podeţ, aşteptând-o pe Judith să-l prindă din urmă. Câinii nu se zăreau nicăieri.

— Cum te simţi?

— Foarte bine.

— Perfect! Acum am ajuns la tunel.

El porni din nou. Judith privi înainte şi văzu că poteca în pantă se afunda într-o grotă ţesută de rubarbură[2], plantă monstruoasă, cu tulpinile acoperite de ţepi, cu frunze uriaşe, palmate, în formă de umbrelă. Judith mai văzuse şi înainte această plantă ghimpoasă, dar niciodată crescând într-o atare profunzime. Se bol-

---

[1] ciritel - arbust mic din familia rozaceelor.

[2] rubarbură sau revent – (Rheum Officinale) - plantă erbacee din familia Poligonaceelor, cu frunze mari de 50-70 de centimetri şi nervuri proeminente. Se cultivă mult în ţările din nord-vestul Europei.

tise şi se împânzise pe un cuprins nemărginit, ca un păienjeniş, sinistră precum creaturile de pe altă planetă, şi Judith îşi adună tot curajul ca să-şi urmeze călăuza. În tunel, lumina zilei se estompă. Părea ca şi cum ar fi înotat pe sub apă, atât de umed şi verzui era totul.

Înainta anevoios, străduindu-se să ţină pasul cu Jeremy, dar picioarele îi alunecau pe cărăruia râpoasă. Îşi ridică vocea ca să se facă auzită.

— Nu pot să sufăr rubarbura, îi spuse ea, iar Jeremy privi în spate, zâmbindu-i peste umăr.

— În Brazilia, oamenii îi folosesc frunzele în loc de umbrelă.

— Prefer să mă ud până la piele.

— Aproape am ajuns la capăt.

Şi într-adevăr, câteva clipe mai târziu ieşiră din întunecimea desişurilor virgine, iar lumina sclipitoare a după-amiezei de iarnă le scăldă iarăşi feţele. Judith văzu că se găseau la marginea unei cariere de piatră, de mult abandonată. Drumul se frângea într-un zigzag de trepte de piatră, grosolan cioplite, care coborau la poalele colinei. Pârâul, al cărui susur îl auziseră tot timpul, se ivi acum din nou: se rostogolea în spume peste muchia unei stânci, formând o cascadă, şi cădea cu vuiet într-o crevasă verde smarald, năpădită de muşchi şi ferigi, înceţoşată de şuvoaiele de apă. Zgomotul era asurzitor. Pereţii carierei de piatră erau acoperiţi cu mesembrianthemum[1]; baza, presărată cu stânci şi bolovani, devenise de-a lungul timpului, o

[1] mesembrianthemum - denumire grecească ("mesembria" - după-amiază şi "anthemon" - floare) dată unei specii de plantă suculentă, cu flori strălucitoare.

grădină sălbatică de rug-de-mure, troscot, caprifoi încâlcit, prihor grunţuros şi omag de culoarea untului. Aerul era dulceag, înmiresmat de aroma ca de migdal a genistrelor, precum şi de mirosul pătrunzător al algelor marine, şi Judith ştiu că se apropiaseră, în sfârşit, de plajă.

Cu deosebită grijă, ei coborâră treptele abrupte. La poalele colinei, poteca, redusă acum la un fir îngust, urmărea cursul apei curgătoare, răsucindu-se printre bolovani cu forme contorsionate, până când ajunseră la capătul celălalt al carierei, la intrarea veche. Aici, vadul înverzit, puţin adânc, se povârnea spre o poartă de lemn. Pârâul se cufunda într-o galerie de drenaj şi dispărea. Ei urcară malul, intrară pe poartă şi dădură de un drum îngust de ţară. În capătul îndepărtat se ridica un zid scund de piatră, dincolo de care zăriră stâncile şi marea. Coborând pe domeniile de la Nancherrow, ei fuseseră adăpostiţi de vegetaţia luxuriantă, dar acum erau expuşi rafalelor înteţite de vânt care se abăteau dinspre sud-est. Soarele se ascunsese între pături de nori, marea era de un albastru intens, smălţuită cu creste albe, spumoase. Străbătură drumeagul şi săriră prin pârleaz zidul de piatră. Stâncile nu erau abrupte. O potecă, brăzdată de iarbă, ducea către ţărm, printre genistre ţepoase, ferigi şi pâlcuri de primule sălbatice. Mareea era joasă şi dunele alburii de nisip se arcuiau pe plajă ca nişte mici insule. Prietenul lor de drum, pârâul, apăru iarăşi, revărsându-se peste stânci şi de aici peste nisipuri, unindu-şi apele cu talazurile printr-un canal care tăia plaja în două. Vântul şuiera. Pescăruşi treceau ţipând deasupră-le şi clocotul valurilor era continuu, spumegând pe ţărm, apoi retrăgându-se cu un vuiet asurzitor.

Aşa cum îi promisese Jeremy, câinii erau deja acolo, Tigru ud după baia în mare, iar Pekoe săpa o groapă, muşinând niscaiva mortăciuni îngropate în nisip. Altminteri, nici un suflet nu se găsea prin preajmă; doar câinii, pescăruşii şi ei doi:

— Nu vine niciodată nimeni aici? întrebă ea.

— Nu. Cred că majoritatea oamenilor nu ştiu de existenţa acestui golfuleţ. Jeremy coborî mai mult, trecând peste bolovanii cu muchii ascuţite şi Judith îl urmă cu şovăială. În cele din urmă, ajunseră la un prag lat de rocă, ieşit proeminent deasupra plajei, unde fisurile erau acoperite de alge marine şi îngălbenite de licheni.

— Cum vezi, plaja este abruptă, aşa că, atunci când fluxul mării se revarsă în potop, apa este adâncă de douăzeci de picioare, sau mai mult, şi limpede precum cristalul. Tocmai bună pentru scufundări. Ştii să plonjezi? Jeremy îi surâse.

— Da. M-a învăţat tata în piscina de la Galle Face Hotel.

— Trebuie să vii la vară să-ţi demonstrezi curajul. E un loc absolut mirific. Pe stânca asta facem picnicuri, fără teamă că termosul va fi luat de şuvoaiele fluxului. În plus, locul pare adăpostit, ferit de bătaia vântului. Ce-ar fi să ne aşezăm aici câteva clipe?

Ceea ce şi făcură, răsucindu-se puţin ca să-şi găsească o poziţie convenabilă pe roca tare. Iar Judith nu mai tremura înfrigurată, fiind încălzită de mers, de razele soarelui sclipitor, strecurate prin puloverul gros şi de prezenţa agreabilă, relaxantă a însoţitorului ei.

— Nu ştiu dacă cunoşti plaja de la Penmarron, dar este complet diferită de aceasta. E mare cât un deşert şi pustie, iar dacă vrei să te adăposteşti de vântul care

suflă dinspre nord, trebuie s-o faci printre dunele de nisip. Este foarte frumoasă, dar asta-i mult mai... Îşi căută cuvântul potrivit.

— Intimă, familiară? completă Jeremy.

— Da, exact ce vreau să spun. Sunt... bucuroasă că m-ai adus s-o văd. Sper că nu te-ai simţit obligat. M-am învăţat să mă descurc şi singură.

— Sunt convins. Dar nu-ţi fă griji. Am vrut să vin aici. Îmi place acest loc nespus de mult. Probabil un soi de împrospătare a sufletului. El şedea cu coatele sprijinite pe genunchi, scrutând marea prin ochelari. Vezi cormoranii cocoţaţi pe stânca de colo? Câteodată, pe vreme caldă, focile vin în acel loc şi se tolănesc la soare. Câinii aproape înnebunesc. Nu ştiu ce să mă mai fac cu ei.

Se lăsă tăcerea. Judith se gândi cum Loveday şi Walter probabil galopează acum prin tărâmurile mlăştinoase, dar mica zvâcnire de invidie, încercată când îi privise plecând, se stinsese demult. Se simţea în compania lui Jeremy aproape la fel de bine ca şi când ar fi fost singură.

După câteva clipe, Judith grăi:

— Cunoşti totul aici în cel mai mic detaliu, nu-i aşa? Mă refer la Nancherrow. Şi la familia Carey-Lewis. De parcă ar fi propriu-ţi cămin şi propria-ţi familie. Şi totuşi nu sunt.

Jeremy se înclină şi mai mult înainte:

— Îmi este cumva o a doua casă. Înţelegi? Vin aici de ani de zile. Am ajuns să-i cunosc pe Carey-Lewis fiindcă tata le este de multă vreme medic; când am mai crescut şi am început să joc rugbi şi crichet, colonelul m-a luat, ca să zic aşa, sub aripa lui, m-a sprijinit şi m-a încurajat. Este un mare aficianado. A participat

întotdeauna la meciurile mele, susţinând echipa din Cornwall. Iar mai târziu, a început să mă invite la vânătoare, gest extrem de amabil din partea sa, fiindcă tata n-a avut niciodată timp să-şi îngăduie plăcerea acestui sport şi astfel să răspundă ospitalităţii colonelului.

— Şi copiii? Adică Athena şi Edward. Şi ei sunt prietenii tăi?

— Sunt cu mult mai mici decât mine, dar da, pot să spun că-mi sunt prieteni. Când Athena a mers prima oară la baluri, mi s-a încredinţat responsabilitatea de a-i fi partener, nu că ar fi dansat vreodată cu mine, dar eram considerat demn de încrederea de-a o însoţi şi aduce teafără acasă.

— Nu te deranja că nu dansa cu tine?

— În general, nu. Cunoşteam multe alte fete.

— Este foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Fermecătoare! La fel ca mama ei. Bărbaţii se topesc după ea.

— Şi Edward?

— Pe Edward îl cunosc foarte bine. Când eram student la medicină, o duceam în permanenţă prost cu banii. De aceea, colonelul mi-a oferit o slujbă pe perioada verii. Am putea zice un post de preceptor, ca să mă exprim mai precis. Edward n-a fost niciodată prea studios şi avea nevoie de îndrumare pentru a-şi lua examenele şi a intra, în cele din urmă, la colegiul Harrow. L-am instruit, de asemenea, în tenis şi crichet. Obişnuiam să mergem la Penzance şi navigam cu un vas cu pânze luat de la clubul de acolo. Era minunat. Aşa că vezi, mi-am petrecut mult timp pe aici şi pe la ei.

— Înţeleg acum.

— Ce anume?

— De ce pari să fii un membru al familiei.

— Oricine în situaţia mea s-ar fi integrat. Dar tu? Ai avut idee la ce să te aştepţi când ai fost invitată în weekend la Nancherrow?

— Nu prea.

— Prima impresie este, într-un fel, o experienţă. Însă nu cred că te simţi copleşită.

— Nu. Judith chibzui o clipă la acest aspect. Poate fiindcă sunt cu toţii atât de drăguţi. Dacă n-ar fi fost aşa, m-aş fi înfricoşat puţin, fiindcă totu-i atât de... opulent. Vreau să spun, majordom, poneiţ, cai de călărie, doică, partide de vânătoare. N-am cunoscut pe nimeni în Anglia care să aibă majordom. În Ceylon este altfel, pentru că toată lumea are servitori, dar majoritatea oamenilor de aici au doar o bucătăreasă. Este... este colonelul Carey-Lewis putred de bogat?

— Nu mai mult decât orice alt moşier din Cornwall.

— Dar...

— Averea aparţine Dianei, unicul copil al unui gentleman foarte înstărit, pe nume Lord Awliscombe. La moartea lui, ea a moştenit totul.

Se pare că Diana fusese binecuvântată cu toate darurile de pe pământ.

— Trebuie să fi avut o ursitoare foarte specială, ca să fie aşa de frumoasă, bogată şi fermecătoare. Majoritatea oamenilor s-ar mulţumi doar cu unul dintre aceste bunuri. Şi, nu numai frumoasă, ci încă tânără. N-ai crede că are copii atât de mari.

— Avea doar şaptesprezece ani când s-a măritat cu Edgar.

— Edgar! Ăsta-i numele de botez al colonelului?

— Da. Este desigur mult mai în vârstă decât Diana, dar a adorat-o toată viaţa şi, în cele din urmă, a cucerit-o. Iar căsnicia lor n-a fost tulburată niciodată.

— Dacă o iubeşte atât, nu-l supără oameni ca Tommy Mortimer?

— Crezi c-ar trebui? Jeremy râse.

Judith se simţi jenată, ca şi când vorbele ei ar fi fost rostite de o persoană teribil de mărginită şi de formalistă.

— Nu, sigur că nu. Doar că pare... el pare... Se împotmoli. Mă întreb dacă nu-i actor?

— Din cauza gesturilor expansive şi a vocii mieroase? O greşeală lesne de făcut. Nu, nu este actor, ci bijutier. Familia lui deţine un magazin de argintărie pe Regent Street. Ştii, unde oamenii se duc să cumpere cadouri costisitoare de nuntă, inele de logodnă şi alte lucruri. Mama a fost odată acolo, doar ca să-şi facă găuri în urechi. Mi-a spus că a ieşit simţindu-se ca un milionar.

— Nu-i căsătorit? Bineînţeles, mă refer la Tommy Mortimer.

— Nu. Declară că o iubeşte doar pe Diana, dar cred că adevărul e altul. Îi place burlăcia, să se joace cu dragostea, să aibă aventuri galante. A şovăit întotdeauna să renunţe la libertatea lui. Dar este cel mai apropiat prieten al Dianei. Îi poartă de grijă când ea vine la Londra, după cum şi el poposeşte aici când simte nevoia unei mici relaxări şi a unei plimbări în aer curat.

Totuşi, lui Judith îi era încă dificil să priceapă.

— Şi pe colonel nu-l deranjează deloc?

— Nu cred. El şi Diana şi-au rostuit astfel vieţile încât fiecare să-şi vadă de propriile interese. Diana are cuibuşorul ei la Londra unde se retrage uneori când vrea să evadeze. Edgar urăşte Londra. Se duce acolo numai când discută cu agentul său de bursă sau când

urmăreşte partidele de crichet de la Lord's. Şi niciodată nu doarme în casa Dianei, ci stă la clubul său. În esenţă, este un provincial. Întotdeauna a fost. Viaţa sa este Nancherrow, ferma şi domeniul, vânătorile şi câteodată pescuitul de somon în Devon. De asemenea, este magistrat şi face parte din Consiliul districtual. Un om permanent ocupat. În plus, aşa cum am menţionat deja, este mult mai bătrân decât Diana. Chiar dacă ar fi dorit, n-ar fi putut ţine pasul cu toate distracţiile care-i plac ei.

— Care-s astea?

— Oh, cumpărăturile şi jocul de bridge, dineurile la Londra, cluburile de noapte, concertele şi teatrul. Odată, l-a luat şi pe el la concert şi Edgar a moţăit aproape tot timpul. După părerea lui, singurele melodii frumoase sunt "Dacă ai fi unica fată de pe lume" şi "Pământul speranţei şi al gloriei"

Judith surâse şi grăi:

— Mi-e foarte simpatic. Are o înfăţişare atât de blândă.

— Este bun cu adevărat. Şi e, de asemenea, penibil de timid. Dar se pare că tu ai discutat destule cu el şi ai spart gheaţa...

În acest punct, interludiul lor liniştit fu curmat brusc. Sătui de nisip şi mare, câinii veniră în căutarea lor, cărăţându-se pe stânci. Tigru era leoarcă după al doilea înot, iar blana lui Pekoe prinsese o pojghiţă de nisip umed. Comportamentul lor părea să arate că se plictisiseră de acele locuri şi că doreau să-şi continue plimbarea. Totodată, soarele dispăruse sub o perdea de neguri, marea devenise cenuşie, vântul se înteţise şi, hotărât, era timpul să se urnească din loc.

Nu se întoarseră pe drumul pe care veniseră, prin

grădinile sălbatice, ci pe poteca de ţară, mergând agale de-a lungul coastei o milă sau mai mult. Apoi, se depărtară de mare, urcară un vad abrupt, înconjurat de stejari strâmbi şi chirciţi de vânt, pe unde curgea o vână liniştită de apă. Când ajunseră la capătul acesteia, se pomeniră deja în apropierea mlaştinii, dar cotiră spre dreapta, pe un drumeag care ducea la Nancherrow, printre izlazuri, unde păşteau cirezi de vaci de lapte. La marginea acestor păşuni, în loc de porţi, se ridicau vechi pârleazuri, lespezi de granit ce astupau şanţurile adânci.

— Primele îngrădituri pentru vite din Anglia, remarcă Jeremy, trecând peste aceste obstacole, şi mult mai eficiente decât porţile, fiindcă drumeţii şi hoinarii nu le pot lăsa deschise.

Tigru sări peste dalele de piatră ca la curse sau la hărţuirea vânatului, dar Pekoe se poticni lângă prima şi trebui să fie purtat în braţe.

Când ajunseră din nou la Nancherrow, se făcuse aproape ora cinci şi după-amiaza se stingea încet în amurg. Acum, norii împânziseră cerul, soarele se întunecase de-a binelea, crepusculul îşi întindea umbrele.

Judith era ostenită. Pe când se apropiau de casă, de-abia târându-şi picioarele pe ultima porţiune a aleii, ea întrebă:

— S-o fi întors Loveday?

— Mai mult ca sigur. Walter n-ar risca să-i prindă întunericul.

Acum, până şi câinii înaintau anevoie, mişcându-şi lent labele, dar se găseau deja la mică distanţă de conac. Arborii se răreau, drumul de acces şerpuia domol şi clădirea se ivi la orizont, luminile strălucind la ferestre şi deasupra intrării principale. Totuşi, nu

intrară pe acolo, ci ocoliră prin spate, pătrunzând în sala de arme.

— Regula casei, îi explică Jeremy. Câinii n-au voie în celelalte încăperi până ce nu s-au zvântat. Altminteri, toate canapelele şi covoarele ar fi permanent murdare. El umplu vasele de email cu apă proaspătă şi rămase privind cum beau câinii. Potolindu-şi setea, ei se scuturară, apoi se tolăniră recunoscători în coşurile lor.

— Asta e, spuse Jeremy. Haide s-o căutăm pe Mary. Pesemne ne aşteaptă deja, cu ibricul pe foc. Vreau să mă spăl pe mâini. Ne întâlnim în camera copiilor.

Judith urcă anevoie scara, îndreptându-se spre dormitorul său. I se păru acum diferit: câtuşi de puţin nou şi necunoscut, ci familiar. Se întorsese la Nancherrow, însă nu se mai simţea ca atunci când văzuse casa pentru prima oară. De-acum se considera unul dintre locatarii obişnuiţi, deja acceptaţi, iar aceasta era camera ei. Îşi scoase puloverul gros, îl azvârli pe pat, intră în baie să se spele cu săpunul parfumat şi se şterse pe prosop. Apoi, îşi perie părul răvăşit de vânt şi şi-l prinse la spate într-o coadă. Chipul său reflectat în oglindă era împurpurat de mişcarea în aer liber. Căscă. Fusese o zi lungă şi încă nu se sfârşise. Stinse lumina şi porni spre camera copiilor.

Jeremy, ajuns deja acolo, stătea împreună cu Mary şi Loveday la măsuţa de ceai, ungându-şi cu unt o plăcintă de ovăz.

— Nu ştiam unde ai dispărut, spuse Loveday când Judith li se alătură. Ai zăbovit o veşnicie. Mary şi cu mine ne gândeam să trimitem pe cineva să te caute. Judith îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ei. Era un soi de cerească beatitudine că putea, în sfârşit, să-şi odihnească picioarele. În sobă, focul ardea cu vâlvătăi

şi Mary trăsese draperiile peste priveliştea serii în asfinţit.

— Ţi-a plăcut golfuleţul?

— Este foarte frumos.

— Cum preferi ceaiul? o întrebă Mary. Cu lapte şi fără zahăr? Ai nevoie de o ceaşcă bună după o asemenea plimbare. Tocmai îi spuneam lui Jeremy că nu trebuia să te poarte atâta cale.

— Nu m-a deranjat. M-am simţit bine. Ţie cum ţi-a mers, Loveday?

— Minunat! Loveday avusese o după-amiază perfectă, plină de aventuri. Tinkerbell sărise peste un pârleaz din bârne, iar Ranger se speriase de un sac zdrenţuit care fâlfâia agăţat de un tufiş de mărăcini, însă Walter fusese uimitor şi izbutise să-i stăpânească panica şi să-l liniştească.

— Am crezut într-adevăr că o să urmeze un dezastru.

Sus, pe terenurile mlăştinoase, îşi lăsaseră caii să galopeze mile întregi, până ce-i simţiră plini de spumă; fusese raiul pe pământ şi aerul atât de limpede încât văzuseră până departe, în zare. Şi Loveday plutise ca în al nouălea cer şi de-abia aştepta să mai călărească împreună cu Walter.

— M-am distrat mult mai bine decât cu tati, fiindcă el e întotdeauna prea grijuliu.

— Sper că Walter nu te-a expus la riscuri, spuse Mary cu severitate.

— Of, Mary, eşti aşa pisăloagă. Îmi pot purta şi singură de grijă foarte bine.

Isprăviră în cele din urmă de mâncat şi de băut, după ce se tot îndopară cu plăcintă calde, prăjiturele din aluat fraged, biscuiţi şi sandvişuri. Jeremy se spri-

jini de spătarul scaunului şi se întinse cu voluptate. Lui Judith îi fu teamă că scăunelul s-ar putea sfărâma în ţăndări sub greutatea lui. Dar nu se întâmplă aşa.

— N-aş vrea, dar pur şi simplu trebuie să plec. Altfel n-o să ajung acasă la timp pentru cină, spuse el.

— Nu-mi imaginez cum de te mai poţi gândi la mâncare după ce te-ai umflat cu plăcinte, îi zise Loveday.

— Vorbeşte în numele tău.

Se ridică în picioare şi în acelaşi timp uşa se deschise şi apăru Diana.

— Ei bine, iată-vă pe toţi laolaltă, ghiftuiţi. Şi ce drăguţ arătaţi!

— Aţi servit ceaiul, doamnă Carey-Lewis?

— Da, familia Parker-Brown a plecat, fiindcă trebuia să meargă la o petrecere. Iar bărbaţii s-au cufundat în lectura ziarelor. Jeremy, văd că te pregăteşti să ne părăseşti.

— Mă tem că da.

— Ne-a făcut deosebită plăcere că ai venit în vizită. Transmite salutările mele părinţilor tăi...

— Vă mulţumesc pentru prânz şi pentru toate. Mă duc să-mi iau rămas bun de la colonel şi de la Tommy.

— Te rog. Şi nu uita, te aşteptăm cât de curând.

— Nu ştiu când o să fie posibil, deşi mi-ar plăcea. La revedere, fetelor. La revedere, Judith. Mi-a părut nespus de bine să te reîntâlnesc. La revedere, Mary... O sărută pe obraz. Şi ţie, Diana. O sărută şi pe ea, porni spre uşă, o deschise, flutură scurt din mână şi dispăru.

— N-a fost niciodată genul de om care să-şi piardă timpul, spuse Diana zâmbind. Un tânăr cu adevărat simpatic! Şi se instală în colţul canapelei, aproape de foc. Fetelor, vreţi să coborâţi la masă ori să cinaţi cu Mary?

— Trebuie să ne schimbăm pentru cină? întrebă Loveday.

— Oh, draga mea, ce întrebare stupidă! Bineînţeles că da.

— În cazul ăsta, prefer să stau aici şi să mănânc ouă jumări sau altceva.

Diana îşi încreţi sprâncenele frumoase.

— Şi tu, Judith?

— Îmi plac ouăle jumări, îi răspunse ea. În plus, n-am nici o rochie de schimb.

— Bine, dacă amândouă vreţi aşa, am să-i spun lui Nettlebed să vă aducă tava sus. Scotoci în buzunarul cardiganului său gri şi-şi scoase ţigările şi bricheta de aur. Judith, cum rămâne cu minunata cutie pe care ai adus-o? Mi-ai promis că mi-o arăţi după ceai. Vino cu ea aici ca să ne uităm acum.

Astfel că în următoarele zece minute se desfătară privind fermecătoarea cutie de lemn de cedru şi urzeala micii încuietori. Diana era vrăjită de frumuseţea ei, admiră fiecare detaliu al comorii lui Judith, deschizând şi închizând sertăraşele, promiţându-i colecţia sa de scoici de Kauri[1]

— Ai putea-o folosi drept casetă pentru bijuterii. Ca să-ţi păstrezi inelele şi alte giuvaericale. Ar fi în deplină siguranţă.

— Nu am nici inele, nici giuvaeruri.

— O să le agoniseşti. Diana înclină capacul pentru ultima oară şi încuie broasca. Unde ai de gând s-o ţii?

---

[1] Kauri (din limba hindusă) - varietate de scoici ale unor mici gasteropozi care se găsesc pe ţărmurile Oceanului Indian. O specie asemănătoare de melci se întâlneşte şi pe coastele britanice.

— Presupun că la mătuşa Louise... Am s-o duc acolo la mijlocul trimestrului.

— Da, spuse Loveday, bestia de infirmieră refuză să cedeze un colţişor din dulapul de Cruce Roşie.

— De ce n-o laşi aici? întrebă Diana.

— Aici?

— Da, la Nancherrow. În dormitorul tău. Astfel, de fiecare dată când vei veni la noi, o vei găsi aici.

— Dar... (Deci, va fi invitată din nou, fu tot ce îi trecu lui Judith prin minte. Această vizită nu era prima şi ultima. Va mai fi poftită la Nancherrow.) Dar n-o să vă încurce?

— Câtuşi de puţin. Şi data viitoare trebuie să-ţi aduci hainele şi să le laşi de asemenea aici, ca şi cum acesta ar fi căminul tău. Astfel, n-o să mai umbli încoace şi încolo îmbrăcată în vechiturile Athenei.

— Mi-a făcut plăcere să le port. N-am avut niciodată un pulover din caşmir.

— Atunci, păstrează-l. O să-l punem în dulapul tău. Începutul garderobei tale de la Nancherrow.

*

Lavinia Boscawen, care se împăcase demult cu gândul că cei foarte bătrâni nu au nevoie decât de puţin somn, stătea întinsă în patul ei dublu, moale ca puful, cu faţa întoarsă spre fereastră, şi privea cum se subţiază întunericul nopţii odată cu revărsatul zorilor. Draperiile erau date într-o parte şi-n alta, trase cât se putea de mult, fiindcă ea considera dintotdeauna umbrele beznei, stelele clipind înfiorate pe boltă, mirosmele şi sunetele nopţii mult prea preţioase pentru a-ţi fi ascunse.

Draperiile erau foarte vechi... dar nu la fel de vârst-

nice ca doamna Boscawen însăşi, totuşi numărau tot atâţia ani cât trăise ea în Casa Dower, ceea ce însemna aproape jumătate de veac. Razele soarelui şi uzura le decoloraseră şi le zdrenţuiseră; textura odinioară groasă, acum asemeni lânii unei oi bătrâne, se destrămase pe ici pe colo, tivul cu panglică extrafor şi şnururile de strâns în părţi se deşiraseră şi abia se mai ţineau într-un fir de aţă. Dar nu conta. Fuseseră frumoase odată, ea le alesese şi le îndrăgise. Cu siguranţă, aveau să-i supravieţuiască.

Nu ploua în această dimineaţă, fapt căruia îi era recunoscătoare. În timpul iernii, căzuseră multe ploi şi, cu toate că la cei optzeci şi cinci de ani ai săi încetase să mai colinde prin sat ori să hoinărească în plimbări lungi şi sănătoase, îi era totuşi plăcut să ştie că poate ieşi în grădină, ca să petreacă o oră sau două, învârtindu-se de colo-colo, în aerul dulce şi curat, acoperindu-şi trandafirii cu paie sau adunând în grămezi frunzele de narcise, odată ce florile aurii li se veştejiseră. Pentru această îndeletnicire, avea un scăunel de îngenuncheat, pe care nepotul ei Edgar îl concepuse şi îl făcuse anume pentru ea la tâmplăria din sat: era capitonat cu un strat de cauciuc ca să-i protejeze de umezeală genunchii bătrâni şi avea mânere solide, bune de apucat când dorea să se ridice în picioare. O invenţie simplă, dar atât de practică. Exact în spiritul lui Edgar însuşi, pe care Lavinia îl îndrăgise ca pe un fiu, de vreme ce nu fusese binecuvântată să aibă proprii copii.

Cerul pălea. O zi de duminică frumoasă, deşi rece. Îşi aminti că Edgar şi Diana veneau la dejun, aducându-i pe Loveday, Tommy Mortimer şi pe colega de şcoală a lui Loveday. Tommy Mortimer era o veche

cunoştinţă, întâlnită în desele ocazii când acesta părăsea Londra şi evada în weekend, în provincie, la Nancherrow. Întrucât el era prietenul Dianei, atent, afectuos, o sursă inepuizabilă de complimente exagerate, înflorite, Lavinia îi suspectase profund purtarea la început, bănuindu-l de intenţii dezonorante; de dragul lui Edgar, încercase resentimente surde faţă de Tommy, văzând cum îi dă mereu târcoale Dianei, cu galanteriile sale sufocante. Dar, cu trecerea timpului, Lavinia îşi formă propria părere despre Tommy Mortimer, realizând că nu reprezintă nici un pericol pentru căsnicia lui Edgar şi astfel fu în stare să se amuze de manierele lui extravagante şi chiar să se ataşeze de el ca de un om curtenitor. Cât despre colega de şcoală a lui Loveday, aceasta îi era complet necunoscută. Dar va fi interesant de descoperit ce fel de fată îşi găsise să aducă aici în weekend neastâmpărata şi capricioasa de Loveday.

Cu alte cuvinte, o ocazie deosebită. La prânz, urma să servească doi boboci de raţă, legume proaspete, un sufleu de lămâie şi compot de nectarine. Pe raftul din cămară se afla, de asemenea, un excelent Stilton[1].

Lavinia trebuia să-i amintească lui Isobel să pună la rece vinul alb de Rin.

Isobel! La vârsta sa înaintată, Lavinia avea puţine griji. Încă din anii de maturitate, ajunsese la concluzia că era inutil să se frământe în legătură cu lucrurile asupra cărora nu avea nici un control. Acestea includeau propria sa moarte, vremea, şi, în ultimul timp, nefericitul şir de evenimente ce se derulau în Germania.

---

[1] Stilton – varietate superioară de brânză din localitatea cu acelaşi nume.

Aşa că, după ce citea ziarele cu conştiinciozitate, îşi îndrepta gândul cu fermitate spre alte lucruri: să comande un nou soi de trandafiri, să taie crengile uscate ale arbuştilor, să răsfoiască romanele din bibliotecă, să scrie epistole şi să le citească pe cele primite de la vechi prietene. Apoi, lucra să-şi termine goblenul şi discuta zilnic cu Isobel despre problemele micii gospodării. Însă Isobel începuse s-o cam îngrijoreze. Cu doar zece ani mai tânără decât Lavinia, pe bătrâna menajeră o părăsiseră puterile şi era într-adevăr depăşită de treburile casei, care constituiseră esenţa vieţii ei în ultimele patru decenii. Din când în când, Lavinia îşi aduna curajul şi aducea vorba despre pensionarea lui Isobel, dar aceasta devenea atunci arţăgoasă şi supărăcioasă, de parcă Lavinia ar fi încercat să se debaraseze de ea şi, inevitabil, urmau două, trei zile umbrite de pică şi de susceptibilităţi exagerate. Totuşi, ajunseseră la un compromis şi acum nevasta poştaşului urca dealul din sat în fiecare dimineaţă. Angajată să facă "muncile grele", ea se infiltrase treptat dincolo de uşile bucătăriei şi preluase şi restul treburilor casnice – lustruirea podelelor, curăţarea cu peria a plăcilor de ardezie de pe verandă şi, în general, dereticarea tuturor odăilor care să arate strălucitor şi să fie plăcut mirositoare. La început, Isobel tratase această paşnică fiinţă cu dispreţ suveran, ceea ce pleda în favoarea soţiei poştaşului care rezistase unei lungi perioade de necooperare; învinsese în cele din urmă ostilitatea lui Isobel, sfârşind prin a se împrieteni. Dar soţia poştaşului nu venea duminicile şi prânzul avea să însemne multă trudă pentru Isobel. Lavinia îşi dorea s-o poată ajuta puţin, deşi nu mai era în stare să facă ceva mai mult decât să fiarbă un ou. Însă era întotdeauna în joc

orgoliul ţâfnoasei Isobel şi la sfârşitul zilei îi venea mai uşor dacă nu se amesteca.

Undeva, în grădină, o mierlă cânta ca un flaut nevăzut. Jos, la parter, o uşă fu deschisă şi apoi trântită. Lavinia se propti în grămada de perne moi, se răsuci şi întinse mâna după ochelarii aşezaţi pe noptieră. Era o noptieră destul de mare, asemeni unui birouaş, datorită puzderiei de obiecte mărunte, dar importante, pe care obişnuia să şi le ţină la îndemână: ochelarii, paharul cu apă, cutia cu biscuiţi pentru ceai, un bloc de hârtie, un creion ascuţit în cazul în care vreo ideeă sclipitoare îi fulgera prin minte în miez de noapte; o fotografie a răposatului ei soţ, Eustace Boscawen, holbându-se cu severitate din chenarul de catifea albastră, Biblia şi cartea ei preferată, "Turnurile din Barchester". Probabil, o recitea pentru a şasea oară, dar Trollope[1] era un romancier care o reconforta; parcurgând filele cărţii se simţea ca şi cum cineva ar fi condus-o de mână şi ar fi purtat-o îndărăt în timp, într-un trecut patriarhal.

Se forţă să se întindă după ochelari. Un lucru bun măcar, îşi spuse ea în sine, cel puţin proteza dentară nu-i rânjea sfidător dintr-un pahărel cu apă, ca la alţii. Era mândră de dinţii ei. Câte femei la optzeci şi cinci de ani mai aveau încă dantura intactă? În orice caz, puţine la număr. Iar cele care îşi dăduseră obştescul sfârşit nu mai contau acum. Lavinia putea încă să zâm-

[1] Anthony Trollope – (1815-1882) scriitor englez. Romanul său "Turnurile din Barchester", localizat în vestul Angliei, înfăţişează cu o ironie ilară monotonia vieţii cotidiene provinciale şi creează o galerie de portrete memorabile ale reprezentanţilor diverselor clase sociale.

bească şi să râdă fără teama de a supăra pe cineva, arătându-şi gura ştirbă şi placa glisantă.

Privi la ceas: şapte şi jumătate. Isobel urca scara. Auzea treptele scârţâind şi paşii ei opintiţi, de om bătrân, traversând palierul. Un ciocănit pripit; uşa se deschise şi ea apăru purtând pe o tavă un pahar cu apă fiartă în care plutea o lămâie. N-ar mai trebui să persiste în acest vechi obicei; Laviniei îi mergea destul de bine şi fără acest păhărel. Dar Isobel îi servise limonadă fierbinte în fiecare dimineaţă, timp de patruzeci de ani şi nu avea de gând să se oprească acum.

— Bună dimineaţa. E destul de rece afară, îi spuse ea. Făcu loc pe noptieră şi aşeză tava. Mâinile îi erau noduroase şi înroşite, încheieturile inflamate din cauza artritei şi purta o rochie albastră din bumbac şi un şorţ alb cu pestelcuţă[1].

Mai demult, îşi acoperise creştetul cu o boneţă albă din bumbac, ţuguiată şi urâtă, însă Lavinia o convinsese în cele din urmă să renunţe la acest semn de servitute. În fapt, arăta mult mai bine astfel, dezvăluindu-şi vederii părul cenuşiu, ondulat, strâns la spate în conci şi prins cu spelci[2] negre.

— Oh, îţi mulţumesc, Isobel.

Isobel străbătu camera ca să închidă fereastra, împiedicând astfel să mai răzbată încoace cântecul mierlei. Ciorapii îi erau negri, gleznele umflate deasupra pantofilor uzaţi, strânşi în curele. Ea însăşi ar fi trebuit să zacă în pat şi să fie servită cu băuturi calde,

---

[1] pestelcă, pestelcuţă – partea de sus a unui şorţ.
[2] spelcă – ac de păr.

fortifiante. Lavinia îşi dorea să nu se mai simtă atât de vinovată.

Grăi sub impulsul momentului:

— Sper că n-o să ai prea multe de făcut azi. Probabil ar trebui să nu mai dăm dejunuri.

— Asta-i acum, vă rog să nu începeţi iarăşi. Isobel aranja aferată draperiile, agitându-se fără rost şi dându-şi importanţă de parcă ar fi copleşit-o treburile. Vă purtaţi ca şi când aş fi cu un picior în groapă!

— Nu-i deloc adevărat. Vreau doar să fiu sigură că n-o să te snopeşti cu munca.

Isobel scoase un hohot sforăitor:

— Nu-i nici o şansă. Oricum, totu-i aproape pregătit. Masa este aşezată de ieri seară, când aţi servit cina în cameră, şi toate legumele sunt fierte. Am cumpărat nişte verze de Bruxelles minunate, de-abia atinse de chiciură şi le-am rumenit crocant. Acum, cobor să fac sufleul. Loveday n-ar fi mulţumită dacă n-aş prepara şi un sufleu.

— O răsfeţi, Isobel, ca toată lumea de altfel.

Isobel smârcâi de câteva ori, trăgând aer pe nas.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, toţi copiii Carey-Lewis sunt răzgâiaţi, dar se pare că nu-i nici o pagubă. Se opri şi ridică de jos capotul din lână al Laviniei, care alunecase de pe scaun pe podea. Iar eu n-am aprobat niciodată s-o trimită pe Loveday la şcoala aia... Ce rost are să faci copii dacă îi trimiţi la mile depărtare?

— S-au gândit, presupun, că aşa era cel mai bine. Oricum, asta-i de domeniul trecutului şi se pare că ea s-a acomodat la St. Ursula.

— E semn bun că şi-a adus o prietenă. Dacă s-a împrietenit cu colegele de şcoală, înseamnă că nu se simte stingheră.

— Da, ai dreptate. Dar trebuie să ne amintim că nu-i treaba noastră.

— Poate, însă avem dreptul la o părere, nu-i aşa? După ce ţinu să facă această subliniere, Isobel se îndreptă spre uşă. V-ar plăcea un ou prăjit la micul dejun?

— Îţi mulţumesc, dragă Isobel, aşa trataţie mai zic şi eu!

Isobel se retrase. Paşii ei, făcuţi cu prudenţă pe scara arcuită, se stinseră încet. Lavinia şi-o închipui coborând grijulie treaptă cu treaptă, cu mâna încleştată pe balustradă. Sentimentul de vină nu i se risipise, dar ce putea face? Absolut nimic. Îşi sorbi limonada fierbinte, se gândi la dejun şi hotărî să îmbrace rochia nouă, albastră.

*

Comportamentul lui Loveday din dimineaţa următoare sugeră limpede că mătuşa Lavinia era, dacă nu singura, una dintre puţinele persoane capabile să exercite varii influenţe asupra personalităţii ei năbădăioase. În primul rând, ea se trezise devreme ca să se spele pe cap, apoi îmbrăcă fără nici cea mai mică obiecţie tot ceea ce Mary îi pregătise de cu seară: o rochie de lână în pătrăţele, cu guler şi manşete albe strălucitoare, ciorapi albi trei sferturi şi pantofi negri cu cureluşe şi bumbi.

Găsind-o în camera copiilor, unde Mary îi usca şi-i peria părul, Judith începu să-şi facă griji în legătură cu propria-i înfăţişare. Cum Loveday arăta neobişnuit de drăguţă şi elegantă, se simţi cuprinsă de inferioritate ca o rudă săracă, nevoiaşă. Puloverul roşu-aprins din caşmir era perfect, dar...

— Nu pot să merg la dejun în pantaloni scurţi, nu-i aşa? încercă ea s-o emoţioneze pe Mary. Şi uniforma-i atât de urâtă. Nu vreau să port uniforma...

— Bineînţeles că nu. Mary era înţelegătoare şi practică la fel ca totdeauna. O să caut în dulapul Athenei o fustă drăguţă. Poţi împrumuta şi o pereche de ciorapi albi de la Loveday, identici cu ai ei, şi o să-ţi lustruiesc pantofii. Atunci, o să fii sclipitoare şi cochetă ca un bănuţ nou... Acum, pentru numele lui Dumnezeu, stai potolită, Loveday, altminteri n-o să-ţi mai usuc niciodată claia asta de păr.

Fusta, sustrasă fără scrupule din dulapul Athenei, era un kilt[1] ecosez, cu curele din piele şi catarame în talie.

— Kilt-urile sunt minunate, sublinie Mary, fiindcă oricât de gras sau de slab eşti, le poţi ajusta totdeauna. Îngenunche şi înfăşură fusta în jurul taliei lui Judith, apoi fixă curelele.

Privindu-le, Loveday chicoti:

— E ca şi cum i-ai strânge chinga lui Tinkerbell.

— Nicidecum. Ştii cum fornăie Tinkerbell aerul pe nări, ca un balon. Aşa. Este perfect! Şi lungimea-i tocmai potrivită. Îţi vine până la jumătatea genunchiului. Şi stofa are puţin roşu care se asortează cu puloverul. Mary îi zâmbi şi se săltă cu efort în picioare. Arăţi minunat. De parcă ai fi os domnesc. Acum, scoate-ţi pantofii să ţi-i lustruiască Mary bine ca să te poţi oglindi în ei.

În dimineţile de duminică, la Nancherrow micul dejun nu se servea până la ora nouă, dar chiar şi aşa,

[1] Kilt – fustanelă plisată a muntenilor din Scoţia sau a soldaţilor scoţieni.

până când fetele şi Mary îşi făcură apariţia în sufragerie, ceilalţi erau deja strânşi acolo, ospătându-se cu porridge[1] şi cârnaţi prăjiţi. Încăperea era luminată de razele soarelui şi pluteau în aer arome de cafea proaspătă.

— Ne pare rău că am întârziat, se scuză Mary.

— Ne întrebam ce faceţi. Aşezată în capul mesei, Diana purta un taior din flanelă gri deschis, impecabil croit, mulat pe trupu-i de silfidă. O bluză azurie de mătase îi scotea în relief limpezimile de safir ale ochilor şi îşi pusese cercei cu perle şi diamante, iar în jurul gâtului îi scânteia un şirag triplu de perle.

— A durat câtva timp până ne-am aranjat.

— N-are importanţă. Diana le surâse fetelor. Înţeleg perfect de bine, văzând o pereche aşa de elegantă. Mary, te-ai descurcat de minune.

Loveday se duse să-şi sărute tatăl. El şi Tommy Mortimer erau la fel de pedant îmbrăcaţi, purtând costume cu vestă, cămăşi cu guler tare şi cravate de mătase. Colonelul lăsă deoparte furculiţa ca să-şi îmbrăţişeze fiica.

— De-abia te recunosc, îi spuse el. O adevărată domniţă, gătită în rochie. Începusem să uit că picioarele tale seamănă cu...

— Of, tati, nu fi prostuţ. Arătând de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, Loveday demonstră că nu avea intenţia să renunţe cu una cu două la comportamentul său obişnuit. Şi, uite, bătrân lacom ce eşti, ţi-ai pus în farfurie trei cârnaţi. Sper că ne-ai mai păstrat şi nouă...

---

[1] porridge – griş de ovăz, fiert în lapte.

*

Mai târziu, se deplasară cu maşina pe scurta distanţă până la Rosemullion, toţi cinci aşezaţi confortabil în enormul Daimler al colonelului. Pentru biserică, Diana îşi pusese o pălărie gri de fetru, cu o mică voaletă şic, şi întrucât ziua, senină şi însorită, era totuşi friguroasă, îşi înfăşurase în jurul umerilor o capă din vulpe argintie.

Automobilul fu parcat lângă zidul ţintirimului şi merseră în coloană pe poteca îngustă, la fel ca şi ceilalţi săteni, printre vechi lespezi de mormânt şi tise bătrâne. Biserica era mică şi foarte, foarte veche, chiar mai veche, bănuia Judith, decât cea din Penmarron. Atât de veche încât părea scufundată în pământ, aşa că pătrundeai direct din lumina sclipitoare a soarelui într-o întunecime îngheţată, într-o atmosferă grea, mirosind a piatră umedă, a lemn putrezit, ros de carii, şi a cărţi de rugăciune mucegăite. Stranele erau tari şi groaznic de incomode, şi pe când se instalau în rândul din faţă, un clopot prinse a dăngăni cu sunet spart din turla de deasupra lor.

Slujba religioasă începu la unsprezece fără un sfert şi se prelungi mult, fiindcă vicarul, slujitorul bisericesc şi organistul, cu toţii extrem de bătrâni, aidoma bisericii, se împotmoleau din când în când. Singura persoană care părea să ştie ce are de făcut era colonelul Carey-Lewis: el păşi semeţ spre pupitru pentru a săvârşi citania şi apoi se strecură cu abilitate înapoi în strană. Vicarul îşi rosti incoerent predica, al cărei subiect fu neclar de la început până la sfârşit; se cântară trei imnuri, şe strânse cheta (zece şilingi de la fiecare

adult şi jumătate de coroană[1] din partea fiecărui copil), iar la urmă drept-credincioşii primiră blagoslovirea şi totul se isprăvi.

După ce îi învăluise frigul umed din biserică, pătrunzându-le până-n oase, simţiră la ieşire căldura răspândindu-li-se prin vine. Zăboviră puţin în curte, în vreme ce Diana şi colonelul schimbară câteva cuvinte cu vicarul. Părul rar şi cărunt al bătrânului ierarh i se răvăşea în bătaia vântului, iar stiharul lung se înfoia şi fâlfâia ca o pânză atârnată pe frânghie. Alţi enoriaşi, în drum spre casă, îşi duceau mâna la pălărie şi-i salutau cu respect:

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Bună dimineaţa, doamnă Carey-Lewis...

Plictisită deja, Loveday începu să ţopăie într-un picior lângă o piatră funerară, acoperită de licheni.

— Of, hai să mergem. Ea îşi smuci tatăl de braţ. Mi-e foame...

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Ce zi splendidă!

Într-un târziu, oamenii se împrăştiară care încotro, sosind deci timpul să plece şi ei. Colonelul se uită la ceas.

— Mai sunt zece minute până la prânz, anunţă el. Aşa că vom lăsa maşina aici şi ne vom continua drumul pe jos. N-o să ne strice puţină mişcare, ca să ne sporească apetitul. Haideţi, fetelor...

Porniră, apucând pe drumul îngust şi şerpuitor care urca din sat spre creasta dealului. Ziduri înalte de piatră, încununate de iederă, se aliniau de fiecare parte a

[1] o coroană – monedă de cinci şilingi.

drumeagului şi pe ulmii desfrunziţi, cu vârfurile avântate spre slava cerului, se adunaseră cârduri de ciori care umpleau văzduhul cu ţipete şi croncănituri. Colina deveni mai abruptă şi toată lumea răsufla greu.

— Dacă aş fi ştiut că mergem pe jos, nu m-aş fi încălţat cu pantofi cu tocuri, spuse Diana.

Tommy o înlănţui pe după mijloc.

— Vrei să te duc în braţe?

— Nu cred c-ar fi prea decent.

— Atunci, am să te îmboldesc pur şi simplu. Şi doar gândeşte-te ce splendid o să fie la întoarcere: coborând, putem fugi tot drumul. Sau să alunecăm la vale ca pe tobogan.

— Cel puţin, lumea va avea ce să clevetească.

Ignorând aceste persiflări, colonelul înainta cu paşi mari în frunte.

Cărarea cotea la dreapta, dar se părea că aici, la această întorsură râpoasă ajunseseră, în sfârşit, la destinaţie: în zidul înalt de pe partea dreaptă a drumului se vedea o poartă deschisă. Dincolo de aceasta, aleea de acces spre casă se unduia printre borduri de iarbă şi garduri vii, îngrijit tunse. Era o uşurare să păşeşti pe un teren mai neted, deşi poteca, presărată cu pietriş de mare, grunţuros, scârţâia sub tălpi.

Tommy Mortimer de-abia îşi mai târa picioarele, cu o ultimă sforţare de voinţă. Efortul fizic nu se număra printre pasiunile sale, cu excepţia cazurilor când se întâmpla să mânuiască racheta de tenis sau să care vreo puşcă de vânătoare.

— Crezi că o să fiu omenit cu un gin rozaliu? întrebă el cu un aer melancolic.

— Doar ai mai fost invitat aici la prânz şi-n alte dăţi, îi reaminti Diana cu energie. Ai să fii servit cu vin de

Xeres sau poate de Madera. Nici nu trebuie să ceri gin.

El oftă, resemnat.

— Scumpă fată, cât despre tine ar fi mai bine să beau cucută. Dar, recunoaşte, vinul de Madera se potriveşte numai eroinelor lui Jane Austen.

— Nici Jane Austen, nici vinul de Madera nu ţi-au pricinuit vreun rău.

Micul grup ocoli pe lângă curba desenată de gardurile de arbuşti şi Casa Dower le apăru în faţa ochilor. Nu era nici mare, nici impunătoare, însă avea o anume demnitate a stilului care impresiona chiar de la prima vedere: o clădire pătrată, simetrică şi solidă, tencuită în lapte de var, cu ferestre gotice, acoperiş gri din ardezie, cu portic din piatră, susţinut de colonade năpădite de viţă-albă. Tupilată acolo sub bolta cerului, avea aspectul unei construcţii care-şi întorsese spatele spre lume, dormind tăcută, neştiută de nimeni, nepăsătoare la scurgerea timpului, uitată în adâncă amorţire de mult mai multă vreme decât şi-ar fi putut închipui vreo fiinţă omenească. Nu fu nevoie să ciocăne, nici să sune clopoţelul nichelat. Pe când colonelul se apropia, uşa se deschise şi o femeie vârstnică ieşi în portic. Purta o uniformă de jupânească, cu şorţ din muselină şi bonetă din acelaşi material, îndesată peste părul sur şi tivită cu panglică de catifea.

— Credeam că o să veniţi aici direct. Vă aşteptăm de mult.

— Bună ziua, Isobel.

— Bună ziua, doamnă Carey-Lewis. E minunat, nu-i aşa, dar încă-i răcoare. Vocea ei era ascuţită şi păstra accentele specifice regiunii Cornwall.

— Isobel, îţi aminteşti de domnul Mortimer?

— Da, desigur. Bună ziua, domnule. Intraţi, vă rog,

ca să închid uşa. Să vă iau hainele, nu? Dumnezeule, Loveday, ce mult ai crescut! Şi ea este prietena ta? Judith? Daţi-mi mie blana, doamnă Carey-Lewis, s-o pun bine...

Descheindu-şi paltonul verde-închis de şcoală, Judith privea pe furiş în jurul său. Casele altor persoane erau întotdeauna fascinante. De îndată ce treceai pentru prima oară pragul unui cămin, simţeai imediat atmosfera locului şi astfel descopereai ceva din personalitatea oamenilor care locuiau acolo. Riverview, deşi vremelnic şi oarecum sărăcăcios, fusese neîndoios căminul drag fiindcă mami se afla mereu acolo: jucându-se cu Jess, sau în bucătărie, scriind liste de cumpărături pentru Phyllis; sau cuibărită în fotoliu, lângă foc, cu toate bibelourile ei mici şi frumoase în jur. Pe de altă parte, Windyridge avusese întotdeauna un aer impersonal, semănând cu un club de golf, iar acum Nancherrow, sub influenţa Dianei, se transformase într-un luxos apartament londonez, la scara unui enorm conac de provincie.

Dar Casa Dower exercita asupra lui Judith o înrâurire pe care nu o mai simţise niciodată. Era ca şi cum s-ar fi întors în trecut. Atât de veche – cu siguranţă previctoriană – perfect proporţionată, aşa de liniştită încât, în ciuda murmurului de voci, ticăitul molcom al pendulei bunicului se putea distinge clar. Podeaua din hol era acoperită cu plăcuţe de ardezie şi aşternută cu covoare; de aici se ridica o scară circulară, curbându-se sub o fereastră gotică, cu perdele fine din bumbac. De asemenea, în aer plutea o mireasmă amestecată de veşnicie, mobile străvechi, flori, cu un uşor iz de piatră jilavă şi pivniţe reci. Nu exista încălzire centrală, doar un foc strălucitor ardea în vatră, iar printr-o

uşă întredeschisă scăpărau razele piezişe ale soarelui, oglindindu-se în luciul podelei.

— Doamna Boscawen este în salon...

— Mulţumesc, Isobel.

Lăsând-o pe Isobel să care hainele la etaj, Diana le-o luă înainte, conducându-i spre uşa aceea deschisă.

— Mătuşă Lavinia. Glasul său era cald, pătruns de sinceră plăcere. Iată-ne istoviţi, după ce am urcat dealul. Edgar ne-a obligat. Eşti o sfântă să tolerezi o asemenea invazie...

— Aţi fost la biserică! Ce milostivi sunteţi! Eu n-am venit fiindcă nu mai suport, deocamdată, predicile vicarului. Loveday, maimuţico, apropie-te şi dă-mi un sărut... Şi tu, dragul meu Edgar. Şi Tommy. Ce minunat să te revăd!

Judith rămase în urmă, nu atât pentru că se intimidase, ci fiindcă erau aşa de multe lucruri de privit. O încăpere luminoasă, inundată de razele aurii ce radiau prin fereastra înaltă de pe faţada sudică. Culori pale, tonuri de roz, crem şi verde, puţin şterse acum, dar niciodată izbitor de intense. O bibliotecă lungă, plină de volume legate în piele; o vitrină din lemn de nuc, conţinând un serviciu de farfurii Meïssen pentru desert; o oglindă veneţiană, împodobită cu flori din sticlă, deasupra şemineului de marmură. În vatră pâlpâia leneş un foc de cărbuni, dar lumina soarelui estompa strălucirea flăcărilor, scăpărând în curcubee subţiri ce tremurau pe ţurţurii unui candelabru de cristal. Şi erau flori, multe flori. Mai ales crini cu parfum ameţitor. Totul orbea prin strălucire.

— Judith!

Tresărind, realiză că Diana o strigase pe nume. Ce

neplăcut dacă doamna Boscawen ar considera-o prost crescută sau lipsită de jenă!

— Îmi pare rău.

Diana surâse.

— Parcă eşti hipnotizată. Vino să o saluţi pe mătuşa Lavinia. Întinse braţul, îndemnând-o pe Judith să îi se alăture. Îşi sprijini mâna de umărul ei. Mătuşă Lavinia, Judith Dunbar este prietena lui Loveday.

Deodată, se simţi cu adevărat timorată. Doamna Boscawen aştepta, stând foarte ţeapănă într-un fotoliu scund, întoarsă pe jumătate spre lumină, cu rochia albastră din lână revărsându-i-se în falduri până la glezne. Era bătrână... cam la optzeci de ani sau poate demult trecută de această vârstă. Pe sub stratul gros de pudră, obrajii îi erau brăzdaţi de zbârcituri şi, pus de-o parte, la îndemână, îşi păstra un baston de abanos cu măciulie din argint. Bătrână. Minunat de bătrână. Dar ochii de un albastru şters sticleau cu interes şi nu era greu să-ţi dai seama că odinioară fusese foarte frumoasă.

— Draga mea! Glasul îi era limpede şi doar puţin tremurător. Prinse mâna lui Judith într-a ei şi o ţinu aşa. Ce încântător că ai venit împreună cu ceilalţi! Nu-i prea palpitant aici, probabil, dar îmi place teribil să cunosc noi prieteni.

— Motivul pentru care am chemat-o pe Judith să stea la noi este că familia ei se află în Colombo şi ea n-are unde să se ducă, interveni Loveday cu grosolănie.

Diana îşi încruntă sprâncenele-i subţiri.

— Of, Loveday, asta aduce a invitaţie lipsită de căldură. Ştii că ai chemat-o pe Judith fiindcă aşa doreai. Nu m-ai lăsat în pace până când nu i-am telefonat domnişoarei Catto.

— Păi, oricum, şi ăsta a fost unul dintre motive.

— Şi încă unul bine întemeiat, o asigură mătuşa Lavinia. Apoi, îi zâmbi lui Judith. Dar Colombo pare atât de departe!

— Vor sta acolo puţin timp. Atât cât să împacheteze lucrurile şi să elibereze casa. Pe urmă, se mută la Singapore, unde tata a primit o nouă slujbă.

— Singapore! Ce romantic sună! N-am fost niciodată în sud-estul Asiei, dar am avut un văr care făcea parte din personalul guvernatorului general. El mi-a spus că locul este absolut fantastic. Petrecerí tot timpul. Mama ta o să se distreze foarte bine. Acum... vino şi aşează-te undeva. Ce zi minunată! N-aş suporta să mă ghemuiesc lângă foc. Edgar, te ocupi tu de băuturi? Serveşte pe toată lumea cu un pahar de vin de Xeres. Mai avem răgaz încă zece minute până când Isobel sună gongul pentru masă. Draga mea Diana, ce veşti ai de la Athena? Când se întoarce din Elveţia?

La baza ferestrei se afla o pernă lungă. Cu atenţia distrasă, Judith se duse acolo şi îngenunche pentru a privi dincolo de veranda acoperită, spre grădina în pantă care se întindea în zare. La poalele pajiştei creştea o dumbravă de pini şi peste ramurile lor înalte se contura linia îndepărtată a orizontului albastru. Această privelişte, alăturarea dintre coniferele întunecate şi marea limpede ca vara, insuflau extraordinara senzaţie că ar fi fost purtaţi cu toţii prin magie de la Nancherrow într-o vilă din Italia, scăldată de razele soarelui meridional şi înălţată pe o colină străjuind ţărmul Mediteranei. Iluzia aceasta îi umplu sufletul de extaz.

— Îţi plac grădinile? Din nou, bătrâna doamnă i se adresa lui Judith.

— Îmi place în special aceasta, îi răspunse ea.

— Eşti un copil potrivit inimii mele. După prânz, ne vom pune hainele şi vom ieşi să ne clătim ochii.

— E într-adevăr posibil?

— Eu n-am de gând să merg, le întrerupse Loveday. Este mult prea frig şi am văzut grădina de mii de ori.

— Bănuiesc că nimeni altcineva nu vrea, observă mătuşa Lavinia cu blândeţe. Ca şi tine, Loveday, toţi ştiu grădina foarte bine. Dar asta n-o să ne împiedice pe mine şi pe Judith să petrecem puţin timp împreună, să ne bucurăm de o scurtă plimbare şi de aerul curat. Şi apoi, putem să pălăvrăgim şi să ne cunoaştem mai bine. Cum te descurci, Edgar? Ah, iată paharul meu cu vin de Xeres. Îţi mulţumesc. Lavinia îl închină în cinstea lor. Şi vă mulţumesc mult tuturor că sunteţi aici.

— Judith! În spate, colonelul îi rostise numele. Ea se întoarse. El îi surâse. Uite-ţi limonada.

— Oh, mulţumesc.

Stătea acolo unde îngenunchease mai înainte, cu spatele la fereastră, şi întinse mâna după pahar. Loveday, care, dintr-un anume motiv, împărţea un jilţ încăpător cu Tommy Mortimer, cuibărită alături de el, primi şi ea limonadă. Peste micul spaţiu care le separa, privirile li se încrucişară şi, pe chipul de spiriduş poznaş al lui Loveday, se lăţi un rânjet. Dintr-o dată, i se păru lui Judith atât de nostimă şi de drăguţă, încât i se topi brusc inima de afecţiune pentru ea. Ca şi de ataşament şi gratitudine, fiindcă Loveday îi împărtăşise deja atâtea lucruri, şi acum, mulţumită ei, se afla ea, Judith, aici.

*

— ... acum, iată primii bulbi care răsar, omag, şofran timpuriu şi ghiocei. Vezi, este adăpost aici, aşa

că mi-am făcut un obicei ca în prima zi a noului an să vin în grădină şi să descopăr dacă le-au încolţit mugurii şi le-a dat frunza. Şi arunc din casă ilexul prăfuit şi găsesc un buchețel de flori proaspete, suficient pentru a umple o cană. Apoi, simt într-adevăr că anul a început şi că primăvara va sosi curând.

— Credeam că trebuie să aşteptăm până în seara de Bobotează. Mă refer la aruncarea ilexului. Cum se cheamă floarea asta roz?

— Călin parfumat. Miroase a vară, răsărită brusc în mijlocul iernii. Şi, asta-i hortensia mea, arată cam trist acum, dar în toiul verii roiesc fluturii în jurul ei. Este destul de mare, nu-i aşa, şi am sădit-o abia în urmă cu doi, trei ani...

Coborau una lângă alta poteca povârnită şi prunduită. Credincioasă cuvântului dat, mătuşa Lavinia nu-şi uitase făgăduiala şi, când prânzul se isprăvise, îi trimisese pe ceilalţi înapoi în salon, ca să-şi petreacă timpul cum vroiau, şi o scosese pe Judith într-un mic tur de inspecţie. Pentru această expediţie, îşi trăsese o pereche de cizme solide din cauciuc, se înveşmântase cu o pelerină imensă din tweed şi îşi legase o eşarfă pe cap. Bastonul o ajuta să se ţină bine pe picioare, servindu-i de reazem în timpul mersului.

— După cum observi, pământul meu se înclină în pantă până la poalele dealului. La capătul potecii, se află grădina de legume, iar crângul de pini marchează hotarul meu de sud. Terenul era terasat când am venit noi aici, dar eu mi-am dorit o grădină în parcele, ca nişte camere în aer liber, fiecare cu personalitatea ei, mai degrabă neprevăzută şi tainică. Aşa că am plantat tot soiul de arbuşti, garduri vii din măliniţă şi lemn-câinesc, şi am tuns intrările sub formă de boltă. Cărarea

îţi captează privirile, nu crezi? Te face să tânjeşti să explorezi şi să descoperi ce se întinde mai departe. Haide, am să-ţi arăt ce vreau să spun. Vezi? Trecură pe sub primul pasaj boltit. Iată trandafirii mei. Trandafiri de altădată. Asta-i Rosamunde, cel mai vechi dintre toţi. Pare puţin ofilit acum, dar, când înfloreşte, petalele sunt spicate cu roz şi alb. Ca nişte fetiţe în rochii de petrecere.

— De când locuiţi aici?

Mătuşa Lavinia se opri şi Judith se gândi ce plăcut e să fii în compania unui adult care nu dă semne de grabă, fericit să sporovăiască de parcă ar avea tot timpul de pe lume.

— Acum se împlinesc cincizeci de ani. Dar, vezi, când eram copil, căminul meu era la Nancherrow. Nu casa Dianei, ci vechea casă, cea care a ars. Tatăl lui Edgar era fratele meu.

— Deci aţi trăit totdeauna în Cornwall?

— Nu chiar totdeauna. Soţul meu a fost avocat al curţii regale şi apoi magistrăt de instrucţie. Am locuit întâi la Londra, pe urmă în Exeter, dar ne întorceam regulat în vacanţe la Nancherrow.

— Vă aduceaţi şi copiii?

— Scumpa mea, eu n-am copii. Edgar şi Diana sunt copiii mei, iar odraslele lor îmi sunt ca nişte nepoţi.

— Oh, Doamne, ce păcat!

— De ce? Că n-am făcut copii? Ei bine, ştii, în viaţă, în ciuda tristeţilor şi regretelor, găseşti şi recompense. Şi poate aş fi fost o mamă neajutorată. Oricum, hai să nu ne lăsăm copleşite de trecut! Despre ce vorbeam?

— Despre grădină şi casă.

— Oh, da. Casa! Asta-i cel mai frumos liliac roz.

Încerc să-i îndrept creşterea ca să nu se lungească prea mult. Casa! Înţelegi, Dower aparţinea de Nancherrow. Bunica mea a trăit aici pe când era la fel de bătrână ca şi mine. Iar când soţul meu s-a retras din magistratură, am închiriat-o şi mai târziu am putut s-o cumpărăm. Am fost foarte fericiţi aici. Soţul meu a murit pe când şedea liniştit într-un şezlong, pe peluză, în faţa casei. Vezi, era vară şi foarte cald. Acum, ajungem la grădina copiilor. Cred că are să-ţi placă cel mai mult. Ţi-a povestit Loveday despre colibă?

Nedumerită, Judith clătină din cap:

— Nu.

— Nu, aşa socoteam şi eu. Ea niciodată nu s-a jucat prea mult aici. Coliba n-a atras-o nicicând la fel de mult ca pe Athena sau pe Edward. Şi asta, probabil, fiindcă era cu mult mai mică decât ei şi n-avea un alt prunc cu care s-o împartă.

— Este o căbănuţă?

— Aşteaptă şi ai să vezi. Bărbatul meu a construit-o pentru că Athena şi Edward obişnuiau să petreacă mult timp cu noi. Stăteau zile întregi aici şi, când s-au mărit, le îngăduiam să doarmă în colibă. Mult mai palpitant şi mai amuzant decât într-un cort, nu crezi? Apoi, dimineaţa, îşi pregăteau singuri propriul mic dejun...

— Are şi sobă?

— Nu are, dar nu fiindcă ne-ar fi fost teamă de foc şi că ei s-ar fi ales cumva cu arsuri. Dar există un cămin de cărămidă prin preajmă şi acolo Athena şi cu Edward îşi prăjeau slănină şi îşi fierbeau ceaiul. Hai, vino să ne uităm. Am strecurat cheia în buzunar, în caz că vrei s-o vezi pe dinăuntru...

Mergea înainte şi Judith o urma, cuprinsă de febra nerăbdării, pe sub bolta împletită din ghirlande lungi de

lemnul-câinelui, apoi pe treptele de piatră care coborau într-o mică livadă de meri şi peri. Aici, iarba era aspră şi alungită, mănunchiuri de ghiocei şi scile albastre înconjurau trunchiurile noduroase şi primele vlăstare de narcise şi lăcrămioare ţâşneau ca nişte săgeţi verzi din pământul roditor. În mod clar, totul avea să devină nu peste mult timp o dezlănţuire nestăvilită, primăvăratică, de galben şi alb. Deasupra, pe o creangă desfrunzită, se cocoţase o mierlă care şuiera cu foc, iar de-a curmezişul livezii, tupilată într-un colţ adăpostit, se găsea coliba. Era construită din buşteni, ca o cabană de la munte, cu acoperiş de şindrilă smolită şi două ferestre de fiecare parte a uşii vopsite în albastru. În faţă, se aflau o verandă, trepte de lemn şi o balustradă lucrată în traforaj; nu era o căsuţă de jucărie, ci una adevărată, în care adulţii puteau intra şi ieşi fără să-şi plece creştetul.

— Dar cine mai vine aici acum? întrebă Judith.

Mătuşa Lavinia râse.

— Pari dezolată.

— Este atât de drăguţă şi de retrasă. Ar trebui să se joace copiii tot timpul şi să fie îngrijită...

— Dar este bine întreţinută. Eu am grijă de ea. O aerisesc permanent şi impregnez în fiecare an lemnul cu creozot[1]. Este solid construită şi, în consecinţă, destul de uscată.

— Nu-mi pot imagina de ce nu mi-a spus nimic Loveday.

— Îngrijirea colibei n-o interesează. Preferă să se umple de bălegar pe la grajduri şi să călărească po-

[1] creozot - lichid uleios, extras prin distilare din gudronul de lemn.

neiul. La urma urmei, nu-i strică nici astea. Şi, din când în când, vin unii copii aici. Şcoala de duminică din Rosemullion îşi ţine anual picnicurile în această livadă şi atunci coliba redevine ceea ce a fost odinioară. Se dau însă destul de des lupte dintre cele mai aprige pentru ea, băieţii vrând să le fie "fortăreaţă a pieilor roşii", iar fetele să se joace de-a mămica şi tăticu' Uite, ţine cheia. Du-te şi descuie uşa şi am să-ţi arăt interiorul.

Judith luă cheia şi păşi înainte, înclinându-şi capul pe sub crengile merilor care atârnau aproape până la pământ; urcă treptele verandei, potrivi cheiţa în broască şi o răsuci încetişor. Apăsă pe clanţă şi uşa trosni din ţâţâni. Simţi un miros pătrunzător de creozot şi intră. Nu era întuneric înăuntru, fiindcă mai exista şi o a treia fereastră pe peretele din spate. Văzu două priciuri de scândură, construite pe fiecare parte, sub tavanul înclinat, o masă de lemn, două scaune, rafturi pentru cărţi, o oglindă, un tablou înrămat reprezentând o pajişte împestriţată cu clopoţei albaştri, petecul de covor aşternut pe podea. O ladă de împachetat, vopsită portocaliu, servea drept dulap de bucătărie: se înălţau din ea un stog de farfurii şi ceşti desperecheate din porţelan, un ibric mânjit de funingine, o tigaie arsă. La ferestre atârnau perdele albastre în carouri şi pe paturi fuseseră aşezate pături şi perne albastre. O lampă cu parafină anina prinsă într-un belciug înfipt în grinda tavanului. Judith se lăsă furată de imaginaţie şi-şi închipui cum ar arăta coliba cu perdelele trase şi cu lampa aprinsă, răspândind în jur pâlpâiri concentrice, şi îi trecu prin gând, cu tristeţe, că probabil la paisprezece ani era deja prea mare ca să se mai complacă în asemenea jocuri inocente.

— Deci, ce părere ai?

Judith se întoarse şi o zări pe mătuşa Lavinia stând în prag.

— E perfectă.

— Ştiam că o să te farmece. Bătrâna doamnă trase aer proaspăt pe nas. Nu e umezeală, doar puţină răcoare. Sărmana colibă! Are nevoie de companie. Ne trebuie copilaşi aici, nu-i aşa? O nouă generaţie. Iscodi cu privirea în jur. Vreo urmă de şoareci? Câteodată, şoarecii de câmp pătrund în căsuţă, rod cergile şi fac găuri în lemn.

— Când eram mică, pe la zece ani, cred că mi-aş fi vândut sufletul pentru un locşor de joacă la fel ca ăsta.

— O ascunzătoare, un cuibuşor al tău. Eşti un alt şoricel de câmp.

— Bănuiesc că da. Mi-ar plăcea nespus să dorm în aer liber, într-o noapte de vară, să miros ierburile jilave, să privesc stelele...

— Lui Loveday nici nu i-ar da prin gând să doarmă aici, singură. Spune că sunt zgomote ciudate şi năluci.

— Mie nu mi-e frică să stau afară din casă. Dar câteodată căminele întunecate pot fi cam înfricoşătoare.

— Şi singuratice. Poate de aceea îmi petrec atâta timp în grădină. Acum... Mătuşa Lavinia îşi potrivi eşarfa şi se înfăşură mai strâns în pelerina de tweed. Cred că s-a cam lăsat răcoare. Poate e timpul să ne întoarcem la ceilalţi. Probabil se şi întreabă ce ni s-a întâmplat... Zâmbi. Ghiceşti ce face Loveday acum că ne aşteaptă? Joacă marocco[1] cu domnul Mortimer.

— Marocco? De unde ştiţi?

— Fiindcă asta face întotdeauna când vine să mă

[1] marocco – joc cu beţişoare din lemn, os sau fildeş.

viziteze. În ciuda firii ei capricioase şi voluntare, Loveday este sclava tradiţiei. Mă bucur că-i eşti prietenă. Cred că ai o influenţă bună asupra sa.

— Nu pot s-o opresc să fie neastâmpărată la şcoală. Din cauza asta primeşte observaţii la disciplină.

— Este foarte neascultătoare. Dar cuceritoare totodată. Mi-e teamă că farmecul ei o va duce la decădere. Aşa, acum încuie uşa şi hai să plecăm.

*

St. Ursula
Duminică, 23 februarie

"Dragă mami şi tati,

Îmi pare rău că nu v-am scris duminica trecută, dar am fost plecată în weekend şi n-am avut timp. Domnişoara Catto a fost foarte amabilă şi mi-a permis să merg cu Loveday în vizită la familia Carey-Lewis".

Aici, Judith se opri, zbătându-se într-o dilemă şi rozându-şi stiloul. Îşi iubea mult părinţii, dar îi şi cunoştea foarte bine şi era prudentă faţă de scăderile şi prejudecăţile lor, de altfel inofensive. Ceea ce sporea dificultatea de a le povesti despre Nancherrow, pur şi simplu fiindcă totul fusese incredibil de minunat şi se temea că nu vor înţelege. Ei nu se desfătaseră niciodată cu plăcerile unui asemenea stil seducător de viaţă şi nici nu aveau prieteni care să locuiască în case impunătoare ori să se lăfăie în lux şi huzur. Trăind în Orientul Îndepărtat, închistaţi în convenţiile rigide ale dominaţiei britanice, deveniseră pătrunşi de principiile inflexibile ale deosebirilor de clasă, pătură socială, rasă

şi privilegii profesionale, iar regula tacit acceptată părea să fie că aveai datoria să-ţi cunoşti locul în societate, important sau insignifiant, şi să nu depăşeşti barierele convenţionale.

Aşa că, dacă ar proslăvi pe larg frumuseţea şi farmecul Dianei Carey-Lewis, atunci Molly Dunbar, cea mai bănuitoare şi mai nesigură de sine dintre femei, ar putea să suspecteze că aceste comparaţii sunt făcute intenţionat şi că Judith lasă a se înţelege că mama ei este o persoană ştearsă şi anostă.

Şi dacă ar descrie minuţios dimensiunile şi grandoarea conacului Nancherrow, grădinile şi pajiştile, caii şi grajdurile, şi ar pomeni despre numărul impresionant de servitori, partidele de vânătoare şi faptul că domnul Carey-Lewis este magistrat şi membru în Consiliul districtual, atunci, tatăl ei, care-şi petrece anii în monotonie, s-ar simţi oarecum jignit. Dacă, de asemenea, ar preamări distracţiile mondene care aici se ţineau lanţ întregul weekend, cocteiurile ocazionale, partidele de bridge de după-amiaza, mesele oficiale, probabil li s-ar părea să Judith se făleşte într-un fel sau chiar îşi critică pe ascuns părinţii pentru modul lor de viaţă simplu, fără pretenţii, lipsit de ambiţii. Şi ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit era să-i îndurereze în vreo privinţă sau alta. Cel puţin un aspect al problemei îi era limpede. Nu avea de gând să-l menţioneze pe Tommy Mortimer, altminteri ei ar intra în panică, conchizând că Nancherrow este o cloacă a tuturor viciilor şi i-ar scrie domnişoarei Catto, interzicându-i fiicei lor să se reîntoarcă acolo. Ceea ce era de neconceput. Avea nevoie de un punct de referinţă, un eveniment pe care li-l putea împărtăşi. O fericită inspiraţie o străfulgeră: Jeremy Wells apărând pe neaşteptate şi sacrificându-şi după-amiaza ca s-o ia pe Judith sub aripa

sa ocrotitoare şi să-i arate golfuleţul. Era ca şi când el i-ar fi sărit în ajutor a doua oară. Hotărîndu-se să le scrie despre el, restul epistolei părea uşor de formulat. Trase coala de hârtie în faţă şi reîncepu, de parcă-i zburau cuvintele, aşternându-se singure pe hârtie.

"Casa se numeşte Nancherrow şi mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. Venise acolo un tânăr, pe nume Jeremy Wells, la o partidă de vânătoare cu colonelul Carey-Lewis şi era de fapt doctorul pe care l-am întâlnit în tren, mergând de la Plymouth la Truro, după ce am stat la mătuşa Biddy. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Este foarte drăguţ, iar tatăl lui este medicul familiei Carey-Lewis. Sâmbătă după-amiaza, Loveday a călărit pe poneiul ei, Tinkerbell, aşa că Jeremy, plin de amabilitate, s-a oferit să mă scoată la plimbare şi am hoinărit împreună de-a lungul coastei. Acolo, sunt multe stânci şi plaje înguste. Nu seamănă nici pe departe cu ţărmul de la Penmarron.

Duminică dimineaţa ne-am dus cu toţii la biserica din Rosemullion şi după aceea am prânzit la doamna Boscawen, care este mătuşa colonelului Carey-Lewis. Este foarte bătrână şi locuieşte într-o casă veche. Se numeşte Casa Dower. A înţesat-o de obiecte antice, demodate acum, şi are o menajeră, Isobel, care o slujeşte de mulţi ani. Casa se înalţă pe un deal, deci poţi privi marea de pe culme, şi este împrejmuită de o grădină în pantă, cu terase şi garduri vii. Într-o livadă de meri se află o cabană încântătoare din lemn, unde să se joace copiii. De fapt, are dimensiuni normale, este mobilată cum trebuie şi i-ar plăcea nespus lui

Jess. Doamna Boscawen (mi-a permis să-i spun mătuşa Lavinia) m-a luat să mi-o arate după prânz, am discutat mult şi mi s-a părut foarte prietenoasă. Sper că, într-o zi, o voi vizita iarăşi.

Doamna Carey-Lewis spune că pot veni din nou să stau la Nancherrow, ceea ce este foarte amabil din partea ei. I-am trimis deja o scrisoare de mulţumire pentru ospitalitate. Săptămâna viitoare este vacanţa mică de la jumătatea trimestrului şi voi pleca la Windyridge. Avem patru zile libere, de vineri până luni. Am primit o carte poştală de la mătuşa Louise şi vine să mă ia cu maşina vineri de dimineaţă. Apoi, vom merge la Porthkerris, să-mi cumpere bicicleta.

Mi-am luat cu mine la Nancherrow cutia chinezească şi am lăsat-o acolo deocamdată, fiindcă n-am unde s-o ţin la şcoală. Doamna Carey-Lewis mi-a dăruit câteva scoici Kauri pentru unul dintre sertăraşe.

Mă descurc bine la învăţătură şi am obţinut nota şapte la testul de istorie. Studiem despre Horace Walpole[1] şi despre tratatele de la Utrecht[2].

---

[1] Horace Walpole - (1717-1797), scriitor preromantic englez. Este unul dintre creatorii aşa-numitului "roman gotic" sau "roman al ororilor şi misterelor", a cărui apariţie este legată de reînvierea interesului pentru medievalism.

[2] Tratatele de la Utrecht - sistem de înţelegeri de pace încheiate între 1713-1715 în acest oraş olandez între Anglia, Franţa, Spania, Olanda, Brandenburg, Savoia şi Portugalia, participante la războiul pentru succesiunea la tronul Spaniei (1710-1714). De pe urma tratatelor de la Utrecht, cele mai mari avantaje le-a avut Anglia care a obţinut recunoaşterea stăpânirii asupra unor posesiuni franceze din America de Nord şi asupra Gibraltarului, ocupate în timpul războiului.

De-abia aştept să aflu noutăţi despre noua casă de pe Orchard Road, din Singapore. Probabil, aţi suferit când v-aţi luat adio de la Joseph şi de la Amah.

Cu multă dragoste şi sărutări pentru Jess,

Judith."

Judith era la Windyridge, zgâindu-se de la fereastra dormitorului său la panorama ce se deschidea spre terenul de sport şi spre golful îndepărtat, dar nu izbutea să distingă nimic foarte clar, fiindcă era moină şi cernea de sus o ploaie măruntă şi deasă. Totodată, ochii i se înceţoşară de lacrimi copilăreşti şi prosteşti, întrucât, aşa dintr-o dată, tânjea amarnic de dorul de-acasă şi de-ai săi. Ceea ce era ciudat, pentru că se afla deja la mijlocul trimestrului şi nu mai încercase o asemenea stare de deprimare de când mami îşi luase rămas bun şi se despărţise de ea la St. Ursula. Într-un fel, la şcoală, nu avea timp să sufere de nostalgie, fiind atâtea de învăţat, de memorat, de realizat, de meditat atânc; atât de multe persoane se foiau în jur, răsunau aşa de multe dangăte de clopot, întregul program se intercala cu ample şedinţe de exerciţii fizice obligatorii, încât atunci când se cuibărea în pat pentru acel clasic răgaz de plâns în intimitate, era deja prea ostenită ca să mai poată face şi altceva decât să citească o clipă, două, înainte s-o fure somnul.

Iar la Nancherrow, tot pomenind despre părinţi şi Jess în timpul conversaţiilor şi tot răspunzând cuviincios la întrebări politicoase, n-avea când să i se trezească în suflet şi s-o chinuiască dorurile mistuitoare.

De fapt, în timpul acelui weekend magic, de-abia îşi amintise de mămica şi de tăticu, de parcă ei ar fi aparţinut unei lumi dispărute ori care încetase temporar să existe. Sau poate pentru că ea, Judith, înveşmântată în hainele Athenei, dobândise o nouă identitate, fără nici o legătură cu familia ei; o fiinţă absorbită doar de prezent şi de proximul lucru palpitant care urma să se petreacă.

Acum, se gândea la Nancherrow cu melancolie, dorindu-şi să fie acolo cu Loveday, în acel loc scăldat de soare, de flori şi lumină, mai degrabă decât în casa Windyridge, lipsită de suflet şi cocoţată pe deal, unde nu avea drept companie decât trei femei vârstnice. Dar bunul-simţ îi veni în ajutor zicându-şi că întreaga regiune Cornwall era înnegurată şi îmbibată de ploaie, deci şi Nancherrow suporta aceeaşi soartă. La St. Ursula, un val de tristeţe se abătu asupra dormitorului când fetele se treziră dimineaţa şi văzură vremea mohorâtă. Imediat, mantalele de ploaie şi cizmele de cauciuc fură decretate ţinută obligatorie a zilei. La ora zece, elevele interne se revărsau pe uşa principală şi, lipăind şi împroşcând prin băltoace, înaintau spre diversele maşini parcate în curte. Întotdeauna punctuală, mătuşa Louise era deja acolo, în Rover-ul său, însă nu sosise încă nici o maşină pentru Loveday şi aceasta se lamentă amarnic, zvârlind nervoasă din picioare, fiindcă era obligată să aştepte până când o să apară cineva. (Într-un fel, fusese mai bine aşa pentru că Judith nu ţinea cu tot dinadinsul să i-o prezinte Dianei pe mătuşa Louise. Cele două doamne nu aveau nimic comun, iar mătuşa Louise ar fi făcut, cu siguranţă, observaţii caustice la adresa Dianei tot drumul spre casă).

Totuşi, în ciuda vremii închise, fusese o dimineaţă destul de bună. Se opriseră în Penzance la cumpărături şi intraseră la bancă să scoată nişte bani de cheltuială pentru Judith. (Dar nu bani pentru bicicletă, întrucât mătuşa Louise îi promisese că i-o va plăti ea). Se duseseră la librărie, răsfoiseră cărţi şi reviste, iar Judith îşi cumpărase un stilou nou, fiindcă îl împrumutase pe cel vechi unor colege care-i stricaseră peniţa. Apoi, băuseră ceai într-o cafenea, mâncaseră prăjituri Kunzle şi se întoarseră aici. Drumul cu maşina, prin ploaie, stând alături de mătuşa Louise care conducea totdeauna în plină viteză şi apăsa mereu cu talpa pe accelerator, îi stârnise fiori de groază, pentru a nu spune mai mult. Judith închisese ochii şi-şi aşteptase moartea instantanee când mătuşa Louise depăşise în trombă la o curbă un autobuz hodorogit care înainta cu greutate sau când gonise ca un vârtej pe panţa îngustă a unui deal, fără a avea idee ce ar putea veni din sens opus. Dar, printr-un miracol, ajunseseră tefere şi nevătămate la Penmarron, iar dorul de Riverview, de mami şi de Jess o apucase în timp ce străbăteau satul, fiindcă i se păruse greşit să ruleze pe drumul principal, în loc să cotească spre estuar şi spre gară, deci către vechiul lor cămin. Şi sosind la Windyridge, senzaţia că totul era în neregulă i se accentuă când Judith desluşi prin pâcla vineţie a ploii contururile casei şi grădina pustie, fără copaci, ceea ce nu-i oferea nici primire caldă, nici mângâiere.

Hilda, menajera, le întâmpină în uşă ca să le ajute la căratul valizelor.

— O să le duc imediat sus, anunţă ea; Judith îi călcă pe urme pas cu pas, deşi cunoştea casa la fel de bine ca la Riverview. Era însă prima oară când stătea

aici şi se simţea ciudat de străină. Iar totul în jur răspândea un iz greu, bizar, şi deodată tânji să se afle în oricare alt loc de pe lume, numai aici nu.

Fără vreun motiv justificat, o copleşea pur şi simplu un soi de frământ emoţional, o panică de a se găsi într-un loc şi-ntr-un moment nepotrivit. Fiindcă, la urma urmei, odaia ei, camera de musafiri a mătuşii Louise, era foarte drăguţă, iar lucrurile pe care şi le adusese de la Riverview erau rânduite cu grijă în dulap şi-n sertare. Şi biroul ei era acolo, şi cărţile sale înşirate în raft, şi flori pe noptieră. Dar nimic altceva. Totuşi, ce şi-ar mai fi putut dori? Ce altceva ar mai fi umplut golul teribil pe care-l resimţea de parcă i s-ar fi căscat o gaură în inimă?

Hilda făcu câteva remarci banale despre vremea oribilă, despre faptul că baia o avea aproape, despre prânzul care se servea la ora unu fix, şi apoi se retrase. Rămasă singură, Judith se îndreptă spre fereastră şi se lăsă pradă lacrimilor ridicole, prăpădindu-se de plâns.

Dorea cu ardoare să fie la Riverview, cu mami, cu Jess şi cu Phyllis. Tânjea cu dor după priveliştile, mirosurile şi sunetele familiare: grădina povârnită, panorama spre estuarul liniştit, umflarea şi retragerea apelor mării odată cu mareele, pufăitul şi fluierul ascuţit al micului tren. Farmecul salonului modest, încărcat cu flori, clinchetul vaselor, în timp ce Phyllis pregătea masa în bucătărie, însoţit de murmurul continuu al vocii piţigăiate a lui Jess. Miresmele erau chiar mai evocatoare şi nostalgice. Amestecul de Vim şi săpun de lavandă Yardley emanând din bucătărie; mirosul dulceag de lemn-câinesc de la tufişurile din faţa uşii; izul puternic al algelor marine la reflux. Şi aromele de mâncare care te făceau să-ţi lase gura apă când intrai

hămesit în casă. O prăjitură în cuptor sau ceapa sfârâind în tigaie...

N-avea nici un rost să şi le amintească. Nu-i făcea bine. Riverview fusese părăsită şi închiriată altei familii. Mămica, tătucu şi Jess se aflau acum peste mări şi ţări, în celălalt capăt al lumii. N-o să-i aducă înapoi smiorcăindu-se ca un ţânc! Găsi o batistă, îşi suflă nasul şi începu să despacheteze, umblând încoace şi încolo prin odaie, deschizând sertare şi uşi de dulap. Cotrobăi printre haine şi găsi ceva de purtat. Aici nu avea pulovere din caşmir. Doar o fustă veche şi un jerseu Shetland, care fusese spălat de atâtea ori încât îşi pierduse asprimea. Îşi perie părul, trăgând cu putere, şi această ocupaţie o calmă, apoi încercă să cugete la lucruri vesele. Bicicleta nouă pe care urmau s-o cumpere din Porthkerris azi după-amiază. Patru zile de libertate, departe de şcoală. Va merge cu bicicleta spre plajă şi va rula pe nisip. Poate se va duce să-l vadă pe domnul Willis. Îi va telefona lui Heather şi-şi vor face planuri împreună. Perspectiva de a se întâlni cu Heather îi ajungea ca să se bine dispună. Treptat, mâhnirea i se risipi; îşi strânse părul cu o panglică şi coborî în căutarea mătuşii Louise.

În timpul prânzului, care consta din cotlete de berbec cu sos de mentă şi din compot de mere, mătuşa Louise se arătă curios de interesată de vizita pe care Judith o făcuse familiei Carey-Lewis.

— N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că au o grădină absolut spectaculoasă.

— Da, aşa e, plină de plante rare. Sunt hortensii pe aleea spre casă, camelii şi multe altele. În plus, au propria lor plajă.

— Cum arată fata?

— Loveday? Este neastâmpărată, însă se pare că nimeni nu se sinchiseşte. Are o doică foarte drăguţă, pe nume Mary, care calcă toată rufăria.

— O să ţi se năzărească idei mai presus de poziţia ta socială.

— Nu, nu-i adevărat. A fost cu totul altceva, dar plăcut.

— Ce părere ai despre doamna Carey-Lewis? Este în realitate la fel de fluşturatică aşa cum i s-a dus faima?

— Are o asemenea reputaţie?

— Întocmai. Îşi face veacul la Londra sau în sudul Franţei. Şi mai ales în compania unor inşi cam destrăbălaţi.

Judith se gândi la Tommy Mortimer şi decise, încă o dată, că n-ar fi prudent să-i pomenească numele. În schimb, spuse:

— Era acolo un tânăr extrem de amabil. Îl cheamă Jeremy Wells şi este doctor. Mami şi cu mine l-am întâlnit în tren când ne întorceam de la Plymouth. Ne-am nimerit în acelaşi compartiment. Nu stătea la Nancherrow, venise în vizită.

— Jeremy Wells?

— Îl cunoşti?

— Nu, dar toată lumea a auzit de performanţele sale sportive. Este căpitanul echipei de rugbi din Cornwall şi a jucat pentru selecţionata de la Cambridge. A marcat de trei ori în ultimul său meci din campionatul universitar. Îmi amintesc că am citit în ziar. A fost eroul zilei.

— Joacă şi crichet. Mi-a spus colonelul Carey-Lewis.

— Păi, bag seama, te-ai învârtit printre celebrităţi! Sper să nu ţi se pară prea plicticos aici.

— De-abia aştept să cumpărăm bicicleta!

— Asta o să şi facem azi după-amiază. Mi s-a spus că Pitway's este cel mai bun magazin din Porthkerris, aşa că o să mergem acolo. Domnul Pitway are o furgonetă, deci o să-l rugăm să ne-o livreze cât de repede poate. Cred că n-ar trebui să te plimbi cu bicicleta pe drumul principal până când n-o ghidonezi cum se cuvine. Poţi exersa în jurul satului, ca să înveţi să semnalizezi din mână la fiecare cotitură. N-aş vrea să fiu nevoită să-i scriu mamei tale că ţi-ai sfârşit zilele sub roţile unui camion.

Mătuşa Louise izbucni în râs de parcă ar fi făcut o glumă bună şi Judith râse şi ea, deşi nu găsea că-i deosebit de amuzant.

— În ce priveşte restul weekend-ului, să sperăm că ploaia se va opri, ca să poţi umbla de colo-colo. Mi-e teamă că duminică trebuie să te părăsesc, fiindcă joc golf toată ziua. De asemenea, Edna şi Hilda or să plece la o aniversare, o mătuşă bătrână de-a lor împlineşte optzeci de ani şi trebuie s-o ajute la pregătiri. Aşa că ai să fii de capul tău, dar sunt sigură că te poţi distra şi singură.

Perspectiva de a petrece o zi în solitudine nu era prea atrăgătoare, dar îşi putea umple ziua liberă făcând o vizită familiei Warren.

— Mă gândeam să-i dau un telefon lui Heather, dacă nu te superi, spuse Judith.

— Micuţa Warren? Ce idee bună! Mă bizui pe tine. Este foarte bine să păstrezi legătura cu vechii prieteni. Acum, mai vrei compot de mere? Nu? Atunci, sun-o pe Hilda să vină să strângă masa. Apoi, îmi voi bea cafeaua şi pe la două şi jumătate vom pleca la Porthkerris. O să fii gata?

— Da, bineînţeles. Judith ardea de nerăbdare.

*

Ploaia măruntă şi rece nu contenise. Judith şi mătuşa Louise se deplasară cu maşina la Porthkerris, care arăta mohorât şi dezolant, în rigole apele umflate curgeau şuvoi, iar în rada portului, sub cerul cenuşiu, marea clocotea. Magazinul de biciclete al domnului Pitway se înălţa la poalele dealului şi mătuşa Louise îşi parcă Rover-ul pe o alee învecinată. Intrară. Prăvălia mirosea a cauciuc, ulei şi piele şi peste tot erau înşirate biciclete şi triciclete, de la cele pentru copii mici care abia încep să umble, până la cele de curse, cu ghidon curbat şi lucios, considerate de Judith nepotrivite, fiindcă, pedalând într-o poziţie precară, cu capul înclinat aproape de genunchi, vedeai numai drumul de sub tine, ceea ce nu dădea nici un sens efortului fizic.

Domnul Pitway, îmbrăcat în salopetă kaki, îşi făcu apariţia şi începură să se sfătuiască în vederea luării marii decizii. În cele din urmă, se învoiră cu toţii asupra unei biciclete Raleigh, verde-închis, cu şa neagră. Avea lanţ de siguranţă, trei viteze, ghidon cu mânere solide din cauciuc, pompă pentru roţi şi o mică tolbă agăţată în spatele şeii, cu scule şi o cutie de ulei. Costa exact cinci lire sterline şi mătuşa Louise scoase galant portofelul şi extrase bancnotele.

— Acum, domnule Pitway, vreau să mi-o livraţi cât se poate de repede. Ce-aţi zice chiar azi după amiază?

— Păi, sunt singur în magazin...

— Prostii! Puteţi s-o chemaţi pe soţia dumneavoastră să vă ţină locul o jumătate de oră. Puneţi bicicleta în furgonetă şi aduceţi-ne-o. La Windyridge, în Penmarron.

— Da, ştiu unde, dar...

— Splendid! Deci totu-i stabilit. Ne vedem în jur de ora patru. Vă aşteptăm. Mătuşa Louise era deja aproape la uşă. Şi mulţumesc pentru ajutor.

— Mulţumesc şi eu, răspunse nefericitul domn Pitway.

El se ţinu de cuvânt, vădit intimidat de mătuşa Louise. După-amiază, vremea se îndreptă uşor şi deşi văzduhurile erau încă cenuşii, iar ţarinile musteau şi şiroiau de apă, ploaia, îndatoritoare, se oprise. Şi când, la patru fără cinci minute, furgoneta albastră trase în faţa porţilor de la Windyridge, Judith, care o pândise la geam, se năpusti afară ca să-l ajute pe domnul Pitway să descarce preţioasa încărcătură. Auzind şi ea scrâşnetul maşinii, mătuşa Louise o urmă pe Judith ca o umbră, doar ca să se asigure că totul era în ordine şi că bicicleta nu fusese zgâriată sau deteriorată în timpul scurtei călătorii. Măcar de data asta, după o cercetare amănunţită, mătuşa Louise nu putu găsi nici un cusur. Îi mulţumi domnului Pitway şi îi dădu jumătate de coroană pentru osteneală şi benzină. El îi primi bacşişul uşor stânjenit dar recunoscător, aşteptă până ce Judith se urcă pe bicicletă şi făcu câteva ture pe aleea ce înconjura peluza, apoi le salută din cap, se sui în furgonetă şi plecă.

— Ei bine, spuse mătuşa Louise, cum e?

— Nici că se putea mai bine. Oh, mulţumesc, mătuşă Louise. Ţinându-se de ghidon, Judith plasă un sărut pe obrazul nereceptivei Louise. Bicicleta este nemaipomenită şi darul absolut minunat! O să am grijă de ea, este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată.

— Nu uita s-o pui în garaj, să n-o laşi niciodată în ploaie.

— Oh, nu, nici vorbă. Acum, vreau să fac o plimbare în jurul satului.

— Ştii cum funcţionează frânele?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, hai, du-te. Distracţie plăcută!

Acestea fiind spuse, mătuşa Louise intră în casă, grăbită să se apuce de tricotat, să-şi bea ceaiul şi să-şi citească romanul.

*

Judith se simţea în al nouălea cer, parcă plutea: gonind cu bicicleta la vale, pe panta dealului, străbătu satul, revăzând toate prăvălioarele bine cunoscute şi casele ţărăneşti familiare de pe strada principală. Trecu val-vârtej pe lângă oficiul poştal şi pe lângă birt, depăşi cotitura care ducea la casa parohială, apoi coborî în mare viteză, fără să pedaleze, colina împădurită ce se deşira până spre marginile estuarului. Acolo, drumul pe dig şerpuia până la apele mării. Judith apucă pe cărarea care înconjura grădina de violete şi înaintă prin noroi şi băltoace, stropind şi împroşcând, de-a lungul potecii pline de hârtoape, care mergea paralel cu calea ferată. Aici era întotdeauna adăpost, iar rambleurile erau înstelate de o spuză de ciuboţica-cucului, cu flori galbene mirositoare. Nu-i mai păsa de cerul întunecat şi deprimant! Aerul era dulceag şi plutea o mireasmă de pământ jilav. Cauciucurile groase ale bicicletei lunecau în zbor peste hârtoape şi smârcuri. Judith se simţea mai mult decât liberă şi deborda de energie, de parcă, dacă i s-ar fi cerut, ar fi putut călători până la capătul lumii. Îi veni poftă să cânte şi fiindcă nu era nimeni prin preajmă, începu să fredoneze:

"Aprig suflă vânturile,
Peste noi s-aştern ninsorile,
Dar eu pot înfrânge urgia furtunii..."

Ajunse la marginea potecii şi la primul şir de case: clădiri mari şi importante din Penmarron, cu grădini umbroase şi tainice, împrejmuite de ziduri înalte de piatră. Pini falnici şi întunecaţi înfruntau văzduhul, iar de pe mirişti se ridicau, din când în când, stoluri de ciori croncănitoare. Judith zări gara şi Casa Riverview.

Frână, oprindu-se cu piciorul proptit în pământ. Nu intenţionase să vină până aici, dar parcă bicicleta găsise singură drumul, ca un cal credincios, şi o purtase, în ciuda proprie-i voinţe, la vechiul ei cămin. Îşi aţinti privirile spre casă şi se simţi împăcată cu sine. Emoţia, deşi copleşitoare, era suportabilă. Grădina arăta îngrijit şi pe ici, pe colo, în livadă, îmbobociseră primele coprine. Şi cineva agăţase de crengile unui măr un leagăn de copil. Îi făcea bine să ştie că alţi copii locuiau acolo.

După un timp, îşi continuă drumul printre copaci, trecu de izvor, unde apa proaspătă băltea şi vântura mâl. Aici, fusese întotdeauna un loc bun de prins broaşte şi mormoloci. Poteca urca o coastă şi dădea în drumul principal, lângă biserică. Se gândi o clipă să coboare spre plajă ca să-i facă o vizită domnului Willis, dar se cam lăsase întunericul, după-amiaza se stingea în amurg, şi la bicicletă nu avea încă lumini. Data viitoare când o fi să meargă la Porthkerris, o să-şi cumpere un far mare şi o lampă roşie de semnalizare pentru spate. Acum era însă timpul să se îndrepte spre casă.

Drumul şerpuia la deal, mărginit într-o parte de câm-

puri, iar în cealaltă de litoralul nisipos, uşor ondulat. Pedalând cu furie, Judith descoperi curând că urcuşul era mult mai abrupt decât îşi imaginase şi, chiar cu cele trei viteze, sufla din greu şi gâfâia. În apropierea clubului de golf, renunţă la efort şi coborî din şa, resemnându-se să meargă pe jos restul drumului şi să-şi împingă bicicleta. Îi trecu prin minte că probabil de aceea se numeau biciclete simple, fără motor...

— Bună, tu de colo! Judith se opri şi se întoarse să vadă cine-o strigă. Un bărbat ieşise pe uşa clubului şi cobora treptele care dădeau în drum.

Era îmbrăcat în ţinută de golf, pantaloni lăbărţaţi şi bufanţi, strâns legaţi deasupra gleznei şi un pulover galben, cu o şapcă din tweed purtată pe-o ureche cu un aer dezinvolt, ceea ce-i dădea o înfăţişare uşor suspectă, de parcă ar fi fost un bookmaker[1] dubios.

— Trebuie că eşti Judith, sau mă înşel cumva?

— Da, eu sunt, răspunse Judith, fără să aibă idee cine putea fi.

— Mătuşa ta mi-a spus că vii aici în weekend. O scurtă vacanţă şcolară. Bărbatul avea obrajii congestionaţi şi aprinşi, mustaţă şi ochi care-i sticleau cu perfidie. Nu mă cunoşti pentru că nu ne-am întâlnit niciodată. Sunt colonelul Fawcett, Billy Fawcett. Un vechi prieten de-al Louisei, din India. Acum, locuiesc în casa de alături.

În sfârşit, Judith se dumiri cine era necunoscutul.

— Oh, da, îmi amintesc. Mătuşa Louise ne-a pomenit mamei şi mie despre dumneavoastră. Aţi fost prieten cu unchiul Jack.

---

[1] bookmaker – persoană care ţine registrele de rămăşaguri la curse.

— Aşa e. Am luptat în acelaşi regiment, la frontiera din nord-vest. El îşi aţinti privirile asupra bicicletei. Dar ce-avem aici?

— Este noua mea bicicletă. Mătuşa Louise mi-a cumpărat-o azi. Are trei viteze, însă tot nu pot urca dealul, aşa că sunt nevoită s-o împing.

— Ăsta-i necazul cu bicicletele, dar trebuie să recunosc că-i frumoasă. Ai ieşit la plimbare, nu? Te însoţesc şi eu, dacă nu te deranjează...

Deşi era destul de supărător că îi tulbura liniştea, Judith îi spuse:

— Nu, bineînţeles. Apoi, porniră la drum, Fawcett păşind lângă ea.

— Aţi fost să jucaţi golf? îl întrebă.

— Doar să mă exersez puţin, de unul singur. Trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica înainte de a concura cu mătuşa ta.

— Ştiu, ea este foarte bună.

— O jucătoare desăvârşită! Loveşte mingea ca un bărbat. Şi-i necruţătoare. Cum te simţi acum că te-ai reîntors la Penmarron...?

Continuară să discute, în mod politicos, chiar preţios, tot restul drumului. Când ajunseră la răscrucea spre Windyridge şi bungalourile care se profilau în zare, poteca se netezi şi Judith şi-ar fi putut încăleca bicicleta, pedalând mai departe, dar l-ar fi lăsat în urmă pe colonelul Fawcett, ceea ce i se părea o lipsă de bună-cuviinţă, aşa că renunţă.

Judith se opri în dreptul porţii de la Windyridge, aşteptându-se ca el să-şi ia la revedere şi să plece mai departe, dar colonelul Fawcett nu se arătă dornic să pună capăt întâlnirii. Acum, se înserase bine şi printre perdelele de la salonul mătuşii Louise lumina strălucea

viu în amurg, Billy Fawcett fiind vădit tentat de această invitaţie tacită. Ezitând intenţionat, el jucă o farsă ordinară, trăgându-şi mâneca puloverului şi miji din ochi, uitându-se chiorâş la ceas.

— Cinci fără un sfert. Mai am câteva minute de răgaz. Ce-ar fi să intru cu tine şi să-i prezint omagiile mele Louisei? N-am văzut-o de o zi sau două...

Lui Judith nu-i trecu prin minte nici o obiecţie şi, oricum, presupunea că mătuşa Louise nu s-ar supăra. Şi astfel, împreună, trecură pragul porţii şi păşiră pe aleea pietruită. Judith îi spuse în dreptul intrării principale:

— Trebuie să-mi pun bicicleta în garaj.

— Nu-ţi fă griji. Nu-i nevoie să mă conduci.

Pătrunse în casă, fără să sune sau măcar să ciocăne. Pur şi simplu, el apăsă pe clanţă, strigă "Louise?" şi probabil i se răspunse, fiindcă dispăru înăuntru, trântind uşa cu putere. Rămasă singură, Judith făcu o grimasă de dispreţ în urma lui. Nu era sigură dacă-i plăcea colonelul Fawcett, însă cu certitudine nu-i aproba comportamentul arogant. Dar poate că mătuşa Louise îl simpatiza şi nu obiecta dacă el se năpustea în casa ei, intempestiv şi neinvitat. Gânditoare, îşi duse bicicleta în garaj şi o aşeză cu mare grijă, cât mai departe de Rover: cum conducea mătuşa Louise, nu puteai şti niciodată.

Trăgând de timp în mod deliberat, închise şi zăvorî uşile garajului. Îi era silă să intre în casă. Ar fi fost bine dacă s-ar fi putut furişa pe scară până în odaia ei şi să aştepte acolo până când colonelul Fawcett pleca, însă felul cum fusese proiectată Windyridge excludea orice scăpare. Trecu pragul şi se trezi în prezenţa amândurora, în salonul mătuşii Louise, şi nu era nici o

cale de a se fofila fără să pară insolentă cu ostentaţie.

Îl găsi pe colonelul Fawcett deja instalat lângă foc, de parcă acela ar fi fost dintotdeauna locul său, iar mătuşa Louise îi turna de băut, după ce-şi sorbise ceaiul de după-amiază.

*

— Şi cum aveţi de gând să vă petreceţi weekend-ul? Billy Fawcett trase prima duşcă zdravănă de rachiu, legănându-şi afectuos paharul în mâna butucănoasă. V-aţi făcut planuri? V-aţi aranjat treburile?

Mătuşa Louise se reapucă de tricotat. Ea nu-şi pusese nici o băutură fiindcă era prea devreme şi soarele nu scăpătase peste vârful vergii[1].

Era severă cu ea însăşi în privinţa respectării acestor reguli. Trăind singură, trebuia să fie astfel.

— N-am discutat prea mult despre asta. Duminică joc golf cu Polly şi John Richards şi cu un prieten de-al lor care stă la ei. El locuieşte la Rye[2] şi se pare că este un foarte bun jucător de golf...

— Şi tu cum intenţionezi să-ţi petreci ziua?

Billy Fawcett îi făcu cu ochiul lui Judith.

— Probabil am să merg în vizită la prietena mea din Porthkerris. O s-o sun la telefon.

— Nu se poate să umbli singură de colo-colo. Sunt întotdeauna disponibil dacă ai nevoie de companie. Judith se prefăcu a nu-l auzi.

Mătuşa Louise îşi schimbă andrelele.

---

[1] vergă - bară de lemn, aşezată perpendicular pe catargul corăbiei şi folosită la susţinerea pânzelor.

[2] Rye - oraşel în nord-estul New York-ului, în Long Island.

— Ar fi splendid dacă doamna Warren ar putea-o primi pe Judith duminică, fiindcă Hilda şi Edna sunt libere. S-ar putea să te plictiseşti într-o casă pustie.

— Dar pot să mă plimb cu bicicleta.

— Nu şi dacă plouă cu băşici. Ţi-ar trebui o manta lungă de ploaie care să-ţi vină până la glezne. Şi-n această perioadă a anului, numai Dumnezeu ştie cum poate fi vremea.

Billy Fawcett puse paharul pe măsuţă şi, strâmbându-se niţel, băgă mâna în buzunarul pantalonilor de golf ca să-şi scoată tabachera şi bricheta. Îşi aprinse ţigara şi Judith văzu că degetele lui erau pătate de tutun. Mustaţa îi părea uşor încreţită, de parcă ar fi fost pârlită.

— Ce-aţi zice să vedem un film? sugeră el brusc. Azi dimineaţă am fost la Porthkerris şi am văzut că rulează la cinematograf "Jobenul" cu Fred Astaire şi Ginger Rogers. Trebuie să fie un spectacol grozav. Ce-ar fi să-mi îngăduiţi să vă duc la cinema mâine seară? Desigur, fac eu cinste.

Mătuşa Louise se arătă puţin surprinsă. Probabil era prima dată când Billy Fawcett se oferea să plătească el ceva.

— E foarte drăguţ din partea ta, Billy. Ce spui, Judith? Ţi-ar plăcea să mergi la cinema să vezi "Jobenul"? Sau poate l-ai văzut deja?

Însă nu, Judith nu avusese încă prilejul să vadă filmul, deşi îşi dorea de mult timp. Privise fotografiile într-o revistă ilustrată pe care Loveday o adusese pe furiş în dormitorul de la St. Ursula. Admirase cuplul fermecător, învârtindu-se şi lunecând uşor pe ringul de dans, Ginger Rogers, îmbrăcată vaporos, plutind în aer ca un fulg. Iar una dintre fetele din clasele superioare,

care văzuse deja filmul de două ori la Londra, se îndrăgostise de Fred Astaire şi îşi lipise imaginea lui graţioasă în interiorul carnetului de notiţe.

Pe de altă parte, Judith ar fi preferat să meargă la cinematograf doar cu Heather. Ar fi ronţăit împreună drajeuri şi ar fi leşinat de fericire stând în întunericul înăbuşitor. N-ar fi acelaşi lucru cu mătuşa Louise şi cu Billy Fawcett.

— Nu, nu l-am văzut.

— Ţi-ar surâde să mergi? o întrebă mătuşa Louise.

— Da, mi-ar plăcea. Nu mai avea nimic altceva de adăugat.

— Splendid! Billy Fawcett se plesni peste genunchi, aprobând astfel o decizie bine luată. Atunci, totu-i aranjat. Pe la cât plecăm? Şase fix? Mi-e teamă că va trebui să conduci tu, Louise, fiindcă rabla mea de maşină pufăie şi trosneşte. Trebuie s-o duc la reparat.

— Foarte bine. Dacă vii aici la cinci şi jumătate, pornim împreună. E foarte amabil din partea ta.

— Este o adevărată plăcere să escortez două domniţe frumoase. Cine şi-ar dori mai mult? Întinse mâna după pahar, îl goli până la fund dintr-o sorbire şi trase adânc din ţigară, scoţând vălătuci de fum.

Mătuşa Louise îşi încruntă sprâncenele.

— Mai vrei whisky, Billy?

— Păi, bine, dacă insişti. Privea uimit paharul gol, ca şi când era surprins să-l vadă într-o stare atât de jalnică.

— Serveşte-te, te rog.

— Dar tu, Louise?

Ea se uită la ceas.

— Doar puţin, mulţumesc.

Aşa că Fawcett se ridică în picioare şi se îndreptă

spre tava cu băuturi ca să facă onorurile casei. Urmărindu-l cu coada ochiului, Judith se gândi că arăta destul de hidos. Se întrebă cum era bungaloul său şi conchise că trebuia să fie oribil, sumbru, mohorât. Poate că era sărac lipit şi nu-şi putea permite un foc tihnit, sticle de whisky, o menajeră şi toate comodităţile vieţii de care aveau nevoie holteii singuratici. Probabil de aceea părea să se insinueze cu dibăcie în traiul rostuit şi îmbelşugat al mătuşii Louise, să-i intre în graţii. Poate... oroarea ororilor... că o curta pe mătuşa Louise în felul său, urmărind s-o ia în căsătorie.

Era o idee atât de îngrozitoare încât Judith de-abia suporta să reflecteze asupra ei. Şi totuşi, de ce nu? Billy Fawcett era o veche cunoştinţă a lui Jack Forrester, iar mătuşa Louise găsea compania lui amuzantă, altminteri l-ar fi trimis de mult la plimbare. Ea nu era genul de femeie care să-i tolereze de bunăvoie pe proşti. Sau poate îl compătimea şi legătura lor de prietenie evoluase odată cu trecerea timpului. Asemenea lucruri se întâmplau...

— Iată, draga mea...

Judith iscodi cu privirea chipul mătuşii Louise, însă ea primi băutura în maniera sa obişnuită, aşezând paharul pe măsuţă. Fără a-i arunca ocheade, fără a-i surâde cu subînţeles. Judith se relaxă uşor. Mătuşa Louise era mult prea raţională ca să ia decizii pripite şi ce-ar putea fi mai imprudent decât să ajungi la un soi de compromis cu un beţivan bătrân şi lefter ca Billy Fawcett?

— Mersi, Billy.

Buna şi bătrâna mătuşă Louise! Judith decise să dea uitării temerile-i instinctive, să şi le alunge din gând. Dar descoperi că, odată ce ideea îi încolţise în

minte, i se şi înrădăcina adânc şi ştia că nu poate să ignore această turnură. Pur şi simplu, trebuia să nu-i piardă din priviri şi să aştepte.

*

A doua zi dimineaţă, Judith o sună pe Heather. Doamna Warren răspunse la telefon, scoase câteva sunete de satisfacţie şi de încântare când realiză cine era la celălalt capăt al firului şi apoi se duse să-şi cheme fiica.

— Judith!

— Bună!

— Ce mai faci?

— Sunt într-o scurtă vacanţă. Stau la mătuşa Louise.

— Ai căpătat bicicleta, nu-i aşa?

— Da, am cumpărat-o ieri de la Pitway's. Este superbă. Ieri seară am făcut o lungă plimbare. Îmi mai trebuie far şi lumină de semnalizare.

— Ce marcă este?

— Raleigh, verde-închis, cu trei viteze.

— Sună minunat.

— Vreau să te văd. Mă gândeam să ne întâlnim mâine. Aş putea trece pe la tine?

— Of, la naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Plecăm în weekend la Bodmin, să-i facem o vizită bunicii. Tati a scos maşina din garaj şi peste cinci minute pornim la drum. Ne întoarcem de-abia duminică seară.

— Dar e insuportabil! De ce trebuie să pleci de-acasă tocmai în acest weekend? Dezamăgirea era prea cruntă pentru Judith.

— Totu-i aranjat de mult. Şi nu ştiam că vii acasă. Ar fi trebuit să-mi dai de ştire.

— Eu sunt şi luni liberă.

— Degeaba! Luni dimineaţă mă duc la şcoală. Ai putea veni după-amiază, la ceai?

— Nu, fiindcă la ora patru trebuie să mă întorc la St. Ursula.

— Of, ce pacoste! exclamă Heather. Sunt realmente necăjită. De-abia aşteptam să te văd. Să-mi povesteşti despre toate. Cum e acolo? Ţi-ai făcut noi prietene, nu?

— Da. Una sau două. În rest, nu-i prea rău.

— Ţi-e dor de mama ta?

— Câteodată. Dar nu m-ajută cu nimic.

— Au ajuns acolo? La Colombo, vreau să spun. Ai primit vreo scrisoare?

— Da, mai multe. Toţi sunt bine, inclusiv Jess.

— Elaine m-a întrebat de tine chiar alaltăieri. Acum, pot să-i dau nişte veşti. Ascultă, nu fi tristă, o să ne vedem în vacanţa de Paşti.

— În regulă.

— Când intraţi voi în vacanţă?

— În prima săptămână din aprilie.

— Păi, sună-mă imediat şi o să aranjăm ceva. Mami spune că poţi veni să dormi câteva nopţi la noi.

— Mi-ar plăcea enorm.

— Trebuie să plec, Judith. Tăticu claxonează şi mămica îşi pune pălăria şi zumzăie pe-aici ca o muscă în captivitate.

— Weekend plăcut la bunica ta!

— Şi ţie! Nu uita! Te aştept de Paşte.

— O să ţin minte.

— La revedere.

Judith se duse abătută să-i împărtăşească vestea proastă mătuşii Louise.

— Familia Warren pleacă la Bodmin pentru două zile, în vizită la bunica lui Heather. Aşa că mâine n-or să fie aici.

— Oh, draga mea. Ce decepţie! Nu face nimic! O să vă întâlniţi vacanţa viitoare. Şi, cu puţin noroc, mâine are să fie o zi frumoasă şi fără umezeală. Dacă-i aşa, o să-i spun Ednei să-ţi pregătească un picnic şi poţi ieşi la plimbare cu bicicleta. Poate până la plajă sau sus, pe dealul Veglos. Acolo, primulele sălbatice au îmbobocit deja. Poţi să-mi culegi primul buchet din acest sezon.

— Da, aşa cred. Totuşi, Judith era încă deziluzionată. Se prăbuşi într-un fotoliu, cu genunchii ghemuiţi la piept şi sugându-şi o şuviţă de păr care-i scăpase de sub panglică. Se gândea la duminica dezolantă şi nădăjdui că mătuşa Louise nu-i va spune lui Billy Fawcett despre acea schimbare de plan. Întredeschise gura ca să-i atragă atenţia, chibzui o clipă, apoi se răzgândi, strângându-şi buzele la loc. Era mai bine să nu-i pomenească nimic; să nu-şi trădeze câtuşi de puţin antipatia instinctivă faţă de bătrânul excentric pe care mătuşa Louise îl socotea prieten apropiat.

Urmă o dimineaţă de sâmbătă ploioasă, dar după-amiaza fu scăldată de razele soarelui strălucind din când în când printre pâlcurile de nori împrăştiaţi de vânt dinspre mare spre uscat. Mătuşa Louise o anunţă că se va ocupa cu grădinăritul. Aşa că Judith o ajută, smulgând buruienile din pământul afânat şi reavăn şi cărând cu roaba crengile uscate pe care mătuşa Louise le tăiase din tufele de trandafiri şi arbuşti. Nu intrară în casă până la ora patru şi jumătate, fiindcă aveau

suficient timp să se spele pe mâini, să-şi aranjeze ţinuta şi să bea o ceaşcă de ceai înainte ca Billy Fawcett să se ivească mărşăluind pe alee, nerăbdător să je scoată în lume.

Se înghesuiră cu toţii în Rover, Billy pe bancheta din faţă şi porniră la drum.

— Ce-aţi făcut azi dimineaţă? vru el să afle.

— Am grădinărit, îi răspunse mătuşa Louise.

Se răsuci în scaun şi rânji spre Judith, arătându-şi dinţii gălbejiţi şi ochii scăpărători.

— Nu prea sună a vacanţă, dacă memsahib te pune la muncă.

— Îmi place să îngrijesc grădina, spuse simplu Judith.

— Cum rămâne cu ziua de mâine? Ţi-ai găsit prietena?

Judith privi pe geam, prefăcându-se că nu-l aude, dar el repetă întrebarea.

— Ai reuşit să aranjezi ceva?

— Nu prea, fu tot ce putu Judith să îngaime, rugându-se ca mătuşa Louise să-şi ţină gura şi astfel discuţia să fie încheiată. Dar, spontană şi nebănuitoare, mătuşa Louise o dădu de gol.

— Din păcate, Heather este plecată în weekend. Însă n-are importanţă, ele se vor întâlni în vacanţa de Paşti.

Deşi ştia că nu-i vina mătuşii, Judith abia se abţinu să nu zbiere la ea.

— Deci trebuie să-ţi umpli singurică timpul, nu-i aşa? Păi, dacă ai nevoie de companie, mă găseşti puţin mai la vale, în casa de-alături.

Billy Fawcett se întoarse cu faţa spre parbriz şi Judith, la fel de obraznică precum Loveday, se schi-

monosi şi-şi scoase limba în spatele lui. S-ar fi putut ca el s-o vadă în oglinda retrovizoare, însă chiar şi-aşa ei nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin.

În seara asta, în timp ce coborau panta spre oraş, Porthkerris li se arătă complet schimbat în comparaţie cu înfăţişarea deplorabilă din ziua precedentă. Cerul se înseninase şi ultimele vâlvătăi ale soarelui la asfinţit învăluiau casele vechi, cenuşii, din piatră, într-o lumină auriu-roşietică, aruncându-şi împrejur reflexele pale, translucide, asemeni scoicilor irizate. Briza se domolise, marea era argintie şi liniştită, iar mai jos de drum, pe plaja în formă de semilună, un bărbat şi o femeie se plimbau, lăsând în urmă două dâre de paşi pe nisipul moale.

Pe când maşina cobora spre labirintul de străduţe înguste, această seară de sâmbătă era plină de mirosme de peşte proaspăt şi cartofi prăjiţi, risipite de curent prin vreo [illegible]uşă întredeschisă. Billy Fawcett îşi înălţă capul şi trase adânc aer pe nas, umflându-şi nările şi adulmecând ca un câine.

— Aroma asta îţi stârneşte sucurile gastrice, nu-i aşa? Poate, după spectacol, cinăm împreună?

Însă mătuşa Louise nu consideră că ideea era bună. Poate fiindcă nu dorea să se ciondănească din pricina notei de plată.

— Nu astă-seară, Billy. Edna ne aşteaptă acasă şi ne-a pregătit deja o gustare rece. În mod clar, Billy Fawcett nu era invitat să se înfrupte şi el din acest festin frugal. În sinea ei, Judith îl compătimea, dar mătuşa Louise spuse:

— Poate altă dată, ceea ce atenuă puţin impresia de nepoliteţe.

Judith se întrebă ce urma să-şi dorească el la cină.

Probabil un whisky cu sifon şi un pachet de cartofi crocanţi. Sărmanul bătrân! Totuşi, era bucuroasă că mătuşa Louise nu-l chemase din nou la Windyridge. Bănuia că, până când se va sfârşi filmul, va fi deja sătulă de compania lui.

Mătuşa Louise parcă maşina lângă bancă şi traversară drumul spre cinematograf. Nu era coadă, dar o mulţime de oameni se revărsau spre uşi. Billy Fawcett păşi înainte şi se apropie de ghişeu ca să cumpere bilete. Mătuşa Louise şi Judith priviră atent fotografiile lucioase, în alb-negru, care, expuse pe pereţii cinematografului, făceau publicitate filmului. Reieşea limpede că spectacolul se anunţa romantic, amuzant, încântător. Cu ochii sclipind de însufleţire şi de aşteptare, Judith simţi un fior pe şira spinării, dar mătuşa Louise doar strâmbă din nas.

— Sper să nu fie vreo povestioară siropoasă.

— Pariez că o să-ţi placă, mătuşă Louise.

— Păi, cel puţin, am să mă delectez cu melodiile frumoase.

Se depărtară de şirul de fotografii, însă Billy Fawcett dispăruse fără urmă.

— Unde naiba s-a mai dus acum? întrebă mătuşa Louise de parcă Billy o tulise ca un câine la vânătoare. El apăru însă aproape imediat: cumpărase din prăvălia de alături o cutie mică de bomboane de ciocolată Cadbury.

— Trebuie să ne răsfăţăm în stil mare, nu-i aşa? Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Acum, să intrăm...

Sala de cinema – odinioară hală de peşte – era înghesuită şi îmbâcsită ca totdeauna, duhnind puternic a dezinfectant împroşcat peste tot contra puricilor. Îi conduse la locurile lor o plasatoare cu lanternă pe care

însă nu fu nevoie s-o aprindă, fiindcă luminile nu se stinseseră încă! Judith se pregătea să se strecoare pe rândul de scaune, când Billy Fawcett interveni:

— Doamnele mai întâi, aşa cred că-i politicos, Judith. S-o lăsăm pe mătuşa ta să se instaleze confortabil. Ceea ce însemna că Judith o să stea între ei, având-o la stânga pe mătuşa Louise, iar la dreapta pe Billy Fawcett. De îndată ce se aşezară şi se debarasară de haine, el deschise cutia cu bomboane şi le servi. Aveau un gust rău, uşor rânced, căci probabil cutia zăcuse mulţi ani pe raftul prăvăliei.

Luminile păliră. Urmăriră secvenţe dintr-un film care urma să ruleze în curând... O scenă dintr-un soi de western palpitant, transpus în America de Sud. "Străinul din Rio". O actriţă blondă, îmbrăcată în bulendre pitoreşti, dar cu machiajul intact, se sforţa gâfâind să răzbată prin ierburile pampasului. Eroul, cu un uriaş sombrero, îşi mâna calul alb de-a lungul unui râu, învârtind în acelaşi timp un lasou deasupra capului. "Filmul va fi proiectat la acest cinematograf. Săptămâna viitoare. Nu pierdeţi şansa unei vieţi".

— Eu am s-o ratez, spuse mătuşa Louise. Westernul ăsta pare o prostie.

Rulă în continuare jurnalul de actualităţi. Herr Hitler trecea trupele în revistă, umblând ţanţoş în nădragi bufanţi; regele discutând cu constructorii de vapoare, după o lansare la apă în nordul Angliei. Apoi, nişte secvenţe amuzante cu pui de căţei într-un spectacol de circ. Veni în fine şi genericul de la "Jobenul"

— Slavă cerului! murmură mătuşa Louise. Credeam că n-o să mai înceapă niciodată. Dar Judith aproape că nu o auzi. Cufundată în scaun, cu ochii lipiţi de ecran, se lăsă prinsă în mrejele unei magii vechi şi familiare,

captivată de imaginile şi sunetele povestirii proiectate.

Şi nu după mult timp, apăru şi Fred Astaire, rotindu-se, lovind sincopat podeaua cu vârful şi cu tocul pantofilor în paşi de step, în ritmul muzicii de jazz, plimbându-se, hoinărind, jonglând cu bastonul, dar reuşind într-un fel sau altul să danseze întruna. Urmă intriga: el o întâlni pe Ginger Rogers, o curtă, cântară împreună "Nu-i aşa că-i o zi minunată să fii surprins de bătaia ploii?" şi dansară din nou. Apoi, el putea fi confundat cu Edward Everett Horton, amândoi fiind îmbrăcaţi la fel şi schimbându-şi servietele, încât Ginger Rogers crezu că Fred Astaire era Edward Everett Horton şi se înfurie, fiindcă Horton era căsătorit cu Madge, cea mai bună prietenă a ei... În acest moment al filmului, Judith fu conştientă că se petrecea ceva ciudat. Billy Fawcett, agitat, se foia şi în general îi distrăgea atenţia. Judith îşi schimbă uşor poziţia ca să-i lase lui mai mult loc să-şi întindă picioarele şi atunci simţi ceva pe genunchi. Şi acel ceva era mâna lui Billy Fawcett, care alunecase ca din greşeală şi se proptise acolo, grea şi neplăcut de caldă.

Şocul acesta o trezi din vrajă. "Jobenul", cu strălucirea şi farmecul său, încetă pur şi simplu să mai existe. Dialogurile, glumele şi râsetele îi deveniră imperceptibile. Continuă să se holbeze la ecran, dar nu deslușea nimic şi gândul de a urmări intriga îi zbură din minte, pe când se frământa să iasă dintr-o situaţie alarmantă, neprevăzută. Dar cum să procedeze? Ştia el oare că mâna îi era pe genunchiul ei? Ori credea că se sprijină pe braţul îngust care separa scaunele înghesuite, capitonate în pluş? Să-i spună? Şi dacă da, o să-şi retragă mâna?

Taman atunci, degetele lui se încleştară, o strânseră

ca într-o menghină şi începură să-i frământe carnea. Judith realiză acum că intruziunea asta nu era accidentală, ci bine plănuită. Mângâind-o, mâna se mişcă mai sus, de-a lungul coapsei, vârându-i-se sub fustă. Într-o clipă, avea să-i ajungă la chiloţi. În întunericul sufocant, Judith rămase paralizată de oroare şi neputinţă, întrebându-se unde se va opri Billy Fawcett, ce trebuia ea să facă, de ce se purta el aşa şi cum ar putea s-o alerteze pe mătuşa Louise...

Sus, pe ecran, tocmai se desfăşura o scenă amuzantă. Publicul, inclusiv mătuşa Louise, izbucni în hohote de râs. Profitând de rumoarea stârnită, Judith simulă că a scăpat ceva pe jos, se lăsă să lunece şi ateriză în genunchi, strivită între cele două rânduri de scaune, înecată de mirosul muced.

— Ce naiba faci? întrebă mătuşa Louise.

— Mi-am pierdut agrafa.

— N-am observat s-o fi avut.

— Păi, ba da, însă mi-a căzut.

— Lasă, nu-i nimic, o s-o căutăm la sfârşitul filmului.

— Ssst! Nu se poate să tăceţi? se auzi un şuşotit mânios dinspre rândul din spate.

— Îmi pare rău. Cu oarecare dificultate, Judith se strecură înapoi la locul ei, de data aceasta înghesuindu-se atât de tare în mătuşa Louise încât braţul fotoliului o împungea în coaste. Cu siguranţă, acum, Billy Fawcett va pricepe aluzia şi o va lăsa în pace. Dar nici gând. După cinci minute, mâna lui era din nou acolo, insinuându-se ca o târâtoare respingătoare pe care nici măcar o ploaie de lovituri n-ar fi putut-o ucide. Mângâind-o, mişcându-se, lunecând, strecurându-se pe furiş...

Judith ţâşni în picioare.

În mod cât se poate de firesc, mătuşa Louise ajunse la exasperare.

— Judith, pentru numele lui Dumnezeu!

— Trebuie să merg la toaletă, sâsâi Judith.

— Ţi-am spus doar să te duci înainte de-a pleca de-acasă.

— Ssst! Alţi oameni vor să urmărească filmul! Linişte, vă rog!

— Îmi pare rău. Mătuşă Louise, lasă-mă să trec.

— Ieşi pe partea cealaltă. E mai scurt.

— Vreau să ies pe-aici.

— Ei bine, încetaţi cu vorba. Stricaţi plăcerea tuturor!

— Îmi pare rău.

Judith păşi, căţărându-se peste genunchii mătuşii Louise şi peste genunchii celorlalţi spectatori, iritaţi şi deranjaţi, care se nimeriseră să stea pe rândul lor. Străbătu în goană culoarul întunecat şi trecu printre faldurile draperiei duble din spatele sălii. Găsi toaleta pentru doamne, intră, încuie uşa, stătu nemişcată, în duhoarea grea, şi o podidi plânsul de dezgust şi disperare. Ce voia creatura aia odioasă? De ce trebuia s-o atingă? De ce nu putea s-o lase în pace? Nu-i păsa că pierdea filmul. Chiar simpla idee de a se reîntoarce în sala de cinema îi stârnea fiori. Dorea doar să iasă la aer, să meargă acasă, să nu-l mai vadă şi să nu-i mai vorbească niciodată.

"Haideţi să ne ducem la cinematograf" le sugerase el, fără să clipească măcar, lăsând-o pe mătuşa Louise să creadă că le invitase din generozitate. Billy Fawcett o prostise şi-şi bătuse joc de mătuşa Louise, iar acest singur fapt îl făcea viclean şi periculos. De ce îi mângâiase genunchiul? De ce îşi strecurase degetele dez-

gustătoare pe sub fustă? Era de neînţeles. Această experienţă o pângărise, îi terfelise sufletul fără de prihană, îi provocase scârbă şi repulsie. Chiar de la început, nu-i prea plăcuse Billy Fawcett, considerându-l pur şi simplu patetic şi ridicol. Acum ea însăşi se simţea ridicolă, precum şi înjosită. Atât de umilită şi dezonorată încât ştia că nu-i va putea spune niciodată mătuşii Louise ce se întâmplase. Simpla idee de a o privi drept în ochi şi a-i mărturisi: "Billy Fawcett a încercat să-mi atingă chiloţii" era de-ajuns să-i ardă obrajii de ruşine. Un lucru era sigur. Se va întoarce în sală şi nu se va clinti până când mătuşa Louise nu se va ridica să se aşeze în locul ei, lângă Billy Fawcett. Putea reuşi rămânând în picioare şi înverşunându-se, ajutată bineînţeles şi de persoanele nervoase care stăteau lângă ele. Astfel, mătuşa Louise va fi obligată să cedeze, din jenă faţă de ceilalţi, şi să facă aşa cum insista Judith. Şi dacă mai apoi mătuşa îşi va descărca furia asupra ei, voind să afle ce naiba a apucat-o, de ce se comportă aşa, etc., etc., atunci Judith nici n-o va băga în seamă, fiindcă, indirect, întreaga situaţie survenise chiar din vina mătuşii sale. Billy Fawcett era prietenul ei şi ea putea foarte bine să stea alături de el. Judith era ferm convinsă că, fie ce-o fi, Billy Fawcett nu va îndrăzni să-şi bage mâna pe sub poalele mătuşii Louise, darămite s-o mai şi pipăie până la chiloţi.

Cerul limpede până atunci, luminat de razele lunii pline, se întunecă brusc şi un vârtej se iscă din neant, năpustindu-se asupra casei de pe deal, urlând lugubru cu vaiet de strigoi rătăcit. Judith stătea întinsă în pat şi tremura înfricoşată, holbându-se la fereastra pătrată,

aşteptând să se întâmple inevitabilul, neştiind totuşi despre ce era vorba. Ştia doar că dacă se dădea jos din pat şi fugea spre uşă, evadarea fiind singura-i speranţă, atunci va găsi uşa ferecată. În ciuda vuietelor bizare, auzi paşi scârţâind pe pietriş, apoi o bufnitură grea ca şi când o scară de lemn era rezemată de pervazul ferestrei. Ceva se apropia. Venea, cătărându-se tiptil ca o pisică. Judith se zgâia într-acolo, inima îi zvâcnea în coşul pieptului, stătea ca paralizată de groază, neştiind ce să facă. El venea, creatura cu intenţii necurate, cu ochi holbaţi şi scăpărători de maniac, cu degete fierbinţi şi iscoditoare. Iar ea era pierdută deoarece chiar dacă ar fi încercat să ţipe, ştia că nu poate să scoată un sunet şi că nimeni n-ar auzi-o. Nimeni nu i-ar sări în ajutor. Şi în timp ce privea, înlemnită de spaimă, creştetul lui se ivi deasupra pervazului şi, deşi era întuneric, Judith îi putu distinge trăsăturile, îi văzu rânjetul sarcastic... Billy Fawcett.

Se ridică iute în capul oaselor şi ţipă, zbieră din nou cât o ţinea gura, dar el era încă acolo. Se crăpase de ziuă, era la revărsatul zorilor, şi ea se trezi, însă imaginea înspăimântătoare mai persistă o clipă, după care, din fericire, se destrămă. Dispăru şi scara, rămânând doar fereastra deschisă şi lumina dimineţii pătrunsă în odaie.

Un coşmar! Inima îi bubuia fără întrerupere ca o tobă, de groaza plăsmuirilor propriei imaginaţii surescitate. Zvâcnirile din piept se domoliră încet-încet. Gura îi era uscată. Sorbi din paharul cu apă de pe noptieră. Tremurând şi răsuflând istovită, se propti în perne.

Se gândi că avea să înfrunte privirile mătuşii Louise la micul dejun, compus ca de obicei din ochiuri cu slănină, şi nădăjdui că nu mai era supărată foc ca ieri

seară, după ce plecaseră de la cinematograf. Visul înfricoşător se spulberase odată cu ivirea zorilor, însă fapta lui Billy Fawcett era la fel de reală, crudă şi implacabilă ca până acum; o apăsa dureros pe inimă ca o povară şi Judith ştia că, indiferent cât de mult ar cugeta la dezastrul din seara trecută, nu putea să rezolve problema, nici să şteargă răul făcut, orice-ar fi.

"Haideţi să mergem la cinema" Vorbele lui sunaseră atât de blând, de binevoitoare. Şi tot timpul îşi plănuise pas cu pas fapta mârşavă. Le înşelase pe amândouă, ceea ce-i dezvăluia perfidia şi deci îl transforma într-un duşman înverşunat cu care trebuie să te răfuieşti. Gândul lui pângăritor îi era de nepătruns. Ştia doar că, într-un fel sau altul, totul se asocia cu sexualitatea şi deci era oribil.

Încă de la bun început, Judith nu-l găsise atrăgător... nu ca pe dragul domn Willis sau chiar pe colonelul Carey-Lewis de care se apropiase sufleteşte imediat... ci pur şi simplu i se păruse o caricatură ridicolă. Şi acum era ciudat că şi ea se simţea ridicolă fiindcă se purtase ca o proastă. De asemenea, trebuia s-o ia în considerare pe mătuşa Louise. Billy Fawcett îi era o veche cunoştinţă, o verigă de legătură cu Jack Forrester şi cu zilele fericite şi luminoase ale tinereţii lor petrecute în India. A i-l spune însemna să-i distrugă încrederea, să pună capăt prieteniei lor. Iar lui Judith, chiar aşa tulburată cum era, nu-i stătea în fire să fie atât de crudă. Fiindcă mătuşa Louise se dovedise foarte înţelegătoare în legătură cu cele petrecute la cinema, nerostind nici un cuvânt de reproş până când nu reveniră la Windyridge. După ce filmul se terminase şi publicul se ridicase în picioare pentru a intona "God

Save the King"[1], ieşiră încolonaţi, în beznă şi-n vântul tăios, se îngrămădiră în Rover şi se întoarseră la Penmarron. Tot drumul, Billy Fawcett întreţinuse conversaţia cu dezinvoltură, repetând şi amintindu-şi frânturi amuzante de dialog din film şi fredonând melodii:

"Fercheş, spilcuit, cu părul frizat,
Îmi pun jobenul
Îmi înnod papionul"...

Judith îşi pironise privirile în ceafa lui, dorindu-i moartea. Pe când se apropiau de porţile de la Windyridge, el spuse:

— Lasă-mă aici, draga mea Louise, mai sunt doar câţiva paşi până acasă. Drăguţ din partea ta că ne-ai dus cu maşina. M-am distrat minunat.

— Şi noi, Billy. Nu-i aşa, Judith? Rover-ul se opri, el deschise portiera şi coborî. Şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Mi-a făcut plăcere, draga mea. La revedere, Judith. Şi avu neruşinarea să-şi vâre capul pe geam şi să-i arunce o căutătură lungă şi galeşă. Apoi, portiera fu trântită şi el se depărtă. Mătuşa Louise viră spre poartă. Ajunseră acasă.

Mătuşa Louise nu fusese realmente furioasă, ci doar nedumerită, în mare încurcătură, neştiind de ce naiba dăduse strechea în Judith.

— Te-ai purtat ca o maniacă. Credeam că te-a pişcat vreun purice sau altceva, de ţopăiai şi zvâcneai ca lovită de coree[2]. Ţi-ai pierdut agrafa, ai scăpat-o pe

---

[1] "God Save the King" – imnul britanic; în traducere: "Dumnezeu să ne ocrotească regele"

[2] coree – boală de nervi caracterizată prin mişcări musculare involuntare şi dezordonate.

jos, apoi ai deranjat un rând întreg de oameni nevinovaţi care veniseră să se amuze. Şi toată forfota şi tot tărăboiul de-a sta în locul meu! N-am văzut în viaţa mea asemenea comportament.

Ceea ce era destul de rezonabil. Judith se scuză, îi spuse că agrafa legendară, într-un fel, sau cum o socotea, era podoaba ei preferată, că plecarea la toaletă fusese absolut necesară şi că-i ceruse să schimbe locurile doar pentru că se gândise că era mai uşor aşa decât să îndure din nou tot deranjul. În plus, dacă Judith ar fi trecut iarăşi peste genunchii ei, ar fi putut-o lovi. De fapt, nu cumpănise decât la binele mătuşii Louise atunci când îi făcuse propunerea.

— Binele meu! Halal de tine! Ştii că-mi placi, amintindu-mi cum perechea din spate mă insulta, amenin-ţând să cheme poliţia...

— Dar n-ar fi îndrăznit pentru atâta lucru.

— Nu-i asta problema. A fost foarte jenant.

— Îmi pare rău.

— Pe deasupra, îmi şi plăcea filmul. N-aş fi crezut, dar era amuzant.

— Da, avea haz. Judith minţea cu sfruntare, fiindcă, în realitate, de când începuse Billy Fawcett s-o pipăie, nu-şi mai putea aminti nimic altceva. Adăugă câteva vorbe de complezenţă, sperând să adoarmă vigilenţa mătuşii Louise. Foarte amabil din partea colonelului Fawcett că ne-a invitat.

— Da, aşa e. Bietul meu prieten! E cam la ananghie, n-are o para chioară. Pensia lui este destul de mică... Se părea că gâlceava luase sfârşit. Lepădându-şi haina şi pălăria, mătuşa Louise se duse să-şi toarne un whisky ţeapăn, uşor stropit cu sifon şi, cu pa-

harul în mână, se îndreptă spre sufragerie, unde Edna le lăsase friptură rece de berbec şi salată de sfeclă, ideea ei originală despre o gustare potrivită după un spectacol de cinema. Însă Judith nu era flămândă, ci doar obosită moartă. Ciuguli de ici, de colo, din friptura de berbec şi bău puţină apă.

— Te simţi bine? o întrebă mătuşa Louise. Eşti îngrozitor de palidă şi trasă la faţă. Probabil că emoţia şi agitaţia te-au doborât. De ce nu te duci la culcare?

— Te superi?

— Câtuşi de puţin.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat.

— Consideră discuţia încheiată.

A doua zi de dimineaţă, Judith ştia că mătuşa Louise nu va mai pomeni nimic despre toată tărăşenia. Din acest motiv, îi era recunoscătoare, totuşi se simţea jalnic. Nu numai lamentabil, ci şi pângărită, năpăstuită, râioasă, de parcă i-ar fi fost lehamite de ea însăşi. Contaminată de detestabilul Billy Fawcett, precum şi întinată fizic, ca şi când trupul ei ar fi absorbit duhoarea grea din mica sală de cinema sau mirosul fetid de la toaletă, unde se refugiase speriată de mâna lui alunecoasă. Iar părul puţea a fum de ţigară, ceea ce era dezgustător. Aseară fusese prea istovită ca să se mai îmbăieze, aşa că se gândi să facă o baie acum. Hotărârea fiind luată, zvârli deoparte aşternuturile boţite şi traversă palierul să deschidă robinetele la maximum.

Se cufundă în apa minunată, fierbinte şi destul de adâncă. Îşi săpuni şi îşi frecă fiecare bucăţică de piele, se spălă pe cap. Uscată şi parfumată cu pudră de talc, spălată pe dinţi, se simţea cu mult mai bine. Se întoarse în cameră, azvârli hainele de ieri seară ca să fie curăţate mai apoi de Hilda şi-şi căută altele: lenjerie

imaculată, ciorapi, o fustă bine călcată, un pulover roz-închis. Îşî şterse părul cu prosopul, şi-l descurcă, se îmbrăcă, îşi puse pantofii şi-şi legă şireturile. Apoi, coborî la parter.

Mătuşa Louise îşi lua deja gustarea de dimineaţă, ungându-şi cu unt o felie de pâine prăjită şi sorbind cafeaua. Era echipată pentru golf, într-un costum din tweed, încheiat peste o cămaşă bărbătească. Părul, strâns în fileu, îi stătea impecabil. Când Judith intră, ea îşi ridică privirea.

— Credeam că dormi un somn de plumb.

— Îmi pare rău. M-am decis să fac o baie.

— Eu m-am spălat aseară. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna când mergi la cinema, te simţi mai apoi murdar. Chipurile, greşelile de comportament comise de Judith fură iertate şi date uitării. Mătuşa Louise era veselă şi bine dispusă, aşteptând cu nerăbdare jocul de golf. Cum ai dormit? L-ai visat pe Fred Astaire?

— Nu, deloc.

— Actorul meu favorit era cel care pretindea că-i preot. Judith se servi cu ochiuri cu slănină şi se aşeză la masă. Fiind englez, mi s-a părut mult mai nostim.

— La ce oră pleci la golf?

— Le-am spus să ne întâlnim la zece. Probabil că o să dăm prima lovitură pe la şi jumătate, apoi o să prânzim la club. Dar tu ce-o să faci? Mătuşa Louise privi pe fereastră. Pare să fie o zi promiţătoare azi. Vrei să te plimbi cu bicicleta sau ţi-ai pus altceva în gând?

— Nu. Cred că am să urc dealul Veglos ca să-ţi culeg primule.

— O pun pe Edna să-ţi pregătească nişte sandvişuri într-un pachet. Şi poate un măr şi o sticlă cu sirop de ghimbir. Ea şi Hilda pleacă la zece şi jumătate, la

aniversarea mătuşii lor. Un văr de-al lor vine să le ia cu maşina. Caraghios, nu-i aşa? N-am ştiut niciodată că au un văr care posedă un automobil. Aş vrea să aştepţi până când ei pornesc la drum şi poţi lua apoi cheia de la uşa din spate. Eu am să iau cheia de la intrarea principală. Astfel, o să fim independente una faţă de cealaltă. Şi am să verific dacă toate ferestrele sunt zăvorâte. Nu se ştie niciodată. Circulă pe-aici atâţia inşi dubioşi. Pe vremuri, nu m-aş fi gândit niciodată să încui uşile, dar, de când a fost jefuită doamna Battersby, nu mai poţi fi sigură de nimic. Şi-ai face bine să-ţi iei o pelerină, în caz că plouă. Şi întoarce-te acasă înainte de lăsarea întunericului.

— Trebuie, n-am far, nici lumină de semnalizare.

— Ce prostie fără margini! Cum de nu ne-am gândit la asta când am cumpărat bicicleta?! Îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Ei bine, totu-i stabilit. Se ridică în picioare, ieşi din cameră ţinând ceaşca în mână şi se îndreptă spre bucătărie să-i dea poruncă Ednei să pregătească mâncarea pentru picnicul lui Judith. Mai târziu, încălţată cu ghete groşolane şi purtând o beretă, după ce-şi pusese crosele pe bancheta din spate a Rover-ului, mătuşa Louise porni spre clubul de golf, zăvorând uşa din faţă. Judith o conduse pentru a-şi lua rămas bun, apoi reintră în casă prin spate, pe la bucătărie. Edna şi Hilda erau gătite cu cele mai bune haine pentru importanta petrecere de aniversare. Hilda purta o haină bej, o pălărie rotundă, ca un fund de ceaunaş, iar Edna îşi pusese jacheta de duminică, o fustă şi o beretă purpurie scoţiană, cu pampon prins cu o broşă. Dintre cele două surori, Judith o prefera pe Hilda, fiindcă Edna se văicărea la nesfârşit de varice şi de junghiuri reumatice, manifestând o înclinaţie

excesivă de a vedea întotdeauna partea neagră a lucrurilor. A-i smulge un surâs era ca şi cum ai stoarce sânge din piatră seacă. Totuşi, ea era bună la suflet şi gustarea pentru picnicul lui Judith fusese pregătită fără zăbavă, aşteptând-o pe masa din bucătărie, într-un mic rucsac.

— Îţi mulţumesc mult, Edna. Sper că nu ţi-am dat prea mare bătaie de cap.

— Nu m-am ostenit deloc. Ţi-am făcut doar nişte sandvişuri cu pastă de carne. Doamna mi-a spus că o să iei la tine cheia de la uşa din spate. Şi lasă uşa descuiată când te întorci. Venim şi noi acasă pe la ora nouă seara.

— Dumnezeule! Ce petrecere lungă!

— Trebuie să strângem şi să dereticăm după aceea.

— Sunt sigură că o să vă distraţi bine.

— Păi, aşa sper şi eu, spuse Edna cu un aer posomorât.

— Of, zău, Edna! interveni Hilda. Toată lumea va fi acolo. O să fie un chef de pomină. Dar Edna clătină din cap.

— Am spus întotdeauna că-i prea mult să trăieşti până la optzeci de ani. Mătuşa Lily e înţepenită în scaun, gleznele-i sunt aşa de umflate încât de-abia mai poate sta pe picioare. Şi greoaie pe deasupra! E nevoie de două persoane ca s-o susţină până la toaletă. Prefer să fiu în mormânt decât într-o asemenea stare.

— N-avem noi dreptul să alegem, sublinie Hilda. Oricum, încă îi mai place şi ei să se veselească. Ţii minte, s-a strâmbat de râs când capra ei a mâncat toate rufele de pe frânghia doamnei Daniels...

Şi discuţia în contradictoriu, care ar fi putut continua la infinit, fu curmată de sosirea vărului lor. Precum

două găini bete, surorile zburătăciră împleticindu-se, repezindu-se să-şi strângă poşetele şi umbrelele, cutia cu prăjitura coaptă de cu seară, buchetul de narcise înfăşurat într-o coală de ziar.

— Ne vedem mâine.

— Distracţie plăcută!

Judith le urmări din priviri cum se urcă în maşina hârbuită, cotcodăcind de emoţie. Le făcu semn fluturând din mână şi ele îi răspunseră. Ţeava de eşapament pocnea şi duduia, scoţând nori negri de fum, uruitul motorului se înăspri şi surorile se depărtară încet.

Rămase singură. Şi Billy Fawcett ştia că era singură! Spectrul lui omniprezent îi amintea că nu mai are timp de pierdut. Îşi luă iute mantaua de ploaie din cuier, o rulă şi o îndesă în rucsac, deasupra merindelor. Cu raniţa în spate, ieşi pe uşa de serviciu şi o zăvorî ceremonios. În garaj, băgă cheia enormă în trusa cu scule. Apoi, îşi scoase bicicleta pe aleea pietruită, aruncă o privire pripită în jur ca să se încredinţeze că el nu se zărea nicăieri, se sui pe bicicletă şi o zbughi pe poartă.

Semăna a evadare: tainică, furişă, grăbită. Dar lucrul îngrozitor era că, atâta vreme cât Billy Fawcett se găsea prin preajmă-i, trebuia să fugă mâncând pământul.

*

Dealul Veglos se ridica la patru mile depărtare de Penmarron, un semn de hotar distinctiv, în ciuda înălţimii modeste. Cărărui înguste duceau spre vârf şi şerpuiau dându-i ocol, iar împrejur se întindeau terenuri mlăştinoase, mici ferme, sihle de stejari, pâlcuri de

păducei şi de tufari, chirciţi şi contorsionaţi de vântoasele cumplite. Pe creasta sa plată se înălţau tumuli[1] celtici din piatră, lespezi uriaşe de granit, înşirate una după alta şi împrejmuite de un zid circular din rocă. Pantele mai joase erau pline de rugi-de-mure, troscot şi ferigi, iar potecile cu smocuri de ierburi unduiau printre tufişurile dese până sus, pe coamă. Florile sălbatice creşteau din abundenţă: iarbă-neagră, rostopască, primule, iar vara, văioagele gemeau de degeţăriţe, cu inflorescenţe mari, purpurii, în formă de clopot. Totuşi era un loc străvechi, cu o atmosferă aparte. Pe povârnişurile mai înalte, pe tăpşanul ocolit de movile tumulare celtice, se puteau desluşi vestigii de aşezări omeneşti, colibe din epoca de piatră. Pe-o zi ploioasă, când pâcla se învârtejea în văzduh dinspre ocean şi cornul de ceaţă de la Pendeen stăruia în întuneric, nu era greu să-ţi imaginezi fantasmele acelor omuleţi primitivi şi negricioşi, încă bântuind pe Veglos, ascunse vederii, dar permanent la pândă.

Pe când locuiseră în Casa Riverview, ea, Molly şi Jess urcaseră deseori pe Veglos, primăvara sau în septembrie, când murele erau coapte, bune de cules. Întotdeauna era o excursie care dura o zi şi fiindcă dealul se găsea prea departe pentru ca Jess să meargă pe jos, mama îşi aduna tot curajul şi le ducea cu micul Austin. Le însoţea mai mereu şi Phyllis, iar toată lumea, inclusiv micuţa Jess, căra câte ceva din merindele pregătite.

Judith îşi amintea de aceste ieşiri ca de nişte

[1] tumul – movilă conică sau piramidală, din pământ sau din piatră, ridicată pe morminte de unele popoare din vechime.

momente fericite. Dar acum era prima dată când venea pe bicicletă şi urcuşul se dovedea greu, istovitor. În cele din urmă, reuşi să parcurgă panta, şi creasta dealului se ivi în zare, dincolo de zidul de piatră. Trecerea spre cărăruie se făcea printr-un pârleaz, ceea ce însemna că nu-şi mai putea continua drumul pe bicicletă. Aşa că o abandonă, ascunzând-o printre ferigi şi troscot, îşi potrivi mai bine raniţa în spinare şi porni pe jos.

Ziua era friguroasă dar plăcută, nori grei alunecau pe cerul palid, aburi albi se ridicau dinspre mare, adumbrind orizontul. În timp ce urca, simţea sub picioare pământul elastic şi moale, acoperit cu brazde de ierburi. Făcu mici popasuri din când în când, ca să-şi recapete suflul şi să admire privelişţea ţinutului ce i se deschidea în faţa ochilor ca o hartă uriaşă. Marea era atotcuprinzătoare: la nord, golful albăstrui se arcuia spre farul îndepărtat şi la sud, licărind în pâcla uşoară, se întindeau Mount's Bay şi Canalul Mânecii. În sfârşit, ajunse pe tăpşan şi tumulii celtici se înălţau deasupra. Ultimul urcuş, pe povârnişul unei movile, fu anevoios, opintindu-se, cătărându-se cu ajutorul mâinilor, agăţându-se de arbuşti. În cele din urmă, poposi pe creastă, în bătaia vântului, cu întreaga lume aşternută la picioare.

Era aproape ora unu şi se aşeză pe o stâncă năpădită de licheni galbeni, simţind pe obraji razele călduţe ale soarelui. Vecinătăţile erau liniştite şi pustii, doar vântul foşnea prin copaci şi păsările cântau. Se odihni şi-şi plimbă privirile roată, cuprinsă de un simţământ de împlinire, şi recunoscu locurile dimprejur. Văzu mozaicul pestriţ de câmpuri şi ferme, reduse la dimensiunile unor mici jucării; un bărbat ara cu

plugul tras de un cal, un nour de pescăruşi albi fâlfâia pe urmele brăzdarului. Lizard Head[1] era înecat într-o lumină difuză, dar putu distinge contururile palide ale oraşului Penzance, turla bisericii şi domul băncii. Se gândi la drumul care şerpuia de-a lungul coastei spre Rosemullion şi Nancherrow. Îşi aminti de Loveday şi se întrebă cum îşi petrecea ea ziua. Se gândi la Diana.

Şi-ar fi dorit ca Diana să fie aici acum. Numai Diana. Să stea lângă ea, fără altcineva prin preajmă, aşa încât Judith să i se poată destăinui, să-i spună despre Billy Fawcett, să-i ceară sfatul. Doar pe Diana ar putea-o întreba ce trebuie să facă. Fiindcă şi pe culmea dealului Veglos, Billy Fawcett îi nălucea în gând şi o apăsa pe umeri ca o povară. Simţea că ar fi în stare să pedaleze şi să cutreiere până la epuizare fizică, dar nimic nu-i adormea neliniştile, atotrăscolitoare şi veşnic prezente, care răbufneau din clipă în clipă. Cel mai rău lucru era că n-avea cui să i se spovedească. Toată dimineaţa disecase în subconştient fiecare posibilă confidentă şi n-ajunsese la nici un rezultat.

Mami. Nici vorbă! Era la celălalt capăt al lumii. Şi chiar dacă s-ar afla aici, la Riverview, Judith ştia bine că Molly, în esenţă, este prea inocentă, prea vulnerabilă pentru a fi împovărată cu o asemenea dilemă şocantă.

Phyllis. Lucra acum în Porthkerris, pentru doamna Bessington. Dar Judith n-avea habar unde locuia doamna Bessington şi nici nu se vedea sunându-i la uşă, înfruntând privirile acestei necunoscute doamne şi

[1] Lizard Head – "Capul Şopârlei"; promontoriu situat în sud-vestul regiunii Cornwall, cel mai sudic punct al Angliei.

cerându-i să vorbească între patru ochi cu bucătăreasa ei.

Apoi, mătuşa Biddy. Mătuşa Biddy o va asculta, probabil se va strâmba de râs, pe urmă se va indigna, va lua legătura cu mătuşa Louise şi se vor ciorovăi. Relaţiile dintre cele două mătuşi nu fuseseră niciodată prea apropiate şi dacă şi-ar dezvălui secretul faţă de mătuşa Biddy ar fi ca şi cum ar lăsa pisica printre porumbei. Aproape că nu suporta să se gândească la carnajul rezultat şi la consecinţe.

Heather. Sau Loveday. Dar amândouă erau mai mici decât Judith şi la fel de naive. Probabil că ele ar rămâne gură-cască sau ar chicoti şi ar pune o sumedenie de întrebări fără putinţă de răspuns, debitând o grămadă de prostii din care oricum n-ar ieşi nimic bun.

Ceea ce însemna că ea însăşi purta întreaga responsabilitate. Prin orice mijloace, trebuia pur şi simplu s-o scoată la capăt cu Billy Fawcett de una singură. Şi dacă cele mai cumplite temeri se împlineau şi dintr-un motiv de neimaginat mătuşa Louise îşi pierduse minţile, capitulând în faţa linguşirilor lui şi consimţind să-l ia în căsătorie, atunci Judith va părăsi Windyridge, îşi va împacheta lucrurile şi va pleca la Plymouth să locuiască la mătuşa Biddy. În eventualitatea în care Billy Fawcett rămânea în bungaloul său, Judith socotea că putea să-l înfrunte. Dar la prima aluzie că el urmează să devină domnul Louise Forrester şi să preia în stăpânire Windyridge, Judith va da bir cu fugiţii.

În cele din urmă, ajunse la o hotărâre. Cu dârzenie şi dezgust, încercă să-şi alunge toată povestea din gând şi prinse a se bucura de expediţia solitară. Explorarea movilelor tumulare dură ceva timp, apoi îşi mâncă sandvişurile şi stătu sub pâlpâirea razelor de

soare până când norii acoperiră cerul şi o pătrunse frigul. Îşi strânse rucsacul şi prinse a coborî pe panta unde vâlcelele erau pline de primule. Începu să culeagă, legând buchetele cu fâşii de lână, când nu le mai putea cuprinde în mână. Înţepenise tot gârbovindu-se. Când termină cel de al treilea buchet, se îndreptă de şale, crispându-se din cauza cârceilor ce-i furnicau prin toate încheieturile. Îşi înălţă ochii spre cer şi, văzând o pâclă neagră împânzită dinspre vest, ştiu că ploaia avea să se dezlănţuie curând, şi că deci venise timpul să pornească spre casă. Îşi deschise raniţa, îşi scoase mantaua de ploaie şi se îmbrăcă. Băgă buchetele de primule înăuntru, deasupra resturilor de la picnic. Prinse curelele rucsacului, şi-l atârnă pe umeri şi alergă la vale, spre locul unde-şi ascunsese bicicleta.

Rula de-abia pe la jumătatea drumului spre sat când văzduhul, încărcat de nori, căpătă culoarea granitului şi ploaia se stârni. Nu se iscă treptat, ci în torente vijelioase, şi în câteva clipe o udă leoarcă. Nu conta. De fapt, pedalatul în viteză îi dădea o senzaţie plăcută, pe când stropii grei, aduşi de vânt, o izbeau în faţă şi i se prelingeau din păr pe ceafă, iar roţile bicicletei împroşcau în toate părţile vârtejuri de apă tulbure. Ajunse la panta colinei (prea abruptă ca să mai pedaleze, aşa că aici îşi împinse bicicleta), străbătu apoi satul şi apucă pe drumul principal. O depăşiră maşini şi autobuzul local, hurducăindu-se spre Porthkerris, cu chipurile pasagerilor estompate de geamurile aburite. Era frig şi odată cu ploaia se dezlănţuise un vânt aspru, dar ea simţea o căldură plăcută în trup, deşi mâinile îi erau îngheţate.

În fine, se ivi Windyridge. Coborî cărarea, intră pe

poartă şi merse de-a lungul aleii din grădină. Îşi duse în garaj bicicleta şiroind de apă, scoase cheia din trusa de scule şi o tuli spre casă. Îşi va face o baie fierbinte, îşi va usca hainele jilave lângă şemineu, va bea o ceaşcă de ceai.

Era bine înăuntru. Bucătăria caldă, fără Edna şi Hilda, părea cufundată în linişte. Numai vechea pendulă de pe perete ticăia şi cărbunii încinşi sfârâiau în vatră. Îşi dezbrăcă pelerina muiată de ploaie şi o azvârli pe un scaun. Găsi borcane goale de gem, le umplu cu apă şi aranjă primulele care se ofiliseră puţin pe drum. Lăsă borcanele şi raniţa pe masa din bucătărie, ieşi, traversă holul şi începu să urce scara.

Chiar în acel moment, telefonul, aşezat pe scrinul din hol, prinse a zbârnâi. Se întoarse să răspundă, dar înainte de-a rosti vreo vorbă, o izbi vocea de la celălalt capăt al firului:

— Judith!

Îi îngheţă sângele în vine.

— Eşti acolo, Judith? Aici e Billy Fawcett. Te-am căutat, am văzut când ai venit acasă. M-am îngrijorat puţin din pricina ta, fiindcă umbli pe musonul ăsta. M-am gândit să verific ce faci. Glasul lui suna dogit. Probabil că deja golise jumătate din sticla de whisky. Vin acolo să bem o ceaşcă de ceai. Ea de-abia mai respira. Judith? Judith, eşti acolo...?

Judith repuse uşurel receptorul în furcă. Legătura se întrerupse. Rămase încremenită, cuprinsă de disperare, dar mintea îi era limpede precum cristalul. Billy Fawcett, la pândă, în căutarea prăzii! Însă ea se simţea la adăpost. Graţie scumpei, adorabilei mătuşi Louise, intrarea principală şi toate ferestrele de la parter erau zăvorâte. Doar uşa din spate rămăsese descuiată...

Goni înapoi pe drumul pe care venise, prin bucătărie şi prin oficiu; regăsi cheia, trânti uşa şi o încuie. Mecanismul vechi, bine uns, alunecă pe nesimţite în lăcaş. Acum, şi la parter era în siguranţă. Dar la etaj...? O zbughi la fugă înapoi spre hol, se repezi spre scară, urcă dintr-odată câte două trepte, neputând irosi nici o secundă. Noaptea trecută, în coşmarul ei, el se echipase cu o scară şi, găsind fereastra deschisă, încercase să intre pe acolo. Visul de groază îi năluci din nou în minte: creştetul şi umerii săi ivindu-se încet-încet, profilându-se în întunericul nopţii, dinţii galbeni rânjiţi ameninţător, privirile lui viclene... În dormitoare, ferestrele stăteau larg deschise. Fugi din cameră în cameră, închizându-le şi ferecându-le pe fiecare în parte. Dormitorul mătuşii Louise rămase la urmă şi, pe când trăgea în grabă ivărul, îl zări pe Billy Fawcett, prin perdeaua de ploaie, înveşmântat în mantaua de cauciuc de pe care apa curgea şiroaie, intrând pe poarta grădinii şi iuţindu-şi paşii pe aleea cu pietriş. Înainte ca el s-o observe, Judith se trânti pe covor şi se rostogoli, precum un buştean, în spaţiul strâmt, sufocant şi întunecos de sub patul dublu din mahon al mătuşii Louise.

Inima îi zvâcnea să-i spargă pieptul şi răsufla cu greu.

"Te-am căutat. Te-am văzut când ai venit acasă" Şi-l imagină stând la fereastră, înarmat cu paharul de whisky şi, probabil, cu un binoclu, de parcă s-ar fi pitulat într-un fort de graniţă şi-ar fi pândit să-i răpună pe războinicii afgani. Spionând, îşi urmărise prada. Aşteptând la post, fusese răsplătit pentru răbdarea lui. Şi ea ştia că e atât de singură! Îi auzi paşii pe pietriş, prin ropotele ploii; bubuituri în uşă, ţârâitul prelung al sone-

riei. Zgomotele stridente deşteptară ecouri în casa pustie. Judith rămase nemişcată.

— Judith! Ştiu că eşti acolo.

Ea îşi înfundă pumnul în gură. Îşi aminti de ferestruica din cămara, permanent deschisă, şi se înfricoşă pe dată. Dar bunul simţ îi veni în ajutor: doar un bebeluş s-ar fi putut strecura pe acolo şi, oricum, ferestruica era astupată cu o plasă rezistentă de sârmă împotriva viespilor şi a muştelor albastre de carne.

Tropăitul paşilor săi greoi răsună pe când dădu ocol casei, apoi se stinse. Avea de gând să încerce uşa din spate. Judith îşi aduse aminte de zăvorul solid ca de temniţă şi prinse curaj.

Zăcea întinsă pe podea, în tăcere, ascultând cu atenţie, cu urechile ciulite, precum un câine iscoditor. Nu distingea decât răpăitul de darabană al ploii şi ticăitul molcom al deşteptătorului mătuşii Louise. Tic-tac, tic-tac, bătea ceasornicul cu spor. Aşteptă. După un timp, care i se păru lung ca veşnicia, Billy Fawcett se întoarse la intrarea principală, zgomotul paşilor săi trosni din nou.

— Judith! Un zbierăt adânc, neomenesc, răsună de sub fereastră şi ea tresări de spaimă. Ud leoarcă şi frustrat, el îşi ieşise, de bună seamă, din fire şi renunţase la orice tentativă de a fi îndatoritor sau prietenos. Ce fel de joacă crezi că-i asta? E al naibii de nepoliticos din partea ta! Coboară şi deschide-mi...

Ea nici nu se mişcă.

— Judith! Acum, el îşi înteţi loviturile sălbatice în uşă, bocănind în lemnul solid cu furia unui dement. Dinspre bucătărie, răzbătu iarăşi zbârnâitul prelung al soneriei. În cele din urmă, ecoul său metalic se stinse. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Doar vântul se tânguia

prin cotloane, zăngănind ferestrele. Şi ea fu recunoscătoare vijeliei şi ploii torenţiale, fiindcă, în mod sigur, el nu putea sta afară la infinit, fără şansa de a realiza ceva, udându-se până la piele. Neîndoielnic, în curând, Billy Fawcett se va da bătut, se va recunoaşte învins şi va pleca.

— Judith! Dar, acum, era un vaiet de dihanie rănită. O ultimă şi jalnică rugă. Billy Fawcett îşi pierdea speranţa. Apoi, îl auzi rostind destul de răspicat pentru un om care vorbea singur, în pustiu:

— Of, drăcia dracului! Şi se îndreptă, târşâind picioarele, spre poartă.

În fine, pleca! O lăsa în pace!

Judith aşteptă până când paşii lui deveniră aproape imperceptibili, apoi ieşi rostogolindu-se de sub pat, se târî până la fereastră şi, ascunzându-se în dosul draperiilor, căută cu prudenţă afară. El trecuse deja de poartă şi, pe deasupra gardului viu de lemn-câinesc, îi zări creştetul, pe când se retrăgea deznădăjduit spre bungaloul său.

Plecase! Judith răsuflă uşurată. Genunchii i se înmuiară, copleşită de slăbiciune ca un pisoi; se simţea aidoma unui balon dezumflat, o fărâmă zbârcită şi moale de cauciuc colorat. Picioarele i se tăiară din încheieturi şi se prăbuşi pe podea. Câtva timp zăcu întinsă acolo. Câştigase hărţuiala, îl învinsese pe ticălos, dar era o biruinţă amară. Se simţea prea vlăguită, fusese prea înfricoşată ca să-şi mai poată savura triumful. Şi-i era frig.

Înveşmântată încă în hainele jilave, tremura, mădularele o dureau, n-avea puterea să se ridice, să se mişte până la baie, să pună dopul, să deschidă robinetul. El plecase. Deodată, totul, spaima, zbuciumul,

tensiunea nervoasă, se dovediră a fi mai mult decât putea îndura. Îşi simţi faţa boţindu-i-se asemeni unui prunc. Îşi rezemă capul de masa de toaletă, tare şi lucioasă, a mătuşii Louise şi, în tăcere, lăsă şiroiul de lacrimi să-i curgă pe obraji.

*

A doua zi după-amiază, mătuşa Louise o conduse pe Judith cu maşina la St. Ursula. Judith era îmbrăcată din nou în uniforma şcolară, dat fiind că scurta vacanţă se sfârşise.

— Sper că te-ai simţit bine.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Din păcate, a trebuit să te părăsesc duminică, dar ştiu că n-ai fost niciodată un copil care să aibă nevoie de companie tot timpul. De altfel, nu pot să sufăr copiii pretenţioşi. Ce ghinion că nu te-ai întâlnit cu Heather! Dar o să facem un program pentru vacanţa de Paşti.

Judith nu voia nici măcar să se gândească la vacanţa de Paşti, aşa că zise doar:

— Îmi place nespus bicicleta.

— O să am grijă de ea în locul tău.

Judith nu găsea cuvinte să-şi exprime gratitudinea, fiindcă primirea bicicletei era într-adevăr singurul lucru bun care se întâmplase în weekend şi tot ce-şi dorea acum era să revină la normalitate, la rutina şi ambianţa familiară ale şcolii.

Singurul lucru pe care îl regreta sincer era că n-apucase să-l vadă pe domnul Willis. În acea dimineaţă, avusese răgazul şi prilejul să-i facă o vizită, dar găsise tot felul de scuze ieftine şi lăsase să-i scape această şansă. Ştia că prietenia presupune statornicie şi con-

secvenţă, însă, într-un fel sau altul, Billy Fawcett îi stricase şi această plăcere.

*

St. Ursula
8 martie 1936

"Dragă mami şi tati,

Am mai pierdut o săptămână fiindcă am fost plecată la mătuşa Louise, să-mi petrec scurta vacanţă de la mijlocul trimestrului. Vă mulţumesc pentru scrisoare. Mi-e dor să aflu veşti despre Singapore şi despre noua voastră casă de pe Orchard Road. Sunt sigură că este minunată şi că în curând vă veţi deprinde cu clima toridă şi umedă. Probabil vă simţiţi ciudat văzând în jur doar feţe galbene de chinezi, în locul chipurilor negricioase ale tamililor. Şi, cel puţin, mămica nu va mai fi nevoită de acum încolo să conducă vreo maşină.

Vremea în weekend n-a fost prea bună. Mătuşa Louise mi-a cumpărat bicicleta promisă. Este un Raleigh verde. Duminică, ea a jucat golf cu nişte prieteni, aşa că am mers cu bicicleta până pe dealul Veglos la un picnic. Erau o grămadă de primule. I-am dat telefon lui Heather, dar nu ne-am întâlnit fiindcă ea a plecat la Bodmin să-şi vadă bunica."

Destul pentru moment despre cum îşi petrecuse weekend-ul! Nu mai avea nimic de adăugat, altminteri riscând să săvârşească o imprudenţă. Dar scrisoarea nu era destul de lungă, aşa că mai aşternu câteva cuvinte.

"M-am bucurat când m-am reîntors la şcoală şi-am revăzut-o pe Loveday. Sora ei, Athena, a revenit din Elveţia şi a fost la Nancherrow în weekend. Şi-a adus şi prietenul, dar Loveday susţine că este îngrozitor de plicticos şi nici pe departe la fel de drăguţ ca Jeremy Wells.

Îmi pare rău că vă trimit o scrisoare atât de scurtă, dar trebuie să tocesc pentru testul la istorie.

Cu multă dragoste,

Judith".

*

Prietenii de golf ai Louisei Forrester, Polly şi John Richards, formau un cuplu care lucrase odinioară în marina militară; acum, la pensie, părăsiseră porturile Alverstoke şi Newton Ferrars şi cumpăraseră, în schimb, o casă solidă din piatră lângă Helston, cu trei acri de grădină şi acareturi spaţioase. Tatăl lui Polly Richards fusese un prosper fabricant de bere şi pesemne o parte bunicică a averii lui îi revenise fiicei sale, întrucât soţii Richards se lăfăiau în belşug, adoptând un stil de viaţă opulent, sfidând parcimonia majorităţii contemporanilor lor la vârsta pensionării. Ei îşi permiteau să angajeze o pereche care să-i îngrijească, slujnică şi grădinar cu ziua. Cuplul de bătrânei erau un fost subofiţer de marină şi soţia sa mândră că purta numele de Makepeace[1], iar grădinarul - un om tăcut, ursuz, care trudea din zori şi până-n seară, când îşi lepăda sculele şi se retrăgea în vizuina sa, o colibă

[1] Makepeace (lb. engl.) - împăciuitoarea, conciliatoarea.

tupilată în preajma serelor. Neîmpovăraţi de corvoadele casnice, soţii Richards puteau să se bucure de o viaţă mondenă, activă, trepidantă. Întreţineau un iaht ancorat la St. Mews şi în lunile de vară navigau cu această ambarcaţiune în apele interioare din sudul regiunii Cornwall sau participau la diverse regate. De-a lungul anului, primeau valuri-valuri de musafiri, iar când nu cutreierau mările, nici nu-şi distrau oaspeţii, lâncezeau pe terenul de golf sau la mesele de bridge de la clubul din Penmarron. Astfel, o întâlniseră pe Louise şi, după multe întreceri prieteneşti pe postatele de iarbă, ajunseseră la relaţii pline de familiaritate.

Polly îi telefonă Louisei. După câteva amabilităţi, ea trecu direct la subiect:

— Îmi pare rău, nu te-am înştiinţat din timp, dar ai putea veni să jucăm bridge mâine seară? Aşa e, miercuri, douăzeci şi trei.

Louise îşi răsfoi agenda. Cu excepţia programării la coafor, n-avea nici un alt aranjament.

— Drăguţ din partea ta. Îmi face plăcere.

— Eşti o comoară! Îl avem în vizită pe un vechi fârtat de-al lui John care arde de nerăbdare să joace o partidă. Ai putea să fii aici la ora şase? Este puţin cam devreme, dar putem da un rober[1] înainte de cină şi aşa n-ai să ajungi prea târziu acasă. Mă tem că-i al dracului de greu să conduci pe-o vreme ca asta. Limbajul jovial, degajat, fără perdea al lui Polly se potrivea perfect cu marinăria şi ea devenise legendară pentru sudălmile rostite răspicat în timp ce iahtul lor naviga

[1] rober (la bridge şi whist) – o serie sau rundă a jocului de cărţi până când una dintre părţi atinge un scor sau câştigă un anumit număr de mâini.

printre balize, mânat de vânt, cu pânzele umflate, despicând apele cenuşii şi agitate spre portul Falmouth.

— Nu-ţi bate capul cu asta. De-abia aştept să ne vedem.

— Atunci, te aşteptăm mâine.

Şi fără multă vorbă, Polly închise telefonul.

Era un drum lung, dar merita efortul, aşa cum şi Louise o ştia prea bine. O seară cu adevărat splendidă! Prietenul lui John Richards, un bărbat chipeş, cu ochi drăcoşi, cu multe calităţi proprii omului de lume, avea rangul de comandant în Marina Regală. Băuturile fură servite cu dărnicie, cina şi vinul excelente. De asemenea, Louise etală cărţi bune toată seara şi jucă impecabil. După ultimul rober, scorul fu stabilit şi mizele împărţite. Louise îşi luă poşeta şi îşi strânse câştigul. Ceasornicul de pe poliţa şemineului bătu de ora zece şi ea pocni încuietoarea genţii, anunţând că era timpul să pornească spre casă. Ei o rugară să mai stea, să mai joace un rober, dar Louise, deşi tentată, rezistă ispitei şi le refuză ofertele pline de amabilitate.

În hol, John o ajută să se îmbrace cu haina de blană şi, după ce obişnuitele formule de rămas bun fură rostite, el o însoţi afară, în noaptea umedă, să se încredinţeze că Louise va sui cu bine la volan.

— Totu-i în ordine, Louise?

— Perfect!

— Bagă de seamă cum conduci.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru seara asta fantastică.

Automobilul demară aproape fără zgomot, cu ştergătoarele de parbriz pulsând încoace şi încolo; drumul umezit de ploaie sclipea în mănunchiurile de raze ale farurilor asemeni unei panglici negre din satin. Louise

o luă prin Marazion, către Penzance, şi, pe când se apropia de curba ce ieşea în şoseaua principală pentru Porthkerris, se decise, sub impulsul momentului, dat fiind că noaptea era dezagreabilă şi călătoria cu maşina prea lungă, s-o apuce pe un traseu mai scurt, pe poteca îngustă care străbătea tărâmurile mlăştinoase. Era o cale de acces anevoioasă, întortocheată şi cu multe obstacole, cu turnante fără vizibilitate, cu meandre, dar ea o cunoştea bine, nu era circulată în orele târzii şi, la urma urmei, scurta din drum cu cel puţin cinci mile.

Odată hotărârea luată, Louise vira spre stânga în loc de dreapta şi câteva momente mai apoi, coti iarăşi, aburcând pe panta abruptă şi împădurită care se deşira spre ţinuturile joase, pustii. Văzduhul era înnegurat şi nici o stea nu pâlpâia pe bolta întunecată.

*

Cu patru mile înaintea Louisei, mergând în aceeaşi direcţie, Jimmy Jelks se întorcea în Pendeen, la volanul unui camion hodorogit. Tatăl său, Dick Jelks, gospodărea o mică proprietate de pământ, situată în vecinătate şi intens exploatată: creştea porci şi păsări, cultiva cartofi şi broccoli, dar i se dusese buhul că avea cea mai murdară ogradă din tot comitatul. Jimmy împlinise douăzeci şi unu de ani şi locuia încă în casa bătrânească, bruftuluit de ambii părinţi şi tratat drept cal de corvoadă, ajuns de batjocura lumii, şi cum îi lipseau atât isteţimea cât şi priceperea de a flirta sau de a umbla în peţit, părea puţin probabil că va reuşi vreodată să-şi croiască altă soartă.

El pornise spre Penzance la începutul după-amiezii, cu un transport de broccoli, ca să-şi vândă legumele la

piaţă. Trebuia să se reîntoarcă imediat ce-şi isprăvea treburile, dar, fiindcă pe taică-su îl apucaseră toate năbădăile, Jimmy, cu buzunarele doldora de gologani, fu tentat să mai tragă de timp, umblând teleleu prin piaţă şi tăifăsuind cu orice persoană care-i făcea hatârul să-i vorbească. Până la urmă, căutând stăruitor companie, cedase ispitei şi intrase în taverna "Cap de maur", unde zăbovi până la ora închiderii.

Acum, înainta cu greu prin noroaiele drumului. Sub el, vechiul camion huruia asurzitor şi se zdruncina din încheieturi. Dick Jelks îl cumpărase, la mâna a patra, de la un negustor de cărbuni şi hârbul suferise de la bun început din pricina tuturor defecţiunilor mecanice posibile. Geamurile refuzau să se închidă; mânerele de la portiere căzuseră; aripile ruginiseră şi grilajul de la radiator era prins cu o sfoară cu cocleţi. Pornirea motorului era un perpetuu război al nervilor, implicând rotirea manivelei până la epuizarea fizică, ba deseori şi vătămări dureroase, ca de pildă scrântirea degetelor sau lovituri atroce la genunchi. Chiar şi atunci când, în cele din urmă, motorul prindea să vibreze, camionul se crampona cu încăpăţânare pe poziţii, refuzând să cupleze dincolo de viteza a doua. Adesea, sfârâia, scoţând aburi fierbinţi, pneurile vechi pocneau şi maşinăria dădea rateuri cu o asemenea forţă explozivă încât orice om aflat din nefericire prin apropiere se temea să nu-l lovească apoplexia.

În acea seară, circulând prin ploaie toată după-amiaza, camionul se comporta mai îndărătnic ca de obicei. Farurile, nicicând prea strălucitoare, păreau să-şi fi pierdut şi bruma de putere, pâlpâindu-şi obosite lumina şi fumegând ca două lumânări de seu. Din când în când, motorul tuşea şi scuipa precum un ftizic nouraşi

alburii şi se poticnea, ameninţând să se oprească de-a binelea. Maşina se târa cu greu prin ţinuturile mlăştinoase, cu nenumărate ridicături şi adâncituri, şi, după ce se opinti să urce un povârniş abrupt, ca să ajungă pe o suprafaţă netedă, îşi dădu duhul, răpusă de această supremă sforţare. Farurile se stinseră, motorul tuşi pentru ultima oară, iar roţile, istovite, încetară brusc să se mai învârtească, scoţând un scrâşnet ascuţit. Jimmy trase frâna de mână şi înjură printre dinţi. Afară, totul era învăluit în negreală deasă şi ploaia cădea necontenit. Auzi şuierul vântului tăios. Văzu lucind în depărtare un punct de lumină de la vreo fermă şi ştiu că distanţa era prea mare ca să caute ajutor acolo. Îşi ridică gulerul hainei şi, înhăţând manivela, coborî din camion, hotărât să ducă bătălia cea crâncenă. Dar numai după ce răsuci pârghia cotită preţ de vreo cinci minute, zdrelindu-şi pielea şi însângerându-şi încheieturile degetelor, creierul lui ameţit de băutură pricepu crudul adevăr: bateria era descărcată şi blestemata de rablă n-avea să se mai urnească. Aproape cu lacrimi de furie şi de frustrare, azvârli manivela în cabină, trânti portiera şi porni să străbată pe jos cele şapte mile până la Pendeen, cu mâinile înfundate în buzunare şi gârbovindu-şi spinarea sub răpăiala ploii.

*

Rulând spre casă, Louise Forrester îşi recăpătă buna dispoziţie; mulţumită că alesese să parcurgă acest drumeag, gustând provocarea traseului, solitudinea drumului de ţară neluminat, satisfăcută că era singura persoană care circula atât de târziu, prin clisa mocirloasă, într-o asemenea noapte detestabilă. Îi plă-

cea să conducă şi o stimula întotdeauna senzaţia de-a fi sigură de ea însăşi, stăpână pe situaţie, la volanul maşinii sale puternice.

Accelerând, vibră înfiorată de răspunsul prompt al motorului şi palpită de emoţie ca un tânăr, în timp ce îşi manevra Rover-ul la răspântiile înguste şi periculoase fără să piardă din viteză. Totul o îmboldea, îi dădea un avânt voinicesc şi puteri noi. Se gândea la un cântec, dar nu-şi amintea cuvintele, aşa că născoci ea unele:

"M-ai alungat din viaţa ta,
Depărtându-te în goană
Odată cu amintirea trecutei iubiri..."

"Mă port cu frivolitate, îşi spuse, precum creatura aia fâşneaţă, Biddy Somerville. Dar a fost o seară excelentă"

Drumul trepidant spre casă, prin ţinuturile mlăştinoase şi pustii, era tocmai modalitatea potrivită de a-şi sfârşi ziua. Un epilog tumultuos, impetuos. Nu fusese niciodată femeia care să umble cu jumătăţi de măsură.

Drumeagul se afundă, coborând şerpuitor într-o vale puţin adâncă. La capătul acesteia, traversă un podeţ ghebos din piatră şi începu din nou să urce. Cuplă în viteza a treia, farurile îşi aruncau fasciculele de raze spre cer, maşina puternică ţâşni înainte pe coama dealului şi trecu de panta abruptă întocmai ca la o alergare ecvestră cu obstacole.

Talpa piciorului ei apăsa încă pe accelerator. Zări camionul, abandonat şi fără lumini de semnalizare, abia cu o fracţiune de secundă înaintea impactului. Coliziunea violentă, scrâşnetul sinistru de fier, zgomo-

tul de geamuri zdrobite, vuiră asurzitor în aer, dar Louise nu mai era conştientă de nimic. Forţa ciocnirii o azvârli înainte ca pe o păpuşă, zmulgând-o de pe banchetă şi proiectând-o prin parbriz; în raportul de constatare a decesului, medicul poliţiei avea să conchidă că doamna Forrester murise instantaneu. Deşi era imposibil să fii absolut sigur. Timp de vreo jumătate de minut după accident, nu se întâmplă mai nimic. Doar ţăndări de metal şi cioburi mărunte zburară pe drum şi o roată, aruncată pieziş în văzduh, îşi conteni încet-încet rotaţiile. Fireşte, în beznă, ploaie şi pustietate, nu fusese nici un martor ocular al acestui dezastru şi deci nimeni care să poată fugi după ajutor.

Teatrul catastrofei şi epava neluminată, sfâşiată în bucăţi şi contorsionată, fără putinţa de-a mai fi recunoscută vreodată, existau pur şi simplu nebănuite acolo; cele două vehicule zdrobite se împreunaseră precum o pereche de câini în călduri.

Apoi, un bubuit îngrozitor ca tunetul, sparse liniştea nopţii: rezervorul de benzină al Rover-ului se aprinse şi explodă, iar flăcările ţâşniră într-o pălălaie mistuitoare, învăpăind bolta întunecată cu reflexe purpurii. Incendiul, asemeni unui semnal luminos de avertisment, rumeni împrejurimile şi nori de fum rău prevestitori se învălătuciră spre ceruri, răspândind în aerul umed o duhoare de cauciuc ars.

*

Deirdre Ledingham deschise uşa bibliotecii şi spuse:

— Deci aici îmi eşti...

Judith îşi ridică privirile. Era o după-amiază de joi, avea liber şi venise la bibliotecă să se documenteze

pentru eseul la literatura engleză pe care trebuia să-l scrie despre Elizabeth Barrett Browning[1].

Când colo, ea se amuza răsfoind ultimul număr al revistei "The Illustrated London News", pe care domnişoara Catto o considera educativă şi o comanda în fiecare săptămână. Paginile cuprindeau o diversitate de subiecte şi ştiri: arheologie şi horticultură, articole despre natură, despre modul de viaţă al diferitelor insecte şi târâtoare, precum şi al unor păsări cu nume ciudate. Numai că Judith nu era câtuşi de puţin pasionată de zoologie şi se cufundase în lectura unui articol neliniştitor despre înfiinţarea şi dezvoltarea organizaţiei "Tineretul hitlerist" din Germania. Se părea că această mişcare nu semăna defel cu cea a cercetaşilor, care se îndeletniceau cu activităţi inofensive, cum ar fi ridicarea corturilor, aprinderea focurilor de tabără şi intonarea de cântece ca de pildă "Sub ramurile dese ale castanului" În schimb, flăcăiandrii nemţi aveau aspectul unor soldaţi get-beget, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, purtând chipiuri militare şi banderole cu însemnul zvasticii. Chiar şi activităţile lor păreau arogante şi belicoase; în special fotografia unui grup de juni blonzi şi chipeşi deşteptă în sufletul lui Judith un presentiment amar, de rău augur. Pentru că, în loc să fi jucat crichet sau fotbal, ori să se fi căţărat în copaci, ei mărşăluiau probabil la o ceremonie civică, cu feţe posace şi încruntate, instruiţi milităreşte ca un pluton de soldaţi profesionişti. Încercă să-şi imagineze cum s-ar simţi dacă o asemenea paradă ar înainta în mers cadenţat

[1] Elizabeth Barrett Browning (1806-1861) – poetă engleză. Ciclul ei de sonete conţine câteva din cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura engleză.

de-a lungul Străzii Negustorilor evrei şi găsi această perspectivă neînchipuit de groaznică. Şi, totuşi, în imaginea din revistă, pe chipurile gloatei de oameni strânşi să-i privească pe flăcăiandrii ţanţoşi nu puteai citi decât plăcere şi mândrie. Se părea că asta îşi doreau oamenii de rând din Germania...

— Te-am căutat peste tot.

Judith închise "The Illustrated London News"

— De ce? întrebă ea. Pe măsură ce săptămânile trimestrului se scurgeau şi şcoala cu rutina ei îi devenise la fel de familiară ca un cămin, îi crescuse şi încrederea în sine, aşa că nu se mai smerea în faţa Deirdrei Ledingham. Instigată de Loveday, căreia nimeni nu-i insufla teamă sau supuşenie, Judith hotărâse că infatuarea şi atitudinile autoritare ale Deirdrei frizau câteodată ridicolul. Ea era, aşa cum sublinia deseori Loveday, doar o fată ca oricare alta, în ciuda aerului său trufaş, a insignelor sportive şi a sânilor ei rotunzi şi plini.

— Pentru ce anume?

— Domnişoara Catto te-a chemat în biroul său.

— În legătură cu ce?

— Habar n-am. Dar ai face mai bine să n-o laşi să aştepte.

După prima întrevedere, Judith nu se mai simţea înspăimântată de domnişoara Catto, dar chiar şi aşa nutrea destul respect pentru directoarea şcolii ca să se conformeze chemărilor ei. Îşi strânse cărţile, înşurubă capacul stiloului, apoi se duse la toaletă să se spele pe mâini şi să-şi aranjeze părul. Cu ţinuta îngrijită şi doar

puţin temătoare, Judith ciocăni în uşa biroului domnişoarei Catto.

— Intră!

Ea se afla acolo, la masa de lucru, întocmai ca şi data trecută. Cu deosebirea că azi cerul era cenuşiu, înnourat, soarele nu strălucea şi florile din vas nu erau primule, ci anemone. Judith adora anemonele, cu nuanţele lor purpurii, roz-albe şi verde-albăstrui ca marea; toate culorile vii ale spectrului.

— Judith!

— Deirdre mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, domnişoară Catto.

— Da, draga mea, aşa e. Vino şi aşează-te.

Un scaun o aştepta. Luă loc şi-şi întoarse faţa spre domnişoara Catto. De astă dată, n-avea să fie o conversaţie banală. Domnişoara Catto trecu direct la subiectul discuţiei.

— Motivul pentru care am trimis după tine n-are legătură cu şcoala, nici cu munca ta. Este o chestiune cu totul diferită. Dar mă tem că are să-ţi producă un şoc, aşa că vreau să fii pregătită pentru orice eventualitate... Vezi... e vorba despre mătuşa Louise...

Judith n-o mai ascultă. Ştiu instinctiv ce urma să-i spună domnişoara Catto: mătuşa Louise se căsătorea cu Billy Fawcett. Palmele îi erau umede şi reci şi aproape simţea sângele scurgându-i-se din obraji. Coşmarul se adeverea. Lucrul pentru care se rugase să nu se întâmple niciodată era aievea...

Domnişoara Catto continua să vorbească. Neatenţia ar fi fost acum un păcat cardinal. Judith îşi adună puterile şi încercă să se concentreze la ceea ce îndruga directoarea ei. Ceva în legătură cu seara trecută.

— conducea spre casă, pe la ora unsprezece... era singură... nu se găsea nimeni prin preajmă...

Deodată, adevărul îi miji în minte. Domnişoara Catto vorbea despre mătuşa Louise şi maşina ei. Toată povestea n-avea nimic de-a face cu Billy Fawcett. Judith îşi întredeschise buzele într-un oftat de uşurare şi ştiu că faţa i se roşise ca para focului în mod aproape ruşinos.

— un accident. O coliziune realmente groaznică. Domnişoara Catto făcu o pauză şi Judith se uită ţintă la ea şi surprinse pe chipul ei îndeobşte calm o expresie de perplexitate şi nelinişte.

— Te simţi bine, Judith?

Ea răspunse printr-o înclinare a capului.

— Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Judith încuviinţă din nou. Mătuşa Louise avusese un accident de maşină. Asta era tot ce se petrecuse. Mătuşa Louise gonind ca totdeauna, depăşind la curbe şi speriind oile şi găinile cu sunete prelungi de claxon. Dar se părea că acum steaua norocoasă îi apusese.

— Totuşi, ea n-a păţit nimic grav, nu-i aşa, domnişoară Catto? Pesemne, mătuşa Louise se găsea într-un spital local, bandajată la cap şi cu braţul în ghips. Asta era tot. Doar uşor rănită. Ea e bine, nu?

— Of, Judith, nu. Mă tem că nu. A fost un accident fatal. Ea a murit pe loc.

Judith se holba la domnişoara Catto, având o mină sfidător de sceptică, fiindcă ştia că un sfârşit atât de violent şi crunt nu putea fi adevărat. Apoi, sesiză durerea şi compasiunea oglindite în ochii domnişoarei Catto şi pricepu cum stăteau lucrurile.

— Asta e ceea ce trebuia să-ţi spun, scumpa mea. Mătuşa Louise este moartă. "Răposată, decedată, dis-

părută. Pentru totdeauna. Cuvântul moarte este groaznic, are o rezonanţă crudă şi implacabilă. Precum cel de pe urmă ticăit al unui ceasornic sau ţăcănitul unei perechi de foarfece, retezând un fir de aţă. Mătuşa Louise!"

Judith îşi auzi răsuflarea întretăiată de răbufniri grele, ca un şuier. Rosti foarte calm, dorind să afle amănunte:

— Cum s-a întâmplat?

— Ţi-am spus deja. A fost o coliziune.

— Unde?

— Sus, pe drumul vechi care trece pe lângă mlaştină. Un camion defect fusese abandonat la marginea drumeagului. N-avea lumini de semnalizare. Ea a intrat din plin în el, lovindu-l dindărăt.

— Mergea cu viteză mare?

— Nu ştiu.

— Mătuşa Louise conducea întotdeauna imprudent. Gonea ca o săgeată, depăşea tot ce-i ieşea în cale.

— Cred că acest accident nu s-a produs din vina ei.

— Cine a găsit-o?

— A izbucnit un incendiu. Flăcările au fost zărite şi poliţia alertată.

— A mai murit şi altcineva?

— Nu, mătuşa ta era singură.

— Unde fusese?

— Să cineze cu nişte prieteni, lângă Helston.

— Căpitanul-comandor şi doamna Richards. Cu ei obişnuia să joace golf. Judith se gândi la mătuşa Louise conducând spre casă prin întuneric, aşa cum o făcuse de nenumărate ori înainte. Se uită la domnişoara Catto. Cine v-a înştiinţat?

— Domnul Baines.

Judith nu-şi amintea absolut nimic despre el.

— Cine-i domnul Baines?

— Este avocatul mătuşii tale din Penzance. Cred că tot el se ocupă şi de afacerile mamei tale.

În sfârşit, îşi aduse aminte de domnul Baines.

— Mami ştie că mătuşa Louise a murit?

— Domnul Baines i-a trimis o telegramă tatălui tău. Bineînţeles, urmează să-i expedieze şi o scrisoare. Şi desigur îi voi scrie şi eu mamei tale.

— Dar cum a rămas cu Edna şi Hilda? Pentru prima dată, vocea lui Judith fu înecată de durere.

— Cine sunt?

— Bucătăreasa şi menajera mătuşii Louise. Sunt surori. Lucrează la ea de ani de zile... pesemne or fi teribil de mâhnite.

— Da, aşa socot şi eu. Ele n-au realizat că mătuşa ta nu s-a întors acasă. Au bănuit că s-a întâmplat ceva rău, când una dintre ele i-a dus micul dejun pe tavă a doua zi dimineaţă şi a găsit patul neatins.

— Şi ce-au făcut?

— S-au purtat cu multă judecată. I-au telefonat vicarului. Apoi, şeful poliţiei a trecut pe la ele şi le-a dat vestea cea tristă. Firește, au suferit cumplit dar s-au hotărât să rămână deocamdată în casa mătuşii tale.

Gândul la Hilda şi Edna, singure şi jeluindu-se într-un cămin pustiu, consolându-se reciproc şi bând la ceşti de ceai, îi stârnea într-un fel mai multă tristeţe decât orice altceva. Fără mătuşa Louise, viaţa lor îşi pierdea sensul şi menirea. Şi era de prisos a gândi că-şi vor căuta alte slujbe, fiindcă ele nu erau tinere şi pline de energie ca Phyllis, ci vârstnice, necăsătorite şi neajutorate. Şi dacă nu-şi găseau alte posturi, unde vor

locui? Ce vor face? Hilda şi Edna erau inseparabile, nu s-ar putea despărţi niciodată.

— O să fie şi o înmormântare? întrebă Judith.

— Desigur, la timpul potrivit.

— Trebuie să merg şi eu?

— Numai dacă vrei. Dar socot că aşa se cuvine. Şi, fireşte, eu te voi însoţi şi voi fi alături de tine tot timpul.

— N-am fost niciodată la o îngropăciune.

Domnişoara Catto tăcu. Se ridică, se îndepărtă spre fereastră, unde zăbovi câteva clipe, învăluită în rochia-i neagră ca într-un şal, de parcă ar fi căutat acolo alinare. Privi lung afară, spre grădina jilavă şi înceţoşată, tablou care, gândi Judith, nu-i putea oferi nici un fel de mângâiere. Se părea că domnişoara Catto era preocupată de ceva.

— Ce zi tristă, observă ea. Se întoarse cu spatele la fereastră şi surâse. Prohodul face parte din ritualul funebru, aşa cum moartea este o realitate intrinsecă a vieţii. Îmi dau seama că la vârsta ta nu te poţi împăca uşor cu un lucru aşa dezolant, dar, mai devreme sau mai târziu, toţi trecem prin atare experienţă. Şi, în plus, nu eşti singură. Fiindcă eu sunt aici ca să te ajut să înfrunţi realitatea. S-o accepţi cu seninătate. Pentru că moartea este parte integrantă a vieţii, de fapt singura certitudine a vremelnicei treceri a omului pe pământ. Dar asemenea vorbe de consolare sună destul de banal când tragedia loveşte aşa de năpraznic în cei apropiaţi. Tu eşti foarte curajoasă şi altruistă. Te gândeşti mereu la alţii. Dar să nu te simţi intimidată. Nu-ţi încătuşa durerea, deschide-ţi sufletul. Ştiu că-ţi sunt directoare, dar, în acest moment, consideră-mă o prietenă. Poţi să spui ce vrei, ce-ţi trece prin minte. Şi nu te sfii să plângi.

Însă lacrimile care-i puteau domoli aleanul nu i se aninau acum de gene, nu-i izvorau din ochi.

— Mi-e bine.

— Eşti o fată bună. Ştii ce cred? C-ar fi nimerit să bem o ceaşcă de ceai. Ţi-ar plăcea?

Judith clătină aprobator din cap. Domnişoara Catto se apropie de şemineu şi apăsă pe soneria montată alături.

— Este remediul clasic pentru toate, nu? O simplă ceaşcă de ceai fierbinte. Nici nu-mi închipui cum de nu m-am gândit mai înainte. Nu se reîntoarse la birou, ci se instală într-un fotoliu, lângă vatră. Jăraticul era deja întins, dar focul nu izbucnise încă şi, fără să rostească vreun cuvânt, domnişoara Catto apucă o cutie de chibrituri, se aplecă, scăpără un băţ şi aprinse o hârtie boţită de ziar. Rezemându-se de spătar, privi cum flăcările încep să pâlpâie şi să învăluie iute grămada de cărbuni.

— Am întâlnit-o pe mătuşa ta de puţine ori, dar mi-a plăcut foarte mult, spuse ea. Era o persoană cu multă judecată, demnă de încredere şi destoinică. O femeie adevărată. Mă simţeam liniştită ştiindu-te în grija ei.

Ceea ce aduse în discuţie problema vitală. Judith aruncă o privire pripită spre fereastră şi încercă să-şi dreagă glasul.

— Unde am să mă mai duc acum?

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Mi-a mai rămas aici doar mătuşa Biddy.

— Desigur, doamna Somerville care locuieşte la Plymouth. Mama ta mi-a pomenit despre familia Somerville, am adresa şi numărul lor de telefon. Vezi, Judith, de vreme ce părinţii tăi sunt în străinătate, noi trebuie să ţinem legătura cu toate rudele apropiate. Altminteri,

responsabilitatea noastră ar fi realmente mult prea mare.

— Mătuşa Biddy mi-a spus întotdeauna că pot sta la ea dacă vreau. A aflat despre mătuşa Louise?

— Nu încă. Voiam mai întâi să discut cu tine. Dar o s-o înştiinţez.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Domnişoara Catto rosti simplu "Intră" şi una dintre slujnice păşi în odaie.

— Oh, Edith, ce bine! Ne poţi aduce ceaiul? Două ceşti şi poate câţiva biscuiţi.

Fata răspunse că le va servi numaidecât şi se retrase.

Domnişoara Catto continuă de parcă întreruperea n-o tulburase deloc.

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci vacanţele la mătuşa Biddy?

— Bineînţeles. Şi ea şi unchiul Bob mi-s foarte dragi. Amândoi sunt într-adevăr plăcuţi şi simpatici. Dar problema e că ei nu s-au stabilit la Plymouth pentru totdeauna. Va trebui ca mai devreme sau mai târziu să plece din Keyham şi probabil unchiul Bob va porni pe mare. Mătuşa Biddy se gândeşte să cumpere o căsuţă. Ei n-au avut niciodată o proprietate a lor... Vocea i se pierdu într-o îngânare slabă.

— Mai există şi altcineva?

— Da, doamna Warren. Fiica ei, Heather Warren, era cea mai bună prietenă a mea de la şcoala din Porthkerris. Domnul Warren este băcan şi mama îi simpatiza foarte mult. Sunt sigură că, din când în când, mă pot găzdui.

— Bine, fie. Domnişoara Catto surâse. Nu-ţi fă griji, o să rezolvăm lucrurile. Nu uita că eşti înconjurată de prieteni. Ah, iată şi ceaiul. Mulţumesc, Edith. Pune, te

rog, taya pe măsuţa de colo... Acum, Judith, de ce nu te scoli de pe scaunul ăla incomod, ca să şezi aici, lângă foc...

*

Aşa deci, îşi spuse Muriel Catto, răul cel mare trecuse, vestea tristă fusese împărtăşită şi copila părea s-o fi acceptat cu destul calm, păstrându-şi sângele rece. De două ori în cariera sa de directoare trebuise să îndeplinească această obligaţie nenorocită, încunoştiinţându-şi elevele că murise fie mama, fie tatăl, şi acest lucru o făcea să se simtă ca un criminal. Fiindcă mesagerul devine asasin. Până când vorbele fatale sunt rostite, fiinţa mult iubită este încă vie, mergând, dormind, văzându-şi de treburi, dând telefoane, scriind epistole, plimbându-se, respirând, cugetând. Cuvintele necruţătoare ucideau de fapt.

De la începutul profesiunii sale de dascăl, domnişoara Catto îşi statornicise reguli stricte: imparţialitate şi nici urmă cât de vagă de favoritism. Dar, involuntar, Judith îi anihilase oarecum această rezistenţă şi, deşi riguroasă şi lipsită de înduioşări materne, domnişoarei Catto îi venea deosebit de greu să ignore interesul special pe care i-l purta acestei copile şi să se împotrivească farmecului ei. Judith se acomodase bine la St. Ursula şi părea să se bucure de popularitate printre colege, în ciuda deosebirilor de educaţie şi de origine socială. Muncea susţinut, rezultatele la învăţătură erau satisfăcătoare şi-şi dădea silinţa şi la orele de sport. Relaţia de prietenie cu familia Carey-Lewis era un soi de răsplată neaşteptată şi chiar infirmiera-şefă nu găsea nici o pricină să se plângă de comportamentul ei.

Şi, acum, această întâmplare tragică! O traumă care

putea să zdruncine echilibrul sufletesc al oricărei fiinţe, determinând un refugiu în sine, izolare de lume şi tumult lăuntric. Pe când şedea la birou, în aparenţă stăpână pe ea însăşi, dar roasă de gânduri şi griji, aşteptând-o pe Judith să ciocăne la uşă, domnişoara Catto se mortifica dorindu-şi ca această tragedie şocantă să i se fi întâmplat oricărei alte fete din pension. Şi nu numai din pricină că Judith era aşa izolată, cu familia departe de ţară, rămasă fără consolare sau companie. Ci, mai ales, pentru că Judith se distingea prin personalitate, simţire, cuget: acceptarea stoică a lungii despărţiri (nici măcar o dată ea nu se lăsase pradă lacrimilor sau acceselor de furie); francheţe şi spontaneitate dezarmante, o anume blândeţe şi prospeţime a firii care erau înnăscute, fiindcă domnişoara Catto ştia că aceste calităţi nu puteau fi dobândite. De asemenea, fata avea un farmec aparte. Toate dezavantajele fireşti ale unei adolescente obişnuite se regăseau acolo, picioarele lungi şi fusiforme, umerii osoşi, pistruii şi urechile mari, clăpăuge, dar la Judith, într-un fel, acestea nu erau neatrăgătoare, ci pur şi simplu subjugau, aveau un anume vino-ncoace ca al unei mânzişoare zglobii. Şi era mai mult decât atât: ochii cu adevărat frumoşi, albaştri-cenuşii, foarte mari, mărginiţi de gene negre, arcuite, cu pupile limpezi asemeni unor stropi de cleştar. Şi, ca la un copil mai mic, fiecare gând i se oglindea pe chipul expresiv, de parcă ea nu aflase încă de arta disimulării. Domnişoara Catto se rugă lui Dumnezeu să n-o deprindă niciodată.

Sorbeau amândouă ceaiul fierbinte, alinător, şi vorbeau nu despre mătuşa Louise ci despre Oxford, unde domnişoara Catto îşi petrecuse copilăria.

— un loc aşa de minunat să creşti şi să te matu-

rizezi. Un orăşel de vis, cu turle de biserici şi clopotniţe, cu tineri mergând pe biciclete, şi atât de propice pentru a-ţi însuşi cunoştinţe nelimitate. Locuiam într-o casă veche, mare şi cu multe cotloane, pe Banbury Road şi aveam o grădină, împrejmuită de un zid înalt de piatră, şi un dud bătrân. Tatăl meu era profesor de filosofie, iar mama preda şi ea cursuri la universitate, amândoi scriind totdeauna sau lucrând, cufundaţi în studii ştiinţifice. În perioada examenelor, în casa noastră se revărsau valuri-valuri de studenţi care veneau şi plecau, pregătindu-şi lucrările practice. Îmi amintesc că intrarea principală stătea permanent deschisă, aşa că nimeni nu mai trebuia să sune clopoţelul şi, prin urmare, în fiecare cameră năvăleau vârtejuri de aer. Domnişoara Catto surâse. Există o mireasmă specială, nu-i aşa, o anume ambianţă care te leagă de căminul în care ai trăit copil fiind. Şi dacă resimţi pe neaşteptate acel miros particular – cărţile vechi, mobilele lustruite şi antice, pietrele străvechi, mucezite de umezeală, te trezeşti deodată acolo, revenind la vârsta de opt ani.

Judith încercă să şi-o închipuie pe domnişoara Catto la opt ani, dar imaginaţia îi dădu greş.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, grăi ea. Casa noastră din Colombo mirosea a mare, fiindcă locuiam chiar la ţărmul oceanului. Şi grădina era un veritabil templu al florilor, iar noaptea parfumul lor tare şi dulceag înmiresma aerul. Dar erau şi izuri de dezinfectant şi alte chimicale de-astea pe care amah[1] le pulveriza ca să omoare gândacii.

[1] amah – cuvânt anglo-indian, însemnând servitoare, slujnică.

— Gândaci! Oribil! Urăsc insectele. Erau multe?

— Da, ţânţari, păianjeni şi furnici roşii. Şi câteodată şerpi. Odată, am găsit o cobră în grădină şi tati a tras în ea cu puşca. Iar viperele cu corn obişnuiau să se ascundă în baie. Se târau prin canalele de scurgere. Trebuia să fim foarte atenţi, fiindcă sunt veninoase.

— Înspăimântător! Îmi piere curajul când văd şerpi...

— Când mergeam la cumpărături în Pettah, zăream întotdeauna îmblânzitori de şerpi. Şedeau pe iarbă, cu picioarele încrucişate, şi cântau din fluier, iar şerpii se ridicau din coşurile de nuiele mlădiindu-se în sunetul muzicii. Lui mami nu-i plăceau, dar eu îi priveam vrăjită. Judith luă încă un biscuit şi-l ronţăi gânditoare. Apoi, spuse:

— N-am fost niciodată la Oxford.

— Cred c-ar trebui să te duci. Mai târziu vreau să spun, la universitate. Mai întâi să-ţi termini studiile aici, să obţii certificatul de absolvire a şcolii. Însă cunoscându-ţi aptitudinile la învăţătură, cred că n-o să ai dificultăţi să treci examenele şi să intri la Oxford.

— Cât timp va trebui să stau acolo?

— Trei ani. Dar ce şansă extraordinară vei avea! Nu-mi închipui că există ceva mai minunat decât să profiţi de trei ani întregi ca să te afunzi cu nesaţ în cunoaştere... şi nu algebră sau zoologie, fiindcă socot că nu te interesează nici una... ci poate literatura engleză sau filosofia.

— Costă mulţi bani?

— Nu-i deloc ieftin. Dar, la urma urmei, în viaţă nimic nu se capătă gratuit.

— Nu-mi place să cer părinţilor ceva ce nu şi-ar permite...

Domnişoara Catto zâmbi şi spuse:

— Era doar o sugestie, o idee. Avem destul timp să ne gândim la chestiunile practice. Acum, mai doreşti ceai?

— Nu, mulţumesc. A fost foarte bun.

Se lăsă un moment de tăcere, nu încordată, nici apăsătoare, ci de astă dată destinsă, împăcată. Remediul cu ceaiul fusese inspirat. Obrajii lui Judith se împurpuraseră iarăşi, şocul trecuse. Acum, venise timpul să aducă treptat vorba despre problema pe care domnişoara Catto ştia că trebuie s-o abordeze.

— Ştii, dacă vrei, poţi oricând folosi telefonul meu ca să vorbeşti cu vreuna dintre prietenele tale, spuse ea. Dă-mi un răgaz s-o sun pe doamna Somerville, să-i explic situaţia. Între timp, poate doreşti să vorbeşti cu Edna, cu Hilda sau cu oricare dintre prietenele tale din Penmarron.

Cu faţa întoarsă spre flăcările focului, Judith ezită o clipă, apoi clătină din cap a îndoială.

— Nu, nu cred. Nu încă. Dar sunteţi foarte amabilă.

— Socot că domnul Baines va veni probabil să discute cu tine, dar asta nu se va întâmpla decât peste o zi, două. Până atunci, vom afla toate aranjamentele pentru înmormântare.

Judith trase aer în plămâni, apoi îl slobozi cu un oftat.

— Da, răspunse ea.

Domnişoara Catto se sprijini de spătarul scaunului.

— Trebuie să te întreb încă un lucru, continuă ea. Te rog, să nu consideri că mă amestec în viaţa ta şi nu eşti obligată să-mi spui dacă nu vrei. Dar am sentimentul că atunci când îţi dezvăluiam ce se întâmplase... tu... tu ţi-ai imaginat că era vorba despre altce-

va. Bineînţeles, s-ar putea să greşesc. Urmă o lungă tăcere. Judith îşi pironise privirile asupra focului. Apoi, îşi ridică mâna şi începu să-şi răsucească între degete o şuviţă de păr care-i scăpase din panglică. Era ceva care te neliniştea? Ce anume îţi provocase atâta teamă? Judith îşi muşcă buzele şi îngăimă câteva cuvinte.

— Îmi pare rău, rosti domnişoara Catto, n-am auzit nimic.

— Bănuiam că mătuşa Louise intenţiona să se căsătorească.

Peste măsură de uimită, domnişoarei Catto nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Să se căsătorească?! Te gândeai că doamna Forrester urma să se mărite? Cu cine?

— Cu colonelul Fawcett.

— Şi cine-i colonelul Fawcett?

— Este vecinul ei. Emoţionată, Judith se corectă. Era vecinul ei. Un vechi prieten din India.

— Şi probabil tu nu voiai să se cunune cu el.

— Nu.

— Nu-l agreai.

— Îl uram. Judith îşi întoarse capul şi se uită fix în ochii directoarei. Era de-a dreptul hidos. Dacă s-ar fi însurat cu mătuşa Louise, el ar fi venit să locuiască în casa ei. Ştiu sigur. Nu vroiam să-l văd acolo.

Înţelegând imediat situaţia, domnişoara Catto îşi păstră un calm imperturbabil. Nu era momentul să-şi dezvăluie imensa compasiune.

— Te-a necăjit cumva?

— Da.

— Ce ţi-a făcut?

— Ne-a invitat la cinema şi acolo m-a pipăit pe genunchi.

— Oh, pricep acum.

— A făcut asta de două ori. Şi-a băgat mâna sub fusta mea şi m-a mângâiat până sus, pe coapsă.

— I-ai spus doamnei Forrester?

— Nu, nu puteam, răspunse Judith clătinând din cap.

— Dacă aş fi fost în locul tău, nici eu nu cred că i-aş fi putut spune. Este o situaţie foarte delicată. Domnişoara Catto surâse, mascându-şi oarecum furia faţă de năravurile scandaloase şi dezgustătoare ale bătrânilor scabroşi.

— La Cambridge, obişnuiam să le spunem acestor creaturi josnice "dibuitori" sau "căutători de jartiere"

Judith căscă ochii de mirare:

— Asta înseamnă... înseamnă că vi s-a întâmplat şi dumneavoastră?

— Toate studentele tinerele erau considerate de ei o pradă bună. Dar noi am învăţat repede să le evităm tacticile mârşave şi ne-am perfecţionat mijloacele de apărare. Desigur, pentru mai multă siguranţă, noi, fetele, umblam în grup şi în plus ne destăinuiam secretele. Însă tu n-ai avut cui să i te confesezi, deci trebuie să-ţi fi fost cu atât mai greu.

— Nu ştiam cum să procedez.

— Îmi dau perfect de bine seama.

— Nu cred că mătuşa Louise s-ar fi căsătorit cu el, dar odată ce am intrat la idei, n-am mai putut să mă dezbar de hâda obsesie. Mă urmărea permanent. Nu ştiam ce să fac.

— Ei bine, acum nu mai ai de ce să te nelinişteşti. Problema s-a rezolvat de la sine într-un mod tragic şi drastic. Se zice întotdeauna că orice rău, indiferent cât de mistuitor, îşi are până la urmă binele lui. Şi n-ai

greşit că mi-ai mărturisit. Acum, poţi să dai uitării povestea asta tristă.

— Dacă mergem la înmormântare, mă aştept să fie şi el acolo.

— Fără îndoială. Dar mi-l vei arăta şi mie. Îmi vei spune "Vi-l prezint pe colonelul Fawcett" şi atunci voi avea plăcerea să-l pocnesc în cap cu umbrela.

— Adevărat?

— Probabil nu. Închipuie-ţi titlul cu litere de-o şchioapă din "Western Morning News": "Directoarea pensionului din localitate atacă un colonel în rezervă" N-ar fi o imagine prea bună pentru St. Ursula, nu-i aşa? Nu era te miri ce mare scofală de glumă, dar pentru prima oară o văzu pe Judith zâmbind şi apoi râzând spontan. Acum e mai bine. Păi, domnişoara Catto se uită la ceas, trebuie să pleci iar eu să-mi continui treburile. Este ora de sport. Bănuiesc că ai vrea să tăifăsuieşti puţin cu Loveday. O s-o trimit pe Deirdre să-i comunice domnişoarei Fanshaw că sunteţi amândouă învoite de la hochei, aşa încât să puteţi sta câtva timp împreună. Plimbaţi-vă prin grădină, căţăraţi-vă într-un copac sau aşezaţi-vă pe bancă. Te vei simţi mult mai bine dacă discuţi şi cu Loveday.

— N-o să-i spun despre colonelul Fawcett.

— Bineînţeles. Asta o să rămână taina noastră. Domnişoara Catto se ridică şi Judith se scula şi ea numaidecât în picioare. Acum, totul a trecut. Îmi pare nespus de rău pentru mătuşa ta, dar recunosc că te-ai purtat bine în această teribilă încercare. Şi nu trebuie să te frământi în legătură cu viitorul tău, fiindcă asta este responsabilitatea mea. Tot ce pot face e să te încredinţez că eşti în mâini sigure.

— Da, domnişoară Catto. Şi vă mulţumesc pentru ceai.

— Atunci, hai, du-te... Dar în timp ce Judith se strecura pe uşă, domnişoara Catto îi adresă ultimele vorbe. Redevenise directoarea riguroasă.

— şi nu uita să n-alergi pe coridor.

*

Sâmbătă, 28 martie
Reşedinţa căpitanului de marină Somerville
Keyham Terrace
Keyham
Plymouth

"Scumpă şi sărmană Judith,

Tocmai am purtat o lungă discuţie la telefon cu amabila domnişoară Catto, care pare într-adevăr extrem de afectuoasă şi înţelegătoare. Iubita mea, mă simt literalmente zdrobită în ceea ce te priveşte. Ce lucru groaznic i s-a întâmplat bietei Louise! Am ştiut dintotdeauna că ea conduce ca un birjar, dar nu mi-am imaginat vreodată că va sfârşi astfel. Mi se părea indestructibilă şi, deşi nu m-am purtat prea frumos cu ea, ştiu că a fost o femeie bună la suflet, în ciuda gurii sale slobode şi clevetitoare. Domnişoara Catto mi-a spus că părinţii tăi au fost înştiinţaţi şi că are de gând să-i scrie mamei tale. De asemenea m-a întrebat dacă eu şi Bob am putea să te găzduim în vacanţa de Paşti. Draga mea, nimic altceva nu mi-ar face mai multă plăcere, însă suntem copleşiţi de probleme. Ambii tăi bunici au fost bol-

navi, iar eu a trebuit să-i îngrijesc. Totodată, caut să cumpăr o casă în Devon, aşa încât să putem conferi o oarecare stabilitate vieţii noastre. Cred că am găsit una, dar trebuie renovată înainte de-a intra în posesia ei. În sfârşit, unchiul Bob pleacă din Keyham în iunie şi se înrolează pe nava HMS[1] "Resolve", cu baza la Invergordon, în golful Cromarty, aproximativ o mie de mile în nordul îndepărtat. Pe-acolo, nimic altceva decât ploaie, kilt-uri şi genţi acoperite cu blană pe care scoţienii le agaţă de fustanele. Nu este o slujbă "de uscat", deci va trebui să plec şi eu ca să caut o altă casă, de închiriat de astă dată, astfel încât să pot sta cu el.

Probabil, ai dedus din toată această flecăreală că nu vom putea să te primim în vacanţa de Paşti, dar în vară vom fi mai mult sau mai puţin statorniciţi şi te rog, te implor să vii la noi atunci. Domnişoara Catto mi-a dat asigurări că va avea grijă de tine şi părea atât de sensibilă încât nu o să mă frământ în fel şi chip cu gândul, ci o să aştept cu nerăbdare să ne vedem la vară.

Iubita mea, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Anunţă-mă când are loc înmormântarea, deşi după toate probabilităţile nu cred că voi putea fi de faţă. Tata este iarăşi bolnav, iar mama se luptă să-l îngrijească. Strigătele de ajutor din partea lor nu mai contenesc, deci trebuie să gă-

[1] H.M.S. – His Majesty's Service, în traducere "În serviciul Majestăţii Sale"

sesc o menajeră internă care să le poarte de grijă celor doi bătrâni.

Unchiul Bob îţi transmite şi el urări de bine şi multă dragoste. Îţi spune să înfrunţi bărbăteşte situaţia, cu alte cuvinte: Fruntea sus! Nu te lăsa!

Te îmbrăţişează cu dragoste,

Mătuşa Biddy".

*

Duminică, 5 aprilie

"Dragii mei părinţi,

Ştiu că aţi primit telegrame şi că atât domnişoara Catto cât şi domnul Baines v-au scris. M-a întristat teribil moartea mătuşii Louise şi voi regreta nespus lipsa ei, fiindcă a fost atât de bună cu mine. Când am stat la Windyridge, în scurta vacanţă de la mijlocul trimestrului, m-am topit de dorul vostru, dar curând mi-a trecut pentru că mătuşa Louise s-a purtat foarte frumos şi nu m-a dojenit deloc. Ştiu că era o şoferiţă imprudentă, dar domnişoara Catto mi-a spus că accidentul nu s-a produs din vina ei; întrucât acel camion fusese abandonat dincolo de creasta dealului şi de aceea s-a ciocnit cu el.

În ce mă priveşte, vă rog să nu vă faceţi griji. Aş fi putut merge în vacanţa de Paşti la mătuşa Biddy, însă ea este foarte ocupată acum cu aranjarea casei pe care a cumpărat-o şi, în plus, bunicul Evans este iar bolnav. Sunt însă sigură că pot sta câteva zile la familia Warrens din Porthkerris şi domnişoara Catto mi-a propus chiar

să-mi petrec o parte a vacanţei la Oxford, unde locuiesc părinţii ei. Mi-ar plăcea asta, fiindcă domnişoara Catto crede că sunt în stare să trec examenele de admitere şi să intru la Universitatea Oxford, prin urmare m-ar interesa să văd oraşul. Apoi, la vară, mă pot duce la mătuşa Biddy.

Îmi pare foarte rău de Edna şi Hilda, dar poate îşi vor găsi altă slujbă ca să rămână împreună.

A fost oribil când am aflat de mătuşa Louise, o coliziune aduce un sfârşit atât de violent, iar ea nici nu era prea bătrână. Domnişoara Catto spune că moartea face parte din viaţă, dar chiar aşa fiind nimeni nu-şi doreşte sfârşitul atât de repede şi de tragic.

Înmormântarea a avut loc joia trecută. Domnişoara Catto mi-a spus că nu trebuie să asist dacă nu vreau, dar m-am gândit că nu se cade să lipsesc. M-am îmbrăcat în uniformă şi infirmiera-şefă mi-a dat o banderolă neagră de doliu. Domnişoara Catto mă anunţase că urma să mergem împreună, iar domnul Baines a venit cu maşina şi ne-a luat pe amândouă. El a fost foarte amabil şi eu am stat în faţă, lângă dânsul. Slujba religioasă a fost oficiată în biserica din Penmarron şi se adunase acolo puhoi de oameni, pe mulţi dintre ei nici nu-i cunoşteam. Noi am ajuns în acelaşi timp cu familia Warren şi doamna Warren m-a îmbrăţişat cu căldură, s-a prezentat domnişoarei Catto şi mi-a spus că, oricând vreau, sunt binevenită în casa lor. Nu-i aşa că a fost foarte drăguţ din partea ei?

În biserică, am cântat cu toţii "Zilele pe care ni le-ai dăruit, Doamne Dumnezeul nostru, s-au

săvârşit" şi peste tot fuseseră aşternute flori. Vicarul în odăjdii a slujit întru veşnica pomenire a mătuşii Louise. Hilda şi Edna stăteau în spatele nostru şi jeluiau amarnic. Vărul lor le adusese cu maşina şi după prohod au plecat toţi trei. Amândouă erau înveşmântate în negru şi se vedea pe chipul lor că suferă cumplit.

După isprăvirea serviciului divin, am urmat cu toţii coşciugul până la locul de îngropăciune. Era o zi foarte friguroasă, dar cerul se înseninase şi un vânt rece, nordic, sufla aspru dinspre mare. În ţintirim, ierburile înalte foşneau jalnic şi puteam auzi vuietul talazurilor şi mirosi marea. Sunt bucuroasă că n-a plouat. A fost îngrozitor să privesc coşciugul afundându-se în groapă, ştiind că mătuşa Louise zăcea întinsă acolo. Vicarul mi-a dat un pumn de ţărână pe care l-am aruncat peste sicriu şi domnişoara Catto a azvârlit un buchet de primule, iar domnul Baines un trandafir, ceea ce a fost un gest într-adevăr mişcător. El ştia probabil cât de mult îndrăgea mătuşa Louise trandafirii. Doar în acea clipă am realizat că ea era cu adevărat moartă pentru totdeauna. Apoi, ne-am luat rămas bun de la toată lumea şi ne-am reîntors la Penzance. Domnul Baines ne-a invitat pe mine şi pe domnişoara Catto la restaurantul "The Mitre" şi, scumpă mamă, m-am tot gândit la ziua când am prânzit şi noi acolo şi m-am mistuit în ascuns de dorul tău, dorindu-mi să fii lângă mine.

Majoritatea oamenilor din sat erau de faţă şi am vorbit cu doamna Berry şi cu doamna Southey. Doamna Southey m-a sărutat, dar duhnea a whisky".

Aici, Judith se împotmoli, pierzând firul gândurilor. Amintirile de la înmormântare se estompaseră cu-ncetul. Alte figuri i se conturau în memorie, dar se destrămau repede ca într-un vis şi-i era greu să le asocieze cu vreun nume. Şi Billy Fawcett fusese prezent acolo, însă nu voia nici măcar să-i aştearnă numele pe hârtie. La sfârşitul slujbei religioase, îl iscodise pe furiş, pe când păşea de-a lungul pereţilor naosului, urmată îndeaproape de domnişoara Catto, şi-şi croia drum spre ieşire. Îl văzu bine, iar el se uita ţintă la ea. Încurajată şi îmbărbătată de prezenţa directoarei sale, Judith îi întâlni privirea şi-l înfruntă fără sfială de parcă şi-ar fi măsurat forţele. Billy Fawcett se întoarse, dar puţin înainte Judith citi pe chipul său o expresie, adresată ei însăşi, de ură neîmpăcată. Nu uitase de uşile zăvorâte de la Windyridge şi nu o iertase pentru înfrângerea ruşinoasă. Ei puţin îi păsa! În cimitir, Judith observase că el nu se număra printre cei care boceau la marginea gropii. Ofensat şi umilit, Billy Fawcett plecase ostentativ, iar pentru această mică pildă de milostenie Judith se simţea recunoscătoare. Dar spectrul său reapărea încă din când în când, bântuindu-i sufletul şi obsedând-o în vis. Pesemne, fără mătuşa Louise care să aibă grijă de el, să-i ţină companie sau să-i toarne whisky din belşug pe gâtleju-i însetat, Billy Fawcett se va recunoaşte învins, va părăsi regiunea Cornwall şi va pleca să-şi caute alt loc unde să-şi petreacă bătrâneţile. Poate în Scoţia. Existau o grămadă de terenuri de golf în Scoţia. Judith îşi dorea cu ardoare ca el să plece şi să se stabilească acolo; ea nu va mai fi astfel obligată să-l vadă în faţa ochilor niciodată în viaţa ei. Dar, pesemne, Billy Fawcett nu cunoştea pe nimeni în Scoţia; în realitate, el era atât de hidos, încât Judith

nu-şi imagina ca ticălosul să aibă vreun singur prieten pe aiurea. Deci, după toate probabilităţile, colonelul Fawcett va rămâne unde este, pândind din bungaloul său închiriat, bântuind pe la clubul din Penmarron ca un câine pierdut, deplasându-se cu maşina până la prăvăliile din Porthkerris după cele indispensabile existenţei. El va fi întotdeauna prin preajmă şi Judith avea o judecată mult prea sănătoasă ca să nu-şi dea seama că nu se va descotorosi niciodată de Billy Fawcett, până în ziua când el nu crăpa odată, să-l înghită pământul. Tremurând de frig în curtea bisericii, în bătaia vântului, Judith îşi dorea ca el să fi fost cadavrul pe care-l înhumau într-un mormânt adânc, şi nu mătuşa Louise. Totul era atât de nedrept. De ce s-o răpească moartea necruţătoare pe mătuşa Louise dintre cei vii, pe când era încă în deplinătatea puterilor, în vreme ce mârşavul şi bătrânul "dibuitor" continua să trăiască, cruţându-i-se viaţa, slobod să-şi urmărească intenţiile murdare?

Reflecţii destul de necuviincioase într-o asemenea împrejurare tristă şi copleşitoare! Dar tocmai atunci îl zări pe domnul Willis şi fu aşa de recunoscătoare să-l vadă încât şi-l alungă din minte pe Billy Fawcett. Domnul Willis stătea respectuos mai de-o parte, prea timid ca să tulbure suferinţa cuiva. Bărbierit şi curat, purta un costum albastru strălucitor, încheiat strâns în nasturi, şi o cravată care părea cât pe ce să-l gâtuie. Îşi ţinea în mână melonul şi Judith, care nu plânsese în timpul slujbei religioase, fu mişcată până la lacrimi de silinţa evidentă pe care şi-o dăduse el. Aşa că înainte de a părăsi cimitirul, Judith se îndepărtă de domnişoara Catto şi de domnul Baines, care schimbau câteva cuvinte cu vicarul, şi îşi croi drum prin ierburile

înalte, printre străvechile lespezi funerare, ca să-şi salute vechiul prieten.

— Domnule Willis!

— Oh, draga mea. Îşi puse melonul pe cap şi-i prinse ambele mâini într-ale lui. Ce lucru groaznic s-a întâmplat! Tu eşti bine, nu?

— Da, mă simt bine. Vă mulţumesc mult că sunteţi aici.

— Am fost îngrozitor de şocat când am auzit vestea. M-am dus la birt joi seara şi mi-a spus atunci Ted Barney. Nu-mi venea să-mi cred urechilor... nătângul ăla de Jimmy Jelks...

— Domnule Willis, n-am venit să vă văd în scurta vacanţă de la mijlocul trimestrului. Am avut remuşcări. Am vrut să vin... dar nu ştiu de ce n-am făcut-o. Sper că nu v-am necăjit...

— Nu, socot că ai avut destule de făcut ca să mai străbaţi şi drumul până la bac.

— Data viitoare când sunt în Penmarron, promit să vă vizitez. Am atâtea lucruri să vă povestesc.

— Ce mai fac mama şi Jess?

— Totu-i în ordine, după câte ştiu.

— Cine o să aibă grijă de tine acum?

— Oh, bănuiesc că mătuşa Biddy din Plymouth. O să-mi meargă bine.

— O mare nenorocire, nu-i aşa, un ghinion afurisit pentru tine. Totuşi, moartea seceră pe neaşteptate, iar noi nu prea ne putem împotrivi soartei, nu?

— Aşa e. Domnule Willis, trebuie să plec acum. Sunt aşteptată. Mă bucur nespus că v-am văzut. Mâinile lor erau încă încleştate. Judith îl privi drept în faţă şi observă că lacrimile îi înceţoşară deodată ochii. Se

aplecă înainte şi-i sărută obrazul aspru, bătătorit, care mirosea a săpun Lifebuoy şi a tutun.

— La revedere, domnule Willis.

— La revedere, frumoasa mea.

Amintirea acestui moment o înfiora de tristeţe, fiindcă probabil nu va mai avea niciodată prilejul să meargă la Penmarron şi poate că, la înmormântare, ei îşi luaseră adio pentru totdeauna. Şi gândurile o purtau în trecut, la zilele fericite, la după-amiezile petrecute pe furiş în compania lui. Zilele frumoase când el se sprijinea de carcasa putrezită a bărcii cu vâsle, pufăia liniştit din pipă şi depăna poveşti, în timp ce aştepta să crească apele mării odată cu venirea fluxului, astfel ca şlepurile încărcate cu cărbuni să poată trece peste bancurile de nisip. Şi zilele umede, friguroase de iarnă, care erau chiar şi mai minunate, fiindcă ei stăteau împreună în micul lor bordei şi pregăteau ceaiul pe soba veche şi pântecoasă.

Dar nu era timp de meditaţii melancolice, întrucât trebuia să-şi termine scrisoarea. O clipă sau două, cumpăni dacă să pomenească prezenţa la funeralii a domnului Willis. Nu-i destăinuise niciodată mamei acest secret intim, pe de o parte fiindcă se ferise de orice amestec, iar pe de alta din pricina aşa-zisului statut îndoielnic al doamnei Willis. Şi apoi, se gândi, oh, la naiba, fiindcă în realitate, în împrejurările ştiute, domnul Willis şi viaţa sa particulară nu erau mai importante decât o furtună într-un pahar cu apă! El era prietenul lui Judith şi aşa avea să rămână pentru totdeauna. Şi dacă mami citea printre rânduri şi descoperea vreun tâlc ascuns, ciudat, aveau să treacă şase săptămâni înainte ca Judith să primească o scrisoare

de răspuns, iar până atunci s-ar putea schimba întreaga lume.

Totuşi, ţinea să scrie ceva şi despre domnul Willis.

"De asemenea, se afla acolo şi domnul Willis. Ţi-l aminteşti? Este luntraş la bac şi lucrează pentru autorităţile portuare. Arăta foarte elegant, purta un melon şi m-a întrebat despre tine şi despre Jess. M-am gândit că era drăguţ din partea lui că venise acolo, ras proaspăt, fercheş, spilcuit.

Mâine după-amiază, domnul Baines vine la şcoală şi trebuie să discutăm despre ceea ce el numeşte afaceri de familie. Bănuiesc că asta are de-a face cu şcoala şi celelalte lucruri, dar n-am o idee clară ce înseamnă de fapt. Sper ca el să nu folosească nişte cuvinte lungi pe care să nu le pricep şi sper, de asemenea, că le va ajuta pe Edna şi pe Hilda să-şi găsească o altă slujbă. Şi nădăjduiesc că voi toţi sunteţi bine şi că tati nu este prea mâhnit după moartea mătuşii Louise. Domnişoara Catto spune că ea s-a stins fulgerător, aşa încât n-a realizat ce se întâmplă şi că îi plăcea la nebunie să conducă. Dar, la urma urmei, asta nu vă aduce nici o alinare când sunteţi la mii de mile depărtare şi mai ales când aţi îndrăgit-o atât de mult. Vă rog încă o dată să nu vă faceţi griji în privinţa mea. Noi intrăm în vacanţă vineri, pe zece aprilie.

Cu toată dragostea,

Judith"

*

— Ei bine, iată-te în sfârşit, Judith... Domnul Baines, pesemne cu permisiunea domnişoarei Catto,

se instalase deja la biroul ei, aşezându-şi talmeş-balmeş servieta şi vraful de documente. Era un bărbat foarte înalt, cu părul bălţat, aspru şi zbârlit ca al unui terier, purta ochelari imenşi cu ramă de baga şi, înveşmântat aşa în costum din tweed şi-n cămaşă cadrilată, părea întruchiparea tipică a avocatului prosper de provincie. Firma sa, printre ai cărei vechi fondatori se număra şi el, fusese înfiinţată demult în Penzance şi ocupa birouri într-o clădire demnă de invidiat, datând din perioada Regenţei[1], situată pe strada Alverton. Judith o ştia fiindcă pe acolo mărşăluia în fiecare duminică şirul de fete de la St. Ursula în drum spre biserică; şi întrucât aceea era firma avocaţilor familiei Dunbar, profitase mereu de ocazie ca să admire proporţiile încântătoare ale clădirii şi citise numele vechi – Tregarthen, Opie & Baines – scrise pe plăcuţa lucioasă de alamă montată la intrare. Totuşi, nu-l întâlnise pe domnul Baines decât în ziua înmormântării mătuşii Louise, când el se purtase extrem de atent şi de amabil, ducându-le cu maşina, pe ea şi pe domnişoara Catto, invitându-le apoi la prânz la restaurantul "The Mitre" şi, în general, străduindu-se să li se pară acel moment dureros cât mai suportabil cu putinţă. Datorită acestui fapt, Judith se simţea acum de parcă gheaţa dintre ei se spărsese deja, ceea ce era un lucru bun. N-avea nici cea mai vagă idee ce voia el să-i spună, dar, cel puţin, puteau conversa cu familiaritate, dispensându-se de amabilităţi şi formalităţi

[1] Regenţa în istoria Angliei – perioadă cuprinsă între 1811-1820, în timpul căreia era regent George, prinţ de Walles, mai târziu George al IV-lea. Arhitectura din acea epocă se caracterizează prin simplitate extremă, eleganţă şi măreţie, imitând îndeaproape stilul antic grec.

sterile care, îşi imagina ea, erau norme riguroase în asemenea împrejurări.

— Cum te simţi?

Judith îi răspunse că se simţea foarte bine şi el se sculă de la birou şi îi aduse un scaun pe care să se aşeze. Apoi, se reînscăună pe tronul domnişoarei Catto şi începu să-şi răsfoiască hârtiile.

— Întâi de toate, vreau să te liniştesc în privinţa Ednei şi a Hildei. Cred că le-am găsit un post la o veche clientă de-a mea care locuieşte lângă Truro. Le voi aranja surorilor să meargă la o întrevedere şi, dacă acceptă slujba, socot că vor fi fericite şi mulţumite. E vorba de o femeie singură, cam de aceeaşi vârstă cu doamna Forrester, şi de condiţii plăcute de muncă. Domnul Baines surâse. Când zâmbea, părea mult mai tânăr şi chiar atrăgător. Deci, nu trebuie să-ţi mai faci griji din pricina lor.

— Oh, mulţumesc. Judith îl privea cu gratitudine. Sunteţi foarte înţelept. Pare să fie locul potrivit pentru ele. Şi ştiu că vor să rămână împreună.

— Prin urmare, un lucru s-a rezolvat. Ai aflat că i-am telegrafiat tatălui tău să-i aduc la cunoştinţă despre doamna Forrester, nu? Ei bine, am primit o telegramă de răspuns acum două zile şi el îţi transmite multă dragoste. Zice că îţi va scrie. Tu le-ai scris părinţilor tăi?

— Da, le-am povestit totul despre înmormântare.

— Bine-ai făcut! Deşi, nu mă îndoiesc, a fost cam trist să compui scrisoarea. Domnul Baines mută o hârtie sau două, punând lucrurile în ordine. Preţ de-o clipă, el dădu impresia că nu mai ştia cum să continue. Acum, că tot mi-am amintit, câţi ani ai? Paisprezece? Cincisprezece? Ceea ce i se păru lui Judith o întrebare destul de ciudată.

— O să împlinesc cincisprezece în iunie, răspunse ea.

— A, da. Fiica mea mai mare are de-abia opt. La anul, va învăţa şi ea la St. Ursula. Eşti norocoasă că studiezi aici. Vei primi o educaţie excelentă. Eu şi domnişoara Catto am discutat îndelung despre asta şi, după părerea ei, eşti capabilă să urmezi învăţământul superior. Domnul Baines zâmbi din nou. Ţi-ar plăcea să mergi la universitate?

— Nu prea m-am gândit serios la asta. Mi-e teamă că va fi îngrozitor de scump.

— Da, înţeleg, spuse el. Se lăsă tăcerea, dar înainte de a deveni stânjenitoare, domnul Baines îşi adună puterile, trase un dosar în faţă, îşi luă stiloul şi spuse:

— Bine, să trecem la afacerile noastre.

Judith aştepta politicoasă.

— Înainte de-a muri, mătuşa ta şi-a întocmit un testament cuprinzător. O rentă viageră generoasă a fixat-o pentru Hilda şi Edna. Tot restul averii şi toate celelalte posesiuni ţi le-a lăsat ţie.

Judith continua să aştepte. Domnul Baines îşi scoase ochelarii. Fără ei, ochii îi mijeau tulburi, într-un mod iscoditor. Privirile li se încrucişară pe deasupra biroului.

— Toate bunurile ei mobile şi imobile.

Judith îşi regăsi vocea:

— Sună ca şi când ar fi o puzderie.

— Este o avere considerabilă, rosti domnul Baines cu blândeţe.

— Totul pentru mine?

— Totul pentru tine.

— Dar... Judith ştia că se purta prosteşte, totuşi domnul Baines era foarte răbdător. El aştepta, iscodind-o

din priviri. Dar de ce mie? De ce nu tatei? Doar el este fratele ei.

— Tatăl tău are o slujbă sigură, o carieră, primeşte un salariu lunar, a fost recent promovat, deci viitorul îi este asigurat.

— Dar, eu... Păi, eu credeam că oameni ca mătuşa Louise, femeile singure adică, îşi donează banii vreunei instituţii filantropice sau vreunui cămin pentru pisici vagaboande. Sau clubului de golf. Clubul de golf organizează totdeauna partide de whist sau de bridge pentru a-şi acoperi cheltuielile cu încălzirea centrală, cu garderoba sau cu orice altceva.

Domnul Baines îşi îngădui un zâmbet.

— Pesemne că mătuşa Louise a hotărât că dotările clubului sunt pe deplin mulţumitoare.

Era aproape ca şi când el n-o pricepea neam!

— Totuşi, de ce mie...?

— Ea n-a avut descendenţi, Judith. Nici copii, nici alţi urmaşi de întreţinut, nici familie. De-a lungul anilor, doamna Forrester mi-a povestit o grămadă despre viaţa ei. Pe vremea când era tânără, fetele nu aveau slujbe şi nu se dedicau unei cariere, puţine dintre ele erau încurajate să intre la universitate. Dacă erai frumoasă şi bogată, desigur că aceste lucruri nu contau, dar pentru tinerele de rând, din clasa de mijloc, singura perspectivă a unei existenţe cât de cât decente era căsătoria. Mătuşa ta nu era nici înstărită, nici frumoasă. Ea însăşi mi-a spus toate astea. În Anglia, n-a prea avut succes la bărbaţi, aşa că, până la urmă, părinţii au îmbarcat-o şi au expediat-o în India ca să-şi găsească un soţ. Doamna Forrester îşi amintea aceste lucruri fără ranchiună şi totuşi cu un soi de umilinţă. Era doar una dintre multele tinere drăguţe, nelogodite, care

străbăteau mările, dintr-o parte în cealaltă a lumii, cu un singur gând în minte.

— Adică să se mărite?

— Mai rău era că deveniseră cunoscute sub porecla generică de "Flota de pescuit", fiindcă porniseră cu năvodul după bărbaţi.

— Mătuşa Louise ar fi detestat acest epitet de batjocură.

— În cazul ei, povestea a avut un final fericit, deoarece s-a căsătorit cu Jack Forrester şi au vieţuit ani buni împreună. Ea a fost norocoasă. Însă cunoştea şi alte fete care nu duceau un trai prea bun.

— Credeţi că suferea fiindcă n-avea copii?

— Nu, nu cred.

— Atunci, ce anume vreţi să-mi spuneţi?

— Of, draga mea, nu reuşesc să mă fac înţeles, nu-i aşa? Încerc să-ţi explic că mătuşa Louise te îndrăgea foarte mult. Remarcase marele potenţial al personalităţii tale. Şi nu voia ca tu să treci prin toate pătimirile ei din tinereţe. Dorea ca tu să ai parte de tot ce n-a avut ea: independenţă, libertatea de a alege, de a decide când eşti tânără şi deci ai toată viaţa înainte.

— Dar ei nu i-au lipsit toate astea. S-a măritat cu Jack Forrester şi s-a distrat de minune în India.

— Da, ea a nimerit bine. Dar nu vroia ca tu să te expui vreodată unor riscuri.

— Înţeleg...

Totul începea să sune puţin copleşitor şi o cam obliga la o grea răspundere. Chiar o punea pe gânduri.

— Puteţi să mai repetaţi? Mă refer la avuţia ei.

— Desigur. Ţi-a lăsat casa cu tot ce-i în ea. Dar, mai important, investiţiile de capital.

— Şi ce-am să fac cu căminul ei?

— Cred că ar trebui să-l vinzi, iar banii obţinuţi să-i plasezi în afaceri rentabile.

Domnul Baines puse deoparte stiloul, se aplecă în faţă şi-şi încrucişă braţele deasupra biroului.

— Bag seama că ţi-e puţin cam greu să te dumireşti asupra situaţiei şi nu-ţi fac reproşuri pentru asta. Ceea ce trebuie să pricepi este că mătuşa Louise era o femeie foarte înstărită. Şi subliniez iarăşi, foarte înstărită.

— Bogată?

— Hai să folosim acest cuvânt, înstărită. Avută sau cu stare sunt alţi termeni buni. Ţi-a lăsat o moştenire considerabilă, acum eşti o tânără căpătuită. Probabil că n-aveai idee de valoarea averii ei, fiindcă, deşi trăia confortabil, nu afişa un lux ostentativ.

— Dar... Judith sfârşi prin a rămâne încremenită de mirare. Familia Dunbar n-a fost niciodată bogată. Mami şi tati discutau întotdeauna despre economisirea banilor şi ştiu că uniforma mea de şcoală a fost grozav de scumpă...

— Averea doamnei Forrester nu provenea din banii familiei Dunbar. Jack Forrester era ofiţer de carieră, dar, de asemenea, un om cu însemnate resurse financiare proprii. N-a avut fraţi sau surori şi deci întreaga avuţie i-a revenit soţiei sale, mătuşă-ta. La rândul ei, ea te-a desemnat prin testament moştenitoarea tuturor bunurilor materiale.

— Credeţi că mătuşa Louise ştia când s-a măritat că el era bogat?

Domnul Baines izbucni în râs.

— La drept vorbind, îmi închipui că nu a avut nici cea mai vagă idee.

— Trebuie să fi fost o surpriză plăcută pentru ea.

— Aşa cum este şi pentru tine.

— Nu ştiu. Mi-e greu să-mi imaginez exact ce înseamnă toate astea. Judith îşi încreţi fruntea. Domnule Baines, tata a aflat?

— Nu încă. Vroiam să-ţi spun ţie mai întâi. Bineînţeles, îi voi aduce la cunoştinţă această situaţie de îndată ce mă voi întoarce la birou. Îi voi trimite o telegramă. În privinţa semnificaţiei moştenirii, am să te lămuresc imediat. El vorbea cu oarecare plăcere. Înseamnă siguranţă şi independenţă pentru tot restul vieţii tale. Poţi să urmezi studii universitare şi, dacă te măriţi, nu vei depinde niciodată materialiceşte de soţul tău. Actul de proprietate dobândit de femeile căsătorite, una dintre cele mai bune legi elaborate şi adoptate vreodată de Parlament, îţi garantează controlul asupra propriilor afaceri. Prin urmare, tu poţi dispune de banii tăi şi îi poţi manevra aşa cum crezi de cuviinţă. Te alarmează această perspectivă?

— Puţin.

— Nu fi neliniştită. Banii sunt tot atât de buni ca şi persoanele care-i deţin. Pot fi risipiţi şi tocaţi sau pot fi folosiţi cu prudenţă, pentru a-i agonisi şi a te chivernisi. Deocamdată, moştenirea va fi administrată prin procură şi încredinţată spre păstrare unor tutori. Eu voi fi unul dintre aceştia şi mă gândesc să-l rog pe căpitanul Somerville să se alăture acestei echipe.

— Unchiul Bob?

— Nu-i o idee bună?

— Ba da, desigur. În mod limpede, domnul Baines se gândise la toate.

— Voi redacta şi actele necesare. Şi între timp voi aranja să ţi se fixeze o sumă lunară de întreţinere. Acum eşti singură şi ai nevoie să cumperi haine, cărţi,

cadouri pentru prietene... să faci deci toate micile cheltuieli pe care în mod normal le achită părinţii sau tutorele. Eşti prea tânără pentru un carnet de cecuri, dar peste un an ţi se va îngădui să ai unul. Deschidem deci un cont de depuneri la oficiul poştal. Mă voi ocupa eu de asta.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Vei putea astfel să mergi la cumpărături. Tuturor femeilor le place să colinde prin prăvălii. Sunt sigur că trebuie să existe ceva după care tânjeşti de multă vreme.

— Mi-am dorit dintotdeauna o bicicletă, dar mătuşa Louise mi-a cumpărat-o.

— Şi nimic altceva?

— Păi... strâng bani pentru un gramofon, însă n-am reuşit să economisesc prea mulţi.

— Acum îţi poţi cumpăra un gramofon, îi spuse domnul Baines. Şi o grămadă de discuri.

— Adevărat? Mi se va permite? Îmi daţi voie? Judith era încântată.

— De ce nu? Este o dorinţă modestă. Şi poate ai vrea să păstrezi ceva din casa doamnei Forrester? Eşti mult prea tânără ca să te vezi deodată împresurată de cărămizi şi mortar, vechituri, piese de mobilier, dar pesemne un obiect fin din porţelan sau un ceasornic frumos...?

— Nu. Judith îşi avea biroul, cărţile şi bicicleta la Windyridge. Şi cutia chinezească la Nancherrow. Posesiunile suplimentare ar deveni doar o povară. Se gândi la suportul pentru umbrelă, confecţionat dintr-un picior de elefant, la pieile de tigru, la coarnele de cerb, la trofeele de golf ale unchiului Jack şi ştiu sigur că nu-şi dorea nici unul dintre aceste obiecte. Windyridge era un

cămin impregnat de amintirile altei fiinţe. Nimic de acolo nu însemna ceva pentru ea. Nu, nu vreau să păstrez nici un lucru.

— În ordine. Domnul Baines începu să-şi adune documentele. Atunci, asta-i tot. Alte întrebări?

— Nu cred.

— Dacă te frământă ceva anume, poţi să-mi telefonezi oricând. Dar ne vom mai întâlni negreşit şi atunci te voi pune la curent cu ultimele amănunte...

În acel moment, uşa biroului se deschise şi domnişoara Catto li se alătură, cu rochia neagră foşnindu-i în mers, cu obişnuitul snop de maculatoare vârât sub braţ. Instinctiv, Judith sări în picioare. Domnişoara Catto îşi plimbă privirile de la ea la domnul Baines.

— Nu deranjez, nu-i aşa? V-am lăsat destul timp?

De asemenea, şi domnul Baines se ridicase, dominându-le prin înălţime pe amândouă.

— Din belşug. Totul s-a lămurit şi discutat în detaliu. Vă puteţi relua în stăpânire biroul. Şi vă mulţumesc că ne-aţi permis să-l folosim.

— Ce ziceţi de o ceaşcă de ceai?

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc la firmă.

— Foarte bine. Judith, te rog nu pleca încă. Vreau să-ţi vorbesc.

Domnul Baines îşi îndesă actele în servietă şi părăsi masa de lucru.

— Atunci, la revedere, Judith. Domnul Baines radia, cu surâsul său pur, numai bunătate şi simpatie. Deocamdată!

— La revedere, domnule Baines.

— Şi vă mulţumesc încă o dată, domnişoară Catto.

Judith îl petrecu până la ieşire, îi deschise uşa şi avocatul se retrase cu paşi mărunţi şi săltaţi, cu capul

puţin înălţat. Ea închise uşa în urma lui şi-şi întoarse faţa spre directoare. Se aşternu un moment de tăcere, apoi domnişoara Catto rosti:

— Ei bine, şi?

— Şi ce anume, domnişoară Catto?

— Cum te simţi ştiind că studiile universitare nu mai reprezintă o problemă financiară, fiindcă banii simplifică atât de mult viaţa?

— N-am ştiut-o niciodată atât de înstărită pe mătuşa Louise!

— Era doar una dintre calităţile ei de preţ. O femeie modestă, fără pretenţii. Domnişoara Catto răsturnă grămada de caiete de teme pe birou, apoi se propti pe coate cu obrajii în palme, aşa încât ochii ei se găseau la acelaşi nivel cu ai lui Judith. Cred că mătuşa ta ţi-a făcut un mare compliment. Ea ştia că tu nu eşti şi n-o să fii niciodată o neroadă.

— Domnul Baines spune că pot să-mi cumpăr un gramofon.

— Asta-ţi doreşti?

— Păi... am câţiva bani puşi deoparte. Şi o colecţie de plăci ca a unchiului Bob.

— Ai dreptate. Pasiunea pentru muzică nu poate fi egalată decât de setea de cunoaştere. Directoarea îi surâse. Acum, vreau să-ţi împărtăşesc o veste bună. Bănuiesc că diseară vei scrie în jurnalul tău "Asta este ziua mea norocoasă!" Am vorbit cu mama la telefon şi s-a arătat încântată la gândul ca tu să-ţi petreci o parte a vacanţei de Paşti, sau chiar pe toată, în casa noastră din Oxford. Dar ai primit şi altă invitaţie şi eşti liberă s-o accepţi, dacă aşa doreşti. Am avut o lungă discuţie, tot la telefon, cu doamna Carey-Lewis. A fost profund întristată când a aflat de moartea mătuşii Louise... a

citit ferparul şi relatarea despre funeralii în "The Cornish Guardian" şi m-a sunat numaidecât. Desigur, ea este de părere că trebuie să mergi la Nancherrow şi să stai acolo întreaga vacanţă de Paşti. Are destul spaţiu disponibil, în plus, te-a îndrăgit foarte mult şi consideră o adevărată onoare dacă i-ai accepta invitaţia. Domnişoara Catto făcu o pauză, apoi zâmbi. Pari atât de uimită. Eşti la fel de încântată sau nu?

— Da, da. Dar mama dumneavoastră...

— Oh, draga mea, vei fi bine venită la Oxford. Oricând vrei. Însă cred că la Nancherrow te vei distra mult mai bine. Ştiu cât de bucuroase sunteţi tu şi Loveday când staţi împreună. Deci, măcar o dată, gândeşte-te doar la tine însăţi. Trebuie să faci ce vrei. Realmente!

Nancherrow! O lună întreagă la Nancherrow cu familia Carey-Lewis. Era de parcă i s-ar fi oferit o vacanţă în paradis, pe neprevăzute şi pe neînchipuite; în acelaşi timp, Judith se chinuia cu mustrări de cuget pentru că se comportase într-un mod lipsit de gratitudine şi grosolan. Eu... nu ştiu ce să zic... Recunoscând că fata se învârtea într-o dilemă grea, agonizantă, domnişoara Catto preluă iniţiativa. Spuse zâmbind:

— Ce hotărâre dificilă trebuie să iei! Atunci, de ce să nu decid eu în locul tău? Pleci la Nancherrow de Paşti şi poate, mai târziu, vii şi petreci câteva zile cu noi la Oxford. Iată, compromisul! Viaţa este alcătuită dintr-un şir de compromisuri. Şi nu te învinovăţesc câtuşi de puţin că-ţi doreşti să mergi la Nancherrow. Este un loc de vis şi sunt sigură că doamna şi colonelul Carey-Lewis sunt cele mai generoase şi plăcute gazde.

— Da, murmură Judith, mi-ar plăcea să mă duc acolo.

— Atunci, aşa vei face. Voi vorbi cu doamna Carey-Lewis şi voi accepta, condiţionat, în numele tău.

— Condiţionat? Judith îşi încruntă sprâncenele.

— Trebuie să lămuresc lucrurile cu mama ta. Să-i cer mai întâi permisiunea. Dar îi voi expedia o telegramă şi vom primi răspunsul într-o zi sau două.

— Sunt sigură că o să spună da.

— Şi eu. Văzu că Judith era încă posomorâtă. Te mai frământă ceva?

— Nu, doar că... toate hainele mele, tot ce am se află în casa mătuşii Louise.

— I-am pomenit asta doamnei Carey-Lewis şi mi-a spus că se vor îngriji ei de toate. Colonelul va trimite un camion de la fermă până la Windyridge să aducă totul la Nancherrow. Doamna Carey-Lewis mi-a explicat că tu ai deja acolo dormitorul tău, chiar unul sau două lucruri, şi jură că este destul spaţiu pentru toate.

— Şi pentru biroul şi bicicleta mea?

— Chiar şi pentru biroul şi bicicleta ta.

— Este ca şi când voi locui de-acum înainte la ei.

— Oriunde vei pleca, Judith, trebuie să ai un loc de baştină. Asta nu înseamnă că nu eşti liberă să accepţi şi alte invitaţii. Ci înseamnă doar că, pe măsură ce creşti şi te maturizezi, vei avea întotdeauna un cămin unde să te reîntorci.

— Nu ştiu cum poate fi cineva aşa de bun.

— Oamenii sunt mărinimoşi.

— Îmi doresc cu adevărat să ajung la Oxford într-o bună zi.

— Aşa se va şi întâmpla. Mai este doar un singur aspect. Datorită generozităţii mătuşii tale şi fiindcă într-o zi vei fi femeie cu dare de mână, nu trebuie să te simţi niciodată ca şi cum ai căpăta ceva din milă sau de

pomană atunci când accepţi mărinimia şi ospitalitatea unor persoane. Tu eşti pe deplin independentă. Siguranţa financiară este un atu în viaţă, îi unge binişor rotiţele. Dar nu uita: a discuta despre bani, fie ei mulţi sau puţini, reprezintă vulgaritatea împinsă la extrem. Unii oameni, ori că se laudă, ori că se vaită, se comportă la fel de indecent. Înţelegi ce-am vrut să spun?

— Da, domnişoară Catto.

— Bravo ţie! Cel mai important lucru de care să-ţi aduci aminte şi pentru care să fii recunoscătoare este că mătuşa ta ţi-a lăsat prin testament nu numai bunurile ei materiale, ci şi un privilegiu de care se bucură puţini. Şi ăsta-i dreptul de a fi tu însăţi. O entitate. O individualitate. Şansa de a-ţi trăi viaţa, dictând propriile-ţi condiţii, fără a depinde de altă persoană. Probabil, nu vei aprecia lucrul ăsta la adevărata lui valoare până nu vei fi mai mare, dar îţi promit că într-o zi vei realiza importanţa acestor adevăruri. Acum, eu o să corectez lucrările de istorie, iar tu trebuie să pleci. Domnişoara Catto se uită la ceas. Este deja trei şi un sfert. Ai pierdut ultima oră de clasă, dar n-au început încă jocurile în aer liber, aşa că mai ai puţin timp la dispoziţie. Te poţi duce la bibliotecă să citeşti ceva...

Însăşi ideea de a se închide în bibliotecă o făcea să sufere de claustrofobie; încăperea prăfuită, sufocantă, lumina filtrată prin ferestrele închise, mirosul de cărţi vechi, tăcerea grea. (Conversaţiile erau interzise). Dacă trebuia să meargă şi să stea în bibliotecă, s-ar fi sufocat. Cu curajul disperării, Judith spuse:

— Domnişoară Catto!

— Ce eşte?

— În loc să merg la bibliotecă... ceea ce mi-ar plăcea într-adevăr, mai mult decât orice altceva, este

să mă plimb şi să fiu de una singură. Realmente cu mine însămi, vreau să spun. Mi-aş dori să cutreier prin împrejurimi, să privesc marea, să meditez, să mă obişnuiesc cu tot ce s-a întâmplat. Măcar pentru o oră, până la ceai. Dacă aş putea hoinări pe malul mării...?

În ciuda stăpânirii de sine, domnişoara Catto îşi pierdu vizibil calmul imperturbabil, auzind această rugăminte exagerată şi nemaipomenită.

— Să colinzi pe la malul mării? De una singură? Dar asta înseamnă să străbaţi tot oraşul.

— Ştiu că n-avem voie, dar n-aş putea măcar de astă dată? Vă rog! N-o să vorbesc cu nimeni, nici n-o să mănânc dulciuri sau altceva. Vreau doar să am puţină... Intenţionase să spună "linişte", dar i se păruse cam necuviincios, aşa că înlocui cuvântul cu "puţin răgaz pentru mine însămi". Vă rog, rosti ea din nou şi domnişoara Catto, împotriva tuturor instinctelor, recunoscu strigătul ei disperat, pornit din inimă. Totuşi, şovăia. Însemna să încalce cu bună ştiinţă una dintre cele mai stricte reguli ale şcolii. Copila ar fi văzută, oamenii ar cleveti...

— Vă rog mult!

După destulă codeală, domnişoara Catto cedă în cele din urmă.

— Bine, fie! Dar numai de astă dată. Şi doar pentru că ai o grămadă de lucruri asupra cărora trebuie să chibzuieşti şi consider că e necesar să-ţi limpezeşti gândurile. Dar nu spune nimănui că ţi-am permis eu, nici chiar lui Loveday Carey-Lewis. Şi trebuie să te întorci la timp pentru ceai. Şi să nu te furişezi în cafenea ca să-ţi cumperi îngheţată.

— Promit.

Domnişoara Catto oftă adânc.

— Atunci, hai, du-te, dar cred că am înnebunit.

— Nu, îi răspunse Judith, nu-i adevărat. Şi evadă înainte ca directoarea să se răzgândească.

*

În amiaza liniştită, palidă, fără strălucire, deşi printre nouri scăpărau fâşii de lumină de la soarele care se tot ascundea, Judith ieşi încetişor pe poarta şcolii. Vântul nu sufla, dar dinspre sud adia o boare lăptoasă nu îndeajuns de puternică să clintească ramurile copacilor. Majoritatea pomilor înmuguriseră, însă mai erau pe ici pe colo câte unii în întregime golaşi, şi tăcerea era atât de adâncă încât lătratul vreunui câine sau icnetul unui motor de maşină spărgeau liniştea, răsunând ca un ecou. Judith înainta cu paşi măsuraţi şi micul oraş era pustiu. Mai târziu, când şcolile aveau să se golească, văzduhul va vui de larmă şi forfot, de ciripitul ca de vrăbii gureşe al copiilor care se întorceau acasă, hohotind pe caldarâm, azvârlind pietre în rigole, dar, la această oră, numai câţiva muşterii întârziaţi se găseau prin preajmă, aşteptându-şi autobuzul sau zgâindu-se în vitrinele măcelăriilor, spre a se hotărî ce să cumpere pentru cină. Pe o bancă de piatră şedea un cuplu de bătrânei, înfrăţiţi într-o comuniune mută şi sprijiniţi în bastoane, iar când un orologiu prinse a vibra la trei şi jumătate, un stol de hulubi se ridică în zbor cu fâlfâiri precipitate de aripi, ca imediat să se aşeze toţi la loc şi să-şi cureţe cuminţi penele cu ciocul.

Porumbeii o purtară cu gândul la Nancherrow: cel mai bun lucru era că ştia c-o să se întoarcă acolo să-şi petreacă întreaga vacanţă de Paşti; şi asta nu se întâmpla fiindcă Loveday intervenise pe lângă părinţii

ei, ci pentru că Diana şi colonelul Carey-Lewis o invitaseră, o plăcuseră şi doreau ca ea să revină. Va fi din nou găzduită în dormitorul roz care, aşa cum îi promisese Diana, va rămâne întotdeauna al ei, cu ferestrele orientate spre curtea interioară şi spre porumbar şi unde o aştepta cutia chinezească. Şi se va găti în hainele Athenei şi va deveni iarăşi altă persoană!

Dar ciudat era că se simţea chiar acum o altă fiinţă, fiindcă totul se schimbase. Cutreierând pe străzile pustii, fără a zări vreun alt copil, solitudinea ei modifica înfăţişarea locurilor şi o umplea de simţăminte noi. Casele familiare i se arătau într-o lumină complet diferită, de parcă, fără să mai fi fost vreodată în micul oraş, explora pentru prima oară o urbe străină şi necunoscută. Se simţea ca şi cum ar fi avut un al treilea ochi pentru perceperea luminilor şi umbrelor, pietrelor şi nuanţelor; o ulicioară neaşteptată, o pisică neagră furişându-se tiptil. Îşi surprinse propria imagine oglindită în vitrinele prăvăliilor, târşâindu-şi picioarele, învesmântată în paltonul verde-închis din tweed şi purtând pălărioara oribilă, care o proclamau în mod public elevă la St. Ursula. Dar înlăuntrul ei, se deştepta aceea persoană adevărată, acea fiinţă matură şi subtilă care se îmbrăca în jerseuri din caşmir şi, într-o bună zi, va ieşi eliberându-se precum fluturele din crisalidă.

Judith apucă pe strada Capelei, lângă magazinul de antichităţi, hotelul "The Mitre" şi prăvălia de covoare. În faţa acesteia, pe caldarâm, se înşirau suluri de carpete Axminster şi de linoleum imprimat cu modele, iar bărbatul care vindea vechituri la mâna a doua stătea pe un scaun, lângă uşă, pufăind din pipă în aşteptarea clienţilor care, azi, era limpede, n-aveau să sosească. Când Judith trecu prin dreptul lui, omul îşi scoase pipa

din gură, se plecă într-un salut ceremonios şi ea s-ar fi oprit să tăifăsuiască, dacă n-ar fi fost promisiunea făcută domnişoarei Catto.

La capătul străzii Capelei, un drum pietruit cobora spre port. Mareea smălţată cu pete de ulei era joasă şi bărcile de pescuit se legănau alene deasupra apelor, de parcă ar fi răsuflat din greu, vârful catargelor alinindu-se la acelaşi nivel cu pământul. Se simţea un miros puternic de peşte, sare şi iarbă de mare, iar oamenii trudeau pe cheiuri, pregătindu-şi uneltele de undit şi punând nade pentru pescuitul nocturn. Preţ de o clipă, îi urmări din priviri. Se gândi la mătuşa Louise şi încercă, deşi tristă, să i se simtă cu adevărat recunoscătoare, dar fu incapabilă să încerce o emoţie intensă. Îşi aminti că este bogată. Nu, nu bogată. Domnul Baines evitase acest cuvânt vulgar. Foarte înstărită, spusese el. Sunt foarte înstărită.

Dacă aş dori, ar putea probabil cumpăra... acea barcă de pescuit. Dar nu-şi voia o lotcă mai mult decât un cal, bunăoară. Deci, la ce râvnea, mai presus de toate? Fără îndoială, să prindă rădăcini. Un cămin şi o familie, un cuib unde să se întoarcă şi care să dăinuie veşnic. Apartenenţă! Nu doar să stea la familia Carey-Lewis, sau la mătuşa Biddy, ori la domnişoara Catto, nici chiar la vesela familie Warren. Toţi banii din lume nu pot aduce omului stabilitate, forţă, rădăcini, şi Judith ştia acest lucru prea bine, deşi în alte privinţe putea să pară ignorantă, aşa că se gândi la alte extravaganţe nebuneşti. O maşină! Când va fi destul de mare, îşi va cumpăra un automobil. Sau o casă. Un cămin era o fantezie nouă şi ademenitoare. Nu Windyridge care, oricum, nu-i plăcuse niciodată, ci o clădire din granit, sau o vilă de piatră cu un palmier în grădină. O casă

cu vedere spre mare, cu scară în exterior şi cu năprasnice[1] pe trepte. Geranium în oale de lut. Şi pisici. Şi un câine sau doi. Iar înăuntru, o sobă asemănătoare celei din bojdeuca domnului Willis... şi ea va găti diverse bucate.

Dar toate astea erau vise de viitor. Ce urma acum? Deocamdată, avea de gând să-şi cumpere un patefon, însă, cu siguranţă, mai existau şi alte dorinţe la îndeplinirea cărora îi jinduia inima. În cele din urmă, se decise că, probabil, îşi va tăia pletele ca un ciump de paj, precum Ginger Rogers. Şi-şi va cumpăra şosete trei sferturi, verde-închis, pe care să le poarte la şcoală, în locul ciorapilor lungi, maro şi aspri, din fil d'Ecosse[2]. Uneori, va merge la magazinul Medways şi-şi va târgui singură şosetele şi ciorapii. Şi va plăti din banii ei de cheltuială.

Judith părăsi portul şi bărcile şi umblă de-a lungul ţărmului mării, pe lângă bazinul de înot, plimbându-se pe faleză. Aici erau adăposturi unde oamenii se puteau feri de bătaia vântului, privind şi hrănind cu firimituri pescăruşii lacomi, iar de cealaltă parte a drumului se înşiruiau hotelurile, albe ca nişte torturi de nuntă, cu ferestrele oarbe spre largul mării. Judith îşi rezemă braţele de balustrada ornamentală, din fier forjat, şi privi în jos, spre plaja stâncoasă şi spre apele argintii ale Oceanului Atlantic. Valuri mici se fugăreau nebuneşte, ridicându-se şi coborându-se, până la bolovani, se spărgeau şi erau iarăşi absorbite, trăgând cu

[1] Năprasnică sau geranium – plantă erbacee de pădure, cu flori mici şi roşii.

[2] Fil d'Ecosse (lb. fr.) – fildecos, fire, fibre scoţiene.

putere şi cu zornăit dâre de prundiş în urma lor. Era mai degrabă o plajă searbădă, nici pe departe la fel de spectaculoasă ca aceea din Penmarron şi nici ca golfuleţul de la Nancherrow, dar marea rămânea şi aici veşnic neschimbată, statornică şi credincioasă, cea mai bună şi vrednică de încredere prietenă. Judith se simţea destul de puternică în încercarea de a limpezi confuzia acelei zile memorabile.

"Dreptul de a fi tu însăţi, o entitate, o individualitate". Aceasta era domnişoara Catto, licenţiată în litere, absolventă a universităţii din Cambridge, cu suficienţa şi independenţa sa înverşunată. Poate că va deveni aidoma domnişoarei Catto o studentă eminentă, va obţine diploma sau chiar distincţia de onoare şi va ajunge directoare de şcoală. Dar nu-şi dorea să fie directoare mai mult decât să fie, poate, soţie.

"Dacă te măriţi, nu vei depinde niciodată material" Acesta era domnul Baines care, după cum se părea, ştia totul în această privinţă. Dar, în clipa aceea, Judith nu se simţea ispitită să cugete la căsnicie sau la complicaţiile acesteia. Era absolut sigură că asta implica anumite lucruri care se petreceau într-un pat dublu şi amintirea mâinilor bâjbâitoare ale lui Billy Fawcett i se păstra încă destul de vie şi neştearsă (deşi domnişoara Catto însăşi se străduise s-o adumbrească) pentru a-şi îndepărta gândul de la orice soi de contact fizic cu bărbaţii. Desigur, dacă se căsătorea, avea să fie, fără îndoială, vorba de un bărbat foarte special, dar chiar şi aşa, nici una dintre bănuitele intimităţi ale unui cuplu, de altfel voalate în neînţelegerea ei totală, nu-i stârnea o cât de vagă urmă de plăcere. Pesemne, nu se va mărita nicicând, însă asta nu era o problemă imediată şi deci nu avea sens

să-şi bată prea mult capul acum. Pe moment, trebuia pur şi simplu să cumpănească la singurele lucruri importante: vacanţa de Paşti la Nancherrow, apoi reîntoarcerea la şcoală. Învăţătură timp de patru ani şi după aceea, cu puţin noroc, voiajul spre Singapore. Regăsirea familiei, mami, tati şi Jess, soarele torid şi minunat din Orient, mirosul străzilor şi parfumurile nopţii, cerul întunecat şi catifelat, precum o cutie de giuvaericale, spuzit cu stele de diamant. După Singapore, probabil din nou în Anglia. Oxford sau Cambridge. Cu bicicleta pe platoul dealurilor sau plimbându-se cu barca. Imaginile care i se perindau în minte pieriră brusc. Se pomeni căscând. Era istovită. Obosită să fie adultă, împovărată de deciziile şi dilemele oamenilor în toată firea. Se dorea lângă Loveday. Să chicotească şi să şuşotească, să întocmească planuri pentru vacanţa la Nancherrow. De asemenea, era lihnită, aşa că fu o uşurare să audă din spate, din înaltul oraşului, orologiul băncii care prinse a vibra, sunând de ora patru. Venise timpul să se întoarcă, dacă voia să ajungă la ceai. Pâine cu unt, gem şi prăjituri, în caz că erau norocoase. Deodată, a-şi bea ceaiul cu Loveday i se păru foarte ademenitor. Se îndepărtă de mare, traversă cărarea şi porni sprinten pe lungul drum spre şcoală.

*

Diana Carey-Lewis detesta mai mult decât orice pe lume să scrie epistole. Chiar şi mâzgăleala în grabă a unui răvaş de mulţumire pentru o petrecere, un dineu sau un weekend, era o corvoadă pe care, de obicei, o tărăgăna pe cât posibil, şi aproape toate treburile zilnice erau rezolvate graţie acestei admirabile invenţii,

telefonul. Dar Edgar insista că trebuia, pur şi simplu, să-i scrie mamei lui Judith, Molly Dunbar.

— De ce să-i scriu?

— Fiindcă trebuie să-i prezinţi condoleanţe pentru decesul doamnei Forrester şi este, de asemenea, prevenitor şi politicos s-o linişteşti că vom avea grijă de fiica ei.

— Sunt sigură că n-are nevoie de asigurări din partea mea. Domnişoara Catto va fi făcut deja tamtamul de rigoare, în maniera ei uzuală, vrednică de stimă.

— Nu asta-i problema, dragă Diana. Tu însăţi trebuie să-i scrii. Sunt convins că doamna Dunbar se aşteaptă să luăm legătura cu ea şi numai de tine depinde să preiei iniţiativa.

— De ce să n-o sun, mai bine?

— În Singapore? Fiindcă nu se poate.

— I-aş putea trimite o telegramă. Diana se gândi la acest lucru, apoi începu să chicotească. Dar ce-ai zice de:

"Nu leşina şi nici n-ai teamă;
Pruncu' ţi-e aici,
Şi-i îndopat cu zaharicale
Şi setea-şi astâmpără
Cu siropel din ghimbir...?"

Însă Edgar nu era defel amuzat.

— Diana, nu te ţine de şotii!

— De ce nu-i scrii tu? Doar ştii că mi-e lehamite să aştern răvaşe lungi.

— Fiindcă tu însăţi trebuie s-o faci. Chiar în dimineaţa asta. Purcede la treabă cât mai repede şi fii plină de tact, blândă şi înţelegătoare.

Şi iat-o deci pe Diana martirizată, şezând la birou şi adunându-şi toată energia ca să se achite de această obligaţie nesuferită. Fără tragere de inimă, scoase din mapa de corespondenţă o coală de hârtie sinilie şi gofrată, îşi luă stiloul cu peniţă latră de aur şi începu. Odată pornită şi având senzaţia crescândă de a transforma necesitatea în virtute, Diana se apucă să acopere cu scrisul ei mare, lăbărţat, aproape ilizibil, foaie după foaie. La urma urmei, n-avea sens să facă un lucru de mântuială.

Nancherrow
Rosemullion,
Cornwall. Vineri, 10 aprilie

"Stimată doamnă Dunbar,

Am fost nespus de îndurerată să citesc în ziar despre moartea cumnatei dumneavoastră, doamna Forrester. Nu o cunoşteam personal, dar pot înţelege pe deplin şocul şi descurajarea care v-au lovit când aţi aflat trista veste. Îmi este foarte dificil să vă scriu despre asemenea chestiuni particulare de vreme ce noi n-am făcut niciodată cunoştinţă din punct de vedere formal, însă, vă rog să fiţi sigură că atât eu cât şi soţul meu vă împărtăşim durerea şi vă transmitem dumneavoastră şi domnului Dunbar sincere condoleanţe pentru tragica pierdere.

Totuşi, noi ne-am întâlnit. Doar o singură dată, când cumpăram uniformele şcolare pentru odraslele noastre de la magazinul Medways din Penzance. Eu îmi amintesc bine împrejurarea şi sper

să nu consideraţi că această scrisoare vă este trimisă de o persoană complet străină.

Am invitat-o pe Judith să vină şi să-şi petreacă vacanţa de Paşti la noi. Ea ne-a mai vizitat deja o dată, într-un weekend, şi a fost un oaspete încântător, fiind o prietenă perfectă pentru neastâmpărata noastră fiică, Loveday.

Casa noastră este foarte spaţioasă, cu multe dormitoare pentru musafiri şi Judith se simte deja ca acasă în odaia roz care va fi de-acum înainte a sa atâta vreme cât va dori. Edgar, soţul meu, a aranjat ca toate bunurile proprii să-i fie transportate de la Windyridge aici. Unul dintre oamenii noştri de la fermă se va deplasa acolo cu un camion şi sunt convinsă că slujnicele doamnei Forrester, care locuiesc încă la Windyridge, vor împacheta toate hainele lui Judith şi celelalte mărunţişuri.

Vă promit că fata dumneavoastră va fi iubită şi bine îngrijită la noi. Şi nicidecum n-o s-o răpim familiei. Ştiu că Judith are rude la Plymouth şi bunici în Devon, pe care probabil va dori să-i viziteze. De asemenea, o veche prietenă de şcoală în Porthkerris şi chiar domnişoara Catto, ştiu bine, ar fi fericită s-o găzduiască acasă la ea, la Oxford. Dar este bine pentru Judith să simtă că are un anume soi de siguranţă, iar eu şi Edgar vom face tot ce ne stă în putinţă să-i garantăm acest lucru.

Vă rog să nu vă imaginaţi că şederea ei aici ne va pricinui greutăţi, trudă sau probleme suplimentare. Avem destul personal şi Mary Millyway, fosta doică a lui Loveday, locuieşte încă la noi. Ea

are grijă de fete, se ocupă de buna lor creştere, şi, dacă eu sunt la Londra, ceea ce se întâmplă frecvent, atunci draga mea Mary Millyway este cu mult mai competentă decât mine, o făptură neîndemânatică..."

"Dacă eu sunt la Londra, ceea ce se întâmplă frecvent..." Concentrarea Dianei se risipi. Puse deoparte condeiul, se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi ţintui privirea pe fereastră, spre grădina încă învăluită în neguri, deşi era aprilie, la mănunchiurile de narcise, pe verdele proaspăt al pomilor, la marea înceţoşată. Chiar acum, când se apropia sărbătoarea Paştelui, nu era timpul potrivit să evadeze, dar nu fusese la Londra de atâta amar de vreme şi dintr-o dată îşi dori cu înflăcărare să plece acolo, de parcă i-ar fi lipsit drogul.

Londra însemna vrajă, freamăt, vechi prieteni, magazine, teatre, galerii de artă, muzică. Dineuri la Berkeley şi la Ritz, o plimbare cu automobilul până la Ascot unde se disputau tradiţionalele curse de cai; un dejun discret la "The White Tower" cu bărbatul altei femei şi dans toată seara la "Mirabel", "Bagatelle" sau "Four Hundred". Desigur, Cornwall simboliza căminul ei, dar Nancherrow îi aparţinea lui Edgar. Cornwall reprezenta familia, copiii, servitorii, musafirii, dar Londra era doar a ei, tot ce avea mai scump pe lume. Diana fusese singurul copil al bătrânilor ei părinţi, putred de bogaţi. Când tatăl ei murise, domeniul din Gloucestershire şi casa impunătoare din Berkeley Square fuseseră deopotrivă moştenite, laolaltă cu titlul nobiliar, Lord Awliscombe, de un văr îndepărtat. Dar, la căsătoria ei cu Edgar Carey-Lewis, zestrea considerabilă a Dianei inclusese şi somptuoasa casă de

sihăstrie din Cadogan Square. "Vei trăi în Cornwall", îi spusese tată ei, "dar cărămizile şi mortarul reprezintă întotdeauna o bună investiţie. Şi, câteodată, nu-i lipsit de sens să ai un bârlog propriu". Diana nu pusese sub semnul îndoielii argumentele acelui raţionament şi nu încetase niciodată de atunci să-i fie recunoscătoare tatălui pentru prudenţa şi clarviziunea lui. Fără ascunzătoarea ei, se întreba câteodată dacă ar fi supravieţuit; fiindcă numai acolo, între pereţii în miniatură ai cuibuşorului său, simţea cu adevărat că-şi aparţine sieşi. Îi veni în minte o frântură dintr-o melodie. Un cântec melancolic, de dor, compus de Noel Coward, în acordurile căruia ea şi Tommy Mortimer dansaseră în ultima seară petrecută împreună la Quaglino.

"Aşa cred
Oh, şi tu ştii de bună seamă
Mult, ah! mult de iubeşti un bărbat
Inima îi dăruieşti
Şi mult mai pătimeşti..."

Diana oftă din adânc. "Când se isprăveşte sărbătoarea Paştelui, îşi promise ea, voi pleca. Îl voi lua pe Pekoe, mă voi urca în Bentley şi voi porni spre Londra." Avea ceva la care să se gândească. Ceva ce aştepta cu nerăbdare. Viaţa nu însemna nimic fără năzuinţe şi dorinţe arzătoare. Înveselită brusc de această perspectivă luminoasă, Diana îşi luă din nou stiloul şi purcese să încheie scrisoarea către Molly Dunbar.

" Prin urmare, vă rog nu vă faceţi griji în nici o privinţă. Judith va fi fericită, sunt sigură. În timpul sărbătorilor, casa este totdeauna plină de prieteni şi apropiaţi şi, dacă ea se îmbolnăveşte sau are vreo neplăcere, vă voi anunţa imediat.

Sper că vă simţiţi bine la Singapore şi în noua dumneavoastră casă. Trebuie să fie minunat să te bucuri de soare în fiecare zi.

Cu cele mai bune urări,

A dumneavoastră,
Diana Carey-Lewis".

Terminase. Îşi mâzgăli semnătura, răsfoi paginile scrise, apoi le împături şi le îndesă într-un plic. Linse marginea cu lipici, o presă vârtos cu pumnul şi scrise adresa pe care i-o dictase domnişoara Catto la telefon.

Zis şi făcut! Datoria onorată. Edgar va fi încântat. Se ridică de la birou, Pekoe se descolăci de la picioarele ei şi ieşiră împreună din cameră, îndreptându-se de-a lungul coridorului spre vestibulul mare de la intrare. Aici, pe o masă rotundă aşezată în mijloc, trona un platou de argint, pus anume pentru strângerea corespondenţei. Diana azvârli scrisoarea acolo. Mai devreme sau mai târziu, cineva o va găsi, probabil Nettlebed sau Edgar, îi va lipi un timbru şi o va expedia prin poştă.

"Aşa cred
Oh, şi tu ştii de bună seamă
Mult, ah! mult de iubeşti un bărbat
Inima îi dăruieşti..."

S-a făcut! Şi peste o lună, va fi în drum spre Londra. Deodată, voioasă şi cu inima uşoară, se opri, îl prinse în braţe pe Pekoe şi-i sărută dulce creştetul pufos. "Şi tu o să vii cu mine", îi făgădui ea şi ieşiră împreună pe uşă, învăluiţi de răcoarea şi prospeţimea umedei dimineţi de aprilie.

*

St. Ursula
Sâmbătă, 11 aprilie 1936

Scumpi părinţi,

Vă mulţumesc că i-aţi trimis domnişoarei Catto telegrama şi că aţi fost de acord să petrec Paştele la familia Carey-Lewis. Aşa după cum v-am mai pomenit, domnişoara Catto a fost deosebit de amabilă şi mi-a spus că aş fi putut sta cu părinţii ei la Oxford, dar a amânat invitaţia pentru altă dată, aşadar nu este supărată. Ea a decis de fapt în locul meu. Asta este prima zi de vacanţă şi e zece şi jumătate dimineaţa, dar sunt încă aici şi cineva de la Nancherrow urmează să vină ca să mă ia la ora unsprezece. Bagajele mele sunt înşirate în faţa uşii, iar cum nu plouă, totul e-n ordine. Este ciudat să fiu încă în şcoală, doar cu câteva profesoare. Mi se pare de-a dreptul bizar şi vă scriu acest răvaş în sala de întruniri, fără nici un suflet prin preajmă. Mă simt mult mai în largul meu de una singură, de parcă aş fi o persoană în toată firea şi nu doar o simplă fată. Partea nostimă este că totul în jur miroase complet diferit, nu a alte fiinţe sau a praf de cretă, ci a tutun de pipă. Un om care îndeplineşte munci ocazionale a venit să strângă şuruburile de la clanţe şi să repare ferestrele şi pufăie dintr-o pipă veche tot timpul.

N-am plecat acasă ieri, odată cu Loveday, pentru motivul că domnul Baines m-a dus la târguieli la Truro, ca să cumpăr un gramofon. V-a încunoştiinţat deja, mi-a spus el, că mătuşa

Louise mi-a lăsat o moştenire prin testament. Încă nu-mi vine să cred şi va dura ceva timp până mă voi obişnui cu ideea. Mă simt puţin vinovată faţă de Jess, dar presupun că deocamdată este prea mică să se supere din această cauză. Oricum, domnul Baines a venit ieri după-amiază şi am mers cu maşina la Truro. N-am mai fost niciodată acolo, oraşul este foarte vechi şi frumos, cu o catedrală şi puzderie de străduţe înguste, iar la capătul său râul se încolăceşte şi bărcile sunt legate la mal. Crengile pomilor se întind peste apă şi există un palat al episcopului. Când am terminat târguielile (gramofonul şi trei plăci), ne-am dus la "The Red Lion" să bem ceaiul. Şi domnul Baines mi-a explicat că trebuie să am nişte bani de cheltuială şi mi-a deschis un cont la poştă şi de acum înainte mi se vor vira cinci lire în fiecare lună. Îmi pare grozav de mult, dar nu cred că voi cheltui banii. Am să-i strâng şi astfel voi primi dobândă. Domnul Baines mi-a lămurit toate astea. Este aşa de drăguţ şi nu mă simt deloc timidă în prezenţa lui. După aceea, ne-am reîntors la Penzance şi el m-a invitat să-i cunosc familia. O grămadă de copii mici făceau o larmă infernală şi un ţânc numai de-o şchioapă tot scuipa pâinea unsă cu unt şi împroşca laptele. Chiar mai rău decât Jess, când era ea mai neastâmpărată. Domnul Baines crede că Windyridge ar trebui vândută. El le-a găsit deja o altă slujbă Hildei şi Ednei şi..."

*

— Judith! Infirmiera-şefă, cu obişnuita-i atitudine autoritară. Pentru numele lui Dumnezeu, te-am căutat

peste tot. Ce faci? A sosit maşina de la Nancherrow şi eşti aşteptată. Haide, grăbeşte-te.

Întreruptă atât de violent, Judith sări în picioare, încercă să strângă paginile scrisorii, să înşurubeze capacul stiloului, toate în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, doamnă. Tocmai îi scriam mamei...

— n-am mai văzut o asemenea fată. Nu-i timp să termini, deci pune-o deoparte şi vino. Ţi-ai luat paltonul şi pălăria? Şi toate flecuşteţele...?

Nerăbdarea ei era molipsitoare. Judith înghesui epistola neterminată în servietă, aruncă înăuntru şi stiloul, se căzni să prindă curelele şi aproape nici nu apucă să-şi închidă geanta de piele, când infirmiera i-o înhăţă cu forţă. Până ce-şi trase haina şi-şi îndesă pălăria pe cap, infirmiera-şefă şi porni brusc, iscând numai freamăt şi foşnet de şorţ scrobit, năvălind pe uşă şi de-a lungul coridorului lustruit. Judith trebui să alerge ca să ţină pasul cu ea: în jos, pe scări, prin sala de mese, pe hol, până afară. O fracţiune de secundă îi fu de ajuns să-şi dea seama că era o dimineaţă frumoasă, că cerul se arăta ca sineala, norii se împrăştiaseră şi în aer plutea un miros dulce după ploaia căzută în timpul nopţii. Bagajele ei fuseseră deja luate şi maşina aştepta, izolată, în mijlocul aleii cu pietriş. Nu era vorba nici de Daimler, nici de Bentley, ci de un vagon militar de dimensiuni mari, placat în lemn şi cu o caroserie ca de autobuz, mult înălţată de la nivelul solului. Lângă vehicul, şedeau două figuri bărbăteşti, rezemându-se de capotă şi sporovăind ca să-şi ţină de urât. Unul era Palmer, grădinar de la Nancherrow, îmbrăcat în haine ponosite de lucru şi, din respect pentru acest prilej, purta un chipiu boţit de şofer. Celălalt era un necunoscut, un tânăr blond,

înveşmântat într-un pulover alb pe gât şi în pantaloni diformi de catifea reiată. Un străin. Dar când le zări ieşind pe Judith şi pe infirmieră, el se apropie ca să le întâmpine; Judith realiză că nu era defel un străin, fiindcă şi-l aminti din numeroasele fotografii care erau înşirate peste tot la Nancherrow. Aşadar, acesta era Edward. Fratele lui Loveday. Edward Carey-Lewis!

El i se adresă:

— Hei, bună! Îi întinse mâna. Deci, tu eşti Judith! Ce mai faci? Eu sunt Edward.

Avea aceiaşi ochi limpezi şi albaştri ca ai mamei sale şi trăsături ascuţite, puternice, alese. Deşi înalt şi lat în umeri, îşi păstrase fizionomia copilărească de băieţandru, întrucât pielea îi era pârlită de soare, foarte nedetă şi gingaşă. Zâmbetu-i spontan şi prietenos părea o scăpărare de lumină, iar dinţii îi sticleau albi şi egali. În ciuda caracterului neprotocolar al veşmintelor sale şi a pantofilor scâlciaţi, întreaga lui făptură dădea impresia de curăţenie şi puritate, asemeni unei cămăşi înălbită şi pusă la soare să se usuce. Înfăţişarea şi vigoarea lui juvenilă erau atât de neaşteptate şi de cuceritoare, încât Judith îşi dori să nu-şi fi îndesat în grabă pălăria hidoasă pe cap, fără să-şi fi pieptănat părul. Dar, politicoasă, îi strânse mâna.

— Bună!

— Credeam că ai uitat să mai vii. Ştiu, am sosit mai devreme, însă am avut se rezolvat nişte treburi în Penzance. Acum, totu-i încărcat în maşină. Eşti gata?

— Da, desigur. La revedere, doamnă.

— La revedere, draga mea. În dosul ochelarilor, ochii infirmierei licăreau cu o zvâcnire de emoţie la primul contact nemijlocit cu viaţa protipendadei:

vagonul militar, şoferul, tânărul chipeş şi încrezător. Îţi doresc vacanţă plăcută.

— Da, mulţumesc, şi eu dumneavoastră...

— Mulţumesc că aţi găsit-o, doamnă... Edward îşi luă domol asupră-şi toată iniţiativa, despovărând-o pe infirmieră de servieta pe care o ţinea încă şi împingând-o uşor pe Judith înainte. Şi, adăugă el peste umăr, spuneţi-i domnişoarei Catto că vom avea mare grijă de Judith.

Infirmiera-şefă nu se urni imediat îndărăt spre şcoală. Rămase neclintită, şorţul şi vălul fâlfâindu-i în adierea vântului, şi-i urmări din priviri cum se caţără în vagonul militar, trântesc portierele şi pornesc la drum. Uitându-se în urmă, pe când înaintau hurducându-se pe aleea de acces mărginită de rododendroni, Judith o văzu stând încă acolo şi aşteptând ca vehiculul să piară în zare. Se instală comod pe banchetă şi îşi scoase pălăria.

— N-am ştiut că infirmiera poate fi aşa de binevoitoare.

— Biata vită bătrână! făcu Edward. Probabil ăsta-i cel mai palpitant lucru care i se va întâmpla toată ziua. O şuviţă de păr îi alunecă pe frunte şi şi-o înlătură degrabă. Îmi pare rău că am venit noi să te luăm, dar tata avea o întâlnire importantă, iar mama s-a dus cu Loveday la un club al poneilor. Am pierdut mult timp până ce l-am închis pe poneiul ăla blestemat într-o boxă, însă Walter Mudge le-a însoţit. Bănuiesc că mama nu va avea ceva prea greu de făcut odată ce ajung acolo.

— Unde-au plecat?

— Oh, nu ştiu sigur. Undeva pe lângă Falmouth. Îţi plac caii?

— Nu foarte mult.

— Slavă cerului! Mi-e de-ajuns o maniacă în familie. Eu personal nu i-am putut suferi niciodată. Te muşcă, dau cu picioarele şi, în general, sunt al naibii de dezagreabili. În orice caz, de aceea suntem aici eu şi cu Palmer. Îl cunoşti pe Palmer, nu-i aşa?

Judith privi pieziş spre ceafa roşie a lui Palmer.

— L-am văzut la Nancherrow, dar nu cred c-am făcut cunoştinţă.

— E-n ordine, spuse Palmer peste umăr. Ştiu totul despre tine. Vii să stai câtva timp la conac?

— Da, în vacanţa de Paşti.

— Foarte bine! Intră-n cârd cu lumea, aşa obişnuiesc să zic.

— Peste o lună, explică Edward, aş fi putut veni să te iau eu singur, fiindcă atunci voi avea dreptul să şofez. Din punct de vedere oficial, vreau să spun. Bineînţeles, conduc şi acum pe lângă Nancherrow, dar n-am voie să ies în şoseaua principală până nu împlinesc şaptesprezece ani. E din cale afară de enervant, dar n-am ce face, mai ales cu un tată care respectă legile şi care judecă procese. Apropo, te deranjează dacă nu mergem direct acasă? Trebuie să trec pe la magazinul Medways să mi se ia măsurile în vederea confecţionării unui costum nou de tweed. Şi-apoi, mi se pare o idee bună să dobor două păsări dintr-o lovitură. Te supără dacă zăbovim puţin pe-acolo?

— Nu. De fapt, Judith se simţea chiar încântată, fiindcă a zăbovi puţin însemna să-şi petreacă mai mult timp în compania acestui tânăr fermecător.

— N-o să dureze prea mult. Până una alta, poţi face niscaiva târguieli. Tati mi-a dat o bancnotă de cinci lire şi mi-a spus să te invit la masa de prânz. Zicea ceva

despre restaurantul "The Mitre", însă este un local aşa de vechi şi de sufocant. În plus, mi s-a cam acrit de friptură de vacă în sos, aşa că m-am gândit să găsim altceva. Edward se înclină în faţă. Palmer, cum se cheamă birtul ăla de pe Lower Lane?

— Edward, n-o poţi invita pe domnişoară la cârciumă. Este minoră.

— Putem pretexta că-i mai mare.

— Nu şi îmbrăcată aşa, în uniforma de şcoală.

Edward se uită la Judith. Ea nădăjdui să nu roşească. Însă el spuse doar:

— Aşa e, ai dreptate, ceea ce era cam descurajant, de parcă ar fi fost examinată cu mare atenţie şi n-ar fi corespuns aşteptărilor.

— Tu te poţi duce într-un birt dacă vrei, grăi Judith. Eu îmi voi lua un sandviş şi-l voi mânca în maşină.

Ceea ce-l făcu pe Edward să râdă.

— Ce fată înţelegătoare eşti, asta-i sigur. E clar că n-o să stai în maşină. Doar mai sunt şi alte locuri splendide în afară de "The Mitre"

Judith nu-i răspunse nimic. În mintea ei, "The Mitre" reprezentase întotdeauna culmea luxului şi a rafinamentului în ce priveşte o invitaţie la dejun. Dar acum, se părea, restaurantul devenise nu numai anost, ci şi îmbâcsit, iar Edward avea, fără îndoială, alte idei mult mai sclipitoare. Oriunde ar merge, Judith nădăjduia că nu se va face de râs, că va comanda băutura potrivită şi nu va scăpa şervetul sau nu va fi nevoită să iasă la toaletă, taman în mijlocul prânzului. Incontestabil, dejunul în compania lui Edward Carey-Lewis va fi diferit de cel cu domnul Baines şi, în ciuda chinurilor lăuntrice, era imposibil să nu se simtă emoţionată. În acest

moment, ajunseseră în centrul oraşului, gonind de-a lungul străzii Alverton spre piaţa de legume.

— Palmer, e-n ordine dacă ne laşi la bancă. Şi poate vii să ne iei din acelaşi loc peste două ore.

— Îmi convine şi mie. Am de îndeplinit câteva comisioane pentru colonel.

— Te opreşti să mănânci şi tu ceva, nu?

— Nu-ţi fă griji din pricina mea. Palmer era amuzat.

— Nici gând. Un lucru-i sigur, tu nu eşti prea tânăr ca să poţi intra în cârciumă.

— Nu beau niciodată când lucrez.

— Ei bine, te cred, dar alţii nu. E perfect, Palmer. Lasă-ne aici. Edward se aplecă spre Judith şi deschise portiera. O clipă, ea ezită, întrebându-se dacă să-şi pună sau nu pălăria. Purtarea pălăriei la uniforma şcolară era un precept de neîncălcat şi Judith n-ar fi îndrăznit niciodată să meargă pe stradă în timpul trimestrului cu capul descoperit. Dar acum era în vacanţă şi se simţea cutezătoare, chiar cuprinsă de iresponsabilitate. În plus, cine ar putea-o vedea şi cui ce-i păsa, pentru a spune lucrurilor pe şleau. Aşa că pălăria odioasă fu abandonată pe bancheta vehiculului. Coborî, urmată de Edward care trânti portiera. Maşina impunătoare se urni duduind în josul străzii. Ei priviră în urmă-i până ce dispăru, apoi se întoarseră şi porniră pe caldarâmul însorit şi aglomerat în direcţia magazinului Medways.

Era bizar să revină acolo după atâta vreme: acelaşi interior întunecat, aceleaşi tejghele lustruite, aceiaşi vânzători cu gulere înalte. Dar diferit. Fiindcă ultima dată când intrase pe uşă, Judith fusese cu mama ei, amândouă încercând un sentiment de tristeţe cu gândul la noua viaţă ce le aştepta: despărţirea şi St.

Ursula. În acea zi le văzuse pentru prima oară pe Diana şi pe Loveday Carey-Lewis, fără să ştie cum se numeau şi le observase pe ascuns, orbită şi uluită de prietenia lor la toartă, de farmecul şi frumuseţea Dianei. Pe atunci, nu avusese nici cea mai vagă bănuială sau habar cât de apropiată urma să devină cu cele două fiinţe interesante şi diafane. Dar se întâmplase. Şi iat-o aici, câteva luni mai târziu, păşind degajată alături de superbul frate al lui Loveday şi deja acceptată de clanul Carey-Lewis. Dar meritul nu-i aparţinea în întregime ei însăşi şi Judith o ştia prea bine. În chip paradoxal, împrejurările îi rânduiseră viaţa. Cu doar puţin timp în urmă, viiforul nu-i promitea decât despărţirea de familie, împăcarea sufletească faţă de cei patru ani de pensionşi tutela mătuşii Louise. Însă mătuşa murise şi dispariţia ei îi deschisese larg uşile de la Nancherrow şi-i oferise un şir de perspective şi posibilităţi care păreau să se amplifice la infinit.

— Bună dimineaţa, Edward.

Reflecţiile ei profunde şi oarecum tulburătoare fură întrerupte în acel moment de apariţia croitorului ivit din vreo încăpere obscură. Vioi şi prompt, acesta era gata să se apuce de lucru, ruleta de măsurat îi atârna în jurul gâtului, tigva pleşuvă îi strălucea de parcă fusese lustruită.

— Bună dimineaţa, domnule Tuckett. El şi Edward îşi strânseră mâna, după un tipic ce nu ieşea din tiparul îngust al convenienţelor sociale. Domnul Tuckett îşi aţinti privirea asupra lui Judith, încruntându-şi sprâncenele.

— Dânsa nu-i tânăra Loveday, nu?

— Dumnezeule, nu! Este prietena ei, Judith Dunbar. Stă la Nancherrow.

— Ei bine, asta lămureşte lucrurile. Mă gândeam eu că nu poate fi Loveday. Am vorbit la telefon cu domnul colonel azi dimineaţă şi mi-a spus că o să treci pe aici. Un costum nou din tweed pentru vânătoare, aşa mi-a zis.

— Întocmai, toate mi-au rămas mici.

Domnul Tuckett îl scrută din ochi pe Edward şi umbra unui rânjet i se furişă pe chip.

— Da, înţeleg aluzia. Trebuie că te hrănesc foarte bine la internat. Acum, vrei mai întâi să-ţi alegi stofa de tweed sau să facem măsurătorile?

— Luaţi-mi mai întâi de toate măsurile. Să isprăvim mai repede.

— Perfect! Urmează-mă dacă eşti amabil...

— E-n regulă, Judith?

— Desigur, am să aştept.

— Aşează-te pe un scaun.

Dar când ei dispăruseră în cabina domnului Tuckett, trăgând discret perdelele negre, Judith urcă la etaj, la raionul cu articole pentru şcolari, şi-şi cumpără câteva perechi de şosete trei sferturi, astfel încât să nu mai fie nevoită, decât dacă i s-ar fi poruncit expres, să poarte vreodată ciorapii maro din fil d'Ecosse. Dintr-un motiv oarecare, acest gest insignifiant de sfidătoare independenţă îi insuflă încredere în sine şi coborî veselă treptele, îşi găsi un scaun şi se instală să-l aştepte pe Edward.

Şi tot adăstă timp îndelungat. Dar, în cele din urmă, Edward şi domnul Tuckett reapărură de după perdele, Edward trăgându-şi puloverul pe cap.

— Îmi pare rău c-am stat atât, se scuză el.

— Nu-i nimic.

Domnul Tuckett îi explică:

— O serie nouă de măsuri. De-acum, dimensiunile unui adevărat bărbat. Acest costum de vânătoare i se va potrivi şi-n viitor.

Urmă în continuare alegerea stofei de tweed, ceea ce dură şi mai mult. În mod surprinzător, Edward era foarte cusurgiu. Fură scoase la iveală cataloage groase cu eşantioane, puse grămadă pe tejghea şi frunzărite. Se dezbătu pe îndelete problema avantajelor relative ale tweed-ului Harris în comparaţie cu ale celui fabricat în Yorkshire. Era mai frumoasă urzeala decorativă a stofei în chip de colţi de câine, os de hering sau în spic? Eşantioanele fură examinate, pipăite şi întoarse pe o parte şi pe alta. În cele din urmă, Edward îşi alese un material scoţian verde-murdar cu textură în formă de spini, cu uşoare striaţii brun-roşcate. Cercetându-l cu atenţie, Judith încuviinţă.

— E foarte deosebit, chiar extravagant, îi spuse ea. Tentele se armonizează, nu vei arăta ostentativ şi totuşi este potrivit pentru dejunuri ca şi pentru mers la biserică.

Domnul Tuckett radia de plăcere.

— Exact, domnişoară. El îndoi colţul eşantionului selectat şi-l prinse cu un bold. Îl voi comanda imediat şi, cum va sosi, voi începe croitul. Trebuie să-ţi termin costumul de vânătoare înainte de sfârşitul vacanţei. Acum, mai ai nevoie de altceva? Cămăşi? Cravate? Ciorapi? Domnul Tuckett îşi coborî deodată glasul cu discreţie. Lenjerie de corp?

Dar Edward se săturase până peste cap. Era timpul să plece. Domnul Tuckett îi însoţi până la uşă, cu tot atâta demnitate şi galanterie precum însuşi Nettlebed, şi le ură după-amiază plăcută.

Ajuns cu bine pe trotuar, Edward slobozi un oftat de uşurare.

— Pfui! A dat Dumnezeu şi-am isprăvit! Hai să bem şi să mâncăm ceva!

— Credeam că te bucuri.

— Până la un punct. Însă am irosit prea mult timp.

— Îmi place tweed-ul.

— Oricum, e mai frumos decât stofa cu textură în chip de colţi de câine. Cel puţin, n-o să arăt ca un bookmaker de mâna a doua. Acum, să mergem... Edward îşi petrecu braţul pe sub cotul ei şi o conduse cu fermitate peste drum, evitând în ultima clipă două maşini şi o bicicletă.

— Unde ne ducem? întrebă Judith, făcând salturi mari ca să se ţină în rând cu Edward care înainta pe caldarâm cu paşi iuţi.

— Nu ştiu. O să găsim un local.

În cele din urmă, dădură peste o tavernă care avea şi o grădină, aşa încât Judith nu trebui să intre în birt. Terasa era foarte mică, împrejmuită de un zid scund din piatră, dincolo de care se deschidea o vedere minunată spre port şi spre marea nemărginită. Câteva scaune şi niscaiva mese erau presărate ici, colo, şi locul, destul de adăpostit de adierea brizei, nu era prea friguros. Edward o instală la una din mese şi o întrebă ce doreşte să bea. Judith îi răspunse că ar prefera Orange Corona, care era încă licoarea ei favorită; el râse şi intră în local, aplecându-şi capul sub portalul jos. Reveni curând, aducând oranjada, o cană înaltă cu bere pentru el şi o listă de bucate, cu colţurile paginilor îndoite.

— Mă tem că nu-i la fel de select ca "The Mitre", dar cel puţin suntem scutiţi de acea linişte mormântală,

spartă doar de zgomotul râgâielilor, sau şi mai rău, de râcâitul de şoarece al tacâmurilor pe farfuriile de porţelan. El se încruntă pe când scruta lista de bucate şi colţurile gurii i se curbară într-o grimasă exagerată. Carne friptă în aluat, cârnaţi cu pireu de cartofi, plăcintă de casă à la Cornwall. Eu zic să luăm plăcintă cu carne.

— E-n ordine.

— Îţi place?

— La nebunie!

— Şi la desert poţi opta pentru şarlotă, jeleu de fructe sau îngheţată. Toate de casă.

— S-ar putea să mă satur cu plăcinta. Să mă simt prea plină la stomac ca să mai îmbuc ceva în plus.

— Pesemne, da. El îşi ridică privirea când o femeie încinsă cu un şorţ ieşi din cârciumă să le ia comanda. Edward îi ceru consumaţia în maniera unui lord de viţă veche, dezminţindu-şi vârsta de şaisprezece ani. Era într-adevăr, se minună Judith, extraordinar de sofisticat.

— Ne-am hotărât să mâncăm plăcintă cu carne.

— Ehei! Prea bine! El rânji la dânsa, iar chelneriţa adăugă apelativul "iubiţelule"

Era un local minunat. Edward avusese dreptate. Mult mai plăcut decât "The Mitre" Judith nu simţea frigul fiindcă purta paltonul. Şi-apoi, părea mult mai hazliu să stea în aer liber, sub bolta cerului pe care goneau nouri plumburii, pe când pescăruşii planau în văzduh şi survolau în cercuri catargele şi covertele bărcilor de pescuit, făcând un larmăt nemaipomenit. Marea era în flux şi, în capătul îndepărtat al golfului, Muntele Sfântul Mihail părea că pluteşte pe întinderea albastră de apă, crenelurile castelului îşi crestau muchiile

ascuţite şi neregulate în limpezimea cerului. Judith se rezemă de scaun şi sorbi din băutură. Apoi, spuse:

— Când ai luat vacanţă?

— Cu două sau trei zile în urmă. Athena s-a reîntors în Elveţia. Numai Dumnezeu ştie când şi dacă va veni acasă.

— Habar n-am avut că te-ai înapoiat deja la Nancherrow.

— Şi de ce ar fi trebuit?

— Mă gândeam doar că Loveday ar fi putut să-mi spună.

— Slabă speranţă. Nu-i e gândul decât la blestematul de Tinkerbell. Deodată, el îi zâmbi peste masa din lemn. Îţi surâde perspectiva de a sta la Nancherrow o lună întreagă sau ai o strângere de inimă?

Judith avea discernământul să realizeze că Edward o şicana.

— Nu, nici o strângere de inimă.

Zâmbetu-i i se stinse pe buze. Devenind brusc serios, el rosti:

— Mama mi-a povestit că mătuşa ta a murit. Oribil, îmi pare rău. Trebuie să fi fost un şoc groaznic.

— Da, chiar aşa. Dar mă tem că ea nu şofa niciodată cu prudenţă.

— Am fost acasă la ea, continuă el.

— Adevărat?

— Da. Palmer şi cu mine am fost trimişi cu camionul fermei să-ţi aducem lucrurile. Prima mea zi de libertate, şi eu am muncit ca un câine!

— Drăguţ din partea ta.

— N-am prea avut de ales.

— Cum... cum arăta Windyridge?

— Cam deprimant.

— Edna şi Hilda erau acolo?

— Cele două bătrâne slujnice? Da, se aflau încă la post şi ne-au ajutat să aranjăm calabalâcul. Totul era gata împachetat. Foarte îngrijit, trebuie să recunosc.

— A fost întotdeauna un cămin cam sumbru... Se întrebă dacă el îl zărise pe Billy Fawcett dând târcoale, pândind tot ce se întâmpla, dar se hotărî să nu-i pună întrebări. Judith strâmbă din nas... Şi plin de relicvele ciudate ale anilor petrecuţi de mătuşa Louise în India. Piei de tigru, picioare de elefant şi tobe din alamă.

— N-am apucat să intru în casă, aşa că nu pot să-mi spun părerea despre gusturile ei.

— Şi lucrurile mele?

— Cred că Mary Millyway s-a ocupat deja de asta. Ţi-a rostuit catrafusele, probabil ţi-a despachetat hainele. Mama mi-a declarat că acum dormitorul roz e-al tău.

— Este aşa de amabilă!

— Nu se ţine cu nasul pe sus. Şi-i place să primească musafiri. Edward îşi ridică privirea. Oh, ura! Iată şi plăcintele noastre! Leşinam de foame.

— Uite, drăguţule, eşti servit! Chelneriţa le trânti farfuriile dinainte. Înfulecaţi cât sunt calde, n-o să vă cadă greu.

Plăcintele erau într-adevăr enorme, aburinde şi plăcut mirositoare. Judith luă cuţitul şi-şi tăie bucata în două, fărâme fierbinţi de carne şi cartofi alunecând dintre foile de aluat fraged. Aroma de ceapă prăjită făcea să-i lase gura apă. O boare de vânt răbufnită dinspre mare îi răsfiră pletele peste faţă. Îşi netezi părul la loc şi-i surâse companionului ei.

— Sunt aşa de bucuroasă că nu ne-am dus la "The Mitre", îi mărturisi ea într-o izbucnire de mulţumire vecină cu fericirea.

*

Înapoindu-se la Nancherrow, pe când roţile vagonului militar se rostogoleau pe panta dealului spre Rosemullion, Edward fu străfulgerat de altă idee.

— Hai s-o vizităm pe mătuşa Lavinia. N-am apucat încă s-o văd şi poate o înduplecăm pe Isobel să ne ofere o ceaşcă de ceai.

— M-am umflat cu plăcintă.

— Şi eu, dar nu contează. Se înclină spre Palmer şi-l înghionti în umărul solid.

— Palmer, nu trebuie să te întorci la lucru, nu-i aşa?

— Am lucrurile pe care le-am luat pentru domnul colonel. Mă aşteaptă. I-am promis că vin direct la conac.

— În cazul ăsta, treci de povârnişul următor şi lasă-ne în vale. De acolo, ne continuăm drumul pe jos.

— Cum doriţi.

— Atunci, e-n regulă. Deci, trecem pe la mătuşa Lavinia. Edward se sprijini de spătarul banchetei şi-şi îndepărtă un smoc de păr care-i căzuse peste ochi. Ţi-ar plăcea, nu, Judith? Lavinia este întotdeauna amatoare de flecăreală.

— Da, fireşte, dacă aşa vrei şi tu. Dar n-o să se supere că picăm nepoftiţi pe capul ei?

— Nu, câtuşi de puţin. Ea adoră surprizele plăcute.

— Este doar trei fără un sfert. Poate se odihneşte.

— Nu doarme niciodată după-amiaza, o informă Edward scurt şi concis.

Şi într-adevăr, avu perfectă dreptate, mătuşa nici nu se gândea la un pui de somn. Ei intrară în casă fără să mai ceară voie şi o găsiră în salonul inundat de razele soarelui, stând la birou şi făcându-şi corespon-

denţa. Un foc molcom pâlpâia în cămin, iar odaia, fermecătoare ca şi înainte, orbea cu reflexele scânteietoare de lumină. Când uşa se dădu brusc de perete, mătuşa Lavinia se răsuci în scaun, ridicându-şi mâna să-şi scoată ochelarii. Tulburată intempestiv şi cam necuviincios, pe faţă i se văzu întipărită o mirare mută, care dură însă doar o fracţiune de secundă. Recunoscându-l în prag pe Edward, trăsăturile i se destinseră şi se înseninară de încântare.

— Dragul meu! Ea puse condeiul pe birou. Ce surpriză plăcută! Nici nu ştiam că eşti acasă. Îşi întinse braţele şi Edward se duse s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute. Judith observă că acum mătuşa Lavinia era înveşmântată mai puţin formal decât fusese la dejunul din acea sâmbătă de neuitat şi purta o fustă groasă din tweed, ciorapi de bumbac şi pantofi comozi. Cardiganu-i lung era încheiat peste o bluză crem de mătase, dezvăluind vederii fulgerările unui lanţ de aur şi ale şiragului de perle.

— Ne-am hotărât aşa, deodată, să-ţi facem o vizită. Ne întoarcem de la Penzance. L-am rugat pe Palmer să ne lase în drum şi o să mergem acasă pe jos.

— Dumnezeule mare, câtă energie! Şi tu, Judith! Arăţi din ce în ce mai bine. Iată-te în uniforma de şcoală! De-abia aţi intrat în vacanţă, nu? Ce răsfăţ pe capul meu! Acum, veniţi amândoi, luaţi loc şi făceţi-vă comozi. Şi tu, Edward, trebuie să-mi istoriseşti tot ce ţi s-a întâmplat... De cât timp te-ai întors?

Mătuşa Lavinia se propti în fotoliu, Edward îşi trase un taburet, iar Judith, aşezându-se lângă fereastră, îi privi pe amândoi, îi ascultă şi află despre viaţa de la colegiul Harrow, despre posibilitatea ca Edward să devină şeful clasei, despre succesele sportive sau, altfel

zis, despre echipa de rugbi. El fu întrebat despre rezultatele la examene, despre şansele de a merge la universitatea Oxford sau Cambridge, sporovăirăa despre prieteni comuni şi despre flăcăul pe care Edward îl adusese la Nancherrow în vacanţa de vară. Şi Judith se minuna cum o persoană atât de bătrână putea fi aşa de ageră şi de interesată; cum o femeie care nu avusese niciodată copii dovedea atâta receptivitate faţă de preocupările generaţiei tinere şi era aşa de informată cu privire la aspectele cu adevărat importante din viaţa adolescenţilor. Judith presupuse că mătuşa Lavinia se implicase întotdeauna profund în educaţia odraslelor Carey-Lewis şi datorită lor nu-şi îngăduise niciodată să se rupă de realitate.

În cele din urmă, mătuşa auzi tot ce-şi dorise, fu mulţumită şi nu mai ceru decât să fie pusă la curent cu ultimele noutăţi. Astfel că Edward îi povesti cum o luase pe Judith de la St. Ursula, cum îşi făcuse măsurătorile pentru noul costum de tweed şi cum mâncaseră apoi plăcintă în grădina unei mici bodegi.

— Oh, cât sunt de invidioasă. Nu-i nimic mai delicios decât o plăcintă bună, savurată în aer liber. Acum bănuiesc că sunteţi iarăşi lihniţi. Îşi ridică manşeta şi se uită la micul ceas de aur. Este aproape ora patru. Scumpul meu Edward, ce ar fi să te duci la bucătărie şi s-o rogi pe Isobel să ne servească tradiţionalul ceai. Şi, cu puţin noroc, poate ne găseşte ea şi nişte prăjiturele. Sau pesemne pâine prăjită, unt şi gem?

— Sună grozav. Chiar mă întrebam când ai s-aduci vorba de asta. Edward se ridică, se întinse cu poftă şi plecă în căutarea lui Isobel. Pe când uşa se închidea încetişor în urma lui, mătuşa Lavinia se întoarse spre Judith.

— Acum, pot să discut cu tine. Îşi puse ochelarii şi o cercetă îndeaproape pe Judith. Dintr-o dată, expresia chipului ei redeveni serioasă. N-am vrut să-şi vorbesc de faţă cu Edward, dar am fost atât de mâhnită când am auzit că mătuşa ta a murit în acel îngrozitor accident de maşină. Te simţi bine?

— Da, mi-e bine, mulţumesc.

— O mare tragedie, mai ales pentru tine care ai părinţii plecaţi în străinătate.

— Ar fi fost mult mai rău dacă toată lumea nu s-ar fi purtat atât de drăguţ. Domnişoara Catto şi domnul Baines şi Diana. Realmente, toată lumea.

— Diana este foarte generoasă din fire. Şi, lucrul cel mai important, eşti primită cu braţele deschise la Nancherrow. Asta a fost o mare mângâiere pentru mine când Diana mi-a împărtăşit planurile în ceea ce te priveşte. Am încetat atunci să-mi mai fac griji. Înseamnă că te bucuri de un cămin primitor şi nimic nu-i insuportabil când ai un soi de familie, chiar dacă nu este a ta proprie.

Judith simţi că e necesar să-i dea unele explicaţii.

— De fapt, am rude în ţară, pe mătuşa Biddy şi pe unchiul Bob. Amândoi sunt minunaţi, dar mătuşa este momentan ocupată cu aranjarea noii lor case, iar atât unchiul Bob cât şi vărul meu Ned sunt înrolaţi în marina militară. Însă vor fi totdeauna aici şi eu ştiu că pot merge oricând să stau la ei. Dar chiar şi aşa, Nancherrow este cu totul deosebit.

— Şi un cămin aşa de vesel! În permanenţă, se petrec atâtea întâmplări, încât îţi dă acea impresie a tinereţii care rămâne pururi vitală pentru sufletul omului. Câteodată, cred că bietul Edgar se buimăceşte la toate câte vede. Vei fi fericită acolo, sunt convinsă, dar

aminteşte-ţi, dragă Judith, că, dacă dintr-un motiv sau altul, te simţi puţin abătută, deprimată sau stingheră, dacă vrei să vorbeşti despre anumite lucruri ori numai să diseci problemele, mă găseşti întotdeauna aici. La Casa Dower. După ani întregi de căsnicie cu un avocat, am învăţat să ascult cu sfinţenie. N-o să uiţi, nu?

— Am să ţin minte.

— Acum, îl aud pe Edward întorcându-se. L-am trimis fiindcă Isobel îl adoră. De obicei, eu nu-mi beau ceaiul până la patru şi jumătate şi n-am vrut să dau în bucătărie peste mutra-i îmbufnată care ameninţă a furtună. Dar pentru Edward, Isobel este gata să prăjească pâinea, să pregătească prăjiturile, şi tot restul zilei faţa îi va fi luminată de zâmbete fericite.

*

Nancherrow
Aceeaşi zi, dar mai târziu.

"Acum, îmi pot încheia scrisoarea. După cum vedeţi, sunt aici, în acelaşi dormitor, dar de-abia acum îmi pare cu adevărat al meu fiindcă am toate lucrurile în preajmă. Neînsemnatele mele bunuri îmi dau senzaţia că mă găsesc acasă şi Mary Millyway a mutat patul aşa încât să am loc pentru birou şi cărţi. Este ora şase şi-i o seară frumoasă şi dincolo de fereastră aud uguitul porumbeilor iar dacă mă aplec în afară pot desluşi vuietul mării.

Am avut o asemenea surpriză azi! Edward, fratele lui Loveday, a venit să mă ia de la şcoală împreună cu unul dintre grădinari care a condus vagonul militar al colonelului Carey-Lewis. Am

mers la Penzance şi la magazinul Medways fiindcă Edward trebuia să-şi comande la croitor un nou costum şi apoi am prânzit într-o mică tavernă. La întoarcere, am făcut o vizită şi am băut ceaiul cu mătuşa Lavinia, doamna Boscawen, la Casa Dower. Am mâncat pâine prăjită şi după aceea am pornit pe jos spre casă, care mi s-a părut mult mai departe decât îmi aminteam, şi a fost într-adevăr o mare uşurare când am sosit la Nancherrow. Edward este foarte drăguţ. Are aproape şaptesprezece ani, învaţă la colegiul Harrow şi cred că va merge la Oxford după absolvirea şcolii. El s-a dus la Windyridge să-mi aducă toate lucrurile. Le-a văzut pe Edna şi pe Hilda care sunt încă acolo, dar curând vor primi o altă slujbă.

Nu le-am întâlnit încă pe Loveday şi pe Diana, fiindcă nu s-au întors de la clubul de ponei şi nu l-am zărit nici pe colonelul Carey-Lewis. M-am văzut doar cu Mary Millyway care a venit să mă ajute să despachetez hainele şi să le rânduiesc în dulap. Mai târziu, când voi coborî la cină, voi da ochi cu toţi. Vă rog, scrieţi-mi curând şi spuneţi-mi ce faceţi ca să-mi pot făuri în imaginaţie o reprezentare concretă. Sau roagă-l pe tăticu să facă nişte fotografii, aşa încât să-mi dau seama cât a crescut Jess. Vreau să ştiu dacă merge la şcoală sau ia lecţii particulare. Şi Golly este încă vie şi nevătămată sau a fost înghiţită de vreun şarpe?

O scrisoare cam dezlânată, confuză, dar am avut atâtea lucruri să vă destăinui. Totul se schimbă cu repeziciune, încât îmi pare câteodată difi-

cil să fiu în pas cu vremea şi mă pomenesc întrebându-mă dacă mi-am amintit să vă istorisesc despre toate. Aş dori să fim împreună şi să tăifăsuim pe îndelete. Socot că maturizarea presupune puţină însingurare.

Vă rog, nu vă faceţi griji. Sunt foarte bine.

Cu adâncă afecţiune,

Judith"

1938

În bungaloul de pe Orchard Road, din exotica insulă Singapore, Molly Dunbar tresări din aţipeală şi se trezi asudând de spaimă, mistuită de o senzaţie de teamă obscură şi inexplicabilă. Aproape în lacrimi, se întrebă: "Ce-i cu mine? Ce s-a întâmplat?" Absolut ridicol, fiindcă nu se întunecase încă, era în miezul zilei şi plasa imensă contra cohortei de ţânţari îi atârna deasupra capului, aninată din tavanul înalt. Siesta. Nici un fel de vârcolaci, şerpi sau intruşi nocturni. Totuşi, gura îi era încleştată, uscată, răsuflarea sacadată şi neregulată, bătăile inimii o sufocau şi bubuiau precum o tobă spartă. Preţ de o clipă sau două, zăcu pur şi simplu înţepenită, paralizată de o rigiditate aproape cadaverică, aşteptând ca primejdia groaznică, sau orice ar fi fost, s-o sfredelească. Dar nu se petrecu nimic. În schimb, panica se disipă încet-încet. Pasămite un coşmar, dar visul apăsător, dacă existase cu adevărat, îi zburase din minte. În mod deliberat, îşi restabili ritmul domol al respiraţiei, se sforţă să-şi relaxeze muşchii încordaţi. După câtva timp, teroarea iraţională se evaporă, iar golul lăsat în urmă fu umplut de un soi de uşurare pasivă, istovitoare.

Prin urmare, nimic. Doar fantasmagoriile sale împresurând-o din toate direcţiile, ca de obicei, chiar şi când

lenevea toropită de moleşeală, în intimitatea dormitorului, alături de soţul ei. Privirea-i măsură ambianţa familiară, căutând să se agaţe de orice lucru de natură s-o liniştească din nou, să-i aducă alinare: pereţii albi, podeaua de marmură, masa ei de toaletă, drapată în horbote din muslin străveziu şi curat ca spuma; dulapul din lemn de tek, cu ornamentaţii, minunat sculptate. Scaune din trestie-indiană, un scrin din cedru. Lângă acesta, uşa larg deschisă dezvăluia vederii camera de toaletă a lui Bruce, iar deasupra, în tavanul înalt, padelele din lemn ale uriaşului evantai se roteau, vânturând aerul greu ca plumbul şi iscând o vagă răcoreală. Două şopârle se chirchiseră pe peretele opus, nemişcate şi lipsite de viaţă precum o broşă bizară prinsă de rever. Molly se uită la ceas. Ora trei, într-o amiază de aprilie, şi zăpuşeala ce plutea în cameră era atât de umedă şi de înăbuşitoare încât părea insuportabilă. Stătea întinsă goală-goluţă, sub o învelitoare subţire din batist, şi obrajii, gâtul, părul şi ceafa îi şiroiau de năduşeală. În cealaltă parte a patului, Bruce dormita în tihnă, sforăind uşor. Molly îşi întoarse capul şi-l privi, invidiindu-l pentru putinţa de a moţăi pe căldura tropicală din acea după-amiază copleşitor de toridă. Cu toate astea, ştia că, la ora patru, el se va trezi la ţanc, se va duşa, se va îmbrăca în haine curate şi va porni spre birou ca să lucreze încă două sau trei ore.

Molly se foi, închise ochii şi aproape imediat îi redeschise. Era imposibil să mai zacă trează chiar şi o secundă. Cu grijă, ca să nu-şi deştepte bărbatul din somn, se ridică în capul oaselor şi se răsuci spre marginea patului, se înfăşură în pânza de batist şi-şi vârî picioarele într-o pereche de sandale din curele. Călcând uşor, traversă încăperea şi ieşi pe uşile cu lambrechin

care dădeau spre verandă. Aceasta era lată şi umbroasă, închizând întregul perimetru al bungaloului, şi avea un acoperiş înclinat care împiedica razele fierbinţi ale soarelui să se infiltreze în interior. De asemenea, evantaiele omniprezente se învârteau şi aici pe deasupra capului. Pe latura îndepărtată de lângă uşile deschise ale salonului, erau grupate măsuţe şi scaune. O cameră de zi în exterior, unde Molly îşi petrecea majoritatea timpului. Vase mari în alb cu albastru erau pline de hibiscus[1] şi portocali înfloriţi, iar dincolo de umbra verandei, grădina clocotea înăbuşit sub cerul înălbit de dogoare. Nici o boare cât de blândă nu fremăta printre frunzele palmierilor încremeniţi în soare şi nici nu clintea florile gingaşe, viu colorate sau crengile arbuştilor fragipani. Dar, în timp ce Molly stătea acolo, un guzgan de copac se căţără pe o tulpină de bougainvilla[2], cernind de sus o ploaie de flori. Petalele catifelate plutiră lin în aer şi apoi se aşternură pe treptele terasei.

Era o tăcere desăvârşită. Jess, servitorii, câinii dormeau încă. Molly păşi de-a lungul cerdacului; tocurile de piele ale sandalelor îi bocăneau pe duşumea. Se prăbuşi într-unul din scaunele de trestie-indiană, proptindu-şi picioarele în bara rezemătoare. Lângă acest jilţ se afla o măsuţă împletită din stuf pe care zăceau împrăştiate toate flecuşteţele indispensabile vieţii ei tihnite şi sedentare: cartea, coşuleţul cu cele

[1] Hibiscus sau Zămoşiţă - plantă cu tulpina ramificată chiar de la bază, acoperită cu peri aspri, cu flori mari, de culoare galbenă deschis, albă sau purpurie şi catifelate la mijloc.

[2] Bougainvilla - plantă cătărătoare originară din America, cultivată ca ornament datorită florilor sale mari şi parfumate de culoare roşu-violet. Poartă numele unui navigator francez, Louis Antoine Bougainville, care a făcut ocolul lumii.

necesare pentru cusut, reviste, corespondenţă; agenda unde-şi nota îndatoririle zilnice (foarte importantă!) şi broderia. De asemenea, azi se găsea acolo un exemplar vechi de trei săptămâni al ziarului "Times" de la Londra, care-i era trimis lui Bruce de acasă cu oarecare regularitate. El susţinea că-i place să citească ceea ce numea "ştiri propriu-zise", deşi Molly bănuia că soţul ei studia cu atenţie doar rezultatele partidelor de rugbi şi punctajele jocurilor de crichet.

În mod normal, Molly nu citea "The Times" Dar acum, neavând ceva mai bun de făcut, înhăţă ziarul, îl despături şi-l deschise. Data era cincisprezece martie şi titlurile îi săreau în ochi aidoma unui spectru în întuneric, fiindcă în ziua de douăsprezece a aceleiaşi luni, Germania nazistă invadase şi ocupase Austria. Desigur, o ştire deja veche acum, întrucât auziseră despre invazie la radio cu trei săptămâni în urmă, aproape imediat după ce şocantul eveniment avusese loc. Dar Bruce, deşi abătut şi încruntat, nu discutase prea mult despre acest subiect şi Molly îi fusese recunoscătoare fiindcă însemna că pur şi simplu putea să-şi alunge din minte întreaga tărăşenie. Pesimismul este cel mai distrugător sentiment pentru om. Poate că se va întâmpla ceva şi lucrurile se vor îndrepta. Şi oricum, erau întotdeauna alte probleme care-i absorbeau gândurile, ca de pildă supravegherea lui Jess la lecţii, stabilirea meniurilor cu bucătăreasa şi împlinirea îndatoririlor sociale. Pe acestea din urmă, îndeosebi, le găsea extrem de istovitoare.

Dar acum... singură şi neobservată, fără nici o persoană în preajmă care să-i surprindă reacţiile, Molly îşi adună curajul şi rezistă tentaţiei de a azvârli cât colo jurnalul cu ştiri oribile. Exista chiar o fotografie: Hitler

în picioare, trecând pe străzile Vienei cu automobilul flancat de trupe germane, trotuarele înţesate până la refuz de lume. Molly studie chipurile liotei de oameni şi fu cuprinsă de consternare pentru că, deşi unele oglindeau limpede oroare faţă de ceea ce se întâmplase, multe altele jubilau, ovaţionându-l pe noul lider şi fluturând drapele împodobite cu emblema nazismului, crucea neagră cu braţe egale şi frântă la capete în unghi drept. Era incomprehensibil. Cum putea un patriot să întâmpine cu bucurie o asemenea invazie? Căutând un răspuns la această întrebare, începu să citească relatarea evenimentelor şi, odată pornită, nu se mai putu opri, fiindcă sumbra înşiruire de cuvinte, naraţiunea cumpătată, îi captă atenţia, zugrăvind imaginea extraordinar de vie a nelegiuitei subjugări. Isprăvi lectura articolului. Dacă această aberaţie, se întrebă ea, fusese tacit îngăduită, atunci ce naiba urma să se mai petreacă?

Nimic de bun augur. La Londra, în Parlament, starea de spirit era funebră. În Camera Comunelor, Winston Churchill se ridicase să vorbească. Ani de-a rândul, el fusese considerat un fel de Casandră[1], predicând în pustiu pieire şi distrugere, în vreme ce alţii îşi văzuseră încrezători de treburile lor. Dar acum se părea că Churchill avusese tot timpul dreptate şi avertismentele sale sunau a moarte şi dăngăneau a îngropăciune. " Europa se confundă cu o strategie a agresiunii... alternativa fiind... supunerea spre examinare sau luarea de măsuri efective..."

---

[1] Casandra – eroină din poemele homerice, înzestrată cu darul profeţiei, dar condamnată să nu fie crezută de nimeni. În timpul asediului Troiei, Casandra a prezis zadarnic ruina cetăţii.

Destul! Molly împături ziarul şi-l lăsă să cadă lângă ea, pe duşumea. Măsuri efective nu puteau însemna decât declanşarea războiului. Chiar şi o naivă ca ea înţelegea implicaţiile. Norii prevestitori de furtună care apăruseră la orizontul vieţii sale lipsite de complicaţii, nici nu se disipaseră, nici nu dispăruseră, ci se adunaseră şi se împânziseră, ameninţând acum să întunece tot cerul Europei. Şi Anglia? Şi Judith? Judith! Molly simţea că ar trebui să-i fie ruşine. S-ar fi cuvenit să se gândească la alţii, la naţiuni deja înrobite prin forţa armelor, la popoare subjugate, dar tot ce i se năzărea în minte era siguranţa copilului ei. Dacă izbucnea războiul în Europa, dacă Anglia se implica militar, atunci ce se va întâmpla cu Judith? Pesemne, ar trebui să trimită după ea numaidecât? Să nu ţină seama de şcoală, să uite toate planurile pe care le făurise pentru Judith şi s-o aducă degrabă în Singapore? Războiul nu-i va atinge aici. Şi vor fi din nou cu toţii împreună şi Judith va fi în afara primejdiei. Dar chiar atunci când ideea îi trecu prin gând, fu convinsă că Bruce nu va fi de acord. Susţinător de nădejde al guvernului, conservator împătimit, patriot înflăcărat, el nu-şi putea imagina vreo situaţie în care Anglia să fie ameninţată de un pericol mortal, invadată sau suprimată. Dacă Molly ar îndrăzni să-i demonstreze prin argumente, Bruce i-ar reaminti de inexpugnabila linie Maginot, de superioritatea covârşitoare a marinei militare britanice şi de puterea globală a imperiului britanic. "Judith va fi în deplină siguranţă, ar conchide el. Este ridicol să intri în panică. Încetează cu prostiile tale"

Ştia toate lucrurile astea fiindcă le auzise de nenumărate ori înainte. Când Louise Forrester decedase în acel îngrozitor accident de maşină şi telegrama trimisă

de domnul Baines îi informase despre tragicul eveniment, pornirea instinctuală a lui Molly nu fusese să o jeluiască pe Louise, ci se frământase pentru soarta lui Judith, îi venise să se îmbarce pe primul vapor şi să se reîntoarcă în Anglia pentru a fi alături de fiica abandonată. Însă Bruce, deşi zguduit în mod clar de vestea morţii surorii sale, devenise extrem de britanic, strângând din buze şi păstrându-şi picioarele pe pământ. Mai rău încă, el insistase în faţa soţiei lui rătăcite că n-avea nici un sens să acţioneze impulsiv. Judith era la pensionul domnişoara Catto stăpânea situaţia, iar Biddy Somerville le era, în caz de nevoie, la îndemână. Emoţia reîntoarcerii mamei i-ar îngreuna lui Judith situaţia. Mult mai bine era s-o lase în pace, să-şi continue studiile, urmând ca viaţa să-şi reia de la sine făgaşul normal.

— Dar Judith n-are un cămin. N-are unde să se ducă! Molly vărsase lacrimi amare, dar Bruce rămăsese inflexibil.

— Ce bine i-ai putea face? întrebă el, pierzându-şi răbdarea.

— Aş putea fi alături de ea...

— Până când vei ajunge tu acolo, criza se va fi sfârşit, aşa că vei fi literalmente de prisos.

— Tu nu înţelegi.

— Nu, nu înţeleg. Aşa că linişteşte-te. Du-te şi scrie-i câteva rânduri. Şi nu te mai zbuciuma. Copiii detestă părinţii care se agită fără rost din pricina lor.

Şi nu mai fu nimic de adăugat, fiindcă Molly nu avea un venit propriu şi dacă Bruce nu voia să meargă la agenţia navală ca să-i reţină şi să-i plătească biletul de vapor, atunci ea era complet neajutorată. Se strădui cât putu să se împace cu această situaţie, dar urmă-

toarele două sau trei săptămâni fură pentru ea o perioadă de jelanie, prăpădindu-se de dorul lui Judith, tânjind să-i vadă chipul dulce, s-o îmbrăţişeze, să-i asculte glasul, s-o mângâie şi s-o sfătuiască.

Dar, spre exasperarea ei, la sfârşitul zilei Molly realiză că Bruce avusese dreptate. Dacă ar fi plecat pe mare, ar fi durat cinci sau şase săptămâni până când s-ar fi găsit alături de Judith şi, în acest îndelungat răstimp, toate problemele se descâlciră de la sine ca prin minune, vidul lăsat prin moartea Louisei fiind umplut de acea familie binevoitoare şi necunoscută numită Carey-Lewis.

Adopţiunea virtuală a lui Judith era înfăptuită într-o manieră ordonată, cât se poate de practică. Domnişoara Catto îi scrisese şi-i dăduse în esenţă referinţe excelente despre colonelul şi doamna Carey-Lewis, adăugând că, după părerea ei, ospitalitatea acestora nu putea fi decât benefică pentru Judith. Ea se împrietenise cu tânăra Loveday Carey-Lewis, familia era de viţă veche şi foarte respectată în întreg comitatul, iar doamna Carey-Lewis îşi exprimase cu adâncă sinceritate dorinţa de a o găzdui pe Judith. Apoi, aproape imediat după scrisoarea domnişoarei Catto, sosise o alta de la însăşi doamna Carey-Lewis, aşternută cu litere lăbărţate, greu descifrabile, pe cea mai scumpă, groasă şi dichisită hârtie de corespondenţă. Fără voie, Molly fu atât de impresionată şi de flatată, încât imediat ce reuşi să desluşească scrisul neclar, se pomeni că e mişcată şi dezarmată. În mod limpede, Judith făcuse o impresie excelentă. Molly îşi îngădui să se simtă mândră. Tot ce îi rămânea de făcut era doar să spere că fiica ei nu va fi copleşită de grandoarea stării sociale şi a stilului de viaţă ale marilor proprietari funciari.

Nancherrow! Molly îşi amintea acea zi de la magazinul Medways, când dăduse ochii cu Diana Carey-Lewis pentru prima şi ultima oară. Vieţile lor se întrepătrunseră doar preţ de o clipă – precum vapoarele încrucişându-se în larg – dar încă păstra vii în memorie imaginile mamei tinere şi frumoase, a copilei cu chip vioi, ştrengăresc, a pechinezului cu lesă purpurie. Întrebând cine era, i se răspunsese "Aceasta-i doamna Carey-Lewis. Doamna Carey-Lewis de la Nancherrow"

Totul va fi bine. N-avea rost să stea în cumpănă, nu existau motive de reticenţă. Recunoscătoare şi acceptând propunerea, Molly îi trimise şi ea o scrisoare Dianei Carey-Lewis şi îşi dădu silinţa să-şi înăbuşe senzaţia dureroasă că se descotorosea de Judith. Bruce era mulţumit de sine.

— Ţi-am spus doar că totul se rezolvă.

Molly găsi atitudinea lui teribil de iritantă:

— Ţi-e uşor să zici asta acum. Ce ne-am fi făcut dacă familia Carey-Lewis nu ne-ar fi scos din impas?

— De ce să ne pierdem în presupuneri sterile? Totu-i aranjat. Am susţinut întotdeauna că Judith e în stare să-şi poarte de grijă.

— De unde ştii tu? N-ai văzût-o de cinci ani! Agasată din cauza lui, Molly deveni arţăgoasă. Şi nu cred c-ar trebui să-şi petreacă tot timpul la Nancherrow. La urma urmei, mai este şi Biddy pe acolo. Ar fi fericită s-o primească pe Judith oricând.

— Mai întâi, ele trebuie să cadă la învoială. Molly se bosumflă o clipă, nefiind dispusă să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

— Nu mă pot împiedica să simt că am pierdut-o în favoarea unor străini.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te martirizezi singură. Fii doar recunoscătoare!

Şi astfel Molly îşi înăbuşi spasmele chinuitoare provocate de resentimente şi de invidie, spunându-şi cu fermitate cât de norocoasă era, şi se concentră să fie recunoscătoare şi să-i scrie răvaşe fiicei sale.

De atunci, se scurseseră deja doi ani. Judith urma să împlinească şaptesprezece ani în iunie şi în toată această perioadă nu trecuse o săptămână fără să le fi sosit la bungaloul de pe Orchard Road câte un plic voluminos trimis de ea. Scrisori lungi, afectuoase şi dragi, conţinând veşti pe care orice mamă şi-ar dori să le afle; fiecare citită şi răscitită, savurată pe îndelete şi aşezată în cele din urmă într-o cutie maro din carton, ascunsă de Molly în fundul dulapului. Într-o oarecare măsură, viaţa lui Judith era cuprinsă în acea cutie; o virtuală imortalizare a tot ceea ce i se întâmplase din ziua de neuitat când Judith şi Molly îşi luaseră rămas bun. Cele dintâi scrisori vorbeau despre şcoală, lecţii, bicicletă nouă şi viaţa la Windyridge. Apoi, şocul morţii Louisei; înmormântarea ei, prima menţionare a domnului Baines şi vestea uluitoare a moştenirii lăsate lui Judith. (Nici unul dintre ei nu bănuise valoarea reală a averii Louisei. Dar era atât de mulţumitor să ştie că Judith nu va fi nevoită să-i ceară bani soţului ei, aspect dintre cele mai dezagreabile ale unei căsnicii).

Apoi, prima vizită la Nancherrow şi integrarea treptată a lui Judith în clanul Carey-Lewis. Ceea ce se asemuia cu urzeala unui roman stufos cu prea multe personaje... copii, prieteni, rude, fără a spune nimic despre majordom, servitori, bucătărese sau doici. Puţin câte puţin, Molly izbuti să trieze totuşi mulţimea de indivizi şi după aceea nu-i mai fu dificil să urmărească intriga.

Mai târziu, alte veşti de la şcoală: concerte şi jocuri, partide de hochei, rezultatele la învăţătură şi o epidemie blândă de pojar. Un Crăciun petrecut cu Biddy şi Bob în noua lor casă din Dartmoor; o vacanţă la mijloc de trimestru cu familia Warren din Porthkerris. (Molly era încântată că Judith păstrase legăturile cu Heather. Ar fi fost foarte trist dacă Judith ar fi desconsiderat sau ar fi minimalizat importanţa vechilor prietenii). Apoi, o călătorie pe timp de vară cu Diana şi Loveday Carey-Lewis la Londra, şederea în mica vilă a Dianei, nenumăratele târguieli şi dejunuri culminând cu o seară la Covent Garden pentru a o vedea pe Tatiana Riabuşinska dansând cu trupa rusească de balet.

Toate experienţele, încercările, bucuriile şi dilemele unei fete obişnuite în plină creştere şi maturizare. Şi Molly, mama ei, se priva de atâtea, pierzând cei mai frumoşi ani din viaţa unui copil. Este aşa de nedrept, îşi spuse într-o izbucnire de resentimente. Aşa de greşit! Totuşi, ştia că nu era un caz izolat. Mii de alte soţii şi mame britanice îi împărtăşeau suferinţa.

Fie în Singapore, fie în Anglia, omul nu se considera niciodată a fi la locul potrivit şi tânjea totdeauna după altul. Bunăoară, înfruntând ploile şi frigul de-acasă, dar visând la soare; ori stând aşa cum şedea ea acum, zgâindu-se la grădina dogorâtă de arşiţă de pe Orchard Road, dar văzând numai poteca spre Riverview într-o seară ceţoasă şi pe Judith în drum de la gară spre casă. Judith urcând panta şi apoi zărind-o pe mama ei şi presându-şi uşor obrazul de cel al lui Molly şi rostindu-i numele. Mângâind-o. Câteodată, Molly îşi lipea de obraz colile scrise de Judith, atinse de mâna fiicei sale, cea mai apropiată formă de comuniune la care putea ajunge.

Oftă din greu. În spatele ei, din interiorul bungaloului, se stârni freamăt. Răzbătu din dormitorul lui Jess vocea domoală a lui Amah, trezind copila din somn. Siesta se sfârşise. Grădinarul se ivi în capătul îndepărtat al pajiştii, târând un bidon plin ochi cu apă. Curând, va ieşi şi Bruce, spilcuit şi îngrijit, gata să pornească spre birou, iar mai târziu va veni vremea pentru ceaiul de după-amiază. Ceainicul din argint, sandvişurile cu castraveţi, prăjiturile de lămâie în formă de semilună. Ce ruşinos ar fi dacă Ah Lin, valetul, şi-ar găsi stăpâna stând aici, acoperită doar cu pânza subţire din batist! Trebuia deci să-şi adune puterile, să se reîntoarcă în dormitor, să se duşeze, să se primenească, să-şi aranjeze părul şi apoi să se înfăţişeze din nou ca o memsahib respectabilă. Dar înainte de a apuca să depună acest uriaş efort, se pomeni acolo cu Jess, proaspătă şi curată, într-o rochiţă de plajă fără mâneci, cu păru-i bălan neted ca mătasea, periat cu sârg de către Amah.

— Mămico!

— Oh, draga mea! Molly întinse braţul să-şi strângă fiica mai mică la piept, într-o caldă îmbrăţişare, şi o sărută pe creştet. Jess avea acum şase ani şi crescuse înaltă şi zveltă în arşiţa tropicală din Singapore, aidoma unei flori căreia îi priesc deopotrivă căldura şi umezeala. Chipul ei îşi pierduse rotunjimile de bebeluş, dar ochii îi erau încă mari şi asemeni albăstrelelor, iar obrajii, braţele şi picioarele bronzate în nuanţa ouălor uşor cafenii.

Apariţia ei deşteptă în sufletul mamei o umbră de vinovăţie, fiindcă gândurile îi fuseseră în întregime absorbite de Judith, uitând complet de Jess vreme de câteva clipe.

— Cum te simţi? Îşi înmuie drăgăstos glasul, chinuită de culpă. Ce frumuşel arăţi!

— De ce eşti încă în vălul ăsta?

— Fiindcă am fost leneşă şi nu m-am îmbrăcat.

— Mergem la club să înotăm?

Adunându-şi gândurile, Molly îşi reaminti de planurile stabilite.

— Da, bineînţeles. Uitasem.

— Şi după aia jucăm crochet?

— Nu astă-seară, iubita mea. N-avem timp. Trebuie să vin devreme acasă şi să mă schimb. Eu şi tati cinăm în oraş. Jess primi vestea în felul ei obişnuit. Până acum, se resemnase cu faptul că părinţii ieşeau în cele mai multe din seri, iar dacă nu, atunci primeau oaspeţi. Serile pe care le petreceau împreună cu Jess erau foarte rare.

— Unde plecaţi?

— La un local de noapte. Ne-a invitat colonelul.

— Cum ai de gând să te îmbraci?

— M-am gândit la rochia nouă din voal lila. Cea pe care croitorul mi-a terminat-o săptămâna trecută. Ce crezi?

— Ce-ar fi să vin şi să căutăm în dulap, ca să te-ajut să alegi? Jess era extrem de pasionată de haine şi se juca prin casă clămpănind din pantofii cu tocuri înalte ai mamei sau împopoţonându-se cu şiraguri de mărgele.

— Ce idee bună! Haide, să mergem înainte ca Ah Lin să mă găsească în halul ăsta. Molly se ridică de pe scaun, strângându-şi cu sfială la piept învelitoarea din batist. Jess îi apucă mâna liberă şi porniră amândouă de-a lungul verandei. Micul guzgan de copac încă zburda încoace şi-ncolo printre ramurile de bougainvilla, iar

petalele se scuturau, adunându-se, acolo unde cădeau, într-o risipă de fucsină[1].

*

Fusese o vreme când pe Judith o deziluzionase sărbătoarea Crăciunului. Aceasta se întâmplase în anii petrecuţi la Riverview, când lipsa de entuziasm a lui Molly Dunbar pentru ceremonia anuală şi împotrivirea ei de a împodobi casa cu ilex, chiar şi dezinteresul faţă de bucatele tradiţionale îi provocaseră o senzaţie pregnantă de discrepanţă, aşa încât pe la ora patru în după-amiaza de Crăciun Judith era gata să se retragă ca să-şi citească noua carte, bucuroasă că ziua aproape se sfârşise. Bineînţeles, nu fusese în întregime vina lui Molly. Sorţii îi erau îndeobşte potrivnici. Nu-şi făcuse niciodată prietene cu uşurinţă şi, fără rude mai tinere care să umple casa de veselie, îi era greu să işte o volbură de vorbe, râsete şi voie bună spre amuzamentul celor două fiice. Lipsită de sprijinul moral al unui soţ care să se îmbrace în Moş Crăciun, să pună darurile în ciorapi şi să tranşeze curcanul, firea-i pasivă ruina ziua şi ea sfârşea urmând cu consecvenţă linia minimei rezistenţe.

Dar acum, ca şi multe altele, lucrurile se schimbaseră. Trei Crăciunuri veniseră şi trecuseră de la acele vremuri atât de nefestive din Casa Riverview; fiecare diferit şi, privind retrospectiv, chiar ceva mai plăcut decât cel dinainte. Primul, acele două săptămâni la Keyham cu mătuşa Biddy şi unchiul Bob. O vacanţă

[1] Fucsină – (în original "magenta") materie colorantă, de nuanţă carmin.

ce restabilise în mare măsură încrederea lui Judith în magia esenţială a sfintelor sărbători. Apoi, întâiul Crăciun la Nancherrow, conacul scânteind de podoabe şi înţesat de daruri. Se adunaseră toţi membrii familiei Carey-Lewis, precum şi mulţi alţi invitaţi, şi distracţiile se ţinuseră lanţ, din Ajun până la slujba de la miezul nopţii, incluzând totodată şi lunga plimbare la întoarcerea acasă după "Ziua Darurilor"[1] celebrată la Societatea locală de vânătoare. Diana îi făcuse lui Judith primul cadou de acest fel, o rochie lungă albastră-deschis din tafta, purtată de ea la dineul de Crăciun, după care valsase cu colonelul, învârtindu-se mereu şi mereu şi legănându-se lin în ritmul duios al muzicii.

Anul trecut, în '37, Judith se reîntoarse la familia Somerville, dar nu la Keyham, ci în noul lor cămin de pe platoul stâncos Dartmoor. Se aflau acolo şi Ned şi un prieten de-al său, tânăr sublocotenent de pe aceeaşi navă. Zăpada căzuse în troiene şi ei se plimbară cu sania, iar într-o seară plecară cu maşina la Plymouth pentru o petrecere memorabilă organizată la popota ofiţerilor de pe unul dintre crucişătoarele Majestăţii Sale.

Acum urma să meargă din nou de Crăciun la Nancherrow şi Judith era la şaptesprezece ani tot atât de emoţionată ca un copil, numărând zilele până la sfârşitul trimestrului. De la Loveday, care încă revenea în fiecare weekend acasă, Judith aduna cu plăcere crâmpeie de informaţii despre planurile făcute, sindrofiile puse la cale şi musafirii ce aveau să fie invitaţi.

---

[1] "Ziua Darurilor" – 26 decembrie, când, potrivit obiceiului britanic, servitorii, funcţionarii, comisionarii etc. primesc cadouri.

— Casa o să fie plină de oameni. Mary Millyway verifică aşternuturile ca o maniacă, iar doamna Nettlebed este îngropată până peste cap în carne tocată pentru plăcinte, budinci şi prăjituri. Nu pot să-ţi spun cât de apetisant miroase în bucătărie. A mirodenii şi a cofeturi stropite cu coniac. Va veni de la Londra şi Athena, iar Edward, care s-a dus să schieze la Arosa, a promis şi el că se va înapoia la timp. Ceea ce deşteptă un uşor freamăt de neliniştе în inima lui Judith: ar fi de-a dreptul groaznic dacă el nu ar reuşi să-şi respecte cuvântul dat. Edward, acum adult în toată firea, absolvise colegiul Harrow, începuse primul an de studenţie la Cambridge şi perspectiva de a-l revedea era parte integrantă din emoţia şi anticipările trăite de Judith. De fapt, partea cea mai mare. Firеşte, nu era îndrăgostită de Edward. Iubirea era un sentiment pe care adolescente ca ea îl nutreau de regulă pentru starurile de film sau idolii de matineu, sau pentru alte fiinţe, din fericire, inaccesibile. Dar prezenţa lui adăuga atâta viaţă şi farmec oricărui prilej, încât era greu să-şi imagineze că o sărbătoare de orice soi ar fi întregită fără el.

— Sper într-adevăr să sosească. Ce ştii despre Jeremy Wells?

— Mami nu mi-a spus nimic. Probabil lucrează sau stă de Crăciun cu părinţii săi. Dar pariez că îşi va face şi el apariţia într-una din zilele astea. Întotdeauna se întâmplă aşa. Şi mămica a invitat familia Pearson de la Londra. Ei sunt veri de gradul doi de-ai tatei, însă cu mult mai tineri... Socot că au în jur de treizeci de ani. Îi cheamă Jane şi Alistair. Când s-au căsătorit, le-am fost domnişoară de onoare. Nuntă cu tot fastul la catedrala Westminster. Extraordinar de pompoasă. Acum, au şi doi copii. Vin şi ei cu doica lor.

— Cum se numesc copiii?

— Camilla şi Roddy. Loveday strâmbă din nas. Nu-i aşa că deteşti numele ăsta, Camilla? Sună de parcă ar fi vreo marcă pentru lenjerie de corp. Sunt foarte mici. Să sperăm că n-or să urle tot timpul.

— Probabil sunt foarte drăguţi.

— Ei bine, nu le voi îngădui să intre în dormitorul meu, asta-i sigur.

— Eu nu mi-aş face griji. Îi va supraveghea bona lor.

— Mary spune că dacă tipa aia începe să facă talmeş-balmeş prin camera copiilor, atunci o să-i arate ea. Oh, şi sâmbătă, eu şi tati ne-am dus în pădure să alegem un brad...

Clopotul dăngăni şi nu mai avură timp să isprăvească discuţia. Judith plecă la lecţia de franceză, radiind de bucurie că totul părea să anunţe cel mai minunat Crăciun de până atunci. Între timp, la St. Ursula, sărbătoarea căpătă cuvenita notă de gravitate religioasă, dat fiind că se aflau în plin post şi-n rugăciuni. La întrunirile de dimineaţă, elevele cântau imnuri întru slava naşterii lui Hristos.

"O vino, o vino Emanuel[1]
Şi mântuie-i pe înrobiţii din Israel"...

şi zilele erau scurte, iar nopţile lungi. La orele de arte frumoase, fetele pictau felicitări de Crăciun şi confecţionau podoabe din hârtie. În timpul lecţiilor de mu-

[1] Emanuel - numele lui Mesia, aşa cum a fost proorocit de către Isaia, deseori reprezentat în exegeza creştină ca fiind Iisus Hristos.

zică, se repetau colinde, corul forţându-se să scoată triluri la intonarea melodiilor "Primul Noel" şi "Oh, urmaţi-mă cu toţii cei cu credinţă". Urmă serbarea anuală, pe o temă diferită în fiecare iarnă. Anul acesta era vorba de un bal mascat, costumaţiile improvizate din hârtie costând nu mai mult de cinci şilingi. Judith îşi tigheli la maşina de cusut a administratoarei câteva fâşii de hârtie creponată, croindu-şi un veşmânt de ţigancă, şi-şi prinse de urechi, cu aţă, inele de perdele, însă Loveday lipi pur şi simplu un strai din coli de ziare vechi, îşi puse pălăria de călărie şi se deghiză în chip de "cursa ştirilor" Costumul ei se sfâşie în timpul pasionatelor jocuri distractive şi ea îşi petrecu restul serii în pantalonii largi bleumarin şi-n vechiul pulover Aertex pe care le purta sub straturile din "Daily Telegraph". Chiar şi vremea îşi ticlui după plac mrejele pe potriva acestui deznodământ de sezon, aducând un cumplit val de frig, neobişnuit pentru această gheară de pământ temperat, împresurat de mare, din cel mai sudic punct al Angliei. Nu ningea, dar gerurile năprasnice poleiseră pajiştile în argintiu şi învârtoşaseră glodurile de pe terenurile de sport, aşa că toate jocurile fură anulate. În grădini, palmierii şi arbuştii semitropicali degeraţi se veştejiseră jalnic şi era greu să-ţi închipui că-şi vor mai reveni vreodată după o asemenea crudă experienţă. Dar erau lucruri mai importante la care să se gândească. În fine, ultima dimineaţă de şcoală, ultimele imnuri şi colinde de proslăvire de la slujba în capelă, apoi acasă. Pe aleea cu pietriş din faţa intrării principale, se adunaseră deja maşini, taxiuri şi autobuze pentru a transporta puhoiul gureş de şcolăriţe. Luându-şi rămas bun de la domnişoara Catto şi urându-i Crăciun fericit, Judith şi Loveday, cu braţele

încărcate de cărţi şi boccele, ţâşniră afară, în aerul tăios de rece, dornice de libertate. Palmer le aştepta acolo, cu vagonul militar deja încărcat de bagaje, şi ele se urcară în maşină şi porniră la drum.

La Nancherrow, pregătirile erau în toi; focurile pâlâlăiau vesel în sobe şi bradul uriaş trona împodobit în hol. Chiar când intraseră pe uşă, Diana fusese acolo, alergând pe scară ca să le întâmpine, cu o ghirlandă de ilex într-o mână şi un fir lung de beteală în cealaltă.

— Oh, scumpe făpturi, iată-vă în sfârşit, întregi şi nevătămate. Nu-i aşa că-i ger de crapă pietrele? Închideţi repede uşa să nu pătrundă frigul. Nu credeam să sosiţi aşa de iute. Judith, draga mea, îmi pare bine că te văd! Dumnezeule, ce mult ai crescut!

— Cine-i aici? întrebă Loveday.

— Deocamdată, doar Athena. Nici o piuitură încă de la Edward. Asta înseamnă că se distrează de minune. Şi familia Pearson vine astă-seară. Bieţii de ei se deplasează cu maşina de la Londra. Sper că drumurile nu sunt prea groaznice.

— Cum rămâne cu Nenny, Camilla şi Roddy?

— Iubito, nu-i spune Nenny. Asta-i o poreclă în glumă. Ei vor sosi mâine cu trenul. Poimâine, va veni şi Tommy Mortimer. Are destulă judecată ca să călătorească şi el cu trenul. Ce de lume avem de întâmpinat la gară!

— Deci, unde-s ceilalţi?

— Tati şi Walter Mudge au luat tractorul cu remorcă şi s-au dus să-mi caute mormane de ilex. Athena scrie felicitările de Crăciun.

— Nu le-a terminat încă? Aşa niciodată nu vor ajunge la timp.

— Oh, pesemne va ura doar An Nou Fericit! Diana

chibzui o clipă, apoi chicoti. Sau chiar... Paşte Fericit! Acum, drăguţelor, trebuie să ne continuăm treaba. Ce făceam oare? Ea se holbă la beteală şi la ilex, de parcă ar fi căutat o inspiraţie. Împodobeam holurile, aşa cred. Am atâtea pe cap. De ce nu urcaţi la Mary? Diana pornise deja în direcţia salonului... Despachetaţi-vă bagajele. Făceţi-vă comode. Ne vedem la prânz.

Singură în dormitorul roz, de îndată ce se acomodă, Judith îşi cercetă bunurile şi petrecu câteva clipe glaciale aplecându-se peste pervazul ferestrei deschise; ceea ce făcu mai întâi fu să se schimbe, să-şi scoată uniforma şi să-şi pună haine confortabile, cumsecade. Odată ce împlini acest lucru, se simţi gata să se apuce de despachetat şi îngenunche lângă valiză scotocind după peria de cap. Chiar atunci auzi glasul Athenei care-o striga pe nume.

— Sunt aici!

Îşi încetă cotrobăiala şi-şi întoarse faţa spre uşă. Desluşi fâşâitul paşilor uşori şi mărunţi şi-n clipa următoare Athena fu acolo.

— Am trecut pe la tine să-ţi spun bun venit, sărbători fericite şi toate cele de rigoare. Intră în odaie şi se lăsă domol pe pat. Athena îi surâse. Tocmai am văzut-o pe Loveday, deci ştiam că ai sosit. Cum merg lucrurile?

— Bine.

Dintre toţi membrii familiei Carey-Lewis, Athena era cea pe care Judith o cunoştea cel mai puţin şi, în consecinţă, chiar de la primele întâlniri, se simţea uşor copleşită şi intimidată. Nu fiindcă ea, ca soră mai mare, nu era prietenoasă, amuzantă sau simpatică, ci tocmai pentru că dovedea toate aceste însuşiri la un loc. Nespus de fascinantă şi de sofisticată, exercita asupra oricui o înrâurire puternică şi prezenţa ei uluia pur şi

simplu. De asemenea, Athena nu venea deseori la Nancherrow. Isprăvind noviciatul în înalta societate şi pelerinajul prin Elveţia, ea depăşise demult vârsta adolescenţei şi-şi petrecea marea parte a timpului la Londra, aciuindu-se în cuibuşorul mamei sale din Cadogan Mews şi ducând o viaţă de lux şi plăceri, asemeni sibariţilor de odinioară. Nu avea nici o ocupaţie propriu-zisă (Athena susţinea că orice slujbă i-ar stânjeni impromptu[1] aranjamentele şi dacă era chestionată în legătură cu trândăvia ei, se mulţumea să zâmbească în maniera-i fermecătoare şi murmura ceva despre vreun bal de caritate la a cărui organizare contribuia sau despre vreo expoziţie pentru popularizarea unui pictor sau sculptor scrofulos, cu opere ininteligibile, dar pe care pretindea că le admiră).

Viaţa ei mondenă părea a fi fără de sfârşit. Bărbaţii roiau în jurul Athenei, aidoma bondarilor în preajma stupilor cu miere şi ori de câte ori se afla la Nancherrow, îşi pierdea vremea la telefon, împăcându-şi curtezanii bolnavi de dragoste, promiţându-le să ia legătura cu ei de îndată ce revenea la Londra sau plăsmuind vreo minciună neverosimilă despre indisponibilitatea-i temporară. Uneori, colonelul era mânat să observe că atitudinea ei îl făcea să se zvârcolească pe patul de suferinţă şi că era o adevărată minune că nu murise încă.

Dar Judith era înţelegătoare. Într-un fel, trebuia să fie o teribilă povară să fii înzestrat de la natură cu o asemenea frumuseţe: păr lung şi blond, ten fără de cusur, ochi enormi albaştri, umbriţi de gene negre.

[1] Impromptu (lb. fr.) – pe loc, pe nepregătite, pe nepusă masă.

Athena era la fel de înaltă ca şi mama ei, zveltă, cu picioare lungi, îşi ruja buzele cu roşu aprins, îşi lăcuia unghiile cu carmin şi se îmbrăca totdeauna cu cele mai minunate haine, după ultima modă. Astăzi, fiindcă era la ţară, purta o pereche de pantaloni după croiala bărbătească, o bluză din mătase şi o jachetă din păr de cămilă, cu perniţe la umeri şi o broşă scânteietoare cu diamante prinsă la rever. Judith nu mai văzuse niciodată acea bijuterie şi presupuse că era un dar de la unul dintre numeroşii admiratori. Acesta era un alt fapt care-o deosebea pe Athena de toate celelalte tinere. Primea în permanenţă cadouri. Nu numai de Crăciun sau de zilele de naştere, ci tot timpul. Şi nu doar flori şi cărţi, ci giuvaere scumpe şi amulete pentru brăţara de aur, cape sau gulere costisitoare din blană de nurcă sau de samur. Stând dincolo pe pat, mireasma parfumului ei romantic umpluse toată odaia şi Judith îşi închipui flaconul mare din sticlă, oferit de unul dintre bărbaţii înnebuniţi s-o cucerească, dar aşezat cu nepăsare printre celelalte, o duzină, pe măsuţa toaletei.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Athena era o făptură foarte dulce; şi extrem de generoasă la împrumutarea de haine şi la dat sfaturi despre coafuri, iar dintr-un anume motiv nu părea câtuşi de puţin plină de emfază sau înfumurată. Masculii, insinua ea, fără a spune de fapt aşa, erau realmente anoşti şi Athena părea totdeauna perfect mulţumită să scape de atenţiile lor şi să-şi petreacă un timp - desigur, nu prea îndelungat - cu familia.

Acum, îşi încovrigă picioarele şi se instală confortabil pentru un mic taifas.

— Ador culoarea acestui jerseu. De unde l-ai cumpărat?

— Din Plymouth, la Crăciunul trecut.

— Bineînţeles. N-ai fost atunci la noi, nu? Ţi-am dus cu toţii dorul. Cum îţi merge la şcoală? Nu te-ai săturat de învăţat? Eu aproape turbasem de plictiseală când aveam şaptesprezece ani. Toate regulile alea groaznice! N-are importanţă, în curând vei termina şi atunci poţi să pleci glonţ la Singapore. Edward spune că n-a realizat niciodată până la absolvire cât de oribil era la Harrow. Cred că Universitatea Cambridge i-a deschis o nouă lume.

— L-ai... mai văzut în ultima vreme?

— Da, a venit şi a stat o noapte la Londra înainte de-a porni spre Arosa. Ne-am distrat de minune, fripturi, şampanie şi multă sporovăială. Ştii ce face? N-o să-ţi vină a crede. S-a înscris la un club de aviaţie şi învaţă să piloteze. Nu gândeşti că-i o dovadă de curaj şi eroism?

— Ba da, rosti Judith cu înflăcărare. Însăşi ideea de a zbura cu avionul o îngrozea de moarte.

— Îi place la nebunie. Zice că-i cel mai magic lucru de pe lume. Să pluteşti în văzduh ca un pescăruş şi să priveşti de sus micile câmpuri.

— Crezi că o să se întoarcă de Crăciun?

— S-ar putea. Într-una din zilele astea. Cum ai de gând să te îmbraci la festinul de sărbătoare? Ţi-ai luat ceva nou?

— Păi, da, oarecum. Nu-i tocmai nouă, dar n-am apucat încă s-o port.

— Atunci, e nouă. Spune-mi mai repede.

— Este o rochie confecţionată dintr-un sari. Mami mi l-a trimis de ziua mea şi Diana m-a ajutat să găsesc un model şi am fost împreună la croitoreasă. Se simţea foarte mondenă să discute cu Athena despre

toalete, în maniera femeilor de lume. Loveday nu vorbea niciodată despre haine, fiindcă subiectul o plictisea şi nu-i păsa cum arată. Dar Athena fu numaidecât interesată.

— Sună grozav. Pot s-o văd? O ai aici?

— Da, în dulap.

— Oh, arată-mi-o!

Judith se ridică din poziţia îngenuncheată, se duse să deschidă şifonierul, apucă umeraşul pe care atârna preţioasa rochie, învelită în hârtie neagră de mătase.

— Foiţa are menirea de a păstra strălucirea firelor de aur. A fost îngrozitor de dificil să schiţăm desenul, fiindcă doream să punem în valoare modelul de pe margini, dar Diana s-a descurcat...

Când ultima foiţă de hârtie alunecă pe podea, rochia fu dezvăluită privirii. Judith o ţinea în faţă, răsfirându-i faldurile pentru a-i arăta lărgimea. Atât de fină era mătasea, încât cântărea cât un fulg şi părea uşoară ca aerul. În jurul tivului şi al manşetelor, scânteiau ornamentele brodate cu găitane şi fireturi de aur, împrăştiind reflexe de lumină. Athenei i se lungise obrazul.

— Draga mea, e divină. Şi ce culoare! Nici turcoaz, nici albastru. Absolut perfectă! Judith se înflăcără de plăcere. Era liniştitor ca dintre toţi oamenii s-o vadă pe Athena cu adevărat entuziasmată.

— Cum stăm cu pantofii? Ea îşi miji ochii. Aurii sau albaştri?

— Aurii. Un fel de sandale.

— Desigur. Şi trebuie să-ţi pui bijuterii de aur. Cercei imenşi. Am tocmai podoabele potrivite. O să ţi le împrumut. Dumnezeule, o să suceşti minţile fiecărui bărbat din încăpere. Rochia e realmente minunată şi eu sunt nebună de invidie. Acum, înfăşoar-o în foiţă ca să

nu-şi piardă strălucirea. Athena privi cum Judith făcu acest lucru cu oarecare dificultate, apoi căscă o gură până la urechi şi se uită la ceas.

— Doamne, este unu fără un sfert! Nu ştiu dacă şi tu, dar eu sunt literalmente moartă de foame. Să coborâm înainte ca Nettlebed să bată gongul de ora mesei. Se ridică graţios din pat, îşi trecu mâna prin părul lucios şi rămase pe loc în aşteptarea lui Judith. N-ai reuşit să despachetezi. E vina mea că te-am întrerupt. Nu contează. Ai destulă vreme mai târziu. Nu-i aşa că este încântător să fii în vacanţă, ştiind că ai zile şi zile întregi libere? Tot timpul de pe lume!

*

Judith fu trezită din somn de şuieratul ascuţit al vântului, un uragan înteţit în timpul nopţii şi care urla acum dinspre mare, zgâlţâind cercevelele şi zdrăngănind canaturile de geamlâcuri. Era încă întuneric. La culcare, crăpase puţin fereastra, însă acum curentul se năpustea înăuntru şi flutura năvalnic perdelele, făcându-le să danseze ca nişte pricolici, aşa că, după câteva clipe, Judith se dădu jos din pat şi, tremurând în aerul rece, îmbrânci ferestrele şi zăvorî ivărul. Geamurile încă zăngăneau, dar fâlfâitul perdelelor se domolise. Aprinse lampa de pe noptieră şi văzu că era ora şapte dimineaţa. Zorile nu luminaseră deocamdată văzduhul, astfel încât sări înapoi în patul cald şi-şi trase plapuma de puf până la gât. Acum, fiind complet trează şi nemaipicotind, zăcu întinsă şi se gândi la ziua ce începea şi la seara dinainte. Nancherrow se umplea încet-încet de musafiri. Cei mai recenţi musafiri, Jane şi Alistair Pearson, sosiseră la timp pentru cină, supravieţuind unui lung şi glacial drum de la Londra cu

maşina. Întreaga familie se revărsase în hol ca să-i întâmpine, îmbrăţişându-i şi sărutându-i pe sub crengile încărcate ale pomului strălucitor de Crăciun. Noii veniţi formau o pereche atrăgătoare, arătând cu mult mai tineri decât le era vârsta şi aducând cu ei un zvon de sofisticare londoneză, el în palton bleumarin şi fular lung, ea în haină roşu-intens cu guler din vulpe argintie. Jane Preston îşi legase o eşarfă pe cap, dar, dând de căldura din interior, şi-o deznodă şi o scoase, părul negru răsfirându-i-se peste gulerul pufos de blană.

— Oh, dragilor... Diana era evident emoţionată... E minunat să vă vedem. Călătoria a fost îngrozitoare?

— Maşina patina şi derapa pe şosele, dar Alistair şi-a păstrat sângele rece. Credeam că are să ningă. Slavă cerului că pruncii şi doica n-au fost cu noi. Cel puţin ea ar fi înţepenit de spaimă.

— Unde vă sunt bagajele? În automobil?

— Da, plus un milion de pachete pentru pomul de iarnă...

— O să le aducem înăuntru. Unde-i Nettlebed? Nettlebed...! Dar Nettlebed se ivi numaidecât, croindu-şi drum dinspre bucătărie.

— Nu vă faceţi griji, doamnă, mă ocup pe dată de toate.

Ceea ce, desigur, majordomul nu pregetă să execute şi soţii Pearson fuseseră imediat instalaţi în dormitorul mare cu pat împodobit cu baldachin, unde, în momentul de faţă, mai dormeau încă, dacă nu cumva fuseseră tulburaţi din somn, ca şi Judith, de vuietul furtunii. Aceasta nu dădea semne să se potolească. O altă rafală de vânt asaltă casa şi ploaia prinse a răpăi, stropi grei de apă biciuiau geamurile. Judith nădăjdui că potopul nu va continua toată ziua, deşi vremea era

cea mai neînsemnată dintre neliniştile sale. Cu mult mai presant era faptul că, deşi pachetele fuseseră deja îngrămădite sub bradul de Crăciun, ea nu avea nici un cadou pentru nimeni. Cu ochii căscaţi, stătu şi medită câteva clipe la această problemă, apoi ţâşni din pat, îşi aruncă halatul pe umeri, se aşeză la birou şi începu să alcătuiască o listă. Înşirui pe hârtie şaptesprezece nume. Şaptesprezece daruri şi numai trei zile disponibile până la Ajun! N-avea timp de pierdut. Îşi făcu un plan la repezeală, se spălă pe dinţi şi pe faţă, îşi perie părul, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Era ora opt. La Nancherrow, micul dejun se servea la opt şi jumătate, dar Judith ştia că domnul Carey-Lewis, profitând de scurtul interval de linişte, se deştepta totdeauna devreme pentru a-şi savura în tihnă ochiurile cu slănină şi a-şi răsfoi ziarul din ziua precedentă pe care nu avusese nici timpul, nici prilejul, să-l citească atent la momentul oportun.

Judith deschise uşa sufrageriei şi el se afla acolo, în scaunul din capul mesei. Tresărind, colonelul lăsă jos jurnalul şi privi pe deasupra ochelarilor, cu o mină vădit consternată de această tulburare intempestivă a intimităţii. Dar când dădu cu ochii de Judith, el afişă respectuos o înfăţişare plăcut surprinsă. Pentru a nu ştiu câta oară, ea se gândi că domnul Carey-Lewis era probabil cel mai curtenitor bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

— Judith!

— Îmi pare rău. Închise uşa. În şemineu, focul fusese aprins şi cărbunii emanau un miros acru, înţepător. Ştiu că vă deranjez şi că nu doriţi să vorbiţi cu nimeni acum, dar am o problemă şi mă gândeam că m-aţi putea ajuta.

— Bineînţeles. Despre ce-i vorba?

— Păi, este...

— Nu, nu-mi spune până nu mănânci ceva. O să discutăm după aceea. Niciodată să nu iei vreo hotărâre pe stomacul gol.

Judith îi surâse, nutrindu-i o adâncă afecţiune. De-a lungul anilor, de când venise la Nancherrow, se legase sufleteşte de el şi relaţia lor depăşise curând timiditatea iniţială, devenind, dacă nu foarte apropiată, oricum lesnicioasă şi degajată. Cât despre colonel, el o trata pe Judith ca pe una dintre fiicele lui, iar dacă nu, cel puţin ca şi cum i-ar fi fost nepoata preferată. Aşa că, ascultătoare din fire, Judith se îndreptă spre bufet, luă un ou fiert şi o ceaşcă de ceai, apoi se întoarse la masă şi se aşeză lângă el.

— Acum, spune-mi ce este?

— E vorba despre cadourile de Crăciun, îi explică ea. N-am apucat să cumpăr nimic. În timpul şcolii n-am putut şi înainte de-a veni aici n-a fost timp. Desigur, am trimis demult darurile pentru familie, fiindcă aşa şi trebuia ca să ajungă la vreme în Singapore, dar asta-i tot. Şi tocmai am făcut o listă şi am de cumpărat şaptesprezece cadouri pentru toată lumea de-aici.

— Şaptesprezece? El păru uşor uimit. Suntem într-adevăr atât de mulţi?

— Păi, o să cam fim de Crăciun.

— Şi deci, cum te-aş putea ajuta?

— Ei bine, nu-i nimic deosebit. Mă întrebam dacă merge vreo maşină la Penzance, aşa încât să pot pleca şi eu la târguieli. Nu vreau s-o rog pe Diana, fiindcă are atâtea pregătiri de făcut pentru musafiri. Dar mă gândeam că aţi putea aranja dumneavoastră ceva.

— Ai perfectă dreptate c-ai venit la mine. Diana

aleargă şi umblă în toate părţile ca o sfârlează. Acum, e imposibil să scoţi vreo vorbă înţeleaptă de la ea. Colonelul Carey-Lewis îi zâmbi. Ce-ar fi ca tu şi eu să plecăm împreună la Penzance în dimineaţa asta?

— Oh, dar nu pretind să mă duceţi dumneavoastră cu maşina...

— Ştiu că nu, însă oricum sunt nevoit să merg la bancă şi este mai bine azi decât altă dată. El îşi înălţă capul să privească pe fereastră, în vreme ce o nouă rafală de ploaie şi vânt se dezlănţui dinspre mare. La urma urmei, nu s-ar putea face nimic altceva pe-o asemenea zi câinoasă.

— Trebuie într-adevăr să vă duceţi la bancă?

— Da, realmente. După cum ştii, nu prea mă pricep la cumpărături, aşa că toţi cei dragi primesc de Crăciun un plic cu bani peşin. Este aşa de prozaic, dar mă străduiesc cel puţin să am grijă ca bancnotele să fie nounouţe, nemototolite şi scorţoase. Şi le voi aduna în această dimineaţă.

— Dar asta nu va dura mai mult de câteva minute, iar mie îmi trebuie măcar două ore. Nu vreau să zăboviţi fără rost, aşteptându-mă.

— Voi trece pe la club să citesc ziarele, să mă întâlnesc cu prietenii şi, la momentul cuvenit, voi comanda chiar ceva de băut. Îşi trase manşeta cămăşii şi se uită la ceas. Dacă nu irosim timpul, putem fi la Penzance în jur de zece, ceea ce ne va da posibilitatea să ne înapoiem, fără grabă, la ora prânzului. Trebuie să fixăm un loc de rendezvous. Îţi propun hotelul "The Mitre", la douăsprezece şi jumătate. Astfel, ai la dispoziţie două ore şi jumătate pentru târguieli. Dacă ar fi să ne călăuzim după Diana, două ore sunt insuficiente. O simplă bagatelă. La ea durează o jumătate de zi să-şi aleagă

o pălărie. Colonelul Carey-Lewis vorbea arareori pe un ton glumeţ, încât Judith fu tentată să-l îmbrăţişeze, dar se reţinu. În schimb, îi spuse:

— Oh, sunteţi foarte amabil. Vă sunt recunoscătoare. Mi-aţi luat o piatră de pe inimă.

— Trebuie să-ţi destăinui totdeauna grijile apăsătoare. Promite-mi asta. Şi mă bucur de compania ta. Acum, fii fată drăguţă şi mai toarnă-mi o ceaşcă de cafea...

*

În Penzance, vremea nu era mai bună. Ba dimpotrivă, cu mult mai rea. Puhoaiele inundaseră străzile, în rigolele pline ochi pluteau gunoaie şi crengi smulse din copaci. Cumpărătorii zgribuliţi şi asaltaţi de furtună se luptau să-şi ţină umbrelele, care oricum le erau răsucite, iar pălăriile le zburau de pe cap, rostogolindu-se în văzduhul neguros de parcă piereau în uitare. Din când în când, plăci de ardezie desprinse din acoperişuri planau în aer şi se sfărâmau în ţăndări pe caldarâm, iar dimineaţa era atât de întunecată încât în interiorul magazinelor şi birourilor luminile ardeau în plină zi. Dinspre plajă, se putea auzi desluşit bubuitul valurilor de hulă şi peste tot surprindeai discuţii despre dezastre: case inundate, pomi doborâţi, vulnerabilitatea piscinei, falezei şi a portului. Părea că întreg oraşul se află în stare de asediu, ceea ce nu era câtuşi de puţin palpitant; încălţată în cizme de cauciuc, înfăşurată într-o haină de ploaie neagră, cu o căciulă de lână trasă bine peste urechi, Judith se lupta să-şi croiască drum de la o prăvălie la alta, împovărându-se treptat-treptat cu bocceluţe, pachete, cutioare şi sacoşe. La unsprezece şi jumătate, se găsea în papetăria lui W. H. Smith,

după ce cumpărase cadouri pentru toată lumea, cu excepţia lui Edward. Lăsase la urmă târguirea acestui dar din două motive: nu-i trecea prin minte ce i-ar putea lua şi nu-şi îngăduia să creadă că el va fi cu adevărat la Nancherrow de Crăciun. "Se va întoarce de la Arosa", îi promisese Diana, dar nu putea fi sigură, deşi Judith tânjea atât de mult să-l revadă încât devenise grozav de superstiţioasă. Era ca şi cum şi-ar fi luat şi umbrela la un picnic ca pe un soi de asigurare împotriva unei posibile ploi torenţiale. Dacă nu-i cumpăra un cadou, atunci s-ar putea întâmpla ca el să-şi facă apariţia şi Judith n-ar avea nimic să-i dăruiască. Dar dacă i-ar cumpăra, ar ispiti providenţa divină şi, la fel de sigur cum doi şi cu doi fac patru, Edward se va decide în ultima clipă să rămână în Arosa cu prietenii săi. Îşi închipuia chiar telegrama expediată din Elveţia la Nancherrow: "Regret teribil. Stau aici de Crăciun. Ne vedem de Anul Nou". Sau ceva asemănător. Poate...

— Poţi să te dai la o parte din drumul meu? Încercând să ajungă la tejghea cu o cutie de hârtie pentru corespondenţă, o doamnă enervată îi tulbură şirul reflecţiilor posomorâte.

— Îmi pare rău. Judith îşi strânse pachetele şi legăturicile şi se mişcă de-o parte, dar micul incident o readuse la raţiune. Bineînţeles că trebuia să-i cumpere un dar lui Edward. Chiar dacă n-ar veni acasă de Crăciun, atunci i l-ar da mai târziu. Înconjurată de stive de cărţi noi, minunate, se gândi să-i facă una cadou, apoi se răzgândi. În loc de asta... Simţindu-se dârză şi hotărâtă, se cufundă din nou în vânt şi-n ploaie şi porni pe strada Negustorilor evrei, în direcţia magazinului Medways.

Chiar şi această prăvălie de modă veche, de obicei

liniştită şi cam anostă, fremăta de veselia specifică sărbătorilor de sezon. Clopoţei de hârtie aninau pe lămpi şi înăuntru erau mai mulţi clienţi în comparaţie cu alte dăţi – gospodine cu simţ practic cumpărau ciorapi gri de lână pentru soţi sau se martirizau în legătură cu măsura de la guler pentru o nouă cămaşă. Dar Judith nu dorea şosete pentru Edward şi era convinsă că el avea deja o grămadă de cămăşi. Tot cumpănind în minte, cu apa şiroindu-i de pe mantaua de ploaie într-o mică băltoacă în mijlocul podelei lustruite, Judith ar fi stat acolo la nesfârşit dacă nu s-ar fi apropiat de ea cel mai vârstnic dintre vânzători şi, faţă-n faţă cu el, fu îmboldită să ia o decizie.

— O eşarfă? rosti ea.

— Pentru un dar de Crăciun, nu?

— Da. Mai chibzui o clipă. Ceva strălucitor. Nu bleumarin şi nici gri. Poate roşie.

— Ce părere aveţi despre una ecosez? Avem nişte eşarfe tartan minunate. Sunt din caşmir, deşi destul de costisitoare.

Caşmir! O eşarfă ecosez din caşmir! Şi-l imagină pe Edward cu o asemenea eşarfă luxoasă înnodată lejer la gât.

— Nu mă deranjează dacă-i puţin mai scumpă, spuse ea.

— Ei bine, atunci haideţi să aruncăm o privire, nu?

Judith o alese pe cea mai viu colorată, roşie cu dungi fine verzi şi galbene. Vânzătorul se retrase s-o împacheteze, ea îşi scoase carnetul de cecuri şi stiloul şi-l aşteptă să se reîntoarcă. Stând lângă tejghea, căută în jur cu oarecare afecţiune, fiindcă acest magazin vechi şi desuet era un loc de întâlniri şi de amintiri alese. Aici dăduse ochi pentru prima dată cu Diana

Carey-Lewis şi cu Loveday. Tot aici venise în acea zi specială împreună cu Edward, îl ajutase să-şi aleagă materialul din tweed, iar după aceea el o invitase la dejun.

— ... iată pachetul, domnişoară.

— Vă mulţumesc. Vânzătorul învelise cadoul în hârtie lucioasă de ambalaj.

— Şi asta-i nota de plată...

Judith completă cecul. În timp ce făcea acest lucru, uşa de la stradă se deschise în spatele ei. O pală rece de vânt năvăli înăuntru, cu totul efemeră, dispărând după câteva clipe când uşa fu închisă din nou. Judith îşi semnă numele, rupse fila de cec şi o întinse vânzătorului. Dindărăt, se auzi deodată chemată de o voce. Tresărind, se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu Edward.

Uluiala mută ţinu doar un moment, pentru ca imediat să-i salte inima în piept de bucurie. Judith simţea cum zâmbetul îi înflorea pe buze şi obrazul i se lungea de uimire.

— Edward!

— Surpriză, surpriză!

— Dar ce-i cu tine...? Cum ai ajuns...? Ce faci aici?

— Am venit să te caut.

— Credeam că eşti încă la Arosa.

— M-am înapoiat azi dimineaţă cu trenul de noapte de la Londra.

— Dar...

— Ascultă - Edward o prinse de braţ şi o scuturâ uşor - nu putem vorbi aici. Hai să ieşim. El îşi coborî privirea spre puzderia de pacheţele şi bocceluţe care îi înconjurau. Toate sunt ale tale? Glasul său suna a scepticism.

— Târguieli de Crăciun.
— Ai terminat?
— Acum da.
— Atunci, să mergem.
— Unde?
— La "The Mitre". Unde altundeva? Nu acolo te întâlneşti cu tati?
— Da, dar... Judith se încruntă.
— Am să-ţi explic totul. Strânsese deja pachetele şi cu braţele încărcate îşi croi drum spre uşă. Judith adună repede cele câteva legături pe care el le lăsase pe podea şi alergă să-l prindă din urmă. Edward împinse uşa grea de sticlă cu umărul şi o aşteptă să treacă, apoi ieşiră împreună în bătaia ploii, plecându-şi capetele sub suflarea vântului; traversară strada în maniera obişnuită a lui Edward, fără nici o băgare de seamă, şi-şi iuţiră paşii pe strada Capelei, îndreptându-se spre căldura şi adăpostul vechiului hotel "The Mitre". Pătrunzând înăuntru, Edward o conduse în holul care mirosea din seara precedentă a bere şi a tutun, dar unde pâlpâia un foc îmbietor şi nu se aflau alte persoane care să-i deranjeze.

Începură să se instaleze comod, simţindu-se ca acasă. Edward îngrămădi toate pachetele într-o stivă pe podea.

— Vino, scoate-ţi haina udă leoarcă şi aşează-te lângă şemineu, îi spuse el. Să comand o cafea? Probabil are un gust scârbos, dar cu puţin noroc va fi măcar fierbinte. Iscodind în jur, zări soneria montată lângă cămin şi apăsă pe buton. Judith îşi descheie mantaua de ploaie şi, negăsind un alt loc mai bun, o atârnă de spătarul unui scaun, unde prinse a picura încet-încet, ca un robinet defect, pe covorul turcesc în

culori şterse. Îşi trase căciula de lână şi-şi scutură părul jilav.

Un chelner foarte bătrân apăru în pragul uşii.

— Am dori nişte cafea, vă rog. Cât mai multă. Poate două cafetiere. Şi nişte biscuiţi, spuse Edward.

Judith îşi găsi pieptenul în sacoşă şi încercă să-şi aranjeze cât de cât cosiţele. Era o oglindă deasupra şemineului şi, dacă s-ar fi înălţat pe vârfuri, şi-ar fi putut privi imaginea în sticla poleită. Îşi văzu chipul, obrajii îmbujoraţi de frig şi ochii strălucitori ca stelele. Fericirea i se zugrăvea pe faţă; gândi ea. Îşi puse pieptenul la loc şi se întoarse să-l privească pe Edward.

Arăta minunat, nebărbierit, dar uluitor; foarte bronzat, viguros, în plină formă. După ce comandase cafeaua, îşi lepădase jacheta de schi, îmbibată cu apă, sub care purta pantaloni de catifea reiată şi un pulover bleumarin cu guler răsfrânt. Pantalonii îi erau umeziţi de ploaie şi, când se apropie de vâlvătaia flăcărilor, aburi uşori se înălţară alene sub dogoarea focului.

— Arăţi grozav, spuse Judith.

— Şi tu.

— N-am ştiut că vii acasă.

— N-am apucat să trimit o telegramă. Dar de sărbători n-am lipsit niciodată. Nu puteam pierde Crăciunul în familie, pentru tot schiatul din lume! Iar dacă aş fi anunţat când sosesc, atunci mami s-ar fi agitat fără rost şi-ar fi ţinut morţiş să mă întâmpine la gară şi toată tevatura de rigoare. E mult mai bine fără termene limită, mai ales când călătoreşti prin Europa. Nu ştii niciodată dacă vei prinde trenul sau dacă feribotul pleacă la timp.

Judith îi înţelegea punctul de vedere şi decise că exprima o temeinică filosofie de viaţă. Dar...

— Când ai ajuns, deci, aici? îl întrebă ea. Trebui să-i aştepte răspunsul până când Edward se scotoci în buzunarul pantalonilor după brichetă şi după pachetul de ţigări, şi-şi aprinse una. Pufăi, scoţând norişori de fum şi îi surâse.

— Ţi-am spus doar, cu trenul de noapte, la ora şapte dimineaţa.

— Fără ca nimeni să te întâmpine.

El privi în jur, căutând un loc unde să se aşeze, şi-şi alese un vechi fotoliu pe care îl împinse şi-l trecu peste covor ca să-l apropie de vatră. Apoi, se prăbuşi în acel jilţ cu un bufnet.

— Deci, ce-ai făcut?

— Mi s-a părut prea devreme să sun acasă şi să cer o maşină. Şi sunt prea zgârcit să iau un taxi, aşa că mi-am lăsat bagajele la gară, m-am dus pe jos la clubul tatei şi am bătut la uşă până mi-a deschis cineva.

— Nu ştiam că eşti şi tu membru la clubul tatălui tău.

— Nici nu sunt, dar mă cunoaşte toată lumea şi am născocit o poveste înduioşătoare, aşa că mi-au îngăduit să intru. Iar când le-am spus că am bântuit două zile pe drumuri, că sunt obosit şi murdar, mi-au permis să folosesc baia. Şi m-am înmuiat în apă fierbinte preţ de-o oră, apoi o doamnă drăguţă mi-a pregătit micul dejun.

Judith era cuprinsă de admiraţie.

— Edward, ce tupeu ai!

— Cred c-a fost mai degrabă o stratagemă. Aşa am avut parte de un mic dejun copios. Ochiuri cu slănină, cârnaţi şi ceai fierbinte. Şi, pe toţi sfinţii din ceruri, taman când îmi terminam festinul pantagruelic – nu mâncasem nimic de douăsprezece ore – cine s-a nimerit să intre, nimeni altul decât tati în persoană.

— A fost la fel de uluit ca şi mine?

— Întocmai.

— Eşti cam nechibzuit! Putea să aibă un atac de inimă.

— Oh, nu vorbi prostii. S-a arătat încântat să mă vadă. Şi s-a aşezat la masă, am băut ceaiul împreună şi mi-a spus că te-a adus în oraş pentru târguielile de Crăciun şi că se întâlneşte aici cu tine la ora douăsprezece şi jumătate. Aşa că am venit să te caut şi să te zoresc încoace.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la Medways?

— Păi, nu erai în nici un alt magazin, deci am sfârşit prin a trece şi pe-acolo. Edward rânji. Şi se pare c-am avut succes.

Însuşi gândul că el, pe vremea asta groaznică, hoinărea prin Penzance în căutarea ei, o impresionă puternic pe Judith şi-i învăpăie inima.

— Ai fi putut sta comod la club şi citi un ziar, îi spuse ea.

— N-aveam chef să şed în tihnă niciunde. Am lâncezit prea mult timp în trenuri sufocante. Povesteşte-mi cum o mai duci...

Dar înainte de-a putea Judith să-i istorisească, bătrânul chelner se întoarse purtând o tavă cu două cafetiere, ceşti şi o farfurioară pe care erau aşezaţi doi biscuiţi extrem de mici. Edward scormoni în buzunarul pantalonilor, scoase un pumn de monede şi-l plăti.

— Păstraţi restul.

— Vă mulţumesc, domnule.

Când bătrâiorul dispăru din încăpere, Judith îngenunche pe carpeta uzată din faţa căminului şi turnă cafeaua. Era neagră şi mirosea puţin ciudat, dar cel puţin era fierbinte.

— ... Deci, ce-ai mai făcut? insistă Edward.

— Nimic deosebit. Şcoală şi atât.

— Dumnezeule, îmi pare rău pentru tine. N-are nici o importanţă, în curând vei isprăvi studiile şi atunci te vei minuna cum naiba de le-ai putut îndura. Şi Nancherrow?

— Încă neclintită.

— Prostuţo, vreau să zic ce se petrece? Cine-i acolo?

— Socot că toţi ai casei, acum c-ai sosit şi tu.

— Dar prietenii şi rudele?

— Familia Pearson de la Londra. Ei au venit ieri seară.

— Jane şi Alistair? Perfect, ei sunt simpatici.

— Şi cred că doica şi copiii lor sunt aşteptaţi să sosească diseară cu trenul.

— Păi, presupun că toţi trebuie să ne purtăm crucea.

— Şi Tommy Mortimer vine de Crăciun, dar nu sunt sigură când anume.

— Inevitabil! Edward imită vocea mieroasă a lui Tommy Mortimer. Diana, scumpa mea, un mic Martini?

— Of, haide, nu-i chiar atât de rău.

— De fapt, îmi place bătrânul excentric. Iar Athena n-a adus nici un ibovnic pătimaş?

— De astă dată, nu.

— Măcar ăsta-i un motiv de petrecere. Ce ştii despre mătuşa Lavinia?

— N-am văzut-o încă. De-abia ieri am plecat de la St. Ursula. Dar ştiu că vine la dineul de Crăciun.

— Maiestuoasă, în catifea neagră. Draga bătrânică. Edward sorbi din cafea şi-şi schimonosi faţa. Doamne, ce poşircă dezgustătoare!

— Povesteşte-mi şi tu despre Arosa.

El puse cu un zăngănit ceaşca deoparte şi fu limpede că n-avea să mai bea vreo înghiţitură.

— Grozav! se mulţumi Edward să-i spună. Toate teleschiurile funcţionau şi nu era prea mare îmbulzeală. O zăpadă fantastică şi soare întreaga ziulică. Schiam toată dimineaţa şi dansam aproape toată noaptea... Este acolo un bar nou, "Cei trei husari", unde se adună toată lumea. De obicei, cheful se spărgea la patru în zori. Edward începu să fredoneze... "Fetele sunt făcute să iubească şi să sărute, şi cine-s eu să mă împotrivesc" Noi am convins orchestra să ne cânte melodia asta în fiecare seară.

Noi! Care noi? Judith îşi înăbuşi un spasm de jalnică invidie.

— Cu cine mai erai? îl întrebă ea.

— Oh, doar cu prietenii de la Cambridge.

— Trebuie să fi fost minunat.

— N-ai schiat niciodată?

— Nu, răspunse Judith clătinând din cap.

— Într-o bună zi, am să te iau şi pe tine.

— Nu ştiu să schiez.

— Te voi învăţa eu.

— Athena mi-a spus că iei lecţii de pilotaj.

— Am terminat deja. Am obţinut brevetul de pilot.

— Nu-i înfricoşător?

— Nu, e un soi de beatitudine cerească. Te simţi sacru, supraom.

— Nu-i dificil?

— La fel de uşor ca atunci când conduci maşina, dar de un milion de ori mai fascinant.

— Cred totuşi că eşti grozav de curajos.

— Oh, desigur, o tachină el, un adevărat aviator

neînfricat. Brusc, Edward îşi răsuci mâneca puloverului de lână şi se uită la ceas. Este douăsprezece şi un sfert. În curând, tati va fi aici ca să ne ducă acasă. Soarele a trecut de vârful vergii, aşa că hai să bem un pahar de spumos cu băşicuţe.

— Şampanie?

— De ce nu?

— Nu s-ar cuveni să-l aşteptăm pe tatăl tău?

— De ce? El urăşte şampania. Ţie-ţi place, nu?

— N-am băut niciodată.

— Tocmai acum este momentul potrivit s-o degustăşi. Şi înainte ca Judith să obiecteze, Edward ţâşni în picioare şi se duse din nou să apese pe sonerie.

— Bine, dar... în miezul zilei, Edward?

— De bună seamă. Şampania poate fi băută la orice oră din zi sau din noapte. Ăsta-i farmecul ei. Bunicul obişnuia să-i spună elixirul celor bogaţi. În plus, cum am putea noi doi începe mai bine sărbătorirea Crăciunului?

*

Înclinându-se cu înfrigurare spre oglindă, Judith şedea la masa de toaletă şi-şi rimela genele. Era pentru prima oară când folosea rimel, dar Athena îi dăruise de Crăciun o frumoasă trusă de cosmetice "Elizabeth Arden", iar cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face drept mulţumire era să încerce să-şi aplice complicatul machiaj. Exista şi o periuţă în cutia cu farduri pe care o udase uşor la robinet şi apoi înmuiase pasta neagră. Athena o sfătuise discret să scuipe pe rimel, susţinând că astfel rezista mai mult timp, însă lui Judith împroşcătura cu salivă i se păruse cam dezgustătoare şi recurse la robinetul cu apă.

Era ora şapte în seara de Crăciun şi Judith se gătea pentru banchetul festiv, punctul culminant al întregii sărbători. Îşi buclase părul pe bigudiuri şi o mulţime de cârlionţi spiralaţi ca nişte şerpişori îi cădeau unduios pe umeri, îşi curăţase faţa cu o nouă cremă, se dăduse cu fond de ten şi apoi cu pudră fină, în nuanţă pală şi parfumată. Nu-i plăcea să-şi coloreze buzele cu ruj, dar rimelul era o provocare; totul decurse bine şi reuşi să nu-şi bage din greşeală periuţa în ochi, ceea ce probabil ar fi avut consecinţe neplăcute. Isprăvind, se rezemă de spătar, atentă să nu clipească şi aşteptă să i se usuce rimelul. Propria-i imagine reflectată în oglindă se zgâia la ea, cu ochi căscaţi şi mari ca de păpuşă, dar minunat machiată. În aşteptare, îşi ciuli urechile. Dincolo de uşa închisă, casa era plină de zgomote surde, îndepărtate. Un clinchet de vase de la bucătărie, glasul ridicat al doamnei Nettlebed strigându-şi soţul. Şi mai distant, motivul muzical al unui vals "Contele de Luxemburg". Probabil, Edward proba radioul cu picup pentru cazul în care mama lui va hotărî că vor dansa după dineu. Şi apoi, mult mai aproape, bălăceli în apă şi voci gureşe de copii din baia musafirilor, unde dădaca familiei Pearson se străduia să pregătească de culcare odraslele de sub oblăduirea ei. Dar amândoi ţâncii erau moleşiţi şi surescitaţi după o zi atât de lungă şi din când în când glasurile lor de copii se tânguiau în bocete şi văicăreli în timp ce pesemne se loveau în cadă unul de altul. Judith nutrea un simţământ de compasiune pentru doica Pearson care gonise după ei întreaga ziulică. Acum, probabil, ea îşi dorea cu ardoare ca pruncii să zacă istoviţi în pat, astfel încât ea să-şi poată odihni picioarele umflate, stând la bârfă cu Mary Millyway.

Rimelul părea că se zvântase. Judith îşi scoase acele cu care îşi prinsese pletele, îşi perie vârfurile şi le rulă spre partea dinăuntru asemeni pieptănăturii unui paj. Acum, rochia. Lăsă să-i alunece halatul de pe umeri şi se îndreptă spre pat, unde răsfirase veşmântul albăstrui şi vaporos, gata pregătit anume pentru acest moment. Subţire şi fin, aproape impalpabil, aidoma funigeilor ce plutesc în aer în zilele senine de toamnă. Îşi ridică rochia deasupra creştetului, îşi băgă uşor braţele pe mâneci, simţind cum îi alunecă alene mătasea pe piele. Îşi încheie năsturaşul de la spate şi-şi trase fermoarul din talie. Rochia era puţin cam lungă, dar, de îndată ce se încălţă cu sandalele cu tocuri, problema fu rezolvată. Deci, aproape isprăvise cu dichiseala. Cerceii de aur, pe care Athena i-i împrumutase cu atâta amabilitate, fură prinşi de lobii urechilor. Noul ruj, Coral Rose, noul parfum, şi Judith fu gata.

Stând în picioare, îşi cercetă cu de-amănuntul imaginea în oglinda lungă, fixată în mijlocul şifonierului. Era perfect. De fapt, era minunat, fiindcă arăta de-a dreptul fantastic: înaltă, zveltă şi, mai important decât orice, femeie în toată firea, elegantă şi rafinată. În sfârşit, optsprezece ani! Şi rochia era de vis. Se învârti pe călcâie şi faldurile se învălurară uşor în jurul ei, exact ca veşmântul lui Ginger Rogers; întocmai cum se vor undui în aer dacă Edward o va invita la dans. Se rugă să se întâmple aşa.

Era timpul să coboare. Stinse luminile, ieşi din odaie, porni de-a lungul coridorului, unde tălpile subţiri ale sandalelor i se afundau în covorul pufos. De dincolo de uşa băii ieşeau aburi cu mireasmă de săpun Pears şi răzbătu glasul dojenitor al doicii Pearson. "Ce

rost are să vă purtaţi prosteşte?" Judith se gândi să intre ca să le spună noapte bună, dar îşi schimbă părerea, presupunând că Roddy şi Camilla vor începe să bâzâie iarăşi.

Coborî pe scara de serviciu şi ajunse în dreptul salonului. Uşa stătea larg deschisă, răsuflă adânc şi păşi înăuntru, simţindu-se de parcă ar fi apărut pe scenă într-o piesă de teatru montată la şcoală. Lămpile mari de bronz, vâlvătăile focului şi ornamentele scânteietoare de Crăciun aruncau raze de lumină în încăperea imensă, în culori pale. Judith o văzu pe mătuşa Lavinia, impunătoare în rochia de catifea neagră şi împodobită cu diamante, deja instalată comod într-un fotoliu lângă şemineu, colonelul, Tommy Mortimer şi Edward fiind grupaţi în jurul ei. Ţineau pahare în mâini şi discutau, aşa că nu o observară imediat pe Judith, dar mătuşa Lavinia o zări numaidecât şi schiţă un gest de bun-venit, aşa că cei trei bărbaţi se întoarseră să vadă cine-i întrerupsese. Conversaţia fu curmată de îndată. Preţ de-o clipă se aşternu tăcerea. Şovăind lângă uşă, Judith fu cea care sparse liniştea.

— Sunt prima care-am coborât?

— Sfinte Dumnezeule! Este Judith! Colonelul clătină din cap a mirare. Scumpa mea, de-abia te-am recunoscut.

— Ce splendidă apariţie! Acesta era Tommy Mortimer.

— Nu ştiu de ce păreţi cu toţii atât de surprinşi, îi mustră blând mătuşa Lavinia. Bineînţeles că-i frumoasă... Şi ce culoare, dragă Judith! Aidoma unui pescăruş-albastru.

Edward nu rosti o vorbă. Pur şi simplu, îşi lăsă paharul pe măsuţă, străbătu încăperea şi o apucă de

mână pe Judith. Ea îl privi drept în faţă şi ştiu că Edward nu trebuie să spună nimic, fiindcă ochii lui grăiau de la sine.

— Bem şampanie, vorbi el în cele din urmă.

— Iarăşi? îl şicană Judith, iar Edward izbucni în râs.

— Vino şi ţine-ne companie.

*

Mai târziu, în anii ce aveau să vină, ori de câte ori Judith îşi amintea acel dineu de Crăciun la Nancherrow în 1938, revedea totul ca şi când s-ar fi uitat la o pictură impresionistă, cu contururile obiectelor estompate de moliciunea luminii unei lumânări fumegânde şi de ameţeala provocată de prea multă şampanie. Focul ardea în vâlvătăi şi pară pe vatră; buştenii se mistuiau cuprinşi de flăcări şi trosneau, dar mobilierul era pierdut în obscuritate, ca şi pereţii lambrisaţi, iar portretele întunecate dispăreau şi se contopeau, devenind simple umbre dincolo de strălucirea de prim plan a banchetului festiv. Candelabre de argint îşi aruncau razele în mijlocul mesei lungi de mahon, înţesată de rămurele de ilex, uscăţele, alune, fructe şi bomboane de ciocolată, şi aranjată cu şervete albe de olandă, cu cea mai cizelată argintărie a familiei, cu pahare fine de cristal, scânteietoare ca baloanele de săpun.

În privinţa celor zece care stăteau în jurul mesei, Judith n-avea să uite niciodată cum erau plasaţi şi îmbrăcaţi. Desigur, bărbaţii în costume negre de ceremonie, cu haina scurtă până în talie, cămăşi scrobite şi albe ca zăpada, papioane tot negre. Colonelul se hotărâse să-şi ataşeze un guler înalt cu marginile în-

doite, ceea ce-l făcea să arate ca descins direct dintre ramele aurite ale unui tablou victorian. Cât despre femei, ele parcă s-ar fi sfătuit dinainte, asemeni doamnelor din familia regală, să fie sigure că nuanţele toaletelor nu vor coincide şi că nici una nu o va eclipsa pe cealaltă.

Colonelul stătea în capul mesei, pe obişnuitul său scaun Carver, iar mătuşa Lavinia în dreapta sa, Nettlebed foindu-se îndatoritor în spatele lor. Judith şedea între mătuşa Lavinia şi Alistair Pearson; dincolo de el se afla Athena, arătând ca o zeiţă a verii în veşmânt alb din şagrin. De cealaltă parte a colonelului era Jane Pearson, strălucitoare ca un papagal, în culoarea sa favorită roşie, avându-l în stânga pe Edward. Ceea ce însemna că Edward se găsea faţă-n faţă cu Judith şi din când în când ea îşi ridica ochii şi privirile li se întâlneau, iar el zâmbea cu subînţeles ca şi cum şi-ar fi împărtăşit o minunată taină şi închina paharul, sorbind din şampanie.

Sora lui mai mică era aşezată lângă el. La şaisprezece ani, Loveday era încă la muchia dintre adolescenţă şi maturitate, însă, dintr-un anume motiv, această stare incomodă nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin. Călăria o pasiona şi acum, şi-şi petrecea majoritatea zilelor la grajduri, mânjindu-se de bălegar şi curăţind padocurile în compania lui Walter Mudge. Hainele erau, ca totdeauna, la fel de neimportante pentru ea; nădragii bufanţi şi strâmţi la genunchi, pătaţi şi scorojiţi, constituiau ţinuta ei favorită, asortaţi cu un vechi pulover găsit în dulapul din camera copiilor. Şi astfel, în seara aceea, Loveday nu purta bijuterii, cârlionţii negri îi erau zburliţi ca de obicei, iar chipul vioi,

cu acei ochi uluitori bătând în violet, care străluceau cu inocenţă, fără a fi fost fardaţi. Dar rochia, prima ei toaletă de seară, aleasă de Diana la Londra şi dăruită de Crăciun, era absolut încântătoare, din organdi verde-intens, decoltată pe umeri, gofrată la mâneci şi la poale. Chiar şi Loveday fusese sedusă de eleganţa veşmântului şi se îmbrăcase fără un cuvânt de reproş. Ceea ce fu o imensă uşurare pentru toată lumea, în special pentru Mary Millyway care îi cunoştea firea îndărătnică mai bine decât oricine altcineva. Tommy Mortimer stătea lângă Loveday, iar în capătul îndepărtat al mesei, Diana, într-o rochie din satin, de culoarea oţelului, mulată pe trup. În timp ce se mişca sau când lumina se reflecta în luciul faldurilor, această nuanţă se schimba subtil, făcând ape-ape, încât uneori părea albastră, iar alteori gri. Diana purta perle şi diamante, singura pată de culoare mai vie fiind carminul unghiilor şi rujul roşu-intens.

Conversaţia generală se iscă molcom ca un zumzet, vocile ridicându-se treptat în vreme ce vinurile şi bucatele delicioase erau consumate cu poftă. Mai întâi, felii trandafirii, subţiri ca hârtia, de somon afumat; apoi curcan, slănină, cârnaţi, cartofi rumeniţi la cuptor, varză de Bruxelles şi morcovi înăbuşiţi în unt, sos din miez de pâine, lapte, ceapă şi mirodenii pentru friptură, jeleu din afine, bulion gros de carne stropit cu vin. Până când farfuriile fură luate de pe masă, Judith începu să simtă că o strânge rochia, dar, bineînţeles mai urmară şi alte bunătăţi: budinca de Crăciun a doamnei Nettlebed, prăjiturile cu unt şi coniac, plăcinta cu carne şi creme cu diverse arome. Apoi, alune în coajă, mandarine, dulci şi zemoase, şi biscuiţi săraţi şi crocanţi. Festinul regesc degeneră într-o petrecere de copii,

pălărioare din hârtie purtate pieziş pe-o ureche, glume deocheate şi ghicitori citite cu glas tare.

În cele din urmă, totul se isprăvi şi veni timpul ca doamnele să se retragă. Se ridicară de la masa acum murdărită şi înţesată de şerveţele mototolite, poleială de la bomboane, scrumiere, coji de alune, şi părăsiră încăperea, îndreptându-se spre salon să-şi bea cafelele. Diana conducea şirul. Înainte de-a ieşi, ea se înclină şi-şi sărută soţul.

— Doar zece minute, îi spuse ea. Aveţi numai atât timp la dispoziţie ca să savuraţi vinul de Porto. Altminteri, ne stricaţi toată seara.

— Şi cum intenţionaţi să vă petreceţi restul serii?

— Bineînţeles, vom dansa toată noaptea. Cum altfel?

Şi, într-adevăr, până când să se alăture bărbaţii doamnelor, Diana organizase deja totul: canapelele şi scaunele trase de-o parte, covoarele rulate şi radioul cu picup gemând de discurile ei preferate.

Muzica era un alt lucru de care Judith îşi va aminti întotdeauna; melodiile din acea seară erau cele la modă în acel an: "Fumul de ţigară îţi intră în ochi", "Tu eşti frişca din cafeaua mea", "Purpuriu intens" şi "Dragostea mea"

"Luna-şi înalţă obrazu-n betele
Pe bolta spuzită de stele
Şi totul romantic ne-apare
Pe tainica noastră cărare,
Deci vino, iubito, sub cerul senin
Un stih rupt din suflet cu dor să-ţi închin".

Judith dansă pe această melodie cu Tommy Mortimer, care era atât de versat încât ea nici nu tre-

bui să se concentreze asupra potrivirii paşilor. Apoi fu rândul lui Alistair Pearson, însă senzaţia îi păru dezagreabilă, fiindcă el nu făcu decât să mărşăluiască greoi prin odaie, târând-o de parcă ar fi fost un aspirator. După asta, urmă un vals, în onoarea mătuşii Lavinia. Ea şi colonelul fură cei mai buni dansatori, eclipsându-i pe toţi, ca singura pereche care ştia cum se execută mişcările line şi dese de învârtire. Iar mătuşa Lavinia îşi ridicase cu o mână faldurile grele ale rochiei de catifea, dezvăluind vederii pantofii cu bumbi de diamante şi picioarele care scăpărau şi se roteau cu vioiciunea şi vitalitatea tinerei de odinioară.

Valsând la nesfârşit, lui Judith i se uscase gura de sete. Se duse să-şi toarne suc de portocale şi când se întoarse se trezi cu Edward alături.

— Am lăsat ce-i mai bun la urmă, îi spuse el. Mi-am făcut datoria faţă de toate prietenele şi rudele. Acum, vino să dansezi cu mine.

Judith puse paharul pe măsuţă şi se afundă în braţele lui.

"Ţi-am aruncat o singură privire,
Vai, n-am avut ce face
Ş-apoi simţirea mi-a amorţit
Şi inima mi-a încremenit".

Dar inima lui Judith nu încremenise. Dimpotrivă, îi zvâcnea atât de tare în piept încât era sigură că Edward îi simţea bătăile puternice. El o înlănţuise strâns şi-i murmura cuvintele cântecului la ureche, iar Judith îşi dorea cu ardoare ca muzica să continue şi să nu se sfârşească în veci. Dar, bineînţeles, nu se întâmplă aşa şi ei îşi desprinseră mâinile.

— Poţi să-ţi bei acum oranjada, îi spuse el şi se duse să i-o aducă.

Un timp se lăsă un soi de acalmie, de parcă toată lumea începea să se simtă uşor istovită, deci recunoscătoare pentru un scurt răgaz. Cu excepţia Dianei. Pentru ea, fiecare clipă trebuia să fie plină şi când muzica reîncepu, cu acea piesă clasică "Gelozie", porni imediat spre fotoliul în care se tolănise Tommy Mortimer, îl luă de mână şi-l ridică în picioare. Docil şi galanton ca totdeauna, el o strânse la piept şi perechea, singură în mijlocul odăii, dansă în ritmul pasional al tangoului. Ei se mlădiau cu iscusinţa unor profesionişti, dar, de asemenea, într-un chip plin de sarcasm, trupurile lor îngemănate se presau, braţele ridicate se încleştau cu o rigiditate excesivă. Fiecare pas, pauză şi înclinare erau exagerate şi, fără să zâmbească, se sorbeau cu nesaţ din priviri. Era o execuţie extraordinară, totodată extrem de amuzantă, şi îşi isprăviră dansul în mod triumfal, pe strunele finale de chitară, Diana aplecată pe spate, sprijinindu-se pe mâna lui Tommy, cu părul blond aproape atingând podeaua, iar el înclinându-se pătimaş deasupra ei. De-abia când Tommy o ridică într-un ropot de aplauze, îşi îngăduí Diana să bufnească în râs. Se duse să se aşeze lângă mătuşa Lavinia care îşi ştergea lacrimile de veselie din colţul ochilor.

— Draga mea Diana, tangoul tău a fost strălucitor, iar mina ta serioasă şi mai şi. Ar fi trebuit să te faci actriţă. Of, Doamne, nu ştiu de când nu m-am mai distrat aşa de bine, dar bag seamă că-i aproape miezul nopţii. S-ar cuveni să spun că-i o nouă zi şi să plec acasă.

Încercând să nu dea o impresie de nerăbdare, colonelul se urni numaidecât din loc:

— Te duc cu maşina.

— Urăsc să sparg petrecerile. Ea îl lăsă s-o ajute să se ridice din scaun. Dar cel mai nimerit moment de plecare este doar atunci când cheful e în toi. Cred că mantoul meu de blană-i în hol... Mătuşa Lavinia dădu ocol camerei, sărutându-i pe toţi şi spunându-le noapte bună. La uşă se întoarse. Scumpă Diana... Îi trimise o bezea din vârful buzelor. O seară într-adevăr perfectă! Îţi voi telefona de dimineaţă. Se retrase însoţită îndeaproape de colonel. Uşa se închise în urma lor. Diana aşteptă o clipă, apoi se aplecă să ia o ţigară. Un moment, atmosfera păru ciudată, ca şi cum toţi erau nişte copii poznaşi, lăsaţi de capul lor, fără adulţi prin preajmă care să le strice buna dispoziţie.

Aprinzându-şi ţigara, Diana iscodi chipurile invitaţilor ei.

— Ce facem acum? Nimeni n-avea nici o sugestie. Ştiu ! Deodată, zâmbetul îi lumină faţa. Haideţi să ne jucăm de-a sardelele!

Athena, care-şi sorbea şampania, slobozi un geamăt.

— Of, mami. Nu te mai maturizezi odată!

— De ce nu? N-am mai jucat de-o veşnicie. Toată lumea cunoaşte jocul, nu?

Alistair Pearson răspunse că-l jucase în copilărie, dar uitase regulile. Poate dacă i-ar aminti cineva...? Edward îi explică:

— O persoană se ascunde. Stingem toate luminile. Casa este cufundată în beznă. Ceilalţi aşteaptă aici. Numărăm până la o sută şi pornim în căutare. Dacă-l găseşti pe cel pitit, n-ai voie să scoţi o vorbă. Te tupilezi alături de el, până când toţi se înghesuie într-un

dulap sau după o uşă, sau oriunde se întâmplă să fie locul de ascunzătoare. Ultimul venit rămâne de gogoman.

— Ah, da, spuse Alistair, nepărând prea entuziasmat. Acum îmi amintesc.

— Singura regulă importantă, ciripi Diana, este că nu trebuie să urcăm la etaj. E suficient loc la parter. Altminteri, s-ar putea să trezim copiii...

— Sau să nimerim în pat cu doica Pearson...

— Of, Edward!

— Din greşeală, desigur.

— Dar cum vom alege persoana care se ascunde prima? întrebă Alistair, stăruind cu tenacitate să lămurească bine lucrurile.

— O să tragem toţi câte o carte de joc. Picile sunt miza, cea mai mare câştigă. Diana se îndreptă spre masa de bridge, deschise un sertar şi scoase un pachet. Aranjând cărţile cu figurile în jos, le răsfiră în evantai şi trecu pe la fiecare ca să extragă câte una. Judith întoarse cartea trasă. Asul de pică!

— Eu mă ascund, spuse ea.

Diana o trimise pe Loveday să stingă toate luminile.

— Chiar fiecare lumină din casă? întrebă ea.

— Nu, iubito, lasi doar lămpile de pe palier. Altfel, doicile vor intra în panică şi vor cădea pe scară.

— Dar asta înseamnă că n-o să vedem nimic.

— Aşa-i, aproape deloc. Hai, du-te repede.

— Acum, preluă Edward iniţiativa, o să numărăm până la o sută, apoi venim după tine, Judith.

— E vreun loc interzis?

— Bucătăria, presupun. Nu cred că soţii Nettlebed au isprăvit treaba. Altminteri, ai cale liberă.

Loveday se reîntoarse în salon.

— Este într-adevăr întuneric şi parcă te-ai aştepta să se arate stafiile, anunţă ea cu oarecare satisfacţie. Cu greu mai distingi ceva.

Judith era ţintuită de un fior rece de frică. Ridicol de-a dreptul, totuşi îşi dorea ca altcineva să fi tras cartea cea mare. Nu recunoscuse faţă de nimeni că acest soi de jocuri îi stârneau o stare nervoasă, considerând totdeauna un supliciu chiar şi "v-aţi ascunselea" în grădină, fiindcă, din cauza emoţiilor, tocmai atunci o apuca nevoia presantă să-şi satisfacă anumite necesităţi trupeşti. Dar n-avea ce face decât să braveze.

— Atunci, să începem. Pregăteşte-te, Judith. Pe locuri, fii gata, porneşte!

Ei prinseră a număra înainte ca ea să părăsească încăperea. "Unu, doi, trei..." Judith închise uşa binişor şi fu învăluită deodată de beznă. Era ca şi când ochii i-ar fi fost acoperiţi cu o bandă de catifea.

Fu cuprinsă de panică, chinuindu-şi memoria să-şi amintească de vreo ascunzătoare unde s-ar putea chirci înainte ca ei s-o încolţească asemeni copoilor de vânătoare. Tremura, dar dincolo de uşă ei îşi continuau numărătoarea. "Treisprezece, paisprezece, cincisprezece" Acum, totuşi, ochii i se obişnuiră cu bezna şi distinse, în capătul îndepărtat al coridorului, o licărire de lumină filtrată pe scări de la lămpile care ardeau la etaj, în faţa camerei copiilor. Ceea ce îmbunătăţi considerabil lucrurile. Şi apoi, n-avea timp de pierdut. Înaintă cu prudenţă, ca un orb, nesigură, înspăimântată că se va poticni de vreun scaun sau de vreo masă. Unde să se ascundă? Căznindu-se să se orienteze în spaţiu, să dibuie distanţele, atât de bine cunoscute, dar acum total confuze, păşea cu şovăială şi cerceta pe

pipăite locurile: la dreapta, micul salon, apoi sufrageria; la stânga, sala de biliard şi biroul colonelului. Pe când se afunda pe coridor, dâra de lumină de la etaj o purtă înainte. Apucă spre stânga, bâjbâind cu mâinile pe pereţi, şi se lăsă călăuzită de cornişele ieşite în relief. Se izbi de o masă şi simţi pe braţe atingerea rece a frunzelor unei plante. Apoi, canaturile unei uşi. Degetele pipăiră tăblia solidă şi găsi orbecăind clanţa, o apăsă şi se strecură înăuntru.

Sala de biliard. Acum, la fel de întunecată. Închise uşa binişor. Simţi mirosul familiar, de postav verde mucezit şi fum de ţigară. Trişând, dibui comutatorul electric şi răsuci butonul. Deodată, masa de biljard se ilumină înfăşurată într-o pânză albă contra prafului. Totul era îngrijit şi curat; tacurile rânduite în rastel, gata pregătite pentru următorul joc. Focul nu ardea, iar draperiile groase din brocart erau bine trase. Judith măsură cu privirea încăperea, apoi stinse lumina, străbătu repede imensa sală, paşii ei înfundându-se în covorul gros turcesc.

Ferestrele înalte aveau un pervaz lat şi adâncit, unde câteodată, în după-amiezile ploioase, ea şi Loveday se cocoţau ca să urmărească vreo partidă în plină desfăşurare, străduindu-se să ţină scorul. Nu era o ascunzătoare prea ingenioasă, dar nu-i venea alta în minte şi secundele se scurgeau cu repeziciune. Trase draperia, îşi strânse faldurile rochiei şi se căţără pe pervaz. Apoi, încetişor, aranjă draperiile la loc, îndreptându-şi pliurile, astfel încât să nu pară deranjate şi să n-o dea de gol.

•În regulă ! Reuşise. Era aici. Se mişcă puţin într-o parte şi-şi rezemă umerii de cornişă. Era îngrozitor de frig, de parcă s-ar fi aflat într-o cămăruţă foarte rece,

fiindcă geamul ferestrei îngheţase, iar draperiile grele nu lăsau să pătrundă căldura de la radiatoare. Afară, cerul se înnegurase, nori groşi pluteau în văzduh, despicându-se pe ici pe colo pentru a dezvălui licăr de stele. Judith privi în întuneric şi întrezări siluetele contorsionate ale pomilor, scuturându-şi ramurile de vijelia iernii. Nu remarcase înainte că vântul suflă aşa de tare, dar, acum, fu conştientă de rafalele reci ţâşnind dinspre mare, şuierând la ferestre, gata parcă să năvălească înăuntru.

Un zgomot! Îşi înălţă capul să asculte. O uşă scârţâi la distanţă. O voce strigă. "Venim! Eşti gata sau nu?" Isprăviseră numărătoarea. Acum, începu vânătoarea, îi adulmecau urma. Judith se gândi să se ducă la toaletă, dar îşi inhibă cu fermitate nevoia fiziologică. Nădăjduia că ei o vor găsi înainte să sucombe de frig. Aşteptă. Adăstarea păru să dureze o veşnicie. Mai multe voci. Paşi. Un râset strident de femeie. Minutele treceau. Şi apoi, foarte încet, o uşă fu deschisă şi închisă binişor. Uşa sălii de biliard. Intui prezenţa unei persoane şi dintr-o dată se simţi înfricoşată. Dar nici un sunet. Covorul gros înăbuşea orice zgomot, totuşi fu dintr-o dată sigură că se târau paşi tiptil spre ea. Îşi ţinu răsuflarea ce-ar fi putut s-o trădeze. Apoi, draperia fu trasă uşurel şi Edward şopti:

— Judith!

— Oh, un oftat involuntar de uşurare că aşteptarea şi tensiunea erau curmate. Sunt aici, şuşoti ea.

El sări iute pe pervazul ferestrei boltite şi trase la loc draperia. Se afla acolo, înalt, viguros şi foarte aproape. Şi radia căldură.

— Ştii cum te-am găsit?

— Nu vorbi. Or să ne audă.

— Ştii?

— Nu.

— După miros.

— Ce oribil! Judith îşi înăbuşi un chicot nervos.

— Nu. Parfumul tău e minunat.

— Am îngheţat.

— Este al naibii de frig aici. Edward o trase lângă el şi începu să-i frece energic braţele reci, ca şi cum ar fi buşumat un cal. Dumnezeule, ai degerat. Cum te simţi? E mai bine?

— Da, mult mai bine.

— Ca şi când am fi într-o căsuţă, nu? Cu un perete şi o fereastră şi destul loc pentru amândoi.

— Afară s-a iscat o vântoasă cumplită. Nu ştiam că bate vântul astă-seară.

— Se răceşte totdeauna în timpul nopţii. Marea ne face un dar de Crăciun. Şi spunând acestea, fără să mai adauge altceva, Edward o cuprinse în braţe, o strânse la piept şi o sărută. Judith îşi imaginase întotdeauna că prima sărutare adevărată dată de-un bărbat va fi ciudată şi dezgustătoare, o experienţă cu care va trebui să se împace, dar sărutul lui Edward era apăsat şi competent, câtuşi de puţin bizar, doar minunat de alinător şi exact ceea ce visase de luni de zile.

El îşi dezlipi buzele de-ale ei, dar continuă s-o înlănţuie strâns, strivind-o cu trupul, apăsându-şi obrazul de-al ei, murmurându-i la ureche:

— Am tânjit toată seara după această clipă. Chiar de când ai intrat pe uşă, arătând ca... un frumos pescăruş-albastru, aşa cum spunea mătuşa Lavinia,

Edward se depărtă puţin şi-şi coborî privirea spre ea.

— Cum de-a fost posibil ca o răţuşcă nostimă să se transforme într-o minunată lebădă? Zâmbi şi în bruma de lumină Judith îi deslușì surâsul. Îi simţi mâinile calde lunecându-i pe umeri, de-a lungul spatelui, dezmierdându-i talia, şoldurile, cu mişcări line pe luciul mătăsii. Şi apoi o sărută din nou, dar de-astă dată fu diferit, fiindcă gura i se deschise hulpav, limba îi despărţi cu forţă buzele şi palma i se cuibări pe sân, frământându-i-l. Şi atunci vechea obsesie îi reveni. Refulată în subconştient atât de multă vreme, senzaţia de repulsie o birui iar şi Judith se văzu din nou la cinematograf, în sala mică, întunecată şi înăbuşitoare, unde mâna lui Billy Fawcett i se furişa pe genunchi, tatonând, pângărind-o, insinuându-se...

Reacţia sa de panică fu instinctivă. Ceea ce fusese plăcut şi fermecător deveni dintr-o dată ameninţător şi n-avea nici un sens să-şi repete că acesta era Edward, fiindcă de fapt nu conta; pur şi simplu, ştia că nu poate suporta această intruziune sexuală. N-o voia mai mult decât o dorise sau fusese în stare să-i facă faţă când avusese paisprezece ani. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-şi înfrângă aversiunea şi brusc îşi ridică braţul şi-l înghionti cu putere pe Edward.

— Nu!

— Judith? Ea îi sesiză nedumerirea din glas; îl privi în faţă şi deslușì confuzia întipărită pe chipul său încruntat.

— Nu, Edward, spuse din nou. Nu! Clătină din cap cu violenţă.

— De ce-ai intrat în panică? Doar eu sunt.

— Nu vreau. Nu trebuie...

Judith îl îmbrânci şi el îşi desprinse braţele. Ea se

dădu câţiva paşi îndărăt, aşa încât umerii i se sprijineau din nou de cornişa rece. Preţ de câteva clipe, nici unul nu rosti o vorbă. Tăcerea atârna greu între ei, întreruptă din când în când doar de şuieratul vântului. Treptat, panica stupidă, iraţională a lui Judith se stinse şi simţi că palpitaţiile inimii i se domolesc. "Ce-am făcut?" se întrebă ea şi fu copleşită de ruşine fiindcă îşi dorise atât de mult să fie adultă, dar în schimb se purtase ca o puştancă imatură, stângace şi lipsită de tact. Billy Fawcett! Brusc, îi veni să urle de furie. Se gândi să încerce să-i explice lui Edward, dar ştia că n-ar reuşi niciodată.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă. Însă vorbele-i sunau patetic şi inadecvat.

— Nu-ţi place să fii sărutată? În mod clar, Edward era complet buimăcit. Judith se întrebă dacă vreo fată îl tratase cândva astfel. Edward Carey-Lewis, tânăr privilegiat, irezistibil şi bine înzestrat de la natură, care probabil nu fusese refuzat de cineva niciodată în viaţa lui.

— E doar vina mea, rosti ea tristă.

— Credeam că asta vroiai şi tu.

— Da... Vreau să zic... Of, nu mai ştiu.

— Nu suport să te văd atât de nefericită... Edward făcu un pas spre ea, dar, cu disperare, Judith ridică mâna şi-l ţinu la distanţă. Ce mai e acum?

— Oh, nimic. N-are nici o legătură cu tine.

— Dar...

El se opri. Îşi întoarse capul să asculte. Uşa sălii de biliard fu deschisă şi apoi închisă încetişor. Cineva îi descoperise şi se apropia pe furiş. Judith privi deznădăjduită spre profilul lui Edward şi-şi spuse că-l pierduse pentru totdeauna. Dar nu mai fu timp să scoată vreo vorbă. Draperiile fură date de-o parte şi de alta.

— Mă gândeam c-aţi putea fi aici, şopti Loveday şi Edward se înclină şi-o ajută să se caţere pe pervaz alături de ei.

*

În acea noapte, vechiul vis o bântui din nou. Coşmarul pe care Judith îl credea îngropat şi uitat pentru totdeauna: dormitorul de la Windyridge, fereastra deschisă, perdelele fâlfâind, Billy Fawcett urcând pe scară să ajungă la ea. Şi lungită în pat, paralizată de spaimă, holbându-se şi aşteptând ca ţeasta lui să se ivească deasupra prichiciului ferestrei, cu ochi sfredelitori şi vicleni, cu dinţii galbeni rânjiţi. Şi, pe când el înainta tiptil, ea tremura de frică, lac de sudoare, cu buzele uscate, cu trupul amorţit şi ţeapăn, deschizând gura să scoată un ţipăt surd.

Era ca şi cum el ar fi câştigat! Billy Fawcett sluţise totul, fiindcă, într-un mod groaznic şi oribil, ea îl confundase cu Edward, mâinile acestuia devenind mâinile bâjbâitoare ale lui Billy Fawcett; astfel, inhibiţiile ei fundamentale ţâşniră la suprafaţă, ea fiind mult prea tânără şi prea neexperimentată ca să ştie cum să şi le reprime.

Stătea în dormitorul întunecos de la Nancherrow şi-şi îneca suspinele în pernă, fiindcă îl iubea atât de mult pe Edward şi ruinase totul, ca nimic să nu mai fie la fel de-acum înainte. Se răfuise cu Edward fără de pricină.

Dimineaţă, pe când era toropită de somn, el o trezi deodată. Judith îl auzise ciocănind şi apoi uşa se deschise.

— Judith? Era încă întuneric, dar imediat lampa fu

aprinsă, orbind-o cu lumina-i strălucitoare. Deşteptată astfel, Judith se ridică, clipind des şi fâstâcindu-se.

— Judith!

Edward. Ea se zgâia prosteşte. Îl văzu ras, îmbrăcat, cu ochi limpezi, gata pregătit pentru o nouă zi, având o mină proaspătă, odihnită, ca şi cum nu s-ar fi culcat la trei noaptea.

— Ce este?

— Nu fi alarmată.

— Cât e ceasul?

— Nouă. Edward se duse la fereastră să tragă draperiile şi camera fu scăldată în lumina cenuşie a dimineţii de decembrie.

— Am căzut într-un somn adânc.

— N-are importanţă. Toată lumea lâncezeşte încă. Se reîntoarse la uşă să stingă becul şi apoi se aşeză pe pat, lângă ea. Trebuie să vorbim.

Amintirile serii trecute i se conturară viu în minte.

— Of, Edward. Judith se simţea de parcă avea să o înece din nou potopul de lacrimi amare.

— De ce ai aerul ăsta chinuit? Uite!... El se aplecă şi-i culese halatul aruncat pe covor. Pune-ţi-l, altfel o să mori de frig. Judith făcu ce îi ceruse, vârându-şi braţele pe mâneci şi înfăşurându-şi-l pe trup. Cum ai dormit?

Judith îşi reaminti coşmarul oribil şi obsedant.

— Bine, minţi ea.

— Mă bucur. Acum, ascultă, am reflectat îndelung la toate, de aceea sunt aici. Ceea ce s-a întâmplat aseară...

— A fost vina mea.

— N-a fost vina nimănui. Poate am judecat greşit situaţia, dar n-am de gând să-mi cer scuze, fiindcă, după părerea mea, n-am făcut nimic ca să mă dezvino-

văţesc acum. Pesemne, atâta doar că am uitat cât de tânără eşti. Văzându-te gătită şi fermecătoare, mi s-a părut c-ai crescut într-un minut. Dar, desigur, aşa ceva n-a fost niciodată şi nici nu se poate petrece aievea. Câteodată, oamenii arată mai maturi decât sunt. Nu te poţi schimba atât de repede înlăuntru.

Judith îşi coborî privirile, fixându-şi degetele care frământau marginea cearceafului.

— Voiam să mă săruţi, spuse ea îndurerată. Doream să dansez cu tine şi apoi să fiu sărutată. Şi, deodată, am stricat totul.

— Dar nu mă urăşti?

Ea căută drept în ochii lui limpezi şi albaştri.

— Nu, răspunse. Ţin prea mult la tine ca să te urăsc.

— În cazul ăsta, putem şterge trecutul cu buretele.

— De-aia ai venit să mă trezeşti ?

— Nu numai. Voiam să fiu sigur că ne înţelegem perfect. Fiindcă nu trebuie să existe nici o stare de tensiune sau dezacord între noi. Şi nu atât pentru mine şi pentru tine, ci mai ales din pricina celorlalţi ai casei. Vom mai sta împreună câteva zile şi nimic n-ar fi mai jenant decât o atmosferă încordată, cu tăceri apăsătoare, remarci înveninate sau feţe posomorâte. Pricepi ce-ţi spun ?

— Da, Edward.

— Mama e la fel de pătrunzătoare ca un ac când e vorba de relaţiile dintre oameni. Nu vreau să-ţi arunce priviri scrutătoare sau piezişe ori să-mi pună mie întrebări incomode. Deci, nu vei afişa o mutră jeluitoare, nu-i aşa, imitând-o pe Doamna din Shalott ?

— Nu, Edward.

— Bravo, eşti o fată bună.

Judith nu-i replică, fiindcă nu-i venea nimic în

minte, pur şi simplu stătea acolo copleşită de simţăminte învălmăşite. Uşurarea era cea mai puternică. Alinarea că Edward n-o va ignora şi n-o va dispreţui tot restul vieţii; că totuşi voia să-i vorbească, să rămână prieteni. Şi că n-o socotea vreo "şicanatoare de coconaşi", izmenită şi prefăcută. (Judith aflase această expresie sofisticată de la Heather Warren care, la rându-i, o auzise de la fratele ei, Paddy. Paddy avea o prietenă de care era îndrăgostit nebuneşte, dar cu care, în ciuda părului ei vopsit, a fustelor scurte şi a manierelor libertine, nu ajunsese nicăieri. "Este o afurisită de şicanatoare de coconaşi" îi spusese el surorii sale în cele din urmă şi îşi dezlănţuise temperamentul năvalnic. Cu prima ocazie, Heather îi dezvălui această informaţie fascinantă şi lui Judith, dându-i lîmpede de înţeles că un asemenea comportament nu conta nici cât o ceapă degerată pentru bărbaţi.)

Deci, uşurare! Dar, de asemenea, se pomeni profund impresionată de bunul lui simţ, mai ales de preocuparea faţă de mama sa şi de invitaţii la sărbătorirea Crăciunului; însă, cu siguranţă, el se gândise şi la ea măcar puţin.

— Desigur, ai perfectă dreptate, spuse Judith.

— Prin urmare, zâmbi el, devotament pentru familie?

— Nu-i familia mea.

— E ca şi cum ar fi...

Ceea ce-i umplu inima de dragoste pentru el. Îl cuprinse în braţe, strângându-l aproape, şi-i sărută obrazul neted. Edward mirosea proaspăt a lămâie. Coşmarul cu Billy Fawcett se risipi din nou, alungat de Edward şi de lumina strălucitoare a dimineţii, iar iubirea era iarăşi acolo unde-şi avea locul. Judith se propti în perne.

— Ai luat micul dejun?

— Nu încă. Mi s-a părut mai important să limpezim întâi lucrurile.

— Sunt lihnită, îi spuse Judith şi descoperi, spre surprinderea ei, că era adevărat.

— Vorbeşti ca Athena. Edward se ridică în picioare. Eu am să cobor. Cât timp îţi trebuie să vii şi tu ?

— Zece minute.

— O să te aştept.

1939

Conform tradiţiei, serbarea şcolară de sfârşit de an se desfăşura la St. Ursula cu toată ceremonia, în ultima săptămână de iulie şi-n cea din urmă zi a trimestrului de vară. Era un prilej de solemnă festivitate, respectând un şablon consfinţit de vreme: adunarea părinţilor şi a elevelor în marea sală de întruniri, rugăciunea, o cuvântare sau două, împărţirea premiilor, intonarea imnului şcolii, binecuvântarea dată de episcop, apoi ritualul ceaiului de după-amiază, servit fie în sala de mese, fie în grădină, potrivit cu blândeţea anotimpului. După care toată lumea evada acasă pentru vacanţa de vară.

Formularea în scris a invitaţiilor la această sărbătoare anuală era, de asemenea, neschimbată:

"Guvernatorii pensionului St. Ursula şi domnişoara Muriel Catto (licenţiată în litere la Cambridge)... Serbarea şcolară de sfârşit de an... Marea sală de întruniri la ora două după-amiază... Vă rugăm să fiţi prezenţi la 1,45... RSVP[1] la secretariatul şcolii..." O invitaţie frumoasă, cu margini aurii, gravată în cupru. Semănând

[1] RSVP – abreviere din franceză – "Repondez s'il vous plait" – "Confirmaţi participarea la"

puţin, gândeau unii părinţi, cu un ordin regal. Pătrunşi de simţul datoriei, toţi se prezentară supuşi la ora cuvenită. Sala impresionantă, lambrisată în lemn de stejar, se umplu până la refuz întrucât toată lumea răspunse solicitării şi, deşi ferestrele fuseseră deschise pe toate laturile, înăuntru era o căldură înăbuşitoare. Afară, înflorea o zi perfectă de vară, nici un nor nu întuneca seninul cerului. În mod obişnuit, marea sală de ceremonii era un loc auster, răcoros şi expus curenţilor de aer ca o biserică neîncălzită, singurele ornamente fiind un vitraliu ce evoca martiriul Sfântului Sebastian, câteva pergamente cu peceţi şi un scut sau două. Dar astăzi, imensa încăpere era împodobită cu flori şi verdeaţă, plante în ghivece aduse din seră, şi parfumul acestora plutea greu, aproape copleşitor, în aerul cald.

La capătul dinspre nord al sălii, se înălţa un podium flancat de două şiruri de trepte din lemn. Aici era locul unde domnişoara Catto ţinea rugăciunile de dimineaţă de la un înalt pupitru de citit sau împărţea instrucţiunile zilnice, admonestările şi, în general, observaţiile privind bunul mers al şcolii. Astăzi însă, podiumul era înconjurat de un câmp de muşcate-creţe în vase din lut şi înţesat de şiruri de jilţuri pregătite pentru festivitate. Mulţimea adunată ciopor aştepta sosirea ilustrului grup – episcopul, preşedintele Consiliului Guvernatorilor, şeful puterii judecătoreşti a comitatului, Lady Beazeley (care fusese desemnată să înmâneze premiile) şi domnişoara Catto.

Două treimi din adunare se compuneau din părinţi şi rude, toţi gătiţi la patru ace. Mamele etalau în mod ostentativ pălării înflorate din mătase şi sandale cu tocuri înalte. Taţii purtau mai ales costume de culori

închise, cu excepţia câtorva înveşmântaţi în uniformă militară. Odraslele mai mici erau împopoţonate în rochiţe lejere cu volane, funde în păr, iar băieţeii garnisiţi în straie de marinar, cu gulere mari, albe, lăsate pe spate, şi pantofi din piele bine lustruiţi. Protestele lor se auzeau clar în timp ce scânceau jalnic, văicărindu-se de căldură şi plictiseală.

Edgar şi Diana Carey-Lewis se îmbulziseră în acest puhoi de lume, ca şi domnul Baines, avocatul, şi soţia lui. Copiii Baines nu erau prezenţi. Din prudenţă, fuseseră lăsaţi acasă cu bona lor. Restul auditoriului, în partea anterioară a sălii, era înţesat de fete; cele mai mici şedeau pe bănci, cele mai mari în spatele acestora. Toate purtau costumaţia regulamentară de gală: fuste plisate, bluze crem din mătase indiană şi ciorapi negri. Numai elevelor foarte mici li se îngăduise să apară în şosete albe, răcoroase. La capătul fiecărui şir de şcolăriţe stătea câte o profesoară gătită în veşminte negre, potrivit uzanţelor formale. Dar, astăzi, chiar şi aceste straie arhaice păreau destul de fermecătoare fiindcă fiecare institutoare îşi pusese tradiţionala tocă academică, iar sub faldurile togii aranjate cu grijă se iveau căptuşeli de mătase, roşu-rubiniu, verde-smarald sau albastru-safir. Stând pe ultimul şir, Judith îşi trase mâneca bluzei să se uite la ceas. Două fără două minute. Din clipă în clipă, oficialităţile aveau să apară, chemate din biroul domnişoarei Catto de către responsabila cu disciplina pe şcoală, Freda Roberts. Judith era monitoare, dar nu fusese numită şefă peste eleve. Amintindu-şi de fioroasa Deirdre Ledingham, se simţea infinit de recunoscătoare pentru această adevărată clemenţă. În spatele ei, un băieţel se foia vădit incomodat.

— Vreau să beau ceva, rosti el pe un ton tânguitor şi fu imediat redus la tăcere.

Judith îl compătimea sincer. Festivităţile şcolare de împărţire a premiilor erau întotdeauna o grea corvoadă şi chiar ei i se păreau oarecum insuportabile, deşi avea optsprezece ani şi ştia că, terminând şcoala, aceasta era ultima serbare la care mai asista vreodată. Rochiile din ţesătură indiană erau grele şi înăbuşitoare, şi Judith simţea şiroaiele de năduşeală prelingându-i-se la subsuori şi la încheieturile genunchilor. Spre a-şi abate gândurile de la propriu-i disconfort, începu să înşire în minte o listă a evenimentelor îmbucurătoare care se succedaseră sau aveau să se întâmple. Cel mai important dintre ele era, după cum socotea, că va lua examenele de la sfârşitul studiilor secundare şi va obţine, cu un dram de noroc, certificatul de absolvire. Rezultatele aveau să fie anunţate abia mai târziu, dar domnişoara Catto era încrezătoare şi se pornise deja să facă aranjamente pentru plecarea lui Judith la Oxford.

Însă chiar dacă totul se rezolva, intrarea la universitate nu va urma decât peste un an, fiindcă lui Judith i se reţinuse un bilet de călătorie pe un vapor de pasageri cu destinaţia Singapore, unde urma să-şi petreacă zece luni cel puţin, reunindu-se cu familia. "Fiecare lucru la momentul potrivit", îşi spusese ea cu mulţi ani înainte, pe când se sprijinea de balustrada de pe faleza din Penzance, privind cum marea cenuşie spăla plaja presărată cu pietricele. "Termină şcoala, treci examenele şi apoi întoarce-te în Orientul Îndepărtat, alături de mami, tati şi Jess". Jess avea acum opt ani. Judith de-abia aştepta să-i revadă pe toţi.

Dar viitorul imediat îi pregătea şi alte lucruri bune:

sfârşitul anilor de şcoală, libertate şi vacanţa de vară. Şi în această privinţă, planurile fuseseră întocmite: două săptămâni în august petrecute în Porthkerris cu Heather Warren şi cu părinţii ei, iar mai târziu, poate, o vizită la mătuşa Biddy. Data acesteia nu fusese încă fixată. "Sună-mă şi anunţă-mă când vrei să vii", îi scrisese Biddy într-un răvaş. "Este o invitaţie deschisă, deci te las pe tine să stabileşti perioada"

Altminteri, Nancherrow. Ceea ce însemna Edward!

Judith stătea în sala sufocantă de întruniri şi fiinţa îi vibra de exaltare. Întâmplările de la Crăciun, avansurile lui Edward, în dosul draperiilor din camera de biliard şi ratate prin respingerea ei copilărească, "repararea" situaţiei jenante, precumpăniseră decisiv asupra relaţiilor dintre ei, Judith deschizându-şi tot mai larg inima şi îndrăgostindu-se cu patimă. Nu-şi închipuia cum un bărbat, atrăgător şi seducător, putea fi, totodată atât de înţelegător şi răbdător. Datorită lui, incidentul inofensiv, care ar fi putut provoca încurcături pline de neprevăzut, trecuse neobservat, precum alunecă apa la vale pe sub un pod. Gratitudinea şi admiraţia se împleteau cu iubirea. Afinitatea... (Judith căutase cuvântul în dicţionar. "Apropiere, potrivire între oameni datorită unor asemănări", se explica termenul acolo. "Înrudire de idei, de caractere")... era şi mai puternică. De asemenea, despărţirea jucase şi ea un rol hotărâtor. Întocmai ca o boare de vânt ce suflă într-o mică lumânare, separarea îndelungată făcuse ca flacăra să devină mai strălucitoare şi să ardă ca o limbă de foc. Judith nu-l văzuse pe Edward din ianuarie. El îşi petrecuse vacanţa de Paşti la o fermă din Colorado, invitat de un coleg din studenţie, un american ager care câştigase o bursă la Cambridge. Cei doi tineri navigaseră

la bordul vasului "Queen Mary" de la Southampton la New York şi apoi călătoriseră cu trenul până la Denver. Întreg voiajul i se păruse plin de aventuri ca în cărţile citite odinioară, şi, deşi nu obişnuia să corespondeze, îi trimisese lui Judith câteva rânduri pe ilustrate colorate viu, cu peisaje din Munţii Stâncoşi şi cu piei-roşii vânzând coşuri împletite. Judith păstra cu sfinţenie aceste suveniruri de preţ între foile jurnalului, alături de o fotografie sustrasă din albumul lui Loveday. Chiar dacă Loveday observase dispariţia acesteia, nu spusese nimic. Iar acum, Edward se afla în sudul Franţei, venit acolo direct de la Cambridge, împreună cu un grup de prieteni, să stea în vila mătuşii unuia dintre ei.

Când Diana le istorisise fetelor despre această ultimă poznă, se chinuia să surâdă, dar zâmbetu-i era jalnic şi clătina din cap a uimire, deşi clar încântată de popularitatea de care se bucura îndrăgitul ei fiu. "Este extraordinar, Edward cade totdeauna în picioare! Nu numai că îşi face doar prieteni bogaţi, dar toţi par să aibă case în cele mai exotice locuri. Şi, mai mult, îl invită la ei. Ceea ce este plăcut pentru Edward, dar puţin cam trist pentru noi ceilalţi. Nu contează. Să sperăm că la vară o să vină acasă" Judith nu se sinchisea. Ardoarea şi nerăbdarea de a-l revedea pe Edward erau parte a bucuriei resimţite.

Celălalt lucrú grozav de emoţionant care i se întâmplase era că domnul Baines declarase că Judith îşi poate cumpăra un mic automobil. Petrecându-şi vacanţa de Paşti fără Edward, ea învăţase să conducă şi trecuse testul, neaşteptat, de la prima încercare. Dar era cam dificil să găsească la Nancherrow vreo maşină disponibilă. Bentley-ul Dianei şi Daimler-ul colonelului ieşeau din discuţie, fiind amândouă atât de mari şi de

greoaie, încât Judith se temea să nu le lovească bara de protecţie. Iar mijlocul de transport al familiei era demodatul vagon militar, atât de imens încât îi lăsa impresia că ar conduce un autobuz.

Judith îi explicase astfel situaţia domnului Baines: "Dacă vreau să merg la târguieli, în Penzance, trebuie să aştept ca să mă ia cineva cu maşina şi adesea este un serios inconvenient". Domnul Baines se arătase deosebit de înţelegător. "Da, îmi dau seama", spusese el, chibzuind asupra problemei. În cele din urmă, ajunse la o hotărâre. "Ştii, Judith, cred c-ar trebui să ai o maşină proprie. Ai împlinit optsprezece ani, deci eşti perfect responsabilă. Şi, desigur, s-ar cuveni să te poţi mişca încoace şi încolo după cum pofteşti, fără a fi o povară pe capul familiei Carey-Lewis".

"Adevărat?" Judith nu-şi putea crede urechilor. "O maşină a mea, proprie?"

"Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?"

"Oh, mai mult decât orice pe lume, dar nu mi-am închipuit vreodată că o să-mi sugeraţi asta. Şi dacă îmi îngăduiţi să mi-o cumpăr, o voi îngriji, o voi spăla şi-i voi pune benzină. Şi-o voi folosi. Mă simţeam atât de frustrată când mami nu voia să conducă Austin-ul, fiindcă era înspăimântată. Existau aşa de multe lucruri minunate unde ne-am fi putut plimba, aşa de multe lucruri încântătoare de văzut, ca de pildă grădini sau plaje tăinuite. Dar nu reuşeam niciodată"

"Şi-o vei face întocmai?"

"Nu neapărat. Dar e nemaipomenit să ştiu că pot, dacă vreau. Şi mai e ceva care mă frământă de mult. E vorba de Phyllis, care lucra la noi când stăteam la Riverview. A avut o altă slujbă în Porthkerris, apoi s-a măritat cu prietenul ei şi acum locuiesc la Pendeen. El

este miner şi compania minieră le-a dat o căsuţă sărăcăcioasă. Au deja un copil şi mi-ar plăcea mult să merg s-o văd. Dacă aş avea o maşină, ar fi foarte simplu"

"Phyllis! Da, a răspuns la uşă când am venit în vizită la mama ta. Zâmbea totdeauna".

"Este o scumpă. Una dintre cele mai bune prietene. Am ţinut legătura, ne-am scris cărţi poştale, dar nu ne-am mai văzut de când ne-am luat adio în urmă cu patru ani. Chiar şi când stăteam în Porthkerris n-a fost posibil, fiindcă nu era decât un autobuz pe săptămână, iar distanţa mi se părea prea mare ca să merg cu bicicleta"

"E ridicol, nu-i aşa? spuse domnul Baines cu oarecare compasiune. Trăim într-o ţară mică şi totuşi suntem izolaţi unii de alţii, aidoma creaturilor de pe lună" Domnul Baines îi surâse. "O maşină a ta şi astfel totala independenţă mi se pare o necesitate şi nu un lux. Dar nu conta imediat pe asta. Mai întâi, termină-ţi şcoala, ia-ţi certificatul de absolvire şi vom cântări problema. Am să discut şi cu căpitanul Somerville"

Şi astfel fusese temporizată chestiunea. Dar Judith era plină de speranţă, fiindcă, la sfârşitul zilei, nu-şi putea imagina că unchiul Bob va spune nu.

Lui Judith îi trecu prin gând că dacă i-ar surâde oleacă norocul, şi-ar putea cumpăra maşina înainte de a se duce să stea la familia Warren şi deci s-ar deplasa singură la Porthkerris. De asemenea, şi lui Loveday i se oferise ospitalitate în veselul cămin de deasupra băcăniei, dar ea nu se obligase să accepte, întrucât avea un nou ponei de dresat şi diferite întreceri atletice şi curse la care plănuise să participe şi eventual să le câştige. Totuşi, dacă i se arunca momeala unei maşini noi cu care să călătorească, exista posibilitatea

ca Loveday să se hotărască să vină măcar pentru câteva zile. Gândul că ele singure vor goni de-a curmezişul ţinutului într-un mic automobil sport, de două locuri, cu valizele îngrămădite în portbagaj, era atât de ameţitor încât ar fi dorit să i-l împărtăşească numaidecât lui Loveday, numai că ea se afla cu două şiruri mai în faţă şi, prin urmare, trebuia să aştepte.

La şaptesprezece ani, Loveday părăsea pensionul St. Ursula. Nu fusese numită monitoare, şi, din punct de vedere academic, nu reuşise decât să treacă examenul de absolvire a studiilor secundare, fără a fi recomandată pentru universitate. Dar le dăduse limpede de înţeles părinţilor săi îndureraţi că, în lipsa lui Judith, nu vor mai suporta şederea la St. Ursula.

"Dar, scumpo, ce-o să ne facem cu tine ?" întrebase Diana vădit încurcată.

"O să rămân acasă"

"Pur şi simplu, nu se poate să trândăveşti aici. Te vei veşteji ca o legumă".

"Aş putea pleca în Elveţia, cum a făcut Athena"

"Dar ai spus totdeauna să nu te mai trimitem departe de casă"

"E altceva în Elveţia"

"Socot c-ar fi posibil. Deşi Athena nu s-a ales cu mare lucru. A învăţat doar să schieze şi s-a amorezat de instructorul ei"

"De-aia vreau să merg"

Diana se prăpădi de râs, îşi îmbrăţişă cea mai mică odraslă şi-i răspunse că se va mai gândi.

*

Ora două fix. Se iscă, deodată, puţină larmă în spatele sălii şi întreaga asistenţă se ridică în picioare,

răsuflând uşurată de parcă primise o binefacere. În sfârşit, începea festivitatea. Părea, gândi Judith, că participă la o nuntă, cu marea de flori aşternute în jur şi cu toată lumea în straie de gală, mamele făcându-şi vânt cu broşurica de imnuri, iar o gingaşă mireasă fiind pe punctul de a se ivi la braţul tatălui ei. Atât de puternică era această iluzie încât pe când episcopul păşea în fruntea micului alai, Judith se şi aştepta ca vreo orgă să intoneze o tocată sau altă compoziţie muzicală.

Desigur, nu exista nici o mireasă. Oficialităţile îşi ocupară locurile pe podium. Episcopul făcu câţiva paşi înainte şi rosti o scurtă rugăciune. Toată lumea şedea în picioare. Ceremonia continuă cu luările de cuvânt. (Preşedintele Consiliului Guvernatorilor perora la nesfârşit cu glas monoton, în schimb domnişoara Catto fu energică şi concisă, chiar amuzantă, descreţind frunţile şi iscând câteva hohote de râs, binevenite şi spontane.)

Împărţirea premiilor. Judith se gândi că ar putea primi Premiul de excelenţă la literatura engleză, ceea ce se şi întâmplă, apoi urcă din nou pe podium pentru a i se înmâna şi Premiul de excelenţă la istorie; o adevărată recompensă, întrucât nu se aşteptase nici pe departe. În cele din urmă, avea să fie anunţată distincţia onorifică pentru merite deosebite, mult râvnita Cupă Carnhayl.

Acum, Judith îşi înăbuşi cu greu un căscat. Ştia perfect de bine cine va obţine Cupa Carnhayl. Freda Roberts, care îşi petrecuse zilele secătuindu-şi tot repertoriul de ochi dulci şi de slugărnicii smerite, linguşind pe fiecare profesor în parte. Cupa Carnhayl, explică domnişoara Catto cu vocea-i răspicată, era acordată în fiecare an acelei eleve care, aprobată prin vot de întregul corp didactic, contribuise în cea mai

mare măsură la procesul de instrucţie. Şi nu numai din punctul de vedere al rezultatelor la învăţătură, ci mai ales din perspectiva celor trei C esenţiali: capacitate, caracter şi competenţă. "Iar câştigătoarea din acest an este... Judith Dunbar"

Judith rămase gură-cască, privind nedumerită şi buimacă. O fată o înghionti în coaste şi-i spuse: "Du-te, proasto!" Se urni anevoie pentru a treia oară şi, simţind că i se înmoaie genunchii, îşi croi drum să-şi culeagă prestigiosul trofeu. Picioarele îi şontâcăiau în mers şi se poticni când urcă treptele, aproape gata-gata să se împiedice şi să cadă.

— Bravo, felicitări, îi spuse Lady Beazeley, zâmbindu-i radioasă şi Judith luă cupa, făcu o reverenţă şi se înapoie la locul ei într-un ropot de aplauze, simţind că obrajii îi erau împurpuraţi şi-i ardeau ca focul.

În sfârşit, imnul şcolii. Profesoara de muzică atinse o coardă a pianului pentru a da tonul, toată lumea se ridică în picioare şi opt sute de glasuri se înălţară la unison:

"Acelui care-i brav şi cu voinţă
Să sfarme-n luptă orice metereze,
Uraţi-i, dragi prieteni, cu credinţă
Magistrul în victorii să-şi urmeze"

Forţa muzicii exercitase totdeauna o înrâurire adâncă asupra lui Judith, prilejuindu-i stări sufleteşti de tristeţe sau de bucurie. Acum, încheiase o perioadă din viaţă şi ştia că ori de câte ori va mai asculta cuvintele înălţătoare ale poemului compus de John Bunyan îşi va reaminti fiecare amănunt al acestui moment: după-amiaza fierbinte de vară, mireasma florilor, vibrarea vo-

cilor. Era greu să-şi dea seama dacă se simţea tristă sau fericită.

"De când Tu, Doamne, pe pământ
Pogori asupra noastră duhu-Ţi sfânt,
Cunosc că prin sfârşitul meu obştesc
Eu viaţă veşnică în ceruri moştenesc".

Fericire ! Era fericită. Cu vitalitatea tinereţii, spiritul ei tindea spre culmi. Şi cântând, un alt gând senin îi străfulgeră prin minte. Odată cu primirea Cupei Carnhayl, era stăpână pe situaţie şi îndreptăţită să intre în posesia unei maşini, înainte ca ea şi Loveday să pornească la drum spre Porthkerris. Vor merge împreună. Două prietene, absolvente de şcoală, deja adulte în toată firea.

"Şi-apoi himere făr' de umbră vor pieri
Şi nu mă tem de-a lumii vorbă cu venin
Căci voi trudi din noapte până-n zi
Să fiu cum mi-am dorit, un pelerin".

*

Serbarea de sfârşit de an se isprăvise, mulţimea plecase, şcoala şi dormitoarele erau pustii. Numai Judith rămăsese în urmă. Şedea pe pat şi-şi aranja lucrurile în sacoşă, trăgând de timp până la ora şase, când avea întâlnire în biroul directoarei, ca să-şi ia rămas bun de la domnişoara Catto. Geamantanele şi cufărul ei uzat erau deja în drum spre conacul familiei Carey-Lewis, burduşite în Daimlerul colonelului. Mai târziu, după ce domnişoara Catto sfârşea ce voia să-i spună, domnul Baines se oferise de bună voie să vină

şi s-o conducă la Nancherrow. Răstimpul petrecut împreună cu el în maşină, pe când vor rula pe şosele, va fi un prilej minunat să exercite presiuni în vederea cumpărării automobilului sport.

Terminând cu pusul flecuşteţelor în sacul de mână, Judith traversă dormitorul şi se duse să privească pe fereastra deschisă. Văzu pajiştile aride povârnindu-se până spre terenurile de tenis şi încurcatele tufărişuri din preajmă. Toate urmele petrecerii din grădină fuseseră îndepărtate, iar umbrele amurgului începeau să se întindă peste iarba bătătorită. Se gândi la după-amiaza când zărise aceste locuri pentru prima oară; ziua când venise cu mama să dea târcoale în taină. În retrospectivă, cei patru ani scurşi de atunci trecuseră mai repede decât îşi imaginase Judith vreodată şi, totuşi, într-un anume chip, acea amiază de demult i se părea aşa de îndepărtată de parcă trăise o viaţă întreagă.

Şase fără cinci minute. Era timpul să plece. Recuperându-şi sacoşa, părăsi dormitorul pustiu şi coborî la parter. Marea scară i se părea dezolantă şi totul în jur încremenise într-o stranie linişte. Nici murmur de glasuri, nici dangăt de clopot, nici triluri de gamă din sala de muzică, pe când fetele repetau în cor. Ciocăni în uşa biroului, iar domnişoara Catto îi strigă: "Intră" şi Judith îşi găsi directoarea nu la masa de lucru, ci instalată comod în fotoliul îndreptat spre fereastră şi odihnindu-şi picioarele pe un taburet. Citise "The Times", dar, când apăru Judith îl împături şi-l lăsă pe podea.

— Judith! Vino! N-am de gând să sar în picioare fiindcă sunt istovită. Domnişoara Catto îşi lepădase pe birou toga şi toca şi acum înfăţişarea ei era destul de diferită fără acele însemne de ceremonie. Judith putu să-i admire rochia de mătase, îi observă gambele bine

proporţionate, acoperite de ciorapi fini. Pantofii comozi din marochin belumarin aveau tocuri joase şi catarame de argint şi, relaxându-se după o zi extenuantă, domnişoara Catto arăta pe cât de feminină pe atât de atrăgătoare, iar lui Judith îi trecu prin minte că era într-adevăr mare păcat că domnul Baines avea soţie şi familie.

— Nu mă mir că sunteţi obosită. N-aţi avut o clipă de răgaz toată ziua.

Între jilţuri se afla o măsuţă pe care fuseseră aşezate o tavă de argint, o sticlă de vin de Xeres şi trei pahărele. Judith se încruntă când le zări. În această încăpere sobră nu simţise niciodată măcar o uşoară abureală de băutură. Domnişoara Catto îi sesiză surprinderea şi-i zâmbi.

— Cele trei pahare sunt pentru noi două şi pentru domnul Baines, când se va ivi. Dar n-o să-l aşteptăm. Draga mea, te rog toarnă tu şi apoi ia loc.

— N-am băut niciodată vin de Xeres.

— Ei bine, ăsta-i momentul potrivit să-l guşti. Şi cred că amândurora ne va face bine. Aşa că Judith turnă în pahare, apoi se înfundă în pernele celui de-al doilea fotoliu. Domnişoara Catto închină în cinstea ei.

— Pentru tine şi viitorul tău, Judith.

— Vă mulţumesc.

— Şi înainte să uit, felicitări pentru câştigarea Cupei Carnhayl. Şi reţine, a fost un scrutin aproape în unanimitate, deci absolut nimic de-a face cu mine.

— Alegerea m-a luat pe neaşteptate... Credeam că Freda Roberts o va obţine. Şi era cât pe ce să cad pe treptele alea nenorocite...

— Păi, nu te-ai prăbuşit şi asta-i tot ce contează. Acum, care ţi-e programul în vacanţă?...

Vinul de Xeres era bun. O căldură plăcută i se răspândea prin trup şi Judith se simţea destinsă şi în largul său. Îşi încolăci picioarele, ceea ce n-ar fi cutezat înainte, şi-i spuse domnişoarei Catto planurile:

— La început, plec la Nancherrow, apoi doamna Warren m-a invitat la Porthkerris pentru două săptămâni.

— Ah, la prietena ta Heather! O să-ţi placă acolo. Domnişoara Catto nu uita niciodată numele unei persoane.

— Da, au chemat-o şi pe Loveday, dar ea nu se poate hotărî dacă să vină sau nu.

— Tipic pentru Loveday! Domnişoara Catto râse. Poate-i intimidată?

— Nu, nicidecum. Este vorba despre noul ei ponei. De altfel, a mai fost şi înainte împreună cu mine la Porthkerris. O dată am stat o zi, iar a doua oară, o săptămână întreagă.

— Şi s-a distrat bine Loveday?

— Nemaipomenit. Am rămas oarecum surprinsă.

— Trei într-o prietenie nu reprezintă câteodată un număr prea bun.

— Ştiu, dar Loveday şi Heather s-au înţeles repede şi uşor, iar domnul şi doamna Warren o consideră pe Loveday o fată cu personalitate. Şi fraţii lui Heather au tachinat-o şi au şicanat-o, însă ei i-a plăcut şi s-a comportat de minune.

— E bine pentru ea să mai iasă din atmosfera cam rarefiată de-acasă. Să vadă cum trăiesc alţi oameni şi să se acomodeze cu alt mod de viaţă.

— Sper că o să vină şi Loveday. Şi poate vom putea merge împreună cu maşina mea. V-a spus ceva domnul Baines în legătură cu asta?

— Parcă a făcut o aluzie.

— A fost ideea lui. Susţine că trebuie să fiu independentă şi poate dacă trec examenele de admitere la universitate... Judith ezită, nedorind să pară infatuată sau lăudăroasă. Dar acum, c-am câştigat Cupa Carnhayl?... Înţelegând-o, domnişoara Catto izbucni în râs.

— Aşa cred şi eu ! Realizează ce ţi-ai pus în gând, cât timp te sprijini pe fapte. Independenţă! Ce bucurie! Acum, mai spune-mi. Ce alte planuri ţi-ai mai făurit?

— Probabil voi merge să stau un timp la mătuşa Biddy. Unchiul Bob este pe mare şi Ned s-a înrolat pe nava Royal Oak, deci ea se bucură să-i ţină cineva companie. Ne-am gândit să ne ducem la Londra vreo două zile, ca să mă ajute să-mi cumpăr nişte haine pentru Singapore. Nu pot pleca acolo îmbrăcată prost.

— Bineînţeles că nu. Dar promite-mi un lucru. Nu te îndrăgosti cât timp eşti în Singapore, nu te căsători şi nu renunţa la Oxford. Ai toată viaţa înainte să iubeşti, să te măriţi, dar nu vei mai avea altă dată prilejul să intri la universitate.

— Domnişoară Catto, n-am intenţia să mă mărit mult timp de-acum încolo. Cu siguranţă nu înainte de-a împlini douăzeci şi cinci de ani.

— Bravo! Şi fereşte-te de idile la bordul vasului. Eu n-am avut niciodată una, dar am auzit că sunt fatale.

— N-am să uit.

Domnişoara Catto surâse blând.

— O să-ţi duc dorul, îi spuse ea lui Judith. Dar e viaţa ta şi-i timpul să-ţi continui drumul, să hotărăşti de una singură, să-ţi fixezi propriile norme şi reguli, în loc să ţi le stabilească alte persoane. Ţine minte doar, cel mai important lucru este să fii statornică faţă de tine

însăţi. Dacă respecţi acest principiu, nu se poate să greşeşti.

— Aţi fost întotdeauna atât de bună...

— Scumpa mea copilă, ce absurditate! Pur şi simplu mi-am făcut datoria.

— Nu, mai mult decât atât. Şi întotdeauna m-am simţit stânjenită fiindcă nu v-am onorat invitaţia de-a sta la părinţii dumneavoastră în Oxford. Mi-ar fi plăcut mult să merg, să-i cunosc, dar într-un fel...

Judith şovăi. Domnişoara Catto râse:

— Ţi-ai găsit o familie-surogat. Un aranjament cu mult mai potrivit şi mai mulţumitor. La urma urmei, o directoare nu poate decât îndruma într-o anumită direcţie. Simţământul de intimitate familială şi de aparenţă trebuie să fie insuflat de altcineva. Privindu-te acum, aş spune că doamna Carey-Lewis a făcut o treabă excelentă. Dar, în acelaşi timp, cred că-i timpul să te reîntorci la familia ta. Acum...

În acest punct, conversaţia le fu întreruptă de o bătaie viguroasă în uşă şi de apariţia domnului Baines.

— Nu deranjez?...

— Câtuşi de puţin, răspunse domnişoara Catto.

Domnul Baines îşi sprijini prietenește mâna pe umărul lui Judith.

— Şoferul domnişoarei s-a prezentat la datorie. Nu-i prea devreme, sper?

Domnişoara Catto surâdea binevoitor numai cu un colţ al gurii.

— Tocmai beam un pahar fortifiant cu vin de Xeres. Luaţi loc şi staţi cu noi o clipă. Ceea ce domnul Baines şi făcu. Se instală comod, acceptă băutura, îşi aprinse o ţigară, părând mai în vervă decât oricând. Începură să discute. El o felicitase deja pe Judith, în timpul

petrecérii din grădină, pentru câştigarea Cupei Carnhayl şi nu mai aduse vorba despre asta, dar se grăbi s-o laude pe domnişoara Catto pentru reuşita şi buna desfăşurare a festivităţii.

— În mod cert, am fost blagosloviţi cu o vreme însorită, sublinie domnişoara Catto. Aş dori ca vreun editor să publice discursurile anuale ale Preşedintelui Consiliului Guvernatorilor. Cine vrea să asculte despre putrezirea grinzilor din capelă? Sau despre epidemia de pojar din trimestrul al doilea?

Domnul Baines râse.

— E un soi de obligaţie. Când se ridică să vorbească la întrunirile Consiliului districtual, toată lumea începe să moţăie...

Dar, în cele din urmă, veni timpul să încheie discuţia. Paharele cu vin de Xeres fură golite şi domnul Baines se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plecăm.

Se sculară din fotolii.

— N-o să vă conduc, îi spuse domnişoara Catto lui Judith. Detest despărţirile. Dar te rog să ţinem legătura şi înştiinţează-mă din când în când ce faci.

— Desigur.

— Şi-ţi urez vacanţă plăcută.

— Şi eu dumneavoastră.

— La revedere, draga mea.

— La revedere, domnişoară Catto.

Îşi strânseră mâinile. Nu se sărutară. De fapt, nu se sărutaseră niciodată. Judith se întoarse şi ieşi din odaie, iar domnul Baines, care-o însoţea ca o umbră, închise uşa în urmă. Domnişoara Catto rămase singură. Stătu o clipă nemişcată, cufundată în gânduri; apoi culese de pe jos ziarul pe care-l aruncase când se ivise

Judith. Ştirile erau din ce în ce mai grave pe zi ce trecea. Două mii de soldaţi nazişti dintr-un regiment de gardă, bănuiţi a fi înarmaţi, intraseră deja în Danzig. Mai devreme sau mai târziu, Hitler avea să invadeze Polonia, întocmai cum anexase Cehoslovacia şi Austria. Şi asta va însemna un război, iar o întreagă generaţie de tineri, a căror viaţă plină de promisiuni de-abia începea să înflorească, vor fi traumatizaţi şi jertfiţi în acest cumplit conflict.

Domnişoara Catto împături cu grijă ziarul şi-l puse pe birou. Era necesar, ştia prea bine, să-şi păstreze tăria morală şi dârzenia, dar în momente ca acestea, imediat după ce Judith plecase pentru totdeauna, tragedia imensei pierderi de vieţi pe care avea s-o cunoască omenirea îi sfâşia inima de durere.

Toga şi toca zăceau unde le aruncase. Acum, le adună, le mototoli şi le strânse la piept de parcă ar fi căutat alinare. Serbarea şcolară de împărţire a premiilor era o corvoadă care se repeta an de an şi care o extenua totdeauna; n-avea totuşi motive să se simtă atât de chinuită şi de îndurerată. Deodată, lacrimile îi izvorâră în ochi şi, pe când îi şiroiau încet pe obraji, îşi îngropă faţa în stofa aspră şi neagră, înăbuşindu-şi furia împotriva războiului iminent; jelind tinerii, pe Judith, şi toate împrejurările favorabile care vor fi irosite pentru totdeauna.

August, o dimineaţă umedă de luni. O ploaie torenţială şi rece de vară răpăia îndârjit deasupra conacului Nancherrow. Plutind în voia vânturilor dinspre sud-est, nori cenuşii şi joşi întunecau stâncile şi

marea, iar pomii încărcaţi de frunze se înclinau până la pământ şi şiroiau de apă. Tot mai deşi, stropii se scurgeau pe jgheaburi şi săptămânala spălare a rufelor fu amânată pentru altă zi. Nimeni nu se plângea. După un val de secetă, răcoarea dulceagă era bine venită. Ploaia cădea cu bulbuci mari şi florile, fructele şi zarzavaturile însetate absorbeau umezeala cu recunoştinţă, iar aerul era plin de mireasma incomparabilă a pământului jilav.

Loveday, urmată îndeaproape de Tigru, ieşi afară pe uşa de la bucătăria auxiliară, păşi în curte şi se opri o clipă să smârcăie de câteva ori, trăgând pe nas şi umplându-şi plămânii de aer proaspăt şi reconfortant. Purta cizme de cauciuc şi o veche manta de ploaie, trasă la repezeală peste şort şi peste puloverul dungat din bumbac, dar capul îi era descoperit şi, pe când porni în direcţia fermei Lidgey, picăturile îi umeziră părul, cârlionţându-i şi mai tare zulufii negri.

Apucă pe drumeagul care ducea spre grajduri, dar coti înainte de-a ajunge acolo, urmând poteca brăzdată de făgaşe care se deşira spre ţinuturile mlăştinoase. Aici, zidurile vechi de piatră, acoperite cu licheni, erau separate de cărare printr-un şanţ adânc, acum mustind de apă, unde creşteau arbuşti spinoşi de grozamă în desişuri cu vâlvătăi de flori galbene şi miros de migdală. De asemenea, erau puzderie de degetariţe purpurii, nalbe pestriţe şi caprifoi încâlciţi. Rocile de granit erau spuzite de pete catifelate de muşchi de culoarea şofranului. Dincolo de ziduri, se întindeau imaşurile unde păşteau vacile de lapte din rasa Guernsey ale domnului Mudge, iarba strălucitor de verde se unduia în legănarea vântului printre bolovani răzleţi, cu creste aidoma spinărilor de balene, iar în văzduh pes-

căruşii se roteau şi ţipau, goniţi spre interiorul ţinutului de vitregia vremii.

Lui Loveday îi plăcea ploaia. Se obişnuise cu ea şi chiar o înviora. Tigru alerga înainte şi-l urma iuţindu-şi paşii pe măsura freneziei lui dezlănţuite. După un timp, se încălzi şi-şi descheie mantaua, lăsând-o să-i fâlfâie pe lângă trup ca o pereche de aripi inutile. Îşi continuă drumul pe poteca şerpuită spre culmea dealului. Lidgey se întindea în faţă, dar nu putea zări ferma din pricina pâclei de nori. Ceea ce nu conta fiindcă ştia că se afla acolo, după cum cunoştea totul la Nancherrow, gospodăriile ţărăneşti şi moşia, mai ceva ca propria-i palmă. Acrii de pământ ai tatălui reprezentau lumea ei şi, chiar cu ochii legaţi, ştia că poate găsi cu bine calea în orice colţ s-ar fi aflat. Până şi de-a lungul tunelului ţesut de revent, prin cariera de piatră sau peste stânci, până la golfuleţ.

În fine, ultimul meandru al potecii, şi ferma Lidgey se desenă vag în zare prin obscuritate; masivă şi teşită, cu acareturi, grajduri şi cocini de porci. Fereastra de la bucătăria doamnei Mudge lucea ca o candelă gălbuie şi deloc surprinzător, ţinând seama de întunecimea din jur, mai ales că bucătărioara cu pricina părea cufundată chiar şi în zilele însorite într-o beznă perpetuă. Loveday ajunse la poarta ogrăzii şi se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea. Tigru intrase deja înaintea ei, aşa că traversă şi ea curtea înnoroită, plină de bălegar fetid. În mijlocul bătăturii, aburea uşor o platformă de gunoi de grajd pus la fermentare ca să se facă numai bun de împrăştiat pe câmp. De jur împrejurul grămezii, găinile maronii ale doamnei Mudge cârâiau şi scurmau cu ciocul, ciugulind grăunţe şi râme, iar în vârful mormanului, stătea băţos în gheare un cocoş bătând

falnic din aripi şi cântând la cucuriguri de mama focului. Loveday îşi croi drum printre pietrele alunecoase de pavat şi intră pe cea de-a doua poartă în grădina fermei. O potecuţă pietruită ducea spre uşa principală şi aici îşi scoase cizmele de cauciuc şi pătrunse înăuntru în ciorapi. Tavanul era jos şi micul vestibul slab luminat. O scară de lemn urca la etaj. Puse mâna pe clanţa uşii de la bucătărie, o apăsă şi fu asaltată de aromele bucatelor gătite de doamna Mudge: ciorbă de legume şi pâine de casă.

— Doamnă Mudge?

Doamna Mudge se afla acolo, stând la chiuvetă şi curăţând cartofi, înconjurată ca totdeauna de un soi de haos. La un capăt al mesei, rulase coca pentru plăcinte, dar cum bucătăria era folosită şi ca salon, în celălalt capăt fuseseră îngrămădite ziare, eşantioane de seminţe, broşuri cu articole de fierărie, note de plată încă neachitate.

Cizme murdare se înşiruiau lângă sobă, şervete atârnau deasupra, rufărie de tot felul se zvânta pe o frânghie ridicată pe un scripete până sub tavan. Izmenele lungi ale domnului Mudge săreau în ochi dintre toate celelalte rufe. De asemenea, era acolo un dulap vopsit în albastru, ale cărui policioare gemeau nu numai de văsărie de porţelan desperecheată, ci şi de cărţi poştale încreţite, cutioare cu pastile împotriva viermilor intestinali, scrisori vechi, lese pentru câini, o seringă, un telefon demodat, un coş cu ouă pătate de noroi, aşteptând să fie spălate. Găinilor doamnei Mudge nu le păsa unde ouau şi locul lor preferat era în spatele cuştii câinelui ciobănesc.

Loveday nu prea băgă în seamă debandada. Bucătăria de la Lidgey arăta întotdeauna la fel, oarecum intimă şi

tihnită, şi ei îi plăcea. Şi, de asemenea, doamna Mudge era dezarmant de neglijentă, stând acolo flancată de tigăi arse, mâncăruri din carne de pasăre, toate oalele şi cănile nespălate de dimineaţă. Se încinsese cu un şorţ şi se încălţase cu cizme de cauciuc pe care, de altfel, le purta tot timpul, fiindcă ieşea şi intra în casă neîncetat, aruncând firimituri găinilor, aducând surcele ori cărând coşuri cu rufe murdare în spălătorie, şi deci nu merita osteneala să şi le tot scoată. Podeaua scorojită şi carpetele uzate erau în permanenţă pătate şi soioase, dar jegul nu ieşea prea mult la iveală, iar domnul Mudge şi Walter, bine hrăniţi şi îngrijiţi cum erau, n-aveau motive să se plângă şi să-şi bată capul cu asemenea chestiuni banale. (Totuşi, Loveday ştia, căşăria de care răspundea doar doamna Mudge, era imaculată, curăţată şi dezinfectată conform regulilor de igienă. Ceea ce era, desigur, bine, având în vedere numărul mare de oameni care consumau laptele, untul şi smântâna de aici.)

Doamna Mudge întoarse capul, ţinând într-o mână un cartof şi în cealaltă briceagu-i fatal, un cuţitaş vechi şi ascuţit pe tocilă.

— Loveday! Ca totdeauna, părea încântată. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât o pauză neaşteptată. Un bun pretext de a pune ibricul cu ceai pe foc şi de a se întinde la bârfă. Păi, ce surpriză plăcută!

Doamna Mudge era ştirbă. Desigur, avea proteză dentară, dar o purta numai la ocazii speciale ca de pildă la praznicele bisericeşti, când se căznea să molfăie picromigdalele bine glazurate. Aşa, fără dinţi, arăta cu mult mai bătrână, dar, în realitate, era încă destul de tânără, de-abia împlinise patruzeci de ani. Părul îi şedea drept şi lins, iar pe cap avea o bonetă cafenie

pe care o purta cu tot atâta consecvenţă şi din aceleaşi motive ca şi cizmele de cauciuc.

— Te-ai trezit demult, nu-i aşa, pe vremea asta urâtă?

— Am venit cu Tigru. Vă supăraţi dacă intră şi el? Ceea ce era o întrebare de-a dreptul prostească, fiindcă Tigru se afla deja înăuntru, ud leoarcă şi adulmecând găleata cu resturi pentru porci. Doamna Mudge îl sudui prieteneşte şi-l alungă cu piciorul, aşa că el se retrase pe zdreanţa din faţa sobei şi începu a se curăţa, lingându-şi tacticos blana împroşcată de noroi.

Loveday îşi lepădă pelerina de ploaie, o azvârli pe un scaun, apoi întinse mâna, rupse o bucăţică de cocă crudă şi o mestecă. Doamna Mudge râse pe înfundate.

— N-am mai văzut altă fetişcană căreia să-i placă aluatul crud.

— E delicios.

— Vrei o ceaşcă de ceai, nu?

Loveday înclină aprobator din cap, nu fiindcă ar fi dorit neapărat, dar băutul ceaiului cu doamna Mudge devenise aproape o tradiţie.

— Unde-i Walter?

— Pe câmp, cu taică-su. Doamna Mudge abandonă curăţatul cartofilor, umplu ibricul cu apă şi-l puse la fiert. Voiai să-l vezi, nu-i aşa?

— Păi, nu era la grajduri de dimineaţă şi, până să ajung eu acolo, el deja scosese caii.

— S-a dus la staul de cu zori, pentru că tătâne-su voia să-l ajute să cârpească unul dintre ziduri. Două vaci au scăpat aseară pe drum, bestii afurisite. De ce-l cauţi pe Walter?

— Doar ca să-i spun ceva. Dar poţi dumneata să-i transmiţi mesajul. Plec mâine la Porthkerris pentru o

săptămână, aşa că el trebuie să se îngrijească de cai. Însă-i destul fân şi ieri seară am curăţat padocurile.

— O să-i spun. Am să-l bat la cap ca să fiu sigură că nu uită. Doamna Mudge luă de pe etajeră cutia cu ceai, împodobită cu însemnele regalităţii, şi apoi ibricul maroniu de pe sobă. De ce pleci la Porthkerris?

— Am să stau la familia Warren cu Judith. M-au invitat şi pe mine. Judith rămâne acolo două săptămâni şi eram gata-gata să refuz, dar m-am gândit c-ar putea fi distractiv. Însă sunt puţin întristată că-mi părăsesc noul ponei, dar tati a spus c-ar trebui să mă duc. În plus, n-o să vă vină a crede, doamnă Mudge, eu şi Judith vom merge singure cu maşina. Judith a plecat de dimineaţă cu domnul Baines, avocatul, să-şi cumpere un automobil sport. Şi are doar optsprezece ani. Nu credeţi că-i o fată norocoasă? Şi încă unul nou-nouţ, nu la mâna a doua.

Zăngănind ceştile şi farfurioarele, doamna Mudge se opri la această veste cu gura căscată.

— O maşină a ei! De neînchipuit, nu-i aşa? Şi să porniţi la drum, două domnişoare, de capul vostru! Sper numai să n-aveţi un accident şi să nu muriţi cu zile. După ce pregăti ceaiul, doamna Mudge luă dintr-o oală de pământ o jimblă cu şofran din care tăie felii groase cât degetul. Familia Warren? E vorba de Jan Warren, băcanul?

— Exact. Are o fiică pe care o cheamă Heather. Este prietena lui Judith de când erau la şcoala din Porthkerris. Heather are şi doi fraţi chipeşi, pe nume Paddy şi Joe.

Doamna scoase un ţipăt de bucurie.

— Oh... deci de-asta te duci!

— Of, doamnă Mudge, nu-i adevărat. Asta-i o prostie!

— Bineînţeles, nu-i cunosc prea bine, dar Warrenii sunt veri îndepărtaţi de-ai mei. Daisy Warren era verişoara mătuşii mele Flo. Mătuşa Flo s-a măritat cu unchiul Bert. Familie numeroasă, Warrenii ăştia. Iar Jan Warren era în tinereţe un crai sălbatic ca un ţap de munte, nici unul dintre noi nu credea că o să se aşeze la casa lui.

— Este încă groaznic de sâcâitor.

Doamna Mudge turnă ceaiul, trase un scaun şi se puse temeinic pe trăncăneală.

— Ce se mai petrece pe la conac? E arhiplin pe-acolo, nu-i aşa?

— Dimpotrivă. Suntem numai tati, Judith şi cu mine. Athena este încă la Londra, Edward se distrează grozav în sudul Franţei şi, ca de obicei, nu ştim când se întoarce acasă.

— Dar mama ta?

— A plecat ieri la Londra. S-a urcat în Bentley şi l-a luat şi pe Pekoe cu ea. Loveday îşi crispă faţa.

— S-a dus la Londra? Doamna Mudge părea uluită din cale-afară. Acum, când aţi venit toţi acasă, în mijlocul vacanţei? Într-adevăr, Diana Carey-Lewis nu mai făcuse niciodată un asemenea lucru. Dar Loveday, deşi se simţea contrariată de dezertarea mamei sale, gândea că o înţelege.

— Între noi vorbind, doamnă Mudge, cred că era puţin deprimată şi tristă. Avea nevoie să evadeze din mediul ăsta. Athena o înveseleşte întotdeauna şi bănuiesc că-şi dorea o schimbare.

— Păi, de ce să vrea o schimbare?

— Ei bine, trebuie să recunoaştem, totu-i cam demoralizant în ultimul timp, nu? Mă refer la ştiri, toată lumea discută despre război, Edward s-a înrolat ca re-

zervist în Forţa Aeriană Regală şi cred că asta a înspăimântat-o. Iar tati e puţin abătut şi insistă să asculte toate buletinele de ştiri de la cap la coadă. Acum se sapă adăposturi antiaeriene în Hyde Park şi tăticu înclină să creadă că vom fi cu toţii gazaţi. Realmente, viaţa nu mai este la fel de amuzantă. Aşa că, mama şi-a făcut bagajul şi a plecat.

— Cât timp are de gând să stea?

— Oh, nu ştiu. O săptămână, poate două. Socot că atâta timp cât simte nevoia.

— Păi, dacă-i aşa de neliniştită, mai bine că şi-a căutat de drum. Vreau să zic, nu-i ca şi cum şi-ar fi dorit, nu-i aşa? Mai ales ştiind că aici Nettlebed şi Mary Millyway se îngrijesc de toate cele. Doamna Mudge trăgea din când în când, cu sorbituri zgomotoase, câte o înghiţitură din ceaşca de ceai, apoi, gânditoare, înmuie felia de pâine cu şofran în ceea ce mai rămăsese. Îi plăcea să mănânce totul, zemos şi terciuit ca piureul, din pricină că n-avea dinţi. Nu ştiu, dar timpurile sunt cu adevărat mai grele pentru noi toţi. Presupun doar că Walter n-o să fie chemat la oaste. Cultivarea pământului e o ocupaţie strategică, aşa spune taică-su. El nu poate administra ferma de unul singur.

— Şi dacă se înrolează şi el?

— Cine? Walter? Doamna Mudge pufni cu dispreţ orgolios. N-o să dea iureş să se ofere voluntar. Nu i-a plăcut niciodată să i se comande. Când era la şcoală, căuta buclucul cu lumânarea, numai în ciuda regulilor şi regulamentelor. Nu-l văd pe Walter spunând te miri cărui sergent major "Să trăiţi, dom'le, am înţeles" Nu, nicidecum. Mai bine stă aici. E de mai mare folos.

Loveday îşi termină ceaiul. Se uită la ceas.

— Oh, Doamne, cred că-i timpul să purced spre

casă. Mai e ceva. Trebuie să iau un bidon cu smântână fiindcă doamna Nettlebed vrea să facă la cină o prăjitură cu zmeură. De asta am venit şi ca să-i spun lui Walter de plecare.

— Păi, dacă vrei să-ţi iei singură, e destulă smântână în lăptărie. Dar bagă de seamă să-mi aduci bidonul înapoi.

— Nu pot, fiindcă plec mâine. O să-i zic însă doamnei Nettlebed.

*

Căşăria friguroasă strălucea de curăţenie şi mirosea a săpun carbolic pe care doamna Mudge îl folosea ca să frece podelele din ardezie. Loveday găsi smântâna şi umplu un bidon cu polonicul. Refuzând să intre, Tigru scâncea în uşa deschisă şi se extazie deodată ca-ntr-o explozie de bucurie când ea ieşi în curte, rotindu-i-se în cercuri şi gudurându-i-se de parcă s-ar fi crezut abandonat pentru totdeauna. Loveday îi spuse că era prost, iar el se aşeză pe labele din spate, cu ochii parcă numai zâmbet.

— Hai, prostovanule, trebuie să mergem acasă. Ea străbătu ograda, se căţără pe gard şi stătu o clipă acolo, pe stinghia de sus. Cât timp sporovăise cu doamna Mudge, vântul se înteţise alungând norii, iar ploaia se mai domolise oleacă. Undeva, deasupra pâclei, soarele prinse a străluci, răspândind raze de lumină, aşa cum apăreau zugrăvite în imaginile din Biblie. Ceaţa, ca o pânză nebuloasă, se risipea şi acum era posibil să zărească marea încă argintie.

Loveday se gândi la Walter şi la iminenţa războiului şi se simţi recunoscătoare că nu va părăsi Nancherrow devenind soldat, fiindcă el aparţinea acelor

locuri, era parte a tuturor experienţelor ei de viaţă, iar ea se temea de schimbări. În plus, îl îndrăgea foarte mult. Walter era bădărănos, nerafinat şi spurcat la gură şi se zvonea că începuse să-şi piardă prea multe seri într-o cârciumă din Rosemullion. Totuşi, el rămânea o prezenţă statornică în existenţa ei şi unul dintre puţinii tineri pe care-i cunoştea şi cu care se simţea la largul său. Chiar de când plecase la şcoala elementară, Edward adusese mulţi prieteni acasă în vizită, dar lui Loveday toţi i se păreau veniţi dintr-o lume diferită, cu glasurile lor tărăgănate, cu ifose de protipendadă şi câteodată cu purtări excesiv de formale. În timp ce Loveday se înnămolea la grajduri şi călărea cu Walter ori cu tatăl ei, junii boemi trândăveau în şezlonguri sau jucau tenis cu mare plictis, iar conversaţiile lor la cină se referau la oameni pe care ea nu-i ştia, nu-i întâlnise niciodată şi nici nu dorea să-i cunoască.

În ciuda manierelor lui sălbatice şi necizelate, Walter o atăgea în toate privinţele. Câteodată, când ţesăla caii sau descărca fânul, Loveday îl privea pe furiş, observând plină de încântare vigoarea şi naturaleţea trupului său, braţele-i vânjoase şi arse de soare, ochii negri, părul ca pana corbului. Era asemeni unui ţigan frumos din romanul lui D. H. Lawrence, iar primii fiori de sexualitate fizică, un soi de gol în stomac, îi fuseseră stârniţi de prezenţa lui Walter. Era cumva la fel ca în cazul fraţilor Warren din Porthkerris: vocile lor cu accent specific limbii cornice, glumele grosolane şi şicanele mărunte n-o intimidau şi nu o plictiseau. Îi trecu prin minte că, pesemne, această preferinţă pentru... căută cuvântul potrivit... clasele inferioare era oribilă. Mai rău, pentru cei prost educaţi. Înclinaţia ei spre oamenii obişnuiţi avea oarecare legătură cu modul în

care fusese crescută, păzită ca o comoară şi răsfăţată în raiul de la Nancherrow. Fie ce-o fi. Era taina ei pe care nu o împărtăşise nici lui Judith, nici Athenei.

Walter! Se gândi la război. În fiecare seară, toţi ascultau vrând-nevrând ştirile de la ora nouă şi de fiecare dată evenimentele din lume păreau să se înrăutăţească. Totul era ca un semnal al unei calamităţi nemaipomenite – un cutremur pustiitor sau un incediu groaznic – fără ca nimeni să poată face ceva pentru a le preveni. Dangătele orologiului Big Ben bătând fix la ora nouă începuseră să-i răsune în urechi ca surlele din ziua judecăţii de apoi. Loweday era mult mai preocupată de pericolul iminent al războiului decât bănuia oricare dintre membrii familiei, totuşi nu-şi putea imagina cum va fi, mai ales în privinţa repercusiunilor asupra căminului şi celor dragi, asupra vieţii de fiecare zi. Nu avusese niciodată o imaginaţie bogată, fiind totdeauna neajutorată când trebuia să scrie eseuri sau compuneri literare. Vor cădea bombe din avioane de luptă, vor fi explozii, casele vor fi prefăcute în ruină? Oare trupele germane vor debarca undeva, poate chiar la Londra şi vor mărşălui de-a curmezişul ţării? Şi vor ajunge şi în Cornwall? Şi dacă da, cum vor traversa râul Tamar peste care există doar un pod de cale ferată? Pesemne, vor construi pontoane sau vor vâsli încet-încet şi vor trece apa în bărci, ceea ce i se părea destul de primitiv. Iar dacă vor intra în Anglia, ce se va întâmpla? Aproape fiecare bărbat pe care-l cunoştea Loweday şi, indiscutabil, toţi prietenii tatălui său, aveau puşti de vânătoare cu care trăgeau în fazani şi iepuri sau cruţau de suferinţă vreun câine sau cal grav rănit. Dacă toată lumea ar ridica armele împotriva nemţilor, atunci, în mod sigur, invadatorii n-ar avea nici o şansă.

Îi veniră în minte cuvintele vechiului cântec din Cornwall, închinat unui personaj legendar şi intonat de mulţime în tribune, la meciurile de rugbi din comitat:

"De-o fi să moară Trelawney,
Flăcăi vreo patruzeci de mii
Şi-or da şi viaţa-n bătălii
Veniţi din Cornwall
Ca un val,
Cu piepturi de oţel
Şi-un nobil ţel".

Nerăbdător, Tigru lătră. Cu un oftat, Loweday îşi alungă din minte gândurile negre, sări peste gard şi porni în fugă de-a lungul potecii cu făgaşe, bidonul cu smântână balansându-se încoace şi încolo în timp ce alerga. Ca să se înveselească, se gândi la ziua următoare, la plecarea spre Porthkerris, unde va sta la familia Warren. Revederea cu Heather, Paddy şi Joe, băi de soare pe plaja aglomerată şi cornete cu îngheţată din belşug. Şi noua maşină a lui Judith! Poate că va fi un mic MG decapotabil. De-abia aştepta s-o vadă.

Cu toate cele care i se învălmăşeau în minte, până când ajunse acasă, buna dispoziţie îi reveni degrabă.

*

9 august 1939
Porthkerris

"Dragă mami şi tati,

Îmi pare rău că nu v-am mai scris de atâta vreme. Voi încerca să rezum cât pot de concis ultimele noutăţi, altminteri scrisoarea aceasta ar

fi la fel de groasă ca un ziar. După cum vedeţi, sunt în Porthkerris la familia Waren, împreună cu Loveday. La început, ea a şovăit să vină fiindcă are un nou ponei, botezat Fleet, şi-l dresează pentru curse, dar, în cele din urmă, s-a hotărât să stea doar o săptămână, aşa că ne distrăm de minune. Este puţin cam înghesuială, însă asta nu pare s-o deranjeze pe doamna Warren. Paddy deprinde acum, pe barca unchiului său, meşteşugul adevăratului pescar de larg, deci este plecat cea mai mare parte a timpului. Prin urmare, în patul lui doarme Loveday, iar eu m-am instalat în odaia lui Heather. Heather a absolvit şi ea şcoala şi va urma un curs de secretariat chiar aici în Porthkerris, apoi va pleca probabil la Londra să-şi caute o slujbă.

Vremea este absolut minunată, iar orăşelul geme de vizitatori de sezon, în şorturi şi-n papuci de baie. Joe trudeşte acum din zori şi până în seară pe plajă, curăţă solariile şi aranjează şezlongurile, iar ieri, când ne-am dus să înotăm, ne-a tratat pe toate cu îngheţată.

În băcănia domnului Warren lucrează o nouă fată, pe nume Ellie. Cred că are în jur de şaisprezece ani. Şi-a decolorat părul cu peroxid, dar, în ciuda faptului că arată cam slabă de minte, doamna Warren spune că este cea mai bună vânzătoare pe care au avut-o vreodată şi că a învăţat să bată la casa de marcaj cât ai clipi.

Îmi pare ciudat ştiind că nu mai trebuie să mă întorc la şcoală. Desigur, n-am încă veşti despre înmatricularea la universitate, dar am primit Premiile de excelenţă la istorie şi la literatura engleză

la serbarea de sfârşit de an şcolar, ceea ce a fost extraordinar. Şi, în plus, Cupa Carnhayl, ceea ce m-a surprins nespus şi m-a făcut să şontâcăi de emoţie. Dar a meritat, deoarece câştigând acest mult râvnit trofeu, domnul Baines şi unchiul Bob s-au sfătuit şi au căzut de acord să-mi cumpere o maşină, ca un soi de răsplată. Eu şi domnul Baines am mers împreună la un garaj din Truro şi am ales-o. Este un mic Morris, albastru-închis, foarte drăguţ, cu patru locuri. Era acolo şi un automobil sport decapotabil, dar domnul Baines mi-a spus că dacă m-aş răsturna (ceea ce bineînţeles nu se poate întâmpla), probabil mi-aş frânge gâtul şi, din acest motiv, socoteşte Morris-ul mult mai potrivit. Oricum, îmi place la nebunie şi am condus eu însămi la întoarcere, tot drumul prin Camborne, Redruth şi prin Penzance, iar domnul Baines, în maşina lui, se târa în urma mea, păzindu-mă ca un fel de gardă de corp! Este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată de când mătuşa Louise mi-a cumpărat bicicleta şi cât de curând voi pleca la Pendeen să le văd pe Phyllis şi fetiţa ei. Vă voi povesti totul despre ele.

Oricum, asta a însemnat că eu şi Loveday am putut veni aici singure, în loc să fim aduse cu vagonul militar de la Nancherrow. Nu am cuvinte să vă spun ce amuzant a fost să şofez eu însămi, rulând foarte încet şi savurând momentul. A fost cea mai minunată zi din viaţa mea; privind gardurile vii smălţate cu degetariţe purpurii, am apucat pe drumeagul care ocoleşte mlaştina, iar în depărtare marea strălucea limpede şi sidefie. Am cântat întruna.

Chiar înainte de a părăsi Nancherrow, a plecat şi Diana Carey-Lewis la Londra pentru un timp. Colonelul Carey-Lewis era mâhnit când ea i-a anunţat intenţia; extrem de deprimat, nu încetează să citească ziarele şi să asculte radioul, şi cred că bietul om o cam scosese din sărite. Totuşi, în cele din urmă, colonelul a suportat despărţirea de Diana bărbăteşte, a condus-o la maşină şi i-a urat distracţie plăcută. Este cu adevărat cel mai galant şi cel mai altruist dintre soţi şi cine-l poate învinui că-i atât de îngrijorat de modul cum evoluează lucrurile? Trebuie să fie agonizant pentru un bărbat care a luptat în tranşeele celuilalt război. Mă bucur că voi toţi sunteţi în Singapore şi deci departe de toate astea. Cel puţin acolo veţi fi feriţi de ceea ce se întâmplă în Europa.

Acum, trebuie să plec. Loveday şi Heather vor să mergem la plajă şi doamna Warren ne-a pregătit un coş cu merinde. Simt de-aici mirosul plăcintelor fierbinţi. Ştiţi ceva mai bun pe lume decât o plăcintă caldă, după ce-ai înotat în mare? Eu nu.

Vă voi scrie din nou curând. Ca totdeauna, toată dragostea mea pentru voi toţi,

Judith".

*

Spre deosebire de Nancherrow, mesele din casa Warren erau, prin forţa împrejurărilor, prilejuri neprotocolare. Cu doi bărbaţi care munceau, începând la ore diferite, micul dejun era frugal şi lipsit de rigorile

etichetei, şi domnul Warren se retrăgea în băcănie, iar Joe pleca pe plajă cu mult înainte ca fetele să se trezească din somn. La amiază, doamna Warren îşi hrănea soţul ori de câte ori survenea un răgaz în negustorie şi el putea să scape dintre hălcile de slănină, cutiile de ceai şi livrele de unt. Stând în picioare de cu zori, domnul Warren simţea nevoia să se odihnească măcar pentru scurtă vreme, să-şi arunce privirea pe ziarul local, să se delecteze cu un castron cu supă, o felie de pâine şi de brânză, o ceaşcă de ceai. De obicei, doamna Warren nu şedea pe scaun. În timp ce bărbatul ei mânca, ea călca rufe, făcea o prăjitură, spăla pe jos în bucătărie sau stătea la chiuvetă, curăţând cartofi, ascultând cu interes când soţul ei îi citea frânturi de ştiri, ca de pildă scorurile la partidele de crichet sau câţi bani reuşea să strângă Asociaţia de femei din St. Enedoc la reuniunile filantropice. Când îşi termina ceaiul, domnul Warren răsucea între degete o foiţă cu tutun, umectând-o cu limba, şi pufăia ţigara mototolită până când se întorcea la muncă. Apoi, venea rândul lui Ellie să ia o gustare. Ei nu-i plăcea supa. Obişnuia să-şi facă singură sandvişuri cu pastă de carne şi ronţăia biscuiţi cu glazură de ciocolată, flecărind încontinuu, povestindu-i doamnei Warren ce-i spusese Russell Oates când stătuseră la coadă la cinematograf şi întrebând-o totodată dacă n-ar trebui să-şi facă părul permanent. Era o fată fluşturatică şi înnebunită după baieţi, dar doamna Warren o cunoştea de când fusese şcoliriţă şi-i plăcea compania ei. O simpatiza fiindcă Ellie era cochetă, muncitoare, strălucea ca un bănuţ nou-nouţ şi se purta întotdeauna amabil cu clienţii.

— Săptămâna asta e un film cu Jeanette MacDonald,

îi spunea Ellie. Şi cu Nelson Eddy. Cred că-i siropos, dar muzica pare drăguţă. Săptămâna trecută l-am văzut pe James Cagney într-un film dur, cu gangsteri din Chicago.

— Dragă Ellie, pur şi simplu nu pricep cum de te poţi uita la atâtea împuşcături şi omoruri.

— E palpitant. Şi dacă devine prea sângeros, mă bag sub scaun.

*

Loveday stătu o săptămână, răstimp în care Judith nu conteni să se minuneze cum s-a acomodat prietena ei la stilul de viaţă din casa aglomerată, de deasupra băcăniei, în toate privinţele diametral opusă căminului în care crescuse. Familia Carey-Lewis aparţinea clasei privilegiate, marilor moşieri de origine aristocratică, şi nimeni nu putea ignora această frapantă şi stânjenitoare stare de fapt. Loveday fusese educată în acest spirit, dar răsfăţată şi tolerându-i-se toate capriciile, înconjurată de doici şi servitori devotaţi, venerată de părinţii îngăduitori. Dar chiar de la prima ei vizită la Porthkerris, când amândouă erau încă la pension, Loveday fusese vrăjită de familia Warren şi de toate din jur. Fascinată de noutatea de a trăi un timp în inima unui orăşel agitat, de-a păşi afară direct în străduţa îngustă şi pietruită care dădea spre port. Când domnul Warren şi Joe începură s-o tachineze, Loveday se prinse în jocul hazliu, iar de la doamna Warren învăţă să aranjeze patul, să ajute la spălatul vaselor, să atârne rufele pe frânghie, în curtea din spatele spălătoriei. Băcănia mişuna totdeauna de muşterii şi era o sursă permanentă de diversiune. Deplina libertate pe care odraslele Warren o luau drept bună, Loveday o găsi

nepreţuită. "Plec acum" era tot ce trebuia să strigi de pe scări şi nimeni nu te întreba unde te duci sau când te întorci acasă.

Dar mai mult decât toate, lui Loveday îi plăceau distracţiile de pe plaja aglomerată unde ea, Judith şi Heather îşi petreceau cea mai mare parte a timpului. Vremea bună nu contenea cu adieri de briză, cu cer limpede, fără nori peste nisipurile împestriţate de solarii şi umbrele dungate, totul în jur răsunând de veselia vilegiaturiştilor. Diana îi cumpărase lui Loveday un costum de baie în două piese, la care ea adăugase o pereche de ochelari fumurii, aşa că se putea holba ostentativ la oameni fără a fi observată. De asemenea, presupunea Judith, Loveday spera că ochelarii o făceau să arate ca o vedetă de film. Aşa zveltă, bronzată şi orbitor de frumoasă, ea atrăgea inevitabil priviri admirative şi nu dura mult până când vreun tânăr imberb arunca intenţionat o minge de plajă în direcţia lor, doar ca să lege o nouă cunoştinţă. Aproape nu trecea zi fără o astfel de întâmplare şi cele trei fete erau invitate să se alăture la o partidă de oină sau volei, ori să înoate până la pontonul unde acostau navele şi să se prăjească la soare pe nişte rogojini umede de culoarea nucii de cocos.

Loveday nu se amuzase niciodată la fel de copios în golfuleţul de la Nancherrow. Dar timpul zbura şi, aproape fără să realizeze, veni şi ultima zi a lui Loveday la Porthkerris. Cina în casa Warren era unicul prilej când întreaga familie şi oricine altcineva se întâmpla să se găsească prin preajmă se strângeau în jurul mesei lungi, frecate cu peria, din bucătăria doamnei Warren, pentru a sporovăi, a râde, a tachina şi în general pentru a se ţine la curent cu chestiunile zilei. Nu se punea

niciodată problema să-şi schimbe cineva hainele sau să se gătească special. Singura pretenţie era să-şi spele toţi mâinile şi toată lumea se aşeza la masă în straiele purtate peste zi, bărbaţii în cămăşi deschise la gât, iar doamna Warren încă încinsă cu şorţ. Cina, deşi ospăţ îndestulat, se servea la şase şi jumătate şi era tradiţional numită "ceai": pulpă de miel la cuptor sau clapon, peşte fript la grătar, cu garnitură de cartofi copţi sau piure, trei feluri de legume, sosuri şi murături! La desert, jeleuri şi cremă de ouă sau de migdale, prăjituri de casă, biscuiţi şi brânză, toate udate din belşug cu ceşti mari de ceai tare.

În această seară, doar familia era prezentă: părinţii Warren, Joe şi cele trei fete, în rochii din bumbac, fără mâneci, pe care şi le trăseseră în grabă peste costumele de baie, după o zi întreagă petrecută pe plajă.

— O să-ţi ducem dorul, îi spuse domnul Warren lui Loveday. N-are să mai fie la fel fără tine pe-aici, aiurindu-ne pe toţi.

— Trebuie într-adevăr să pleci? întrebă doamna Warren, puţin întristată.

— Da, musai. I-am promis lui Fleet că mă întorc şi avem o grămadă de treabă. Sper că Walter mi-a călărit poneiul, altminteri o să fie zburdalnic şi neastâmpărat ca la început.

— Păi, fără doar şi poate, te-ai prăjit bine la soare. Domnul Warren rânji. Ce-o să spună mama ta când te-o vedea negricioasă ca o mică indiancă?

— E plecată la Londra, deci n-o să fie acolo. Dar chiar dacă ar fi, ar plesni de ciudă. Ea mereu încearcă să se bronzeze. Câteodată, stă la soare în pielea goală.

Joe ridică surprins din sprâncenele-i negre şi stufoase.

— Atunci, zi-i să vină la plaja noastră. Ne-ar prinde bine un spectacol de-ăsta.

— Oh, prostule! Nu-şi expune goliciunea pe plajele înţesate de lume. Doar câteodată, în intimitate, în grădină sau pe stânci izolate.

— Nu poate fi atât de intim dacă ştii şi tu. Tragi cu ochiul, nu-i aşa?

Loveday aruncă în el cu o bucăţică de pâine, iar doamna Warren se ridică cu greu în picioare şi se duse să pună ibricul pe foc.

*

Loveday plecă în dimineaţa următoare, Palmer fiind trimis s-o aducă înapoi la Nancherrow cu vagonul militar, nicidecum cel mai potrivit vehicul pentru dealurile abrupte şi uliţele înguste. Când îşi făcu apariţia în cele din urmă, Palmer era puţin iritat fiindcă se rătăcise în labirintul de străduţe pietruite, nimerind-într-un târziu la uşa băcăniei Warren, mai mult prin noroc decât datorită iscusinţei de a se orienta. Valizele lui Loveday fură săltate şi cărate la parter şi toată lumea ieşi pe caldarâm ca s-o conducă, îmbrăţişând-o, sărutând-o şi smulgându-i promisiuni că nu peste mult timp o să-i viziteze din nou.

— Când te întorci? o întrebă ea pe Judith, rezemându-se de portiera vagonului militar.

— Probabil duminică dimineaţa. Te voi suna să te anunţ. Transmite dragostea mea tuturor.

— Aşa o să fac... Icnind şi zgâlţâindu-se, vagonul militar demară şi se urni din loc cu o monstruoasă demnitate. La revedere! La revedere!

Toţi fluturară din mâini, dar numai o clipă, fiindcă uriaşul hârb dădu imediat colţul pe lângă piaţă şi dis-

păru. La început, lui Judith i se păru niţel ciudat fără Loveday. Ea avea acel har, ca întreaga familie Carey-Lewis, de a adăuga un farmec aparte oricărei reuniuni. Dar şi aşa era plăcut, ştiind că se putea bucura în întregime de compania lui Heather, vorbind despre zilele de odinioară şi despre vechile prietene, fără să se simtă stingherite că o excludeau pe Loveday din conversaţie sau să fie nevoite să-i explice în amănunt cine erau cutărică şi cutăriţă sau cum se desfăşurase cutare sau cutare întâmplare.

Judith şi Heather şedeau la masa din bucătărie, sorbeau ceai şi discutau cum îşi vor petrece ziua şi se hotărâră să nu meargă pe plaja din Porthkerris, fiindcă în absenţa lui Loveday, care nu dorise nimic altceva, găsiră acum un bun prilej să hoinărească puţin mai departe.

— La urma urmei, am maşină. Hai să ne ducem într-un loc cu adevărat inaccesibil. Ele se străduiau încă să decidă unde să plece, când doamna Warren li se alătură, urcând greoi scările dinspre prăvălie şi ajutându-le să ia o hotărâre.

— De ce nu mergeţi la Treen? Durează puţin cu maşina şi priveliştea e minunată pe-o astfel de zi, probabil cu nici un suflet prin preajmă. Băgaţi de seamă, se coboară anevoios pe plajă, dar aveţi toată ziulica la dispoziţie.

Aşa că fetele plecară spre Treen, apucând pe Land's End Road, prin Pendeen şi St. Just. Gonind pe drumeag, Judith îşi reaminti de Phyllis.

— Trebuie s-o revăd într-o bună zi. Locuieşte undeva pe-aici, dar nu ştiu exact unde. O să-i scriu, fiindcă mai mult ca sigur n-are telefon.

— Trimite-i o scrisoare săptămâna asta. Şi putem trece şi pe la Penmarron, dacă vrei.

— Nu, nu vreau. Judith strâmbă din nas.

— Te-ar apuca dorul de-acasă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu vreau să risc.

Judith se gândi la mica gară şi la Riverview, precum şi la o eventuală vizită făcută domnului Willis.

Ajungând în Treen, parcară maşina lângă birt, traversară câmpurile, purtând în spate rucsacurile încărcate cu lucrurile de plajă şi merindele pentru picnic. Albinele zumzăiau în seninul zilei şi culegeau nectarul din florile de iarbă-neagră, iar razele soarelui, rarefiate de căldură, smălţau marea leneşă cu irizări de jad. Stâncile erau îngrozitor de înalte şi golfuleţul scobit în mal se întindea mult mai jos, dar ele începură a se prăvăli la vale, de-a lungul cărăruii râpoase şi când ajunseră în cele din urmă pe nisipuri, se simţiră de parcă ar fi fost abandonate pe o insulă pustie, întrucât nu se zărea ţipenie prin preajmă.

— Nici nu trebuie să ne punem costumele de baie, sublinie Heather, aşa că se despuiară la piele şi se năpustiră goale-goluţe în valurile spumegânde, şi apa era rece ca gheaţa şi catifelată ca mătasea. Înotară până când le pătrunse frigul, apoi ieşiră şi alergară pe nisipul încins, se şterseră cu prosoapele şi se tolăniră la soare pe stânci.

Începură să tăifăsuiască. Heather îi destăinui că acum avea un prieten în adevăratul înţeles al cuvântului, un anume Charlie Lanyon, fiul unui negustor prosper de cherestea din Marazion. Îl întâlnise la un club de jucători de crichet, dar păstra secretul faţă de familie fiindcă nu ar fi suportat hărţuielile frăţeşti inevitabile dacă Joe le-ar fi descoperit prietenia.

— Charlie este realmente drăguţ. Nu foarte chipeş,

dar destul de arătos. Are ochi frumoşi şi un zâmbet minunat.

— Ce faceţi când sunteţi împreună?

— Mergem la Palais de Dance, la tavernă, bem un pahar de bere. Are maşină şi de obicei ne întâlnim în staţia de autobuz.

— Va trebui să-l prezinţi şi părinţilor odată şi odată.

— Ştiu, dar e puţin cam timid. Amânăm deocamdată.

— Lucrează cu tatăl lui?

— Nu, învaţă la un colegiu tehnic din Camborne. A împlinit de-abia nouăsprezece ani, dar se presupune că va intra şi el în afaceri într-o bună zi.

— Pare într-adevăr drăguţ.

— Aşa şi este, spuse Heather şi surâse.

Întinsă pe spate, Judith îşi puse mâna streaşină la ochi şi tăcu. O clipă, cumpăni în minte dacă să-i povestească lui Heather despre Edward. Aşa cum Heather îi încredinţase taina, simţea că ar trebui şi ea să-şi deschidă inima, însă apoi se răzgândi. Dintr-un anume motiv, sentimentul pe care-l nutrea faţă de Edward era mult prea delicat pentru a-l împărtăşi oricui, fie chiar şi lui Heather. Ştia că Heather nu-i va înşela niciodată încrederea, dar secretele odată destăinuite dispăreau pentru totdeauna.

Soarele dogorea şi umerii şi coapsele începură să i se înroşească şi s-o usture. Cu o senzaţie de durere, se rostogoli pe burtă, căutându-şi o poziţie cât mai comodă pe stânca implacabil de tare.

— Aveţi de gând să vă logodiţi? întrebă ea.

— Nu. Ce rost are logodna? Dacă izbucneşte războiul, el o să fie chemat la oaste. Bănuiesc că n-o să ne mai vedem câţiva ani. În plus, nu vreau să mă mărit,

să fiu împovărată de plozi. Nu încă. Am destul timp pentru asta. Deodată, Heather începu a chicoti.

— Ce-i de râs?

— Tocmai mi-am adus aminte. De Norah Elliot şi de ce ne-a spus în dosul hangarului pentru biciclete. Despre cum se zămislesc copiii...

Amintindu-şi şi ea, Judith se înveseli şi aproape se strică de râs.

— şi noi credeam că era dezgustătoare, că născocise totul şi că numai cineva atât de oribil ca Norah Elliot putea concepe ceva aşa de scârbos.

— Şi, desigur, la urma urmei avusese dreptate

Când, într-un târziu, îşi domoliră hohotele şi-şi şterseră lacrimile de pe obraji, Heather întrebă:

— Ţie cine ţi-a spus?

— Ce? Despre sex?

— Da. Vreau să zic, mie mi-a spus mami, dar mama ta nu-i aici.

— Domnişoara Catto. Ne-a spus tuturor fetelor din clasă. La ora de educaţie fiziologică.

— Pe legea mea! Trebuie să fi fost jenant.

— Ciudat, dar n-a fost cătuşi de puţin. Făcusem înainte biologie, aşa că nu mai era o surpriză pentru nimeni.

— Mami a fost o dulceaţă. Mi-a spus că nu pare prea atrăgător, dar când iubeşti din suflet, totul devine special. Ştii şi tu, emoţiile şi toate astea.

— Şi aşa simţi şi tu pentru Charlie?

— Nu vreau să fac dragoste cu el, dacă la asta te referi...

— Nu, adică... îl iubeşti?

— Nu în felul ăsta. Heather chibzui o clipă. Nu-i de fel aşa. Nu vreau să-mi leg viaţa de cineva.

— Atunci ce doreşti? O slujbă la Londra?

— Eventual. Să am propriul meu apartament, un salariu decent...

— Te şi văd într-o rochie neagră cu guler alb, stând pe genunchii şefului şi scriind ce-ţi dictează.

— N-o să stau pe genunchii sefului, te-asigur.

— Nu-ţi va fi dor de Porthkerris?

— Ba da, însă nu intenţionez să trăiesc aici tot restul vieţii. Cunosc prea multe fete cu o liotă de plozi, care n-au ieşit niciodată din oraş. Eu vreau să văd lumea. Mi-ar plăcea să merg în străinătate. De pildă în Australia.

— Pentru totdeauna?

— Nu, m-aş întoarce oricum în ţară. Heather se ridică şi căscă. E zăpuşeală, nu-i aşa? Mi-e foame. Hai să mâncăm.

Îşi petrecură toată ziua la soare, pe stânci, pe nisip şi în mare. În timpul după-amiezii, apele mării crescuseră, revărsându-se peste plaja fierbinte, sfârâind molcom, şi valurile mici nu mai erau atât de reci aşa că putură să facă pluta, holbându-se în înaltul cerului, legănate lin pe undele hulei uşoare. Pe la patru fără un sfert, arşiţa dogoritoare a soarelui se mai potoli şi ele hotărâră să pună capăt zilei şi să aburce cu nădejde pe panta stâncoasă.

— Păcat că plecăm, spuse Heather pe când îşi trăgeau rochiile de bumbac şi-şi îndesau în rucsacuri prosoapele ude şi resturile de la picnic. Se întoarse să privească marea care, în lumina schimbătoare, căpătase ca prin minune o tentă diferită, fiindcă acum nu mai era de culoarea jadului, ci albastru-acvamarin.

— Ştii, niciodată nu va mai fi ca acum, spuse ea. Niciând altădată. Doar eu şi tu, locul ăsta, un moment încremenit în timp. Lucrurile se petrec doar o dată. Te-ai gândit la asta, Judith? Desigur, pot fi cumva asemănătoare, dar niciodată identice.

Heather se opri, îşi azvârli rucsacul pe spate, trecându-şi braţele goale printre curele.

— Hai să pornim. Ne aşteaptă ascensiunea.

Şi într-adevăr fu o căţărare lungă şi extenuantă, dacă nu chiar la fel de groaznică precum coborârea. Când ajunseră pe culme fără vreo păţanie nefericită, răsuflară uşurate si se odihniră puţin pentru a-şi trage răsuflarea, aşezându-se pe brazdele de iarbă deasă, cu privirile aţintite spre golfuleţul pustiu, stâncile neschimbate, marea liniştită şi limpede.

"Lucrurile se petrec doar o dată" Heather avea dreptate. "Niciodată nu mai pot fi exact la fel". Judith se întrebă peste cât timp vor reveni la Treen.

*

Arse de soare, cu pielea plină de sare, istovite, Judith şi Heather sosiră în Porthkerris pe la şase. În geamul magazinului anina deja tăbliţa cu înscrisul "Închis", dar uşa era descuiată şi ele intrară şi-l găsiră pe domnul Warren în micul său birou, cu nasul în registru, făcând socoteala încasărilor de peste zi. Când apărură ele, îşi înălţă ochii din coloana de cifre.

— Ia te uită cine-i aici. V-aţi distrat bine, nu-i aşa?

— Perfect... am fost la Treen.

— Ştiu. Mi-a spus mama. Domnul Warren îşi aţinti ochii asupra lui Judith. Ai primit un telefon, cam cu o oră în urmă.

— Adevărat?

— Da. Te roagă să-l suni. Îşi puse deoparte condeiul şi scotoci pe birou... iată. Îi întinse lui Judith o bucăţică de hârtie, pe care erau scrise trei cuvinte: "Sună-l pe Edward". Mi-a zis că-i ştii numărul de telefon.

Edward! Judith se simţea năpădită de fericire, precum un burete îmbibat cu apă. Se aprinse din călcâie până în creştet şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii. Edward!

— De unde a dat telefon?

— N-a menţionat. A spus doar că este acasă.

Heather ardea de curiozitate.

— Cine e, Judith?

— Ah, doar Edward Carey-Lewis. Credeam că este încă în Franţa.

— Atunci, mai bine sună-l imediat. Judith şovăia. Telefonul aşezat pe biroul domnului Warren era singurul din toată casa. Heather îi sesiză şovăiala.

— Nu te deranjează, nu-i aşa, tati?

— Absolut deloc. Judith, eşti liberă să-i telefonezi, nu te sfii. Şi domnul Warren se ridică în picioare.

Judith se simţi stânjenită.

— Oh, vă rog, nu trebuie să plecaţi. Nu-i nimic confidenţial. E vorba doar de Edward.

— Am terminat aici pentru moment. Pot face restul mai târziu. Mă duc să beau o bere...

Ochii negri ai lui Heather licăreau neîncetat ca două mărgele de sticlă.

— Vin şi eu să-ţi torn în pahar, spuse ea. Judith, dă-mi rucsacul să întind prosopul ud pe frânghie...

Cu tact desăvârşit, ei o lăsară singură. Ea îi urmări din priviri cum urcă scara, apoi se aşeză pe scaunul domnului Warren, ridică receptorul telefonului demodat şi-i dădu telefonistei numărul de la Nancherrow.

— Alo! Era chiar Edward.

— Eu sunt, rosti ea.

— Judith!

— De-abia m-am întors. Domnul Warren mi-a transmis mesajul. Credeam că eşti încă în Franţa.

— Nu, am sosit joia trecută într-o casă practic pustie. Fără mama, fără tine şi fără Loveday. Tata şi cu mine ducem o viaţă de burlaci.

— Dar Loveday e deja acolo.

— Sigur, deşi n-am prea văzut-o. Toate după-amiezele stă la grajduri, dresându-şi noul ponei.

— Ai petrecut bine în Franţa?

— Nemaipomenit. Vreau să-ţi povestesc. Când vii aici?

— Peste o săptămână.

— De-abia aştept. Ce faci astă-seară? Mă gândeam să bat drumul până în Porthkerris şi să te scot în oraş ca să bem ceva. S-ar supăra familia Warren?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Păi, atunci, să zicem la ora opt. Cum te găsesc?

— Cobori dealul şi te îndrepţi către port. Băcănia Warren se află chiar lângă vechea piaţă. Uşa prăvăliei va fi încuiată, dar poţi intra pe o uşiţă laterală care rămâne totdeauna deschisă. E de culoare albastră şi are o clanţă de alamă.

— Nu-i greu de nimerit. Judith îi auzi râsul cald. La opt, deci. Pe curând. Şi legătura se întrerupse.

Judith mai zăbovi câteva clipe, pierdută într-o dulce visare, reamintindu-şi tot ce-i spusese el şi fiecare inflexiune a vocii sale. Edward venea. Vroia să-i povestească despre Franţa. "De-abia aştept". Dorea să o vadă. Venea special pentru ea. Trebuia să se îmbăieze, să-şi spele sarea din păr, să se primenească.

*

Era în dormitor şi se machia când auzi maşina dând colţul străzii şi oprindu-se cu un scrâşnet în dreptul prăvăliei cu obloanele trase. Puse deoparte rujul şi se năpusti spre fereastra larg deschisă. Se aplecă peste pervaz şi văzu jos automobilul bleumarin Triumph şi pe Edward punându-şi picioarele lungi pe caldarâm. Închise portiera cu un bufnet înfundat.

— Edward!

Auzindu-i glasul, se opri, apoi se zgâi în sus; în câmpul ei vizual, chipul lui apărea micşorat printr-un efect de perspectivă.

— Arăţi precum Rapunzel, îi spuse el. Coboară iute.

— Vin imediat.

Ieşi din odaie, goni pe trepte, se repezi spre uşa albastră şi se opri în stradă, unde umbre lungi se aşternuseră peste lespezile încă dogorâtoare după arşiţa zilei şi unde o aştepta Edward, rezemându-se de capota strălucitoare a maşinii. El îşi întinse braţele şi ea i se cuibări la piept. Se sărutară pe obraz. Edward purta pantaloni ruginii din in, espadrile şi o cămaşă albă cu dungi fine sinilii, deschisă la gât. Mânecile îi erau suflecate până la cot şi era foarte bronzat, cu părul decolorat de soarele mediteranean.

— Arăţi minunat, îi spuse Judith.

— Şi tu la fel.

Înfăţişarea lui neprotocolară o linişti. Rezistase tentaţiei de a se găti la patru ace şi după baie îşi pusese o rochie curată din bumbac azuriu, învârstată cu alb. Picioarele îi erau goale şi răcorite în sandale albe.

— Sunt gelos, îi zise el. Cred că eşti mai înnegrită de soare decât mine.

— Am avut o vreme incredibilă.

Edward se depărtă de maşină şi rămase cu mâinile vârâte în buzunare, privind uimit faţada casei înguste şi înalte din piatră.

— Stai într-un locşor splendid.

— E construită în trepte, îi explică Judith. Pe această latură sunt trei etaje, iar în spate doar două. Fiindcă, presupun, a fost ridicată, ca şi restul oraşului, pe o colină. Bucătăria este la primul nivel, iar o uşă duce în curtea din dos. Acolo îşi creşte doamna Warren plantele şi-şi întinde rufăria. Nu au deloc grădină.

— Şi nu sunt invitat şi eu înăuntru?

— Ba da, bineînţeles, dacă vrei. Dar nu-i nimeni acasă, în afară de mine. Azi, se ţine un bâlci de vară pe câmpurile pietroase de la marginea oraşului şi Heather s-a dus cu părinţii să se dea în căişori şi-n carusel, să arunce la ţintă şi să câştige premii.

— Elefănţei roz din pluş?

Judith râse.

— Întocmai. Iar Joe, fratele lui Heather, a plecat să se întâlnească în târg cu prietenii.

— Deci noi unde mergem? Care-i cel mai la modă local al sezonului?

— Nu ştiu. Bănuiesc c-am putea încerca la "Sliding Tackle"

— Ce idee bună! N-am fost acolo de ani de zile. Să mergem şi să vedem ce se întâmplă. Vrei cu maşina sau facem o plimbare pe jos?

— Prefer să ne plimbăm. Pe străduţele astea înguste se circulă greu.

— În cazul ăsta, en avant[1].

---

[1] En avant (lb. fr.) – înainte.

Porniră la drum, păşind agale unul lângă celălalt, de-a lungul uliţei care cobora spre port. Deodată, un gând îi trecu lui Judith prin minte.

— Ai mâncat ceva?

— De ce? Par hămesit?

— Nu. Dar ştiu la fel de bine ca tine că la Nancherrow serviţi cina la opt fix, deci presupun că ai pierdut-o.

— Ai dreptate. N-am mâncat şi nici nu-mi trebuie. Am constatat că acasă înfulecăm prea mult. Socot că-i din pricina bunătăţilor pregătite de doamna Nettlebed. Nu-mi închipui cum de nu-mi sunt părinţii graşi ca poloboacele, fiindcă rumegă de patru ori pe zi şi totuşi nu pun pe ei nici măcar o livră de osânză.

— Asta depinde de ceea ce se cheamă tipul de metabolism.

— De unde ai învăţat cuvântul ăsta lung?

— Oh, am fost bine educate la St. Ursula.

— Bine educate, repetă Edward. Nu-i minunat să ştii că ai terminat şcoala? Mie nu-mi venea a crede când am absolvit colegiul Harrow. Aveam coşmaruri când mi se năzărea în somn că trebuie să mă reîntorc acolo şi mă trezeam în toiul nopţii leoarcă de sudoare şi tremurând de frică.

— Of, haide, nu se poate să fi fost aşa de rău. Pariez că simţi un nod în gât când asculţi vocile băieţilor cântând vechile imnuri şcolare.

— Nu, nu ştiu. Dar recunosc că probabil mă vor emoţiona când voi avea cincizeci de ani.

Cotiră pe lângă Serviciul de salvare pe apă şi apucară pe drumeagul dinspre port. Era o seară plăcută şi senină, iar străzile erau încă înţesate de lume; vilegiaturiştii de sezon hoinăreau de colo-colo, călcând mărunt de-a lungul cheiurilor, oprindu-se să se sprijine

de balustradă şi să privească bărcile de pescuit, răcorindu-se cu îngheţate sau ciugulind peşte şi cartofi prăjiţi din cornete de ziar. Se cunoştea de departe că erau turişti fiindcă purtau straie excentrice, pielea neobişnuită cu soarele puternic le era roşie ca un rac fiert şi vorbeau cu accente de Manchester, Birmingham şi Londra. Mareea era înaltă şi cerul plin de pescăruşi lacomi, iar câţiva dintre băştinaşii care încă locuiau în casele din preajma portului îşi scoseseră scaunele afară şi stăteau acolo, îmbrăcaţi în negru, sporovăind în gura mare, pentru a se bucura de liniştea amurgului cald de vară şi pentru a privi trecătorii. Pe caldarâm, în faţa tavernei "Sliding Tackle" un grup de tineri în vacanţă, gălăgioşi şi arşi de soare, şedeau la o masă de lemn şi gâlgâiau câte o halbă de bere. Edward făcu o grimasă.

— Sper că nu-i groaznic de aglomerat. Ultima dată când am fost aici era iarnă şi nu se aflau înăuntru decât doi sau trei muşterii, căutând să scape de cicăleala nevestelor. Totuşi, hai să încercăm. Şi el merse înainte, aplecându-şi capul pe sub pragul încovoiat al uşii. Urmându-l îndeaproape, Judith păşi în semiobscuritate şi fu de îndată izbită deopotrivă de o duhoare grea de bere, rachiu, transpiraţie, fum de ţigară, ca şi de un vacarm de glasuri şi răcnete de cheflii. Nu recunoscuse faţă de Edward, dar intra pentru prima oară în "Sliding Tackle", cârciumă frecventată în exclusivitate de bărbaţi. Acum, Judith se uita în jur cu oarecare curiozitate, încercând să descopere ce anume deosebea acest local de altele.

— E mai rău decât mi-am imaginat, observă Edward. O luăm la sănătoasa, sau stăm?

— Hai să rămânem.

— Bine. Tu stai aici şi ocupă o masă, dacă se eliberează vreuna. Eu aduc băuturile. Ce doreşti?

— O bere cu ghimbir. Sau cîdru. Nu contează.

— O să-ţi iau bere cu ghimbir. Edward se depărtă, croindu-şi abil drum cu umerii spre bar şi ea privi cum înaintează lent, împingându-se cu încăpăţânare, dar, în acelaşi timp fiind extrem de politicos.

— Îmi pare rău... Scuzaţi-mă... Îmi daţi voie?

Edward se găsea destul de aproape de birtaşul distrat când, printr-un noroc uluitor, grupul care stătuse la o masă sub un ochi de geamlâc, începu să se foiască şi să dea semne de plecare. Cu o iuţeală care o surprinse chiar şi pe ea însăşi, Judith fu lângă ei într-o clipă.

— Îmi pare rău că deranjez, dar plecaţi?

— Aşa e. Trebuie să ne întoarcem la pensiunea noastră. Vrei masa, nu-i aşa?

— Ar fi bine să ocup locurile.

— Ştiu. Aici e ca în carcera din Calcutta.

Erau patru indivizi şi mai zăboviră puţin, dar Judith se ţinea cât mai pe-aproape, păzindu-şi locul de intruşi, şi, imediat după ce ei îşi văzură de drum, se lăsă pe banca îngustă de lemn şi-şi aşeză geanta lângă ea, ocupând loc şi pentru Edward. Când el se întoarse aducând un pahar şi o cană de metal cu capac, plină cu bere, se arătă foarte încântat de agilitatea ei.

— Ce fată isteaţă eşti! Se strecură pe bancă alături de ea. Cum ai reuşit? Te-ai strâmbat şi i-ai speriat pe toţi?

— Nu. Plecau oricum înapoi la pensiunea lor.

— Ce noroc! Era crimă să fi stat toată seara în picioare.

— Nu mi-am dat seama până acum că Sliding Tackle e aşa de mică.

— Ba chiar mititică. Edward îşi scoase o ţigară şi o aprinse. Însă toată lumea preferă să vină aici. Sunt cu grămada alte cârciumi în oraş, dar presupun că turiştii o socotesc doar pe-asta pitorească. Ceea ce este adevărat. Dar, Dumnezeule, e prea aglomerată! N-ai loc nici măcar să joci un umil dart[1]. Ai străpunge cu săgeata ochiul cuiva! Oricum, ridică el paharul, noroc! Mă bucur să te revăd. A trecut atâta vreme.

— De la Crăciun.

— Aşa de mult?

— Păi, de Paşti ai fost în America.

— Exact.

— Spune-mi despre Franţa.

— A fost splendid.

— Pe unde-ai fost?

— La o vilă, sus pe colinele din apropiere de Cannes. Lângă un sat numit Sillence. Foarte pastoral. Înconjurat de vii şi dumbrăvi de măslini. Vila aceea, o terasă mare, împrejmuită de ghirlande de viţă de vie, unde mâncam de obicei, avea în grădină un mic bazin de înot cu apa rece şi limpede a unui pârâiaş venit din munţi. Şi existau puzderie de greieri şi geranium roz, iar înăuntru mirosea a usturoi, a ulei pentru plajă şi a ţigări Gauloise. Un adevărat rai pe pământ!

— A cui e vila?

— A unui cuplu simpatic, deşi ceva mai vârstnic, pe nume Beath. Cred că el lucrează la Ministerul Afacerilor Externe.

— Deci nu-i cunoşteai?

— Nu-i întâlnisem niciodată în viaţa mea.

---

[1] Dart – joc englezesc cu mici săgeţi care se aruncă într-o ţintă de lemn marcată prin cercuri concentrice.

— Atunci, cum...

Edward oftă şi se strădui să-i explice.

— Când eram la Londra, am mers împreună cu Athena la o petrecere. Am întâlnit acolo o fată adorabilă şi, în timpul cinei, ea mi-a spus că mătuşa şi unchiul ei aveau vila asta în sudul Franţei, unde tocmai fusese invitată, iar invitaţia mai includea şi unul sau doi prieteni.

— Edward, eşti...

— De ce râzi?

— Fiindcă numai ţie ţi se poate întâmpla să nimereşti la o petrecere în Londra şi de-acolo să sfârşeşti prin prin a sta două săptămâni în sudul Franţei.

— Chiar cred că sunt grozav de deştept.

— Ea... trebuie să fie nemaipomenit de drăguţă.

— Vilele din sudul Franţei tind să înfrumuseţeze orice fată. Întocmai cum un cont zdravăn în bancă face din cea mai hidoasă femeie o atracţie din punct de vedere sexual. Desigur, pentru un anume tip de bărbat.

Edward voia s-o şicaneze. Judith zâmbi. De Crăciun, când el îi povestise despre vacanţa petrecută în Elveţia, nu fusese în stare să-şi înăbuşe gelozia surdă faţă de fetele necunoscute cu care schiase şi pe care le dansase nopţi de-a rândul după melodiile lui Richard Tauber. "Fetele sunt făcute să iubească şi să sărute" Acum, totuşi, poate fiindcă era mai mare şi cu mult mai sigură pe sine, Judith nu se mai simţea chinuită de gelozie. La urma urmei, întorcându-se la Nancherrow şi negăsind-o acolo, Edward nu pregetase s-o caute. Ceea ce părea să denote că ea era cât de cât importantă pentru el şi că nu-şi dăruise inima alteia, necum să şi-o fi pierdut în sudul Franţei.

— Şi ce s-a mai întâmplat, Edward?

— Poftim?

— Spuneai că invitaţia includea un prieten sau doi.

— Da, aşa e. Ea aranjase deja cu o amică, dar ceilalţi băieţi pe care-i simpatiza aveau deja alte aranjamente. Deci... Edward ridică uşor din umeri. M-a chemat pe mine. Şi fiind un tip care nu refuză niciodată o ofertă bună, am acceptat înainte să se răzgândească. Şi apoi mi-a spus: "Adu-ţi şi un prieten" şi mi-a trecut prin minte să i-l propun pe un fârtat de-al meu, pe nume Gus Callender.

— Cine? Era prima oară când Judith îi auzea numele.

— Un scoţian negricios şi dur din sălbaticul Highlands[1]. E cu mine la Pembroke şi studiază ingineria, dar n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat până-n vara asta, când amândoi am primit camere pe acelaşi palier. Este un individ timid, destul de rezervat, dar grozav de drăguţ şi m-am gândit de îndată la el fiindcă eram sigur că nu-şi făcuse încă planuri pentru vacanţă. În nici un caz unele care să nu sufere vreo schimbare.

— Şi s-a acomodat cu restul grupului?

— Bineînţeles. Edward se arătă oarecum surprins că Judith se îndoia măcar şi-o clipă de flerul său ireproşabil în materie de mondenităţi. Ştiam dinainte că se va adapta. Una dintre fete s-a îndrăgostit nebuneşte de mina şi de privirile lui melancolice, aidoma lui Heathcliff, iar doamna Beath îmi spunea întruna că-l socotea foarte scump. De asemenea, Gus e şi artist, ceea ce-i adaugă un farmec aparte. El a pictat în ulei un tablou al vilei, l-a înrămat şi l-a dăruit drept mulţumire familiei Beath. Gazdele au fost mai mult decât

[1] Highlands – ţinut muntos din nord-vestul Scoţiei.

impresionate. Gus părea într-adevăr, hotărî Judith, un personaj extrem de interesant.

— Inginer şi artist. O combinaţie bizară.

— Nu tocmai. Gândeşte-te la toate desenele tehnice, la ce-i mai complicat din geometria în spaţiu. Şi s-ar putea să ai şansa să-l cunoşti în persoană. După ce ne-am întors acasă şi am ajuns la Dover, i-am propus să vină cu mine la Nancherrow, dar trebuia să plece în întunecata Scoţie şi să stea un timp cu părinţii. Nu prea vorbeşte despre familia lui şi am impresia că nici nu are cei mai atrăgători părinţi din lume.

— Şi atunci, de ce zici că am şansa să-l întâlnesc?

— Poate va veni mai târziu. Îl tenta ideea. Desigur, n-a sărit în sus de bucurie, dar el niciodată nu-şi iese din fire. Edward se uită la Judith şi o văzu că râde. Îşi încruntă sprâncenele. Ce-i aşa ilar?

— Sper ca n-are bărbia turtită şi nu-i plicticos, altminteri Loveday îl va răstigni pe cruce.

— Loveday e enervantă din cale-afară. Şi, normal, Gus are şi bărbie. Toţi scoţienii au.

— A mai fost vreodată în Cornwall?

— Nu.

— Dacă-i pictor, îl vor fascina priveliştile de-aici, aşa cum li se întâmplă tuturor artiştilor, şi nu va mai voi să plece niciodată.

— Ştiindu-l pe Gus, cred că profesia lui e-n siguranţă. E mult prea conştiincios ca să se lase ademenit. Prin tradiţie, scoţienii respectă enorm educaţia. De-aia sunt aşa de deştepţi şi inventează tot felul de lucruri, ca de pildă impermeabile, pompe de aer pentru pneuri şi macadamuri.

— Mai spune-mi despre Franţa. Povesteşte-mi cum a fost drumul. Era frumos?

— Extraordinar, când mergeam cu maşina spre sud, dar, la întoarcere, groaznic. După ce-am trecut de Paris, toate drumurile spre Calais erau gâtuite din cauza traficului animat. A trebuit să aştept o jumătate de zi până m-am îmbarcat pe feribot.

— De ce?

— Panică. Nervi din pricina războiului. Toate familiile britanice aflate în vacanţă prin Belgia şi Bretagne s-au decis brusc să-şi scurteze şederea şi s-o tulească în ţară.

— Ce credeau că o să se întâmple?

— Nu ştiu. Bănuiesc că se tem că armata germană va forţa pe neaşteptate linia Maginot, invadând Franţa. Sau ceva de felul ăsta. Mare ghinion pentru hotelieri. Nu-ţi poţi imagina feţele posomorâte ale domnului şi doamnei du Pont de la Hôtel du Plage, privind cum turiştii gonesc pe şosea înapoi spre Anglia.

— Situaţia e chiar atât de rea?

— Nu se întrezăreşte nimic bun. Bietul tati e ros de nelinişte.

— Ştiu. Cred că de-aia a plecat şi mama ta la Londra.

— N-a fost niciodată în stare să înfrunte realitatea crudă. Strălucitoare când e vorba să ţină piept lucrurilor obişnuite, dar la mare ananghie dacă trebuie să facă faţă unor împrejurări potrivnice. Ne-a telefonat aseară, doar ca să se încredinţeze că supravieţuim şi fără ea, şi ne-a dat ultimele ştiri. Athena are un nou prieten. Se numeşte Rupert Rycroft şi e înrolat în Gărzile regale de dragoni.

— Dumnezeule, ce şic!

— Tata şi eu am pariat cât de mult va dura şi

această idilă. Pe o bancnotă de cinci lire. Mă duc să mai iau o bere? Tu mai vrei?

— E-n regulă. N-am terminat paharul.

— Nu lăsa pe nimeni să-mi fure locul.

— Sigur.

Edward o părăsi pentru a-şi croi anevoie drum spre bar şi Judith rămase singură. Ceea ce nu conta, fiindcă erau atât de mulţi oameni în jur la care se putea uita. O şleahtă pestriţă, gândi în sinea ei. Trei sau patru bătrâni, evident băştinaşi, şedeau ţanţoşi pe băncile de lemn care flancau şemineul. Îşi legănau cănile cu bere în mâinile noduroase şi sleite de muncă şi pălăvrăgeau, cu mucurile fumegânde de ţigară teşite între buze. Arătau, hotărî Judith, de parcă lâncezeau acolo de la ora deschiderii, ceea ce probabil era adevărat.

Se afla în apropiere şi un grup de oameni distinşi, care trăseseră pesemne la unul dintre marile hoteluri din oraş, dar făcuseră o incursiune la "Sliding Tackle" doar ca să vadă cum trăiesc localnicii. Păreau să aparţină păturilor de sus, glăsuiau domol şi puţin afectat, nu se simţeau deloc în apele lor şi, chiar în timp ce Judith îi iscodea, dădeau impresia că se săturaseră aici până peste cap şi chiar se pregăteau să purceadă la drum.

Plecarea lor precipitată creă un vid care nu se umplu imediat şi Judith avu un unghi bun de vizibilitate de-a curmezişul localului către banca de lemn tupilată în cotlonul îndepărtat. Un bărbat şedea acolo, dinainte cu un pahar plin pe jumătate. Îşi pironise privirile asupra ei, holbându-se lung. Judith îi văzu ochii boldiţi, fără clipire, mustaţa încârligată, pătată de nicotină, şapca din tweed trasă bine pe frunte. Pe sub

sprâncenele-i stufoase, căutătura lui era aspră şi scrutătoare. Judith apucă paharul, luă o înghiţitură şi apoi puse repede băutura pe masă fiindcă mâna începuse să-i tremure. Îşi simţea inima zvâcnindu-i tare în coşul pieptului şi sângele scurgându-i-se din obraji, ca apa printr-un ciur. Billy Fawcett!

Nici nu-l mai văzuse, nici nu auzise nimic despre el din ziua funeraliilor mătuşii Louise. Pe măsură ce anii trecuseră – şi acum i se părea că se scursese o viaţă de când avusese paisprezece ani – trauma adolescenţei sale se estompase încet-încet. În ultima vreme, fiind mai mare şi mai bine informată încercase chiar să găsească oleacă de înţelegere pentru aberaţiile sexuale patetice ale lui Billy Fawcett, dar această încercare imposibilă nu o ajută câtuşi de puţin. Dimpotrivă, spectrul lui Billy aproape îi distrusese orice relaţie normală cu Edward şi, desigur, el, Billy Fawcett, era pricina pentru care nu mai voise niciodată să se întoarcă la Penmarron.

În timpul primelor ei vizite în casa familiei Warren, pe când era încă la pension, trăise cu teroarea de a-l întâlni pe Billy Fawcett din întâmplare, pe stradă sau ieşind din bancă sau din frizerie. Dar, din fericire, temutul scenariu nu devenise niciodată realitate şi, treptat, pe când anii zburau, spaima i se ostoi şi prinse curaj. Se gândea că poate el se mutase din Penmarron, îşi abandonase bungaloul şi clubul de golf, se retrase să locuiască undeva, înspre interiorul ţării. Sau pasămite, ce gând fericit, dăduse ortul popii. Însă Billy Fawcett nu murise. Era aici. La "Sliding Tackle". Stând în celălalt ungher al tavernei şi zgâindu-se la ea, cu ochii ca două pietricele încinse pe chipu-i rumen. Judith îl căută din priviri pe Edward, dar Edward se

înghesuia la tejghea după bere şi ea nu putea să ţipe ca să primească ajutor. "Oh, Edward, vino", se rugă ea în tăcere. "Vino iute".

Însă Edward tândălea prea mult, schimbând remarci prietenoase cu un bărbat de lângă el. Şi, acum, Billy Fawcett se urni din loc, înhăţându-şi paharul şi îndreptându-se spre locul unde Judith rămăsese hipnotizată ca un iepuraş încolţit de şarpe. Văzu cum se apropie şi că arăta la fel, doar puţin mai ramolit, jigărit, şleampăt. Obrajii lui buhăiţi erau împurpuraţi, cu vinişoare vinete pe sub piele.

— Judith! Era acolo, proptindu-şi mâna noduroasă de spătarul scaunului.

Ea nu rosti o vorbă.

— Te superi dacă mă aşez aici? Lângă tine? Îşi trase scaunul şi se lăsă cu prudenţă. Te-am văzut, îi spuse el. Te-am recunoscut din momentul când ai intrat pe uşă. Răsuflarea îi duhnea a tutun stătut şi a whisky. Ai crescut.

— Da.

Edward îşi făcea drum prin mulţime. Judith îşi înălţă privirea, ochii ei îi trimiteau un strigăt surd, implorându-l să-i sară în ajutor, şi, într-o oarecare stare de confuzie, el se tulbură vizibil să-l găsească la masa lor pe străinul bătrân şi răvăşit.

— Bună seara, spuse, dar vocea lui nu suna prea prietenos şi expresia întipărită pe chip îi era circumspectă.

— Scumpul meu băiat. Îmi cer scuze... Cuvintele fură rostite tărăgănat şi şovăielnic, aşa că Billy Fawcett încercă din nou... scuze pentru deranj, dar Judith şi cu mine suntem vechi prieteni. Trebuia să schimbăm o vorbă. Mă cheamă Fawcett. Billy Fawcett. Fost colonel

în armata din India. El îl fulgera cu privirea cu Edward. Nu cred c-am avut plăcerea...? Glasul i se stinse.

— Edward Carey-Lewis, răspunse Edward, dar nu-i întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă. Billy Fawcett, parcă orbecăind, îşi dibui paharul cu whisky, trase o duşcă zdravănă, apoi îl trânti înapoi pe masă. Şi de unde eşti, Edward?

— Din Rosemullion, Nancherrow.

— Nu cunosc, dragă băiete. Nu prea mai colind prin împrejurimi în ultima vreme. Şi cum îţi câştigi existenţa?

— Deocamdată, sunt student la Cambridge.

— Un visător, ţinteşti spre sferele înalte, eh? Colinele nostalgicei aduceri-aminte. Mult am mai hălăduit pe tărâmurile de aur. Ochii lui se îngustară de parcă ar fi clocit alte gânduri spurcate. Bănuiesc, Edward, că n-ai niscaiva ţigări la tine? Se pare că eu le-am isprăvit.

În tăcere, Edward îşi scoase pachetul de Players şi i-l oferi lui Billy Fawcett. Cu oarecare dificultate, el extrase o ţigară şi scotoci apoi în buzunarul adânc, scoţând o brichetă metalică grosolană. Îşi concentră toată atenţia să scapere cu rotiţa şi să aţină o scânteie, iar apoi să-şi aprindă vârful ţigării, acum îndoită; izbutind în cele din urmă, trase vârtos fum în piept, tuşi puternic, gâlgâi o altă duşcă de whisky şi-şi rezemă coatele pe masă, ca şi cum ar fi intenţionat să şadă acolo o veşnicie. Tonul lui deveni confidenţial.

— Judith locuia în casa vecină, îi spuse el lui Edward. Cu mătuşa ei Louise. În Penmarron. Ce vremuri minunate! Louise era o femeie straşnică. Cea mai bună prietenă a mea. Unica mea prietenă, ca să zic

aşa. Ştii, Judith, dacă n-ai fi apărut tu, probabil m-aş fi însurat cu Louise. Avea mult timp liber pentru mine înainte să te iveşti tu. Prieteni apropiaţi, asta eram. Îi simt lipsa al naibii de tare de când a murit în accidentul ăla de maşină. Îi duc dorul grozav de mult. Nu m-am simţit nicicând aşa de singur. Abandonat.

Glasul îi tremura. Îşi ridică mâna acoperită cu pete şi-şi şterse o lacrimă răzleaţă. Se îmbătase şi din cauza ameţelii căzuse în sentimentalism dulceag, implorând înţelegere şi bălăcindu-se în autocompătimire. Judith îşi fixa paharul cu privirea. Nu dorea să se uite la Billy Fawcett şi era prea îngrozită şi stânjenită ca să-l privească pe Edward.

Billy Fawcett bătea câmpii înainte, vorbind vrute şi nevrute.

— Totuşi, situaţia e diferită pentru tine, eh, Judith? Nu-ţi merge prea rău, nu-i aşa? Ţi-ai însuşit bănetu'. Îţi cunoşti interesele. Nu ţi-a păsat de mine. I-ai băgat în cap Louisei tot soiul de prostii despre mine. Nici nu mi-ai vorbit la înmormântarea ei. M-ai ignorat. Şi-ai înhăţat toţi gologanii. Louise îmi spusese întotdeauna că va avea grijă de mine, dar mie nu mi-a lăsat nimic. Nici măcar unul dintre afurisitele alea de trofee de golf ale lui Jack. Billy Fawcett medită o clipă asupra acestei nedreptăţi, apoi dezlănţui un potop de ocări. Căţea blestemată! Complotista naibii! Secătură ce eşti! Un strop de salivă ţâşni prin aer şi ateriză pe masă, aproape de mâna lui Judith.

O lungă tăcere se aşternu, după care Edward se răsuci uşor în scaun.

— Nu mai vrei să asculţi aceste porcării, nu-i aşa, Judith? rosti el încet.

— Nu. Judith clătină din cap.

Edward se ridică fără grabă în picioare, dominându-l pe bătrânul beţivan.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi, îi spuse el politicos.

Chipul apoplectic al lui Billy Fawcett, pe care se puteau citi suspiciune şi confuzie, se zgâia cu nerușinare.

— Să plec? Mucosule, am să plec când sunt gata, şi n-am isprăvit încă.

— Ba da. Ai sfârşit. Ţi-ai terminat băutura şi-ai insultat-o destul pe Judith... Acum, du-te.

— Ptiu! Să te ia mama dracului! spuse Billy Fawcett.

Răspunsul lui Edward la această sudalmă fu să-l înşface de gulerul jachetei boţite şi să-l smucească în picioare. Până când Billy Fawcett îşi curmă protestele "... Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine... Cum îndrăzneşti... Te desfid... să tratezi un om serios ca pe un criminal de rând... Am să te dau în judecată..." Edward îl târî de lângă masă, îl împinse peste prag şi-l scoase afară pe uşă. Acolo, îl aruncă grămadă pe caldarâm, unde Billy Fawcett, şocat şi clătinându-se pe picioare, se prăbuşi în rigolă. Se găseau mulţi oameni prin preajmă, toţi martori la umilirea lui.

— Să nu mai vii pe-aici, îi spuse Edward. Să nu-ţi mai arăţi vreodată mutra nesuferită în locul ăsta.

Dar, chiar întins pe spate în şanţ, Billy încă avea poftă de harţă.

— Bastard nenorocit, strigă el. Nici nu mi-am terminat băutura. Aşa că Edward intră cu paşi mari în cârciumă, luă paharul cu rămăşiţa de whisky şi zvârli conţinutul în faţa lui Billy Fawcett.

— Acum, ai isprăvit-o, deci du-te acasă, spuse el.

După care, Billy Fawcett îşi pierdu cunoştinţa.

*

Joe Warren, călcând mărunt de-a lungul străzii Pescarilor, după o seară petrecută în compania camaradului său, Rob Padlow, ajunse lângă "Sliding Tackle" taman la timp pentru a asista la neplăcuta scenă. O grămadă de lume se adunase în jur, adoptând atitudini de şoc sau oroare şi un bătrânel zăcea culcat pe spate în şanţ, iar un tânăr înalt şi blond, într-o cămaşă cu mâneci lungi îl împroşcase cu whisky, înainte de a se înapoia în cârciumă.

Joe nu intenţionase să intre la "Sliding Tackle", dar un asemenea deznodământ dramatic necesita o oarecare investigaţie. Bătrânul părea să fi leşinat, aşa că Joe îi sări peste picioare şi se luă după agresor în tavernă, fiind surprins să-l găsească la aceeaşi masă cu Judith, albă la faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Joe şi ea îşi ridică privirea şi-l văzu stând acolo, dar nu putu decât să scuture din cap. Joe îşi întoarse privirea spre însoţitorul ei. Eşti fratele lui Loveday?

— Exact. Edward.

— Eu sunt Joe Warren. Îşi trase scaunul de pe care doar cu puţin înainte fusese sculat cu forţa Billy Fawcett, şi se aşeză. De ce-ai făcut asta? îl întrebă el pe Edward cu blândeţe.

— Este un beţivan agresiv, aşadar l-am sprijinit să iasă la aer curat, apoi el m-a înjurat şi mi-a spus că voia să-şi termine băutura, deci l-am ajutat. Asta-i tot, cum nu se poate mai simplu.

— Ei bine, acum, el e doborât la pământ. A necăjit-o pe Judith? Joe se încruntă. Eşti palidă. Te simţi bine?

— Da, e-n ordine. Mulţumesc, Joe.

— Îl cunoşti pe bătrân?

— Da, este Billy Fawcett.

— Dar tu? îl întrebă Edward.

— Doar din vedere, fiindcă îşi pierde cam două sau trei seri pe săptămână pe-aici. Deşi, de obicei, pare destul de docil. Nimeni n-a avut până acum vreun motiv să-l arunce afară pe uşă. Te-a supărat, nu-i aşa, Judith?

— Oh, Joe, s-a sfârşit.

— Păi, arăţi de parcă te ia cu leşin. Joe se ridică. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut. Vin imediat.

Şi dispăru înainte ca Judith să-l oprească. Ea se întoarse spre Edward.

— N-am isprăvit nici paharul ăsta, se lamentă ea jalnic.

— Cred că Joe se gândeşte să-ţi ia un rachiu. Spune-mi, era într-adevăr nemernicul ăla bătrân prietenul mătuşii tale?

— Da.

— Pesemne, ea îşi ieşise din minţi.

— Nu, nu-i aşa. Era doar cumsecade şi bună la suflet. Mătuşa Louise şi soţul ei l-au cunoscut pe vremuri în India. Socot că, într-un fel, se simţea răspunzătoare pentru soarta lui. Jucau golf împreună. El locuieşte într-un mic şi oribil bungalou în Penmarron. Of, Edward, cum o să ajungă acasă?

— L-am lăsat înconjurat de trecători. Presupun că unul dintre ei va fi suficient de indus în eroare ca să se înduioşeze.

— Dar n-ar trebui să facem noi ceva?

— Nu.

— Am ştiut dintotdeauna că voia să se însoare cu

mătuşa Louise, spuse ea. Desigur, râvnea la casa confortabilă, la banii şi whisky-ul ei.

— Înseamnă că mereu a fost un suge-bute.

— Îl urăsc.

— Biată Judith, ce oribil!

— Şi el... Se gândi la mâna lui Billy Fawcett pipăindu-i coapsa şi se întrebă cum Dumnezeului ar putea să-i explice lui Edward ca să-l facă să înţeleagă. Dar chiar în acel moment se reîntoarse Joe şi prilejul favorabil se risipi. Joe îi întinse un păhărel cu coniac.

— Bea-l şi-ai să te simţi mai bine.

— Eşti amabil. Şi n-o să sufli o vorbă părinţilor, nu-i aşa? Acum, s-a isprăvit. Nu vreau să afle nimeni.

— N-am văzut nimic ca să am ce vorbi. Doar un beţivan bătrân căzut în şanţ. Nimic ce-ar avea legătură cu tine. Poate, ar trebui să mă duc şi să mă uit ce se mai întâmplă. Ceea ce şi făcu, revenind într-o clipă cu vestea că un trecător caritabil se milostivise şi chemase un taxi; Billy Fawcett fusese împachetat şi expediat spre casă. După ce le comunică mesajul, Joe îi anunţă că se retrage.

— Nu vrei să-ţi ofer ceva de băut? îl întrebă Edward.

— Nu, sunt deja plin ca un butoi. Am nevoie de pat şi de somnul de frumuseţe. Noapte bună, Judith.

— Noapte bună, Joe. Şi-ţi mulţumesc.

— Soarbe-ţi coniacul, scumpo... Şi dispăru.

Urmă un răstimp de tăcere. Judith înghiţea din când în când câte o gură de coniac. Simţi că-i arde gâtlejul ca focul, dar licoarea tare îi aluneca domol în stomac şi-o ajuta să-şi domolească zvâcnirile inimii.

Lângă ea, Edward îşi aprinse altă ţigară şi se întinse să tragă scrumiera aproape.

— Cred că trebuie să discutăm, nu-i aşa? spuse el

într-un târziu. Fiindcă, dacă simţi nevoia, eu sunt pregătit să te-ascult. Ea nu spuse nimic, pur şi simplu stătea, privindu-şi lung, fix, degetele. Îl urai. Neîndoios, nu doar fiindcă era mare pilangiu.

— Nu, nu de-asta.

— Deci care-i pricina?

Judith începu să-i spună şi odată pornită nu îi mai fu deloc dificil aşa cum crezuse c-o să-i fie. Îi povesti despre plecarea lui Molly şi a lui Jess, despre închiderea casei Riverview şi despre faptul că fusese lăsată sub tutela mătuşii Louise. Apoi, apariţia lui Billy Fawcett pe scenă şi aparenta lui prietenie cu Louise.

— Nu mi-a plăcut din prima clipă. Era ceva atât de... Judith strâmbă din nas... putred în înfăţişarea lui. Şi era mereu aşa de exuberant, ochii îi clipeau şi-i scăpărau... oarecum perfid.

— Mătuşa ta n-a sesizat şi ea asta?

— Nu ştiu. Apoi, m-am temut îngrozitor că ea avea să se mărite cu el, dar acum, cu mintea cea de pe urmă, sunt convinsă că n-ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală stupidă.

— Şi ce s-a întâmplat de fapt?

— Într-o seară, ne-a invitat la cinema. Rula filmul "Jobenul" Şi eu a trebuit să mă aşez lângă el, iar Billy Fawcett a început să-mi pipăie şi să-mi strângă piciorul. Judith se uită la Edward. Aveam doar paisprezece ani, Edward, şi nu-mi trecea prin minte ce voia. M-a cuprins panica, am fugit din sala de cinematograf şi după aceea m-a mustruluit zdravăn mătuşa Louise. Judith se încruntă. Doar n-ai de gând să râzi, nu-i aşa?

— Nu, îţi promit. I-ai spus mătuşii Louise?

— Pur şi simplu, n-am putut. Nu ştiu de ce. N-am putut şi pace.

— Asta-i tot?

— Nu.

— Atunci, zi-mi şi restul.

Aşa că ea îi istorisi despre acea duminică ploioasă, când rămăsese singură şi plecase cu bicicleta spre dealul Veglos ca să scape de Billy Fawcett.

— Obişnuia să mă urmărească din bungaloul lui. Sunt sigură că avea binoclu. Şi aflase de la mătuşa Louise, în inocenţa ei, că eram de capul meu. Oricum, când am ajuns acasă...

— Să nu-mi spui că te-aştepta...

— De-abia am apucat să intru, că a şi sunat la telefon ca să m-anunţe că vine acolo. Am zăvorât toate uşile şi ferestrele şi m-am ascuns sub patul mătuşii. Timp de zece minute a strigat, a înjurat, a bocănit în uşi, a zbârnâit soneria, încercând să ajungă la mine. Iar eu zăceam sub pat înlemnită de teroare. Nu mai fusesem niciodată aşa de înfricoşată şi nici nu cred să mai fiu vreodată. Am avut coşmaruri. Şi, uneori, încă le mai am. De fapt, acelaşi coşmar şi anume că el pătrunde în dormitorul meu. Ştiu că-i o copilărie, dar când l-am văzut în acea după-amiază, m-au luat fiori de spaimă...

— Sunt prima persoană căreia i-ai destăinuit toate acestea?

— Nu. După ce a murit mătuşa Louise, i-am spus şi domnişoarei Catto.

— Şi ea ce ţi-a zis?

— Oh, a fost drăguţă, dar puţin rezervată şi protocolară. A pomenit doar că el era un bătrân scabros şi că nu trebuie să mă mai gândesc la cele întâmplate. Dar cum poţi scăpa de obsesii? Dacă aş fi putut să fac ceva concret, ca de pildă să-l ucid pe Billy Fawcett sau

să-l strivesc ca pe un gândac, probabil mi-ar fi fost mult mai uşor. Însă nu pot ieşi din impas dacă psihicul meu tresaltă şi se frământă de parcă ar fi bolnav, ori de câte ori e rostit numele lui sau mi se aminteşte de el.

— Asta-i ceea ce s-a întâmplat de Crăciun, când te-am sărutat în dosul draperiilor din sala de biliard?

Judith era aşa de jenată de această amintire, de faptul că Edward menţionase incidentul, încât îşi simţi obrajii arzând de ruşine.

— N-a fost deloc la fel cu ce-a făcut Billy Fawcett. Nu trebuie să gândeşti aşa. Doar că atunci... când m-ai atins... totul s-a dus de râpă.

— Cred că eşti traumatizată.

Judith se întoarse spre el, cu ochii scăldaţi în lacrimile deznădejdii.

— Dar de ce nu mă pot vindeca? Nu vreau să trăiesc cu trauma asta tot restul vieţii. Şi el încă mă înspăimântă, fiindcă mă urăşte atât de mult...

— De ce să te urască?

— Fiindcă nu l-am lăsat să se apropie de mine. Şi, fiindcă, la moartea mătuşii Louise, eu am moştenit toată averea.

— Înţeleg. N-am ştiut asta.

— N-am spus nimănui până acum. Nu pentru că e secret, ci din pricină că domnişoara Catto mi-a zis că-i vulgar să vorbeşti despre bani. Desigur, mama ta ştie, ca şi tatăl tău de altfel. În rest, nimeni altcineva.

— Atâta bănet? Judith încuviinţă cu tristeţe. Atunci, e de-a dreptul minunat!

— Da, întrucâtva. Asta înseamnă că pot cumpăra mici cadouri pentru alţii şi acum am propria mea maşină.

— Şi de-asta nu te iartă Billy Fawcett?

— A fost la funeraliile mătuşii Louise. În ziua aia, ochii lui mă sfredeleau de parcă ar fi vrut să mă omoare.

Aici, Edward zâmbi.

— Dacă privirea ar putea ucide, atunci toţi am fi morţi de mult. Îşi stinse chiştocul de ţigară, o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz. Dragă Judith! Ce furtună într-un pahar cu apă! Ştii ce cred? Cred că ai nevoie de un soi de catalizator. Nu mă întreba ce anume, dar odată şi-odată se va întâmpla ceva, totul se va linişti şi vechile răni se vor tămădui. Nu trebuie să laşi o amintire nefericită să-ţi întunece iubirea. Eşti mult prea dulce. Şi nu oricare bărbat va fi la fel de răbdător şi statornic ca mine.

— Of, Edward, îmi pare rău.

— N-ai de ce. Dar ai grijă să-mi dai de înţeles când totul a trecut. Şi, acum, socot că-i nimerit să te conduc acasă. A fost o seară destul de agitată.

— Cel mai frumos lucru este că ai venit aici.

— Când te reîntorci la Nancherrow?

— Duminica viitoare.

— O să te aşteptăm. Edward se sculă în picioare şi stătu aşa până când se strecură şi ea pe lângă banca îngustă. Afară, cădeau umbrele înserării. Soarele scăpătase în asfinţit, alunecând dincolo de mare, şi văzduhul se întunecase. Valuri mici clipoceau lângă cheiuri şi portul era împresurat de luminiţele tremurătoare ale bărcilor de pescuit. Câţiva oameni se mai aflau încă prin preajmă, delectându-se cu spectacolul crepuscular, dar Billy Fawcett dispăruse. Edward o prinse de braţ şi porniră împreună agale spre locul unde îşi lăsase maşina.

*

Edward îi dădu telefon a doua zi dimineaţă. Judith era în bucătărie, ajutând-o pe doamna Warren să pregătească micul dejun, când Ellie urcă în goana mare scara dinspre prăvălie.

— Judith, te caută cineva la telefon. Spune că-i Edward.

— Edward! Gura doamnei Warren se schimonosi într-un rânjet. Băiatul ăsta nu pierde vremea degeaba.

Judith se făcu că nu aude. Încă legată cu şorţul alb cu dungi albastre, coborî în biroul domnului Warren.

— Edward?

— Bună dimineaţa.

— E de-abia ora nouă. De ce mă suni aşa devreme?

— Voiam să te întreb dacă ai dormit bine.

— Oh, ce prostie. Bineînţeles. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat aseară, dar nu m-am putut stăpâni. Ai ajuns teafăr acasă? Ce întrebare stupidă! Desigur, după cum se vede.

— Da, normal. Dar... El ezita. Mai e şi un alt motiv pentru care ţi-am telefonat. Domneşte o uşoară panică pe-aici.

— E ceva în neregulă? Lui Judith îi sări inima din piept.

— Nu, nu-i aşa grav cum crezi. Păi, de fapt, da. Mătuşa Lavinia s-a îmbolnăvit ieri seară. Cu o zi înainte, se pare, a robotit în grădină, a stat prea mult afară şi a răcit. S-a dus la culcare, dar, în timpul nopţii, starea sănătăţii i s-a agravat şi acum a făcut pneumonie. Sărmana Isobel a sunat-o pe Mary Millyway, doctorul vine şi pleacă întruna. Sigur, tata a angajat o infirmieră s-o îngrijească pe biata bătrânică, dar toată

lumea e îngrijorată. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Of, Edward, sunt zdrobită. "Mătuşa Lavinia, aparent indestructibilă!" N-o să moară, nu-i aşa?

— Păi, este destul de în vârstă. Toţi răposăm mai devreme sau mai târziu, dar nici unul dintre noi n-ar vrea ca ea să se stingă.

— Mama ta e acasă?

— Tati a sunat-o târziu aseară. Vine azi cu maşina.

— Dar Athena? O iubeşte nespus pe mătuşa Lavinia.

— Athena a plecat în Scoţia cu Rupert Rycroft... Cred că pe la începutul săptămânii. Ne-am frământat puţin dacă s-o anunţăm sau nu şi apoi tata a hotărât că dacă se întâmplă ce-i mai rău şi Athena nu află din timp de boala Laviniei, atunci ea nu-l va ierta niciodată. Aşa că i-a cerut numărul de telefon mamei, a obţinut legătura cu un sătuc îndepărtat de munte, dar Athena tocmai plecase, aşa că n-a putut decât să-i lase un mesaj.

— Biata Athena! Crezi că se întoarce acasă?

— Nu ştiu. E un drum al naibii de lung. O să vedem.

— Şi Loveday? E bine?

— Da, cât se poate. Uşor înlăcrimată, dar Mary Millyway o mângâie cu duioşie maternă. Loveday îşi va reveni de îndată ce va sosi mama acasă.

— Te-ai dus s-o vezi pe mătuşa Lavinia?

— Nu, doar tata a fost. L-a recunoscut, dar era foarte bolnavă. Dacă mi se îngăduie, s-ar putea să merg împreună cu el la Casa Dower azi după-amiază.

— Situaţia nu pare prea încurajatoare, nu-i aşa?

— Nu deznădăjdui. Mătuşa Lavinia este o femeie rezistentă şi tenace. Probabil, o să supravieţuiască.

— Vin azi la Nancherrow, dacă v-ajut într-un fel.

— Tocmai asta nu trebuie să faci. Ţi-am spus fiindcă altfel te-ai fi supărat. Ştiu ce simţi pentru mătuşa Lavinia, ca noi toţi, desigur. Dar nu-ţi scurta vacanţa. Ne vedem duminica viitoare. Şi, apropo, şi Gus va fi aici. Când am ajuns aseară, mă aştepta un mesaj de la el. Se deplasează cu maşina din Scoţia şi acum este deja pe drum.

— Oh, Edward. Ce moment nepotrivit pentru oaspeţi! Nu poţi să-l expediezi cu o scuză?

— Nu, nu ştiu unde este. Poate la Birmingham sau în alt loc la fel de groaznic. Nu pot să dau de el.

— Bietul om! Va nimeri într-un soi de pandemoniu.

— Eh, o să fie-n ordine. Nu e un musafir pretenţios. O să înţeleagă.

Judith gândi în sinea ei că bărbaţii, chiar şi Edward, puteau fi uneori extrem de obtuzi şi insensibili. Edward îşi depăna firul vieţii invitând prietenii la Nancherrow şi considera de la sine înţeles preocupările domestice cerute de organizarea acestor vizite prelungite. Acum, lui Judith i se şi perindă prin faţă imaginea sărmanei Mary Millyway, confruntată cu o criză în familie, după ce că şi aşa era împovărată cu destule treburi, acum trebuind să îndeplinească o corvoadă suplimentară: s-o alerteze pe doamna Nettlebed că mai aveau o gură de hrănit, să ia aşternuturile curate din dulapul cu lenjerie, s-o mobilizeze pe Janet la pregătirea unuia dintre dormitoarele de oaspeţi, să se ooupe de prosoape şi săpunuri, să verifice dacă existau umeraşe în şifonier şi să pună biscuiţi în cutia de pe noptieră.

— Poate ar fi bine să vin.

— Nici să nu te gândeşti. Îţi interzic.

— E-n ordine. Dar îmi pare rău pentru voi. Îmbrăţişează-i pe toţi. Transmite salutările mele tatălui tău.

— Aşa o să fac. Nu te nelinişti.

— Şi multă dragoste, pentru tine.

— Şi ţie, la fel. Judith aproape că-i desluşea zâmbetul înecat din glas. La revedere, Judith.

*

La volanul maşinii sale Lagonda de culoare verde-închis, Gus Callender părăsi Okehampton şi ambală motorul urcând colina îngustă care se deşira dinspre micul târg către meleagurile muntoase din zare. Era o dimineaţă senină şi răcoroasă de august şi împrejurimile arătau plăcut de noi şi de necunoscute, lucru de altfel firesc pentru el care nu mai străbătuse niciodată acest drum; un ţinut înverzit de păşuni şi mirişti care se întindeau până în nemărginit, scăldate de razele aurii ale soarelui de vară. În depărtare, siluetele ulmilor stăvechi şi albicioşi marcau hotarele gardurilor vii.

Gus Callender conducea de două zile, zăbovind la nevoie şi savurând rularea lină a maşinii sale puternice. (Îşi cumpărase Lagonda cu un an în urmă din banii primiţi la cea de-a douăzeci şi una aniversare a zilei sale de naştere şi era cel mai frumos cadou care i se oferise vreodată.) Desigur, plecarea de-acasă fusese un soi de lovitură neaşteptată, drept în faţă, întrucât părinţii săi crezuseră că, după două săptămâni petrecute în Franţa, el va fi mulţumit să stea restul vacanţei cu ei. Dar Gus le explicase, îi amăgise cu vorbe dulci şi le promisese să se reîntoarcă în scurtă vreme, iar mama sa suportase despărţirea cu stoicism, bravând când îşi luaseră la revedere, fluturându-şi batista în aer de parcă ar fi fost un mic stindard. În ciuda fermităţii lui, pe moment, fusese chinuit de un simţământ ridicol de culpă, dar imediat ce o pierduse

din ochi, fu în stare, fără prea mult efort, să-şi alunge îmginea ei din minte.

Parcursese drumul de la Deeside la Carlisle, apoi de la Carlisle până în Gloucester. Acum rula cu viteză pe ultima porţiune a lungii călătorii. După Scoţia (deosebit de umedă) şi Midlands[1] (foarte cenuşie), se simţea deci ajuns într-o lume complet nouă, însorită şi pastorală. De pe culmea dealului povârnit, se ivi în zare Dartmoor, platoul nesfârşit din sud-vestul Angliei, cu vârfuri stâncoase şi pustii şi cu mlaştini care-şi schimbau subtil culoarea pe când avalanşa de nori, mânată de vântul de apus, îşi rostogolea încet umbrele pe cuprinsul cerului. Gus văzu contururile arcuite ale colinelor care păreau să se îngemăne cu văzduhul, verdele smarald al ţinuturilor mlăştinoase, tumuli celtici din granit, şlefuiţi şi ciopliţi de vânturi în chip de sculpturi primitive, totuşi paradoxal de moderniste. Ochii lui de artist erau vrăjiţi, iar degetele tânjeau după penel şi pânză, şi dorea cu ardoare să poposească ici şi colo, încercând să imortalizeze pe albumul său de crochiuri priveliştile şi petele de lumină.

Ştia că dacă s-ar opri ar rămâne acolo tot restul zilei, dar era aşteptat să sosească la Nancherrow în cursul după-amiezii. Pictura mai putea adăsta. Se gândi la Franţa şi la pânza pe care zugrăvise încântătoarea vilă a familiei Beath. Reamintindu-şi, începu să îngâne un cântec care fusese permanent laitmotivul vacanţei, ascultat la radio, imprimat pe placa de gramofon, în timp ce ei se tolăneau la soare lângă piscină sau stăteau pe terasă în serile înmiresmate, sorbind vin,

[1] The Midlands – regiunea din centrul Angliei.

privind cum soarele apune şi dispare sub orizont, dincolo de munţii din Midi[1], şi cum se aprind una câte una luminile din Sillence, presărând cu scântei versantul dealului precum înviorează podoabele pomul de Crăciun.

"Marea
Dansează iscând
Talazuri perechi, rând pe rând,
Iar luna îşi picură raze-argintii
În apele ei sinilii.
Şi-n glumă culoarea îşi schimbă apoi
Marea,
Sub repede ropot de ploi".

Launceston. Îşi aduse aminte de micul pod şi îşi dădu seama că trecuse deja hotarul comitatului. Se afla în Cornwall. Înainte se întindeau pustiurile din Bodmin Moor. Pe undeva, prin apropiere, se găsea un han numit "Jamaica". Era ceasul unsprezece şi jumătate şi cumpăni o clipă dacă să se oprească acolo ca să bea şi să mănânce ceva, apoi se răzgândi. Rulă înainte spre Truro. În faţă, drumul se deşira la nesfârşit. Acceleră şi-şi îngădui să se desfete în această bună dispoziţie puţin obişnuită lui:

"Marea
De-a viselor vrajă e plină,
Unită în zare cu bolta senină
Prin valuri albastre şi pure,
De parc-ar voi un sărut să îi fure
Acelui azur infinit
Şi tainic al Mării iubit".

---

[1] Midi – regiunea sudică a Franţei.

Truro picotea în vale sub razele soarelui de amiază. Apropiindu-se, Gus văzu turla catedralei, licăririle argintii ale râului străjuit de pomi. Intră în oraş pe strada principală, îşi parcă maşina lângă "The Red Lion" şi ajuns înăuntru se opri la bar. Încăperea întunecată era lambrisată cu lemn şi duhnea a bere. Vreo doi bătrânei şedeau prin preajmă, citindu-şi ziarele şi pufăind din pipă; Gus se instală lângă tejghea şi, după ce comandă jumătate de pintă de biter, îl întrebă pe barman dacă era posibil să mănânce ceva.

— Nu. Nu servim gustări aici. Trebuie să mergeţi în restaurant.

— E nevoie să rezerv o masă?

— O să trimit eu vorbă şefului de sală. Sunteţi singur, nu-i aşa?

— Da, doar eu.

Barmanul măsură într-un pahar gradat jumătate de pintă, apoi aşeză băutura pe tejghea.

— Voiajaţi, nu?

— Da, cu maşina.

— Veniţi de departe?

— De fapt, da. De la Aberdeen.

— Aberdeen? Asta-i în Scoţia, nu? E ceva drum. Cât timp v-a luat?

— Două zile.

— Aţi străbătut cale lungă. Cât mai aveţi de mers?

— Până dincolo de Penzance.

— De la un capăt la altul al ţării, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

— Locuiţi în Scoţia, nu?

— Da, născut şi crescut acolo.

— N-aveţi pic de accent, scuzaţi-mă că vă spun. Am

avut un scoţian aici, cu două sau trei luni în urmă, venit din Glasgow şi nu-i înţelegeam cuvintele.

— Accentul de Glasgow e înşelător.

— Cum nu se poate mai adevărat.

Alţi doi clienţi intrară pe uşă şi barmanul se scuză, îl lăsă pe Gus şi se duse să-i servească. Singur, Gus îşi căută ţigările şi-şi aprinse una. În spatele barului, dincolo de rafturile cu sticle, peretele era acoperit cu o oglindă. Din abisurile lucioase, uşor estompate de butelcile negre astupate cu dopuri, crâmpeie din propria-i imagine răsfrântă acolo se holbau la el; un tânăr brunet, arătând, îşi spuse Gus, mult mai în vârstă decât era. Ochi negri, păr aşijderea, palid la faţă, proaspăt ras. Purta o cămaşă albastră din bumbac, o batistă la gât înnodată în loc de cravată, dar şi această extravaganţă nu-i îmblânzea înfăţişarea dură. Chiar sumbră.

"Înveseleşte-te, figură tristă", se adresă el în gând propriei reflectări. "Eşti în Cornwall. Ai reuşit. Ai ajuns aici în cele din urmă". Ca şi când imaginea răsfrântă în oglindă n-ar fi ştiut. "Aţi străbătut cale lungă", remarcase barmanul, dar rostise un adevăr cu mult mai subtil decât ar fi crezut. Gus închină paharul în cinstea lui însuşi. "Ai străbătut cale lungă" Sorbi din biterul amar şi rece.

*

Edward Carey-Lewis fu primul care îl numise "Gus" şi porecla prinsese. Înainte de àsta, el fusese Angus, singurul copil al părinţilor săi vârstnici. Tatăl, Duncan Callender, era un om de afaceri prosper şi şiret din Aberdeen care, deşi de obârşie umilă, se ridicase prin propriile mijloace şi, până când Angus venise pe lume, strânsese deja o frumuşică avere ca negustor ce apro-

vizionează vasele. De asemenea, de-a lungul anilor, interesele lui se extinseseră, incluzând negoţul cu ridicata al obiectelor de fierărie, cu parcele mari din proprietatea orăşenească, şi închirierea la preţuri modice de locuinţe şi imobile de raport, corpuri de case şi cvartale.

Angus îşi petrecuse copilăria în inima oraşelului Aberdeen, într-o casă solidă din granit, situată într-o mică grădină împrejmuită cu ziduri de piatră. Grădina avea o peluză la faţadă, un teren în spatele casei unde se întindeau rufele şi o fâşie de pământ cultivată de mama lui cu fasole şi varză. O lume mică, potrivită pentru un băieţandru, iar Angus era mulţumit peste măsură. Dar nu şi Duncan Callender, tatăl. Reuşise să răzbată în viaţă cu greu, numai prin trudă, cinste şi corectitudine, şi astfel câştigase respectul angajaţilor şi-al tagmei negustorilor. Însă nu era îndeajuns. Pentru unicul său fiu, avea ambiţii mari şi era ferm hotărât să-l crească şi să-l educe ca pe un gentleman.

În consecinţă, când Angus avea şapte ani, familia se mută din căminul confortabil dar modest care-i găzduise până atunci, într-un conac imens, în stil victorian, situat într-un sat, pe malurile râului Dee. De aici, Duncan Callender se deplasa în fiecare zi la biroul său din Aberdeen, iar Angus şi mama lui erau lăsaţi să facă tot ce le stătea în putinţă. În comparaţie cu străzile oraşului, prăvăliile şi uruitul familiar al tramvaielor, dealurile impunătoare, luncile şi valea largă a râului Dee erau pe cât de ciudate, pe atât de copleşitoare, iar noul lor sălaş nu făcea excepţie, cu puzderia de mobile din stejar fumuriu, vitralii, covoare tartan şi şemineuri îndeajuns de mari ca să frigi un bou, dacă aveai chef.

De asemenea, o grămadă de servitori fură angajaţi

pentru a îngriji această clădire masivă. Acolo unde, înainte, doamna Callender se descurcase de minune cu o bucătăreasă şi o menajeră, se pomeni acum că se aşteaptă de la ea să dea ordine personalului intern, alcătuit din şase servitori şi doi grădinari, dintre care unul locuia în căsuţa paznicului de lângă poarta de la intrare. Era o soţie şi o mamă devotată, dar un suflet simplu, şi se văzu confruntată cu trista experienţă de a se lupta încontinuu să menţină aparenţele.

În Aberdeen, se simţise la largul ei, cunoscându-şi locul în lume şi voindu-l în siguranţă, în căminul modest, dar demn şi bine întreţinut. Însă pe meleagurile de la Deeside, era complet depăşită de realitate. Nici cal, nici măgar, nici catâr. Îi fu aproape imposibil să comunice cu oamenii din sat şi se convinse că feţele lor aspre şi răspunsurile monosilabice la tentativele ei de a înjgheba o conversaţie dovedeau că o desconsideră şi că nu-s deloc impresionaţi de bogăţia şi stilul de viaţă al unor asemenea nou-veniţi.

Ceilalţi vecini, familii nobile, de viţă veche, care sălăşluiau în castele şi stăpâneau moşii de generaţii, erau chiar şi mai înspăimântători, mai străini ca nişte creaturi de pe altă planetă. Lady Cutărică şi marchizul Cutare, cu nasurile coroiate, cu faţa suptă, costelivi, în straie din tweed. Doamna Huntingdon-Gordon, care creştea labradori şi domnea precum un dictator militar, atotputernic, peste o fortăreaţă arhaică, pe coama dealului. Şi generalul de divizie Robertson, care citea fragmente din scriptură la slujbele de duminică din biserică, de parcă şi-ar fi lătrat ordinele de luptă subordonaţilor şi care nu se căznea să-şi coboare glasul nici când era insolent cu pastorul.

Această perioadă foarte dificilă nu dură însă mult

pentru Angus. La vârsta de opt ani, el fu expediat la internat, o şcoală pregătitoare, extrem de costisitoare din Perthshire, şi copilăria lui se încheie virtual. La început, fu şicanat, intimidat şi bruscat. Din cauza accentului provincial din Aberdeen, a fustanelei sale scoţiene exagerat de lungă şi a stiloului său fistichiu, precum şi din pricină că învăţa cel mai bine din clasă, şi fu catalogat, cu maliţie, drept tocilar. Dar era un băietan puternic, muşchiulos, bun la fotbal şi, după ce umplu de sânge nasul unui bătăuş din cursul elementar, în văzul tuturor celor aflaţi din întâmplare pe terenul de joacă, fu lăsat în pace şi treptat se acomodă. Până când se reîntoarse la Deeside, în vacanţa de Crăciun, se înălţase deja cu doi ţoli, iar accentul sau provincial era de domeniul trecutului. Mama lui se jeluia în taină după pruncul pe care-l credea pierdut, dar Duncan Callender era încântat.

— De ce nu-ţi inviţi colegii acasă? întrebă el, însă Angus simulă că nu-l aude şi ieşi să se plimbe cu bicicleta.

Isprăvind şcoala pregătitoare, se apucă să joace rugbi şi-şi câştigă reputaţia de marcator iscusit. Exact în această perioadă, descoperi în sala de belle-arte bucuriile picturii, ca şi îndemânarea latentă pe care nu o bănuise vreodată, de a face crochiuri. La încurajările unui înţelegător profesor licenţiat în arte, începu să umple un album de schiţe, dobândind în timp un stil personal: desene în creion, colorate uşor în acuarelă, terenurile de sport; un ucenic lucrând la roata olarului, un magistru cu un vraf de cărţi sub braţ, străbătând cu paşi mari o curte pătrată, toga neagră fâlfâindu-i ca două aripi negre.

Într-o bună zi, răsfoind un număr al revistei "The Studio", dădu peste un articol despre pictorii din

Cornwall şi despre şcoala din Newlyn, ilustrat cu o pictură făcută de Laura Knight; o fată cocoţată pe o stâncă şi privind marea. Întinderea nesfârşită de apă era albastră ca penele păunului, dar fetişcana purta un pulover, deci nu putea să fie prea cald şi părul arămiu îi cădea unduios pe umeri.

Odată ce atenţia îi fu captivată, parcurse în goană articolul şi, dintr-un anume motiv, imaginaţia i se înflăcără. Cornwall! Poate că va deveni artist profesionist, va merge şi se va stabili în Cornwall, aşa cum mulţi alţii făcuseră înaintea lui. Va purta straie ciudate, pătate de vopseluri, îşi va lăsa părul să crească şi va fuma ţigări Gitanes. Şi-i va fi totdeauna prin preajmă o tânără frumoasă şi devotată, dar, desigur, cu înclinaţii domestice. Va locui cu el într-o bojdeucă de pescar sau poate într-un şopron reamenajat, cu scară din lespezi de granit, uşă vopsită în albastru, şi acolo vor străluci în oale din lut, flori ca năprasnicele purpurii...

Iluzia era atât de reală încât aproape simţi dogoarea soarelui, se pătrunse de mirosul brizei de mare, de mireasma florilor sălbatice. Totuşi, o simplă fantasmă. Îşi înălţă privirea deasupra sălii pustii de belle-arte, către fereastra înaltă, de unde zări cerul hibernal din Midlands. Nălucirile unui elev. Nu va putea fi niciodată pictor, fiindcă se dedicase deja matematicii şi fizicii, croindu-şi planuri să urmeze Universitatea Cambridge şi să obţină o diplomă în inginerie.

Dar visurile şi fanteziile erau mult prea preţioase pentru a fi în întregime abandonate.

Îşi scoase briceagul şi decupă cu grijă ilustraţia colorată din revistă. O strecură în mapa în care-şi păstra unele dintre desene şi îşi reprimă îndată mustrările de cuget. Mai târziu, înrămă pictura cu fata necunoscută

de lângă ţărmul mării din Cornwall, aninând acest peisaj impresionant pe peretele biroului său.

În multe privinţe, jocul de rugbi îi îmbogăţi experienţa de viaţă. Deşi prea necomunicativ ca să-şi facă prieteni apropiaţi, sportul îl ajută să câştige popularitate şi din când în când primea invitaţii să-şi petreacă vacanţele în casele altora de la ţară, în Yorkshire, Wiltshire sau Hampshire. Le accepta politicos, era întâmpinat cu bunăvoinţă şi reuşea să nu facă gafe în public.

— Şi de unde eşti? obişnuia să-l întrebe la o ceaşcă de ceai mama vreunui coleg.

— Din Scoţia.

— Ce băiat norocos! Din ce parte anume?

— Părinţii mei au o casă în Deeside. Şi înainte ca ea să înceapă a vorbi despre pescuitul somonilor şi bălăceala în râul Dee sau despre potârnichile-scoţiene de pe mirişti, el schimba subiectul şi cerea îngăduinţa să servească o felie de turtă dulce cu nucă. Pe urmă, cu puţin noroc, conversaţia se abătea asupra altor chestiuni.

Întoarcerea acasă, după aceste vizite, scotea invariabil în vileag un soi de discrepanţă. Adevărul era că Angus îşi depăşise în multe privinţe părinţii vârstnici, casa hidoasă i se părea claustrofobică, iar zilele nesfârşite, numai mesele lungi şi anoste spărgând întrucâtva monotonia. Atenţiile drăgăstoase ale mamei îl sufocau, iar mândria şi interesul stânjenitor arătate de tată înrăutăţeau şi mai mult situaţia.

Totuşi, nu toate lucrurile erau triste. Când împlini şaptesprezece ani, pogorî asupra lui din senin o recompensă nesperată, deşi se dovedi până la urmă o binefacere dezorientantă. După cât se pare, se răs-

pândise vorba din gură-n gură prin împrejurimi că feciorul soţilor Callender, în ciuda condiţiei sociale a părinţilor, clar dezavantajoasă, era nu numai chipeş, ci şi deosebit de prezentabil, încât dacă vreo amfitrioană avea nevoie de un tânăr disponibil...?

Invitaţii gravate cu blazoane începură să sosească, poftindu-l pe Angus la diverse reuniuni mondene, la care mama şi tatăl lui nu aveau acces. Petreceri simandicoase şi baluri de vară unde părtaşii purtau nume precum Lady Henrietta McMillan sau Onorabila[1] Camilla Strokes. Acum, Angus era în stare să conducă o maşină şi la volanul masivului Rover care aparţinea tatălui său ajungea punctual la toate aceste evenimente, protocolar, gătit corespunzător etichetei, în redingotă, cămaşă albă scrobită şi papion negru. Ucenicia în acele conace de ţară din Yorkshire, Wiltshire şi Hampshire îi fu acum de mare folos şi se dovedi capabil să facă faţă formalismului excesiv al acestor grandioase dineuri şi să danseze până în zori, zâmbind galant, plin de solicitudine faţă de toată lumea bună – şi, în general, achitându-se de obligaţii spre imensa satisfacţie a tuturor.

Dar totul i se părea un joc de teatru. La urma urmei, el era cine era, fără să-şi facă iluzii deşarte în privinţa provenienţei sociale sau a educaţiei. După una dintre aceste serate dansante, rulând pe lungul drum spre casă, cu privelişti întunecate, pustii, uşor sumbre, sub un cer care se ilumina anevoie odată cu ivirea zorilor, lui Angus îi trecu prin minte că, de când avusese şapte

[1] Titlu dat în Anglia descendenţilor unor nobili de un anumit rang.

ani şi familia lui părăsise oraşul Aberdeen pentru totdeauna, nu-şi putea aminti de nici un alt locşor pe pământ unde să se fi simţit în largul său, ca acasă. Cu siguranţă, nu în conacul de acum al tatălui. Nici la şcoală. Nici în căminele ospitaliere din Yorkshire, Wiltshire şi Hampshire, unde fusese călduros primit. Totuşi, oricât de bine se distra, se simţea totdeauna stingher, de unul singur, complet izolat, iscodindu-i din priviri pe ceilalţi. Şi Angus dorea fierbinte să-şi găsească locul, să aibă o apartenenţă anume.

Poate, într-o bună zi, asta i se va întâmpla. Ca de pildă să se îndrăgostească. Sau să audă o voce de demult. Ori să păşească într-o cameră străină, pomenindu-se că o recunoaşte numaidecât, fără s-o fi văzut niciodată în viaţa lui. Un locşor unde nimeni să nu-i arate o falsă condescendenţă şi unde să nu aibă nevoie de etichetă sau de titlu pompos. Unde să fie bine venit, pur şi simplu fiindcă este el însuşi. "Angus, dragul meu, ce bine că ai venit! Ce minunat că te văd!"

Dar, pe neaşteptate, lucrurile se îmbunătăţiră. După anii dificili ai adolescenţei care, pentru Gus, fură mult mai dureroşi şi mai anevoioşi decât pentru majoritatea semenilor săi, Cambridge veni ca o revelaţie şi ca o eliberare. Din prima clipă, Angus îl consideră cel mai fermecător oraş văzut vreodată, iar catedrala Sfintei Treimi i se păru un vis al arhitecturii. În primele săptămâni, îşi petrecu timpul liber plimbându-se pur şi simplu, învăţând pe de rost străduţele străvechi, impregnate de reminiscenţele vremurilor trecute. Crescut în doctrina prezbiteriană, Angus asista în fiecare dimineaţă la slujba religioasă oficiată în King's Chapel, din pura plăcere de a asculta cântările de slavă; acolo auzi

pentru prima dată rugăciunea gregoriană de îndurare "Miserere" şi se pătrunse de o fericire inexplicabilă pe când vocile băieţilor din cor se înălţau spre culmile cerului, imposibil de atins, decât, poate, cu excepţia îngerilor.

După un timp, când se familiariză cu noile împrejurimi, înrâurirea vizuală pe care o avu asupra lui oraşul universitar Cambridge îi trezi instinctul de pictor şi, curând, albumul lui de schiţe fu umplut cu impresii creionate în cărbune. Bărci trase la mal lângă sălcii pletoase, Puntea Suspinelor; biserica Corpus Christi, turnurile gemene ale Colegiului Kings, profilate pe fundalul cerului. Liniile verticale şi puritatea proporţiilor şi a perspectivei i se părură o provocare; tonalităţile cromatice ale văzduhului şi ale peluzelor, vitraliile şi frunzişul toamnei îi strigau pur şi simplu să fie aşternute pe hârtie. Angus se simţi împresurat nu numai de izvoarele profunde ale cunoaşterii, ci şi de o frumuseţe desăvârşită care nu era a naturii, fiind, în mod surprinzător, urzită de om. Se înscrise la colegiul Pembroke şi-şi alese ingineria ca subiect de studiu. Şi Edward Carey-Lewis era tot la Pembroke, dar studia engleza şi filosofia. Ei deveniseră boboci în acelaşi timp, în semestrul de toamnă al anului 1937, dar de-abia spre sfârşitul celui de-al doilea an universitar ajunseseră să se cunoască şi să se împrietenească. Desigur, existau motive întemeiate. Studiind materii diferite, nu aveau aceleaşi cursuri şi seminarii. Camerele lor erau situate în puncte diferite ale internatului Pembroke şi deci discuţiile amicale despre nimicuri erau excluse. Şi în timp ce Gus juca crichet şi rugbi, Edward nu arăta nici un interes pentru sporturile de echipă, în schimb îşi

pierdea vremea la Clubul universitar de aviaţie, străduindu-se să obţină brevetul de pilot.

În consecinţă, drumurile lor se întretăiau arareori. Dar, inevitabil, Gus îl zărea pe Edward cu diferite prilejuri, bunăoară în capătul îndepărtat al sălii de mese din internat şi la ocaziile oficiale când toţi studenţii prânzeau laolaltă cu oarecare pompă. Sau gonind cu viteză în josul străzii Sfânta Treime, în automobilul său bleumarin, Triumph, mereu cu una sau două fete drăguţe înghesuite alături de el. Câteodată, îl vedea în treacăt prin cârciumi aglomerate, în mijlocul unor adunături gălăgioase, fiind, de obicei, cel care achita nota de plată pentru un rând de băutură. Şi, la fiecare întâlnire, Gus fu frapat de faptul că Edward arăta din ce în ce mai chipeş, mai încrezător şi mai mulţumit de sine. Antipatia instinctivă (născută din invidie? – ceea ce nu şi-ar fi recunoscut) se transformă în aversiune, dar, cu o discreţie înnăscută, Gus nu-şi dădu în vileag simţămintele. N-avea sens să-şi facă duşmani şi, la urma urmei, nu schimbase nici măcar o vorbă cu Edward. Doar că figura, înfăţişarea, felul acestuia de a se purta erau prea frumoase ca să fie adevărate. Edward Carey-Lewis! Nici un om nu putea să aibă chiar totul. În orice boboc de floare se ascunde un vierme, dar nu era treaba lui Gus să-l descopere. Aşa că, lăsă lucrurile cum erau şi se concentră asupra studiilor. Dar soarta nestatornică ticluí altfel rosturile. În 1939, în semestrul de vară, lui Gus şi lui Edward Carey-Lewis li se repartizară camere pe acelaşi palier şi o bucătărie în miniatură, pe care o împărţeau denumind-o în batjocură "camera servanţilor" Într-o după-amiază, în timp ce aştepta să dea în fiert ceaiul din ibric, Gus auzi tropot de paşi pe scara

de piatră şi apoi cineva se opri în pragul uşii deschise. O voce rosti:

— Hei, bună!

Se întoarse şi-l văzu pe Edward Carey-Lewis cu o şuviţă de păr blond ce-i alunecase peste frunte şi cu fularul lung înfăşurat în jurul gâtului.

— Bună.

— Eşti Angus Callender.

— Exact.

— Edward Carey-Lewis. Se pare că suntem vecini. Cum arată camera ta?

— O.K.

— Faci ceai? "O aluzie neruşinată!"

— Da. Vrei şi tu?

— Ai ceva de mâncare?

— Da. Prăjitură cu fructe.

— Perfect! Sunt lihnit de foame.

Acestea fiind zise, Edward intră şi se aşezară în dreptul ferestrei deschise, băură ceai din căni, Gus fumă o ţigară şi Edward înfulecă aproape toată prăjitura. Începură a sporovăi despre diverse nimicuri, dar, după un sfert de oră, Gus realiză că în ceea ce-l priveşte pe Edward se înşelase amarnic, fiindcă acesta nu era nici snob, nici stupid. Manierele nobile şi expresia francă a ochilor lui albaştri erau pe deplin sincere, iar încrederea în sine izvora nu dintr-o educaţie pedantă, ci din faptul că se simţea stăpân pe el, pe soarta lui, considerându-se nici mai rău, nici mai bun decât ceilalţi tineri de acelaşi leat.

Odată ceainicul golit şi prăjitura terminată, Edward se sculă în picioare şi începu să iscodească prin camera lui Gus, citind titlurile cărţilor şi răsfoindu-i revistele.

— Îmi place blana de tigru din faţa şemineului.

— Am cumpărat-o dintr-o prăvălie de vechituri.

Acum, Edward se uita la picturile lui Gus, examinându-le pe rând de parcă ar fi intenţionat să le cumpere.

— Frumoase acuarele. Ce reprezintă asta?

— Ţinutul Lacurilor.

— Ai o adevărată colecţie aici. Le-ai cumpărat?

— Nu. Eu însumi le-am pictat.

Edward îl privi pe Gus cu gura căscată.

— Adevărat? Ce tip talentat eşti! Şi e bine să ştii că dacă pici la examenul de licenţă, o poţi duce de azi pe mâine mânuind penelul. Edward îşi reluă inspecţia. Foloseşti vreodată şi uleiuri?

— Da, uneori.

— Tu l-ai făcut şi pe-ăsta?

— Nu, recunoscu Gus. Mi-e ruşine să spun, dar l-am decupat din paginile unei reviste când eram la şcoală. Îmi place atât de mult încât îl iau pretutindeni cu mine. Şi-l atârn la vedere.

— Faţa frumoasă ţi-a înflăcărat imaginaţia, sau stâncile şi marea?

— Întreaga compoziţie, presupun.

— Cine-i artistul?

— Laura Knight.

— Peisajul e din Cornwall, spuse Edward.

— Ştiu. Cum ţi-ai dat seama?

— Nu putea fi din altă parte.

— Cunoşti regiunea Cornwall? Gus îşi încreţi fruntea.

— Cred şi eu. Doar locuiesc acolo. Dintotdeauna. E căminul şi locul meu de baştină.

— Ce nemaipomenit! exclamă Gus.

— De ce?

— Nu ştiu. Numai că m-au interesat totdeauna pictorii din Cornwall. Mi se pare uimitor cum un număr atât de mare de oameni, incredibil de înzestraţi, s-au adunat laolaltă într-un loc aşa de îndepărtat şi au exercitat o asemenea influenţă.

— Nu prea mă pricep la chestiile astea, dar Newlyn este invadat de artişti. Colonii întregi. Mişună ca şoarecii.

— I-ai întâlnit?

— Nu pot să mă laud cu asta. Edward clătină din cap. Mă tem că sunt cam filistin când vine vorba de artă. La Nancherrow avem o grămadă de tablouri cu scene de vânătoare şi portrete întunecate de familie. Înţelegi ce vreau să spun. Strămoşi cu albeaţă la ochi, alături de câinii lor. Edward chibzui o clipă. Cu excepţia portretului făcut mamei mele de pictorul Laszlo. E de-a dreptul fermecător. Atârnă deasupra şemineului din salon. Deodată, Edward păru să se moleşească. Fără multă jenă, căscă gura până la urechi. Dumnezeule, sunt istovit. Mă duc să fac o baie. Mersi pentru ceai. Îmi place odaia ta. Păşi spre uşă, o deschise, apoi se întoarse. Ce program ai diseară?

— Nimic deosebit.

— Noi, câţiva amici, mergem cu maşinile la Grantchester să bem ceva într-un birt de-acolo. Vrei să vii şi tu?

— Mi-ar plăcea mult. Mulţumesc.

— O să-ţi bat la uşă pe la şapte şi un sfert.

— În regulă.

— Atunci, pe curând, Gus. Edward îi zâmbi. Gus crezu că aude greşit. Edward tocmai se pregătea să iasă din cameră.

— Cum mi-ai spus?

Edward se iţea din prag.

— Gus!

— De ce?

— Bănuiesc că mi te închipui ca fiind Gus. Numele de Angus nu ţi se potriveşte. După mintea mea, Angus sugerează un văcar cu păr roşcat, ciubote grosolane cu talpa ca şenilele de tanchetă şi nădragi aspri din tweed vărgat.

Gus izbucni în râs.

— Fii atent cum vorbeşti. M-am născut chiar în Aberdeen[1].

Dar Edward era imperturbabil.

— În cazul ăsta, spuse el, pricepi exact ce vreau să zic. Şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

Gus! Era Gus. Şi atât de mare fu înrâurirea lui Edward, încât, după acea seară, nimeni nu-l va mai numi altfel.

*

Brusc, Gus se pomeni că leşină de foame. La etajul superior, în restaurantul gol - demodat, cu covoare turceşti vechi de când lumea, cu feţe de masă albe şi scrobite, şi cu zvon de glasuri înăbuşite pe fundalul zgomotului discret de tacâmuri manipulate - el devoră hulpav supa, carnea fiartă de vită, garnitura de carote şi budinca; apoi, simţindu-se un om nou, achită nota de plată şi ieşi din nou în aerul proaspăt. Se plimbă o vreme de-a lungul caldarâmului, până găsi o librărie,

[1] Aluzie la o rasă de taurine, denumită Aberdeen Angus şi creată în Scoţia.

intră acolo şi cumpără o hartă topografică a comitatului Cornwall. Înapoindu-se la maşină, îşi aprinse o ţigară, deschise harta şi îşi plănui restul itinerariului. Nancherrow! La telefon, Edward îi dăduse câteva indicaţii vagi, dar acum, calculând distanţele la scara de un ţol la milă, Gus gândi că numai un idiot s-ar putea rătăci. Deci, de la Truro la Penzance şi apoi de-a lungul drumului de coastă care ducea la promontoriul Land's End! Degetul lui urmări direcţia de-a curmezişul hârtiei bătoase şi se opri la Rosemullion, marcat clar cu semnele convenţionale pentru biserică, râu şi pod. Zări apoi cuvântul Nancherrow scris cu litere italice, o linie punctată pentru drumul de acces şi un mic simbol pentru casă. Era bine s-o găsească acolo, însemnată de vreun geograf atotcunoscător. Astfel, destinaţia lui devenea reală, nu doar un simplu nume, rostit la întâmplare şi nici o plăsmuire a propriei imaginaţii. Gus împături harta şi o aşeză lângă el pe banchetă. Terminându-şi ţigara, răsuci cheia de contact.

Rula de-a lungul principalei căi ferate din comitat, unde se desluşeau reminiscenţe ale unor mine de cositor, de mult părăsite, coşuri de fum, hale de maşini şi stive de lemne aproape putrezite. Peisajul nu era deloc atrăgător. Şi când va ajunge oare la mare? Era nerăbdător să vadă întinderea nesfârşită de apă. Dar, într-un târziu, drumul coborî pe o coastă de deal şi ţinuturile se schimbară. În dreapta, se ivi un şir de dune de nisip, apoi un estuar adânc şi în cele din urmă fu răsplătit cu prima privelişte asupra Oceanului Atlantic. O licărire trecătoare, nu mai mult, a talazurilor verzui ce se revărsau peste bancul de nisip. Dincolo de estuar, drumul se afunda în interiorul regiunii şi acolo erau imaşuri păscute de vaci sau povârnişuri meri-

dionale, cultivate cu legume, toate împrejmuite de ziduri asimetrice, din piatră, care păreau înălţate acolo pe veci. În grădini creşteau palmieri, casele prinseseră patina calcaroasă a laptelui de var şi potecile înguste şerpuiau din drumul principal, coborând în văi împădurite, marcate îmbietor prin denumiri absconse ori sfinte. Totul în jur dormita sub licăritul razelor călduţe ale soarelui de amiază. Copacii aruncau pete şi dungi negre de umbră, vărgând tăpşanele, şi peste tot plutea o atmosferă de veşnicie, de parcă aici urma să fie totdeauna vară; ca şi când frunzele nu cădeau niciodată din acei arbori străvechi, iar pantele domoale nu cunoscuseră nicicând suflarea îngheţată a vânturilor de iarnă.

Curând, în faţă, Gus văzu, într-o lumină difuză, cealaltă mare, apoi conturul maiestuos al Mount's Bay şi, ca o licărire de albastru, linia orizontului. O droaie de mici ambarcaţiuni se întreceau pe apă, probabil o regată. Pui[1] şi bărci cu velă navigau purtate de briză, lunecând aproape una de alta, spre vreun golf îndepărtat, cu pânzele purpurii umflate de vânt.

Şi totul i se părea izbitor de familiar, ca şi cum mai văzuse cândva toate astea, iar acum pur şi simplu se întorcea într-un loc bine cunoscut şi mult îndrăgit. "Da. Da, toate sunt acolo. Exact cum vor fi fost dintotdeauna. Întocmai cum mi le închipuiam". Braţul adăpostit al unui dig de pod, dumbrava de catarge, văzduhul însufleţit de ţipetele pescăruşilor. Un mic tren cu aburi porni pufăind din gară, legănându-se apoi pe curba ţărmului. Un rând de case în stilul Regenţei, ferestrele clipind în

[1] Pui - Mini-ambarcaţiune prevăzută cu vâsle, din dotarea navelor mai mari.

lumina strălucitoare, grădinile gemând de magnolii şi de camelii. Şi peste toate, pătrunzând pe geamul deschis al maşinii, mirosul proaspăt, răcoros, sărat al mării şi al algelor aduse de flux.

"Marea
Îngână un cântec de dor
În freamăt de valuri uşor,
Da, Marea,
De ofuri când inima-i plină
Pe viaţă amarul ţi-alină".

De când se ştia, Gus se simţea sufleteşte părtaş la toate aceste trăiri, ca unul care îşi regăsise rădăcinile, de parcă tot ce făptuise până atunci, fiecare din locurile unde trăise, fuseseră o haltă, un interludiu întâmplător. Ceea ce era ciudat, dar nu i se mai părea deloc aşa la o analiză atentă, fiindcă pur şi simplu încerca, fie şi pentru prima oară, un sentiment înălţător, altminteri cunoscut de el pe deplin prin intermediul artiştilor de aici, din Cornwall, ale căror opere le studiase şi le urmărise cu atâta aviditate: Laura Knight, Lamorna Birch, Stanhope şi Elizabeth Forbes şi mulţi alţii. Îşi amintea şi de fanteziile lui din copilărie, născute în sala de belle-arte, de a veni să se stabilească în Cornwall, de a îmbrăţişa viaţa boemă şi de a picta; de a-şi cumpăra o căsuţă văruită în alb şi de a planta geranium la uşă. Şi Gus zâmbi, reamintindu-şi că reveriile sale includeau şi o prezenţă feminină, vagă şi nedefinită. Nu o persoană anume, fiindcă nu avea un chip concret, dar era, sigur, tânără, frumoasă, companioană pe viaţă, demnă de a fi imortalizată pe pânză şi, evident... o bună bucătăreasă. Bineînţeles, ibovnica lui. Şi pe când gonea cu

maşina, Gus se porni să râdă tare de inocenţa tinereţii pierdute şi de visurile nevinovate ale băiatului naiv care fusese. Mai apoi îşi curmă hohotele, fiindcă acum era aici, venise cu adevărat pe aceste meleaguri şi visurile îi păreau pe deplin viabile, nicidecum ireale. Furat de amintiri, trecuse printr-un orăşel şi înainta repede spre ţinutul din cealaltă parte. Urcă un deal, la fel de abrupt ca acoperişul unei case, şi, ajungând pe culme văzu că împrejurimile se schimbară iarăşi dintr-o dată, câmpurile fermelor răzleţe întinzându-se până pe tărâmurile mlăştinoase, arse de soare şi încununate cu tumuli celtici de piatră. În stânga, marea era omniprezentă, dar, acum, cu o mireasmă pătrunzător de dulceagă şi catifelată, ca a apei de lagună şi a smârcurilor mocirloase...

Mai revenea apoi un alt vis, cândva uitat şi alungat din minte, de astă dată însă emoţionant şi foarte real, şi anume că într-o bună zi va ajunge la o casă, un loc cu totul necunoscut, şi va şti numaidecât, fără nici un dubiu, că acolo avea să-şi afle rădăcinile, fiindcă niciodată nu simţise că aparţinea conacului victorian şi posomorât din Deeside sau caselor la nevoie ospitaliere ale unor colegi de şcoală.

Cambridge era singurul loc unde se apropiase de acest joc al închipuirii; totuşi, Cambridge, oraş universitar şi lăcaş al cunoaşterii, era o pelungire a şcolii. Deci nu un astfel de bârlog, ci un colţişor pe lume unde să te reîntorci ştiind că va dăinui totdeauna acolo, neschimbat, tihnit, lesnicios şi comod ca o pereche de încălţări vechi. Propriul tău cuibuşor! "Gus, dragă Gus, te-ai întors!"

Trezit din această visare cu ochii deschişi, privilegiu al celor foarte tineri, Gus se concentră brusc şi

cu fermitate să urmărească drumul. Chiar atunci zări la o răspântie un indicator de lemn pe care scria Rosemullion şi realiză că mai avea de mers numai vreo zece mile; calmul cumpănit îi zbură dintr-o dată pe geam, înlocuit de vechea agitaţie febrilă a băieţandrului care părăsea şcoala şi pleca în vacanţă. Emoţiile întoarcerii acasă! Simţăminte curioase în sine, fiindcă revenirea la căminul părintesc nu-i pricinuise niciodată lui Gus prea multă plăcere. Dimpotrivă, întoarcerea la ai săi devenise un fel de datorie dureroasă pe care şi-o asuma fără tragere de inimă, înapoindu-se numai din loialitate să stea cu ei; nu rezista însă niciodată mai mult de câteva zile, sfârşind prin a căuta cu disperare orice scuză ca să plece. Mama şi tatăl lui nu se puteau abţine să nu fie bătrânicioşi şi serbezi, anchilozaţi în deprinderi şi patetic de mândri de unicul lor vlăstar, dar dintr-un anume motiv, tocmai asta înrăutăţea situaţia. Nu fiindcă lui Gus îi era în vreun fel ruşine de ei. De fapt, şi el se mândrea cu ei, mai ales cu tatăl lui. Dar se înstrăinase de bătrân, aveau prea puţine lucruri în comun şi îi repugna că trebuia să-şi scormonească mintea ca să spună ceva şi să poarte nişte conversaţii banale. Şi toate acestea deoarece bravul Duncan Callender fusese ferm hotărât să facă din fiul său un veritabil gentleman; insistase să-l educe la şcoli particulare scumpe şi astfel îl înălţase pe Gus într-o lume pe care ei, părinţii, n-o cunoscuseră niciodată şi nici nu aveau s-o cunoască.

Era realitatea crudă. O ironie a sorţii. Dar cel care ridicase stavila dintre ei nu era Gus. Chiar înainte de a absolvi şcoala secundară, făcuse efortul să se împace cu situaţia stânjenitoare şi cu propria-i conştiinţă, lepădându-se, în cele din urmă, de orice sentiment de vină.

Lucru important, fiindcă altminteri şi-ar fi petrecut tot restul vieţii cu o piatră de moară atârnată de gât.

*

Pribegind prin tufărişuri, Loveday culegea zmeură. Era bine să aibă ceva de făcut, fiindcă, în prezent, situaţia era oribilă. Neliniştea şi teama pentru mătuşa Lavinia pluteau şi se împrăştiau în casă ca norii grei, afectând tot şi pe toată lumea. Pentru tatăl ei, starea sănătăţii mătuşii Lavinia precumpănea chiar şi faţă de ştirile zilnice şi, în loc să asculte radioul, el îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului la telefon, vorbind cu doctorul, cu Diana la Londra, trimiţând mesaje Athenei în Scoţia, aranjând ca infirmierele să vegheze zi şi noapte la căpătâiul bolnavei din Casa Dower. Se purtaseră discuţii dacă mătuşa Lavinia ar trebui mutată la spital sau nu, dar în cele din urmă se hotărâse că precaritatea condiţiei sale fizice nu permitea o călătorie cu ambulanţa, că dezolarea de a se pomeni dintr-o dată într-un mediu complet străin îi va pricinui pacientei mai mult rău decât bine şi că s-ar cuveni să i se îngăduie mătuşii Lavinia să rămână în tihnă acolo unde se afla, în propriul ei cămin şi-n patul personal.

Era prima experienţă a lui Loveday legată de spectrul fatal şi implacabil al morţii. Fireşte, se sfârşeau din viaţă oameni pretutindeni. Ştia asta. Dar nu cei apropiaţi şi dragi, nu cei din familie. Nu şi mătuşa Lavinia. Din când în când făcea eforturi reale să-şi imagineze existenţa ulterioară fără bătrâna doamnă, dar aceasta fusese totdeauna o prezenţă vie la Nancherrow, iar influenţa ei asupra întregii familii era atât de puternică şi de benefică, încât Loveday nici nu suporta să se gândească la asta.

Se mişca încoace şi încolo printre tufişuri, culegând fructele roşii şi dulci cu amândouă mâinile şi lăsându-le apoi să cadă într-un coş mare de papură pe care şi-l atârnase de o sfoară petrecută în jurul mijlocului. Era o după-amiază strălucitoare şi însorită, dar un vânticel înţepător sufla dinspre mare şi din această cauză îşi pusese un pulover vechi, galben şi cârpit pe care Edward îl purtase demult, pe când juca crichet. Îi era prea lung, lăbărţându-i-se peste fusta din bumbac, dar razele soarelui îi încălzeau umerii, pătrunzând prin urzeala deasă a lânii şi Loveday se simţea recunoscătoare pentru acest minim ajutor fratern.

Era de capul ei fiindcă, după prânz, tata, Edward şi Mary Millyway plecaseră cu toţii la Casa Dower. Colonelul aranjase să discute cu doctorul, Edward avea să o vegheze un timp pe mătuşa Lavinia, iar Mary Millyway îi însoţise pentru a-i ţine companie sărmanei Isobel. Ele vor sta în bucătărie şi vor bea ceai. Pesemne, Isobel avea nevoie de o alinare mai mult decât oricare dintre ei. Ea şi mătuşa Lavinia erau împreună de mai bine de patruzeci de ani. Dacă mătuşa Lavinia murea, era puţin probabil că Isobel îi va putea supravieţui.

— Cum rămâne cu tine, iubito? o întrebase tatăl pe Loveday. Vrei să vii cu noi?

Ea i se aruncase la piept, cuprinzându-l cu braţele şi apăsându-şi obrajii de jiletca lui. Colonelul o înţelese şi o îmbrăţişă strâns.

— Nu, murmură Loveday.

Dacă se întâmpla ce era mai rău, dorea să-şi amintească de mătuşa Lavinia aşa cum fusese toată viaţa, agilă şi graţioasă, ţinând isonul vorbelor de duh şi chicotind. Nicidecum ca pe o bătrână bolnavă şi muribundă, ţintuită în patul de suferinţă, stingându-se încet-încet.

— E groaznic? Ar trebui să vin?

— Nu, nu cred.

Loveday izbucni în plâns, iar colonelul o sărută şi îi şterse ochii cu batista mare şi albă de bumbac. Toţi erau foarte buni cu Loveday. Edward o îmbrăţişă şi el şi-i spuse:

– Oricum, trebuie să fie cineva aici când vine Gus. Soseşte azi după-amiază şi n-ar fi o dovadă de ospitalitate să nu-l întâmpine nimeni. Poţi să-i faci tu o primire călduroasă.

Încă smârcâindu-se uşor, Loveday nu găsi că ideea era prea bună.

— Deci, trebuie să stau degeaba în casă?

Mary râse.

— Bineînţeles că nu. Fă ce vrei. Sunt convinsă că lui Fleet i-ar prinde bine să alerge în galop. Dar, de astă dată, Loveday n-avea chef să călărească. Voia să rămână între zidurile de la Nancherrow, unde se simţea în siguranţă, ferită de primejdie.

— Am călărit chiar ieri, spuse ea.

— Atunci, poate ţi-ar plăcea să culegi zmeură pentru doamna Nettlebed. Vrea să facă gem. Ai putea s-o ajuţi să cureţe şi să cântărească fructele.

Ceea ce nu era grozav de palpitant, dar cel puţin nu însemna să trândăvească fără rost.

— Bine, oftă Loveday.

— Bravo, eşti o fată bună! Mary o strânse la piept şi o sărută pe obraz. Şi noi o să-i transmitem complimentele tale mătuşii Lavinia şi-o să-i spunem că vii s-o vezi de îndată ce se însănătoşeşte. Şi nu uita, azi se întoarce şi mama de la Londra. O să fie obosită şi abătută, aşa că nu vrem să găsească acasă doar feţe triste. De dragul ei, încearcă să nu te arăţi prea necăjită.

Prin urmare, Loveday adună zmeură. Îi luă ceva timp să umple cele două coşuri pe care i le dăduse doamna Nettlebed, dar, într-un târziu, panerele debordau de fructe coapte, înmiresmate. Ciuguli şi ea câteva, dar nu prea multe...

În bucătărie, o găsi pe doamna Nettlebed garnisind un tort de ciocolată cu fructe zaharisite. Loveday trânti coşurile pe masă.

— Ei, ce ziceţi, doamnă Nettlebed?

Doamna Nettlebed surâse aprobator.

— Nemaipomenit! Eşti o drăguţă.

Loveday se aplecă, râcâi un strat de glazură din castron şi-şi linse degetul. Se gândi că aroma acesteia nu se compara cu gustul dulce-acidulat al zmeurii.

— Şi uită-te la tine, Loveday. Arăţi ca naiba. Puloverul ţi-e plin de spini şi pătat de zeamă de zmeură. Ar fi trebuit să-ţi pui un şorţuleţ.

— Nu contează. E o vechitură. Vreţi să vă ajut să faceţi gemul?

— N-am timp acum. O să mă ocup de asta mai târziu. Şi, oricum, ai lucruri mai bune de făcut, fiindcă musafirul a sosit.

— Musafirul? Lui Loveday îi sări inima din piept. Hoinărind pe coclauri, uitase cu desăvârşire că amărâtul de prieten al lui Edward venea în vizită.

— Oh, drăcia dracului, e aici deja? Speram să nu ajungă până nu se întoarce Edward. Strâmbă din nas. Cum arată?

— Habar n-am. Nettlebed i-a deschis şi l-a condus în camera lui. Probabil, acum îşi despachetează bagajul. Mai bine te-ai duce sus să-l saluţi şi să-l faci să se simtă binevenit.

— Nu-mi amintesc nici măcar cum îl cheamă.

— Domnul Callender. Gus Callender.

— Chiar trebuie? Aş prefera să vă ajut la gem.

— Of, Loveday! Lasă vorba şi ia-ţi tălpăşiţa mai repede. Doamna Nettlebed o plèzni uşor peste fund şi o expedie astfel.

Loveday se retrase în silă. Urcă pe scara de serviciu şi apucă de-a lungul coridorului ce ducea spre camerele pentru oaspeţi. De la jumătatea drumului zări uşa întredeschisă. Se opri o clipă în prag, ezitând. El era acolo, stând cu spatele la ea, cu mâinile vârâte în buzunare, privind pe fereastră. Bagajele îi erau stivuite pe poliţa de lemn de la capătul patului, dar, nefiind deschise încă, se părea că nu începuse să despacheteze.

Picioarele ei, în pantofi uşori de sport, se înfundau adânc în covoarele groase fără nici un zgomot, iar Loveday realiză că el nu-i sesizase prezenţa, ceea ce o făcea să se simtă stingherită şi puţin timorată. Dincolo de fereastra deschisă, din curtea interioară se auzea uruitul drăgăstos al hulubilor. După un timp, Loveday rosti:

— Bună!

Tresărind, el se răsuci pe călcâie. Preţ de-o clipă se măsurară din ochi, apoi el surâse.

— Bună.

Loveday rămase descumpănită. Nu se aştepta defel la ceea ce vedea. Anticipase că va da peste un soi de descendent al tinerilor pestriţi pe care îi aducea Edward acasă în timpul vacanţelor şcolare. Toţi i se păruseră croiţi după acelaşi tipar şi îi venise din cale-afară de greu să se aprindă după vreunul. Însă, acum, era vorba de un june de altă teapă şi Loveday intui numaidecât acest fapt. Măcar şi numai pentru motivul

că arăta mult mai vârstnic, mai matur şi mai cu experienţă decât Edward. Brunet şi înalt, mai degrabă serios. Interesant. Nu un terchea-berchea care făcea remarci şi glume de prost gust, tratând-o pe sora mezină a lui Edward drept o idioată. Până acum, Walter Mudge şi Joe Warren fuseseră etalonul de bărbat pe care-l considera deosebit de atrăgător, cu virilitatea lor ostentativă, cu maniere naturale şi degajate. Oarecum paradoxal, Gus semăna puţin cu amândoi: acelaşi păr negru, aceiaşi ochi negri, doar că era mai înalt şi mai puţin vânjos decât Walter sau Joe, şi când zâmbetul îi lumina toată faţa nu mai părea deloc sobru şi rezervat.

Brusc, timiditatea lui Loveday dispăru.

— Eşti Gus Callender.

— Aşa e. Şi tu trebuie să fii Loveday.

— Îmi pare rău că nu sunt decât eu aici. Şi, de fapt, nu m-ai găsit acasă nici pe mine, fiindcă am fost la cules de zmeură. Ea păşi în odaie şi se cocoţă pe patul înalt.

— E-n ordine. Majordomul vostru...

— Domnul Nettlebed!

— m-a întâmpinat la venire.

Loveday îşi coborî privirea spre bagaje.

— Se pare că nu le-ai despachetat.

— Nu. Ca să fiu sincer, mă întrebam dacă ar trebui.

— Ce vrei să spui?

— Domnul Nettlebed mi-a dat de înţeles că există oarecare probleme. Un bolnav în familie... Şi că Edward s-a dus să-şi vadă mătuşa...

— Da, mătuşa Lavinia. Are pneumonie. În plus este foarte bătrână, aşa că suntem toţi cam neliniştiţi.

— Prin urmare, nu-i un moment potrivit să primeşti musafiri.Cred că ar trebui să plec din proprie iniţiativă.

— Oh, nici vorbă. Edward ar fi dezamăgit. Oricum, totu-i aranjat, suntem pregătiţi, aşa că n-ar avea nici un sens, nu?

— Aş fi vrut ca Edward să mă fi anunţat, să-mi fi explicat situaţia. Dacă ştiam, nu veneam să deranjez.

— N-a putut fiindcă mătuşa s-a îmbolnăvit de curând şi nu ştia unde erai sau până unde ajunseseşi pe drum. În orice caz, nu te agita fără rost. Nu contează dacă eşti aici sau nu. (Ceea ce nu suna prea prietenos.) Toată lumea s-ar supăra pe mine dacă te-aş lăsa să pleci. Şi ştiu că mami vrea să te cunoască. A fost la Londra, dar azi vine acasă din pricina mătuşii Lavinia. Iar tăticu s-a dus să schimbe câteva vorbe cu doctorul şi Mary Millyway s-o înveselească pe Isobel. Şi Judith, prietena mea, locuieşte împreună cu noi, dar acum este încă la Porthkerris. Gus se buimăcise oarecum ascultând tirada dezlânată. Loveday făcu un efort să limpezească lucrurile.

— Mary Millyway a fost doica mea. E o comoară de femeie, face tot felul de treburi acum. Şi Isobel este menajera mătuşii Lavinia.

— Înţeleg.

— Se vor întoarce cu toţii la timp pentru ceai. Aşa că ai să te vezi cu Edward atunci. Cât o fi ora acum?

Gus se uită la ceasul său din aur masiv, prins cu o curea de piele deasupra încheieturii mâinii.

— Trei fix.

— Perfect! Loveday meditä o clipă. Ce ţi-ar plăcea să faci? Nu prea se pricepea să se poarte ca o adevărată gazdă. Să despachetezi? Să ieşi la plimbare sau altceva?

— Aş prefera să iau aer. Pot desface bagajele mai târziu.

— Am putea merge la golfuleţ. Poţi să înoţi, dacă vrei, dar bate un vânt destul de tăios. Mie nu-mi pasă dacă-i rece apa, însă nu suport când suflă vântul.

— Atunci n-o să înotăm.

— Bine, ne plimbăm. Tigru a plecat cu tati, altminteri l-am fi luat cu noi. Loveday se furişă jos din pat. Povârnişul spre mare e cam abrupt şi alunecos, deci ai pantofi cu talpă de cauciuc? Şi poate-ţi pui şi-un pulover? S-ar putea să fie răcoare pe stânci.

Gus zâmbi văzându-i comportarea autoritară.

— O.K. în ambele privinţe. Azvârlise un pulover Shetland, albastru-închis, pe spătarul unui scaun. Acum, îl luă, îl aruncă pe umeri şi-i înnodă mânecile la gât ca pe un fular. Ia-o înainte, îi spuse Loveday.

Fiindcă Gus era un oaspete recent, Loveday nu-l conduse spre scara de serviciu, ci merseră de-a lungul coridorului, corobâră şirul de trepte pe scara principală şi ieşiră pe uşa din faţă. Acolo era parcată maşina lui Gus şi Loveday, uimită şi cu un aer distrat, se opri s-o admire.

— Dumnezeule, ce automobil elegant! Poţi goni ca săgeata, nu?

— Da, se poate.

— Arată nou-nouţ. Faruri strălucitoare şi tot dichisul.

— O am de un an.

— Mi-ar plăcea să mă plimb în maşina asta.

— Bineînţeles că o să te iau.

Porniră la drum. Ocoliră colţul casei şi vântul muşcător şi rece se năpusti în rafale asupra lor. Deasupra, nori mari şi albi se rostogoleau pe siniliul cerului. Străbătură largile terase ale pajiştii şi ajunseră pe poteca dinspre mare, împrejmuită de arbuşti deşi şi palmieri incongruenţi.

După un timp, cărarea se îngustă prea mult pentru a mai putea păşi cot la cot, aşa că mărşăluiră unul după altul. Loveday deschidea drumul, mergând din ce în ce mai repede, gonind înaintea lui Gus, astfel încât lui îi trebui un pic de concentrare şi efort pentru a ţine pasul cu ea. Se întrebă dacă nu cumva făcea asta intenţionat, ca să-l şicaneze, pe când aproape alerga pe urmele ei, aplecându-se sub tunelul urzit de rubarbură, alunecând pe treptele abrupte care se prăvăleau spre cariera de piatră. Apoi, trecură pe lângă carieră şi intrară pe o poartă: un imaş şi un pârleaz de granit (Gus se simţea ca la un concurs hipic cu obstacole) şi, în sfârşit, stâncile.

Loveday îl aştepta, stând pe brazdele de iarbă grasă, împestriţate cu lămâiţă şi cimbrişor de câmp. Vântul năvalnic îi fâlfâia fusta din bumbac, umflându-i-o ca pe un balon în jurul picioarelor lungi şi bronzate; chipul ei vioi şi ochii violacei debordau de râs când el se prăbuşi lângă ea, gâfâind uşor.

— Fugi ca un iepure, îi spuse el când îşi recăpătă suflul.

— Ei şi? N-are a face. N-ai rămas prea mult în urmă.

— Eşti nespus de norocoasă că am scăpat teafăr şi nevătămat. Credeam că ne plimbăm şi nu că alergăm la maraton.

— Dar a meritat osteneala. Trebuie să recunoşti.

Gus privi roată în jur, văzu marea sticlind ca peruzeaua şi brizanţii uriaşi izbindu-se de rocile de la poalele stâncilor. Valurile înalte de hulă care se spărgeau de ţărm spumegau şi clocoteau în clăbuci, azvârlind curcubee de apă şi ţâşnind în aer mai bine de douăzeci de picioare. Priveliştea era tonifiantă şi spectaculoasă. Apoi, Loveday începu să tremure.

— Ţi-e frig? o întrebă Gus.

— Puţin. De obicei, coborâm pe stânci până jos, dar azi marea e în flux şi şuvoaiele ne-ar uda până la piele.

— Atunci, să nu mergem mai departe.

Se adăpostiră de vânt în dosul unui bolovan mare, îngălbenit de licheni şi iarbă-de-şoaldină. Loveday se instală pe o pernă moale de muşchi, îşi încrucişă picioarele şi-şi încolăci braţele, cuibărindu-se bine în pulover. Gus se culcă la pământ lângă ea, cu picioarele întinse, sprijinindu-se în coate.

— Aşa e mai bine, spuse ea. Nu vedem marea, dar o auzim şi cel puţin n-or să ne împroaşte stropii. Închise ochii şi-şi întoarse faţa spre soare. E într-adevăr mult mai bine. M-am încălzit acum. Aş dori să fi adus ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Mie da. Tot timpul. Ca şi Athenei, soră-mea. Cred că o să vină şi ea acasă din pricina mătuşii Lavinia. A plecat în Scoţia. Tu locuieşti acolo, nu-i aşa?

— Da.

— Unde anume?

— În comitatul Aberdeenshire, la Deeside.

— Lângă Balmoral?

— Nu chiar.

— Eşti aproape de mare?

— Nu, doar de un râu.

— Dar râurile nu seamănă cu marea, nu?

— Nu, câtuşi de puţin.

Loveday tăcu, cumpănind la cele spuse, îngropându-şi bărbia între genunchi.

— Cred că n-aş putea trăi departe de mare.

— Nu-i aşa de rău.

— E mai mult decât rău. E o adevărată tortură.

— Chiar aşa? Gus zâmbi.

— Da. Şi ştiu bine fiindcă atunci când aveam doisprezece ani, părinţii m-au trimis la un pension din Hampshire şi era aproape să-mi dau duhul. Totul îmi mergea prost. Mă simţeam ca o străină. Casele, gardurile vii, până şi cerul mi se păreau urâte. Simţeam încontinuu că bolta cerului mă apasă pe creştet. Aveam dureri cumplite de cap. Cred că aş fi murit dacă aş mai fi stat acolo.

— Dar n-ai rămas?

— Nu. Am rezistat doar jumătate de trimestru, apoi am venit acasă. De fapt, am fugit. De atunci, nu m-am mai clintit de-aici.

— Şi şcoala?

— Am făcut-o în Penzance.

— Şi acum?

— Am absolvit deja.

— Şi mai departe?

Loveday ridică din umeri.

— Nu ştiu. Athena a plecat în Elveţia. M-aş putea duce şi eu. Dar, pe de altă parte, dacă izbucneşte războiul, nu va mai fi posibil.

— Înţeleg. Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Eşti prea tânără să fii mobilizată.

— Mobilizată la ce?

— La război. În serviciul militar. De exemplu, la fabrica de muniţii.

Loveday păru îngrozită.

— N-am de gând să stau la o bandă rulantă şi să confecţionez gloanţe. Dacă nu plec în Elveţia, atunci nu plec nicăieri altundeva. Dacă intrăm în război, o să fie

destul de dificil să dovedeşti curaj şi vitejie chiar şi aici, la Nancherrow. Cu siguranţă, n-aş putea fi bravă şi neînfricată la Birmingham, Liverpool sau Londra. Aş înnebuni.

— Nu neapărat, spuse Gus, străduindu-se să o liniştească şi dorindu-şi oarecum să nu fi adus vorba despre asta. Loveday medită o vreme, apoi îl întrebă:

— Crezi că va fi război?

— Tot ce-i posibil.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— O să fiu chemat sub drapel.

— Imediat?

— Da. Sunt soldat în armata teritorială. În regimentul scoţian Gordon. M-am înrolat în 1938, după ce Hitler a intrat în Cehoslovacia.

— Ce înseamnă armata teritorială?

— Adică oşteni parţial profesionişti, dar trecuţi în rezervă.

— Eşti antrenat?

— Până la un punct. Merg două săptămâni în fiecare vară într-o tabără de instrucţie. Acum sunt în stare să trag cu arma şi să ucid inamicul.

— Cu condiţia să nu te omoare el înainte.

— Da, ăsta-i lucrul esenţial.

— Edward s-a înrolat în Forţa Aeriană Regală.

— Ştiu. Presupun că s-ar putea spune că amândoi am avut o prevestire funebră.

— Şi cum rămâne cu studiile de la Cambridge?

— Dacă Anglia declară război, atunci nu ne vom întoarce acolo. Iar examenul de licenţă va trebui să mai aştepte.

— Sfârşitul războiului?

— Aşa socot.

Loveday oftă.

— Ce pierdere! Chibzui o clipă. Toţi studenţii de la Cambridge simt la fel ca tine şi ca Edward?

— Nicidecum. Părerile politice diferă în mare măsură. Unii colegi aparţin aripii de stânga, fără să fi făcut însă pasul final şi să devină comunişti înfocaţi. Cei mai curajoşi dintre ei au dispărut deja şi au plecat să lupte în războiul civil din Spania.

— Grozav de bravi!

— Da, aşa e. Nu deosebit de raţionali, dar teribil de îndrăzneţi. Şi-apoi, sunt şi din aceia care cred că pacifismul este soluţia justă, iar alţii care aşteaptă nenorocirea să vină, aşa cum aşteaptă struţul primejdia, ascunzându-şi capul în nisip, de parcă nimic neplăcut n-are să se întâmple. Gândindu-se la acestea, Gus izbucni deodată în râs. De pildă, este un tip imposibil, pe nume Peregrine Hazlehurst[1]

— Nu-mi vine să cred. Nimeni nu se numeşte astfel!

— Te asigur, e adevărat. Uneori, mai ales când taie frunze la câini, mă caută şi-mi îngăduie binevoitor fie să-i torn în pahar, fie să-l cinstesc cu o băutură. Conversaţia lui este trivială fără excepţie, dar dacă sunt puse în discuţie chestiuni mai serioase, atitudinea lui mă frapează totdeauna prin ignoranţă şi superficialitate împinse la absurd. Ca şi cum un nou război n-ar reprezenta o ameninţare mai mare decât o partidă de crichet sau de fotbal la Eton, unde Peregrine şi-a petrecut anii adolescenţei.

---

[1] Referire la faptul că numele celui menţionat înseamnă în traducere "pribeag prin crângurile de aluni"

— Pesemne se preface. Poate, în realitate, este la fel de temător ca noi toţi.

— Te referi la aşa-zisul sânge rece sau calm englezesc? Imperturbabilitate? Harul natural de a trece sub tăcere anumite laturi ale realităţii?

— Nu ştiu. Aşa presupun.

— Găsesc că astfel de atitudini sunt extrem de supărătoare. Mă duc cu gândul la Peter Pan, fluturându-şi mica sabie în aer ca să lupte cu căpitanul Hook.

— L-am urât pe Peter Pan, spuse Loveday. Pur şi simplu am detestat cartea asta.

— Extraordinar, şi eu la fel. "Moartea va fi o mare şi grozavă aventură" Asta trebuie să fie cea mai stupidă propoziţie pe care a scris-o cineva vreodată.

— Nu socot că este câtuşi de puţin aventuros să mori. Şi cred că nici mătuşa Lavinia nu gândeşte aşa. Loveday chibzui în tăcere la mătuşa Lavinia de care, pe moment, uitase cu desăvârşire. Cât o fi ora acum?

— Patru şi jumătate. Ar trebui să-ţi cumpere cineva un ceas.

— Le pierd mereu. Poate ar fi bine să ne întoarcem. Îşi descolăci picioarele lungi şi se ridică brusc, arătându-se nerăbdătoare să plece. Pesemne şi ceilalţi au sosit deja acasă. Sper că nu s-a întâmplat nimic îngrozitor.

Gus hotărî că orice i-ar fi spus drept consolare ar fi sunat searbăd şi găunos, aşa că nu rosti o vorbă. Fusese plăcut să stea la soare, cu spatele rezemat de stâncă, dar se urni din loc, simţind prin puloverul gros de lână cum şfichiuia vântul rece.

— Atunci, hai să pornim. Şi de astă dată, ce-ar fi să nu grăbeşti pasul?

Vorbise plin de voioşie, deşi ştia că nu era o glumă

prea bună. Nici nu conta de fapt, fiindcă Loveday nu-l asculta. Se oprise, întorcându-i spatele, de parcă se împotrivea să părăsească stâncile, pescăruşii şi marea furtunoasă, şi să revină la realitate. În acea clipă, Gus o văzu aievea, înaintea ochilor, nu pe Loveday, ci pe fata din pictura Laurei Knight, imaginea pe care o tăiase pe furiş, cu mult timp în urmă, din paginile revistei "The Studio". Chiar şi straiele, tenişii uzaţi, fusta vărgată din bumbac, puloverul cârpit (dar încântător, aşa pătat cum era cu suc de zmeură) erau aidoma. Doar părul diferea. Nu o coadă roşcată, împletită, căzând greu pe spate ca o frânghie groasă, ci un ghemotoc de cârlionţi negri şi strălucitori, zbârliţi de vânt, asemeni petalelor creţe de crizantemă.

*

Se înapoiară încetişor pe acelaşi drum, urmând cărarea pe care Gus alergase după ea. Acum, Loveday nu părea să se zorească. Trecură prin cariera de piatră şi se căţărară pe treptele care urcau spre vârful stâncii argiloase. Apoi, străbătură dumbrăvile, poposind din când în când să-şi recapete răsuflarea, să zăbovească pe unul dintre micile podeţe de lemn şi să privească apele învolburate ale pârâului care curgea la vale pe sub picioarele lor. Într-un târziu, când ieşiră din pădurice şi casa se ivi în zare, înălţându-se pe o culme, Gus deja se încălzise de-atâta mers. Grădinile ferite de vânt prigoreau la soare şi Gus se opri o clipă să-şi lepede puloverul, trăgându-l peste cap şi punându-şi-l pe umeri. Loveday îl aşteptă. El îi întâlni privirea şi ea îi surâse. Când porniră din nou, Loveday zise:

— E aşa de agasant, fiindcă într-o zi cu adevărat fierbinte, când ajungi până aici, nu mai vrei decât să mai înoţi o dată în mare...

Dintr-o dată, Loveday stătu pe loc. Un zgomot îi atrase atenţia. Zâmbetul i se şterse de pe chip şi rămase neclintită, ciulindu-şi urechile. Din depărtare, Gus auzi un duduit de motor al unei maşini care se apropia. Privind la orizont, o şi zări: un Daimler impunător ieşind dintre pâlcurile de copaci în capătul drumului de acces, traversând curtea presărată cu pietriş şi trăgând în faţa casei.

— S-au întors! Revenind la pas de la golfuleţ, sporovăind cu inconsecvenţă, Loveday păruse destul de veselă, dar acum glasul îi era gâtuit de teamă. Tati şi Edward sunt acasă. Oh, mă întreb ce s-a întâmplat... Şi, părăsindu-l pe Gus, alergă în goana mare pe pantele înverzite ale teraselor. O auzi strigându-i. De ce aţi stat atât de mult? Ce s-a întâmplat? Totu-i în regulă?...

Rugându-se ca totul să fie bine, Gus o urmă circumspect, cu pas mărunt. Deodată, încrederea sa se risipi şi se trezi dorindu-şi să fi fost în oricare alt loc numai aici nu, să nu fi venit la Nancherrow niciodată. În împrejurările date, Edward avea orice scuză să uite de prietenul său de la Cambridge, deşi îl invitase cu plăcere. Şi văzându-l, se va simţi obligat să simuleze că-l întâmpină cu bucurie. Loveday era cea care-l convinsese să rămână. Probabil fusese o greşeală grosolană. Neîndoios, acum nu era momentul să stânjenească prin prezenţa sa inoportună. Dar era mult prea târziu să îndrepte situaţia. Urcă încet scara lată din piatră care secţiona ultima terasă a grădinii şi călcă agale pe pământul nivelat. Daimler-ul trona acolo, parcat lângă maşina lui, portierele fiind încă deschise. Ocupanţii acestuia formau un mic grup, dar Edward, zărindu-l pe Gus, se desprinse de ceilalţi şi înaintă zâmbind, cu braţele întinse.

— Gus! Mă bucur că te văd.

Era atât de vădit încântat încât toate reticenţele lui Gus se topiră complet. Îi rămase tare recunoscător.

— Şi eu, spuse el.

— Îmi pare rău de toate astea...

— Eu ar trébui să-mi cer scuze...

— Pentru ce anume?

— Fiindcă am acest sentiment chinuitor că nu se cuvine să mă aflu aici.

— Oh, nu fi prostălău. Doar te-am chemat eu...

— Majordomul mi-a spus că mătuşa ta este bolnavă. Eşti sigur că-i în ordine dacă stau?

— Prezenţa ta aici nu schimbă cu nimic lucrurile. Exceptând faptul că o să ne ajuţi să ne bine dispunem. În ce-o priveşte pe mătuşa Lavinia, ea pare să nu se dea bătută cu una cu două. Şi fiind o bătrânică tenace, refuz să cred că nu va rezista. Acum, zi-mi cum ai călătorit? Cât timp ţi-a luat drumul? Sper că ai fost primit cum se cuvine şi că Loveday nu te-a lăsat în voia soartei. I-am dat indicaţii precise să aibă grijă de tine.

— Aşa a şi făcut. Ne-am plimbat până la golfuleţ.

— Se mai întâmplă şi minuni! De obicei nu-i prea sociabilă. Acum, hai să-ţi fac cunoştinţă cu tata şi cu Mary... Edward se întoarse lângă ceilalţi şi se opri brusc, încruntându-se de uimire. Numai că Mary a şi dispărut deja. Ridică din umeri. Pesemne ca s-o anunţe pe doamna Nettlebed să pregătească gustările şi ceaiul. Dar, cel puţin, ţi-l prezint pe tata. Tati!

Colonelul era absorbit într-o discuţie cu fiica sa şi îşi dădea toată silinţa să-i aline temerile cu cuvinte liniştitoare. Auzindu-se strigat de Edward, îşi încetă conversaţia, ridică privirea şi-l văzu pe Gus, apoi o îm-

pinse uşurel pe Loveday deoparte. Păşi înainte, deşirat şi slab ca o momâie, bocancii scârţâindu-i pe aleea de pietriş; dacă avea oarece rezerve faţă de găzduirea unui străin sub acoperişul său în acest moment total nepotrivit, reuşea să nu se dea în vileag. Gus citi expresia de blândeţe din ochii lui şterşi şi-i văzu zâmbetul timid de autentică plăcere.

— Gus, ţi-l prezint pe tata, Edgar Carey-Lewis. Tati, el este Gus Callender.

— Încântat de cunoştinţă, domnule.

Colonelul îi întinse mâna şi Gus i-o strânse.

— Gus, dragul meu, spuse tatăl lui Edward. Ce bine că ai venit şi ce minunat să te văd!

*

În dimineaţa următoare, la ora zece, Edward Carey-Lewis sună la băcănia Warren din Porthkerris şi ceru să vorbească la telefon cu Judith.

— Cine o caută, vă rog? întrebă o femeie necunoscută, pronunţând cuvintele cu accentul tipic limbii cornice.

— Edward.

— Un moment!

El rămase la aparat. "Judith e acolo? Cheam-o la telefon!" Glasul femeii care după cum se părea ţipa strident din capul unei scări, se auzi destul de înfundat în receptor. Edward aştepta.

— Alo? Vocea lui Judith era înăbuşită de emoţie. Edward?

— Bună dimineaţa.

— S-a întâmplat ceva?

— Totul e O.K. Veşti bune.

— Mătuşa Lavinia?

— Se pare că şi-a revenit. Am primit vorbă de la Casa Dower. S-a trezit din somn azi dimineaţă, a întrebat-o pe infirmieră de ce naiba stă lângă patul ei şi a cerut o ceaşcă de ceai.

— Aproape nu-mi vine să cred.

— Aşa că tata şi mama au plecat glonţ s-o vadă pe biata bătrânică şi să verifice situaţia generală, iar eu m-am gândit că ar fi bine să te sun.

— Oh, trebuie că sunteţi cu toţii uşuraţi. Draga de ea!

— Mai de grabă, mare poznaşă, să ne sperie în halul ăsta. Şi toată lumea a dat năvală aici din toate punctele cardinale. Mami a sosit aseară, arătând groaznic de istovită, iar Athena şi Rupert sunt deja pe drum venind din Scoţia. Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul lui Gus, nu ştim pe unde se găsesc, deci nu putem să-i sunăm şi să le spunem să se întoarcă la Auchnafechle sau cum naiba s-o fi chemând locul ăla unde stau. Totul s-a transformat într-un adevărat circ.

— N-are importanţă. Contează doar că se va însănătoşi.

— Când vii înapoi?

— Duminică.

— Dacă Lavinia este în stare să primească vizite, te voi duce s-o vezi.

— Duminică dimineaţa. Mă întorc duminică dimineaţa.

— Atunci s-a făcut. Tu cum te mai simţi?

— Încep să-mi doresc să fiu împreună cu voi.

— Nu tânji prea tare. E ca şi cum ai trăi chiar în mijlocul piaţetei Piccadilly Circus. Dar îţi duc dorul: Casa este pustie fără tine.

— Oh, Edward!
— Ne vedem duminică dimineaţă.
— La revedere. Şi mulţumesc că m-ai sunat.

*

La revărsatul zorilor, Rupert Rycroft dormea adânc. Când, într-un târziu, se deşteptă după un somn bun, deschise ochii, îşi pironi privirile împăienjenite pe perete, simţindu-se dezorientat. Fusese o călătorie lungă, cu multe popasuri, se culcase în atâtea paturi străine, într-un interval aşa de scurt de timp, iar acum, văzând tăblia de alamă a patului, tapetul în dungi, perdelele înflorate, pe jumătate trase, nu se dumirea unde naiba se afla.

Dar numai preţ de o clipită. Aducerile-aminte se revărsară potop. În Cornwall! La Nancherrow! În cele din urmă o adusese acasă pe Athena, străbătând ţara de la un capăt la celălalt şi după ce condusese tot drumul. Din când în când, fără prea mare tragere de inimă, Athena se oferise să treacă ea la volan, dar Rupert preferase să stăpânească el însuşi situaţia şi, de fapt, maşina lui era prea preţioasă pentru a fi încredinţată altcuiva. Chiar şi Athenei. Îşi scoase de sub cuvertură braţul dezgolit şi orbecăi după ceas. Era ora zece. Se lungi înapoi pe pernă, scoţând un oftat. Zece dimineaţa! Oroare! Dar colonelul, după ce-l însoţise în odaia lui, îi spusese: "Micul dejun se serveşte la opt şi jumătate, însă odihneşte-te bine, eşti trudit. Te aşteptăm când te trezeşti", şi în mintea lui parcă se declanşase un mecanism automat, făcând întocmai cum fusese sfătuit...

Sosiseră la Nancherrow după miezul nopţii şi doar părinţii Athenei îi întâmpinaseră, ceilalţi ai casei fiind

deja plecaţi la culcare. Athena, care cea mai mare parte a drumului fusese destul de vioaie şi de guralivă, tăcuse chitic în ultima oră a călătoriei şi Rupert ştiuse că tânjea, dar totodată se şi temea să ajungă acasă. Dorea cu ardoare să fie acolo, în siguranţă, în sânul familiei, numai că o înspăimântau veştile pe care ai ei s-ar fi putut să i le dezvăluie. Era un chin lăuntric şi Rupert îşi dăduse seama că nu putea s-o tulbure, aşa că nu mai rostise o vorbă şi o lăsase în pace. Dar, la sfârşitul zilei, se dovedi că totul avea să fie bine: bătrâna mătuşă, care fusese atât de bolnavă, nu va da până la urmă ortul popii. Purtarea galantă a lui Rupert care-şi sacrificase o săptămână de distracţii la vânătoare de potârnichi şi marasmul de a o readuce pe Athena acasă fuseseră zadarnice! Inutile! Înghiţi în sec, dar îşi păstră expresia de falsă încântare.

În schimb, Athena fu, firește, extaziată. Stătu împreună cu mama ei în vestibulul înalt şi luminat de la Nancherrow, se îmbrăţişară cu multă căldură, afecţiunea, bucuria lor şi propoziţiile neterminate părând un amalgam de emoţii.

— Nu pot să cred...

— Ai venit atâta cale...

— ... Mă temeam că o să moară...

— Oh, draga mea...

— Am mers pe drum toată ziua...

— Aşa de ostenită...

— Se va însănătoşi cu adevărat?

— Aşa sper. Un drum atât de lung! Poate n-ar fi trebuit să-ţi spunem...

— Trebuia să fiu aici...

— Ţi-am stricat vacanţa...

— Nu-i nimic... Nu contează...

Rupert o cunoscuse deja pe Diana Carey-Lewis în căsuţa din Cadogan Mews, când venise s-o ia pe Athena în Scoţia. Gândise atunci şi socotea încă şi acum că ele arătau mai degrabă a surori decât a mamă şi fiică. Aseară, la ora aceea târzie, Diana era înfăşurată într-un halat de lână, lung până la podea, de culoare trandafirie, în timp ce colonelul rămăsese îmbrăcat la patru ace. Deasupra creştetelor celor două femei fericite, Rupert întâlni privirea amfitrionului său; văzu smochingul venerabil de catifea, papionul de mătase şi intui o familiaritate tihnită. La fel ca şi tatăl lui, colonelul se schimba pentru cină în fiecare seară. Acum, înainta spre el, cu mâna întinsă.

— Edgar Carey-Lewis. Câtă amabilitate să ne-o aduci pe Athena acasă. Şi, acum, probabil ţi se pare că toate eforturile tale s-au irosit pentru o cauză deşartă. Era atât de împăciuitor şi de înţelegător, încât tot necazul lui Rupert se risipi şi el îşi dădu toată silinţa să-l liniştească pe bătrân.

— Să nu credeţi asta, domnule. Cum e de obicei cazul, totu-i bine când se termină cu bine.

— Foarte generos din partea ta. Chiar aşa fiind, eşti oarecum dezamăgit că ai pierdut partida de vânătoare. Şi apoi - continuă dezarmat, cu un licăr nepotrivit de interes în ochii spălăciţi - spune-mi, cum era la potârnichi?

— Am avut două zile splendide.

— Cât aţi împuşcat?

— Peste şaizeci de perechi. Nişte exemplare splendide.

— Acum, presupun că de-abia aştepţi să te întorci acolo.

Rupert clătină din cap.

— Nu merită, domnule. Am fost invitat doar o săptămână.

— Îmi pare rău. Noi am stricat totul.

— Să nu vă închipuiţi asta.

— Ei bine, aici eşti mai mult decât binevenit. Stai cât timp vrei. Colonelul îl măsură aprobativ din ochi. Trebuie să recunosc, te-ai comportat admirabil. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi rupt cu dinţii o bucată din covor. Acum, ce zici, îţi torn o băutură înainte de culcare?

*

Ora zece dimineaţa. Rupert coborî din pat şi se duse să tragă perdelele. Se pomeni privind într-o curte pietruită unde răsuna uguitul porumbeilor albi, cu cozi în formă de evantai; se găseau acolo ciubere cu geranium şi o frânghie pe care se uscau la soare rufe albe şi scrobite, fremătând uşor în boarea blândă. Dincolo de curte, se întindeau pâlcuri de iarbă în jurul unor straturi de flori, iar pe la jumătatea distanţei, un crâng de arbori înfrunziţi. Aplecându-se peste pervazul ferestrei şi întinzându-şi lung gâtul pentru a vedea mai bine, Rupert fu răsplătit de priveliştea nesfârşită deschisă spre orizontul albastru. Totul era scăldat în lumina solară a unei splendide dimineţi de vară şi filozofă că dacă nu putea fi la Glenfreuchie să împuşte potârnichi, atunci locul acesta era cu siguranţă al doilea ca frumuseţe. Se depărtă de fereastră, căscă şi se întinse cu poftă. Era flămând ca un lup. Se îndreptă spre baie şi începu să se bărbierească.

Coborând la parter, rămase oarecum descumpănit, fiindcă se părea că nu era nimeni prin preajmă. Dar,

făcând o recunoaştere, Rupert descoperi sufrageria, dominată de un bărbat înalt şi semeţ care era, evident, majordomul, Nettlebed. Athena îi vorbise despre Nettlebed.

— Bună dimineaţa, spuse Rupert.

Chelarul se întoarse cu spatele la bufetul unde rearanjase bucatele pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte.

— Bună dimineaţa, domnule. Căpitanul Rycroft, nu-i aşa?

— Întocmai. Şi dumneata eşti Nettlebed.

— Chiar eu în persoană, domnule.

Rupert înaintă şi-şi strânseră mâinile.

— Am întârziat nespus de mult.

— Colonelul mi-a spus că v-a sfătuit să dormiţi până mai târziu. Dar sunt sigur că acum doriţi să mâncaţi ceva... Avem aici ochiuri cu slănină şi cârnaţi, iar dacă v-ar plăcea şi o roşie prăjită, doamna Nettlebed va fi fericită să vă servească. Şi cafea. Dar dacă preferaţi ceai... ?

— Nu, cafeaua e tocmai bună. Rupert se uită la masa lungă din mahon pe care mai era aşezat un singur tacâm la un capăt. Se pare că sunt ultimul.

— Doar Athena mai trebuie să vină, domnule. Însă doamna Carey-Lewis mi-a zis să nu o aştept până la prânz.

— Nu. Are nevoie de somn. Rupert se servi cu ochiuri cu slănină şi cârnaţi şi Nettlebed îi turnă cafeaua.

— Aţi avut o călătorie lungă, domnule?

— Dintr-un capăt în altul al ţării. Spuneţi-mi, vă rog, unde sunt ceilalţi?

Nettlebed îi răspunse îndatoritor:

— Colonelul şi doamna Carey-Lewis au plecat la Casa Dower... Se duc acolo în fiecare dimineaţă ca să vadă cum se simte doamna Boscawen şi să se asigure că infirmiera o supraveghează cum se cuvine. Iar Edward şi Mary Millyway au purces cu maşina spre Penzance să târguie ceva provizii pentru doamna Nettlebed. Iar Loveday l-a luat pe domnul Callender să caute împreună un loc pitoresc unde el să poată schiţa câteva desene.

— Cine-i domnul Callender?

— Domnul Gus Callender, un prieten al lui Edward, de la Cambridge. După cum s-ar părea, este artist amator.

— Şi stă şi el aici? Ce gospodărie mare de care trebuie să vă ocupaţi! Nu-i de mirare că Edward a pornit să facă aprovizionarea cu alimente.

— Nu e nimic ieşit din comun, domnule, îl încredinţă Nettlebed cu modestie. Eu şi doamna Nettlebed ne-am obişnuit să ţinem o casă plină de oaspeţi.

— Deci, după ce termin micul dejun şi până când se trezeşte şi Athena, cum îmi propuneţi să-mi ocup timpul?

Nettlebed îşi îngădui să surâdă, apreciind încrederea tânărului gentleman.

— Ziarele de dimineaţă sunt în salon, domnule. Sau, dat fiind că este o dimineaţă aşa de plăcută, poate v-ar plăcea să le citiţi afară, la soare. Găsiţi şezlonguri pe terasă. Sau preferaţi să faceţi puţină mişcare? O plimbare, pesemne...?

— Nu. Cred că promenada în aer liber poate să aştepte. Mă voi tolăni la soare şi voi citi ştirile.

— O idee excelentă, domnule.

*

Rupert luă "The Times" din salon, ieşi afară, dar până la urmă nu răsfoi ziarul. În schimb, se instală într-un fotoliu împletit din trestie şi mijì din ochi, privind panorama încântătoare a grădinii. Soarele strălucea şi o pasăre cânta pe undeva, iar mai departe un grădinar cosea iarba de pe terenul de tenis, lăsând în urmă dâre şi pâlcuri de verdeaţă. Rupert se întrebă dacă mai târziu i se va pretinde să joace o partidă. Apoi îşi mută gândurile de la tenis şi meditä melancolic la legătura sentimentală cu Athena. Gândindu-se la trecut, îi venea greu să priceapă cum de se lăsase ademenit în această încurcătură, care, tocmai când se aşteptase cel mai puţin, se metamorfozase într-un moment cu totul neconvenabil. Avea douăzeci şi şapte de ani, era ofiţer de cavalerie, căpitan în Gărzile regale de dragoni, bărbat care preţuia, şi-şi apărase dintotdeauna viaţa dezlănţuită de burlac. Un nou război era iminent şi el avea să fie trimis pe câmpul de luptă, postat într-un loc uitat de Dumnezeu, riscând să fie bombardat, împuşcat, rănit sau chiar ucis. Tocmai acum, însurătoarea era ultimul lucru de pe lume care-i lipsea.

Athena Carey-Lewis! Rupert şi doi fârtaţi de regiment străbătuseră cu maşina drumul de la Long Weedon la Londra, pentru a merge la o petrecere. O seară friguroasă de iarnă, un salon viu luminat, la etajul întâi al unei case din cartierul select Belgravia, unde, aproape imediat, Rupert o observă pe Athena privind de-a curmezişul încăperii şi o găsi senzaţional de frumoasă. Ea întreţinea o conversaţie cu un bărbat rotofei şi lipsit de expresie şi când acesta făcu probabil o glumă nesărată, Athena izbucni în râs, surâzând

cu privirea pierdută în ochii lui. Zâmbetul îi era încântător, ochii îi erau albaştri precum zambilele şi Rupert de-abia aştepta s-o atingă, s-o strângă în braţe. Mai târziu, la momentul oportun, gazda le-a făcut cunoştinţă: " Dragul meu, ţi-o prezint pe Athena Carey-Lewis. Fără îndoială, v-aţi cunoscut deja? Nu? Athena, el este Rupert Rycroft. Nu-i aşa că e fermecător? Vânjos şi ars de soare! Şi are paharul gol! Dă-mi-l te rog să ţi-l umplu... "

După petrecere, Rupert îşi expedie colegii, o convinse pe Athena să urce în maşina lui şi merseră la "Mirabelle", apoi la "Bagatelle" şi doar într-un târziu o conduse acasă, lăsând-o la uşa căsuţei din Cadogan Mews, numai fiindcă trebuia să se întoarcă în Northamptonshire pentru a fi prezent la parada de la ora şapte şi jumătate dimineaţa.

— E casa ta?

— Nu, a mamei mele.

— Ea este înăuntru?

— Nu, nu-i nimeni acolo. Dar nu poţi intra.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau eu. Şi pentru că trebuie să te înapoiezi în Northamptonshire.

— Ne vom revedea?

— Nu ştiu.

— Pot să-ţi dau telefon?

— Dacă doreşti. Suntem singura familie Carey-Lewis din carte. Athena îi plasă în fugă un sărut pe obraz. La revedere. Şi înainte ca el s-o poată opri, sau chiar s-o însoţească, ieşi repede din maşină, traversă străduţa pavată, descuie uşa şi se furişă înăuntru, zăvorându-se bine. Preţ de-o clipită, Rupert rămase pironit locului, privind în gol, întrebându-se, uşor cher-

chelit, dacă nu cumva ratase întreaga întâlnire. Apoi oftă din rărunchi, porni motorul maşinii şi ţâşni cu zgomot de-a lungul străzii. Ajunse înapoi la Long Weedon exact la timp pentru parada de dimineaţă.

Îi telefonă, dar niciodată nu-i răspuse nimeni. Îi scrise un răvaş, apoi o carte poştală, însă nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, într-o sâmbătă dimineaţă, se înfăţişă la uşa căsuţei, bătu cu pumnul şi când îi deschise Athena, într-un halat de mătase şi cu picioarele goale, Rupert îi întinse un buchet de flori şi-i spuse:

— Hai să fugim împreună în Gloucestershire.

— De ce acolo? îl întrebă ea.

— Fiindcă acolo locuiesc.

— De ce nu eşti în Northamptonshire să dresezi caii?

— Pentru că sunt aici şi nu trebuie să mă prezint la raport până mâine seară. Te rog, vino.

— Bine, spuse Athena împăciuitor. Dar ce se aşteaptă de la mine?

Rupert înţelese greşit.

— Absolut nimic. N-ai nimic de făcut.

— Nu mă refer la asta. Vreau să zic ce fel de haine să-mi iau. Ştii tu, o rochie pentru bal, straie lejere pentru plimbări, poate o rochie pentru ceai?

— Doar pantaloni de călărie.

— Nu obişnuiesc să călăresc.

— Niciodată?

— Nu, urăsc caii.

Lui Rupert i se strânse inima în piept, amintindu-şi că mama lui nu vorbea decât despre cai şi nici nu se gândea la altceva. Dar îşi stăpâni durerea care-i pătrunse sufletul şi perseveră:

— Veşminte pentru cină şi pentru biserică, fu tot ce putu să îngaime.

— Dumnezeule, se pare că o să ne distrăm de pomină! Mama ta ştie că vin?

— Am avertizat-o deja. Mi-a spus că pot să te aduc.

— N-o să mă placă. În general, mamele nu mă agreează. Nu mă pricep să port o conversaţie elegantă.

— Tata te va îndrăgi cu siguranţă.

— Nu va ieşi nimic bun din asta. O să fie bucluc şi neînţelegeri familiale, atâta tot.

— Athena, te implor. Lasă-mă să intru şi tu du-te să-ţi faci bagajul. N-avem timp să stăm aici şi să ne certăm.

— Eu nu caut sfadă. Te previn doar că s-ar putea să fie un mare fiasco.

— O să aplanez divergenţele când vom ajunge acolo.

*

Vizita Athenei în Gloucestershire fu un eşec total. Căminul familiei lui Rupert era conacul Taddington, edificiu impunător în stil victorian, plasat în mijlocul unor grădini de un formalism auster. Dincolo de acestea, se întindeau moşii, pajişti cu arbori răzleţi, ferme, pământuri cultivate, o păstrăvărie, o fazanerie renumită pentru numărul mare de păsări. Tatăl lui Rupert, Sir Henry Rycroft, era lord şi capul puterii judecătoreşti din comitat, colonel al vechiului său regiment, maestru de vânătoare, preşedintele partidului conservator local, precum şi şeful Consiliului districtual şi judecător de pace. Lady Rycroft, la fel de activă în diverse comitete şi comisii organiza activităţi pentru Asociaţia cercetaşelor, pentru micul spital de provincie sau pentru Consiliul local de

învăţământ public, iar dacă nu pescuia, se îndeletnicea cu grădinăritul sau participa la vânători călare şi cu câini. Apariţia Athenei îi şocă oarecum pe amîbii părinţi şi când ea nu se ivi la micul dejun, exact la ora stabilită, Lady Rycroft consideră nimerit să-l chestioneze pe Rupert.

— Ce face oare?

— Doarme, presupun.

— Fireşte, a auzit clopotul.

— N-am de unde să ştiu. Vrei să mă duc s-o trezesc?

— Nici măcar să nu propui asta.

— E-n regulă, n-am s-o fac.

Tatăl său interveni în discuţie.

— Cu ce se ocupă domnişorica?

— Nu ştiu. Cu nimic anume, aşa socot.

— Dar cine este? insistă Lady Rycroft. Cine sunt părinţii ei?

— Nu-i cunoaşteţi. Sunt din Cornwall.

— N-am văzut niciodată o fată aşa de indolentă. Aseară, pur şi simplu a stat degeaba. Ar fi trebuit să-şi aducă de lucru.

— Vrei să spui ceva de brodat? Bănuiesc că nu ştie nici cum să bage aţa în ac.

— Rupert, n-am crezut niciodată că vei începe o legătură sentimentală cu o fiştecine care nu-i bună de nimic.

— Mamă, n-am nici o legătură sentimentală cu ea.

— Şi-n plus, nu călăreşte. Trebuie să recunosc, asta-i de neînchipuit...

Dar în acel moment uşa se deschise şi Athena îşi făcu apariţia, îmbrăcată în pantaloni gri din flanel, un

pulover bleu pal de angora şi arătând la fel de drăguţă ca un puf pentru pudrat.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Nu ştiam în care încăpere se serveşte micul dejun. Este o casă imensă, aproape m-am rătăcit...

Nu, hotărât lucru. Athena nu se bucura de succes. Fiind cel mai mare dintre cei doi fii, Rupert urma să moştenească Taddington Hall, iar mama lui îşi formase o convingere fermă, de nezdruncinat, despre genul de fată cu care fiul ei trebuia să se căsătorească. Întâi de toate, în ordinea priorităţilor, viitoarea consoartă se cuvenea să fie de neam mare şi cu rude sus-puse; la urma urmei, Rupert era căpitan în cavaleria regală şi, în cadrul unui asemenea regiment de vază, obârşia socială a soţiilor era deosebit de importantă. Apoi, o avere bunicică n-ar fi stricat defel, deşi, deocamdată, Rupert nu avea nevoie să vâneze vreo moştenitoare. Şi realmente nu conta cum arăta, cu condiţia să aibă un glas mieros şi să fie înzestrată cu coapse largi, bune de prăsilă, pentru a procrea viitorii descendenţi Rycroft, asigurând astfel perpetuarea neamului. Bineînţeles, pasionată de călărie şi capabilă, când sosea vremea, să facă faţă îndatoririlor sale şi să gospodărească Taddington, conacul gigantic cu nenumărate odăi şi coridoare, acri nesfârşiţi de grădină, toate imaginate la o scară ostentativ de mare, potrivită cu spiritul iluştrilor înaintaşi din epoca victoriană.

Athena întruchipa însăşi antiteza visurilor lor. Dar lui Rupert nu-i păsa. Nu era îndrăgostit de Athena şi nu intenţiona să se însoare cu ea. Însă îl fermecau înfăţişarea şi privirile ei, conversaţia oarecum naivă, imprevizibilitatea faptelor sale. Câteodată, îl exaspera, alte-

ori se înduioşa de inocenţa ei aproape copilărească. Athena nu părea să aibă idee de înrâurirea pe care o exercita asupra lui şi ba pleca în weekend cu un alt tânăr, ba dispărea fără ştire să schieze în Zermatt sau să-şi viziteze la Paris un vechi prieten.

În cele din urmă, când se apropie luna august, Rupert se prinse în mrejele ei.

— În curând voi primi o lungă permisie, grăi el fără nici un preambul, şi am fost invitat la vânătoare de potârnichi. În Perthshire. Ei spun că poţi veni şi tu.

— Cine spune?

— Familia Montague-Crichton. Jamie Montague-Crichton şi eu am fost împreună la colegiul militar din Sandhurst. Părinţii lui sunt drăguţi şi au o minunată cabană de vânătoare pe o culme de deal în Glenfreuchie. Numai coline în jur, pârloage şi tufărişuri, şi focuri de turbă seara. Spune-mi că vii.

— Voi fi obligată să călăresc?

— Nu, doar să ieşi puţin la plimbare.

— Va ploua?

— Nu, cu oleacă de noroc, şi dacă da, poţi sta în casă şi citi o carte.

— Nu mă deranjează să lenevesc. Urăsc să mi se pretindă să fac ba una, ba alta.

— Ştiu. Înţeleg. Deci, vino, te rog. O să fie amuzant.

Athena şovăia, muşcându-şi buza de jos.

— Cât timp va trebui să stăm acolo?

— O săptămână.

— Şi la sfârşitul săptămânii vei mai fi încă în permisie?

— De ce întrebi?

— Hai să încheiem un târg. Dacă plec cu tine în

Scoţia, atunci vii şi tu cu mine în Cornwall? Să stai la Nancherrow, să-mi cunoşti părinţii şi fraţii? Şi câinii noştri şi toţi oamenii pe care-i iubesc?

Rupert fu surprins şi nespus de mulţumit de această invitaţie nesperată. Athena îl încurajase prea puţin, se arătase mereu indiferentă că umbla după ea şi o curta de atâta vreme, încât nu putea fi niciodată sigur dacă se bucura cu adevărat de compania lui sau pur şi simplu îl tolera. Ultimul lucru la care se aşteptase era să-l poftească acasă la ea! Îşi disimulă plăcerea cu un oarecare efort. O prea mare încântare ar putea s-o sperie sau s-o facă să se răzgândească. Pretinse că meditează asupra propunerii, apoi spuse:

— Mda. Cred că da.

— Oh, grozav! În cazul ăsta, merg cu tine oriunde ar fi.

— La Glenfreuchie.

— De ce au localităţile scoţiene denumiri care sună ca un strănut? Trebuie să-mi cumpăr o grămadă de haine scorţoase din tweed?

— Doar o manta de ploaie şi o pereche de pantofi sport. Sau una sau două rochii de bal pentru seratele dansante din Scoţia.

— Cerule! Ce grozav! Când vrei să plecăm?

— Părăsim Londra pe cincisprezece. E un drum lung şi o să dureze ceva timp.

— Poposim noaptea en route?[1]

— Dacă doreşti.

— Dormim în camere separate, Rupert.

— Îţi promit.

---

[1] En route – (lb. fr.) – pe parcurs, pe drum.

— E-n ordine, voi veni.

Glenfreuchie se dovedi a fi un succes la fel de mare pe cât fusese Taddington un eşec. Vremea fu perfectă, cerul senin, colinele acoperite cu iarbă-neagră şi, în prima zi, Athena colindă veselă mile întregi, stătu cu Rupert la vânătoare în punctul ascuns de tragere şi închise gura când el îi spuse să tacă. Restul oamenilor din casă erau prietenoşi şi neprotocolari şi Athena îmboboci ca o floare fiindcă nimeni din jur nu ridica nici cea mai mică pretenţie. În acea seară, la cină, purtă o rochie de un albastru intens care-i accentua limpezimea de safir a ochilor şi toţi bărbaţii se amorezară nebuneşte de ea. Lui Rupert i se umplea inima de mândrie.

În dimineaţa următoare, spre marea lui surpriză, Athena se trezi devreme, fiind gata pregătită pentru o altă hoinăreală pe dealuri. Pe când şedeau la masa din sufragerie, înfulecând un mic dejun copios, neliniştit că Athena s-ar putea extenua, Rupert îi spuse:

— Nu trebuie să vii şi azi.

— Nu vrei?

— Mai mult decât orice pe lume. Dar n-o să mă simt câtuşi de puţin jignit dacă preferi să-ţi petreci ziua aici, sau doar dimineaţa. Poţi să ni te alături mai târziu, când se aduc coşurile cu gustările de prânz.

— Mulţumesc foarte mult, dar nu doresc să fiu un coş cu merinde. Şi nu vreau să mă tratezi ca şi cum aş fi o violetă veştejită.

— Nu mi-am dat seama până acum că mă port aşa.

În acea zi, pentru prima fugărire a vânatului, Rupert fu plasat într-un post de pândă de pe culmea colinei, ceea ce implică o căţărare anevoioasă, asemănătoare cu alpinismul, pe panta pieptişă şi lungă printre tufă-

rişurile înalte până la genunchi. Era o altă dimineaţă minunată de august. Văzduhul limpede răsuna la zumzetul albinelor şi păsărelele cântau pe multe glasuri; groţotişuri şi bucăţi de turbă se rostogoleau pe povârniş în apele pârâului din văloagă. Din când în când, Rupert şi Athena se opreau să-şi răcorească fruntea şi gura uscată, muindu-şi mâinile în torentul rece ca gheaţa, dar, în cele din urmă, înfierbântaţi şi năduşiţi, ajunseră pe culme, de unde se deschideau în toate părţile privelişti grandioase. O boare blândă de nord-vest adia dinspre pantele acoperite cu pruni brumării de la poalele Munţilor Grampiani.

Mai târziu, stând alături de Athena în punctul de tragere, Rupert se puse la pândă cu răbdare şi în linişte, la fel ca ceilalţi vânători. Ascuns vederii de un şir de coline, un lanţ de gonaci mărşăluia de-a lungul mlaştinii, cu stindarde şi beţe, ţipând şi scoţând vorbe aspre, pentru a stârni şi mâna potârnichile în direcţia puşcaşilor. Păsările nici nu se dezmeticiseră bine, dar tocmai acesta era un moment clasic de intensă emoţie şi deodată Rupert se simţi pătruns de o fericire totală, un soi de extaz iraţional pe care nu-l mai trăise de când era băietan.

Întorcându-se, Rupert se aplecă şi o sărută pe obraz dintr-un imbold irezistibil. Athena râse.

— De ce-ai făcut asta?

— Habar n-am.

— Ar trebui să te concentrezi, nu să săruţi.

— Adevărul e că...

Dinspre hăitaşi se auzi un zbierăt: "Armaţi!" şi o potârniche stingheră se înălţă în aer, dar fu prea târziu până se dumiri Rupert să-şi ridice puşca şi să tragă.

Pasărea scăpă neatinsă. Din şirul de gonaci răsună în văzduhul liniştit un glas răspicat: "Prost afurisit!"

— Ţi-am spus, zise Athena cu îngâmfare, să te concentrezi.

Se întoarseră la cabana de vânătoare pe la şase seara, arşi de soare şi obosiţi. Pe când îşi târşâiau cu greu paşii pe ultima porţiune a potecii care cobora din vârful dealului, Athena grăi:

— Mă voi duce direct să fac o baie bună, fierbinte. Şi apoi mă voi lungi în pat şi probabil o să aţipesc.

— Te voi trezi eu.

— Te rog. Mi-ar displăcea să pierd cina. Mi-e o foame de lup.

— Jamie spunea ceva despre contradanţuri diseară.

— Nu-i bal?

— Nu. Se rulează doar covoarele şi se pun discuri la gramofon.

— Dumnezeule, ce energie! Singurul lucru este că nu ştiu să joc contradanţ.

— Te voi învăţa eu.

— Tu ştii?

— Nu prea.

— Groaznic! O să stricăm cheful tuturor.

— Tu n-ai putea strica nimic. Şi nimic n-ar putea distruge farmecul acestei zile.

Primele cuvinte pornite din inimă! Şi când intrară pe uşă, doamna Montague-Crichton, care nu participase la partida de vânătore pe dealuri, fiind ocupată cu îndatoririle domestice, cobora tocmai atunci pe scări.

— Athena! O, draga mea, îmi pare nespus de rău, dar ai primit un telefon de acasă. Athena stătea smirnă şi Rupert văzu cum i se scurge sângele din obraji. Era tatăl tău. Voia doar să te anunţe că doamna Boscawen

este foarte bolnavă. Mi-a explicat că este destul de în vârstă. S-a gândit, pesemne, că ai dori să te întorci acasă.

*

Reacţia Athenei la acest mesaj schimbă totul pentru Rupert. Fiindcă, precum un copil, ea izbucni în plâns. Rupert nu văzuse niciodată vreo fată care să fie numaidecât pustiită de durere, cu atât mai mult cu cât hohotele ei gălăgioase o stânjeniră şi pe doamna Montague-Crichton, scoţiană de origine, care nu credea că se cuvine să-ţi dezvălui sentimentele, oricine-ai fi. Dându-şi seama de asta, Rupert o cuprinse pe Athena de după umeri şi o conduse la etaj, în dormitorul ei, închizând uşa cu speranţa că astfel îi va înăbuşi suspinele.

Aproape că aşteptase ca ea să se prăbuşească pe pat, cu faţa în jos, şi să sucombe de jale, dar Athena îşi scosese deja valiza din dulap, aruncând-o deschisă pe pat, şi-şi îndesă de-a valma hainele strânse de prin sertare. Rupert nu mai văzuse pe cineva să facă una ca asta, decât în filme.

— Athena!

— Trebuie să plec acasă. Iau un taxi. Mă urc în tren.

— Dar...

— Nu înţelegi. E vorba despre mătuşa Lavinia. Tati n-ar fi sunat dacă socotea că ea are să se facă bine. Şi dacă moare cumva, nu cred că voi suporta, fiindcă pe mătuşa Lavinia o ştiu acolo dintotdeauna. Şi nu pot răbda gândul că tati şi mami suferă în lipsa mea acolo fără să-i alin şi să le împărtăşesc mâhnirea.

— Athena...

— Trebuie să plec imediat. Fii un înger şi află ce trenuri am, presupun că din gara Perth. Vezi dacă sunt bilete la vagonul de dormit. Oriunde. Of, de ce trebuie să fiu atât de departe?

Ceea ce-l făcu pe Rupert să se simtă ca şi cum ar purta întreaga vină. Tristeţea ei îi sfâşia inima şi nu suporta s-o vadă atât de nefericită.

— Te duc eu cu maşina...

La această propunere incredibil de altruistă, Rupert anticipă o reacţie de gratitudine şi priviri înecate în lacrimi, dar când colo, Athena, imprevizibilă ca totdeauna, deveni irascibilă şi agasată.

— Oh, nu fi stupid. Deschisese larg uşile şifonierului şi trăgea veşmintele de pe umeraşe. Nici nu încape vorbă! Tu rămâi aici. (Azvârli grămada de haine pe pat.) Să împuşti potârnichi. Doar de-asta ai venit. Nu poţi să dai bir cu fugiţii şi să-l laşi pe domnul Montague-Crichton cu un trăgător în minus. Ar fi prea nepoliticos. Athena îşi mototoli rochia albastră de seară şi o înghesui într-un colţ al valizei, apoi se întoarse şi-l privi drept în faţă.

— Te distrezi atât de bine, îi spuse ea foarte grav, aproape tragic. Alte lacrimi îi înceţoşară ochii... Şi ştiu că aşteptai vacanţa asta cu nerăbdare... de atâta vreme...

Ceea ce era adevărat dar nu îndrepta cu nimic lucrurile, aşa că Rupert o strânse în braţe şi o lăsă să plângă. Era cu desăvârşire copleşit. Nu-şi închipuise niciodată că, mereu fluşturatică, superficială şi voioasă, Athena era capabilă de o asemenea intensitate a simţirii, arătând atâta dragoste şi implicare emoţională în chestiuni de familie. Dar, acum, Rupert simţi că vedea

laturile ascunse ale individualităţii ei, chipul tainic al adevăratei făpturi care era Athena.

Având batista murdară, pătată de sudoare şi ulei de puşcă, Rupert înşfăcă un prosop de faţă şi i-l întinse ca să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii.

— O să te duc eu cu maşina, îi repetă el. Oricum, urma să mergem în Cornwall şi asta înseamnă că o să ajungem puţin mai devreme decât intenţionam. Le voi explica soţilor Montague-Crichton şi sunt convins că vor înţelege. Dar trebuie să fac o baie şi să mă schimb în haine curate. Îţi sugerez acelaşi lucru. După asta, plecăm de îndată ce eşti gata...

— Nu ştiu de ce eşti aşa de drăguţ.

— Chiar nu? Rupert îi zâmbi. Se întâmplă cumva de la sine.

Însă chiar şi lui aceste cuvinte îi sunară destul de stupid. De fapt, era o declaraţie incompletă care căuta să camufleze realitatea.

*

Toată lumea se arătă amabilă şi înţelegătoare. Maşina lui Rupert fu scoasă din garaj şi trasă în dreptul intrării principale. Cineva le cără valizele şi le stivui pe burduf. Jamie promise să sune la Nancherrow şi să-l înştiinţeze pe tatăl Athenei că ei se întorceau. Doamna Montague-Crichton le făcu sandvişuri şi umplu un termos... "Pentru orice eventualitate". Îşi luară rămas bun şi, în cele din urmă, porniră la drum, rulând de-a lungul strungii colbuite care dădea în şosea.

Athena încetase să mai plângă, dar se lamentă îndurerată, privind pe geam:

— Nu suport că trebuie să părăsim locurile astea

aşa de frumoase. De-abia am sosit aici şi acum plecăm iarăşi.

— O să revenim aici, îi spuse Rupert, dar, într-un anume fel, propriile-i cuvinte răsunau găunos şi Athena nu-i răspunse.

Până când se apropiară de colinele sudice şi trecură hotarul dintre Scoţia şi Anglia, văzduhul se întunecă grăbind căderea serii şi Rupert ştiu că dacă nu se vor odihni peste noapte s-ar prea putea să moţăie la volan şi să se răstoarne amândoi în şanţ.

— Cred c-ar trebui să oprim la un hotel şi să tragem un pui de somn. Mâine dimineaţă, vom porni glonţ şi, cu puţin noroc, vom străbate restul drumului într-o zi.

— E-n ordine. Athena părea extenuată şi Rupert îşi înmuie glasul încercând s-o înveselească:

— Fireşte, în camere separate.

Athena tăcea. După un timp, rosti:

— Aşa vrei?

Ceea ce-l descumpăni.

— Nu vrei tu aşa?

— Nu neapărat. Răspunsul ei era foarte nepăsător, evaziv. Se holba înainte, la drumul întunecat, dincolo de dârele de lumină albă aruncate de farurile puternice.

— Nu-mi datorezi nimic. Ştii asta, îi răspunse Rupert.

— Nu mă gândesc la tine, ci la mine însămi.

— Eşti sigură că asta doreşti?

— Nu mă simt în stare să rămân singură.

— Atunci, domnul şi doamna Smith.

— Domnul şi doamna Smith.

Şi aşa dormiră împreună, osteneala lor şi dorinţa lui pătimaşă se ostoiră în intimitatea anonimă şi tihnită a unui imens pat dublu. Şi ultima şi nerostita întrebare

îşi găsi răspuns, fiindcă Rupert descoperi în acea seară că Athena, în ciuda aventurilor ei amoroase, a droaiei de curtezani şi a weekend-urilor petrecute la Paris şi aiurea, era virgină. Această revelaţie fu oarecum cel mai înduioşător şi minunat lucru care i se întâmplase vreodată; de parcă, de bunăvoie şi drept recompensă, Athena îi dăruise un cadou nepreţuit, pe care el ştia că avea să-l păstreze cu sfinţenie tot restul vieţii.

*

De aici, rezulta dilema. I se insinuase, pe nesimţite, în suflet şi i se strecurase în subconştient, apropiindu-se tiptil, gata să-i sfredelească în fiece clipă creierul, pe când el, Rupert, îşi repeta mereu şi stăruitor că Athena era pur şi simplu numai o altă legătură, o altă fată. Minciuni! Ce sens avea să se amăgească singur, când adevărul era că perspectiva oricărui soi de existenţă fără ea i se părea acum insuportabilă? De fapt, Athena devenise viitorul lui.

Faptul era consumat. Zis şi făcut. Acceptat. Trase cu putere aer în piept şi slobozi un oftat prelung de uşurare.

— Pari extrem de abătut.

Întoarse capul şi Athena era acolo, stând în pragul ferestrelor-uşi şi zâmbindu-i. Purta o rochie crem, fără mâneci, din pânză de in, şi-şi înnodase o eşarfă cu picăţele bleu şi crem în jurul taliei subţiri.

— Arăţi ca o starletă de matineu care intră pe scenă, îi spuse el.

— Şi tu arăţi ca o fantomă. Dar, ce-i drept, destul de comod instalat. Nu te ridica. Athena călcă uşor pe

iarbă şi-şi trase un şezlong aproape de al lui. Se aşeză într-o rână, astfel încât să-l poată privi în faţă.

— De ce oftai?

Rupert se întinse şi o prinse de mână.

— Poate era un căscat. Cum ai dormit?

— Buştean.

— Nu te-aşteptam până la prânz.

— Lumina soarelui m-a trezit.

— Ai luat micul dejun?

— Doar o ceaşcă de cafea.

— În realitate, n-am căscat, cugetam.

— Deci asta făceai? Sună groaznic de epuizant.

— Mă gândeam că probabil ar trebui să ne căsătorim.

Athena păru oarecum uluită. După un timp, exclamă:

— Oh, Dumnezeule!

— E o propunere aşa de înspăimântătoare?

— Nu, doar că survine într-un moment cam ciudat.

— Ce-i aşa ciudat?

— Nu ştiu. În fapt, totul. Mătuşa Lavinia muribundă şi apoi se însănătoşeşte, noi gonind spre casă din Scoţia... Pur şi simplu simt că nu mă dumiresc, n-am idee ce va să se mai întâmple. În afară de faptul că, după cât se pare, suntem în pragul unui război oribil.

Era prima dată când Rupert o auzea făcând o afirmaţie serioasă şi cumpănită despre situaţia din Europa. Şi în tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, Athena i se arătase sub deosebite chipuri, uşuratică, veselă, lipsită de griji, dulce, încât nici nu îndrăznise să aducă vorba despre acest subiect, pur şi simplu fiindcă nu voia să strice totul; îşi dorea ca ea să rămână mereu la fel.

— Asta te sperie?

— De bună seamă. Însăşi ideea mă face să tremur ca gelatina. Şi urăsc să aştept. Şi să ascult ştirile. E ca şi cum aş privi nisipul ce lunecă încet într-o clepsidră şi cu fiecare zi totul devine mai înfricoşător, mai disperat.

— Dacă te consolează întrucâtva, toţi vom fi implicaţi.

— Gândul la oameni ca dragul de tati mă chinuie stăruitor. El a îndurat deja primejdiile războiului şi mami spune că este în culmea deznădejdii, deşi se străduie să nu arate. Nu de hatârul lui, ci al nostru. În special al lui Edward.

— Din pricina războiului nu vrei să te măriţi?

— N-am spus asta.

— Îţi imaginezi cum e să fi soţia unui ofiţer de carieră?

— Nu prea, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea.

— Te conduci după simple supoziţii? Ori după cum bate vântul?

— Dacă va izbucni furtuna, cred că supoziţiile vor fi de prisos.

— Asta-i adevărat. Deci, deocamdată, nu-ţi pot oferi prea mult, decât, probabil, ani lungi de despărţire. Dacă socoţi că nu poţi înfrunta situaţia, te înţeleg perfect.

— Oh, pot face faţă cu uşurinţă, spuse Athena, încrezătoare în sine.

— Atunci, la ce n-ai putea face faţă?

— Ah, lucruri stupide pe care pesemne le consideri neimportante.

— Pune-mă la încercare.

— Păi... nu vreau să fiu necivilizată sau să critic, dar nu cred că mă voi acomoda grozav de bine în familia ta. Recunoaşte, Rupert, nu le-am făcut o impresie bună.

El se arătă plin de înţelegere.

— Ştiu, mama cam dă uneori cu barda, dar nu este neghioabă. E în stare să se împace cu orice situaţie. Şi, cu oleacă de noroc, voi moşteni conacul Taddington şi-mi voi asuma responsabilităţile de-abia peste câteva decenii bune. De asemenea, îmi respect părinţii, însă nu m-am lăsat niciodată intimidat de ei.

— Doamne Sfinte! Ce brav eşti! Vrei să spui că te-ai împotrivi dorinţei lor?

— Intenţionez să mă însor cu fiinţa iubită şi nu cu maestra de vânătoare sau cu viitoarea candidată a partidului conservator.

Ceea ce, dintr-un motiv lesne de înţeles, o făcu să izbucnească în râs şi dintr-o dată redeveni draga lui Athena. Rupert îi înlănţui gâtul cu braţele, o strânse la piept şi o sărută înfocat. Când buzele li se dezlipiră, Athena spuse:

— Cu siguranţă, nu mă încadrez în nici una dintre aceste categorii.

Rupert se rezemă de spătar.

— Mai avem de-a face cu un singur amănunt prostesc. Deci, care-i următoarea obiecţie?

— N-o să râzi?

— Promit.

— Ei bine, problema e că n-am dorit niciodată să mă mărit.

— Să te măriţi sau să fii măritată?

— Să mă mărit. Mă refer la nuntă şi la toată ceremonia. Urăsc cununiile. Nici măcar nu-mi place să asist. Mi s-au părut totdeauna corvoada cea mai groaznică. Pentru toată lumea, dar îndeosebi pentru biata mireasă.

— Eu credeam că ziua nunţi este menită să fie visul oricărei fete.

— Nu şi-al meu. Am luat parte la prea multe, câteodată ca domnişoară de onoare, altădată ca invitată, şi toate sunt la fel. Cu singura deosebire că fiecare pare puţin mai extravagantă şi mai pompoasă decât cea dinainte. De parcă singura idee ar fi să depăşească ceremonia ultimă şi să se dea o reprezentaţie mai costisitoare şi mai teatrală. În plus, durează luni de zile să organizezi o cununie şi sunt de făcut o mulţime de probe la croitor şi liste de invitaţi. Iar mătuşile bătrâne se sfiesc să pomenească despre luna de miere şi trebuie să accepţi drept domnişoară de onoare vreo verişoară hidoasă. Şi apoi sute de daruri îngrozitoare de nuntă. Suporturi pentru felii de pâine prăjită, vase japoneze şi tablouri pe care niciodată, într-un milion de ani, n-ai vrea să le atârni pe perete. Şi-ţi iroseşti timpul scriind răvaşe nesincere de mulţumire şi toată lumea se agită şi se enervează şi se varsă un puhoi de lacrimi. Mare minune că mai au loc căsătorii, dar pariez că majoritatea fetelor au o stare de surescitare nervoasă în luna de miere...

Rupert ascultă răbdător tirada până când, în cele din urmă, Athenei i se curmă răsuflarea. Izbucnirea ei pătimaşă fu urmată de o lungă tăcere. Apoi, prinse a grăi, părând îmbufnată:

— Ţi-am spus doar că este un motiv stupid.

— Nu, îi răspunse Rupert. Câtuşi de puţin. Dar cred că insişti prea mult asupra detaliilor neesenţiale. Eu vorbesc despre o viaţă întreagă trăită împreună, iar tu perorezi despre o singură zi. O simplă tradiţie. Socot că, după cum decurg evenimentele, suntem pe deplin îndreptăţiţi să renunţăm la obiceiurile tradiţionale.

— Rupert, detest să-ţi spun, dar mama va fi distrusă.

— Bineînţeles că nu. Te iubeşte şi o să înţeleagă. Acum am discutat problema pe toate feţele, pro şi contra. Iar în privinţa cununiei, când e vorba la o adică, nu trebuie să mai fie nimeni acolo, cu excepţia noastră.

— Vorbeşti serios?

— Sigur.

Athena îi luă mâna şi i-o sărută şi, când îşi ridică privirea spre el, Rupert văzu că lacrimi răzleţe îi licăreau în ochi.

— Ce prostie să-mi vină să plâng! Numai că n-am crezut niciodată că se poate întâmpla aievea. Să pot avea un prieten bun şi un iubit într-una şi aceeaşi persoană. Tu eşti scumpul meu scoţian, Rupert. Prietenia este cel mai important lucru, fiindcă doar asta dăinuie pentru totdeauna.

— Aşa e, încuviinţă Rupert, şi trebui să facă oarece efort ca să nu-i tremure glasul, fiind adânc mişcat de lacrimile ei, atât de mult i se umpluse inima de dragoste proteguitoare. Asta-i cu adevărat importantă.

— Ai o batistă?

Rupert îi întinse una curată şi ea îşi suflă nasul.

— Cât e ceasul, Rupert ?

— Aproape douăsprezece.

— Aş dori să se fi făcut deja ora prânzului. Sunt lihnită de foame.

*

Cum, necum, se nimeri că de-abia sâmbătă, în ultima zi a şederii ei în Porthkerris, Judith porni cu maşina spre Pendeen ca s-o vadă pe Phyllis. Motivele acestei întârzieri erau felurite. Nu pentru că nu dorea s-o revadă pe Phyllis, nici fiindcă simţea că avea de îndeplinit

vreo datorie morală, ci tocmai din pricină că se petrecuseră mereu atâtea lucruri şi zilele se scurseseră cu o iuţeală alarmantă. De asemenea, existase o oarecare dificultate de a comunica şi trecuse destul timp până când luaseră legătura în scris. Judith îi trimisese lui Phyllis o carte poştală ilustrată, propunându-i una sau două date de întâlnire şi, în cele din urmă, primi răspunsul acesteia, aşternut pe o coală liniată, ruptă dintr-un carnet de notiţe.

"Ar fi cel mai bine să vii sâmbătă, pe la ora trei, ca să bem şi ceaiul împreună. Stau la o milă depărtare de Pendeen. Şirul de bojdeuci de pe stânga. La numărul doi. Cyril lucrează la Geevor în week-end, însă Anna şi eu te vom aştepta. Cu dragoste, Phyllis".

Sâmbătă! "E ultima mea zi aici!" protestase Judith de faţă cu Heather. "Of, la naiba, mi-aş dori să fi fixat întâlnirea mai înainte".

"N-are importanţă. Mami vrea să meargă la Penzance să-şi cumpere o pălărie pentru nunta lui Daisy Parson şi, dacă nu o însoţesc, are să vină acasă cu vreo porcărie, părând o oală de noapte. Noi două ne putem aranja un program diseară. De exemplu, îl convingem pe Joe să ne ducă la Palais de Danse"

Şi astfel, sâmbătă la amiază, Judith porni la drum, urcând şoseaua peste deal şi ieşind din oraş. Trecu pe lângă prăvălii şi vechea şcoală; printre şirurile de case din piatră, cocoţate în trepte pe largile terase ale colinei. Golful şi portul pieriră în urmă, şi ea ajunse deja la răspântia de drumuri, cotind spre Land's End.

Vremea era încă frumoasă, caldă şi însorită, dar un vânt rece sufla dinspre mare, iar Oceanul Atlantic era

frământat de talazuri cu creasta înspumată. Nori pluteau pe cer şi, pe când maşina îşi urma drumul, în viteza a treia, înaintând spre ţinuturile mlăştinoase, Judith văzu umbrele negurilor aşternându-se peste dealurile cafenii. Sus, pe culme, privelişte era spectaculoasă: brazde înverzite, stânci îndepărtate, arbuşti de grozamă cu flori galbene, fâşii nelucrate la capătul câmpurilor, orizontul limpede şi marea indigo. O clipă fu tentată să tragă maşina la marginea şoselei, să coboare geamul portierei şi să zăbovească un timp acolo ca să privească peisajul, însă Phyllis o aştepta şi n-avea vreme de pierdut.

"Stau la o milă distanţă de Pendeen. Şirul de colibe de pe stânga" Nu-i era greu să se călăuzească după îndrumările date de Phyllis, fiindcă de îndată ce străbătu oraşelul Pendeen şi trecu de minele Geevor, unde bietul Cyril trudea în galeriile subterane, ţinuturile se schimbară brusc, devenind sumbre şi sterpe. Primitive, aproape respingătoare. Nu se mai zăreau ferme mici şi pajişti înverzite, peticite de ziduri de piatră datând din epoca de bronz; nici măcar un copac, oricât de piperniciţ în bătaia vântului.

Când ajunse acolo, rândul de colibe ale minerilor se ivi izolat, fără noimă, în mijlocul pustietăţii. Aşezarea semăna nici mai mult nici mai puţin cu un morman de cărămizi cimentate, zidit la nimereală şi abandonat în voia soartei. Fiecare bojdeucă avea o ferestruică la etaj şi una la parter, o uşă, şi toate erau acoperite cu ardezie cenuşie, separate de drum printr-un zid de piatră şi învecinate cu mici grădini sărăcăcioase şi sterpe. Grădina de la numărul doi se făiea cu un petic de iarbă aspră, câteva pansele şi buruienişuri.

Judith coborî din maşină, adună mănunchiul de flori

şi pachetelele pe care le adusese pentru Phyllis, deschise poarta şubredă şi începu să urce poteca. Deabia se afla la jumătatea drumului când uşa colibei fu împinsă în lături şi Phyllis, purtând-o pe micuţa Anna în braţe, ieşi fuga în întâmpinarea ei.

— Judith! Pândeam la fereastră, aşteptând să vii. Mă gândeam că te-ai rătăcit. Phyllis se holba spre mica şosea pietruită, citindu-i-se uimirea pe chip. Asta-i maşina ta, nu? Nu-mi venea să cred când ai spus că soseşti cu maşina ta. E grozavă! N-am văzut niciodată una nou-nouţă!...

Phyllis se schimbase. Nu îmbătrânise, dar se sfrijise, pierzându-şi ceva din prospeţimea şi voioşia sănătoasă a tinereţii. Fusta şi puloverul tricotat îi atârnau şleampăt, de parcă odinioară aparţinuseră unei persoane mult mai grase, şi părul drept arăta uscat ca nişte paie. Dar ochii îi străluceau de emoţie şi nimic nu-i adumbrea zâmbetul larg.

— Oh, Phyllis! Se îmbrăţişară. Cu ani în urmă, Jess, ţinută în braţe de Phyllis, le stânjenea îmbrăţişarea. Acum, le stătea în cale Anna, dar nu conta prea mult, cu rezerva că expresia chipului ei era profund dezaprobatoare.

Judith râse.

— Se uită ca şi cum am face ceva groaznic de rău. Bună, Anna!

Fetiţa se zgâia cu ochi posomorâţi. Ce vârstă are?

— Opt luni.

— E foarte durdulie.

— Ştie ce-i place. Hai înăuntru, bate vântul şi doar n-o să rămânem aici ca să ne iscodească vecinii...

Phyllis se întoarse, intră pe uşa deschisă şi Judith o urmă, păşind direct într-o cămăruţă care, cât se poate

de limpede, era singurul spaţiu locuibil. O lumină slabă pătrundea pe fereastră şi era cam întuneric, dar, într-un ungher, o sobă răspândea căldură şi un colţ al mesei fusese aranjat pentru ceai.

— Ţi-am adus câteva flecuşteţe... Judith puse pachetele în capătul liber al mesei.

— Judith! Nu trebuia... Dar ochii lui Phyllis scânteiau de însufleţire la gândul surprizelor ce i se pregătiseră. Stai puţin să iau ibricul şi apoi putem bea o ceaşcă de ceai. Sprijinind pruncul pe un umăr, Phyllis se duse să-şi caute de treabă, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză, ţinând-o pe Anna în poală. Anna înşfăcă o linguriţă şi începu s-o morfolească în gingii, iar balele îi curgeau din colţurile gurii.

— Îi ies dinţii odoraşului.

— Poate ar trebui să punem florile în apă.

— Flori! Trandafiri! Ştii, n-am văzut trandafiri de ani de zile. Şi ce miros, ce parfum! Unde să-i pun? N-am nici o vază.

— O cană ar fi de-ajuns. Sau un borcan de gem. Spune-mi unde pot găsi unul.

Phyllis se apucă să desfacă încetişor foiţa de mătase din jurul bobocilor cu tulpina lungă.

— Este un borcan vechi de murături în dulapul ăla. Şi robinetul se află în spălătoria din spate. Oh, priveşte! Am uitat cât de frumoşi sunt!

Judith se duse să deschidă dulapul, descoperi borcanul de murături şi, prin uşa dosnică, pogorî două trepte şi intră în spălătoria cavernoasă, un soi de şopron cu aplecătoare drept acoperiş, lipit în spatele colibei. Această magherniţă avea o pardoseală de lespezi pătrate şi pereţi cu văruiala scorojită, şi mirosea a săpun de casă şi a şanţ de scurgere. Frigul şi ume-

zeala te pătrundeau până la oase. Într-un ungher, un cazan de fiert rufe clocotea ca un monstru care scoate aburi pe nări şi, tupilate în apropierea acestuia, se aflau o chiuvetă şi o cadă din cositor. Chiuveta avea un singur robinet şi un şir de trepte din lemn duceau spre camera de la etaj.

Evident, copilaşul dormea cu părinţii.

Dinapoia spălătoriei se găsea o uşă cu geam, nepotrivită, pe unde năvălea un curent puternic. Dincolo de aceasta, se puteau vedea o curte pavată cu ciment, o frânghie pe care atârnau scutece şi cămăşi de lucru vânturând în aer, un cărucior şubred, un closet lăsat într-o parte. În acest loc deprimant, îşi petrecea Phyllis probabil majoritatea timpului, aprinzând focul sub cazan pentru a fierbe rufăria familiei sau cărând o oală cu apă clocotită ca să spele câte o chiuvetă de vase murdare. Judith se întristă doar imaginându-şi cum trudeşte Phyllis îndoită de şale, împovărată de cazna treburilor casnice din viaţa de fiecare zi. Nu era de mirare că arăta atât de slăbită. Îi venea aproape imposibil să înţeleagă cum de se putea împăca cineva cu o existenţă atât de mizeră, într-o asemenea cocioabă, fără să se gândească la femeia care trebuia să robotească mai rău ca sclavii. Desigur, numai un bărbat, hotărî ea cu amărăciune.

— Ce faci? strigă Phyllis. Înnebunesc aşteptându-te.

— Vin imediat. Judith răsuci robinetul, umplu borcanul şi se întoarse.

— Mohorât loc, spălătoria asta, nu-i aşa? Şi rece ca gheaţa iarna, dacă nu-i aprins focul la cazan. Dar Phyllis rosti aceste vorbe destul de senină şi evident nu socotea că era vreo nenorocire să vieţuieşti în condiţii

atât de primitive. Aşează trandafirii, unul câte unul, în borcan şi se lăsă pe spate ca să-i admire.

— Florile schimbă întreaga atmosferă, nu? Înveselesc odaia.

— Phyllis, deschide şi celelalte pachete.

Dură câtva timp până ce Phyllis deznodă sforile şi desfăcu hârtia de ambalaj pe care o puse deoparte pentru a o folosi mai târziu.

— Săpun fin Yardley! De levănţică! Exact ca cel folosit de mama ta. O să-l păstrez pentru ocazii deosebite. Îl pun în sertarul cu lenjerie de corp. Şi asta ce-i?

— E pentru Anna.

— Oh, uite! O hăinuţă! Phyllis ridică paltonaşul. Biata micuţă n-a avut aproape niciodată un lucru nou. A fost îmbrăcată în vechituri din ziua când s-a născut. Priveşte, Anna! Nu-i minunată? O s-o porţi sâmbăta viitoare când mergem s-o vedem pe bunica. Şi e atât de pufoasă, din lână adevărată. O să arăţi ca o mică prinţesă.

— Şi dulciurile astea-s pentru Cyril. Dar poţi să le mănânci tu dacă lui nu-i plac. M-am gândit să-i cumpăr ţigări, însă nu ştiam dacă fumează.

— Nu, nu fumează. Bea câte un pahar de bere, dar nu prizează tabac. Îi face rău la piept. Şi aşa tuşeşte îngrozitor. Cred că din cauza muncii în mină.

— Dar se simte bine?

— Da, e-n ordine. Regret că nu-i şi el azi aici. Nu l-ai cunoscut niciodată, nu-i aşa, nici măcar atunci când lucram la mama ta?

— O să-l întâlnesc în altă zi.

— Într-un fel, spuse Phyllis, e mai uşor fără el. Putem tăifăsui în voie. Desprinse hârtia de ambalaj de pe ultimul pachet. Oh, pe scumpa mea viaţă! Bom-

boanel Cyril e nebun după ciocolată. Uită-te, Anna, ce fundă şi ce cutie drăguţă! Vezi pisicuţa şi căţeluşul în coş? E minunat, Judith. Toate sunt grozave. Eşti prea amabilă...

Phyllis surâse, ameţită de încântare, dar lacrimile prinseră a-i sclipi în colţul ochilor şi Judith se simţi vinovată. Adusese niscaiva fleacuri şi Phyllis aproape plângea cuprinsă de gratitudine.

— Cred că fierbe apa, spuse ea.

— Aşa e, răspunse Phyllis şi o ridică în braţe pe Anna, sărind în picioare ca să ia de pe foc ibricul care clocotea şi ca să pregătească infuzia frunzelor de Ceylon.

*

De-a lungul anilor, ele păstraseră legătura, chiar dacă mai mult sporadic, prin intermediul scrisorilor şi al cărţilor poştale de Crăciun, totuşi, aveau destule de vorbit şi impresii de împărtăşit în cele mai mici amănunte. Cu toate astea, subiectul principal care-i trecu lui Phyllis prin minte era că Judith, la optsprezece ani, intrase realmente în posesia unei maşini. Şi pe deasupra ştia să şi conducă! Lui Phyllis i se părea un soi de miracol. Nu-şi putea reveni din uimire.

— Când ai primit-o? Cum naiba te-ai descurcat?

În limbajul lui Phyllis, a te descurca însemna a plăti. "Nu pot să-mi permit o rochie nouă" obişnuiau să spună oamenii de condiţia ei, sau "Nu ne putem permite o vacanţă în acest an"

Judith şovăi. I se părea o inechitate crasă să stea în această colibă meschină, alături de Phyllis care arăta atât de jalnic, şi să discute despre bani. Era prea vădit că aici se trăia într-o sărăcie lucie. Dar Judith se

hotărî până la urmă să-şi descarce inima. Într-un fel sau altul, când totul se întâmplase, nu fusese posibil să-i destăinuie într-o scrisoare lui Phyllis. Pur şi simplu, cuvintele ar fi făcut-o să pară ahtiată după bani, preocupată exclusiv de foloasele materiale. Dar, pe vremuri, la Riverview, Phyllis devenise cea mai dragă prietenă a lui Judith, cea mai de nădejde dintre confidente, şi nu dorea să schimbe lucrurile, cĕeą ce s-ar petrece inevitabil dacă anumite secrete ar rămâne între ele nedestăinuite şi necomentate.

— datorită mătuşii Louise, Phyllis, rosti Judith într-un târziu. Nu ţi-am scris niciodată despre asta, fiindcă voiam să-ţi vorbesc între patru ochi. Vezi, când a murit, ea mi-a lăsat întreaga avere, casa... şi celelalte bunuri. Prin testament.

— Oh! Phyllis o privi cu gura căscată când primi această ştire uluitoare. Nu credeam să se întâmple aşa unor oameni adevăraţi. Socoteam că astea-s doar poveşti din Peg's Paper.

— Nici mie nu-mi venea a crede. Mi-a luat o veşnicie până când m-am obişnuit cu ideea. Desigur, nu dispun de ei până ce nu împlinesc douăzeci şi unu de ani, dar domnul Baines, avocatul, şi unchiul Bob sunt giranţii averii mele şi dacă am trebuinţă de ceva, iar ei consideră că e întemeiată, atunci mi se îngăduie să-mi cumpăr.

Phyllis se împurpurase de emoţie.

— Mă bucur nespus pentru tine...

— Eşti o scumpă. Iar eu sunt atât de norocoasă, mă simt puţin jenată...

— De ce să-ţi fie ruşine? Doar doamna Forrester a dorit aşa. N-ai motive. Nu s-ar fi putut gândi la o persoană mai drăguţă. Şi ascultă-mă, trebuie să fi cum-

pănit serios, era o femeie deşteaptă pe care nu o duceai cu una, cu două. Am socotit-o totdeauna o doamnă bună la suflet, deşi uneori se purta ciudat. Dintr-o bucată, bănuiesc că aşa ai putea-o numi... Phyllis clătină din cap, vădit tulburată. Viaţa e stranie, nu? Iată, unde-mi erai odată, când primeai doar şase monede de un penny pe săptămână drept bani de buzunar şi acum ai propria-ţi maşină. Închipuieşte-ţi! Şi, în plus, o şi conduci. Adu-ţi aminte de mama ta, tremura ca un pui de găină de fiecare dată când trebuia să se suie la volanul micului Austin. Bagă de seamă, avea motive să fie nervoasă dacă te gândeşti cum a sfârşit doamna Forrester! A fost de-a dreptul înfiorător. Ieşea văpaie de foc sus, către mlaştini.. Şi se vedea de la mile depărtare.. Şi ea şi-a găsit moartea acolo. Am rămas trăsnită când am citit ziarul în dimineaţa următoare. Nu-mi credeam ochilor. Ascultă ce-ţi spun, era o şoferiţă nesăbuită. Fiecare suflet din West Penwith o ştia. Totuşi, lucrul ăsta nu ţi-a adus nici o consolare.

— Da, încuviinţă Judith, nu mi-a adus nici o consolare.

— M-am tot frământat ce o să se întâmple cu tine. În acel moment, vreau să zic. Şi apoi m-am gândit că probabil o să te stabileşti în căminul soţilor Somerville. Nu te-am întrebat despre ei, nu-i aşa? Ce mai face doamna Somerville? Am îndrăgit-o mult, îi plăcea totdeauna să glumească. De-abia o aşteptam când venea să stea la Riverview. Nu-şi dădea niciodată ifose.

— După câte ştiu, amândoi sunt cum nu se poate mai bine. Bunicii mei au murit la câteva luni unul după altul şi deşi a fost trist pentru mami şi mai ales pentru mătuşa Biddy, cred că s-au simţit oarecum mai uşu-

rate. Mătuşa Biddy îşi petrecea mai tot timpul pe drumuri, mergând la casa parohială ca să se încredinţeze că nu zăceau la pat şi că nu piereau de foame sau de orice altceva.

— Bătrâneţea e cumplită. Şi bunica s-a ramolit puţin. Locuieşte singură şi trebuie s-o baţi la cap să se hrănească, altminteri uită. Câteodată, trec pe la ea şi nu găsesc nici o fărâmă de mâncare, iar bunica şade nemişcată acolo, cu pisica pe genunchi. Aşa că înţeleg uşurarea sufletească a mătuşii Biddy.

— Şi-a cumpărat o căsuţă lângă Bovey Tracey. Am stat acolo de două sau trei ori. Dar, de obicei, sunt la Nancherrow, cu familia Carey-Lewis. Mâine mă întorc acolo... Chiar când rosti aceste vorbe, Judith îşi auzi glasul cald, plin de înduioşare şi faţa i se învioră de zâmbet. Edward! Mâine îl va vedea din nou pe Edward. Nu se gândise la el în tot acest timp; nu cumpănise la legătura lor sentimentală, nici nu tânjise după prezenţa lui. Nu era bolnavă de dragoste sau lunatică, totuşi, când chipul lui îi răsărea în minte sau când numele îi era întâmplător pomenit în cursul unei conversaţii, era imposibil să-şi ignore zvâcnetul inimii, senzaţia ameţitoare de fericire. Şi acum, stând în căsuţa sărăcăcioasă a lui Phyllis, îi trecu prin gând că probabil alchimia fericirii presupunea absenţa fiinţei îndrăgite, plus certitudinea, totuşi, că foarte curând avea să fie iar alături de acea persoană... "Chiar mâine dimineaţă"

— Minunat! Între timp, trebuie că-i socoţi propria ta familie. Când mi-ai scris şi m-ai anunţat că urma să stai la ei, nu mi-am mai făcut griji în privinţa ta. Gândeam că are să-ţi fie bine. Şi apoi, tânărul ăla pe care l-ai reîntâlnit acolo...

Judith încruntă din sprâncene. Preţ de o clipă, nu pricepu despre cine vorbeşte Phyllis.

— Care tânăr?

— Ştii tu. Doar mi-ai scris şi mi-ai povestit. Tânărul pe care l-ai văzut în tren, în seara când vă întorceaţi acasă, după Crăciunul petrecut la Plymouth. Şi iată că era şi el acolo, în casa Carey-Lewis...

În sfârşit, Judith se dumiri.

— Ah! Te referi la Jeremy Wells.

— Adevărat! Tânărul doctor. Încă-i pe aproape, nu-i aşa?

— Da, dar nu mai fi aşa sfiicioasă şi smerită. Ne vedem foarte rar. Când a plecat de la spitalul St. Thomas, s-a stabilit la Truro şi profesează în cabinetul tatălui său, deci acum este un doctor de provincie ocupat şi nu prea are timp de îndeletniciri mondene. Dar, câteodată, vine în locul tatălui său la Nancherrow, dacă se îmbolnăveşte cineva. Anul trecut, de Paşti, am avut o gripă cumplită şi, foarte amabil, el a sosit imediat.

— Nu-ţi mai place? Atunci, în tren, îţi căzuse cu tronc.

— Asta era cu ani în urmă. Oricum, acum are peste treizeci de ani. E mult prea bătrân pentru mine.

— Dar... Evident, Phyllis nu intenţiona să se lase păcălită şi părea absorbită de subiectul vieţii sentimentale a lui Judith. Însă, chiar şi în faţa lui Phyllis, Judith nu dorea să împărtăşească taina dragostei pentru Edward. Gândindu-se în fel şi chip cum să abată discuţia spre chestiuni mai lumeşti, fu salvată când îşi aruncă privirea asupra Annei.

— Phyllis, cred că Anna moţăie.

Phyllis îşi plecă ochii spre copilă. După ce băuse o cană cu lapte şi molfăise dumicaţi de pâine cu unt,

fetiţa îşi sugea acum degetul. Toropită, pleoapele îi tot cădeau alene şi iar le deschidea încet, genele lungi umbrindu-i obrajii rumeni şi bucălaţi.

— Ai dreptate. Glasul lui Phyllis se stinse într-o şoaptă. N-a dormit azi dimineaţă. O s-o pun în cărucior. Poate să tragă un pui de somn...

Se ridică în picioare, legănându-şi cu duioşie copilul în braţe.

— Nani, nani, puiul meu. Mămica te aşează în cărucior. Deschise uşa din capătul odăii şi coborî treptele spre spălătorie... Dormi în pace şi-n curând tătícu o să fie şi el acasă...

Singură, Judith rămase cu ochii roată prin odaie. Vântul se înteţise, şuierând peste mlaştini dinspre stânci, zăngănind cercevelele ferestrei care nu se închidea bine. Cu ceaşca de ceai în mâini, cătă de jur împrejur şi hotărî cu tristeţe că locul nu avea într-adevăr nimic atrăgător. Sărăcăcios şi ponosit, tot ce vedea îi grăia despre bani puţini şi vremuri grele. Desigur, toate lucrurile erau curate aşijderea osemintelor înălbite, dar la fel de neplăcute la vedere. Podeaua era acoperită cu linoleum crăpat pe alocuri şi atât de uzat încât desenele imprimate iniţial nici nu se mai desluşeau. O carpetă zdrenţuită şi decolorată fusese aşternută în faţa căminului şi singurul fotoliu confortabil se deformase scoţând la iveală un smoc de roshar[1] printr-o gaură căscată în tapiţeria de catifea ştearsă. Nu vedea nici radio, nici telefon, nici tablouri. Doar un calendar negustoresc ţipător, prins pe perete. Măciuliile lustruite din alamă de la uşiţele sobei şi paravanul lucios din bronz al

[1] Roshar – păr provenit din coama sau coada cailor, folosit ca umplutură în tapiţerie.

vetrei erau singurele obiecte care îţi luau ochii. Judith îşi aminti că Phyllis croşetase cu igliţa mileuri pentru lada de zestre şi se întrebă ce se întâmplase cu aceste mici comori. Categoric, aici, nu se zărea nici urmă. Poate în dormitor.

Dar, chiar atunci, Phyllis se înapoie. Judith întoarse capul când auzi uşa închizându-se.

— Totu-i în ordine?

— Da, sufleţelul a adormit imediat. Phyllis ridică ibricul şi umplu din nou ceştile.

— Acum, spuse ea, aşezându-se pe scaun, am lăsat ce-i mai bun la urmă. Povesteşte-mi despre mama şi despre Jess...

Ceea ce dură câtva timp. Dar Judith adusese ultima scrisoare şi un album cu fotografii făcute de tatăl ei.

— asta-i casa lor... iat-o pe Jess cu grădinarul chinez.

— Uite, ce mare a crescut!

— Şi imaginea asta e de la o petrecere la clubul de crichet din Singapore. Nu-i aşa că mama arată grozav? Iar aici ei înoată în piscină. Iat-o din nou pe mami, joacă o partidă de tenis. S-a apucat iarăşi de sport, joacă serile când este răcoare.

— Trebuie să fie un loc minunat... Phyllis frunzări încă o dată fotografiile.

— Îţi aminteşti că nu voia să plece? Acum îi place foarte mult acolo. Şi se întâmplă atâtea lucruri. Sindrofii pe navele militare şi la cazărmile armatei. Desigur, e arşiţă, mult mai cald decât la Colombo, fiindcă se simte în aer o umezeală aburindă, dar se pare că s-au obişnuit cu clima. Şi toată lumea doarme după-amiezile.

— Şi acum ai terminat şcoala şi te vei duce la ei. Închipuie-ţi! Când pleci?

— Mi-am reţinut bilet de vapor în octombrie...

— Nu mai e mult până atunci. Cât ai de gând să stai acolo?

— Un an. Şi apoi, dacă norocul îmi surâde, voi merge la universitate. Judith chibzui o clipă la asta, apoi oftă. Nu ştiu, Phyllis, realmente nu ştiu.

— Ce vrei să zici?

— Nu ştiu ce o să fac dacă izbucneşte războiul.

— Vorbeşti de Hitler ăla? El nu te poate împiedica să fii iarăşi cu mama, tata şi Jess.

— Bănuiesc că vapoarele de pasageri îşi vor continua cursele regulat. Doar dacă nu vor fi folosite pentru transportul trupelor sau ca nave-spital.

— Oh, fără îndoială, o să navigheze mereu. Trebuie să pleci. Ai aşteptat cu nerăbdare atâta timp. Phyllis tăcu şi o clipă mai târziu clătină din cap. Groaznic, nu-i aşa? Totu-i atât de nesigur. Aşa de anapoda. De ce e Hitler ăla mânat de lăcomie? De ce nu lasă oamenii în pace? Şi bieţii evrei? Ce-i rău în a fi evreu? Nici un suflet nu-şi poate alege obârşia la naştere. Toţi suntem făpturile lui Dumnezeu. N-are nici un sens să răstorni lumea cu susu-n jos, să desparţi familii...

Deodată, Phyllis păru deznădăjduită şi Judith încercă să-i ridice moralul.

— Nenorocirea n-o să te afecteze, Phyllis. Mineritul e foarte important. Ţine de îndeletnicirile strategice. Cyril o să fie scutit de serviciul militar. O să muncească mai departe la Geevor.

— Slabă nădejde, îi spuse Phyllis. O să se înroleze cum mă vezi şi cum te văd. S-a şi hotărât deja. Ocupaţie strategică sau nu, dacă începe războiul, are de gând să intre la marină.

— Să intre la marină? De ce, dacă nu-i obligat?

— Adevărul e, recunoscu Phyllis, că s-a săturat de lucrul în mină. Tatăl lui a fost miner, dar Cyril n-a vrut niciodată să urmeze meseria asta. De când era copil a dorit să plece pe mare. Să fie matroz în marina comercială. Dar taică-su nici n-a vrut să audă de aşa ceva şi, trăind aici, Cyril n-a avut încotro. A abandonat şcoala la paisprezece ani şi asta a fost.

Deşi îngrijorată pentru Phyllis, Judith simţea o nespusă compătimire faţă de soarta lui Cyril. Mintea ei nu găsea nimic mai rău pe lume pentru un om decât să se îngroape de viu sub pământ, în pofida voinţei sale. Dar, chiar şi aşa, Cyril era căsătorit acum şi avea răspundere grea.

— Vrei să zici că, de va fi război, o să se cramponeze de prilejul ăsta?

— Cam aşa ceva.

— Dar cum rămâne cu tine? Şi cu fetiţa?

— Habar n-am. Presupun că o să ne descurcăm.

Deci acum, o nouă nelinişte. Numeroase întrebări i se învălmăşeau în minte, dar una anume era mai importantă decât celelalte.

— Cine-i proprietarul casei?

— Compania minieră. I-a oferit-o lui Cyril înainte să ne căsătorim. Dacă nu i-ar fi dat-o, am fi flirtat încă şi acum. N-am avut nici măcar o singură mobilă, dar ne-au ajutat familiile. Mama ne-a dăruit patul şi bunica lui Cyril ne-a lăsat să luăm o masă şi câteva scaune.

— Plătiţi chirie?

— Nu, coliba e gratis pentru mineri.

— Deci... dacă Cyril pleacă la război o să fii obligată s-o evacuezi?

— Sigur, n-o să-mi îngăduie să stau aici. Coliba o să le trebuiască pentru altcineva.

— Atunci, ce-o să se întâmple?

— Cred că o să mă întorc la mama.

— În căsuţa din St. Just? Phyllis, n-o să aveţi loc toţi acolo!

— E musai, n-am ce face.

— Ah, e cumplit!

— Am încercat să-l conving, Judith. Să vadă lucrurile ca mine. De Cyril vorbesc. Dar e atât de încăpăţânat. Ţi-am spus doar că tot ce şi-a dorit vreodată a fost să pornească pe mare. Phyllis strâmbă din nas. Câteodată, mă gândesc că se roagă să înceapă războiul.

— Nu trebuie să-ţi închipui una ca asta. Sunt convinsă că nu-i aşa. Pesemne, nici nu-i trece prin minte ce pericole are de înfruntat. Nu numai marea, ci tunuri şi torpile, submarine şi bombe.

— I-am zis şi eu. Dar nu poţi opri un om care se duce să lupte pentru ţara lui. Nu-l poţi lipsi de unicul lucru pe care şi l-a dorit vreodată.

— Păi, socot că nu-i deloc cinstit. De dorinţele tale ce se alege?

— Dorinţele mele? Ştii ce-aş vrea? Uneori mă gândesc la asta. Să trăiesc într-un locşor drăguţ, cu flori şi baie adevărată. Ce răsfăţată am fost pe când locuiam cu voi în Casa Riverview! Acolo am văzut întâia cameră de baie din viaţa mea, curgea mereu apă caldă la robinet şi mirosea a săpun fin. Şi grădina! Încă n-am uitat grădina unde şedeam în după-amiezele de vară şi făceam picnicuri la iarbă verde. Şi flori peste tot. Am plantat panselę şi aici la faţadă, dar nu-i soare. Doar vânt. Şi nici o fâşie de pământ în curtea din spate. Totuşi, nu mă plâng. Ştiu, avem un acoperiş deasupra capului şi pasămite cea mai bună căsuţă pe care o

s-o căpătăm vreodată. Dar nu costă nimic să visezi, nu-i aşa?

Judith încuviinţă, dând din cap.

— Da. Absolut nimic.

Se lăsă o tăcere lungă şi tristă, fiindcă deodată li se păru că nu mai aveau ce să-şi spună. Totul era deprimant, demoralizant. Într-un târziu, Phyllis spulberă vraja sumbră. Se rezemă de spătarul scaunului şi rânji brusc cu gura până la urechi.

— Nu ştiu ce-i cu noi, spuse ea, stăm aici ca două babe la prohod. Şi Judith îşi aminti cu dragoste şi gratitudine că, oricât de critică ar fi fost situaţia, Phyllis fusese totdeauna în stare să găsească şi o latură amuzantă. Avem nişte figuri lungăreţe, posace, de parcă ne-am duce la streang.

— Cum obişnuia să spună mama ta, Phyllis? N-ai grijă, poate n-are să se întâmple niciodată.

— Şi fie ce-o fi, tot ieşi la liman. Phyllis luă capacul de pe ceainic şi privi atentă conţinutul. Mi se pare complet rece şi negru ca cerneala. Ce-ar fi să pun ibricul pe foc şi să mai bem un ceai proaspăt?

De-abia târziu, pe înserat, când soarele scăpăta către chindie, îşi luă şi Judith rămas bun şi porni pe drumul de întoarcere spre Porthkerris. Lumina zilei se stingea încet-încet. Pe când ea şi Phyllis stătuseră de vorbă, nori vâscoşi se îngrămădiseră pe cer, rostogolind dinspre mare o ceaţă deasă şi cenuşie care se răspândea către adâncul ţării. Trebuise ca Anna să fie trezită din somn şi adusă în casă din pricina ploii, şi Rhyllis deschisese uşiţa sobei doar pentru plăcerea de a vedea cum mocnea jarul de cărbuni. Acum, ştergătoarele pendulau încoace şi încolo şi suprafaţa drumului întortocheat ce se deşira peste ţinutul acoperit cu arbuşti

era umedă şi plumburie, o panglică gri-închis din satin şerpuind printre mlaştinile saturate de apă.

Priveliştea destul de dezolantă şi fără povara grijilor legate de Phyllis, care acum îi frământau gândurile. "Am primit o căsuţă" îi scrisese mai demult Phyllis. "Urmează să ne căsătorim" Şi, mai târziu, "O să am un copil" şi totul păruse în ordine, exact cum îşi dorise Phyllis dintotdeauna ba, mai mult, după cum meritase din plin. Dar realitatea era o amară deziluzie şi fusese dureros pentru Judith să se smulgă de lângă Phyllis, abandonând-o în bordeiul primitiv şi respingător, înţepenit în mijlocul pustiului. După ce-şi luaseră rămas bun şi Judith îşi întorsese maşina pornind spre casă, Phyllis cu Anna rămase îndelung în pragul uşii, fluturând din mână. Judith privise imaginea lor reflectată în oglinda retrovizoare, micşorându-se pe măsură ce se îndepărta, iar Phyllis încă îi mai făcea semn cu mâna; apoi drumul coti şi ele dispărură. "Nejust! Totul e groaznic de nedrept" Se gândi la Phyllis aşa cum fusese odinioară în anii petrecuţi în Casa Riverview. Toate o iubiseră, se bizuiseră pe ea, o trataseră ca pe un membru al familiei şi, bineînţeles, din acest motiv Phyllis stătuse cu ele până la sfârşit. Păstrând în memorie acele vremuri, era imposibil să nu-şi amintească de diverse împrejurări când fusese fie îmbufnată, fie ţâfnoasă, dar bucătăria îngrijită de Phyllis îi oferise totdeauna un refugiu unde se veselise şi stătuse la taclale. Îşi reamintea de plimbările cu Phyllis, când culegeau flori sălbatice, le învăţau denumirile şi apoi le aranjau într-un borcan pus în mijlocul mesei din bucătărie; şi înfăţişarea plăcută a lui Phyllis, în rochia apretată din bumbac, albă cu dungi roz, fugărind-o pe Jess pe scări sau cărând tava cu ceai şi gustări de partea cealaltă a

peluzei, până în locul unde ele stăteau sub dud. Mai abitir decât toate, îi stăruia în minte mirosul dulceag al pudrei de talc cu care Phyllis se dădea pe piele după baie şi cum îi flutura părul după ce şi-l şampona...

Dar n-avea nici un rost să cadă în sentimentalism. La urma urmei, Phyllis alesese să se căsătorească cu Cyril şi într-adevăr aşteptase ani întregi măritişul. Viaţa unei neveste de miner n-avea cum să fie uşoară şi Phyllis, fiică de miner, o ştia mai bine decât oricine. Iar copila era dulce, după cât se părea nu duceau lipsă de ale mâncării, dar... se făcea o mare nedreptate.

De ce trebuia Phyllis, dintre toţi oamenii, să trăiască şi să-şi crească pruncul în asemenea condiţii mizere, doar fiindcă bărbatul ei era miner? De ce nu puteau avea minerii case frumoase ca familia Warren? De ce câştiga mai mult un băcan decât un miner? Fără îndoială, oamenii care trudeau sub pământ meritau să primească mai mulţi bani decât cei cu îndeletniciri comode şi plăcute. Şi de ce unii oameni, precum membrii clanului Carey-Lewis, erau atât de bogaţi, de privilegiaţi şi răsfăţaţi de soartă, pe când o persoană minunată ca Phyllis era nevoită să fiarbă apă înainte de a spăla vasele, să străbată curtea, pe orice vreme, când voia să se ducă la privată?

Şi dacă izbucnea războiul, atunci Cyril pleca, părăsindu-le pe Phyllis şi pe fetiţă. Şi, după cât se pare, nicidecum pătruns de sincer patriotism sau de netăgăduit simţ al datoriei, ci pur şi simplu fiindcă tânjea dintotdeauna să scape de Pendeen şi de minerit şi să cutreiere mările. Se întrebă câte mii de tineri britanici simţeau la fel. Tineri care aproape că nu-şi părăsiseră satul natal, poate doar cu excepţia unei călătorii cu autobuzul până în oraşul cel mai apropiat sau a unei participări la campionatul de dart.

Bicicleta, ştia bine, odată inventată, revoluţionase viaţa rurală din Anglia, fiindcă pentru prima dată orice băiat putea străbate cinci mile şi curta o fată din satul vecin şi această mobilitate diminuase considerabil numărul căsătoriilor între rude apropiate şi malformaţiile congenitale în comunităţile izolate. Dacă o simplă bicicletă realizase atâtea, atunci, cu siguranţă, un război modern va fărâma şi va spulbera pentru totdeauna convenienţele şi obiceiurile respectate din vremuri imemoriale. În starea de spirit din acel moment, Judith hotărî că, la urma urmei, asemenea schimbări vor fi cum nu se poate mai binevenite, deşi perspectiva imediată a mobilizării naţionale, a bombelor şi atacurilor cu gaze, era înspăimântătoare. Şi ce se va întâmpla cu Phyllis şi cu Anna? "N-o să mi se permită să stau aici. Cred că o să mă-ntorc la mama" Alungată, evacuată din casă! O femeie măritată, lipsită de demnitatea de a-şi avea propriul cămin, oricât de umil. "Ştii ce mi-aş dori? Să trăiesc într-un locşor drăguţ, cu flori şi baie adevărată"

Măcar de-ar putea face ceva. Măcar dacă i-ar sta în putinţă s-o ajute. Dar nu întrezărea nici o soluţie. Şi chiar dacă exista vreuna, nu ar însemna să se amestece în viaţa lui Phyllis? Tot ce-i rămânea de făcut lui Judith era să păstreze legătura cu Pendeen, să vină aici cât de des posibil, să-i fie în preajmă şi s-o sprijine la nevoie.

* *

Ceasul din turla bisericii bătu de cinci când Judith trase maşina lângă bordura din faţa băcăniei Warren. Încă deschisă, prăvălia avea să mai rămână aşa timp

de o oră. Serile de sâmbătă erau de obicei agitate, fiindcă muşteriii se iveau în ultimul minut ca să târguiască provizii suficiente pentru toată perioada sărbătorilor Sabatului: o bucată de slănină pentru micul dejun, mazăre conservată şi praf de ouă pentru cremele de la prânz. Totuşi, în acea seară, când Judith intră pe uşă, prăvălia părea mai aglomerată ca de obicei, jumătate de duzină de clienţi aşteptând la coadă să fie serviţi; numai Heather se găsea în dosul tejghelei, înfierbântată, dar străduindu-se să facă faţă acestui iureş. Lucrul în sine era surprinzător. Deşi pe deplin competentă, Heather lucra arareori în prăvălie şi era chemată să dea o mână de ajutor doar în momente de criză.

— Ai spus jumătate de livră de zahăr?

— Nu, o livră. Şi nu vreau zahăr tos, ci cubic...

— Îmi pare rău... Întorcându-se să ia o pungă de pe raft, Heather dădu cu ochii de Judith şi-şi înălţă exasperată privirea spre ceruri, dar era greu de spus dacă acest gest sugera o chemare în ajutor sau un ţipăt surd de enervare. În mod evident, Heather îşi ieşise din răbdări.

— Poate e mai bine să iau o livră şi jumătate.

— Păi, Betty, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăşte-te odată.

— Unde sunt tatăl tău şi Ellie, Heather? întrebă Judith.

Cântărind zahărul, Heather clătină din cap:

— Sus, la etaj.

— La etaj?

— În bucătărie. Mai bine te-ai duce şi tu. Aşa că Judith o lăsă pradă haosului, întrebându-se ce naiba se petrecea, şi urcă treptele spre bucătărie. Uşa acesteia, totdeauna deschisă larg, era în această seară închisă.

De dincolo se auzeau suspine zgomotoase. Judith apăsă pe clanţă şi-i găsi înăuntru pe soţii Warren şi pe Ellie stând în jurul mesei. Ellie plângea şi după înfăţişarea ei se vedea că bocea de câtăva vreme, fiindcă faţa îi era buhăită şi umflată de lacrimi, în mână strângea o batistă udă, iar părul blond îi era ciufulit. Doamna Warren şedea lângă ea în vreme ce domnul Warren se aşezase vizavi, cu braţele încrucişate pe piept, chipul lui, de obicei vesel, fiind acum împietrit. Judith se nelinişti. Închise binişor uşa în urma ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ellie a păţit un necaz, îi răspunse doamna Warren. Tocmai ne povestea. Nu te deranjează să afle şi Judith, nu-i aşa, Ellie? Cam incoerentă din pricina hohotelor, Ellie se tângui mai departe, clătinând din cap.

— Acum, potoleşte-ţi plânsul. Totul s-a isprăvit.

Tulburată, Judith îşi trase un scaun şi se alătură micului grup.

— A avut vreun accident sau aşa ceva?

— Nu, nimic de felul ăsta, deşi destul de neplăcut. Doamna Warren o apucă pe Ellie de mână şi o ţinu strâns. Judith aşteptă şi doamna Warren îi depănă povestea îngrozitoare. Ellie fusese la cinema să vadă un film cu Deanna Durbin. Intenţionase să meargă cu prietena ei Iris, însă aceasta se răzgândise în ultimul moment şi până la urmă Ellie se dusese singură. Pe la jumătatea filmului, un bărbat intrase în sală, luase loc alături de Ellie şi, curând după aceea, îşi puse mâna pe genunchiul ei, o pipăi pe coapsă, şi atunci Ellie văzu...

În acest punct al istorisirii, Ellie îşi căscă gura asemeni unui copil şi începu să urle cu deznădejde, lacrimi

amare ţâşnindu-i din ochi precum picurii de ploaie dintr-un uluc.

— Ce-a văzut?

Pentru doamna Warren cele văzute de Ellie erau cu neputinţă de exprimat în cuvinte: se înroşise până în vârful urechilor, îşi abătuse privirea în altă parte şi-şi tot ţuguia buzele. Însă domnul Warren nu suferea de asemenea scrupule delicate. Nu-şi mai încăpea în piele de mânie.

— Nasturii de la prohab îi erau deschişi, iar nenorocitul de sodomist îşi scosese socoteala...

— A speriat-o pe Ellie de moarte. Taci, Ellie, s-a sfârşit. Nu mai plânge.

— aşa că biata fată a procedat cu cap. A ieşit din sală şi a venit aici la noi. Cică era prea tulburată ca să meargă acasă. N-avea curaj să-i spună mamei.

Lucruri de-astea se mai întâmplaseră şi înainte. Fete nevinovate, chiar şi fetişcane isteţe ca Ellie, nu se destăinuiau nici mamelor, nici mătuşilor. Erau prea ruşinate; nu găseau cuvinte să explice. Pur şi simplu fugeau să se ascundă în toaleta doamnelor sau se năpusteau în stradă plângând isteric, căutând cu disperare un soi de sanctuar.

Ştiind care va fi răspunsul, Judith întrebă totuşi:

— Ai vorbit cu directorul cinematografului?

Ştergându-şi ochii cu batista făcută ghemotoc, Ellie izbuti să bolborosească printre suspine:

— Nu... N-am putut... Şi cine m-ar fi crezut?... Ar fi zis că-i doar o minciună... Ca şi când eu aş fi putut scorni ceva...

Perspectiva era atât de tristă, încât lacrimile îi şiroiau mereu pe obraji.

— Dar ai văzut faţa bărbatului? insistă Judith.

— N-am vrut să mă uit.

— Ai idee ce vârstă avea? Era tânăr? Sau... bătrân.

— Nu era tânăr. În mod patetic, Ellie făcu efortul să-şi adune puterile. Mâna îi era osoasă. I-am simţit-o pipăindu-mă pe picior, pe sub fustă. Şi răsuflarea îi duhnea. A whisky...

— Mă duc să pun de ceai, spuse doamna Warren şi se sculă de pe scaun să ia ibricul şi să-l umple la robinet.

Timp de o clipă, Judith tăcu. Se gândi la Edward. Ce-i spusese mai demult? "Cred că ai nevoie de un soi de catalizator. Nu mă-ntreba ce, dar într-o bună zi ceva se va întâmpla şi lucrurile se vor limpezi" Un catalizator. Un imbold, un temei de a lupta cu îndârjire, de a-l răpune pe Billy Fawcett pentru totdeauna, de a se tămădui după trauma pe care i-o pricinuise cu atâţia ani în urmă. Stând la masa din bucătăria familiei Warren, Judith nu se îndoia câtuşi de puţin de identitatea "dibuitorului" bietei Ellie, cu singura deosebire că acum el era mai rău decât un simplu bătrân scabros inofensiv, deoarece nu numai că bâjbâise în căutare de senzaţii tari, dar se şi expusese fără pic de jenă. Însuşi gândul acesta îi stârnea fiori de groază. Nu era de mirare că sărmana Ellie fusese adusă într-o asemenea stare. Cât despre sine însăşi, Judith încetase de multă vreme să simtă milă pentru Billy Fawcett, fiindcă mânia lecuia mai mult decât compasiunea. Un catalizator. Un motiv de a opune rezistenţă îndârjită. Sau termenul potrivit ar fi răzbunarea? Fie unul, fie altul, nu-i păsa. Ştia doar ce trebuia făcut şi că pedepsirea lui Billy Fawcett avea să-i provoace o imensă plăcere.

Răsuflă adânc şi rosti cu hotărâre:

— Trebuie să-i spunem directorului de la cine-

matograf. Şi apoi mergem cu toţii la poliţie şi-l acuzăm de atentat la pudoare.

— Nu ştim cine e, sublinie domnul Warren.

— Eu ştiu.

— Cum de ştii? Nici nu erai acolo.

— Ştiu, fiindcă îl cunosc. Mi-a făcut şi mie acelaşi lucru când aveam paisprezece ani.

— Judith! Vocea şi expresia doamnei Warren oglindeau neîncredere şi uluială. Nu se poate?!

— Ba da. Atunci nu s-a expus, dar sunt aproape sigură că, mai devreme sau mai târziu, asta avea de gând să facă. Se numeşte colonel Fawcett. Billy Fawcett. Locuieşte în Penmarron. Şi este cea mai odioasă persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

— Mai bine ne-ai spune.

Aşa că Judith le istorisi toată povestea de când stătuse cu mătuşa Louise la Windyridge. Invitaţia la cinema, tentativa lui de a intra cu forţa în casă când era singură, apariţia lui răuvoitoare la funeraliile mătuşii Louise şi, în cele din urmă, prăpădul din seara petrecută la Sliding Tackle cu Edward Carey-Lewis.

Distrasă de dramatismul celor date în vileag, Ellie îşi contenise acum hohotele de plâns. Când Judith le povesti cum Edward deşertase paharul cu whisky drept pe faţa bătrânului, ea chiar începu să zâmbească. Dar doamna Warren nu găsi nimic amuzant în toată întâmplarea.

— De ce nu ne-ai spus şi nouă despre asta? întrebă ea cu indignare.

— Cum aş fi putut? Ce sens avea? Ce-aţi fi putut face?

— Să-l învăţăm minte pe ticălosul de moşneag.

— Păi, tocmai asta o să facem acum. Fiindcă, iată,

i s-a întâmplat şi lui Ellie. Judith se întoarse spre Ellie, o cuprinse pe după umerii uscăţivi şi o îmbrăţişă. Ai procedat exact cum trebuie, venind aici şi spunându-i totul doamnei Warren. Dacă aş fi avut mai multă judecată, i-aş fi mărturisit şi eu mătuşii Louise, dar n-am fost la fel de curajoasă ca tine. Şi, Ellie, nu te lăsa pradă nenorocirii, nu lăsa experienţa asta să-ţi strice viaţa. Majoritatea bărbaţilor sunt drăguţi, amabili şi amuzanţi, doar unii dintre ei urâţesc şi întinează totul. Acum, trebuie să fim siguri că n-o să se mai întâmple niciodată. Să spunem poliţiei şi să ne încredinţăm că Billy Fawcett compare în faţa unui judecător sau a unui tribunal şi-şi primeşte pedeapsa, aşa încât să nu mai facă una ca asta niciodată. Dacă-i necesar, o să apar la proces ca martor al acuzării, şi dacă e condamnat la închisoare, o să fiu încântată. Nu-mi pasă. Ştiu doar că vreau să-i dau lovitura de graţie, pentru tine şi pentru mine, şi pentru toate celelalte fete pe care le-a pipăit. Să-l termin odată pentru totdeauna.

După acest discurs lung şi înfocat, Judith se sprijini de spătarul scaunului şi-şi trase răsuflarea. Preţ de o clipă, auditoriul ei păru să fie redus la tăcere. Apoi, doamna Warren rosti:

— Ei bine, Judith, trebuie să recunosc. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind cu atâta patimă.

Fără voie, Judith râse. Deodată, se simţi minunat. Puternică, matură, plină de hotărâre nestrămutată.

— Se prea poate să fie adevărat. Se întoarse spre domnul Warren. Ce spuneţi?

— În ordine! Şi se ridică în picioare. Acum. Imediat. N-are rost să pierdem vremea. Şi tu, Ellie, vii cu Judith şi cu mine, fie că vrei, fie că nu. Totul o să meargă

bine. O să fim alături de tine tot timpul, chezaşi pentru fiecare cuvânt pe care-l rosteşti. Şi după aia, o să te conduc acasă, la mama ta, şi împreună o să-i explicăm şi ei. Nu uita, totul s-a isprăvit fără consecinţe rele şi dacă iese ceva bun din asta, atunci ţi-ai adus şi tu contribuţia. Domnul Warren o bătu prieteneşte pe umăr şi se aplecă să plaseze un sărut de consolare pe părul-i zbârlit de culoarea paiului. N-a fost vina ta, fetiţo. Tu n-ai greşit cu nimic.

Cum au hotărât, aşa au şi făcut. Numai că totul dură destul de mult. La secţia de poliţie, sergentul de serviciu nu se mai ocupase niciodată de un asemenea caz delicat, bicicletele şterpelite şi beţivanii predaţi comisariatului fiind lista neagră obişnuită; el fu deci obligat să urmeze procedurile necesare, să ajute la întocmirea plângerii şi a altor formalităţi cerute. Denunţul trebui să fie dictat literă cu literă şi ortografiat corect, cu o încetineală agonizantă. Reaprinsă din pricina birocraţiei deprimante de la secţia de poliţie, suferinţa lui Ellie mai mult încurcă decât descurcă iţele şi domnul Warren şi Judith fură nevoiţi s-o îmboldească la fiecare pas. Când penibila obligaţie fu în sfârşit îndeplinită, Ellie trebui să fie dusă acasă, vizită care implică şi mai multe explicaţii, reacţii de şoc şi de furie, precum şi, în ultimă instanţă, nenumărate ceşti de ceai reconfortant. Dar, în cele din urmă, toată lumea se linişti, iar domnul Warren şi Judith se putură întoarce vlăguiţi acasă. Găsiră prăvălia închisă, cu obloanele trase; sus, în bucătărie, Heather, doamna Warren şi Joe îi aşteptau cu cina gata pregătită şi cu masa pusă. Dar domnul Warren nu era deocamdată dispus să mănânce.

— Am să beau ceva mai întâi, spuse el. Şi se îndreptă spre dulapul unde păstra o sticlă de whisky

Black and White, special pentru momente de grea cumpănă. Cine îmi ţine companie la un pahar? Joe? Dar Joe, amuzat de purtarea neobişnuită a tatălui, răspunse clătinând din cap a refuz. Tu, mamă? Heather? Atunci, Judith? Însă nimeni nu era amator, aşa că domnul Warren îşi turnă o porţie zdravănă de alcool şi dădu băutura pe gât dintr-o răsuflare. După care, trânti ţoiul pe masă şi anunţă că-i gata să taie friptura de porc. Mai târziu, când discuţia se isprăvi, farfuriile fură strânse şi bucătăria din nou rostuită, Judith coborî la parter, în biroul domnului Warren, şi-i telefonă avocatului Baines. Fu inevitabil o convorbire destul de lungă şi, la început, el se arătă puţin contrariat că Judith nu-i acordase încredere şi nu-i spusese despre experienţa nefericită din adolescenţă cu îngrozitorul Billy Fawcett. Dar uşoara supărare îi trecu repede şi după aceea redeveni, ca de obicei, calm, înţelegător şi plin de solicitudine. Îi spuse că domnul Warren şi ea procedaseră exact aşa cum trebuie şi că era timpul ca bătrânul nemernic să fie silit să-şi curme faptele infame. În privinţa eventualităţii ca Judith să fie chemată în faţa instanţei judecătoreşti când procesul intra pe rol la tribunalul din Bodmin, domnul Baines îi promise că va face tot ce-i stă în putinţă să aranjeze ca ea să nu fie audiată în calitate de martor şi că el îi va reprezenta interesele, va pleda cauza şi se va ocupa de toate.

Judith îl încredinţă că îi datorează numai recunoştinţă. "Nu te mai gândi la asta acum", îi spuse domnul Baines. "Lasă lucrurile în grija mea, de-aia sunt eu aici", şi apoi schimbă subiectul şi o întrebă cum îşi petrecuse timpul la Porthkerris. Mai vorbiră o vreme despre vrute şi nevrute şi în cele din urmă îşi luară rămas bun, închizând telefonul.

*

În acea noapte, pe un întuneric tihnit, Judith stătea lungită în pat, se holba în tavan şi, după lungă chibzuială, decise că, în-chip ciudat, astăzi fusese sfârşitul unui început. Nu doar pur şi simplu ultima zi de vacanţă la familia Warren, nici faptul că reuşise s-o revadă pe Phyllis, ci ştiinţa că, în fine, saga lui Billy Fawcett se isprăvise. "Mi-ar plăcea să-l ucid pe Billy Fawcett, sau să-l strivesc ca pe un gândac", îi spusese odată lui Edward. Dar, la capătul zilei, brodise planul mult mai bine. Cu ajutorul domnului Warren, cu bocetele lui Ellie, cu excesul de zel al sergentului de poliţie, pusese în mişcare roţile justiţiei, plătindu-i astfel colonelului pentru apucăturile scârbavnice şi stârpindu-i fantoma pe vecie. Ştia că niciodată de-acum înainte spectrul lui Billy Fawcett n-o va mai bântui în vis, căţărându-se pe scară ca să se strecoare în dormitorul ei pe fereastra deschisă. Nicicând nu se va mai trezi din somn tresărind de spaimă, aşteptând încremenită ce avea să i se întâmple, scoţând ţipete surde. Şi niciodată Billy Fawcett nu se va mai insinua între ea şi cele ce îşi dorea cu ardoare. Se simţea copleşită de o senzaţie plăcută. Ca şi cum scăpase de o povară dureroasă, o umbră spectrală care i se aciuiase într-un ungher al minţii şi aproape distrusese orice relaţie cu Edward.

Fireşte, reflecţiile ei se răsfrânseră aici asupra lui. Mâine dimineaţă se va întoarce la Nancherrow şi-l va vedea din nou pe Edward. Vor merge împreună la Casa Dower să-i facă o vizită mătuşii Lavinia, dacă ea se va fi întremat. O şansă de a fi singură cu Edward, departe de ceilalţi, de a avea prilejul şi răgazul să-i vorbească. Să-i spună că avusese dreptate în privinţa catalizatorului. Să-i explice ce se întâmplase. Şi cu mărinimie să-i dea posibilitatea să-i replice: "Ţi-am spus doar".

Va fi un nou început, fiindcă acum era o altă persoană. Acum, nu mai era nevoie de respingeri şi temeri copilăreşti, deoarece se descătuşase de spaima bolnăvicioasă. Ca să se supună la o probă, îşi imagină că era sărutată de Edward, întocmai cum o sărutase de Crăciunul trecut, pe când se ascunseseră în dosul draperiilor din sala de biliard de la Nancherrow. Îşi aminti cum o înlănţuise cu braţele, mâna lui dezmierdându-i sânul, apăsarea gurii sale pe gura ei şi apoi limba ademenindu-i buzele să se deschidă...

Deodată, fu mistuită de dorinţă, o durere surdă în pântece, un val de căldură tăindu-i respiraţia. Închise ochii şi se răsuci brusc pe o parte, ghemuindu-se ca un prunc, încolăcindu-şi braţele în jurul genunchilor. Singură şi în beznă, zâmbi fiindcă se simţea ajunsă pe punctul să descopere un adevăr minunat.

*

În dormitorul său de la Nancherrow, Rupert Rycroft se schimba pentru cină. Se îmbăiase deja, se bărbierise a doua oară în acea zi, îşi trăsese pantalonii şi ciorapii şi acum îşi încheia nasturii de la cămaşa albă şi curată şi-şi punea papionul. Asta presupunea să stea în faţa oglinzii şi, cum era prea înalt, trebui să-şi îndoaie genunchii. Zăbovi o clipă examinându-şi propria imagine, acel chip banal şi fără distincţie care se zgâise la el din oglinzi tot cursul vieţii. Urechi cam mari, ochi apatici, cu coada lăsată în jos, bărbie proeminentă care aproape i se sprijinea pe guler. Totuşi, ca un soi de recompensă, mustaţa militărească, bine îngrijită, ajuta să îmbine toate aceste trăsături într-un fel de ordine, iar soarele torid din Palestina şi din Egipt îi pârlise pielea întocmai ca unui harap şi îi brăzdase o împletitură de cute timpurii pe lângă ochi şi în jurul

gurii, dându-i un aer de maturitate, de bărbat mai vârstnic şi mai experimentat decât l-ar fi recomandat anii săi. Cel puţin aşa spera.

Părul lui cenuşiu era des şi mătăsos şi, după baie, i se ridicase vâlvoi. Dar puţină briantină şi o îndelungată netezire cu o perie cu mâner din fildeş i-l domesticiră iarăşi, readucându-l la forma rigidă potrivită cu disciplina unui ofiţer de carieră.

Rupert se întoarse cu spatele la oglindă, îşi trase manşetele pantalonilor şi apoi încercă să-şi lustruiască puţin pantofii. Nu-i.făcu deloc să arate mai bine şi se gândi cu regret la soldatul de rând Stubbs, ordonanţa lui, care; cu salivă, cu cenuşă de oase şi cu o porţie bună de muncă susţinută putea da luciu chiar şi unei perechi de ghete zdrelite şi uzate.

Dar Stubbs nu era aici. Trebuia să se împace cu pantofii aşa cum arătau. Îşi puse smochingul cu revere de mătase, îşi strânse mărunţişurile personale, le îndesă în buzunare, apoi stinse lumina, ieşi din cameră şi-şi croi drum spre parter.

Era ora şapte şi cina se servea de-abia la opt. Dar, în salon, Rupert îl găsi pe colonelul Carey-Lewis, de unul singur, deja schimbat în haine de seară, instalat confortabil într-un fotoliu, citindu-şi ziarul şi savurând un whisky reconfortant, şpriţuit cu sifon înainte ca liota din casă să dea năvală şi să-i spulbere liniştea. Chiar aşa şi nădăjduise Rupert. La fel proceda şi tatăl lui când Taddington era ticsit de musafiri.

Deranjat pe neaşteptate, colonelul lăsă ziarul jos şi izbuti să nu pară prea scos din fire. Era un om deosebit de curtenitor.

— Rupert!

— Vă rog să nu vă ridicaţi, domnule. Îmi pare rău. Am venit cam devreme...

— Câtuşi de puţin. Absolut deloc. Ziarul fu împăturit şi aşezat deoparte. Toarnă-ţi ceva de băut. Vino şi ia loc. Recunoscător la gândul unui strop de curaj, Rupert făcu precum fusese invitat. Sper că te simţi foarte bine aici. A fost destulă apă fiartă? Bună o baie caldă, nu?

— Splendidă, mulţumesc, domnule. Ţinându-şi paharul în mână, se duse şi se aşeză lângă colonel, încovrigându-se pe un taburet din faţa şemineului, cu picioarele-i lungi îndoite sub el ca lamele unor bricege marinăreşti. M-am încălzit şi am transpirat azi. Athena m-a convins să joc tenis...

În ciuda faptului că Rupert plănuise acest intermezzo cu amfitrionul său, se temuse, în acelaşi timp, de un asemenea moment, fiindcă, deşi persoană agreabilă, era cât se poate de limpede că flecăreala despre banalităţi nu reprezenta punctul forte al colonelului Carey-Lewis şi că, în esenţă, el era un om timid. Dar temerile se dovediră nejustificate. Conversaţia dintre ei se înjghebă cu uşurinţă şi interesele lor comune le oferiră o groază de subiecte de discuţie, iar vânătoarea, caii şi armata regulată sparseră gheaţa fără greutate. Apoi, colonelul îi puse întrebări cu privire la sine însuşi şi Rupert îi povesti despre Taddington, despre părinţi şi despre cariera sa: Eton, Sandhurst şi gărzile regale de dragoni; operaţiile militare la posturile din Egipt şi din Palestina şi centrul de echitaţie din Northamptonshire.

— Nenorocirea e că Long Weedon se află prea aproape de Londra. Eşti tentat să o întinzi la drum spre oraş cu fiecare ocazie şi apoi, desigur, trebuie să pleci

degrabă înapoi, de obicei în zori de zi, cumplit de mahmur şi de somnoros, şi să ajungi oricum la timp la paradă.

Colonelul zâmbi.

— Asta e pur şi simplu doar una dintre problemele şi dezavantajele tinereţii. Ştii cumva dacă regimentele de infanterie vor fi mecanizate?

— Deocamdată nu, domnule. Dar ca să fiu sincer, într-un război modern un regiment de cavalerie încă nu-mi pare câtuşi de puţin un anacronism.

— Ce părere ai despre tancuri?

— Aş regreta să renunţ la cai.

Colonelul se foi în fotoliu. Îşi înălţă capul şi ochii lui şterşi priviră fix pe fereastra deschisă, la grădina care se desfăşura dinainte-i, scăldată în reflexele aurii-roşietice ale amurgului.

— Mă tem că o să fim nevoiţi să intrăm în război, spuse el. S-au scurs cu iuţeală atâtea luni, pline de compromisuri şi tratative. Fără nici un rost, după câte înţeleg eu. Speranţele se sting, una câte una. Pe măsură ce a fost desfiinţată Austria, apoi Cehoslovacia, şi, iminent, Polonia. Şi, deodată, va fi prea târziu. Invadarea Poloniei este doar o problemă de timp. Hitler n-are motive să declare mobilizare generală. Armata germană este pregătită să pornească în marş forţat de îndată ce i se dă ordin. Pesemne, cât de curând. În primele două săptămâni din septembrie, înainte de ploile din octombrie. Înainte ca noroaiele din noiembrie să împiedice înaintarea tancurilor.

— Şi Rusia?

— Marele semn de întrebare. Dacă Stalin şi Hitler semnează un pact, atunci Rusia îi dă practic Germaniei mână liberă să-şi urmeze nestingherită calea. Şi ăsta

o să fie începutul. Colonelul îşi întoarse privirile spre Rupert. Cum rămâne cu tine? Ce o să ţi se-ntâmple?

— Probabil, înapoi în Palestina.

— Ăsta are să fie un război al supremaţiei aeriene. Edward va lupta în Forţa Aeriană Regală. Întinse mâna după pahar şi-l goli dintr-o sorbitură, dând băutura repede pe gât de parcă ar fi fost o doctorie. Mai toarnă-mi un whisky, dragul meu. Tu mai ai?

— E-n ordine, domnule, mulţumesc. Rupert se ridică în picioare şi se duse să-l servească, apoi se întoarse la locul lui. De fapt, spuse el, mă întrebam dacă aş putea schimba o vorbă cu dumneavoastră.

Un licăr de ironie miji pe faţa colonelului.

— Credeam că asta şi facem, vorbim.

— Nu, e... Rupert şovăi. Nu mai fusese niciodată pus într-o asemenea situaţie şi era neliniştit să nu rateze totul. Aş dori să vă cer permisiunea să mă căsătoresc cu Athena.

Urmă un moment de tăcere împietrită, apoi colonelul Carey-Lewis rosti:

— Dumnezeule! De ce?

Ceea ce fu o reacţie neprevăzută şi un soi de lovitură dată drept în faţă. Dar Rupert nu se descurajă.

— Păi, sunt îndrăgostit de ea şi socot că şi Athena mă iubeşte. Ştiu, nu-i un moment propice pentru căsătorie, mai ales cu războiul ăsta pe cale să izbucnească şi cu nesiguranţa viitorului, totuşi consider că e o idee bună.

— Habar n-am dacă o să-ţi fie soţia potrivită.

— Asta sună a îndoială, domnule.

— Athena e dintotdeauna un fluture de noapte. Presupun că-i seamănă leit maică-sii.

— Dar dumneavoastră v-aţi însurat cu mama ei, domnule.

— Da, aşa e. Şi Diana nu conteneşte să mă vrăjească şi să mă-ncânte. Însă, când ne-am căsătorit, eu o iubeam de ani de zile. Tu şi Athena vă cunoaşteţi de puţin timp.

— E îndeajuns, domnule.

— Ai discutat şi cu ea?

— Da, am avut o discuţie serioasă.

— Soţie de ofiţer. Ani lungi de despărţire. Despre toate astea?

— Şi viitorul. Viitorul îndepărtat, când dezastrul ăsta grozav care ne ameninţă pe toţi o să fie de domeniul trecutului. Şi atunci?

— Nu ştiu. Pot spune doar că, la moartea tatălui meu, eu voi moşteni Taddington.

— Athena şi Gloucestershire? Ţi se pare o idee bună? Ştii, ea urăşte caii. Nu s-ar apropia de unul nici măcar la un iard distanţă.

Rupert râse.

— Da, ştiu prea bine.

— Şi totuşi vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Da, vreau.

— Când?

— Cât de curând posibil.

— Bine, dar durează luni întregi să plănuieşti o nuntă.

— Păi... noi... nu dorim o astfel de cununie, domnule. Athena are oroare de nunţile mari. Mă tem că o s-o dezamăgim pe doamna Carey-Lewis, dar ne-am gândit la o ceremonie mică, sau chiar să ne înfăţişăm pur şi simplu la Oficiul stării civile. Aş putea obţine o permisie specială.

— Oh, fie. O să economisesc astfel ceva bani. Presupun că trebuie să fim recunoscători pentru micile binefaceri.

— O iubesc cu adevărat, domnule.

— Şi eu. Athena este o fată dulce şi nostimă şi eu am socotit-o întotdeauna fermecătoare. Regret doar că va trebui să înfruntaţi atâta incertitudine, dar dacă se întâmplă ce-i mai rău şi vă despărţiţi un timp, atunci Athena se poate întoarce la Nancherrow ca să te aştepte aici.

— Speram să spuneţi asta. Desigur, părinţii mei or s-o întâmpine cu braţele deschise şi or să facă tot posibilul ca ea să se simtă fericită, dar Athena şi mama n-au nimic comun şi nu cred că aranjamentul o să fie foarte plăcut.

Colonelul îi răspunse pe un ton sec, cu oarecare înţelegere:

— E clar că-i mare ghinion ca logodnicei tale să nu-i placă deloc caii.

— Da, din păcate. Dar nu-i sfârşitul lumii.

— În cazul ăsta, se pare că am vorbit destul. Tot ce-ţi pot spune este da, încuviinţez căsătoria şi vă urez tot norocul şi toată fericirea pe care le îngăduie lumea asta crudă.

— Mai e doar un lucru, domnule...

— Ce anume?

— Când coboară şi ceilalţi, vă rog să nu le spuneţi nimic. Vreau să zic, să nu le anunţaţi logodna sau altceva. Dacă nu vă supăraţi.

— De ce nu?

— Păi, eu şi Athena am discutat despre căsătorie, dar, în realitate, n-am cerut-o încă de soţie. Şi, în fapt, ea nu mi-a spus încă dacă acceptă.

Colonelul părea sincer nedumerit, după cum era şi lesne de înţeles.

— Foarte bine. Nici un cuvânt, dar fii băiat drăguţ şi lămureşte lucrurile cât de repede poţi.

— Aşa am să fac, domnule, şi vă mulţumesc.

— N-are sens să laşi asemenea chestiuni în suspensie. După cum spun totdeauna, bate fierul cât e cald. Altminteri, totul are să se dezumfle.

— Precum un sufleu, domnule.

— Un sufleu? Colonelul meditã la termenul neobişnuit de comparaţie. Da, da. Pricep ce vrei să spui.

În dimineaţa de duminică, atunci când erau mulţi musafiri în casă, bucătăria de la Nancherrow clocotea de activitate frenetic, ca un ceaun ce fierbe pe foc. În ciuda ferestrelor şi uşilor deschise, în acea zi răcoroasă de august, temperatura din încăpere creştea cu fiecare minut, făcând-o pe doamna Nettlebed să se înroşească la faţă şi să asude cumplit, pe când gleznele butucănoase i se umflaseră ca baloanele deasupra şireturilor de la pantofii scâlciaţi.

Se trudea să hrănească nouă persoane în sufragerie şi cinci în bucătărie. Nu, se corectă ea însăşi, nu erau nouă în sufragerie, ci opt, fiindcă doamna Carey-Lewis căzuse bolnavă la pat – o criză de bilă, îi spusese colonelul, şi trebuia probabil să-i ducă o tavă cu de-ale gurii în cameră. Doamna Nettlebed acceptase fără comentarii scuza acestei îmbolnăviri dar, în sinea lor, ea şi domnul Nettlebed hotărâră că doamna Carey-Lewis era pur şi simplu epuizată, din pricina acelor benchetuieli de la Londra şi din nevoia de a veni în grabă acasă, fiindcă toată lumea credea că bătrâna doamnă Boscawen avea să se prăpădească. Desigur,

bătrânica nu răposase şi îşi recăpătase forţele în mod miraculos, însă chiar şi aşa neliniştea plutea încă în aer, iar casa gemea de oaspeţi. Nu era deloc odihnitor. Încât doamna Nettlebed, dacă ar fi fost în locul doamnei Carey-Lewis, s-ar fi retras şi ea în pat fără să coboare până când zarva nu s-ar mai fi potolit puţin. Numai că doamna Nettlebed şedea lângă masa din bucătărie şi frământa vârtos, într-o strachină mare de lut, făina, zahărul şi untul, de parcă plămădea plăcinte. Indiferent de anotimp şi oricât de cald era, colonelului îi plăcea totdeauna budinca fierbinte şi, în această duminică, bucătăreasa urma să-şi ospăteze mulţimea de guri cu budincă de mere în aluat, îndulcită cu umplutură de stafide, migdale şi miere, şi stropită cu o lingură de coniac. Merele fuseseră deja cojite, tăiate felioare şi aşezate, ca nişte petale verde-deschis, într-o tavă de plăcinte, în aşteptarea foii de cocă fragedă. Hetty pregătise merele, aşa după cum curăţase deja livre întregi de cartofi, spălase două conopide, tocase o varză şi adunase patru coşuri din nuiele pline cu fragi proaspeţi. Acum, în oficiu, ea spăla zăngănind de zor ceea ce doamna Nettlebed numea dintotdeauna "rămăşiţele", oale şi tigăi, blide şi strecurători, cuţite şi răzători. În cuptor se perpelea la foc mic un muşchi de vită cântărind douăsprezece livre şi, prin uşiţa bine închisă, se strecura o aromă îmbietoare de zemuri de carne, amestecată cu mirosul cepelor folosite la împănarea muşchiului. Drept garnitură se vor servi cartofi copţi, păstârnac fiert, plăcintă cu carne Yorkshire, sos cu hrean, suc picant de carne, muştar iute englezesc.

Budincile dulci erau gata. Două vase din sticlă, conţinând sufleuri de fragi şi ciocolată, fuseseră lăsate

la răcit pe un raft din cămară. De îndată ce avea să bage budinca de mere în cuptorul încins, doamna Nettlebed urma să prepare plăcinta de carne Yorkshire. Şi Hetty ar fi putut s-o facă, dar era cam neîndemânatică la frământat aluatul.

Uşa bucătăriei se deschise. Închipuindu-şi că trebuia să fie soţul ei, doamna Nettlebed nu-şi ridică privirea şi spuse:

— Crezi c-ar trebui să servim şi frişcă la sufleul de ciocolată?

— Sună delicios, răspunse un bărbat care nu era domnul Nettlebed. Mâinile doamnei Nettlebed încremeniră. Îşi întoarse brusc capul şi-l văzu acolo, stând în prag, pe nimeni altul decât Jeremy Wells. Surprinsă şi încântată, îl privea cu gura căscată şi îi trecu prin minte că în acel moment, în toiul pregătirilor febrile pentru prânzul de duminică, el era singura persoană a cărei apariţie neaşteptată îi putea umple inima de bucurie.

— Ei bine, uite cine-i aici! spuse ea.

— Bună ziua, doamnă Nettlebed. Ce mireasmă îmbătătoare de bucate! Ce-i la prânz?

— Muşchi rumenit de vacă. Stătea acolo, încremenită de uimire, cu boneta albă pusă pieziş, cu mâinile mânjite de făină, şi chipul ei radia de fericire. Doctore Wells! Eşti cam scump la vedere. (Pe vremuri, cînd el, ca student, fusese câţiva ani preparatorul lui Edward, ea îi spusese totdeauna pe nume, dar de îndată ce Jeremy trecuse examenele de absolvire şi dobândise calificarea de medic, i se adresase ceremonios cu titlul de "Doctore" Socotise că merita din plin, după atâţia ani de studiat buchiile cărţii şi de examene grele. Pentru a înlătura orice confuzie, când vorbea despre el,

se referea la "tânărul doctor Wells", în timp ce tatăl său, spre mâhnirea bunului om, era denumit "bătrânul doctor Wells".) Ce faci aici? A trimis colonelul după tine? Nu mi-a spus nimic.

Jeremy închise uşa şi se apropie de masă.

— De ce să trimită după mine?

— Pentru doamna Carey-Lewis. Sărmana, e suferindă. O criză de bilă, dar eu şi Nettlebed bănuim că-i vorba de altceva. Aş spune că a răpus-o oboseala, fără doar şi poate. Ştiai că doamna Boscawen a fost bolnavă?

— Da, am auzit. Dar se pare că şi-a revenit, nu?

— Toţi am tras o sperietură! Toată lumea a venit în goană acasă de la Londra şi din Scoţia, numai Dumnezeu ştie de unde anume, gândind că ea o să-şi dea răsuflarea cea de pe urmă. Aşa de rău a fost.

— Regret nespus.

Doamna Nettlebed încruntă din sprâncene.

— Dacă nu te-a chemat colonelul, atunci de ce eşti aici?

— Doar ca să vă văd. Jeremy întinse mâna, luă o felie de măr din tavă şi o ronţăi. Dacă ar fi fost Loveday, ar fi plesnit-o peste mână. Unde sunt cei ai casei?

— Au plecat la biserică. În afară de doamna Carey-Lewis. Aşa cum ţi-am zis, ea zace în pat.

— Poate ar trebui să mă duc sus şi să văd cum se simte.

— Dacă doarme, atunci las-o să se odihnească.

— Desigur. Aveţi casa plină de musafiri?

— Ticsită şi mai multe nu. Doamna Nettlebed apucă tava de plăcintă şi începu să întindă aluatul, apăsându-l cu degetele, aşează feliile de măr şi presără praf de

scorţişoară pe deasupra. Athena şi-a adus prietenul, căpitanul Rycroft, iar Edward a primit în vizită un coleg. Un anume domn Callender.

— Şi Loveday?

— Da, sigur, şi Loveday e acasă. Şi Judith se întoarce în dimineaţa asta.

— Unde a fost plecată?

— În Porthkerris, a stat la familia Warren.

— E destulă mâncare dacă rămân şi eu la masă?

— Cam ce crezi, prostuţule? De ajuns şi chiar prea multă, aş spune. L-ai văzut pe Nettlebed?

— Nu, de-abia am sosit.

— O să-i spun să mai pună un tacâm. Acum, ia-ţi tălpăşiţa, du-te la doamna Carey-Lewis. Şi dacă îi vine cumva ideea să se scoale, convinge-o să şadă liniştită unde e. Hetty! Ai terminat acolo? Mai sunt vase de spălat şi am nevoie de tine să baţi smântâna pentru frişcă...

*

Jeremy o lăsă pe doamna Nettlebed să-şi vadă de treburile sale, ieşi din bucătărie şi urcă scara de serviciu, îndreptându-se spre dormitorul Dianei. Ciocăni uşor cu două degete în uşă şi o auzi strigându-i să intre. Se aşteptase întrucâtva să găsească draperiile trase şi o atmosferă mohorâtă de boleşniţă, însă, dimpotrivă, încăperea era inundată de razele soarelui. Totuşi, Diana zăcea încă în pat, proptită într-un maldăr de perne moi şi purtând o jachetă de noapte din voal, garnisită cu dantelă. Lângă ea, parcă expus pe un catafalc de onoare, Pekoe dormita, încovrigat pe o pernă albă ca zăpada, împodobită cu horbote. Diana citise. Îşi sprijinea mâna cu unghii lăcuite pe cartea

deschisă la o anumită pagină şi aşezată cu coperţile în jos pe plapuma matlasată din satin alb.

— Jeremy!

— Bună ziua.

— Ce cauţi aici? Oh, nu-i aşa, Edgar te-a deranjat, rugându-te să vii de urgenţă? I-am spus doar să nu se frământe fără rost.

— Nu, nu m-a trimis el. Jeremy închise uşa şi se aşeză pe marginea patului, contrar legilor eticii profesionale. Diana nu arăta să aibă simptome febrile, ci doar sleită de puteri, palidă şi ofilită ca o coală de hârtie, de parcă pielea ei fină fusese întinsă până la refuz peste osatura în linii clasice a feţei. Părul de obicei ireproşabil era acum neaşteptat de ciufulit şi încâlcit, iar cearcănele negre de sub ochii uimitor de frumoşi trădau o oboseală pronunţată.

— Pari epuizată, spuse el.

— Aşa şi sunt. Dar Edgar spune la toată lumea că e vorba de o criză de bilă.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ai stat treaz toată noaptea, de-ai ajuns în starea asta?

— Vorbele tale sună ca şi cum distracţiile s-ar fi ţinut lanţ. Te asigur, în clipa de faţă, nimic n-are nici un haz. Lavinia a fost aşa de bolnavă şi sunt atâtea de făcut. Va trebui să mergem într-una din zile, Mary şi cu mine, ca să cumpărăm mii de iarzi de pânză neagră şi oribilă din bumbac şi să croim draperii pentru fiecare fereastră din casă. Ăsta-i adevărul, că sunt extenuată, deprimată şi nenorocită. Şi sunt epuizată, nu mă mai ajută puterea să pretind că-s dârză. Aşa că zac în pat şi i-am spus lui Edgar că nu mă simt bine. El preferă să mă ştie bolnavă decât nefericită.

— Te mai îngrijorează încă starea sănătăţii doamnei Boscawen?

— Da, puţin. Nu-i totuşi complet restabilită. Ne-a speriat pe toţi groaznic. Şi oricum eram sleită, după şirul de nopţi pierdute la Londra şi apoi a trebuit să vin glonţ acasă, mâncând pământul. Niciodată n-am condus cu o viteză aşa mare. Gonind pe îngrozitoarea şosea A-30 şi pe drumul în derivaţie de pe lângă Exeter, gâtuit de trafic.

— Dar ai reuşit.

— Da, am ajuns cu bine, şi am găsit-o pe Isobel apucată de istericale şi a trebuit să mă ocup de infirmiere, după care toţi s-au întors deodată acasă şi au adus musafiri. Colac peste pupăză, Edgar mi-a spus aseară că prietenul Athenei vrea s-o ia în căsătorie.

— Căpitanul Rycroft?

— Cine ţi-a pomenit de el?

— Doamna Nettlebed.

— Îl cheamă Rupert. E foarte drăguţ. Ofiţer în gărzile regale de dragoni. O situaţie obişnuită, totuşi atât de neprevăzută. Dar nimeni dintre noi nu trebuie să scoată o vorbă, fiindcă, după cum s-ar părea, nici n-a cerut-o încă de nevastă. Oamenii sunt ciudaţi, nu-i aşa?

— Cred că-i o veste îmbucurătoare.

— Păi, da, într-un fel, dar dacă se logodesc, atunci or să insiste să se cunune în taină, la repezeală. Numai la Oficiul de stare civilă, deci totul pare lipsit de bucurie. Dar, la urma urmei, mai există voie bună când ziarele sunt pline de evenimente sumbre şi când toate se înrăutăţesc pe zi ce trece, iar Edgar mă obligă să ascultăm împreună buletinul de ştiri de la ora nouă în fiecare seară şi câteodată socot că o să leşin de spaimă?!

Glasul îi tremura şi, pentru prima dată, Jéremy se nelinişti. De când o cunoştea, n-o văzuse niciodată pe Diana Carey-Lewis într-o stare aşa de proastă. Îi păruse dintotdeauna calmă, nepăsătoare, capabilă să sesizeze ridicolul şi, astfel, laturile nostime ale oricărei probleme, indiferent cât de serioasă. Dar, iată, această Diana îşi pierduse pofta de viaţă şi totodată tăria morală.

Jeremy îşi lăsă mâna peste a ei.

— Nu trebuie să te temi, Diana. Ţie nu ţi-a fost niciodată frică de nimic.

Ea îi ignoră vorbele.

— Tot anul ăsta n-am avut puterea de a reacţiona. Am fost ca struţul. Mi-am ascuns capul în nisip, minţindu-mă că n-are să se întâmple nici o nenorocire, că o să se ivească un miracol, că vreun idiot de politician o să semneze un document oficial, că o să putem respira din nou, ducându-ne viaţa în linişte. Dar acum nu mai are nici un rost. Să mă amăgesc în continuare, vreau să spun. N-are să fie nici o minune. Ci doar alt război cumplit. Spre surprinderea lui, Jeremy îi văzu lacrimi de slăbiciune izvorându-i din ochi şi Diana nu se sinchisi să şi le şteargă. După armistiţiul din 1918, ne-am zis cu toţii că asta n-o să se mai întâmple niciodată. O întreagă generaţie de tineri s-a prăpădit în tranşee. Toţi prietenii mei. Morţi. Şi ştii ce-am făcut? Mi-am curmat gândurile negre. Mi-am suprimat amintirile. Pur şi simplu, le-am scos din minte, le-am închis ca pe o grămadă de vechituri într-un cufăr. Am încuiat lacătul, am strâns cufărul în curele şi l-am împins într-un cotlon al mansardei prăfuite. Dar acum, după abia douăzeci de ani, totul revine la suprafaţă şi nu mă pot stăpâni să nu-mi aduc aminte. De lucruri îngrozitoare.

Când mergeam în gara Victoria să-mi iau rămas bun, de toţi tinerii în uniforme kaki, şi totul înceţoşat în aburii locomotivelor. Şi trenurile care treceau pufăind şi toată lumea care flutura din mâini... mame, surori şi iubite rămase în urmă pe peron. Şi apoi pagini şi pagini întregi de liste cu morţi, răniţi şi dispăruţi, coloane de ziar tipărite cu litere mici. Fiecare nume simbolizând viaţa unui tânăr, secerată în război înainte de-a avea timpul să şi-o trăiască din plin. Şi-mi amintesc, nu ştiu cum, că am fost la o petrecere unde o fată, urcată pe un pian, îşi legăna picioarele şi cânta "Lăsaţi Pământul să se învârtească" şi toată lumea fredona, dar eu nu puteam fiindcă mă îneca plânsul.

Acum, Diana plângea cu glas tânguitor, ştergându-şi mereu şiroaiele de lacrimi de pe obraji cu o fărâmiţă de batistă, total improprie, tivită cu dantelă.

— N-ai ceva mai zdravăn decât asta? o întrebă el.

— Batistele de damă sunt aşa de idioate, nu?

— Ia-o pe a mea. E puţin cam bătătoare la ochi, dar imaculată.

— Ce culoare minunată! Se asortează cu cămaşa ta albastră. Îşi suflă nasul tare şi cu zgomot. Vorbesc prea mult, nu?

— Nicidecum. Mi se pare că ai nevoie să te destăinui şi eu sunt aici tocmai pentru a te asculta.

— Oh, dragă Jeremy, eşti cel mai fin băiat din lume. Şi, realmente, în mod bizar, nu sunt atât de stupidă pe cât par. Ştiu că trebuie să fie război. Ştiu că nu putem lăsa să se întâmple şi mai departe lucruri îngrozitoare în Europa – oameni persecutaţi, lipsiţi de libertate, întemniţaţi şi ucişi doar fiindcă sunt evrei. Îşi şterse din nou ochii şi apoi vârî batista lui Jeremy sub pernă.

Chiar înainte să apari, citeam cartea asta. E un roman facil, fără mare profunzime... însă naraţiunea pare grozav de reală...

— Ce carte?

— "Evadarea", se intitulează, scrisă de o femeie, Ethel Vance. Acţiunea se petrece în Germania. Într-o şcoală de perfecţionare pentru fete, foarte şic şi cosmopolită, condusă de o contesă născută în America şi rămasă văduvă. Tinerele vin acolo să înveţe să schieze, să studieze franceza, germana şi muzica. Totu-i extrem de încântător şi civilizat. Dar, în apropiere, ascunsă în pădure, dincolo de pârtiile de schi, se află un lagăr de concentrare unde e încarcerată o actriţă evreică osândită la moarte.

— Ea este, sper, cea care evadează.

— Nu ştiu încă. N-am ajuns la final. Dar citind cartea, îţi îngheaţă sângele în vine. Fiindcă ficţiunea devine acum realitate. Totul li se petrece aievea unor oameni ca noi. Nu mai e simplă istorie. Se întâmplă acum. Şi faptele sunt atât de abjecte, încât cineva trebuie să le pună capăt. Deci socot că noi toţi trebuie să fim cineva-ul acela. Diana îi zâmbi şters şi surâsul fu asemeni unui nimb ţesut de razele soarelui palid într-o dimineaţă umedă. Deci, n-am de gând să mă jeluiesc. Mă bucur nespus să te văd. Totuşi, nu-mi închipui ce te-a adus aici. Ştiu că-i week-end şi tu eşti lejer îmbrăcat, dar de ce nu amesteci poţiuni, nu faci operaţii şi nu eşti la cabinet să dai consultaţii, cerându-le oamenilor să zică Aaa? Sau poate tatăl tău ţi-a acordat o zi liberă?

— Nu. La drept vorbind, mama şi tata au plecat în Arhipelagul Scilly pentru câteva zile de vacanţă. Bătrânul crede că trebuie să profite de şansa asta cât se mai poate, fiindcă, în ritmul în care se succed eveni-

mentele, doar Dumnezeu ştie dacă şi când i s-ar mai oferi vreuna.

— Şi profesarea medicinii?

— Avem un locţiitor.

— Un locţiitor? Dar tu...

— Nu mai sunt demult partenerul tatălui meu.

— S-a descotorosit de tine?

Jeremy râse.

— Nu chiar. Însă am fost găsit apt pentru încorporare, de către comitetul medical local. Deocamdată, tata o să continue practica singur. M-am înrolat ca voluntar în RNVR[1] şi am fost acceptat de preşedintele comisiei medicale. Medic militar de bord, căpitan de rangul trei, Jeremy Wells, RNVR. Cum îţi sună?

— Oh, Jeremy! Grozav de impresionant, dar teribil de înspăimântător şi de brav. Trebuie într-adevăr să faci asta?

— Am şi făcut-o deja. M-am dus chiar la Gieves şi mi-am cumpărat uniforma. Arăt cumva ca un comisar dintr-un film, dar presupun că o să mă obişnuiesc.

— Ba o să arăţi nemaipomenit!

— Trebuie să mă prezint la cazarma din Devonport joia viitoare.

— Şi până atunci?

— Voiam să vă văd pe toţi. Să-mi iau rămas bun.

— Desigur, rămâi la noi.

— Dacă e vreun pat disponibil.

— Oh, scumpul meu, pentru tine se găseşte întotdeauna o odaie liberă. Chiar dacă momentan casa e

---

[1] RNVR - Royal Naval Volunteer Reserve - Rezerva de voluntari a forţelor navale regale.

plină. Ţi-ai adus bagajul? Jeremy avu bunul simţ să pară puţin sfios.

— Da, toate lucrurile-s împachetate în valiză. În caz că primesc invitaţia.

— Ţi-a spus doamna Nettlebed despre Gus Callender? Colegul lui Edward de la Cambridge?

— Mi-a pomenit că se află şi el aici.

— Este destul de interesant. Un soi de cal necunoscut care câştigă cursa. O surpriză pentru toţi. Mă tem că i-a sucit minţile lui Loveday.

— Lui Loveday?

— Nu-i aşa că e uimitor? Ştii şi tu că ea era întotdeauna teribil de nepoliticoasă şi de insolentă faţă de prietenii lui Edward. Le dădea porecle neruşinate şi le maimuţărea vocile melodioase! Ei bine, acum situaţia e complet diferită. S-ar putea spune că îi soarbe lui Gus fiecare cuvânt. Este prima dată când o văd preocupată de un tânăr atrăgător. Jeremy se pomeni că se amuză mult de întreaga poveste.

— Şi el cum îi primeşte devoţiunea?

— Cu destul sânge rece. Dar se comportă foarte bine.

— Şi de ce o fi el atât de interesant?

— Nu ştiu. Se deosebeşte de toţi ceilalţi prieteni ai lui Edward. E scoţian şi puţin cam discret în legătură cu familia lui. Rezervat şi cumpătat în manifestări, aşa socot. Fără umor. Şi, totuşi, e artist. Pictura-i îndeletnicirea lui favorită în timpul liber şi se dovedeşte surprinzător de bun. Deja a făcut aici nişte schiţe încântătoare. Trebuie să-l convingi să ţi le arate.

— Profunzimile ascunse ale spiritului.

— Da, aşa cred. Şi de ce nu? Cu toţii suntem extrovertiţi, ne aşteptăm ca fiecare dintre noi să-şi îndrepte în primul rând privirea asupra vieţii dinafară. Oricum,

o să-l cunoşti. Şi ţine minte, noi toţi am ajuns la înţelegerea tacită să nu-i şicanăm. Chiar şi Edward e plin de tact. La urma urmei, părinţii uită câteodată că până şi copilul cel mai poznaş creşte. Pesemne e timpul ca Loveday să se îndrăgostească şi de altcineva care n-are patru picioare şi coadă. Şi trebuie să recunosc că el e foarte drăguţ cu ea. Afecţiunea lor te înduioşează. Deodată, Diana începu a se întinde şi a căsca, înfundându-se comod în perne şi retrăgându-şi mâna dintr-a lui. Aş dori să nu mă simt aşa obosită. Tot ce vreau cu adevărat este să dorm.

— Atunci, culcă-te.

— Mă simt mult mai uşurată la suflet, acum, după ce-am vorbit cu tine.

— Asta ar trebui să fie menirea unei consultaţii medicale.

— Înseamnă că o să-mi trimiţi o notă de plată cam piperată.

— Aşa o să fac, dacă nu stai liniştită. Odihneşte-te. Ai poftă de mâncare? Vrei să ţi se aducă prânzul în cameră? Diana strâmbă din nas.

— Nu prea.

— Puţină supă? Consommé sau altceva uşor. O să vorbesc cu doamna Nettlebed.

— Nu, mai bine spune-i lui Mary. E pe undeva prin apropiere. Şi zi-i că rămâi la noi. Ea îţi găseşte o odaie liberă.

— E-n regulă. Jeremy se ridică. Vin să te văd mai târziu.

— E o mare alinare să te ştiu aici, grăi Diana. Exact ca odinioară. Îi surâse cu sinceră afecţiune. Totul e cum nu se poate mai bine.

*

Jeremy o lăsă pe Diana singură, ieşi din cameră şi închise binişor uşa. Preţ de o clipă, şovăi, ştiind că ar trebui s-o caute pe Mary Millyway, dar nefiind sigur pe unde să pornească în căutarea ei. Şi, deodată, îi răsună în urechi o muzică minunată, făcând să-i zboare gândul de la Mary Millyway. Dinspre capătul îndepărtat al lungului coridor din aripa unde erau găzduiţi musafirii, răzbătea un cântec religios pe mai multe voci. Da, dinspre dormitorul lui Judith. Prin urmare, ea era aici. Se reîntorsese de la Porthkerris. Probabil, îşi despacheta bagajul. Şi în timp ce se îndeletnicea cu asta, îşi pusese o placă la gramofon ca să-şi treacă din vreme. Şi să-şi mai alunge urâtul.

O corală Bach: "Iisuse, rămâi bucuria mea"

Jeremy zăbovi pironit acolo şi ascultă cuprins de o nostalgie dulce şi dureroasă. Purtat înapoi, în trecut, la cânturile de vecernie din capela şcolii, îşi aminti, cu o prospeţime surprinzătoare, vitraliile prin care radia lumina de vară în pulverizări aurii; stranele din stejar, destul de incomode, afumate de tămâie, glasurile pure de sopran ale copiilor din cor intonând fraze muzicale alternative din coralele clasice. Aproape că putea simţi mirosul cărţilor religioase mucede.

După un timp, porni de-a lungul coridorului, covorul gros înăbuşindu-i orice zgomot al paşilor. Uşa de la odaia lui Judith era întredeschisă. O împinse binişor. Ea nu-l auzi. Valize şi sacoşe stăteau împrăştiate pe podea, dar, după cât se părea, Judith le dăduse uitării, fiindcă şedea la birou, furată de gânduri deasupra unei epistole, pe care tocmai o scria, profilul ei gingaş fiind încadrat de ramele ferestrei deschise. O şuviţă de păr de culoarea mierii îi cădea unduios pe obraz şi purta

o rochie azurie din bumbac, presărată cu flori albe. Concentrarea şi candoarea ei, pe fundalul nereceptării prezenţei lui, o făceau să fie atât de vulnerabilă şi în acelaşi timp atât de fermecătoare, încât, deodată, Jeremy se pomeni dorindu-şi să oprească timpul în loc. Aidoma unui film magic, oprit la o singură secvenţă, îşi dorea ca această clipă să dăinuie de-a pururi. Îi trecu apoi prin gând că vârsta de optsprezece ani era uimitoare pentru o adolescentă suspendată temporar între tinereţea stângace şi deplina înflorire a suavei feminităţi. Era ca şi când privea un boboc sfios de trandafir desfăcându-se cu fiecare zi, ştiind că perfecţiunea lui abia urma să vină. Această metamorfoză plină de vrajă nu se întâmpla desigur oricui şi, în viaţa sa, Jeremy întâlnise o mulţime de fete de pension bine dezvoltate, robuste, cărnoase, îmbrăcate în pulovere Aertex mulate peste sânii rotunzi şi mari, răspândind în jur cam tot atâta farmec feminin cât un antrenor de rugbi într-o zi ploioasă.

Deci Jeremy fusese martor la miracolul prefacerii Athenei. Într-o zi, o puştoaică blondă, zburdalnică, fără minte, cu picioare lungi, şi, în alta, stârnind dorinţele fiecărui bărbat. Acum era neîndoielnic rândul lui Judith şi el îşi reamintea de fetiţa cu care vorbise prima oară în compartimentul de tren, cu patru ani în urmă. Şi se simţea apăsat de tristeţe, deşi existau şi motive să fie recunoscător. Tatăl lui, bătrânul doctor Wells, slujise pe front ca medic militar în primul război mondial şi îi povestise câte puţin, deşi nu prea multe, despre experienţele sale cutremurătoare. Jeremy ştia astfel că singura certitudine în lunile şi anii următori, cât timp avea să fie medic de bord pe vasul Majestăţii Sale, era împăcarea cu solitudinea, cu epuizarea şi disconfortul,

cu mizeria şi teroarea cumplită, şi că amintirile din zilele mai bune vor fi probabil singura chezăşie pentru păstrarea deplinătăţii facultăţilor sale mintale. Fie deci ca această clipă, suspendată în timp ca o insectă prinsă într-o mărgea de chihlimbar, să rămână în timp o amintire vie.

Jeremy stătu acolo destulă vreme. Fu pe punctul de a rosti o vorbă, dar, în acel moment, muzica lui Bach se curmă solemn. Tăcerea care urmă acordurilor finale aşternu o tristeţe de pustiu, întreruptă din când în când de uguitul hulubilor din curtea interioară.

— Judith! Ea îşi ridică privirea, îl văzu şi un moment nu spuse nimic, pe când el nu pierdea din ochi chipul ei peste care se întindea încet-încet paloarea îngrijorării vecine cu teama. Apoi, Judith grăi: "Diana e bolnavă" şi nu era o întrebare, ci o afirmaţie. "Iată ce înseamnă să fii doctor!"

— Câtuşi de puţin, îi răspunse el imediat. Doar epuizată.

— Oh, ce uşurare! Lăsă stiloul pe birou şi se rezemă de spătarul scaunului. Mary mi-a spus că Diana stă în pat, dar n-a pomenit că te-au chemat de urgenţă.

— Mary nu ştie nimic. Nici n-am văzut-o încă. De fapt, n-am întâlnit pe nimeni, cu excepţia doamnei Nettlebed. Sunt plecaţi cu toţii la biserică. Şi n-au trimis după mine, pur şi simplu am venit în vizită. Iar Diana se simte bine, aşa că nu-ţi fă griji.

— Poate ar trebui să mă duc s-o văd.

— Las-o în pace. Cred că a aţipit. Poţi să treci pe la ea mai târziu. Jeremy şovăi. Te deranjez?

— Sigur că nu. Încercam să-i scriu mamei, dar nu prea am spor. Intră. Vino şi ia loc. Nu te-am văzut de luni întregi.

Aşadar, Jeremy păşi în odaie, săltând peste bagajele nedesfăcute şi se instală într-un fotoliu ridicol de mic, mult prea îngust pentru spatele lui vânjos.

— Când te-ai întors? o întrebă el.

— Acum o jumătate de oră. Îmi propusesem să despachetez, dar apoi m-am hotărât să le scriu părinţilor. Nu le-am trimis de mult o scrisoare. Şi s-au petrecut atâtea lucruri!

— Te-ai distrat bine în Porthkerris?

— Da, e totdeauna amuzant acolo. Ca şi cum asişti la o reprezentaţie de circ. Ţi-ai luat o zi liberă?

— Nu, nu chiar.

Judith aşteptă ca el să se întindă la vorbă. Dar Jeremy nici nu catadicsi şi ea zâmbi pe neaşteptate.

— Ştii, Jeremy, eşti extraordinar. Nu te-ai schimbat deloc. Arăţi la fel ca atunci când te-am văzut întâia oară, în trenul care venea de la Plymouth.

— Habar n-am cum să interpretez asta. Am considerat că este totdeauna loc pentru desăvârşire.

Judith izbucni în râs.

— Am vrut să-ţi fac un compliment.

— Sunt într-o permisie, spuse el.

— Meritată, desigur, cu prisosinţă.

— O scurtă permisie înainte de îmbarcarea pe vas, cred că aşa s-ar putea numi mai corect. M-am înrolat voluntar în RNVR. Joia viitoare trebuie să mă prezint la baza din Devonport şi Diana m-a poftit să stau aici până plec.

— Oh, Jeremy!

— Te cam pune pe gânduri; nu-i aşa? Dar chestiunea asta pe care am rumegat-o toată vara în minte mi se pare acum foarte limpede. Cu cât izbucneşte mai devreme războiul, cu atât se termină mai repede. Şi e cu atât mai bine să particip chiar de la începutul ostilităţilor.

— Ce spune tatăl tău?

— Am discutat împreună îndelung şi, din fericire, mi-a împărtăşit părerea. Ceea ce este o dovadă de înţelegere din partea lui, fiindcă de acum încolo el singur o să poarte povara exercitării profesiunii de medic.

— O să pleci pe mare?

— Cu puţin noroc.

— Îţi vom duce dorul.

— Poţi să-mi scrii câteva rânduri din când în când.

— De acord.

— S-a făcut! Acum – Jeremy se săltă cu oarecare dificultate din micul fotoliu – trebuie să mă duc şi s-o caut pe Mary, ca să-mi dea şi mie o odaie. Ceilalţi urmează să se întoarcă de la biserică din clipă-n clipă şi nu mi-ar strica să mă ferchezuiesc puţin înainte de prânz. Dar Judith avea o noutate importantă să-i comunice.

— Ştii că acum am maşină?

— Maşină? Jeremy se arătă impresionat. A ta proprie?

— Da. Judith radia de bucurie la reacţia lui. Nouănouţă. Un Morris mic şi drăguţ. Trebuie să ţi-l arăt.

— Putem face o plimbare. Ce fată răsfăţată eşti! Eu am primit un automobil de-abia când am împlinit douăzeci şi unu de ani, a costat cincizeci de lire şi semăna cu o maşină veche de cusut pe roţi.

— Şi pornea?

— Ca vântul şi ca gândul. Gonea cu cel puţin treizeci de mile pe oră, cu toate portierele deschise, mai ales mânată de vijelie. Jeremy zăbovi ascultând în pragul uşii deschise. De la parter se auzeau clar murmur de voci, zgomot de paşi, uşi trântite şi lătrături vesele scoase de Tigru. Acum, trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

*

În sfârşit, reveniseră acasă de la slujba religioasă de duminică. Se reîntorseseră cu toţii, revărsându-se potop în casă: membrii familiei şi cei doi străini pe care Judith nu-i cunoştea încă. Şi Edward era acolo, împreună cu ceilalţi. În vestibulul de la parter. Inima începu să i se zbată, palpitând de emoţie, şi Judith ştiu că scrisoarea pentru Singapore va trebui să mai aştepte. Împinse foile de hârtie deoparte şi despachetă în pripă câteva lucruri. Îşi schimbă pantofii, se spălă pe mâini, îşi dădu cu puţin ruj şi, apoi, după o scurtă dar temeinică chibzuinţă, cu un strop de parfum. Asta fu tot. Nu era momentul să întreacă măsura. Se uită în oglindă, periindu-şi părul, când o auzi pe Loveday strigând-o:

— Judith!

— Sunt aici!

— Ce faci? Suntem toţi acasă. Trebuie să cobori şi să vezi pe toată lumea... Ei comedie! Arăţi fantastic. Cum a fost la Porthkerris? V-aţi mai distrat tot aşa de bine? Când ai sosit? Ai văzut-o pe mami? Biata de ea, se simte rău...

— Nu, n-am văzut-o, cred că doarme. Jeremy spune că-i doar istovită.

— Jeremy? Este şi el aici?

— A venit înainte să ajung eu acasă. Stă câteva zile. Cred că el şi cu Mary încearcă să găsească un dormitor liber. Şi apropo de înfăţişare, uită-te la tine! De unde ai căpătat jacheta asta fermecătoare?

— E a Athenei. Mi-a împrumutat-o. Este de la casa de modă Schiaparelli. Nu-i aşa că-i divină? Oh, Judith, trebuie să-ţi povestesc repede despre Gus înainte să-l cunoşti. Este pur şi simplu cel mai minunat om pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Am petrecut mult timp împre-

unã şi el nu pare câtuşi de puţin plictisit de mine sau altceva de felul ăsta.

Pe când îi făcea asemenea dezvăluiri, deschizându-şi sufletul, fără nici un efort să-şi ascundă pasiunea nebună, chipul lui Loveday se luminase şi respira de o fericire lăuntrică intensă, pe care Judith nu i-o mai văzuse niciodată. Ea fusese totdeauna frumoasă, dar acum arăta uimitor. Era ca şi cum, în cele din urmă, se lepădase de tarele adolescenţei, cultivate cu tot dinadinsul, şi se hotărâse, aproape peste noapte, să se maturizeze. De asemenea, toată fiinţa-ei strălucea dintr-o văpaie interioară care nu avea nimic de-a face cu artificialul. Dragostea, gândi Judith, i se potrivea lui Loveday aproape la fel de bine ca jacheta roşu-intens din pânză de in pe care o împrumutase de la Athena.

— Oh, Loveday, de ce s-ar plictisi de tine? Nimeni, în toată viaţa ta, nu s-a săturat vreodată de tine.

— Nu, dar acum înţelegi ce vreau să zic?

— Da, înţeleg şi e nemaipomenit. Judith se întoarse spre oglindă şi continuă să-şi pieptene părul. Cu ce v-aţi îndeletnicit în orele libere?

— Oh, cu de toate. Am înotat, i-am arătat ferma, am îngrijit caii, am hoinărit pe coclauri pentru ca Gus să-şi poată picta peisajele. E grozav de talentat şi sunt convinsă că o să aibă ca artist un succes imens. Numai că, fireşte, o să devină inginer. Sau soldat.

— Soldat?

— În regimentul scoţian Gordon. Dacă începe războiul. Chiar şi această perspectivă nu aruncă nici o umbră pe faţa radioasă şi înflorită de zâmbet a lui Loveday.

— Jeremy s-a înrolat în marină, spuse Judith.

— Deja? Adevărat?

— De-aia se află aici. Într-o permisie înainte de îm-

barcare.

— Dumnezeule! Dar cu acea preocupare de sine caracteristică oricărei tinere îndrăgostite, Loveday era dezinteresată de oricare altă persoană, în afară de ea însăşi şi de obiectul pasiunii sale. De-abia aştept să-l cunoşti pe Gus. Nu trebuie să fii prea drăguţă cu el. Altminteri s-ar putea să te placă pe tine mai mult decât pe mine. Nu-i aşa că viaţa e absolut extraordinară? Credeam că şi el o să fie aidoma tuturor celorlalţi trântori pe care Edward i-a tot adus acasă, dar nu-i defel aşa.

— Norocul lui, altfel i-ai fi făcut zile fripte.

Loveday chicoti pe înfundate.

— Îţi aminteşti de Niggle şi cum aproape a leşinat când Edward s-a întors de la vânătoare cu un iepure mort?

— Ah, Loveday, sărmanul băiat, te-ai purtat înfiorător cu el. Şi nu-l cheamă Niggle, ci Nigel[1].

— Ştiu, dar recunoaşte, Niggle i se potriveşte cu mult mai bine. Niggle-Niggle! Oh, hai, grăbeşte-te să coborâm, toţi sunt acolo şi aşteaptă. O să servim băuturile în grădină. Şi o să mergem după-amiază în plimbare până la golfuleţ. Marea e în flux şi o să înotăm...

— S-ar putea să mă duc să-i fac o vizită mătuşii Lavinia.

— Nu-i aşa că e o minunăţie că n-a murit? N-aş fi suportat. Acum, să mergem. Nu mai am răbdare să aştept. Încetează cu dichiseala. Arăţi colosal...

Urmând-o pe Loveday peste pragul ferestrelor-uşi din salon, Judith fu orbită de strălucirea luminii. Întrea-

[1] Niggle, Nigel – Joc de cuvinte întemeiat pe deosebirea de sensuri a unor cuvinte similare ca pronunţare. Astfel, Niggle – om care se ocupă cu fleacuri, îşi pierde timpul cu nimicuri, iar Nigel – nume propriu pentru băieţi.

ga grădină era inundată de văpăile radiate de soarele amiezii şi reflectate dinspre mare, încât totul în jur licărea, pâlpâia şi fremăta în adierea verii. Frunzele foşnitoare ale eucaliptilor tremurau, răsfrângând luciri verzi-argintii; petale roz-închis, scuturându-se dintr-un trandafir mângâiat de vânt, erau împrăştiate de-a lungul pajiştii şi franjurii albi şi groşi de pe marginea umbrelei de soare înfipte în mijlocul unei mese din fier forjat, bogat ornamentate, dănţuiau şi se legănau în bătaia brizei.

Pe această masă erau aşezate o tavă cu pahare, scrumiere, străchini din lut ars cu cartofi prăjiţi şi alune. Sub umbrarul întunecat, fuseseră întinse în semicerc şezlonguri, iar pe iarbă aşternute pleduri tartan. Preţuind blândeţea zilei şi ştiind că progeniturile clanului Carey-Lewis nu stăteau niciodată în casă dacă puteau ieşi la aer, domnul Nettlebed dăduse dovada cea mai limpede a forţei de previziune şi fusese harnic ca o albină.

Judith îl căută din priviri pe Edward, dar el nu era acolo. Le aşteptau doar trei figuri, dispuse cu graţie, de parcă ar fi fost anume aşezate într-o poză de un artist dornic ca prezenţa umană să însufleţească peisajul. Această impresie de pânză pictată – o clipă imortalizată în timp – era atât de puternică încât Judith se pomeni privind scena ca şi cum evalua un splendid tablou în ulei, încadrat în rame aurii şi expus, pasămite, pe pereţii unei prestigioase galerii de artă, cu titlul "Înainte de prânz, Nancherrow, 1939" O operă pe care oricine ar năzui s-o aibă în colecţie, ar tânji s-o cumpere, indiferent cât de costisitoare, şi s-o păstreze pentru totdeauna.

Trei figuri. Athena stătea lungită pe unul din pleduri,

rezemată pe coate, cu părul blond fluturându-i în vânt şi cu faţa ascunsă după o pereche enormă de ochelari fumurii de soare. Cei doi bărbaţi trăseseră câte un şezlong şi o priveau. Unul era foarte oacheş, celălalt bălan. Îşi lepădaseră jachetele de la costumele de duminică, îşi scoseseră cravatele, îşi suflecaseră mânecile cămăşilor şi reuşeau să arate suficient de neprotocolari, în ciuda pantalonilor cu vipuşcă, puşi la dungă, şi a pantofilor lustruiţi.

Trei figuri. Athena şi doi tineri pe care Judith de-abia avea să-i cunoască. Îşi repetă numele lor în gând: Gus Callender şi Rupert Rycroft. Aşadar, care dintre ei era Gus? Care bărbat cucerise inima şăgalnică a lui Loveday şi provocase, numai în câteva zile, transformarea hotărâtoare a adolescentei voit năbădăioase în tânăra femeie strălucitoare, gătită în straie Schiaparelli, rujată şi ai cărei ochi violacei licăreau dé iubire năvalnică?

Incapabilă să-şi stăpânească nerăbdarea, Loveday alergă spre ei.

— Unde sunt ceilalţi? Absorbiţi în conversaţie, dar astfel întrerupţi, cei trei conteniră discuţia. Athena rămase nemişcată, însă tinerii bărbaţi se săltară cu oarecare efort din şezlonguri.

— Oh, nu vă ridicaţi, staţi aşa de comod... Judith o urmă, păşind agale pe iarbă, sub lumina soarelui, copleşită pe moment de sfiala încă resimţită când întâlnea oameni necunoscuţi, sperând că totuşi privirile-i iscoditoare nu o vor trăda. Amândoi bărbaţii, observă ea, erau înalţi, dar cel bălai era extrem de slab şi costeliv şi categoric cel mai înalt... Nu-i nimic de băut? mai întrebă Loveday. Mi s-a uscat gura de sete după atâtea cântece religioase şi rugăciuni.

— Vine, vine imediat, ai puţină răbdare, îi spuse Athena surorii mezine şi Loveday se lăsă să cadă pe pled lângă ea. Athena îşi întoarse faţa spre Judith. Bună, draga mea, ce bine-mi pare că te văd! Parcă ai lipsit o veşnicie. Nu i-ai cunoscut încă pe Gus şi pe Rupert, nu-i aşa? Băieţi, v-o prezint pe Judith, scumpa noastră soră-surogat. Casa pare totdeauna pustie când ea nu-i aici.

Aidoma mamei sale, Athena dovedea aceeaşi rară însuşire de a face ca oricine să se simtă cu totul special. Timiditatea lui Judith dispăru îndată. Zâmbi şi spuse: " Bună", şi îşi strânseră mâinile. Cel foarte înalt era Rupert, prietenul Athenei care îşi sacrificase o săptămână de vânătoare ca s-o aducă degrabă cu maşina înapoi în Cornwall. Evident, milităros, arhetipul ofiţerului dintr-un regiment de gardă, cu mustaţa îngrijită, tunsoare impecabilă şi, indiscutabil, bărbie proeminentă. Totuşi, cu faţa lui înnegrită de soare şi vânturi, nu arăta deloc rigid şi intransigent, dat fiindcă strângerea de mână îi fu caldă şi globii ochilor i se plecaseră spre ea, pe sub pleoape, cu o expresie deopotrivă amuzată şi prietenoasă.

Dar, neîndoios, Gus nu evoca izbitor un anume prototip de om. Încercând să descopere singurul element care o subjugase pe Loveday şi îi şubrezise până la urmă apărarea îndârjită, Judith se găsi în mare încurcătură. Ochii lui Gus erau negri ca boabele de cafea, pielea măslinie, iar gropiţa din bărbie arăta de parcă vreun sculptor o crestase acolo cu dalta. Avea gura mare, cu contururi destul de plăcute, dar nu zâmbea şi întreaga lui atitudine trăda un om ciudat de rezervat, închis în sine, probabil timid, însă, fără doar şi poate, un ins care nu dădea câtuşi de puţin frâu slobod sen-

timentelor. Comparaţia între acest tânăr enigmatic şi imaginea lui aşa cum îi fusese zugrăvită în destăinuirile înfocate, pline de dragoste, ale lui Loveday, nu era numai deconcertantă, ci aproape imposibilă. Cum naiba o vrăjise oare? Judith nu ştiuse exact la ce să se aştepte, dar, de bună seamă, realitatea dezmintea aşteptările.

— Încântat de cunoştinţă, îi spuse Gus şi, preţ de o clipă, umbra unui surâs îi miji pe buze; glasul îi era cumpănit, fără vreun accent particular şi fără urmă de pronunţie afectată, tărăgănată, moştenită din naştere, cum se întâmpla cu majoritatea prietenilor lui Edward proveniţi din păturile de sus ale societăţii. În sfârşit, iată că îşi relevă o calitate, hotărî Judith. Şi, într-adevăr, de ce nu?

— Unde vrei să iei loc? Poftim, îţi aduc un scaun. Gus îi trase un şezlong mai aproape.

— Unde sunt ceilalţi? repetă Loveday întrebarea.

Pe când se instalau cu toţii comod în bătaia razelor calde, Athena îi răspunse:

— Tati a urcat s-o vadă pe mami şi Edward caută ceva de băut. Nettlebed n-a vrut să pună băuturile pe masă, fiindcă se încălzesc prea tare la soare.

— Ştiai că Jeremy a sosit pe neaşteptate?

— Da, ne-a spus Nettlebed. O surpriză minunată. Mami o să se bucure grozav.

— E în permisie înainte de îmbarcare, continuă Judith. O să fie medic militar în RNVR şi trebuie să se prezinte în Devonport săptămâna viitoare.

— Dumnezeule! exclamă Athena. Ce act de curaj! Dragul de el, exact genul de faptă altruistă care-i stă în fire.

— Vorbeşte-ne despre Jeremy, îi spuse Rupert.

— Păi, tocmai asta încercam, când şi-au făcut apa-

riţia Judith şi Loveday. El este un alt membru-surogat al familiei noastre. Amic de-aproape, dintotdeauna. Tatăl lui e doctorul nostru şi Jeremy a fost pe vremuri preceptorul lui Edward. Cred că a sosit când eram la biserică.

— Rămâne aici până la plecare, interveni Judith.

— Atunci, trebuie să-l răsfăţăm şi să-l distrăm cum putem.

Gus îşi pusese haina pe iarbă, mai la o parte. Acum, întinse mâna s-o apuce, căutând în buzunar ţigările şi bricheta. Pe când scotocea, un obiect lunecă din buzunăraşul interior şi căzu pe iarbă alături de scaunul lui Judith. Era un bloc mic şi gros de schiţe, prins cu o bandă de cauciuc. Stând la picioarele lui, Loveday zări şi ea obiectul cu pricina şi se repezi să-l culeagă de pe pământ.

— Ah, albumul tău cu schiţe! Bagă de seamă să nu-l pierzi.

Gus surâse strâmb, stânjenit, şi îşi feri privirea.

— Oh... îmi pare rău. Ridică mâna să-l ia, dar Loveday îl ţinea strâns.

— Oh, lasă-mă să i-l arăt lui Judith. Nu te superi, nu? Eşti aşa de talentat. Vreau să vadă şi ea. Te rog.

— Sunt sigur că n-o interesează...

— Ah, Gus, nu fii atât de modest. Bineînţeles că-i interesează pe toţi. Hai, spune da.

Judith simţi o strângere de inimă şi, totodată, milă faţă de Gus, care, evident, nu voia ca îndeletnicirea sa, prin excelenţă intimă, să fie etalată cu ostentaţie.

— Loveday, poate nu vrea să ne băgăm aşa în sufletul lui...

— Nu-i vorba de asta, ci de o curiozitate foarte explicabilă. Gus ne-a stârnit tuturor admiraţia.

Judith se uită la Gus.

— Porţi totdeauna la tine blocul de schiţe?

— Da. Îi zâmbi pe neaşteptate, pesemne recunoscător pentru dovada de prietenie, şi zâmbetul îi îmblânzi trăsăturile oarecum grave. Nu se ştie niciodată când se iveşte ceva demn de a fi conturat pe hârtie şi atunci e o adevărat agonie dacă n-am posibilitatea să surprind în desen imaginea cea mai expresivă. Unii oameni preferă aparatul fotografic, dar eu sunt mai bun la pictură.

— Ţi se întâmplă chiar şi în biserică? Gus râse.

— Se prea poate: Deşi n-am curajul să fac schiţe în biserică. Iau maşinal la mine carnetul de crochiuri, e un gest automat.

— Ca mărunţişul pe care-l ai totdeauna în buzunare pentru cheltuială.

— Întocmai, aşa e. Gus desprinse albumul din mâinile lui Loveday şi-l azvârli în poala lui Judith. Eşti liberă să-l răsfoieşti.

— Sigur?

— Absolut. Sunt doar nişte schiţe, nimic de mare valoare.

Dar Loveday interveni emoţionată, ghemuindu-se lângă Judith, scoase banda de cauciuc, îi aşeză albumul pe genunchi, începu să întoarcă paginile şi comentă neîntrerupt, cu mândrie, de parcă dispunea de dreptul de proprietate artistică:

— şi iată golfuleţul. Nu-i minunat? Gus a schiţat peisajul într-o clipă. Şi aici e stânca solitară ce se-nalţă deasupra locurilor mlăştinoase. Şi uite hambarul doamnei Mudge şi găinile cocoţate pe trepte...

În vreme ce paginile erau întoarse încet, Judith se pomeni cuprinsă de mirare, uluită pur şi simplu, fiind-

că îşi dădu seama că se uită la operele unui adevărat profesionist. Fiecare mic desen în creion fusese realizat cu o scrupuloasă acurateţe, cu meticulozitatea unui arhitect, şi apoi intitulat şi datat cu precizie: "Golfuleţul de la Nancherrow", "Ferma Lidgey". Odată creionate, Gus colorase schiţele în acuarelă şi nuanţele erau întru totul originale, sesizate de ochiul unui artist autentic, astfel încât scheletul de lemn al unei vechi mine de cositor căpătase reflexe liliachii în lumina crepusculară, granitul avea tonuri de roşu-coraliu şi acoperişurile din plăci de ardezie erau albăstrii precum zambilele. O paletă de culori pe care Judith şi, probabil, majoritatea celorlalţi privitori nu o remarcaseră niciodată.

Acum, o plajă. Brizanţii puternici rostogolindu-se pe nisipurile alb-gălbui parcă dinspre orizontul înceţoşat. O altă pagină: biserica din Rosemullion. Judith văzu uşa antică dăltuită în piatră şi portalul din secolul al XI-lea sprijinit pe capiteluri în stil romanic. Şi se simţi aproape ruşinată, întrucât Gus observase frumuseţea şi simetria desăvârşite pe care ea, Judith, deşi intrase şi ieşise pe acea uşă de nenumărate ori, nu se ostenise să le admire.

Se aflau de abia la jumătatea albumului, când Loveday o anunţă:

— Asta e ultima schiţă. Restul foilor sunt goale. Şi dădu următoarea pagină, gesticulând cu aprindere. Ta-ra, ta-ra, aici sunt eu. Gus m-a pictat şi pe mine.

Dar nu era nevoie de nici un comentariu. Loveday, aşezată pe creasta unei stânci şi profilându-şi silueta pe fondul luminos al mării, purtând o rochie trandafiriu-pal din bumbac, cu picioarele goale, cârlionţii negri zburliţi în vânt. Şi Judith văzu că Gus îşi îngăduise o

licenţă de portretist, exagerând lungimea membrelor şi a gâtului ei subţire, proeminenţa umerilor osoşi, căutătura şugubeaţă, graţia naturală a atitudinii ei. Astfel, într-un anume chip, el surprinsese însăşi esenţa personalităţii lui Loveday, punctele cele mai vulnerabile, prospeţimea şi drăgălăşenia ei. Deodată, totul se schimbă şi Judith realiză că relaţia dintre Gus şi Loveday nu era unilaterală, aşa cum îşi închipuise iniţial, fiindcă acest portret în miniatură fusese pictat cu dragoste, şi se simţi pe neaşteptate ca un privitor indiscret care tulbură un moment de adâncă intimitate.

Se aşternu tăcerea, răstimp în care Judith sesiză totuşi sporovăielile în surdină ale lui Rupert şi Athenei, care împletea o coroniţă din margarete. Apoi, Loveday vorbi din nou:

— Îţi place, Judith? Brusc, Judith închise albumul şi-l prinse iarăşi cu banda de cauciuc. Nu-i aşa că e talentat?

— Foarte talentat. Îşi ridică privirea şi văzu că Gus o urmărea din ochi. Preţ de o fracţiune de secundă, se stabili între ei o comuniune intensă. "Tu înţelegi. Ştiu că ştii. Nu spune nimic" Gus nu rostise o vorbă, dar ea îi percepea cuvintele de la distanţă, ca printr-un mesaj telepatic. Judith zâmbi, îi azvârli înapoi blocul de schiţe şi el îl prinse în zbor de parcă oprea o minge de crichet. Mai mult decât talentat! Realmente genial! Loveday are dreptate. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă uit.

— Pentru puţin. Gus îşi întoarse capul într-o parte, întinzându-se să-şi ia haina, şi vraja fu spulberată, clipa de comunicare telepatică întreruptă brusc. Puse albumul la adăpost sigur, în buzunarul interior. Pictura

e doar un hobby. Nu mi-ar plăcea să ştiu că doar din asta îmi câştig existenţa.

— Pariez că, decât inginer, preferi să fii artist, spuse Loveday.

— Pot fi şi una şi alta.

— Oricum, nu cred că o să sfârşeşti prin a muri de foame într-o mansardă. Gus râse şi clătină din cap.

— N-aş fi prea sigur...

De undeva din interiorul casei, se auzi o uşă trântindu-se. Athena îşi înălţă privirea, ţinând coroniţa de margarete în mâini.

— Ăsta trebuie să fie Edward. Ce naiba o fi făcut atâta timp? Pur şi simplu, m-am uscat de sete.

Edward! În mod surprinzător, pentru o vreme Judith uitase complet de Edward. Dar acum, Gus şi Loveday, ca şi toate speculaţiile cu privire la ei, îi zburară din minte. Edward era aici, aproape. Îşi ridică privirea şi văzu doi tineri ieşind pe uşile-ferestre: Edward şi Jeremy, purtând amândoi tăvi încărcate cu sticle şi pahare. Şi îi urmări din ochi cum vin, păşind pe peluza scăldată în razele soarelui de vară, râzând împreună de o glumă oarecare, şi simplul fapt de a-l revedea pe Edward schimbă totul. Îşi simţi inima tresărind, tânjea să alerge în întâmpinarea lui şi ştiu că aceasta era clipa de certitudine totală. Îl iubea fără seamăn, mai presus de orice, îl iubise dintotdeauna şi-l va iubi mereu. De asemenea, trebuia să-i spună ceva emoţionant... un secret pe care nu-l putea împărtăşi decât lui însuşi. Îşi zise în gând că va fi ca şi când i-ar oferi un cadou minunat, un dar care o costase mult de tot şi pe care el îl va deschide nerăbdător sub privirile ei. Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Când vor fi rămas

singuri. Deocamdată, în acest moment, îi era suficient să-l vadă venind, călcând pe iarbă.

Gus se săltă în picioare şi se apucă să mute lucrurile de pe masă, făcând loc pentru cele două tăvi, depuse în cele din urmă cu un bufnet înfundat.

— Dumnezeule, ce grea era, spuse Edward. Ce nu facem pentru voi, leneşilor!

— Tuturor ni s-a uscat gâtlejul de sete, se văicări Athena nerecunoscătoare. De ce ai zăbovit atât?

— Am trăncănit cu Nettlebed.

— Şi iată-l şi pe Jeremy! Ce surpriză divină! Hai, vino şi dă-mi un pupic. Jeremy se supuse ascultător. Şi feţe noi aşteaptă să te întâlnească. Gus şi Rupert. Ca toată lumea, de altfel. Jeremy, am auzit că pleci pe mare. Eşti curajos. Mor de nerăbdare să te văd în uniformă. Acum, cine face oficiul de barman? Poftesc grozav la un gin cu apă tonică. Ai adus şi nişte gheaţă?

Edward stătea în dreptul lui Judith, acoperind cu umbra sa razele soarelui. Ea îl privi drept în faţă, îi văzu ochii albaştri şi şuviţa de păr blond căzută pe frunte. Proptindu-se pe mânerele şezlongului, el se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Ai ajuns acasă cu bine, îi spuse Edward.

— Cu aproape o oră în urmă.

El îi zâmbi şi se îndreptă din şale.

— Ce vrei să bei? Atitudinea lui curtenitoare îi fu de ajuns, pentru moment nemaiavând nevoie de nimic altceva. Când băuturile fură servite şi toată lumea instalată comod, începură cu toţii să discute despre planurile pentru petrecerea după-amiezii.

— Fără doar şi poate, noi mergem la golfuleţ, anunţă Loveday. Gus şi cu mine, indiferent ce-ar dori altcineva. Marea e în flux la ora cinci şi o să fie perfect.

— Când v-aţi propus să porniţi? întrebă Athena.

— Imediat după prânz. Cât de repede posibil. Şi facem un picnic... Oh, vă rog, veniţi şi voi. Loveday îl privi rugător pe Rupert. Ţi-ar plăcea să vii, nu-i aşa?

— Desigur. Ce zici, Athena?

— N-aş rata asta pentru nimic în lume. O să mergem cu toţii. Cu excepţia tatei. Fiindcă el nu e mare amator de picnicuri.

— Şi nici Diana, spuse Jeremy, care stătea pe iarbă, cu picioarele încrucişate şi ţinea în mână o cană cu bere. Are nevoie de o zi de repaus la pat...

— În cazul ăsta, hai s-o rugăm pe Mary să vină cu noi. Poate ne ajută să pregătim traista cu merinde pentru picnic. Nu ne putem aştepta ca doamnă Nettlebed să mai mişte un deget după ce a gătit toate bucatele pentru prânzul de duminică. De altfel, îşi odihneşte totdeauna ciolanele trudite în după-amiezile de duminică şi e perfect îndreptăţită.

— Dau eu o mână de ajutor, se oferi imediat Loveday. Avem o cutie întreagă de biscuiţi cu ciocolată şi doamna Nettlebed a făcut o prăjitură cu cremă de lămâie. Am văzut-o azi dimineaţă înainte de-a pleca la biserică.

— Trebuie să mai cărăm cu noi galoane de ceai şi de limonadă. Şi o să-i luăm şi pe drăguţii de câini.

— Începe să semene a expediţie militară. Mă aştept în orice clipă să mi se ordone să sap o latrină, spuse Rupert.

Athena îl plesni uşor peste genunchi.

— Ah, nu fi stupid.

— Sau să întind un cort. Şi sunt cam nepriceput la întinsul corturilor. Totdeauna mi se prăbuşesc.

Athena izbucni fără voie în râs.

— Cum rămâne cu focurile de tabără? Eşti bun la

asta? Nu, dacă stau să mă gândesc, nu-i nevoie să te omori cu firea, fiindcă vine şi Edward, şi el e meşter la aprins focul.

Edward îşi încruntă sprâncenele.

— Pentru ce vă trebuie foc într-o zi ca asta?

— Ca să perpelim pe jar diverse lucruri.

— Ca de exemplu?

— Cârnaţi. O să luăm şi nişte cârnaţi. Sau cartofi. Sau poate o să prindă cineva un peşte.

— Cu ce?

— Cu tridentul. Ori cu o sfoară cu cârlig.

— În ce mă priveşte, cred că ar trebui să uitaţi de focurile de tabără. E mult prea cald şi prea mare tevatură. Oricum, Judith şi eu n-o să vă însoţim.

Acest anunţ fu întâmpinat cu exclamaţii de surprindere şi consternare.

— Nici nu încape vorbă. Trebuie să veniţi. De ce nu? De ce nu vreţi?

— Avem alt aranjament. Mergem la Casa Dower s-o vedem pe mătuşa Lavinia.

— Ea ştie?

— Sigur. A insistat să venim. Bineînţeles, o să stăm doar câteva minute. Mătuşa Lavinia n-a văzut-o pe Judith de când s-a îmbolnăvit. Deci, ne ducem acolo.

— Oh, bine. Athena ridică din umeri. Dacă-i vorba că staţi puţin, înseamnă că o să ajungeţi la golfuleţ mai târziu. Vă lăsăm vouă să căraţi unul dintre coşurile cu merinde. Deci nu care cumva să nu veniţi, n-ar fi destulă mâncare. Apropo... Athena îşi scoase ochelarii fumurii şi se uită la ceas.

— Ştiu, spuse Rupert, eşti hămesită.

— Cum de ai ghicit?

— Din instinct. Pur instinct animalic. Dar, ascultă!

Nu mai e nevoie să leşini. Rupert îi făcu cu ochiul în derâdere. Ajutorul ţi-e la îndemână...

Chiar în acel moment, se ivi şi colonelul Carey-Lewis, ieşind în grabă din salon şi înaintând cu pas maiestos pe gazon. Încă purta costumul de duminică şi vântul îi zburlea părul, dându-i un aer de dandi. Pe când se apropia cu un zâmbet timid, încercă să-şi netezească pletele cu palma.

— Ce comod staţi! le spuse el. Dar mă tem că trebuie să vă tulbur tihna. Cei patru tineri săriră automat în picioare. Nettlebed m-a rugat să vă anunţ că prânzul e gata de a fi servit.

— Oh, dragă tati, ai avut răgaz să bei ceva?

— Da, un pahar cu vin de Xeres, cât am stat cu mama.

— Cum se simte? Athena se ridică, scuturându-şi firele de iarbă şi margaretele din poală.

— Destul de bine. Mary tocmai i-a dus un castronaş cu supă. Diana spune că n-are poftă de friptură de vită. Cred că o să rămână în pat tot restul zilei.

Athena se repezi să-şi îmbrăţişeze tatăl.

— Biata mamă! Nu face nimic. Haideţi, să mergem! Şi îşi petrecu braţul pe sub al lui şi porniră împreună spre casă. Ceilalţi rămaseră în urmă, strângând paharele şi sticlele de bere şi îngrămădindu-le pe tăvi. Fără a fi îndemnat, Gus înhăţă una dintre ele.

— Unde trebuie s-o duc?

— Dacă te ţii după mine, îi spuse Edward, îţi arăt drumul spre cămara lui Nettlebed...

Micul alai se răsfiră către intrare, Judith încheind coloana, cu o scrumieră şi câteva pahare care fuseseră uitate. În spatele ei, grădina pustie dormita în lumina

soarelui şi umbrela cu franjuri jucăuşi arunca pete întunecate pe şezlongurile goale şi pe pledurile tartan.

Odată prânzul isprăvit şi farfuriile de budincă strânse, cafeaua fu servită, la cererea Athenei, tot în sufragerie.

— Dacă am merge cu toţii buluc în salon, sublinie ea pe bună dreptate, ne-am prăbuşi în fotolii, care aţipind, care citind ziarele, şi astfel după-amiaza s-ar sfârşi înainte chiar de a începe.

Loveday fu întru totul de acord.

— Eu nici nu vreau cafea. Mă duc să pregătesc gustările pentru picnic.

— Ai grijă să nu te împiedici în picioarele doamnei Nettlebed, o avertiză Mary.

— Aşa am să fac. Mary, vii şi tu cu mine să mă ajuţi? Dacă suntem două, o să meargă treaba mai repede. Şi vrem cu toţii să ne însoţeşti, adăugă ea linguşitor. N-ai mai fost la golfuleţ de-o veşnicie. Şi-o să luăm şi câinii.

— N-o să-l poţi lua pe Pekoe. S-a cuibărit în patul mamei ca un prinţişor. N-o să-l clintească nimeni din locul lui.

— Bine, o să-l luăm atunci pe Tigru. Te rog, Mary, vino şi ajută-mă.

Mary oftă. Era clar pentru toată lumea că i-ar fi plăcut să mai trândăvească măcar cinci minute şi să mistuie prânzul copios, dar Loveday, ca totdeauna, smulgea în final încuviinţarea oricui.

— N-am mai pomenit vreodată un copil ca tine, îi spuse Mary, dar se ridică în picioare, se scuză faţă de colonel şi o urmă pe Loveday afară din cameră, ţinând ceaşca de cafea în mână.

— O să ungem felii de pâine cu unt, o auzi Judith

pe Loveday spunându-i lui Mary pe un ton plin de importanţă, şi o să punem ibricul pe foc să facem galoane de ceai...

Edward se arătă la fel de nerăbdător, dar dintr-un alt motiv.

— Cred că trebuie să renunţăm la cafea, îi zise el lui Judith, şi să plecăm imediat spre Casa Dower. De obicei, mătuşa Lavinia e destul de vioaie după prânz, dar mai târziu o toropeşte somnul şi moţăie. Ăsta-i cel mai bun moment ca s-o găsim în formă.

— Să nu staţi prea mult, le atrase atenţia colonelul. Jumătate de oră ajunge. Mai mult nu rezistă.

— O.K., tati. Promit.

— Când vă întoarceţi? întrebă Athena.

— Bănuiesc că pe la trei şi jumătate.

— Şi veniţi după noi la golfuleţ?

— Desigur. Aşteptaţi-ne.

— O să vă lăsăm unul dintre coşuri pe masa din vestibul.

— Sună a pedeapsă.

— Nu, doar un tertip ca să fim siguri că veniţi. E o după-amiază perfectă, tocmai bună pentru înot şi plajă pe stânci...

— Transmite complimentele noastre mătuşii Lavinia...

— Spune-i că o îmbrăţişăm cu multă dragoste...

— Anunţ-o că trec s-o văd diseară...

Plecară. În faţa intrării principale se adunase o adevărată colecţie de maşini, inclusiv cea a lui Edward, fiindcă el îi dusese pe Athena şi pe Rupert la biserică. Se suiră în automobil şi, întrucât acesta stătuse în soare, aerul dinăuntru se incinsese iar scaunele de piele erau fierbinţi ca tăvile pentru copt plăcinte.

— Dumnezeule, ce furnal! Edward coborî iute geamurile, iscând un curent răcoros. Din respect pentru tatăl său, la prânz, Edward îşi pusese cravată, dar acum şi-o smulse de la gât şi-şi deşcheie nasturii de sus ai cămăşii albastre. Ar fi trebuit să parcheze la umbră. N-are importanţă, perspectiva de a sări în mare o să ni se pară şi mai ademenitoare. Va fi de-a dreptul minunat, ştiind că tu şi cu mine ne-am făcut datoria.

— Nu-i chiar o datorie, sublinie Judith, şi un alt gând îi străfulgeră prin minte. Of, Doamne, n-am nimic să-i duc! Ar fi trebuit să-i cumpăr nişte flori sau altceva. Poate chiar ciccolată.

— E suprasaturată cu de toate. Şi struguri şi apă de colonie şi cutii cu săpun Chanel. Nu numai familia se îngrijeşte de ea. Are prieteni în tot comitatul, care s-au năpustit să-şi prezinte omagiile şi să sărbătorească faptul că n-a dat ortul popii.

— Într-adevăr, trebuie că-i minunat să ai încă la bătrâneţe o grămadă de prieteni. Ar fi groaznic să fii bătrân şi singur.

— Sau bătrân, singur şi sărac. Asta-i şi mai rău.

Era o remarcă atât de străină firii lui Edward încât Judith se încruntă.

— De unde ştii tu?

— De la bătrânii necăjiţi de pe moşie. Tati obişnuia să mă ia cu el când le făcea câte o vizită. Desigur, nu în chip condescendent sau protector, ci pur şi simplu pentru a încerca să le aline suferinţele ori ca să vadă dacă erau sănătoşi. De obicei, nu erau.

— Şi ce anume făceaţi în cazul ăsta?

— Nu puteam face prea multe. De regulă, refuzau să fie urniţi din loc. Nu voiau să meargă şi să locuiască

la fiul sau la fiica lor. Erau speriaţi de stigmatul oricărui soi de asistenţă socială. Îşi doreau doar să moară în propriile lor paturi.

— E lesne de înţeles.

— Da, dar nu-i uşor s-o scoţi la capăt cu ei. Mai ales când, pentru a găzdui un plugar tânăr sau un pădurar, ai nevoie de coliba în care sălăşluiesc.

— Dar nu se poate în nici un chip să-i arunci pe drumuri!

— Asta sună a replică dintr-un roman victorian. Nu, bineînţeles că nu-i izgoneam din casă. Îi păsuiam şi-i îngrijeam până când încetau din viaţă.

— Şi unde locuia noul angajat?

Edward ridică din umeri.

— La părinţii lui, într-o cameră cu chirie sau într-un dormitor comun. Era doar o chestiune de a împăca pe toată lumea.

Judith se gândi la Phyllis şi prinse a-i povesti lui Edward despre condiţiile ei mizere.

— m-am bucurat grozav s-o văd, dar m-am şi îngrozit fiindcă trebuie să trăiască într-un loc atât de mohorât, într-o bojdeucă lugubră. Şi dacă Cyril se înrolează şi pleacă pe mare, atunci ea este obligată să evacueze căsuţa, aceasta aparţinând companiei miniere.

— Sindromul locuinţelor proprietate particulară date spre folosinţă angajaţilor!

— E îngrozitor de nedrept.

— Dar dacă vrei ca un om să lucreze pentru tine, atunci trebuie să-i asiguri o casă.

— Nu s-ar cuveni ca fiecare să aibă o casă proprie?

— Asta-i ca şi cum ai vorbi despre insula himerică Utopia.

Judith tăcu. Acum, se deplasau pe drumul principal, coborând dealul spre Rosemullion. Arborii aruncau pete întunecate, umbre pestriţe deasupra macadamului şi satul picotea liniştit în arşiţă, înşirat de-a lungul pârâului limpede Tarmac, ale cărui maluri erau îngălbenite de puzderia de flori-broşteşti. Şi Judith se gândi iar la Phyllis şi apoi cumpăni că se iscase o discuţie destul de ciudată cu Edward, pe care-l iubea mai mult decât pe oricine altcineva pe lume şi pe care nu-l mai văzuse din seara umilirii lui Billy Fawcett în şanţul din Porthkerris. Dar totodată era într-o oarecare măsură şi plăcut, fiindcă însemna că nu trebuiau să vorbească despre dragoste, ci despre alte subiecte profunde. Îi părea uşor şi firesc să vorbească cu el despre asemenea lucruri, fiindcă îl cunoştea de atâta vreme şi Edward făcuse parte din existenţa ei cu mult înainte de a reprezenta pentru ea totul în viaţă. Aşa că reveni la problema condiţiei oamenilor nevoiaşi ca Phyllis.

— Crezi că o să fie vreodată posibilă? Utopia, vreau să zic. Oare va fi cândva dreptate pentru toţi?

— Nu.

— Şi egalitatea?

— Nu există egalitate. Dar de ce ne batem capul cu asemenea chestiuni serioase? Hai să vorbim mai bine despre lucruri vesele şi atunci o să ajungem la Casa Dower cu zâmbetul pe buze şi toată lumea, inclusiv Isobel şi infirmiera, are să fie încântată să ne vadă. Ceea ce, firește, se şi întâmplă. Isobel le deschise uşa tocmai când infirmiera cobora pe scări, ducând tava cu resturile de la prânzul mătuşii Lavinia. În ciuda căldurii din acea zi, infirmiera se dichisise la mare ţinută: şorţ apretat, văl alb şi ciorapi negri, groşi. Avea o înfăţişare înspăimântătoare şi Judith se simţi uşurată că nu era

ea bolnava din pat îngrijită de o asemenea zgripţuroaică. Însăşi ideea aceasta îi insufla teamă, dar, la urma urmei, mătuşa Lavinia nu fusese niciodată fiinţa care să se lase intimidată de cineva, cu atât mai puţin de această făptură fioroasă şi dură, pe nume sora Vellanowath. Edward făcu prezentările şi Judith, strângându-i mâna, trebui să-şi înăbuşe chicotele care puteau scandaliza. Sus pe scări, la o distanţă de la care nu se mai putea auzi vreun sunet, Judith îl înghionti pe Edward cu pumnul:

— De ce nu mi-ai spus că o cheamă aşa? şopti ea furioasă.

— Voiam să-ţi fac o surpriză plăcută.

— Auzi, ce nume caraghios! Nu se poate s-o cheme Vellanowath.

— Ba da, se poate. Asta-i realitatea. Edward râdea şi el.

Dormitorul mătuşii Lavinia era inundat de lumina soarelui, înţesat de flori, argintărie şi cristaluri sclipitoare, fotografii şi cărţi. Ea şedea întinsă în pat, cu umerii învăluiţi într-un şal Shetland din cea mai fină lână şi rezemată de un morman de perne ca neaua, împodobite cu horbote. Părul alb îi era netezit cu grijă şi, când ei trecură pragul uşii, mătuşa Lavinia îşi scoase ochelarii şi îi primi cu braţele întinse.

— Oh, dragii mei, aşteptam cu nerăbdare să veniţi. Eram atât de emoţionată încât de-abia am putut mânca la prânz... peşte fiert şi cremă de ouă, iar eu poftesc friptură de miel. Veniţi şi daţi-mi un sărut. Scumpă Judith, nu te-am mai văzut de atâta vreme...

Mătuşa Lavinia era mai slabă, mult mai slabă. Pierduse vizibil din greutate, astfel încât faţa i se lipise de oase, obrajii i se scofâlciseră şi ochii i se înfun-

daseră în orbite. Dar privirea îi era la fel de strălucitoare ca totdeauna, de parcă nu mai ştia cum să-şi curme zâmbetul larg.

Judith se aplecă s-o sărute.

— Mă simt vinovată fiindcă nu v-am adus nici un cadou.

— Nu vreau daruri, pur şi simplu am nevoie doar de prezenţa ta. Şi de-a lui Edward. Dragul meu băiat, ce drăguţ din partea ta c-ai venit! Ştiu perfect de bine că într-o zi ca asta ai muri să mergi până la golfuleţ şi să sări în mare.

Edward râse.

— Ai un al şaselea simţ, mătuşă Lavinia, totdeauna ai avut. Dar nu-ţi fă griji, asta mai poate să aştepte. Ceilalţi or să şi pornească într-acolo de îndată ce Loveday şi Mary Millyway vor isprăvi cu pregătirea merindelor pentru picnic. Judith şi cu mine o să-i ajungem mai târziu din urmă.

— În cazul ăsta, n-o să mă simt acaparatoare. Apropiaţi-vă şi luaţi loc, găsiţi scaune confortabile, şi spuneţi-mi tot ce-aţi mai făcut. Ştiţi, am socotit mereu că te plictiseşti cumplit bolind în pat, dar nu-i defel aşa, am văzut în ultima vreme mai mulţi oameni şi prieteni vechi decât oricând. Unii erau posomorâţi, trebuie să recunosc, şoptind de parcă eram gata să-mi dau obştescul sfârşit, dar majoritatea la fel de sociabili ca totdeauna. Uitasem că am atâţia prieteni. Acum...

Judith îşi trase un scaun lângă marginea patului şi mătuşa Lavinia o prinse de mână şi o ţinu strâns. Era încleştarea unei femei bătrâne, o mână descărnată, osoasă, plină de inele. Totuşi, un gest afectuos.

— Cum ţi-ai petrecut vacanţa la Porthkerris? Şi pe cine găzduiţi la Nancherrow? Şi povesteşte-mi despre iubitul Athenei...

Judith şi Edward stătură jumătate de oră, exact durata care li se îngăduise, şi în tot acest timp discutară, râseră şi o puseră la curent pe mătuşa Lavinia cu toate lucrurile care se întâmplaseră sau aveau să se întâmple. Îi istorisiră despre Rupert, despre Jeremy şi despre Gus...

— Gus! Ăsta-i prietenul tău, Edward? Tatăl tău mi-a pomenit că Loveday străluceşte ca o stea. Nu-i aşa că viaţa e uimitoare? Cum se maturizează deodată fetele! Sper că n-o să sufere. Şi Diana, scumpa mea Diana. Cum o mai duce?

Astfel că îi vorbiră şi despre Diana, iar mătuşa Lavinia se arătă foarte îngrijorată, încât trebuiră s-o liniştească.

— E doar obosită. A avut atâtea de făcut în ultimul timp.

— Este numai vina mea. V-am speriat groaznic pe toţi. Ea, scumpă făptură, a fost o sfântă, a venit aici în fiecare zi ca să se încredinţeze că totul merge uns ca pe roate. Ceea ce, fireşte, aşa şi e. Dar dacă Jeremy se află la Nancherrow, atunci o să-i poarte el de grijă. Nu întrebă de ce era Jeremy la Nancherrow şi, ca printr-un acord tacit, nici Edward, nici Judith, nu-i spuseră că obţinuse o permisie înainte de îmbarcare. S-ar fi necăjit din pricina lui, ar fi început să se agite datorită situaţiei triste din lume. Cel puţin, în acest moment, abia scoasă din boală, trebuiau s-o cruţe.

— Şi stai aici toată vara? o întrebă ea pe Judith.

— Păi, deocamdată. Mai târziu, am să plec la mătuşa Biddy, în Devon. O să mergem împreună la Londra pentru câteva zile, să-mi cumpăr nişte haine pentru Singapore.

— Singapore! Am uitat că o să ne părăseşti. Când te îmbarci?

— În octombrie.

— Cât o să stai acolo?

— Poate un an.

— Oh, mama ta va fi extaziată! Ce mai reunire a familiei are să fie! Mă bucur nespus pentru tine, draga mea...

Dar, în cele din urmă, timpul se epuiză. Edward îşi privi discret ceasul.

— Cred c-ar trebui să ne vedem de drum, mătuşă Lavinia... Nu vrem să te ostenim din cale afară.

— Nu m-aţi obosit câtuşi de puţin. M-aţi făcut să mă simt fericită.

— Îţi doreşti ceva? Ai nevoie de ceva? Să-ţi aducem ceva? Sau e necesar să facem ceva?

— Nu, am tot ce-mi trebuie. Dar apoi mătuşa Lavinia îşi aminti. Ba da, aţi putea face ceva pentru mine.

— Ce anume?

Mătuşa Lavinia dădu drumul mâinii lui Judith (o ţinuse strâns tot timpul conversaţiei) şi se răsuci pe-o parte să ajungă la sertarul noptierei. Îl deschise, scotoci pe dibuite şi scoase la iveală o cheie de care era lipită o etichetă boţită.

— Coliba, spuse ea şi-i întinse cheia lui Edward care o luă.

— Ce-i cu coliba?

— Eu mă îngrijesc de curăţenia ei. O aerisesc periodic, înlătur pânzele de păianjen şi mă asigur că este ferită de umezeală. Din păcate, am neglijat-o de când am căzut bolnavă la pat. Înainte de-a vă întoarce la Nancherrow, n-aţi vrea să mergeţi şi să verificaţi dacă totu-i în ordine? Mi-e teamă că vreunul dintre băieţii mai mari din sat a venit să dea târcoale şi a făcut vreo

stricăciune. Desigur, nu din maliţie, ci din curiozitate. Mi-aţi lua o greutate de pe inimă dacă v-aţi convinge că toate sunt în ordine. E un loc atât de preţios încât îmi repugnă să zac aici, gândind că este uitat şi neglijat.

Edward izbucni în râs:

— Mătuşă Lavinia, eşti o surpriză permanentă pentru mine. Ultimul lucru din lume de care trebuie să-ţi faci griji acum este coliba.

— Dar să ştii că îmi tot frământ mintea. E importantă pentru mine.

— În cazul ăsta, îţi promit că o să ne ducem acolo, o să deschidem uşa şi ferestrele şi dacă găsim vreun şoarece sau vreo gânganie o să-i stârpim fără milă.

— Ştiam, spuse mătuşa Lavinia, că dintre toţi oamenii tu ai să mă înţelegi cel mai bine.

* *

Afară, bătrâna grădină dormita plină de miresme, în după-amiaza călduroasă de duminică. Mergând în frunte de-a lungul potecii, printre tufele de trandafiri, Edward coborî şirul de trepte din piatră care duceau în livadă. Aici, iarba fusese cosită şi strânsă cu grebla în mici poloage; crengile copacilor, în jurul cărora bâzâiau roiuri de viespi, atârnau până la pământ, încărcate cu fructe pârguite şi zemoase, gata să cadă de coapte ce erau. Aerul mirosea uşor a cidru.

— Nu culege nimeni poamele? întrebă Judith.

— Ba da. Nenorocirea e că munca asta îl cam depăşeşte pe grădinar... A îmbătrânit laolaltă cu mătuşa Lavinia şi cu Isobel. O să aibă nevoie de ajutor ca să culeagă merele şi să le înmagazineze pentru iarnă. Am

să discut cu tati. Poate Walter Mudge sau unul dintre băieţii de la fermă ar putea veni într-o zi ca să culeagă cu scara.

Edward păşea înaintea lui Judith, plecându-şi capul pe sub ramurile îndoite de povara fructelor roşii. Deasupra, o mierlă cânta într-un copac. Tupilată în ungherul ei proteguit de crâng, coliba se încălzea la lumina soarelui. Edward urcă treptele, potrivi cheia în broască şi descuie uşa. Judith îl urmă înăuntru.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt, în micul spaţiu dintre cele două paturi cazone. Încă mirosea plăcut a creozot, dar era înăbuşitor de cald, un aer stătut şi îmbâcsit a pustiu, muced şi închis. O uriaşă muscă albastră zbârnâia în jurul felinarului de vânt aninat de grinda transversală din mijloc; într-un colţ era ţesută o enormă pânză de păianjen în care se prinseseră puzderie de musculiţe.

— Uf! La naiba! exclamă Edward şi se repezi să deschidă ferestrele care se deformaseră puţin şi se cereau şi spălate. Musca-albastră ieşi bâzâind la aer liber.

— Ce facem cu pânza de păianjen? întrebă Judith.

— O înlăturăm.

— Cu ce?

Edward răscoli în dulapul portocaliu şi scoase la iveală o perie mică şi un făraş vechi.

— Din când în când, îi spuse el, trebuie să măturăm podeaua. Şi Judith îl urmărea din priviri, strâmbând din nas dezgustată, în timp ce el îndepărtă cu îndemânare păienjenişul plin de năpăstuitele-i victime şi scutură totul în făraş, ca apoi să iasă pe uşă şi să azvârle conţinutul în iarbă. Reîntorcându-se, o întrebă:

— Altceva?

— Cred că asta-i tot. Nici urmă de şoareci. Nici cuiburi de păsări. Nici vreo gaură în scânduri. Poate doar ferestrele trebuie spălate.

— Asta o să fie treaba ta într-o bună zi, când n-ai nimic mai bun de făcut. Edward puse făraşul şi peria la loc şi se aşeză pe marginea unuia dintre paturi. Te poţi juca de-a menajul.

— Aşa obişnuiai şi tu în copilărie? Judith se instală şi ea pe celălalt pat, cu faţa spre Edward, de partea astălaltă a spaţiului îngust. S-ar fi părut că purtau o conversaţie în cabina unui vapor sau într-un compartiment de tren de clasa a treia. Aici, vreau să zic, la colibă.

— Nu era nimic neînsemnat, ci făceam numai lucruri utile, focuri de tabără şi tot dichisul. Curăţam cartofi şi găteam cele mai greţoase bucate dar care, dintr-un anume motiv, aveau un gust nemaipomenit. Cârnaţi, cotlete de miel şi macrouri proaspete, dacă prinsesem ceva peşte. Eram însă bucătari neajutoraţi. Nu nimeream niciodată bucatele prea bine, mâncarea era fie crudă, fie arsă scrum.

— Ce altceva mai făceaţi?

— Nimic deosebit. Distracţii inocente. Cel mai mult ne plăcea să dormim pe întuneric, cu uşa şi ferestrele deschise, şi ascultam zgomotele serii. Câteodată, se lăsa al naibii de frig. Într-o noapte, s-a iscat o furtună...

Edward era atât de aproape, încât Judith s-ar fi putut întinde uşor ca să-l mângâie pe obraz. Pielea îi era catifelată şi arămie, braţele acoperite cu peri fini, aurii, ochii la fel de albaştri ca şi cămaşa din bumbac, şuviţa de păr blond căzută pe frunte. Judith şedea amuţită, îmbrăţişându-l cu privirea, nu rostea o vorbă, desfătându-se cu frumuseţea lui, ascultându-i glasul.

— Fulgerele spintecau văzduhul. Un vas naufragiase în acea noapte, dincolo de promontoriul Land's End, şi văzând vâlvătăi care brăzdau cerul, am crezut că erau comete...

— Ce ciudat...

Ochii lor se întâlniră.

— Dragă Judith, grăi el, eşti foarte atrăgătoare. Ştii asta? Şi realmente ţi-am dus dorul.

— Oh, Edward...

— Nu glumesc. Vorbesc cât se poate de serios. Şi găsesc că e de-a dreptul încântător să stăm aici, împreună, neînconjuraţi de o hoardă de oameni.

— Am ceva să-ţi spun, rosti Judith.

Expresia feţei lui se modifică subtil.

— Important?

— Cred că da, pentru mine.

— Ce este?

— Păi... e vorba despre Billy Fawcett.

— Bătrânul libidinos! Să nu-mi spui că a dat din nou semne de viaţă!

— Nu. A dispărut. S-a sfârşit cu el pentru totdeauna.

— Explică-te, te rog.

— Ai avut dreptate. Mi-ai zis că am nevoie de un catalizator şi s-a întâmplat aievea. Totul s-a schimbat.

— Spune-mi cu de-amănuntul.

Aşa că Judith îi povesti despre Ellie şi despre experienţa ei oribilă din sala de cinematograf. Despre confesiunea acesteia, însoţită de lacrimi, în prezenţa soţilor Warren. Despre furia domnului Warren şi despre demersurile ulterioare de la secţia de poliţie pentru a-l acuza pe Billy Fawcett de purtare indecentă şi de hărţuirea sexuală a unei minore.

— Toate au durat o veşnicie. Roţile birocraţiei se învârt foarte încet. Dar s-a făcut.

— Bravo ţie! Era şi timpul. Sodomist nenorocit! Ce o să se întâmple acum?

— Presupun că procesul o să fie judecat de tribunalul din Bodmin...

— Între timp, el fierbe de teamă. Măcar şi lucrul ăsta e de-ajuns ca să-şi ţină mâinile departe de fetele nevinovate.

— Edward, toată povestea m-a făcut să mă simt foarte puternică. Sunt mai realistă. Nu-mi mai e frică de nimic.

Edward zâmbi.

— În cazul ăsta... El întinse braţele, o cuprinse pe după umeri, se aplecă de-a curmezişul micului spaţiu ce-i despărţea şi o sărută pe gură. Un sărut uşor care deveni iute pătimaş, dar de această dată Judith nici nu se trase înapoi, nici nu-l respinse, fiindcă tot ce-şi dorea era să-l lase să facă orice voia şi, când îşi întredeschise gura, simţi cum o scânteie electrică îi întârâta dulce fiecare nerv şi cum întreg trupul i se trezea la viaţă.

Edward se săltă în picioare, o înlănţui cu braţele, ridicând-o binişor, şi o lungi în pat. Se aşeză şi el alături, îi potrivi pernele sub cap şi-i mângâie părul. Apoi, începu să-i descheie cu blândeţe micii nasturi perlaţi ai rochiei din bumbac.

— Edward... Glasul ei nu mai era decât o şoaptă.

— Dragostea nu se opreşte aici. Ăsta-i doar începutul...

— Eu niciodată...

— Nu, ştiu. Dar eu da. Am mai făcut amor înainte şi o să-ţi arăt. Îi scoase rochia cu gingăşie şi apoi

sutienul alb din satin şi Judith îşi simţi pe sânii goi aerul răcoros. Edward îşi plecă uşor capul şi-şi îngropă faţa în pielea-i mătăsoasă. Ea nu fu câtuşi de puţin înspăimântată, ci doar împăcată sufleteşte şi totodată aţâţată; apucându-i capul între mâini, îl privi ţintă în ochi.

— Te iubesc, Edward, vreau să ştii asta acum... Şi după aceea nu mai fu nici timpul, nici prilejul, nici nevoia de a mai spune altceva.

*

Un zumzet îi lovi auzul. Nu era muscoiul albastru, ci un bărzăun îmbătat de nectarul florilor. Judith deschise ochii şi-l privi cum se înalţă greoi până la tavanul înclinat, ricoşează apoi în zbor şi se agaţă, în cele din urmă, de unul dintre geamurile prăfuite.

Judith prinse a se mişca. Alături, pe patul îngust, stătea întins Edward, cuprinzându-i mijlocul cu braţul, în timp ce ea îşi rezema capul de umărul lui. Îşi întoarse faţa spre el; ochii lui strălucitori erau deschişi şi uimitor de aproape, astfel încât ea putea distinge în fiecare iris tot atâtea nuanţe de albastru câte ar fi deosebit în undele mării.

— E-n ordine? întrebă Edward foarte încet, cu blândeţe.

Judith încuviinţă.

— Nu eşti nici zdrobită, nici învineţită, nici vătămată?

Ea clătină din cap.

— Ai fost excepţională.

Judith surâse.

— Cum te simţi acum?

— Somnoroasă.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui gol, simţindu-i coastele şi muşchii pe sub pielea bronzată de soare.

— Ce oră e?

Edward ridică braţul să se uite la ceasul de mână.

— Trei şi jumătate.

— S-a făcut aşa de târziu.

— Târziu pentru ce?

— Credeam că stăm aici doar de câteva minute.

— După cum ar înclina Mary Millyway să zică, timpul zboară când ţi-l petreci într-un mod plăcut. Edward oftă din adânc. Poate ar trebui să pornim din loc. Ceilalţi ne aşteaptă la picniç, altminteri or să ne pună o mie de întrebări iscoditoare, incomode.

— Da, aşa e. Ştiu asta.

Edward o sărută.

— Mai poţi lenevi puţin. Nu suntem aşa de grăbiţi. Ridică-ţi capul şi lasă-mă slobod. Mi s-a pus un cârcel.

Ceea ce Judith şi făcu, iar el se desprinse şi se sculă în picioare, cu spatele la ea, îşi trase cămaşa şi indispensabilii, apoi pantalonii, vârându-şi în brăcinar poalele cămăşii; se încheie la prohab şi-şi strânse cureaua de piele. În livadă, dincolo de uşa deschisă, o boare adia printre crengile merilor şi umbrele acestora tremurau pe pereţii de lemn ai colibei. Judith auzi cântecul mierlei şi ţipetele îndepărtate ale pescăruşilor iar, la distanţă, huruitul unei maşini ce cobora pufăind dealul din Rosemullion. Atunci, Edward o părăsi şi ieşi pe uşă, scotocindu-se în buzunarul pantalonilor după ţigări şi brichetă. Judith se răsuci pe o parte şi-l urmări din priviri: îşi aprinse ţigareta şi se rezemă cu umerii de stâlpul de lemn al micii verande, şi ea gândi că imaginea lui arăta aidoma unei ilustraţii la o povestire

de Somerset Maugham cu acțiunea localizată în cadrul exotic al peninsulei Malacca. Într-o ținută dezordonată și încântător de decadentă, cu picioarele goale și părul zbârlit, pufăind din țigară. În orice clipă, o fecioară ciocolatie, purtând un sarong, răsări-va din junglă, încolăcindu-se seducător în brațele lui și murmurându-i cuvinte de dragoste.

Edward! Judith putea simți zâmbetul care-i luneca pe față. Acum, nu mai exista cale de întoarcere. Făcuseră și pasul final și el fusese minunat de delicat, posedând-o în cel mai desăvârșit mod, aprins până la incandescență de dorință. Erau o pereche! Un cuplu! Cândva, undeva, se vor căsători și vor fi împreună pentru totdeauna. În această privință nu încăpea nici urmă de îndoială și perspectiva îi stârnea un simțământ plăcut al contopirii și al continuității. Dintr-un anume motiv, gândul la ritualurile sociale impuse de o atare situație - cererea în căsătorie, logodna, nunta - nu-i trecuseră niciodată prin minte. Ele erau pur și simplu rânduieli convenționale, neimportante și aproape inutile, fiindcă se simțea, asemeni păgânilor, ca și cum ea și Edward s-ar fi legat prin jurământ de credință.

Judith căscă, se ridică în capul oaselor și întinse mâna după veșminte; chiloții, sutienul și rochia din bumbac fură recuperate de pe podea. Se îmbrăcă iute, își încheie nasturii și se gândi să-și aranjeze părul, dar nu avea pieptene. Terminându-și țigara, Edward azvârli chiștocul, apoi se întoarse la ea și se așeză din nou pe pat. Se priveau drept în față, întocmai cum se priviseră în urmă cu o oră, pare-se acum o veșnicie, ca și când s-ar fi scurs de atunci o viață întreagă. Judith tăcea. Grăi, după un timp, Edward:

— Ar trebui realmente să plecăm acum. Dar ea nu voia încă să se clintească. Avea atâtea să-i spună.

— Te iubesc cu adevărat, Edward. Ăsta e lucrul cel mai important. Socot că te-am iubit dintotdeauna. Era minunat să fie în stare să rostească aceste cuvinte, să înceteze de-acum înainte a mai fi timidă sau rezervată. Tot ce mi-am dorit a devenit aievea dintr-o dată. Nu-mi pot imagina să mai iubesc cândva un altul.

— Dar o să ţi se-ntâmple.

— Oh, nu. Nu înţelegi. N-aş putea nicicând.

— Ba da. Ba da, ai să vezi, repetă el. Vorbea cu blândeţe. Eşti o femeie matură acum. Nu mai eşti o copilă, nici chiar adolescentă. Ai optsprezece ani. Toată viaţa ţi se aşterne înainte. Ăsta-i doar începutul.

— Ştiu. De a-ţi aparţine, de a fi cu tine. Edward clătină din cap.

— Nu, nu cu mine...

Confuzie totală.

— Dar...

— Ascultă-mă bine. Nu înseamnă că nu ţin enorm la tine. Protegùitor. Tandru. Toate lucrurile astea. Toate cuvintele potrivite. Toate sentimentele cuvenite. Dar ele sunt valabile acum. În această clipă, în această după-amiază. Nu-s tocmai efemere, după cum, de bună seamă, n-or să dăinuie de-a pururi.

Judith asculta neîncrezătoare, buimăcită de cele auzite. Edward nu ştia ce spune. Nu-şi dădea seama ce face. Certitudinea plăcută de a fi iubită, mai presus de orice, pe vecie, i se scurse uşor din suflet, aşa cum trece apa prin ciur. Cum de nu simţea şi el la fel ca ea? Cum de nu realiza ceea ce ea ştia fără putinţă de tăgadă? Că-şi aparţineau unul altuia. Că destinele lor erau pe veci legate.

Dar acum... Era mai mult decât putea îndura. Judith căuta cu frenezie fisuri în argumentaţia lui, motive pentru scuzele şi cruzimea lui.

— Ştiu ce este. E vorba de război. O să înceapă conflictul şi tu trebuie să pleci pe front şi să lupţi în Forţa Aeriană Regală. Şi s-ar putea să fii ucis şi deci nu vrei să mă laşi singură...

— Războiul n-are nimic de-a face cu asta, o întrerupse Edward. Indiferent dacă o să fie sau nu război, am de trăit o viaţă întreagă înainte să renunţ la libertate, să-mi iau obligaţii faţă de o singură persoană. Să-mi înjghebez o familie, să am copii. Să preiau administrarea moşiei Nancherrow de la tata. N-am împlinit încă nici douăzeci şi doi de ani. N-aş putea ajunge la o hotărâre pe termen lung chiar dacă cineva mi-ar pune pistolul în ceafă. Poate o să mă căsătoresc într-o bună zi, dar nu înainte de douăzeci şi cinci de ani şi, până atunci, tu o să-ţi urmezi propriul drum, o să decizi singură în ce te priveşte şi o să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi. Edward îi surâse încurajator. Singapore! Pleci în Singapore. Probabil o să te măriţi cu un taipan putred de bogat şi o să duci o viaţă de lux, înconjurată de toate avuţiile Orientului, servită de slujitori cu pas uşor. Edward părea un adult care încearcă să îmbuneze cu vorbe dulci un copil ursuz şi să-i readucă buna dispoziţie. Şi gândeşte-te doar la călătoria pe mare. Nu-mi închipui că o să ajungi nici măcar până la Canalul Suez fără să primeşti cel puţin o duzină de cereri în căsătorie...

Vorbea numai bazaconii. Judith îşi pierdu răbdarea şi îi reteză vorba scurt.

— Nu glumi, Edward, fiindcă nu-i câtuşi de puţin amuzant.

— Probabil că nu, zise el strâmbând din nas. Bat din buze pentru că îmi repugnă să te rănesc în vreun fel.

— Ceea ce vrei să spui este că nu mă iubeşti.

— Ba da.

— Nu aşa cum te iubesc eu.

— Poate nu. Aşa cum ţi-am spus deja, mă simt ridicol de protector faţă de tine, de parcă aş fi răspunzător pentru fericirea ta. Ca şi când ai fi Loveday, deşi nu eşti sora mea. Dar te-am văzut crescând, ne-am obişnuit cu prezenţa ta la Nancherrow şi ai făcut parte din familie toţi anii ăştia. Incidentul cu mizerabilul de Billy Fawcett mi-a lămurit miezul lucrurilor. Cât de singuratică eşti, cât de vulnerabilă. Am simţit că mi se încrâncenează carnea gândindu-mă că eşti traumatizată de nenorocitul ăla de bătrân. Nu puteam suporta să ţi se întâmple iarăşi...

În sfârşit, Judith începu să se dumirească.

— Deci, de-aia te-ai culcat cu mine. Ai făcut dragoste cu mine.

— Voiam să alung fantoma lui pentru totdeauna. Trebuia să fiu eu acela care să te-ajute să-ţi pierzi dulcea feciorie şi nu vreun bădăran voinic şi incompetent care ţi-ar fi provocat suferinţe şi ţi-ar fi distrus orice plăcere sexuală.

— Tu ai fost animat de simţăminte pline de bunăvoinţă. Mă compătimeşti. Mi-ai făcut un mare serviciu. O faptă bună. Judith realiză că o durea capul. Simţea durerea fizică de parcă globii ochilor îi erau scrijelaţi, şi tâmplele îi zvâcneau. Un serviciu prietenesc, încheie ea cu amărăciune.

— Dragă Judith, să nu-ţi închipui niciodată asta. Cel puţin, acordă-mi circumstanţa atenuantă că te iubesc cu cele mai bune intenţii.

Dar asta nu era de-ajuns. Şi nu va fi nicicând. Judith îşi plecă ochii, ferindu-şi privirea. Picioarele ei erau încă goale. Se aplecă, îşi luă sandalele şi se încălţă, strângându-şi cataramele.

— Se pare că m-am făcut de râs. Dar, pesemne, nu-i deloc surprinzător.

— Sigur că nu. Nu-i vorba de asta. Nu e ridicol să iubeşti. Ci este doar lipsit de sens să-ţi dăruieşti toată dragostea persoanei nepotrivite. Eu nu sunt potrivit pentru tine. Tu ai nevoie de cineva diferit. Un bărbat matur care să-ţi ofere toate lucrurile minunate pe care le meriţi din plin şi care pe mine nu mă rabdă inima să ţi le promit vreodată.

— Aş dori să-mi fi spus lucrurile astea înainte.

— Înainte, n-ar fi fost relevante.

— Vorbeşti ca un avocat.

— Eşti furioasă.

Judith îşi întoarse faţa spre el.

— Păi, la ce altceva te-aşteptai? Ochii o dureau, îi ardeau de lacrimi nevărsate. Edward văzu şi-i spuse cu oarecare panică:

— Nu plânge.

— Nu plâng deloc.

— N-aş suporta. M-ai face să mă simt ca un nemernic.

— Deci, ce se-ntâmplă acum?

Edward ridică din umeri.

— Rămânem prieteni. Nimic nu se schimbă.

— Pur şi simplu continuăm ca şi până acum? Comportându-ne cu tact şi admiţând că nu trebuie s-o mâhnim pe Diana? Aşa cum am mai făcut şi înainte. Nu ştiu dacă pot, Edward.

El stătea tăcut. După un timp, îşi vârî picioarele

goale în pantofi şi începu să-şi încheie şireturile. Apoi, se duse să închidă şi să zăvorească ferestrele. Bărzăunul zburase. Judith se sculă şi ea în picioare. Edward se îndreptă spre uşă şi rămase în prag, aşteptând ca ea să iasă înaintea lui. Când Judith ajunse în dreptul lui, o opri apucând-o de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Ea îl privi în ochi şi Edward spuse:

— Încearcă să înţelegi.

— Înţeleg perfect. Dar asta nu uşurează situaţia.

— Nimic nu s-a schimbat.

Iar Judith gândi că aceasta era probabil cea mai stupidă şi mincinoasă vorbă pe care o auzise vreodată din gura unui bărbat. Se smuci din strânsoare şi năvăli afară, în livadă, alergând prin iarbă, plecându-şi capul pe sub crengile copacilor şi dorindu-şi să nu izbucnească în plâns.

În spatele ei, Edward închise şi încuie uşa cu grijă. "Ceea ce s-a făcut, nu mai poate fi desfăcut. Totul s-a isprăvit".

Se reîntoarseră la Nancherrow într-o tăcere împietrită care nu era nici dureroasă, nici prietenoasă. Ceva la mijloc. Neîndoios, nu era momentul propice pentru o conversaţie banală, iar durerea de cap a lui Judith căpătase asemenea proporţii încât se simţea incapabilă de orice efort, oricât de neînsemnat. Începea să-i vină greaţă şi halucinaţii ciudate îi vânturau pe dinaintea ochilor. Nu avusese niciodată o migrenă, dar fetele de la şcoală suferiseră câteodată din această pricină şi încercaseră să-i descrie simptomele. Se întrebă dacă îi dogora cumva capul dintr-un început de migrenă, însă pesemne nu era vorba despre aşa ceva, fiindcă astfel de metehne grele cereau mult timp, câteodată zile întregi până se manifestau, şi durerea ei o pălise din senin ca o lovitură de ciocan.

Cu strângere de inimă, se gândi la următoarea etapă a acestei zile nesfârşite. Ajungeau acasă şi apoi porneau iarăşi la drum pentru a se alătura grupului strâns la picnic pe ţărmul golfuleţului; coborând prin grădină, trecând prin tunelul ţesut de revent, traversând cariera de piatră; apărând pe creasta stâncilor şi văzându-i de sus pe ceilalţi instalaţi la popas pe obişnuitul stei. Trupuri bronzate de soare, unse cu ulei, prosoape strălucitoare aşternute peste tot, pălării de pai şi straie abandonate şi lăsate să zacă unde fuseseră azvârlite. Glasuri răstite şi pleoscăit şi împroşcături cu apă la plonjarea cuiva de pe stâncă în mare. Şi, mai presus de toate, scânteierea luminii şi luciul inexorabil al mării şi al cerului.

Era mai mult decât putea îndura. Pe când se apropiau de conac, Judith răsuflă adânc şi spuse:

— Nu cred că vreau să merg la golfuleţ.

— Trebuie să vii. Vocea lui Edward era tăioasă şi necruţătoare. Doar ştii că ne aşteaptă.

— Mă doare capul...

— Oh, Judith... Credea, de bună seamă, că era un pretext invocat de ea pentru a se justifica.

— E adevărul adevărat. Mă ustură ochii, văd năluci nedesluşite, îmi plesneşte capul şi mi-e greaţă.

— Realmente? Acum, Edward părea îngrijorat. Se întoarse să se uite la ea. Trebuie să recunosc, arăţi cam palidă. De ce n-ai spus aşa?

— Îţi spun acum.

— Când te-a apucat?

— Cu puţin în urmă, fu tot ce putu să îngaime.

— Îmi pare rău. Era sincer, plin de căinţă. Biată Judith! În cazul ăsta, când ajungem, urcă în cameră, ia o aspirină sau altceva şi lungeşte-te puţin în pat. O să

te simţi cu mult mai bine imediat. Putem merge la golfuleţ mai târziu. Ei n-or să-şi strângă lucrurile până la şapte seara, aşa că mai avem ore întregi la dispoziţie.

— Da. Judith se gândi cu alean la dormitorul ei tihnit, la draperiile trase care stăvileau lumina agresivă, la răcoarea aşternuturilor moi sub trupul ei zvâcnind de durere. Linişte. Solitudine. Un scurt interval de timp în care să-şi recapete demnitatea, să-şi lingă rănile. Poate aşa am să fac. Dar tu nu trebuie să m-aştepţi.

— Nu vreau să te las singură.

— N-o să fiu singură.

— Ba da. Mary a plecat la golfuleţ împreună cu ceilalţi, iar tati, însoţit de domnul Mudge, face obişnuitul tur duminical de inspecţie a fermelor.

— Mai e şi mama ta acolo.

— Ea este bolnavă.

— O să-mi fie bine.

— Dar ai să vii când îţi va trece durerea de cap?

Părea să fie important pentru el. Pentru a scăpa de o discuţie în contradictoriu, Judith îi răspunse:

— Da. Poate când se mai răcoreşte.

— O să-ţi priască mai mult decât orice altceva pe lume să înoţi puţin pe seară. Înotul alungă necazurile şi limpezeşte mintea.

Şi Judith socoti în mintea ei că suna minunat dacă i-ar sta în putinţă. Dar orice ar fi făcut, îşi frământa cugetul cu tot soiul de gânduri şi nu se putea lepăda de povara amintirilor pe care tânjea să le uite.

Erau acasă. Edward trase în faţa uşii deschise, coborâră din maşină şi intrară. Pe măsuţa din mijlocul vestibulului, trona coşul cu merinde, ticsit de cutii din tablă şi termosuri. De asemenea, împăturite grijuliu deasupra, se găseau două prosoape dungate în alb şi

roşu, slipul lui Edward şi costumul de baie al lui Judith. Lângă coş, sub prespapier, se afla un bilet de la Athena:

"Să nu spuneţi că nu ne-am gândit la toate. V-am pregătit şi lucrurile de plajă, ca să nu mai pierdeţi timp. Veniţi imediat. Nu zăboviţi fără rost. Athena".

Edward îl citi cu glas tare.

— Mai bine te-ai duce acolo, spuse Judith.

Vădit încurcat, Edward se simţea vinovat că o lăsa singură. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi fix.

— Eşti sigură că totul o să fie-n regulă?

— Bineînţeles.

— Ai aspirine?

— O să găsesc una. Pleacă, Edward.

Însă el întârzia să se clintească.

— Mă ierţi?

Se purta aidoma unui băieţaş, ofensat de supărarea altei persoane, trebuind să fie liniştit că lumea lui rămăsese intactă.

— Oh, Edward. A fost în egală măsură vina amândurora. Ceea ce era adevărat, dar atât de ruşinos încât îi repugna să mai reflecteze.

Totuşi, asigurările ei părură suficiente pentru Edward.

— Bine. Îi surâse. Nu-mi place să te ştiu necăjită. N-aş suporta gândul că nu mai suntem buni prieteni. Edward o îmbrăţişă, apoi o slobozi din strânsoare, ridică panerul greu de pe masă şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse din mers pentru ultima oară.

— O să te aştept, îi spuse el.

Judith simţi din nou că îi izvorăsc lacrimi prosteşti în ochi şi îi fu imposibil să vorbească. Aşa că înclină din cap, dorindu-şi ca el să plece mai repede, şi

Edward se depărtă, ieşi pe uşă, apăru preţ de o clipă ca o siluetă neagră proiectată în lumina soarelui şi apoi dispăru. Zgomotul paşilor lui pe aleea prunduită se stinse încet-încet şi muri în după-amiaza fierbinte, molatică, de duminică.

Judith rămase pironită locului, în casa pustie şi tăcută. Nici un sunet. Doar ticăitul leneş al pendulei vechi şi înalte care se afla la picioarele scării. Văzu că era patru şi un sfert. Toată lumea plecase, se împrăştiase. Numai ea singură sălăşluia pe acolo şi sus, la etaj, bolnava probabil adormită în patul somptuos, cu Pekoe cuibărit alături.

Se duse spre scară, intenţionând să-şi croiască drum spre dormitor, dar, dintr-un anume motiv, se simţi prea sleită de puteri şi se prăbuşi pe treapta de jos, rezemându-şi fruntea de balustrada rece din lemn. Acum, lacrimile i se înşirau pe obraji şi următorul lucru de care fu conştientă era că plângea şi suspina ca un copil. Desigur, nu conta, nefiind nici o fiinţă prin preajmă care s-o audă. Îi venea ca o mare uşurare să se lasă pradă disperării şi să-şi verse amarul. Din ochi îi şiroiau lacrimi, nasul îi curgea şi, bineînţeles, nu avea batistă, aşa că îşi şterse ochii plânşi de poalele rochiei, în care nu-şi putea sufla însă şi nasul...

În acel moment, auzi zgomot de paşi repezi de-a lungul palierului de la etaj. Persoana se opri în dreptul scării.

— Judith?

Mary Millyway! Judith îngheţă, tocmai când scotea un suspin adânc şi înăbuşit.

— Ce faci acolo?

Ştergându-şi lacrimile cu frenezie, Judith nu fu în stare să îngâne nici un răspuns.

Mary cobora la parter.

— Credeam că v-aţi întors amândoi de-o veşnicie şi aţi plecat spre golfuleţ cu câteva ore în urmă. Şi, apoi, de la fereastra din camera copiilor, l-am văzut pe Edward străbătând grădina de unul singur. Doamna Boscawen se simte bine, nu-i aşa? Glasul lui Mary deveni încolţit de nelinişte. Nu s-a întâmplat nimic grav, nu?

Ajungând în dreptul lui Judith, Mary îşi sprijini mâna de umărul ei. Asemeni unui puşti smiorcăit, Judith îşi şterse nasul cu dosul palmei. Clătină din cap.

— Nu, totu-i în ordine.

— N-aţi stat prea mult la ea? N-aţi obosit-o cumva?

— Nu.

— Atunci, de ce aţi zăbovit atât?

— Ne-am dus la colibă ca să curăţăm pânzele de păianjen.

— Dar ce-i cu lacrimile astea? Mary se aşeză pe treaptă lângă Judith şi o cuprinse pe după umeri. Hai, spune-i lui Mary. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-a... m-a apucat o durere de cap. N-am vrut să merg la golfuleţ. Numai atunci îşi întoarse Judith faţa spre Mary. Îi văzu chipul familiar, pistruiat, şi citi în privirile ei bunătate şi îngrijorare. Ai o batistă, nu-i aşa, Mary?

— Desigur. Şi îndată fu scoasă una la iveală din buzunarul uniformei cu dungi a lui Mary, iar Judith, recunoscătoare, îşi suflă nasul. Se simţi mult mai bine după ce-şi curmă smiorcăielile.

— Credeam că aveai intenţia să te duci la golfuleţ împreună cu ceilalţi, spuse ea.

— Nu, n-am mai plecat. Nu voiam s-o las pe doamna Carey-Lewis de una singură, în caz că avea nevoie

de ceva. Acum, ce e de făcut cu durerea asta de cap? Stând aici ca un sac cu cărbuni, în mod sigur n-o să scapi de ea. Ce-ar fi să urcăm în camera copiilor şi să-ţi caut o doctorie în dulap? Apoi, ne instalăm comod şi bem în tihnă o ceaşcă de ceai. Tocmai mă gândeam să pun ibricul pe foc...

Mângâietoarea prezenţă a lui Mary, aura ei de normalitate şi bun simţ erau un soi de balsam liniştitor. Mary se ridică, o ajută şi pe Judith şi o conduse pe scări până în camera copiilor. O aşeză acolo într-un colţ al vechii canapele şi se duse să tragă puţin draperia aşa încât lumina soarelui să n-o orbească. Apoi, dispăru în baia alăturată şi se reîntoarse cu un pahar cu apă şi două tablete.

— Înghite-le acum şi, cât ai bate din palme, o să-ţi fie mai bine. Stai liniştită până pregătesc eu ceaiul.

Ascultătoare, Judith luă pilulele şi le dădu repede pe gât cu apa rece şi limpede. Se rezemă pe spate, închise ochii şi simţi o adiere de vânt pătrunzând pe fereastra deschisă, ca şi miresmele reconfortante de rufărie călcată, de biscuiţi dulci şi de trandafiri pe care Mary îi culesese şi-i aranjase într-un vas alb cu desene albastre şi-i pusese în mijlocul mesei. Mâinile lui Judith se încleştaseră pe batista lui Mary cu putere de parcă micul petic de pânză ar fi fost un soi de talisman.

Mary reveni curând, purtând pe o tăviţă ceainicul, ceşti şi farfurioare. Judith se clinti puţin din loc, dar Mary îi spuse:

— Nu te mişca. O să pun tava pe taburetul ăsta. Apoi, îşi trase vechiul ei scaun şi se instală comod cu spatele la fereastră. Nu există nimic mai bun pe lume, când eşti amărât, decât o ceaşcă de ceai. Ţi-a venit ciclul menstrual, nu-i aşa?

Judith ar fi putut minţi cu un răspuns afirmativ şi ar fi fost o scuză perfectă, dar nu o înşelase niciodată pe Mary şi nici măcar acum nu-i era aminte s-o facă.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Când a început?

— Cândva... în după-amiaza asta. Judith luă cu o mână uşor stăpânită de tremur ceaşca aburindă care zăngăni puţin. Mulţumesc, Mary. Eşti o sfântă. Mă bucur că nu te-ai dus la golfuleţ. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

— Nu cred, spuse Mary, că te-am văzut vreodată bocind aşa.

— Probabil că nu...

Sorbea câte o înghiţitură din ceaiul fierbinte, uimitor de tonifiant.

— Ceva s-a întâmplat, nu-i aşa? Judith îi aruncă o privire, însă Mary se concentra să-şi toarne o ceaşcă de ceai pentru ea însăşi.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu sunt proastă. Vă cunosc pe toţi copiii cum îmi cunosc podul palmei. N-ai plânge în van, de ţi se rupe inima de milă, de parcă ai fi pierdut ce ţi-e mai scump pe lume.

— Nu ştiu... dacă vreau să vorbesc despre asta.

— Dacă e să spui cuiva, poţi foarte bine să-mi spui mie. Să ştii că am ochi, Judith, te-am văzut crescând. M-am temut dintotdeauna că asta s-ar putea întâmpla.

— Ce să se întâmple?

— Este vorba de Edward, nu-i aşa?

Judith îşi ridică privirea şi nu desluşi nici curiozitate, nici dezaprobare pe chipul lui Mary. Nici nu o va judeca, nici nu o va blama. Văzuse prea multe în viaţă

şi îi cunoştea pe copiii Carey-Lewis, cu farmecul şi defectele lor, mai bine decât oricine altcineva.

— Da, e vorba despre Edward, răspunse ea. Uşurarea de a recunoaşte acest lucru, de a spune pe şleau şi răspicat, era imensă.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu?

— Era aproape imposibil să nu-l îndrăgeşti.

— V-aţi certat?

— Nu, n-a fost o ceartă, ci doar un soi de neînţelegere.

— Aţi discutat problema pe toate feţele, nu-i aşa?

— Aşa socot. Dar tot ce-am descoperit este că nu simţim în acelaşi mod. Vezi, gândeam că-i just să-i mărturisesc ceea ce simt. Credeam că am trecut de faza de a ne făţărnici. Însă m-am înşelat cumplit şi, în final, mi-am dat seama că m-am făcut de râs...

— Să nu începi acum să plângi din nou. Mie poţi să-mi spui. Te înţeleg...

Cu oarecare efort, Judith îşi adună puterile şi-şi şterse faţa cu batista boţită. Apoi, mai luă o înghiţitură de ceai.

— Desigur, el nu mă iubeşte. Îi sunt dragă, la fel ca Loveday, dar nu mă vrea pentru totdeauna. Lucrul ăsta... s-a mai întâmplat şi înainte. Crăciunul trecut. Dar eram prea tânără să-i pot face faţă... Am intrat în panică. Şi atunci ne-am ciondănit, însă după aia ne-am împăcat, fiindcă altminteri ar fi fost din cale afară de neplăcut şi de stânjenitor pentru toată lumea. Dar Edward s-a arătat atât de sensibil, a fost gata să uite ce se întâmplase şi să ia totul de la început. Şi totul a fost cum nu se poate mai bine. Dar în după-amiaza asta... Bineînţeles, nu-i putea destăinui lui Mary ce se petrecuse de fapt. Era cu totul intim. Personal şi con-

fidenţial. Chiar şocant. Judith rămase cu privirile pironite în ceaşca de ceai, simţind cum roşeaţa perfidă îi năvălea în obraji.

— De astă dată aţi depăşit oarecum măsura, nu-i aşa?

— S-ar putea zice şi aşa.

— Păi, s-a mai întâmplat şi înainte şi-o să se întâmple din nou. Dar Edward mă mâhneşte. E un tânăr încântător şi ar vrăji şi păsările din copaci, dar nu se gândeşte la ceilalţi, nici la propriu-i viitor. Trece superficial prin viaţă, precum gâsca prin apă. N-am mai văzut niciodată un asemenea băiat, făcându-şi prieteni şi aducându-i acasă, pentru ca apoi să-şi aleagă alţii cât ai zice peşte.

— Ştiu. Presupun că am ştiut dintotdeauna.

— Vrei altă ceaşcă de ceai?

— Într-o clipă.

— Ţi-a mai trecut durerea de cap?

— Da, mi-e puţin mai bine. Ceea ce era adevărat. Dar această uşurare lăsase în urmă un gol de parcă senzaţia de suferinţă fizică îi secătuise mintea. I-am spus lui Edward că o să mă duc la golfuleţ. Mai târziu. Când se răcoreşte.

— Dar nu vrei, aşa-i?

— Nu vreau. Însă n-are nimic de-a face cu starea mea. Pur şi simplu, nu doresc să dau ochii cu ei toţi... Loveday, Athena şi ceilalţi. Nu vreau să se uite lung la mine, să-mi pună întrebări iscoditoare şi să se mire ce s-o fi întâmplat. Nu vreau să mă privească în faţă. Mi-aş dori să pot dispărea ca prin farmec.

Se aşteptase ca Mary să-i replice: "Nu fi aşa prostuţă. N-are nici un rost să dai bir cu fugiţii. Nimeni nu dispare aşa. Nu poţi să te faci nevăzută" Dar ea nu

rosti asemenea vorbe descurajatoare. În schimb, îi spuse:

— Nu cred că-i o idee prea rea.

Judith o privi cu surprindere, dar chipul lui Mary era senin.

— La ce te referi, Mary?

— Unde-i doamna Somerville acum? Mătuşa ta, Biddy?

— Mătuşa Biddy?

— Exact. Unde locuieşte?

— În Devon. Bovey Tracey. În casa ei de acolo.

— O să te duci să stai la ea?

— Da, într-una din zile.

— Ştiu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar cred c-ar trebui să pleci acum.

— Acum?

— Da, chiar acum. În după-amiaza asta.

— Păi, nu pot să spăl putina aşa pur şi simplu...

— Ascultă-mă cu răbdare, draga mea. Cineva trebuie să-ţi spună lucrurile astea şi nu-i nimeni mai nimerit decât mine. Mama ta se află la celălalt capăt al lumii, iar doamna Carey-Lewis, în ciuda bunătăţii ei, nu-i de nici o ispravă în momente de-astea. Cum ţi-am pomenit şi înainte, te-am urmărit crescând şi te cunosc din ziua când Loveday te-a adus aici de la şcoală. Te-am văzut asimilată de familia asta, contopindu-te şi devenind parte a ei şi a fost un lucru minunat. Dar, totodată, extrem de primejdios. Fiindcă ei nu reprezintă familia ta şi, dacă nu eşti grijulie, o să fii în pericol să-ţi pierzi identitatea. Acum, ai optsprezece ani. Cred că a sosit vremea să te desprinzi de ei şi să-ţi urmezi propriul drum. Acum, nu care cumva să socoteşti că vreau să scap de tine. O să-ţi duc dorul nespus de mult

şi nu vreau să te pierd. Numai că trebuie să-ţi afirmi personalitatea cum i se cuvine oricui de drept şi mă tem că dacă ai să trăieşti mult aici, la Nancherrow, n-o să mai fii stăpână pe tine.

— De cât timp ai ajuns la părerea asta?

— De la Crăciunul trecut. Am ghicit atunci că te atrage Edward. M-am rugat la Dumnezeu să nu ţi se-ntâmple asta, fiindcă ştiam cum are să se sfârşească.

— Şi, desigur, ai avut dreptate.

— Nu-mi place să am dreptate. Ştiu doar că aceşti Carey-Lewis sunt un soi de oameni cu caractere puternice. O familie, s-ar putea zice, de conducători înnăscuţi. Te-au prins în mreje şi astfel te-ai pomenit într-o încurcătură emoţională, dar cel mai bun lucru în asemenea momente este să iei taurul de coarne. Să preiei iniţiativa. Dacă nu din alte motive, măcar asta te ajută să-ţi recâştigi demnitatea.

Şi Judith ştia că era absolut adevărat. Fiindcă aproape acelaşi lucru se petrecuse în seara când Billy Fawcett băgase spaima în biata Ellie la cinematograf şi ea, Judith, dominase situaţia şi convinsese pe toată lumea să meargă la secţia de poliţie pentru depunerea plângerii. Iar după aceea, se simţise puternică şi stăpână pe sine, duhul rău al lui Billy Fawcett fiind exorcizat pentru totdeauna.

Mătuşa Biddy. Însăşi ideea de a scăpa de la Nancherrow de Edward şi de toţi ceilalţi, măcar pentru o vreme, i se părea extrem de tentantă. Doar destul timp cât să poată restabili măsura firească a lucrurilor, să-şi dreagă inima frântă şi să-şi încropească o nouă viaţă. Mătuşa Biddy nu-l cunoştea pe Edward. Nu-i va pune întrebări, pur şi simplu va fi încântată să aibă

companie, găsindu-şi astfel scuze pentru una sau două petreceri fără ceremonie.

Însă complicaţiile plecării erau prea numeroase pentru a le face faţă.

— Cum pot s-o iau la sănătoasa? Cum se poate s-o şterg pe ascuns? Fără nici un fel de pretext? Ar fi prea nepoliticos.

— Păi, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să cobori în biroul colonelului şi să-i dai un telefon doamnei Somerville. Ai numărul ei? Perfect! Deci o suni şi o întrebi dacă o deranjează să soseşti astă-seară. Poţi găsi o scuză, dacă vrea să ştie de ce, şi poţi să călătoreşti cu maşina ta. N-o să-ţi ia mai mult de patru ore şi, cu puţin noroc, n-o să fie prea multă circulaţie pe şosea.

— Ce-ar fi să nu fie ea acolo? Sau să nu dorească să vin?

— O să vrea, n-ai grijă. Oricum, îţi plănuiseşi s-o vizitezi, chestiunea este doar că ajungi mai devreme. Şi apoi o să ne folosim de mătuşa Biddy ca motiv pentru plecarea ta. O să spunem o minciună. De pildă, că e suferindă şi singură, s-a îmbolnăvit de gripă sau şi-a rupt piciorul şi are nevoie de îngrijire. Zicem că ea te-a sunat, te-a chemat în ajutor şi ţi s-a părut o situaţie urgentă, aşa că te-ai suit imediat în maşină şi ai pornit la drum.

— Nu mă pricep să mint. Toată lumea are să-şi dea seama că-i o minciună gogonată.

— Nu-i nevoie să le-o spui tu. Eu o să le-o zic. Colonelul nu se întoarce până la cină. El şi domnul Mudge s-au dus să vadă o cireadă de vite pe undeva pe lângă St. Just. Iar Edward, Athena, Loveday şi ceilalţi n-or să revină acasă decât peste vreo oră sau chiar mai bine.

— Deci, vrei să spui... că nu trebuie să-mi iau rămas bun...

— Nu-i nevoie să-i vezi pe nici unul, până când nu te simţi destul de puternică şi pregătită să dai ochii cu ei.

— Totuşi, am să mă întorc aici. O să vin înapoi înainte de-a purcede spre Singapore. Trebuie să-mi iau rămas bun de la colonel şi de la Diana.

— Bineînţeles. Şi noi toţi te vom aştepta cu nerăbdare. Dar chiar acum ţi s-ar pretinde prea mult să te ţii tare după ceea ce s-a întâmplat. Şi, de asemenea, socot că asta-i valabil şi pentru Edward.

— E un soi de catalizator, nu-i aşa?

— Habar n-am ce-i aia un catalizator. Ştiu doar că nu poţi fi decât tu însăţi. La sfârşitul zilei, trebuie să rămâi credincioasă acestui scop.

— Vorbeşti la fel ca domnişoara Catto.

— Şi mai rău, s-ar putea.

Judith zâmbi.

— Şi ce-o să se aleagă de tine, Mary? Şi tu eşti parte a familiei, dar nu cred c-ai fost asimilată de ei încât să-ţi pierzi identitatea.

— E o diferenţă în ceea ce mă priveşte. Eu muncesc pentru ei. Asta-i slujba mea.

— Dar n-ai putea să-i părăseşti niciodată.

Mary izbucni în râs.

— Aşa-ţi închipui? Gândeşti că o să stau aici pe veci, să îmbătrânesc şi să devin inutilă? Să calc rufăria, aşteptând ca Athena să facă un şir de copii, să dădăcesc altă generaţie, nedormind nopţile, schimbând scutece şi omorându-mi timpul cu fleacuri? Şi apoi să mă lovească apoplexia sau altceva şi să mă senilizez? Să devin o povară pe capul altora? Şi să trebuiască să fiu îngrijită? Aşa-mi vezi viitorul?

Judith se simţi uşor stânjenită fiindcă, spre ruşinea ei, era adevărat. O vedea ca slujnică devotată şi servitoare bătrână, stând într-un scaun, înfăşurată în şal, împletind straie din lână pe care nimeni nu avea să le poarte vreodată, aducându-i-se ceşti de ceai şi fiind boscorodită în ascuns pentru că devenise o asemenea pacoste.

— Nu-mi pot imagina că ai să trăieşti în altă parte decât la Nancherrow, spuse Judith.

— Ei bine, te înşeli. Când o să împlinesc şaizeci de ani, ies la pensie şi mă retrag în căsuţa ţărănească de la ferma fratelui meu, lângă Falmouth. Bojdeuca îmi aparţine. Mi-am chivernisit bănuţii şi am cumpărat-o de la el pentru două sute cincizeci de lire. Deci, am să fiu independentă. Aşa o să-mi sfârşesc zilele.

— Oh, Mary, bravo ţie. Dar nu-mi închipui ce-or să se facă fără tine.

— Or să se descurce. Nimeni nu-i de neînlocuit.

— Ei ştiu despre planurile tale?

— Doar colonelul. Când am cumpărat căsuţa, i-am spus. I-am încredinţat acest secret. El a venit şi a examinat locuinţa şi a plătit ca să se facă un releveu.

— Şi doamna Carey-Lewis?

Mary râse şi clătină din cap.

— Nu cred nici măcar o clipă să-i fi mărturisit şi ei colonelul. Vezi tu, o protejează. În toate privinţele. Ca pe un copil. Acum... Mary deveni iarăşi practică. Ne irosim timpul. Stând aici şi pălăvrăgind, moare copilul cu buricul netăiat... Dacă-i vorba că pleci, atunci trebuie să ne punem în mişcare...

— Mă ajuţi să împachetez?

— Mai întâi, dă-i telefon mătuşii tale, spuse Mary. N-are sens să punem carul înaintea boilor.

*

Diana se trezi din somn. Dormise întreaga după-amiază. Pricepu asta de cum deschîse ochii, fiindcă soarele păşise demult dincolo de linia orizontului şi, acum, arunca raze piezişe în fereastra dinspre apus. Lângă ea, Pekoe încă piţotea. Căscă şi se întinse cu poftă, apoi se propti iarăşi în perne, gândindu-se ce minunat ar fi dacă somnul ar putea nu numai să restabilească puterile ci, în acelaşi timp, să şi risipească neliniştile, astfel încât omul să se deştepte cu mintea limpede şi netulburată, la fel de netedă şi pustie ca o plajă spălată şi primenită de fluxul mării.

Dar aşa a fost să fie. Diana se trezise şi toate frământările presante o încolţeau din nou şi reieşiră la iveală. Pur şi simplu o aşteptaseră. Mătuşa Lavinia, restabilită, totuşi încă firavă. Şi războiul gata să izbucnească din clipă în clipă. Când? Nimeni nu ştia. Poate, peste două săptămâni. O săptămână, câteva zile. Buletinele interminabile de ştiri de la radio, ziarele şi titlurile din capul paginilor deveneau, cu fiecare oră, mai grave. Expresia de chin de pe chipul lui Edgar îi sfâşiase inima. El încerca să nu-şi trădeze suferinţa, dar nu reuşea totdeauna. Şi cei tineri. Jeremy, atletic şi viguros, stâlpul de nădejde pe care se sprijinise atâţia ani la rând. Dar, acum, în permisie, înainte de îmbarcare, înrolat în marina regală, deja pregătit să purceadă la drum. El era primul care va pleca, dar, de îndată ce avea să se declare război, toţi ceilalţi urmau să fie mobilizaţi pe linia frontului. Scumpul ei Edward va pilota acele aparate de zbor îngrozitor de primejdioase, chiar destul de periculoase şi fără să se tragă cu tunul asupra lor de către inamicii nemţi. Şi prietenul lui Gus care

era deja ofiţer în regimentul scoţian Gordon. Ei nu se vor mai întoarce niciodată pe meleagurile de vis ale acelui minunat oraş universitar, unde nu aveau altceva de făcut decât să asimileze cunoştinţe şi să se bucure de viaţă. În ce-l privea pe Rupert, soldat de carieră, situaţia se complica fiindcă el şi Athena doreau să se căsătorească, după care va fi trimis cu cal cu tot într-o ţară deşertică neospitalieră, va fi împuşcat, iar Athena va rămâne singură ani şi ani de-a rândul, irosindu-şi tinereţea. Toţi, jeunesse d'or, pierzând ani preţioşi pe care nu-i vor mai retrăi niciodată.

Şi micuţa Loveday! Îndrăgostită pentru prima oară, la şaptesprezece ani, fără speranţa de a înjgheba nici un soi de relaţie cu obiectul visurilor ei feciorelnice. Diana nu-şi putea imagina ce se va petrece cu Loveday. Aruncată în vâltoarea unui alt război cumplit, era imposibil să-şi închipuie cum va reacţiona Loveday. Dar, la urma urmei, fiica ei fusese totdeauna imprevizibilă.

Diana se mişcă şi se întoarse să se uite la micul ceas de aur aşezat pe noptieră. Era patru şi jumătate. Se prăpădea de poftă după o ceaşcă de ceai, dar n-o lăsa inima să sune şi s-o cheme pe doamna Nettlebed, care să vină târşâindu-şi picioarele umflate pe scara de serviciu. Totodată, Diana se plictisea. Poate ar trebui să se scoale din pat... Dacă şi-ar putea încorda puterile, s-ar ridica, s-ar îmbăia, s-ar îmbrăca şi ar coborî în salon. Jeremy îi spusese să rămână în pat, dar el nu-şi putea imagina cât se plictisise ea de lâncezit.

Cineva ciocăni în tăblia uşii.

— Cine e?

Clanţa fu apăsată uşor şi uşa întredeschisă.

— Eu sunt, Judith. Te-ai trezit?

— Da.

— Nu te deranjez?

— Câtuşi de puţin. Tocmai mă gândeam cât de plictisită sunt. Chiar simt nevoia să vorbesc cu cineva.

Judith intră, închise uşa, străbătu încăperea de-a curmezişul şi se aşeză pe marginea patului Dianei. Aceasta arăta foarte îngrijită şi dichisită, într-o bluză albă cu guler împodobit cu horbote şi într-o fustă din bumbac învârstată cu dungi dalbe şi albastre. Părul îi era netezit, de curând periat, şi îşi încinsese mijlocul subţire cu o cingătoare din piele roşu-intens.

— Cum te simţi acum? o întrebă Judith.

— Oh, mult mai bine. Sunt doar toropită.

— Ai dormit?

— Toată după-amiaza. Diana îşi încreţi fruntea. De ce nu eşti la golfuleţ împreună cu ceilalţi?

— Am avut o durere de cap. Edward s-a dus singur.

— E din pricina căldurii. Ce mai face mătuşa Lavinia?

— A fost minunată. Am stat la taifas. Într-adevăr, este uimitoare, ştiind prin ce-a trecut.

— Crezi că o să mai fie în stare să facă tot ce făcea mai înainte?

— Desigur. Judith ezită o clipă, apoi continuă. Diana, trebuie să-ţi spun ceva. Să-ţi explic un lucru. Sunt nevoită să plec imediat. Chiar acum.

Diana fu luată prin surprindere.

— Să pleci? Dar, draga mea, de ce?

— Este destul de complicat. Tocmai beam ceaiul cu Mary, când a sunat telefonul...

— Nu l-am auzit.

— Bănuiesc că dormeai. Era mătuşa mea Biddy.

Biddy Somerville. S-a îmbolnăvit de gripă, unchiul Bob şi Ned sunt duşi amândoi în largul mării, iar ea este de una singură. Acum, nu mai are pe nimeni să-i ţină de urât, doar o menajeră cu ziua care vine pe bicicletă din Bovey Tracey. În orice caz, a fost un soi de strigăt de ajutor şi ea m-a rugat dacă pot să mă duc acolo, s-o îngrijesc. Doctorul ei spune că n-ar trebui să stea singură.

— Scumpa mea, ce veste groaznică! Biata femeie! Vrei s-o chemi să vină aici, la noi?

— Oh, eşti foarte drăguţă, dar nu cred că ar suporta călătoria. Bag seamă că trebuie să plec. Oricum, mai devreme sau mai târziu aveam de gând să-i fac o vizită. Deci nu contează dacă plec acum.

— Ce fată bună eşti!

Judith surâse. Şi atunci Dianei îi trecu prin minte că fata arăta îngrozitor de obosită. Ochii ei frumoşi erau înfundaţi în orbite şi încercănaţi, iar rujul strălucitor îi accentua paloarea obrajilor. Sărmana copilă, poate suferise de durere de cap, dar Diana se întrebă, preţ de-o clipită, ce anume pricinuise această indispoziţie. Ar trebui s-o descoasă cu încetul, ştia bine, să-şi manifeste îngrijorarea maternă, însă, în starea ei din acel moment, nu se simţea destul de puternică să înfrunte şi alte probleme, să fie dispusă la confidenţe. Totodată, exista posibilitatea ca suferinţa lui Judith să aibă legătură cu Edward şi, măcar numai din acest motiv, era mai bine să nu ştie nimic. În plus, la urma urmelor, oricât de mult o iubea pe Judith, ea nu era copilul ei şi, deocamdată, Diana avea destule pe cap, căznindu-se să se împace cu nesiguranţa viitorului propriilor copii.

— Sigur că trebuie să pleci dacă are atâta nevoie de tine, spuse ea într-un târziu. Cum o să ajungi acolo?

— Îmi iau maşina.

— Ai să conduci cu atenţie, nu-i aşa?

— Desigur.

— Când porneşti la drum?

— Chiar acum. Mary m-a ajutat să-mi pun lucrurile în valiză. Presupun că n-o să stau acolo prea mult timp. Am să mă întorc, dacă se poate, fiindcă vreau să vă văd pe toţi înainte de plecarea spre Singapore.

— Bineînţeles că te-aşteptăm cu drag.

— Şi o să-i explici tu colonelului în locul meu?

— Uitasem că n-o să te întâlneşti cu el. Şi nici cu ceilalţi. Ce oribil că trebuie să pleci fără să-ţi iei rămas bun de la toţi. Nu poţi să cobori până la golfuleţ măcar o clipă înainte să te sui în maşină?

— N-am timp. O să le spui tu la revedere din partea mea.

— Aşa am să fac, dar ştiu că or să fie cu toţii teribil de mâhniţi.

— Îmi pare rău. Mă bucur că mă înţelegi.

— Oh, draga mea, nu-i vina ta. Judith se ridică, se aplecă şi o sărută pe Diana pe obraz.

— Ne despărţim doar pentru puţin timp, spuse ea.

— În cazul ăsta, n-o să ne luăm rămas bun. Ci doar au revoir.

— Au revoir.

— Drum bun. Judith îi zâmbi, se întoarse şi păşi spre uşă. Pe când părăsea odaia, Diana o strigă:

— Judith!

— Ce este?

— Mary e prin preajmă?

— Da.

— Spune-i că Pekoe trebuie să iasă oleacă prin grădină ca să-şi facă nevoile. Şi roag-o să fie o sfântă şi să-mi aducă o ceaşcă de ceai.

Judith închise uşa în urma ei şi străbătu coridorul până la camera copiilor. Mary o aştepta, stând cocoţată pe prichiciul ferestrei şi privind în grădină. Când Judith îi rosti numele, se întoarse şi apoi sări drept în picioare.

— Ai văzut-o pe doamna Carey-Lewis?

— Da. Era trează. I-am spus minciuna. Totul a mers bine. Nu mi-a pus nici o întrebare... M-a rugat să-ţi zic că trebuie să-l scoţi pe Pekoe afară ca să-şi facă nevoile şi, dacă eşti drăguţă, să-i duci o ceaşcă de ceai.

Mary râni larg.

— Nu se mai termină niciodată, nu-i aşa?

— M-aş fi simţit realmente vinovată să părăsesc Nancherrow fără să-mi iau rămas bun de la ea.

— Da, nu s-ar fi cuvenit. Deci, asta e. Acum, a venit timpul să porneşti la drum. Vin cu tine să te conduc...

Dar Judith o opri.

— Nu, te rog. N-aş putea suporta. Aş începe din nou să plâng.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Bine. La revedere, atunci. Se îmbrăţişară cu dragoste, strângându-se tare în braţe. Bagă de seamă, e doar pentru scurtă vreme. O să ne revedem curând. Ţinem legătura. Acum, ai grijă cum conduci.

— Bineînţeles.

— Ai destulă benzină, nu? Este un garaj în Penzance, lângă gară, deschis în fiecare duminică.

— O să umplu rezervorul acolo.

— Şi bani? Ai suficienţi bani peşin?

— Zece lire. Mai mult decât îmi trebuie.

— Nu te întrista din cauza lui Edward, îi spuse Mary. Nu privi în urmă, nu lăsa pe nimeni să-ţi frângă inima. Eşti prea tânără şi mult prea drăguţă pentru asta.

— Nu-ţi fă griji, o să-mi fie bine.

Judith o părăsi pe Mary, rămasă singură şi oarecum în greu impas, în mijlocul coridorului, şi coborî scara în goană. Îşi scosese deja maşina din garaj şi Mary îi pusese valiza pe bancheta din spate. Se aşeză la volan, porni motorul şi ambreie. Roţile se rostogoleau pe aleea cu pietriş, scoţând un ţipăt ascuţit. Era o adevărată agonie să nu plângă, dar izbuti să se abţină. Îşi spuse în gând: "Nu-i pentru totdeauna", dar nu simţea astfel. Şi deodată, versurile unui poem îi răsăriră în minte şi-şi aminti de mama ei, citindu-i-le, cu mult timp în urmă, când era doar o fetiţă şi trăia la Colombo.

"Grădinii vechi şi casei dragi,
Livezilor cu meri şi fragi,
Imaşului unde zburdam,
Pe când de griji noi nu ştiam..."

Judith se uită în oglinda retrovizoare şi văzu acolo, încadrată, în miniatură, imaginea reflectată a conacului Nancherrow, scăldat în lumina soarelui, îndepărtându-se, devenind din ce în ce mai mică.

"... Tăpşanelor
Şi luncilor,
La revedere, tuturor,
Căluţului

Şi grajdului
Şi leagănului de sub nuc,
La revedere... eu mă duc..."

Şi îşi reaminti când venise aici pentru prima dată, în Bentley-ul Dianei, şi privise casa, grădinile şi marea îndepărtată, fiind cucerită pe dată de aceste meleaguri, îndrăgostindu-se de ele. Şi ştiu că se va întoarce, dar totodată îşi dădu seama că Nancherrow, aşa cum îl cunoscuse ea, nu va mai fi nicicând la fel. Apoi, ramurile arborilor întunecară zarea, conacul pieri în urmă ca vraja unui vis, Edward dispăru din viaţa ei şi Judith deveni iarăşi singură...

Rosamunde Pilcher

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ

Un roman al adolescenței la răscolitoarea întîlnire cu vârsta majoratului, moment de cumpănă din existența zbuciumată a unei tinere în căutarea nu lipsită de încercări dureroase a dragostei, a binecuvântatei vieți de familie, a căldurii acelui cămin după care tânjim toți numindu-l cu recunoștință și evlavie „acasă".

ISBN 973-9139-83-3

Ilustraţia copertei: **ADRIANA BELLU**

COMING HOME by *ROSAMUNDE PILCHER*

Copyright © 1995 by Rosamunde Pilcher
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

ROSAMUNDE PILCHER

GOLGOTA
întoarcerii acasă

Traducerea: ILEANA CULCEA

**

Editura Vivaldi
București, 1997

Valoarea timbrului literar se virează în contul UNIUNII SCRIITORILOR nr. 45101032, BCR, Filiala sector 1 BUCUREŞTI

Partea a doua.

1939

Casa lui Biddy Somerville, cocoţată pe dealul care străjuia orăşelul Bovey Tracey, se numea Upper Bickley. Anul construcţiei, 1820, era gravat în buiandrugul de deasupra uşii din faţă, aşa încât clădirea era destul de veche, solid zidită din piatră, tencuită şi văruită, cu acoperiş din plăci de ardezie şi hornuri înalte. Înăuntru, tavanele erau joase, iar podelele se curbaseră oarecum şi scârţâiau. Uşile nu se închideau bine şi stăteau uşor crăpate. La parter se aflau bucătăria, sufrageria, salonul şi vestibulul. Un dulap imens fusese transformat într-un fel de toaletă unde se agăţau hainele şi se înghesuiau cizmele de cauciuc, disputându-şi spaţiul larg cu o colecţie de puşti, undiţe, tolbe de vânat şi cângi pentru peşte. La etaj erau trei dormitoare şi o sală de baie, iar mai sus, la ultimul cat, o mansardă mucezită şi ticsită cu sipete marinăreşti, fotografii vechi, uniforme militare de marină, roase de molii, jocuri de cuburi şi trenuleţe ale lui Ned, demult abandonate şi uitate, dar pe care Biddy nu se îndura să le arunce la gunoi.

Se ajungea la casă venind pe un drum îngust, abrupt şi întortocheat ce străbătea comitatul Devonshire, cu adevărat incert şi impracticabil iarna, iar intrarea se făcea pe o poartă ţărănească totdeauna deschisă.

Dincolo de portal, o cale de acces pietruită ducea spre uşa situată în spatele casei. Grădina nu era prea mare. Câteva brazde de iarbă la faţadă, răzoare modeste de flori, şi, mai departe, nişte acareturi utile, o mică parcelă cu legume şi o pajişte verde unde se întindeau rufele la uscat. Apoi, pe povârnişul dealului, un padoc unde fostul proprietar îşi crescuse poneii. Pe creastă, se întindeau o dumbravă de pini zveltţi şi un zid de hotar din piatră, iar dincolo de hat începea un podiş vast, Dartmoor, pârloagă înecată în mocirlă, acoperită cu buruieni, iarbă-neagră şi ferigi, deşirându-se până la linia orizontului crenelat de vârfuri stâncoase, melancolice, care pluteau în aerul neclintit. Pe timp de iarnă, poneii sălbatici, în căutare de nutreţ, îşi croiau câteodată drum până la zidul din piatră şi Biddy se milostivea de bietele creaturi miţoase dându-le fân. Iarna, vântul şuiera, gemea şi urla cea mai mare parte a timpului şi ţărmul de mare era învăluit în ploaie şi ceaţă, dar vara, în zilele senine, se deschidea de acolo o privelişte spectaculoasă către sud-vest, deasupra acoperişurilor cenuşii, îngrămădite unul într-altul, ale micului oraş, până spre câmpurile verzi şi gardurile vii ale gospodăriilor ţărăneşti dinspre Torbay şi apele lucitoare ale Canalului Mânecii.

Dovedind o oarecare doză de curaj, soţii Somerville cumpăraseră Upper Bickley într-o stare de ruină totală. Casa stătuse goală timp de patru ani, după decesul bătrânei doamne care locuise acolo jumătate de secol, întrucât cei patru copii ai ei, adulţi în toată firea, ciondănindu-se şi învrăjbindu-se, nu se putură hotărî ce să facă cu acea proprietate. În ultimă instanţă, interveni un avocat onest care, exasperat, ceru familiei cârcotaşe să nu-i mai irosească timpul,

să-şi asume răspunderile şi să facă un efort pentru a-şi redobândi luciditatea şi, în cele din urmă, le smulse încuviinţarea să scoată casa la vânzare. Soţii Somerville, deplasându-se cu maşina de la Plymouth, pentru a examina proprietatea, realizară că preţul cerut era ridicol de mic şi se repeziră să accepte oferta ca să nu scape chilipirul din mână. Urmă atunci inevitabilul hiat al restaurării. Zidari, electricieni, instalatori, tencuitori şi tâmplari începură să-şi târşâie ciubotele prin odăile vechi, uitară să-şi aducă unelte vitale pentru reamenajarea casei, bătură cuie enorme de zidărie prin ţevile ascunse, lipiră tapetul cu susul în jos şi proptiră capătul scării mobile de geamul ferestrei boltite de lângă rampa şirului de trepte. Biddy îşi petrecu vremea terorizându-i şi mânându-i cu şoşele şi momele, servindu-i alternativ cu ceşti de ceai, beştelindu-i şi spunându-le verde în faţă părerea sa. Totuşi, într-un final, Bob declară Upper Bickley mai mult sau mai puţin în regulă, camioanele şi furgonetele ieşiră huruind pe poartă pentru ultima oară şi ea se mută în noua locuinţă.

Era primul cămin pe care îl avea în proprietate şi i se părea atât de diferit de traiul din cvartalul destinat ofiţerilor de marină, încât dură oarecare timp până se desprinse cu această noutate. Biddy nu fusese niciodată o gospodină pricepută sau o menajeră prea harnică, încât o părăsiră atât doamna Cleese cât şi Hobbs – oamenii destoinici din zilele petrecute la Keyham Terrace. Doamna Cleese plecase fiindcă nu-i plăcea să stea la ţară, nu putea suferi mirosul fetid de bălegar, nu se încredea defel în vaci şi preferase să rămână la Plymouth. Şi Hobbs o luase din loc întrucât fusese scos la pensie cu forţa de către măriţii lui stăpâni şi aproape

imediat după aceea se stinsese din viaţă. Asistând din datorie la înmormântarea lui, Biddy jură că-i auzise bocancii scârţâind pe când Hobbs trecuse în lumea celor veşnice, înălţându-se la ceruri.

Trebuia să găsească alţi slujitori. La Upper Bickley nu era suficient spaţiu să găzduiască vreun servitor şi oricum Biddy nu dorea să stea sub acelaşi acoperiş cu o persoană străină. În schimb, năimi în slujbă două femei de prin partea locului care veneau în fiecare zi, una să gătească, iar cealaltă să deretice. Ele soseau în tandem la ora opt dimineaţa şi plecau la douăsprezece. Doamna Lapford era bucătăreasa şi doamna Dagg menajera. Soţul doamnei Dagg, Bill, era plugar şi lucra pământul cu doi cai puternici, la o fermă din apropiere, dar îşi făcea apariţia sâmbetele şi în serile de vară pentru a trebălui oleacă în grădina lui Biddy. Era greu de spus care dintre ei amândoi ştia mai puţin despre cultivarea florilor şi a zarzavaturilor, însă Bill se arăta destul de priceput la săpat şi plivit, şi, desigur, putea face rost de cantităţi mari de bălegar. Dacă nu pentru altceva, măcar trandafirii îmbobociţi se deschideau sub îngrijirea lui.

Despovărată de treburile casnice, Biddy se lăsă absorbită de vâltoarea vieţii mondene. Nu intenţiona să-şi petreacă zilele aranjând flori, făcând gem, împletind ciorapi sau mergând cu autobuzul în mici excursii împreună cu asociaţiile locale de femei, cu atât mai mult cu cât găsirea altor distracţii nu constituia nici o problemă. Avea deja un cerc larg de prieteni din marina militară care locuiau în apropiere şi în scurtă vreme legă relaţii sociale şi se împrieteni cu un număr de familii vechi de boiernaşi ce-şi aveau reşedinţa în

conace moştenite din generaţie în generaţie, dăinuind din timpuri străvechi, înconjurate de acri întregi de pământ. Noii-veniţi nu pătrundeau cu uşurinţă pe uşile acestor case impresionante, dar apartenenţa la Marina Regală făcea ca oricine să devină persona grata[1] şi ospitalitatea era generoasă. Biddy era invitată în societatea doamnelor distinse la prânzuri urmate de o după-amiază de bridge sau de mah-jongg[2]. Bob era poftit la partide de vânătoare de fazani sau la pescuit. Împreună, luau parte la banchete festive şi dineuri oficiale, la concursuri hipice mai puţin formale şi la campionate locale de tenis. Sociabili şi amuzanţi, ei erau de asemenea scrupuloşi şi darnici în ceea ce priveşte răsplătirea ospitalităţii altora şi, astfel, cât ai clipi din ochi, se pomeniră primiţi şi trataţi bine, se simţiră ca acasă, acceptaţi fără rezerve.

August 1939 – şi Biddy era mulţumită. Singurul nor care întuneca orizontul senin al vieţii sale era ameninţarea obscură a războiului.

Duminică seară; era nouă şi jumătate acum şi Biddy şedea lângă fereastra deschisă din salon, privind cum umbrele înserării se aştern peste întinderea grădinii, lumina stingându-se încet-încet pe bolta cerului. O aştepta pe Judith. Bob fusese acasă în weekend, dar ime-

[1] Persona grata – (lb.lat.) – Expresie din limbajul diplomatic intrat şi în vorbirea curentă pentru a desemna o persoană binevenită, simpatizată sau dorită.

[2] Mah-jongg – Joc chinezesc de societate, pentru patru persoane, cu 144 de piese din ceramică, adoptat şi în Europa şi America. Se aseamănă cu dominoul.

diat după ceai pornise la drum cu maşina înapoi spre Devonport. Nu trebuise neapărat să plece, însă, în acele vremuri tulburi, el devenea acru şi ţâfnos dacă stătea departe de cazarmă mai mult de o zi, simţind nevoia să fie la datorie în eventualitatea că s-ar fi dat vreun semnal de importanţă vitală, reclamându-i numaidecât atenţia şi, în consecinţă, trecerea neîntârziată la acţiune.

Aşadar, Biddy era singură. Dar nu chiar cu desăvârşire singură, fiindcă la picioarele ei stătea tolănită o căţea; un collie[1] cu pete pe alocuri, cu o faţă nostimă, jumătate neagră, jumătate albă. Părul îi era lăţos şi des, coada stufoasă ca un măturoi, şi se numea Morag. Era câinele lui Ned, un animal vagabond, rătăcit de turmă, pe care el îl găsise pribegind în preajma docurilor de la Scapa Flow, murdar, jigărit şi sfrijit, mușinând prin lăzile de gunoaie după niscaiva resturi de mâncare. Foarte şocat, Ned îi legase un capăt de sfoară în jurul gâtului şi o dusese la secţia de poliţie din localitate, dar nimeni nu reclamase pierderea unui câine şi pe el nu-l lăsase inima s-o abandoneze acolo, aşa că porniseră din nou la drum, năpăstuitul collie mergând alături de el, legat de zgarda improvizată. Fiindcă timpul curgea cu grăbire – nu mai rămăsese decât o oră înainte de a trebui să se întoarcă la bordul vasului şi să se prezinte la datorie – Ned opri un taxi şi ceru să fie dus cu câinele la cel mai apropiat cabinet veterinar. Medicul veterinar, un om binevoitor, încuviinţă să ţină câinele peste noapte, să-l spele şi să-l hrănească bine. Aşa că Ned îl lăsă acolo, se urcă din

[1] Collie – câine ciobănesc scoţian.

nou în taxi şi se înapoie la ţanc pe vapor, galopând întins de-a lungul pasarelei ca la un concurs hipic cu obstacole, gata-gata să-l răstoarne la pământ pe ofiţerul de cart.

În ziua următoare, după bună chibzuinţă, Ned înaintă o cerere pentru a obţine o permisie în weekend şi, spre surprinderea lui, aceasta i se acordă. Apoi, telefonă veterinarului care consimţi să mai ţină câinele încă două zile. Vineri, de îndată ce fu liber, Ned îşi recuperă cuţulanul de stână şi, împreună, trecură cu feribotul peste Pentland Firth, iar la Thurso se urcară într-un tren de noapte care mergea spre sud.

În dimineaţa următoare, pe la ora unsprezece, Ned sosi la casa părinţilor săi, pe neaşteptate şi nebărbierit, trăgând câinele ciobănesc după el.

— O cheamă Morag, îi spuse el lui Biddy pe când se înfrupta dintr-o omletă cu slănină, cârnaţi, ciuperci şi roşii. E o căţea scoţiană, deci are un nume scoţian. Mă gândeam că poate sta cu tine.

— Dar, scumpul meu, eu n-am avut niciodată un câine.

— E tocmai timpul potrivit. O să-ţi ţină de urât când tata e plecat. Apropo, unde-i tati acum?

— La vânătoare de fazani.

— Când se întoarce?

— Cam pe la cinci.

— Perfect! O să-l văd atunci. Nu trebuie să plec până mâine dimineaţă.

Biddy îşi îndreptă privirea asupra câinelui. Câinele ei! O strigă pe nume şi Morag se ridică pe labe, parcă îi rânjea larg, şi-şi clătină bucuroasă coada stufoasă. Ochiul de pe jumătatea albă a feţei nu era chiar de aceeaşi culoare cu cel de pe jumătatea neagră şi acest

fapt îi conferea o expresie şugubeaţă, ca şi cum ar fi clipit des.

Biddy îi spuse:

— Eşti o făptură nostimă.

— Te adoră. Pot să afirm cu siguranţă.

Reîntorcându-se de la vânătoare, Bob fu deosebit de încântat să-şi găsească fiul aşteptându-l acasă, aşa încât aproape nu remarcă prezenţa patrupedului. Şi până când să realizeze că Morag avea să fie o fiinţă solid proţăpită în căminul lor, Ned îi şi curăţase puşca, luându-i apa de la moară şi punându-l în situaţia de a nu mai putea ridica obiecţii.

Ceea ce nu însemna totuşi că îndoielile îi erau cu totul risipite.

— N-o să murdărească prin casă, nu-i aşa?

— Sigur că nu, tată. O să-şi facă nevoile în grădină.

— Unde are să doarmă?

— În bucătărie, presupun. O să-i cumpăr un coş din Bovey Tracey. Şi un pled. Şi o zgardă cu lesă. Şi o strachină pentru mâncare. Şi nişte hrană...

Dar, după câte îşi dădea seama Bob, Ned cheltuise deja mult timp şi destui bani pentru Morag, fără a mai pomeni nimic despre onorariul veterinarului şi despre irosirea unui weekend lung şi preţios pentru a-i aduce mamei sale câinele. Gândul la alte cheltuieli suplimentare, toate pe socoteala soldei de sublocotenent a lui Ned, câştigată cu trudă, era mai mult decât putea îndura tatăl lui.

— Nu, o să i le cumpăr eu, rosti Bob. Se uită la ceas. E sâmbătă seara. De-abia mai avem timp să dăm o fugă până la negustorul de articole de fierărie, înainte să se închidă prăvălia. Tu poţi alege efectele personale ale câinelui. Iar eu am să achit nota de plată.

*

Toate astea se întâmplaseră cu două luni în urmă şi acum Biddy aproape că nu-şi putea închipui cum ar decurge viaţa ei fără Morag. Era o creatură dulce şi nepretenţioasă căreia îi plăcea să meargă în plimbări lungi, dar care se simţea absolut fericită să se zbenguie prin grădină, dacă se întâmpla ca Biddy să n-aibă chef de ieşit la plimbare sau prefera să joace bridge cu prietenele ei. În această după-amiază, Morag ratase plimbarea fiindcă, în ciuda vremii frumoase, Bob îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în casă, făcându-şi ordine în hârtiile de pe birou, dereticând prin dulapuri, aruncând hainele uzate sau de prisos. Odată ce duse această treabă la bun sfârşit, Bob îşi îndreptă atenţia spre garaj, unde se simţea serios nevoia unei curăţenii serioase de primăvară. Pentru a se descotorosi de gunoiul rezultat, puse vechiturile pe foc, iar ce nu putu fi ars, ca de pildă coase rupte, canistre vechi de benzină, o tricicletă, o maşină ruginită de tuns gazonul, fu strâns totul grămadă lângă uşa din dos, în aşteptarea gunoierilor.

Implicaţiile acestei activităţi atât de febrile îi erau cum nu se poate mai limpezi lui Biddy. Îşi înţelegea soţul foarte bine şi ştia că neliniştile şi îngrijorarea sa chinuitoare puteau fi înlăturate numai printr-o muncă fizică frenetică. Urmărindu-l din priviri pe fereastra bucătăriei, simţi că i se frânge inima de durere. Îi era clar că Bob nu se mai îndoia de inevitabilitatea războiului şi că acum îşi pregătea nava de luptă înaintea izbucnirii crâncenei bătălii.

Dar, în cele din urmă, nu mai fu nimic de făcut. Bob intră în bucătărie să bea o ceaşcă de ceai reconfortant

şi tocmai şedeau împreună acolo când primiră telefon de la Judith. Biddy se duse să răspundă. Când se întoarse, Bob o întrebă:

— Cine era?

Biddy se aşeză din nou, luă o înghiţitură de ceai, dar care se răcise de tot.

— Judith.

— Ce ţi-a spus?

— Că vrea să vină aici. Acum. Astăzi. Pleacă din Cornwall cu maşina. Zice că o să sosească pe la zece seara.

Bob ridică din sprâncene a nedumerire.

— Despre ce este vorba?

— Habar n-am.

— Cum ţi s-a părut Judith?

— În regulă. Biddy cumpăni o clipă. Avea glasul puţin voalat, uşor tremurător. Înţelegi tu.

— Ţi-a spus de ce vrea să vină?

— Nu, nici un detaliu. A zis că o să-mi explice când ajunge.

— Dădea telefon de la familia Carey-Lewis?

— Da.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Poate s-a certat cu prietena ei, Loveday. Sau şi-a pătat bunul renume.

— Asta nu-i stă lui Judith în fire.

— Nu, nu-i aşa? N-are a face! Indiferent de motiv, ea vine aici. Mă poate ajuta să croiesc draperiile pentru camuflaj. Am cumpărat un balot de bumbac negru, oribil, dar n-am apucat încă să confecţionez perdelele. Judith e mare meşteră la maşina de cusut. Biddy se ridică în picioare ca să deşerte cana de ceai rece în chiuvetă şi apoi îşi turnă infuzie proaspătă din ceainic.

Nădăjduind că avea să i se dea ceva de mâncare, Morag se gudura pe covoraş şi se uita ţintă la Biddy.

— Nu e încă vremea cinei, hrăpăreaţo, îi spuse ea. Căţeluşă scumpă, Judith nu te cunoaşte deocamdată. Nici măcar nu ştie de existenţa ta. Dacă te porţi frumos cu ea, poate o să te scoată la plimbare. Biddy se îndreptă din şale şi se rezemă de marginea chiuvetei. Nu trebuie să-i fac patul fiindcă doamna Dagg a pregătit camera de musafiri vineri dimineaţă. Oricum, Judith urma să vină ca să stea la noi mai târziu şi plănuisem să mergem la Londra ca să cumpărăm îmbrăcăminte pentru Singapore. Deci, până la urmă, e doar o chestiune de devansare a datelor. Biddy întâlni de-a curmezişul mesei privirea soţului ei. Of, Bob, n-are nici un rost să tragem concluzii pripite, să ne neliniştim în privinţa ei. Orice-ar fi, trebuie să aşteptăm şi să vedem.

— Dacă într-adevăr e ceva în neregulă, s-ar putea să nu vrea să-ţi spună.

— Ba nu. O s-o întreb. Noi două suntem în relaţii bune. Oricum, nu pot să mă lupt cu valurile vieţii sau cu nişte simţăminte nemărturisite.

— Fii plină de tact, iubita mea.

— Dragule, sigur că o să fiu. Şi ştii că o ador pe copilă.

Imediat după ora unsprezece seara, timp în care Biddy începuse a da semne de nelinişte, imaginându-şi diverse accidente sau pene de cauciuc şi de benzină, Judith sosi. De la fereastră, Biddy văzu mănunchiul de raze ale farurilor de la maşina care urca dealul şi auzi uruitul motorului. Sări în picioare, părăsi iute odaia, traversând holul şi aprinzând felinarul aninat deasupra intrării principale. Stând în întuneric, în bătaia vântu-

lui, cu Morag la picioare, zări micul Morris trecând prin poarta deschisă.

Farurile fură stinse, portiera deschisă şi Judith coborî.

— Oh, scumpa mea, ce uşurare! Aproape că te şi vedeam moartă de-a binelea. Se îmbrăţişară. A fost o călătorie îngrozitoare?

— Nu prea rea, dar lungă. Şi doar ţi-am spus că ajung aici pe la ora asta.

— Ştiu. Numai că eu mă agit fără rost.

— Ultima porţiune de drum e aşa de întortocheată! La un moment dat, chiar am crezut că m-am rătăcit. Judith îşi coborî privirea. Cine e acolo?

— Morag, căţeaua noastră.

— N-aţi avut niciodată un câine!

— Avem acum. E a lui Ned.

— Ce făptură drăguţă! Bună, Morag. De câtă vreme se află la voi?

— De două luni. Hai, să nu stăm de vorbă aici. Unde-ţi sunt bagajele? Biddy deschise portiera micului Morris şi luă valiza lui Judith de pe bancheta din spate. Asta-i tot?

— Tot ce-mi trebuie.

— Speram că o să rămâi la noi o veşnicie.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Judith, dar glasul ei suna trist. Probabil am să stau mult timp.

Intrară în casă. Biddy zăvorî uşa şi aşeză valiza pe treapta cea mai de jos a scării. În strălucirea destul de rece a luminii din vestibul, şedeau amândouă în picioare şi se uitau una la alta. Judith părea să fie într-o stare bună, hotărî Biddy. Puţin palidă şi cu mult mai slabă decât atunci când Biddy o văzuse ultima oară, dar nu bolnavă. Nici suferindă, nu i se citea pe chip

vreo emoţie grea, nici nu i se desluşea vreun tremur al corpului care să prevestească vreo izbucnire în lacrimi. Dar, poate, înfrunta cu curaj cine ştie ce situaţie neplăcută...

— Unde e unchiul Bob?

— S-a întors la Devonport imediat după ceai. Probabil o să-l vezi în weekend-ul următor. Acum, ce-ai dori? De mâncare? De băut? Îţi pot oferi nişte supă. Judith clătină din cap.

— Doar un pat, spuse ea. Sunt istovită.

— Ai nevoie de o sticlă cu apă fierbinte?

— Nu-mi trebuie nimic. Doar un pat şi o pernă.

— Atunci, du-te sus. Ţi-am pregătit camera obişnuită. Şi nu te scula dis-de-dimineaţă. O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai pe la ora nouă.

— Îmi pare rău, se scuză Judith.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Fiindcă am picat pe capul vostru.

— Oh, nu fi ridicolă. Ne bucurăm totdeauna nespus când vii. (Dar sentimentele, la această oră târzie şi vulnerabilă, trebuiau să fie strunite cu orice preţ. Confidenţele şi confesiunile puteau aştepta până dimineaţă). Acum, hai, pleacă. Du-te la culcare. Şi somn uşor. Dormi pe săturate.

— Aşa am să fac... Judith îşi luă valiza şi începu să urce scările. Biddy o urmărea din priviri. Deodată, se pomeni că se prăpădeşte de dorul lui Bob, dorindu-şi ca el să nu fi fost obligat să plece. În locul prezenţei lui liniştitoare, Biddy îşi turnă un whisky cu sifon şi, ţinând paharul în mână, se duse la bucătărie, o puse pe Morag în coş, încuie uşile, zăvorî ferestrele şi, în cele din urmă, urcă la etaj. De pe palier, observă că uşa de la dormitorul lui Judith era închisă. De afară,

răzbăteau ţipetele unei bufniţe, altminteri toată casa era cufundată în tăcere.

*

A doua zi dimineaţă, nu Biddy fu cea care o trezi din somn pe Judith, ci chiar câinele. În adânca-i letargie, Judith auzi ca prin vis zgomote la uşă: Morag râcâia cu ghearele în tăblia de lemn şi scâncea cu scheunături subţiri şi insistente. Nefiind încă pe deplin dezmeticită, Judith se dădu jos din pat, merse clătinându-se să deschidă uşa, lăsă câinele să intre, închise uşa la loc şi se prăbuşi iarăşi în pat. Aproape numaidecât, adormi din nou. Când, la ora nouă, Biddy o deşteptă din somn, aducându-i ceaşca promisă de ceai, Morag era cuibărită la capătul patului, o povară caldă şi moale la picioarele lui Judith.

— Nu ştiam deloc pe unde o mai fi ajuns, spuse Biddy, aşezând pe noptieră ceaşca de ceai aburind. I-am dat drumul în grădină ca să-şi facă nevoile şi apoi a dispărut. Credeam că a tulit-o să vâneze iepuri, dar se vede treaba că s-a furişat înapoi în casă. Biddy nici n-o mustră pe Morag, nici n-o izgoni din culcuş, ci îi spuse pur şi simplu că-i o căţeluşă isteaţă, şi apoi trase draperiile din creton, lăsând să pătrundă lumina noii zile. (Prima mea zi fără Edward, gândi Judith, şi-şi dori ca ziua asta să nu fi început atât de repede). E puţin înnorat, dar cred că o să se facă timp frumos, cu soare, cu cer limpede. Cum ai dormit?

"Fiecare lucru la momentul potrivit. Asta era singura modalitate de a îndura un asemenea gol lăsat în urmă, insuportabil de chinuitor" Judith se strădui cu un mare efort să se ridice în capul oaselor şi-şi propti per-

nele bătându-le cu pumnii, astfel încât stinghiile de la tăblia patului să n-o împungă în umeri.

— Buştean. Căscă şi îşi dădú la o parte părul de pe faţă. Eram frântă de oboseală.

— Nici nu-i de mirare. Un asemenea drum lung de una singură! Arătai epuizată. Biddy se apropie şi se aşeză pe marginea patului, arcurile scârţâind sub greutatea ei. Purta pantaloni din pânză de in şi o bluză în pătrăţele, de parcă era gata să iasă pe uşă şi să plece la cosit de fân. Părul ei cârlionţat, odinioară atât de negru, prinsese a încărunţi; Biddy se îngrăşase puţin, dar chipul îi era neschimbat, cu ochi strălucitori, rujată pe buze, cu riduri mărunte arătând că pentru ea viaţa n-avusese prea multe zile negre.

— M-am uitat puţin la mica ta maşină, spuse ea. E foarte drăguţă. Pesemne, îţi place la nebunie.

— Da, aşa e. Judith întinse mâna după ceaşca de ceai fierbinte şi foarte tare. Biddy aşteptă o clipă, apoi grăi din nou:

— Vrei să vorbim?

Lui Judith i se strânse inima în piept. Încercă să pună stavilă curiozităţii mătuşă-sii.

— Despre ce anume?

— Să discutăm despre problemele tale personale, la asta mă refer. Ceva s-a întâmplat. Poate te-ai ciondănit cu Loveday? Sau e vorba de altceva cu mult mai serios? Instinctul ager, percepţia lui Biddy, asemeni unui ac, era pe cât de pătrunzătoare, pe atât de dureroase.

— Ce te face să spui asta?

Biddy deveni uşor irascibilă.

— Of, draga mea, nu sunt bătută în cap, să ştii. Şi-apoi, mai sunt şi mamă, pe lângă faptul că-ţi sunt

mătuşă. Nu-mi plac sentimentele ascunse, nici tăcerile încordate, nici bosumflările...

— Nu-s bosumflată...

Biddy o ignoră.

— ...Şi pe deasupra, nici nu-ţi stă în fire să iei decizii impulsive. Prin urmare, spune-mi. Orice-ar fi, indiferent ce a pricinuit plecarea ta precipitată de la familia Carey-Lewis, te asigur că o să înţeleg. Propria-mi viaţă n-a fost nicicând neprihănită. De fapt, e presărată cu pete şi cusururi. Şi ai face mai bine să vorbeşti.

Judith nu răspunse nimic la aceste cuvinte. Îşi sorbea alene ceaiul şi încerca să-şi pună gândurile într-o anumită ordine. Dincolo de fereastră, cerul era învăluit în neguri, dar aerul cald. Micul dormitor, la ani-lumină distanţă de încăperea frumoasă de la Nancherrow, care era doar a ei, părea oarecum înghesuită şi sărăcăcioasă, deşi liniştitor de familiară, fiindcă aici dormea Judith totdeauna pe când stătea la Upper Bickley şi nimic nu se schimbase, nici nu se îmbunătăţise, prin niscaiva redecorări sau remobilări. Draperiile de creton nu se asortau cu covorul în motive ornamentale; cuverturile brodate de pe cele două paturi identice şi alăturate erau galben-pal ca ciuboţica-cucului, iar tapetul era vârstat cu dungi azurii şi albe. Decoraţiunea interioară nu fusese niciodată punctul forte al lui Biddy. Dar un buchet de părăluţe se afla într-un ulcior aşezat pe masa de toaletă şi, deasupra şemineului de modă veche, atârna un tablou înfăţişând un port, cu marea albastră şi cu bărci de pescuit, tocmai bun de privit cu nesaţ înainte de a adormi.

Judith oftă şi întâlni ochii lui Biddy. Mătuşă-sa făcea parte din familie şi nu putea ignora această realitate. Fiind aici, împreună cu ea, Judith se simţea ca şi cum

s-ar fi încălţat cu o pereche veche de papuci după o zi întreagă petrecută în pantofi cu tocuri înalte, dureros de incomozi. Puse ceaşca pe noptieră şi zise:

— Pur şi simplu, m-am făcut de tot râsul şi ocara.

— Cum?

Judith îi povesti cam aproape totul, pornind chiar de la bun început, când Edward venise s-o ia de la pension în acele prime vacanţe de vară şi, isprăvind cu ziua de ieri, când totul se sfârşise, deoarece, convinsă că Edward o iubea la fel de mult cât îl iubea ea, credulă, îi mărturisise sincer dragostea, pentru ca apoi să sufere şocul cumplit şi umilinţa de a fi respinsă.

Judith îi mărturisi lui Biddy aproape totul. Nu-i pomeni totuşi nimic despre Billy Fawcett. În mod obscur, acest fapt avea o oarecare legătură cu un soi de loialitate faţă de draga şi răposata mătuşă Louise. Nici nu recunoscu în prezenţa lui Biddy că, în realitate, ea se culcase cu Edward; se lăsase sedusă şi îşi pierduse de bună voie virginitatea. Biddy nu era uşor de şocat, dar reacţiile adulţilor nu puteau fi niciodată prevăzute cu siguranţă. Experienţa de a fi făcut dragoste cu Edward fusese atât de ameţitor de plăcută încât Judith nu voia, cu nici un chip, să se simtă ruşinată sau plină de remuşcare.

— ...Mai rău era că se strânseseră puhoi de oameni la Nancherrow... Întreaga familie şi mulţi prieteni. O adevărată casă înţesată de lume. Nu puteam suporta gândul ca toţi să mă urmărească din ochi... să ne pândească din priviri pe noi amândoi... fără a-i lăsa să ghicească ce anume s-a întâmplat. Mary Milly Way mi-a sugerat să plec la tine. Mi-a spus că de vreme ce tot aveam de gând să-ţi fac o vizită, puteam foarte bine să vin cu câteva zile mai devreme. Şi, de altfel, n-aveam altceva ce să fac.

— Cum rămâne cu doamna Carey-Lewis?

— Diana? Zace răpusă la pat. De supărare sau de oboseală. Dar chiar dacă n-ar fi fost bolnavă, n-aş fi putut să mă destăinui în faţa ei. E nemaipomenit de drăguţă, însă, oricum, nu este persoana potrivită pentru confidenţe. Şi fiind vorba despre Edward, situaţia era cu atât mai imposibilă. El este unicul ei fiu şi-l iubeşte la nebunie.

— I-ai spus că vii la mine?

— Da.

— Ce scuză ai născocit? Ce motiv?

— I-am zis o minciună gogonată, că ai gripă, eşti singură-singurică şi trebuie să fii îngrijită.

— Sfinte Sisoie! Asta-i bună! murmură încetişor Biddy.

— Din fericire, Diana părea să mă creadă. M-am dus să-mi iau rămas bun de la ea. Nu le-am spus la revedere celorlalţi, fiindcă plecaseră cu toţii la golfuleţ să înoate. Inclusiv Edward. Nici nu mi-am luat rămas bun de la el.

— Poate că aşa-i mai bine.

— Poate că da.

— Şi cât timp o să stai la noi?

Judith îşi muşcă buza de jos.

— Doar pentru puţină vreme. Până când am răgaz să-mi redobândesc stăpânirea de sine. E-n ordine?

— Sper să dureze o veşnicie, fiindcă-mi place să te am aici, lângă mine. Acum, ştii ce cred? Să-ţi spun ceea ce cred? Şi Biddy îi dezvălui lui Judith ce gândea şi rosti lucruri pe care Judith le auzise de mii de ori înainte. Fraze stereotipe, răsuflate, spuse de toată lumea în împrejurări similare, dar, la urma urmei devenite clişee fiindcă toate se dovediră a fi adevărate,

iar şi iar: "Prima iubire este totdeauna aceea care răneşte cel mai tare; lac să fie că broaşte destule! Nu-l vei uita niciodată pe Edward, dar viaţa nu se isprăveşte la optsprezece ani, deoarece de-abia atunci începe. Şi, în fond, timpul le vindecă pe toate. Orice suferinţă trece. Oricât este de copleşitoare durerea care-ţi sfâşie inima, o să-ţi vii totuşi în fire"

Până când Biddy ajunse la această concluzie, Judith aproape zâmbea.

— Ce-i aşa amuzant? o întrebă ea, părând uşor jignită.

— Nimic. Doar că vorbele tale sună ca acele zicale pe care femeile obişnuiau să le brodeze cu cruciuliţe pe pânză şi apoi să-şi atârne păretarele în dormitor.

— Vrei să spui, de pildă: "Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n ţara mea"

— Nu chiar.

— Ce zici de asta?

"Sărutul soarelui ţi-aduce-ndurarea divină
Iar voioşia ţi-o dă al mierlelor cânt,
De inima Domnului eşti mai aproape-ntr-o grădină
Decât oriunde altundeva pe pământ".

Mama agăţase o cusătură cu cuvintele astea de un cui pe peretele toaletei din casa parohială. Era tot ce puteai citi acolo, în afară de slovele imprimate pe o hârtie de ambalaj.

— Asta-i un poem, nu un proverb. Sau un moto. Ştii tu, ca de exemplu "De la mână până la gură, pierde din îmbucătură"

— Tocmai mi-a venit în minte unul şi mai bun. "În vremuri zbuciumate, mai aprig vântul bate" Sună grozav, dar, în realitate, nu înseamnă mare lucru.

Deodată, amândouă izbucniră în râs.

— Oh, Biddy... Judith se aplecă înainte, o cuprinse în braţe pe Biddy, o strânse la piept, o mângâie şi o legănă uşor încoace şi încolo, ca pe un copil gata să adoarmă... eşti o comoară. Îmi pare realmente foarte rău pentru tot.

— Nu te poţi împotrivi iubirii. Şi să nu socoţi că trebuie să fii veselă tot timpul. Puţină tristeţe n-o să te doboare, cu condiţia să ştii despre ce este vorba. Cel mai bun lucru e să-ţi găseşti o ocupaţie. Am de croit şi de cusut toate draperiile pentru camuflaj, şi mai am o listă mare de articole cu care Bob zice că trebuie să ne aprovizionăm, ca de pildă parafină, în caz că începe războiul şi o să fie o criză imediată de produse. Deci, o sumedenie de târguieli. De ce nu faci o baie şi apoi să te-mbraci? Doamna Lapford este în bucătărie, prăjeşte slănina. O să se simtă îngrozitor de jignită dacă nu vii la masă.

Biddy avea dreptate. O preocupare, de preferinţă cât se poate de stupidă, era acum de cea mai mare importanţă. Răul trecuse, totul fusese destăinuit şi nu trebuia să mai fie pomenit iarăşi. Biddy înţelesese.

După o baie bună, îşi scoase câteva haine curate din valiză, coborî la parter şi fu întâmpinată cu căldură de doamna Lapford şi de doamna Dagg, care îi spuseră amândouă cât de minunat arăta şi ce bine era ca ele să primească din nou un musafir în casă. Apoi, Judith luă micul dejun, după care ea şi Biddy mai zăboviră la masa din bucătărie şi întocmiră lista de cumpărături: parafină şi lumânări, becuri electrice, benzină pentru cositoare, cutii de conserve, ace pentru maşina de cusut, papiote de aţă neagră pentru draperiile de camuflaj, şuruburi şi ghinturi pentru fixarea sforilor de tras

la ferestre. Apoi, articole de fiecare zi: hrană pentru Morag, unt şi macaroane, un pui proaspăt şi cartofi, biscuiţi şi pâine. Două sticle de gin, două sticle de whisky, sifon, apă tonică şi trei lămâi.

— Sună de parcă plănuieşti să dai o petrecere.

— Nicidecum. Sunt doar provizii obişnuite. S-ar putea să invităm câteva persoane în weekend, când Bob se întoarce acasă. Acum, trece pe listă şi cartofi prăjiţi şi biscuiţi cu ciocolată.

Odată completată, lista era foarte lungă, Biddy îşi luă portmoneul şi coşul, ieşiră pe uşă, se urcară în maşină şi rulară la vale, pe panta dealului, spre micul oraş.

În acea după-amiază, după ce se înfruptară din prânzul pregătit de doamna Lapford (cotlete de miel şi budincă de orez), o scoaseră pe Morag la plimbare şi, când se înapoiară acasă, prinseră să meşterească la draperiile de camuflaj. În timp ce Judith instala vechea maşină de cusut pe masa din sufragerie, înfăşura aţa pe mosoare şi potrivea un ac nou, mătuşa Biddy măsura ferestrele şi, îngenunchind pe podea, tăia cu foarfeca la dimensiunile corespunzătoare. Bumbacul era negru, ţesut des şi mirosea uşor a tuş chinezesc de desen.

— N-am croit în viaţa mea ceva atât de anost, remarcă Biddy. Sunt bucuroasă că n-am o casă uriaşă, cu duzini de ferestre. Îi înmână lui Judith primele două bucăţi care erau pentru salon: urmau să fie cusute împreună (cu tighel franţuzesc ca întăritură) şi apoi tivite cu bordură lată, pentru a cădea în falduri grele. De îndată ce prima draperie fu terminată, Judith şi Biddy o agăţară de galerie, băgând sfoara prin marginea îndoită a pânzei şi înşurubând micile cârlige de

prindere în rama ferestrei, astfel încât ţesătura de bumbac să atârne aproape de geam.

Odată pusă, draperia arăta oribil, prea voluminoasă ca să nu sară în ochi. Ele se dădură câţiva paşi îndărăt şi scrutară fără entuziasm rezultatul muncii lor. Biddy oftă adânc.

— N-am făcut nicicând ceva atât de neatrăgător sau dezagreabil. Sper doar că or să fie utile.

— Verificăm asta diseară, după ce se lasă întunericul, îi spuse Judith. Tragem draperiile şi apoi perdelele, iar eu ies în grădină să văd dacă răzbate dinăuntru vreo rază de lumină.

— Dacă se observă o crăpătură cât de mică, or să ne bage la închisoare sau or să ne amendeze. Şi e aproape ora la care se serveşte ceaiul, iar noi n-am făcut decât o singură draperie. O să dureze o veşnicie până să le isprăvim şi pe celelalte pentru toată casa.

— Păi, fii recunoscătoare că nu locuieşti la Nancherrow. Acolo, trebuie să fie cam o sută patruzeci şi trei de ferestre.

— Şi cine are să le facă draperiile?

— Nu ştiu. Bănuiesc că Mary Millyway.

— Ghinionul ei, asta-i tot ce pot să spun. Biddy îşi aprinse o ţigară. Hai să ne oprim acum din lucru. Mă duc să pun ibricul pe foc.

Aşa că îngrămădiră iarzii de bumbac negru pe masa din sufragerie, alături de maşina de cusut, abandonându-şi corvoada până a doua zi.

După ceai, Judith şi Morag ieşiră în grădină. Judith plivi buruienile şi apoi culese o strachină de zmeură pentru cină. Mai târziu, unchiul Bob sună la telefon şi, când Biddy termină de vorbit, Judith stătu puţin la taclale cu el.

— Ne vedem sâmbătă, isprăvi el. Spune-i lui Biddy că o să ajung acasă de dimineaţă.

— Zice că o să vină acasă sâmbătă.

Biddy şedea lângă fereastra deschisă, apucându-se, fără tragere de inimă, să migălească la un goblen plin de noduri..

— Lucrez la el de luni de zile, îi spuse ea lui Judith. Nu ştiu de ce-mi pierd vremea cu asta. O să arate groaznic pe speteaza fotoliului. Poate ar fi mai bine să mă ocup numai de tricotat. Scumpa mea, nu aştepţi telefon de la Edward, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Judith.

— Oh, în regulă. Mă gândeam doar. Asta-i cea mai cumplită agonie de pe lume, să aştepţi un telefon. Dar dacă vrei să-l suni tu, ştii că poţi.

— Eşti drăguţă, însă nu vreau. Vezi, n-aş avea nimic să-i spun.

Curând după aceea, Biddy se plictisi de cusut, înfipse acul în canavaua pentru brodat şi o azvârli deoparte. Se uită la ceas, anunţă cu satisfacţie că soarele trecuse de vârful vergii şi se duse să-şi toarne primul whisky stropit cu sifon, din acea seară. Apoi, luându-şi cu ea paharul, urcă la etaj să se îmbăieze. Judith citi ziarul şi, când Biddy reapăru, în rochia albastră ca safirul, încercară noile draperii de camuflaj.

— N-are rost să le tăiem şi pe celelalte până nu suntem sigure că asta e bună, sublinie Judith şi ieşi în grădină, în vreme ce Biddy trase draperiile, apoi perdelele de dantelă şi aprinse lumina.

— Se vede ceva? strigă ea, ridicând vocea ca să se audă până afară.

— Absolut nimic. Nici măcar o licărire. Un adevărat succes. Judith se întoarse în casă, se felicitară pentru

iscusinţa lor, apoi Biddy îşi turnă altă băutură şi Judith merse în bucătărie să încălzească macaroanele cu brânză, pregătite de doamna Lapford, şi să facă o salată. Puse masa în bucătărie, fiindcă sufrageria era încă ticsită cu rămăşiţele celor necesare pentru cusut.

În timpul cinei, la un pahar de vin alb, ele discutară despre Molly şi Jess, precum şi despre plecarea lui Judith în Singapore.

— Te îmbarci pe vas în octombrie, nu-i aşa? N-avem prea mult răgaz. Nu trebuie să amânăm până la Sfântul Aşteaptă târguielile de la Londra. Să fixăm o dată precisă. Putem sta la clubul meu şi poate mergem şi la teatru sau în altă parte. Săptămâna viitoare sau peste două săptămâni. Magazinul Liberty are totdeauna veşminte frumoase şi subţiri din bumbac şi costume de vară, de croazieră, chiar şi în mijlocul iernii. Trebuie să recunosc că nu mă pot abţine să nu te invidiez pentru că scapi din toată această dezolare. Aş pleca şi eu de una singură într-o călătorie cu vaporul, plutind pe Canalul Suez până în Oceanul Indian. Promite-mi că-mi trimiţi un fes din Aden.

După cină, spălară vasele, apoi se înapoiară în salon şi curând sosi timpul pentru ştirile de ora nouă: adăposturi antiaeriene şi saci cu nisip pentru fortificaţii la Londra; trupele naziste în marş forţat; Anthony Eden zburând încoace şi încolo cu avionul, ducând cu sine o misivă oficială din partea guvernului britanic; mobilizarea iminentă a rezerviştilor. Incapabilă să mai suporte măcar o clipă acest val de tristeţe, Biddy întinse mâna şi răsuci butonul aparatului prinzând postul de radio Luxemburg şi deodată încăperea, luminată blând de lămpile suspendate, cu ferestrele deschise înspre grădina înmiresmată şi întunecată, se umplu de vocea lui Richard Tauber:

"Fetele au fost făcute să iubească şi să sărute
Şi cine-s eu să mă-mpotrivesc".

Judith îşi aminti de Edward şi de Crăciunul trecut, ziua în care el se reîntorsese din Elveţia, venise s-o caute şi alergaseră împreună, încărcaţi de pachete, pe străzile cenuşii, în bătaia ploii şi băuseră şampanie în holul hotelului The Mitre. Atât de vie şi neştearsă păstrase în memorie această aducere-aminte, încât Judith auzi deasupra pescăruşii ţipând, alungaţi şi alarmaţi de furtună, văzu luminile din vitrine reflectându-se în pete albe pe caldarâmurile ude şi simţi mirosul mandarinelor şi al crengilor de molid, însăşi esenţa Crăciunului. Şi ştia că totdeauna avea să fie astfel. Oricât de mult se străduia, Edward urma să fie mereu acolo. "Am supravieţuit o zi, îşi spuse în gând. O zi fără el" Şi îi părea doar primul pas într-o călătorie lungă şi obositoare de o mie de mile.

*

Până când Bob Somerville se înapoie la Upper Bickley în următoarea dimineaţă de sâmbătă, se petrecuseră câteva evenimente disparate - unele chiar destul de alarmante.

Morag dispăruse să vâneze prin ţinuturile mlăştinoase şi se reîntoarse cu paisprezece căpuşe înfipte în blana ei deasă, toate trebuind să fie scoase cu multă osteneală: o corvoadă dezgustătoare pentru Biddy, asumată în consecinţă de Judith care văzuse odată cum săvârşea colonelul Carey-Lewis o asemenea operaţie oribilă pe Tigru. Deparazitată, lui Morag i se făcu apoi o baie antiseptică, ceea ce îi displăcu profund, încât, la sfârşit, nu numai căţeluşa era udă leoarcă, ci deopotrivă Biddy şi Judith.

În Austria, la Obersalzberg, Herr Hitler, ţinând generalilor săi un discurs sforăitor, anunţase că distrugerea Poloniei urma să înceapă în câteva zile.

Acceptând să joace bridge o după-amiază întreagă, Biddy plecă la una dintre distinsele sale prietene şi se reîntoarse la cină, plină de voioşie, fiindcă avusese cărţi bune şi câştigase cinci lire şi şase penny.

O veste sinistră, împărtăşită cu mare tam-tam, zgudui lumea, şi anume că naziştii şi ruşii semnaseră un pact de neagresiune. Se părea acum că nimic nu mai putea îndepărta primejdia războiului.

Biddy şi Judith împreună cu soţii Dagg şi Lapford, precum şi cu un număr mare de localnici, se prezentară la şcoală, în sala de întruniri, unde li se distribuiră măşti de gaz. Le cărară acasă cu grijă dar şi în silă, de parcă ar fi fost bombe cu ceas; le puseră la loc sigur sub măsuţa din vestibul şi se rugară cu evlavie să nu li se dea vreodată prilejul să le folosească.

Ivindu-se pe neaşteptate într-o seară caldă şi umedă ca să muncească vreo două ore în grădină, Bill Dagg o încolţi pe Biddy care smulgea lăptuci de pe răzorul de zarzavaturi. Proţăpindu-se în hârleţ, el o antrenă în discuţie şi, în cele din urmă, atacă fondul problemei, anume că partea mai joasă a padocului ar trebui săpată, îngrăşată cu bălegar şi plantată cu cartofi. Biddy îi răspunse că săpatul pământului ar dura zile întregi, că nici nu-i plăceau aşa de mult cartofii şi că preferă să vadă iarba verde a păşunii, însă Bill rămase încăpăţânat şi hotărât să procedeze cum îl tăia capul. La urma urmei, sublinie el, scoţându-şi şapca să se scarpine în creştetul pleşuv, dacă Hitler ăla îşi impunea calea proprie, atunci toată lumea din Anglia urma să piară de foame. "N-are nici un rost să laşi atâta ţarină

în paragină, dacă poate rodi ceva acolo. Şi dacă ai cartofi, apoi nu suferi de foame" După care, Biddy, sătulă până-n gât de atâta pisălogeală, se înduplecă să se lase convinsă, iar Bill, triumfător, se duse să caute un ghem de sfoară groasă cu care să marcheze hotarele noii sale parcele pentru cartofi.

În cele din urmă, Judith împlini sarcina colosal de grea de a tigheli draperiile de camuflaj. Ultima pereche fu pentru camera lui Ned şi Judith merse până acolo ca să le atârne de galerie. Odaia lui Ned era cea mai mică din casă şi el dormea într-un pat de cazarmă, aşezat lângă un scrin din mahon. Perdelele din batist de in aveau culoarea albastru-închis, iar pereţii, văruiţi în alb, erau împodobiţi cu fotografii înrămate, făcute în şcoala pregătitoare şi în anii petrecuţi la Colegiul Naval din Dartmouth. De asemenea, se afla acolo şi un afiş mare, colorat, reprezentând o fată nubilă, pe jumătate despuiată. Ned avea un birou, o lampă, un scaun şi asta era tot, fiindcă nici nu mai rămânea spaţiu pentru alte piese de mobilier. Ca să fixeze cârligele în rama ferestrei, Judith trebui să tragă scaunul şi să se cocoaţe pe el, iar când draperiile negre fură agăţate şi ea se întoarse să coboare, zări pe neaşteptate vechiul ursuleţ din pluş al lui Ned, ros de molii, cu un singur ochi, rămas fără puful blăniţei, pe perna de pe patul cazon. Semnificaţia ursului de jucărie, în comparaţie cu blonda nurlie şi pieptoasă din afiş, era teribil de înduioşătoare. Judith stătu neclintită acolo, la capătul patului, şi se gândi la Ned Somerville, ceea ce produse o adevărată răsturnare, făcând-o să-şi abată total gândurile de la Edward Carey-Lewis. Şi îşi reaminti de vremurile bune petrecute împreună cu Ned şi nădăjdui că nu va trece prea mult timp până când îl va revedea, fiindcă Ned îi era aproape ca un frate.

De la parter, se auzi strigătul lui Biddy:

— Judith!

— Sunt aici.

— Mi-ai văzut cumva foarfeca de grădină?

— Nu, dar vin s-o căutăm.

Judith coborî de pe scaun, îl puse la loc lângă birou şi ieşi din odaia lui Ned, închizând uşa binişor.

*

Sâmbătă, douăzeci şi şase august. Deplasându-se cu maşina de la Devonport la Upper Bickley, Bob Somerville ajunse acasă chiar înainte de amiază. La huruitul roţilor ce urcau dealul, Biddy îşi lăsă baltă treaba (curăţa o conopidă, fiindcă doamna Lapford nu venea în weekend-uri) şi ieşi afară pe uşa din faţă, sub bătaia razelor de soare, ca să-l întâmpine, tocmai când el cobora din maşină, ostenit şi cam neîngrijit, deşi era în uniforma militară. Capela, cu frunzele aurii de stejar, îi era îndesată pe frunte, iar tunica arăta atât de veche, încât îi atârna şleampăt în jurul trupului robust; cele patru trese din fire aurii, prinse pe postav purpuriu, cu însemnele de inginer-ofiţer, se uzaseră şi îşi pierduseră luciul. Bob trase cu putere de pe locul pasagerului valiza boţită din piele şi servieta, şi, astfel încărcat, se apropie să-şi sărute soţia.

— M-am temut că n-ai să reuşeşti să vii, îi spuse Biddy.

— Iată-mă aici.

— Totu-i atât de îngrozitor. Mă gândeam că pe-acolo domneşte deja panica.

— Aşa şi e. Încontinuu. Dar voiam să vă văd pe amândouă.

Biddy îşi petrecu braţul pe sub al lui şi împreună intrară în casă. La piciorul scării, îl întrebă:

— Vrei să bei ceva?

Bob clătină din cap:

— Mai târziu, Biddy. Întâi, mă duc sus să-mi scot hainele astea nesuferite şi să le arunc cât colo. Asta ar trebui să m-ajute să mă simt iarăşi eu însumi. Miroase bine aici. Ce avem la prânz?

— Tocană irlandeză.

— Delicios!

Întrucât draperiile de camuflaj fuseseră isprăvite şi maşina de cusut pusă la loc, ele reveniseră în sufragerie, după ce, timp de o săptămână mâncaseră în bucătărie. Judith pusese deja masa şi, când Bob coborî la parter, îmbrăcat în pantaloni vechi de catifea reiată şi într-o cămaşă curată, lejeră, decolorată, ea se repezi să-i iasă în întâmpinare, primind o îmbrăţişare straşnică şi drăgăstoasă. Biddy îşi scoase iute şorţul şi merseră cu toţii în grădina din faţa casei, se aşezară la soare şi îşi sorbiră băuturile. Bob luă o bere, Judith un pahar cu cidru, iar Biddy obişnuitu-i gin cu apă tonică. Bob întrebă ce se mai întâmplase şi ele îi povestiră despre parcela cu cartofi a lui Bill Dagg şi despre căpuşele lui Morag. (Nu-i pomeniră nimic de măştile de gaz sau de tratatul ruso-german). Iar Bob trase câinele aproape de el, îl mângâie pe cap şi îi spuse că era o căţeluşă prostănacă şi murdară, iar Morag se gudură în jurul lui, sărind şi rânjind.

Bob se rezemă de speteaza scaunului şi-şi întoarse faţa spre soare. Făcând un zgomot asemeni unui bâzâit ca de albină, un aeroplan străbătea încet cerul. Îl urmări din priviri cum zboară, o jucărie argintie suspendată în timp şi-n spaţiu.

— Sper că în weekend-ul ăsta nici nu primim oaspeţi, nici nu facem vizite, spuse el.

— Doar o sindrofie cu băutură astă-seară, îi răspunse Biddy. Aici. Asta-i tot. Numai cu vechii prieteni.

— Cine?

— Familiile Barking şi Thornton. Nu-i nevoie să faci un efort monden prea mare. Ea şovăi o clipă. Dar dacă vrei, o să-i contramandez pe invitaţi. Or să înţeleagă. Mă gândeam doar că avem nevoie cu toţii de puţină bună dispoziţie.

— Nu, nu-i contramanda. Mi-ar plăcea să-i văd. Avionul dispăru treptat-treptat din câmpul vizual, plutind în depărtările înalte, dincolo de un nor vaporos. Asta-i tot? stărui Bob.

— Absolut tot.

— Când vin?

— La şase şi jumătate.

El cumpăni o clipă, apoi întrebă:

— De ce să n-o poftim la noi şi pe domnişoara Lang?

Judith îşi încreţi fruntea. Cunoştea, din vizitele anterioare, atât familia Barking, cât şi familia Thornton. Soţii Barking lucraseră în marină, se pensionaseră şi se stabiliseră în Newton Ferrars, unde îşi cumpăraseră o căsuţă cu acces la mare şi cală de lansare pentru barca lor cu vele. De îndată ce începeau ostilităţile, James Barking avea să fie rechemat în serviciu militar activ. Biddy ştia acest lucru, de fapt unul dintre motivele pentru care îi invitase. Soţii Thornton, Robert şi Emily locuiau în Exeter. El era avocat consultant şi, de asemenea, căpitan în batalionul de rezervişti din regimentul comitatului Devonshire. Emily Thornton era una dintre prietenele de bridge şi de tenis ale lui Biddy.

Dar domnişoara Lang...

— Cine-i domnişoara Lang? întrebă Judith.

— O fată bătrână, funcţionară de stat la pensie, care a venit să se stabilească aici, îi răspunse Biddy. Are o căsuţă din piatră la marginea oraşului, cu o uşă vopsită în galben, chiar la caldarâm, şi cu o grădină încântătoare în spatele casei. Bob s-a amorezat luleă de ea.

— Nu m-am amorezat de ea, protestă Bob împăciuitor. Pur şi simplu, o găsesc grozav de inteligentă şi de interesantă.

— Câţi ani are? întrebă Judith.

Biddy ridică uşor din umeri.

— Oh, bănuiesc că vreo şaizeci şi cinci. E foarte cochetă, zveltă şi ageră. Am întâlnit-o la un dejun la familia Morrison, cam cu trei luni în urmă. Biddy zăbovi o clipă, gândindu-se la domnişoara Lang. Ai perfectă dreptate, Bob, rosti ea apoi. Ar trebui s-o chem şi pe ea. Aşa am să şi fac. Nu socoţi că-i lipsit de bună-cuviinţă s-o invităm în ultimul moment?

— Nu cred că e genul de femeie care să se ofenseze cu uşurinţă.

— Şi n-o să se simtă puţin intimidată sau de trop[1] împreună cu noi toţi care suntem prieteni atât de vechi?

— Dragă Biddy, tu eşti o gazdă prea bună ca să permiţi să se-ntâmple una ca asta. În plus, nu-mi închipui că domnişoara Lang să fi fost depăşită vreodată de o anume situaţie. Ea pare să-şi fi petrecut viaţa organizând conferinţe internaţionale, asistând la întrunirile Ligii Naţiunilor şi lucrând la ambasadele din

[1] De trop (lb.fr.) - de prisos.

Paris şi Washington. N-o văd deloc rămânând fără glas din pricina câtorva provinciali din Devonshire.

— Am zărit-o alaltăieri şi ar fi trebuit s-o invit atunci. Dar eram în sala şcolii când am primit măştile de gaz şi ea stătea la altă coadă şi, oricum, nu era tocmai momentul potrivit pentru aranjamente mondene.

— Du-te şi sun-o acum.

Aşa că Biddy intră în casă, îi dădu telefon şi se întoarse cu informaţia că domnişoara Lang se arătase încântată de invitaţie, nu se sinchisise că nu fusese anunţată din timp şi că se va înfăţişa la Upper Bickley la ora şase şi jumătate.

Bob o prinse pe Biddy de mână şi i-o sărută.

— Bravo! Şi apoi spuse că îi chiorăie maţele de foame, aşa că Biddy se duse în bucătărie să-şi pună şorţul şi să servească tocăniţa irlandeză.

*

Domnişoara Lang întârzie puţin. Soţii Thornton şi Barking sosiseră deja, li se aduseseră băuturile, îşi aprinseseră ţigările şi acum întreţineau o conversaţie nestingherită ca între prieteni care se cunoşteau de multă vreme.

După un timp, Judith putu să se furişeze în bucătărie, unde se rumeneau sfârâind în tavă la cuptor nişte vol-au-vents cu umplutură din carne de pui, de care Biddy uitase cu desăvârşire. Preparatul culinar era doar uşor pârlit. Judith tocmai se apucase să aranjeze bucăţile de vol-au-vent pe un platou alb cu ornamente albastre, când văzu, pe fereastra bucătăriei, o maşină mică, verde, intrând pe poartă şi parcând în faţa intrării principale.

Abandonă acele vol-au-vents şi se duse să întâmpine ultimul oaspete. În pragul uşii, dădu peste o femeie suplă, cu părul alb, îmbrăcată îngrijit şi cu bun gust, într-o fustă din flanel gri şi într-un cardigan bordo din caşmir. Sobru, simplu, dar foarte elegant.

— Domnişoară Lang!...

— Am venit cu întârziere.

— Nu face nimic.

— Cineva m-a sunat la telefon chiar când plecam. Se întâmplă mereu la fel, nu-i aşa? Avea ochi cenuşii şi luminoşi, vioi şi inteligenţi, şi arăta, gândi Judith, probabil cum va arăta domnişoara Catto peste douăzeci de ani. Dar, cine eşti?

— Judith Dunbar, nepoata lui Biddy.

— Desigur, mi-a povestit despre tine. Ce plăcere să te cunosc! Stai aici?

— Da, pentru un timp. Vă rog, intraţi. În vestibul, Judith se opri un moment. Rumoarea sindrofiei, de-acum în toi, se auzea desluşit prin uşa deschisă de la salon. De fapt, în clipa asta, sunt ocupată cu nişte vol-au-vents puţintel prea răscoapte...

Domnişoara Lang zâmbi cu înţelegere.

— Nu mai spune nici o vorbă. Sunt sigură că or să fie delicioase. Şi mă pot descurca şi singură. Acestea fiind zise, ea traversă antreul şi îşi croi drum pe uşa deschisă. Judith o auzi pe Biddy spunând:

— Iat-o pe domnişoara Lang. Ce bine-mi pare să vă văd...

Se întoarse iute în bucătărie şi fu uşurată să găsească intacte bucăţile de vol-au-vents, fiindcă ar fi fost posibil ca Morag să fi simţit mirosul, să fi venit să cerceteze la faţa locului şi să le fi devorat. Judith le aşeză decorativ pe platou, ducându-l apoi în salon.

Aici, nu era prea mult spaţiu şi opt persoane păreau o puzderie. La apariţia domnişoarei Lang, se ridicaseră cu toţii în picioare ca să se facă obişnuitele prezentări şi apoi se reinstalară în fotolii şi-şi reluară conversaţia. Judith îi servi pe fiecare cu vol-au-vents. Petrecerea se însufleţise.

Mai târziu, în timp ce şedea pe bancheta capitonată de lângă fereastră, împreună cu Emily Thornton şi cu Biddy, şi asculta cu oarecare amuzament cel mai recent cancan de la clubul de tenis, domnişoara Lang li se alătură. Privind afară, spre grădină şi spre pajiştea verde, peste care se întindeau umbrele înserării, ea le spuse că nu avusese nici cea mai vagă idee despre superbii trandafiri crescuţi de Biddy.

Biddy se arătă destul de realistă în privinţa singurului ei succes horticol.

— Graţie îngrăşământului natural. Am acces la cantităţi nelimitate, explică ea.

— Ar fi nepoliticos dacă aş ieşi să arunc o privire? Trandafirii sunt excepţionali.

— Sigur că nu. Judith o să vă călăuzească... Nu te deranjează, nu-i aşa, draga mea?

— Câtuşi de puţin, dar nu cunosc toate denumirile...

Domnişoara Lang râse.

— Asta sună ca şi cum m-aş aştepta să mi se facă prezentările... Puse deoparte paharul cu vin de Xeres şi Judith o conduse afară, lăsându-le pe Biddy şi pe Emily Thornton să dezgroape fericite alte cleveteli, şi mai deocheate, de la clubul de tenis. Ele ieşiră pe uşa pliantă, cu glasvand, ce dădea spre grădina de la faţadă; şezlongurile în care stătuseră la prânz se găseau încă acolo şi o codobatură cu pene cenuşii ţopăia prin iarbă.

— Ce seară absolut minunată! remarcă domnişoara Lang. Şi ce privelişte admirabilă are doamna Somerville! Habar n-am avut de perspectiva nesfârşită ce se deschide de-aici. Casa mea se află chiar pe strada principală, aşa încât n-are vedere, dar, când m-am pensionat, m-am gândit că-i mai bine să fiu aproape de vecini şi de prăvălii, astfel că atunci când o să fiu într-adevăr ramolită şi n-o să mai pot circula cu maşina, să continuu să-mi păstrez independenţa. Străbăteau pe îndelete pajiştea. Acum, povesteşte-mi despre tine. Tu eşti nepoata care se pregăteşte să plece la Singapore? Uite, trandafirul ăsta-i adorabil şi-i ştiu numele: Ena Harkness. Ce mare e! Domnişoara Lang se aplecă să miroasă floarea catifelată. Şi parfumul e absolut divin. Când te îmbarci pe vapor?

— Mi-am propus să plec în octombrie.

— De cât timp nu ţi-ai mai văzut părinţii?

— De patru ani.

— Prea mult. E cumplit! O asemenea îndelungată despărţire. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Desigur, ai absolvit şcoala.

— Da, vara asta.

— Şi examenul de la sfârşitul studiilor secundare pentru intrarea în facultate?

— N-am primit încă rezultatele.

— Of, aşteptarea asta! E groaznică. Îmi amintesc. Cât timp ai de gând să stai în Singapore?

— Cam un an. Şi dacă am trecut examenul de admitere la universitate, cred că o să obţin un loc la Oxford. Va trebui să mă întorc în ţară pentru asta.

— Dar e minunat... Socot că cei mai fericiţi ani din viaţa mea au fost petrecuţi la universitate. Domnişoara

Lang nu arăta chiar ca domnişoara Catto, dar vorbea exact ca ea. Şi limbile străine. Trebuie să înveţi câteva limbi. Ştii franceza, desigur. Cum stai cu germana?

— N-am studiat-o niciodată.

— Dar latina?

— Nu sunt prea bună la latină.

— Ce păcat! Cunoscând latina, înţelegi pe jumătate italiana şi spaniola. Iată un trandafir al cărui nume nu-l ştiu.

— Nici eu.

— Deci, trebuie s-o întrebăm pe doamna Somerville.

— Mă îndoiesc că ea are să ştie... Nu-i un grădinar priceput.

— În cazul ăsta, o să caut în cărţi de specialitate. În ăştia patru ani, cât timp părinţii tăi au fost în străinătate, cum te-ai descurcat? Cine te găzduia în vacanţe...?

Domnişoara Lang era atât de interesată şi, totuşi, vădit lipsită de curiozitate bolnăvicioasă, încât Judith se simţi în largul ei şi fu în stare să-i vorbească despre familia Carey-Lewis şi despre Nancherrow în mod obiectiv, impersonal, de parcă s-ar fi referit la o perioadă de viaţă care trecuse repede şi nu-i lăsase nici o urmă. Ceea ce era bizar, fiindcă nu-i putuse povesti nimic lui Biddy sau lui Bob, fără ca suferinţa pricinuită de Edward să nu o năpădească iarăşi şi să nu i se pună un nod îngrozitor în gât. Îi explică despre mătuşa Louise şi despre Loveday, despre generozitatea ulterioară a Dianei şi a lui Edgar Carey-Lewis. Domnişoara Lang asculta cu cea mai mare atenţie.

— Ce oameni cumsecade, remarcă ea. Câteodată uităm de bunătatea fără margini a oamenilor. N-o să

spun că ai fost norocoasă, fiindcă urăsc cuvântul ăsta. Sună de parcă ai fi câştigat potul la pocher într-un soi de competiţie care nu presupune nici un fel de dibăcie. Dar sunt aşa de bucuroasă pentru tine, întrucât toate astea trebuie că ţi-au schimbat destul de mult viaţa.

— Bineînţeles, Biddy era mereu aici. Ştiam totdeauna că pot veni să stau la ea.

— Însă cu noii tăi prieteni erai, mi se pare limpede, ca un membru al familiei.

De-acum, ele ajunseră la capătul aleii de trandafiri. Specia Spek, de culoare galbenă, era ultima. Admirând-o şi pe aceasta din urmă, domnişoara Lang se opri un moment, întorcându-se cu faţa spre Judith.

— Mi-a făcut nespusă plăcere să discut cu tine. Sper să te revăd cât de curând, spuse ea.

— Şi eu sper, domnişoară Lang.

Domnişoara Lang ezită câteva clipe, apoi rosti:

— N-am vorbit deocamdată cu doamna Somerville, dar aş prefera ca voi toţi să-mi spuneţi pe nume, Hester. Acum, locuiesc aici. Ăsta-i căminul meu. Şi-apoi, prea am fost numită multă vreme domnişoara Lang. Cred că-i timpul să-mi schimb imaginea.

Hester! Şi Judith îşi readuse aminte de acea zi din trecut când Diana îi spusese cam acelaşi lucru, iar ele, Judith, Loveday şi Diana, goneau pe şosea în Bentley-ul decapotabil şi strigaseră cât le ţinea gura, în bătaia vântului: DIANAAA!

— Mi-ar plăcea într-adevăr să-ţi zic Hester.

— Atunci, s-a aranjat. Acum, au început să pişte musculiţele. Cred că e vremea să ne întoarcem la ceilalţi.

*

De la Haytor, priveliştea era nemărginită; întinderea vastă a platoului Dartmoor dintre vârfurile stâncoase şi satele, minuscule jucării, împrăştiate ca pe un covor cu văiugi, pârâuri şi câmpuri, iar în depărtare, de la Teignmouth la Start Point, marea argintie cu reflexe lucitoare. Judith şi Bob Somerville, cu Morag săltând pe urmele lor, urcară cinci mile pe poteca spre ţinuturile mlăştinoase şi, după ce ajunseră în fine la ţintă, se opriră să-şi tragă răsuflarea pe marginea unei vâlcele acoperite cu ierburi, la adăpostul unei lespezi de stâncă din apropiere. Biddy nu-i însoţea. În mod cu totul paradoxal, ea preferase să meargă la biserică. Prânzul, îi asigurase Biddy, era un ospăţ "mobil" care putea fi adică mutat cu uşurinţă de la o oră la alta. Nu era nevoie să se grăbească îndărăt la Upper Bickley. Puteau zăbovi pe îndelete.

Judith şi Bob şedeau în tăcere, uniţi prin afecţiunea reciprocă dintre doi vechi prieteni. Era o dimineaţă tihnită, iar în mijlocul acelei linişti răsunau în surdină zgomote proprii vieţii de la ţară: behăitul oilor, câte un lătrat de câine, un motor de maşină duduind pe undeva şi urcând un deal. Pe când pribegeau pe drum, auziseră dangătul clopotelor din mica turlă rotunjită a bisericii, dar acum ecoul lui se stinse. Se îngâna o boare de vânt, foşnind printre frunzele ferigilor. Judith smulse un fir de iarbă şi începu să-l rupă cu unghia degetului mare al mâinii.

— Unchiule Bob, crezi că putem discuta ceva? întrebă ea.

El îşi luase pipa şi punga cu tabac şi era ocupat să umple gâvanul lulelei, îndesând tutunul.

— Sigur că da. Ştii că poţi totdeauna să vorbeşti cu mine.

— E vorba despre o chestiune destul de dificilă.

— Să fie oare în legătură cu tânărul Carey-Lewis?

Judith întoarse capul să se uite la el iscoditor. Bob îşi aprindea pipa cu un chibrit dintr-o cutie Swan Vestas. Flacăra se stinse, tutunul mirosea dulceag şi fumul se înălţa ca un puf cenuşiu.

— Ţi-a spus Biddy!

— Bineînţeles că mi-a spus. Bob puse la loc cutia cu chibrituri în buzunarul jachetei sale demodate din tweed, atât de ponosite încât pe alocuri semăna puţin cu o urzeală rară pentru ţesut. Biddy îmi spune totul. Ştiai asta. Îmi pare rău. Dragostea neîmpărtăşită aduce nefericire.

— Nu-i vorba de Edward, ci despre Singapore.

— Ce-i cu Singapore?

— Nu cred că pot pleca. Mă gândesc la asta de mai mult timp, dar încă n-am discutat cu nimeni. E îngrozitor, fiindcă mă simt ca şi când inima îmi este sfâşiată între două sentimente potrivnice. Pe de-o parte, vreau din tot sufletul să merg acolo. Doresc să-i revăd pe mami, pe tati şi, desigur, pe Jess mai mult decât orice pe lume. Am aşteptat cu nerăbdare patru ani bătuţi pe muchie şi m-am bucurat dinainte, în fiece zi, la gândul revederii. Am numărat lunile şi zilele. Şi ştiu că şi mama simte la fel. În scrisori, pomenea întruna, a mai rămas doar un an. Şi apoi, numai şase luni. Şi pe urmă încă trei luni. Şi mi-a pregătit deja odaia, a plănuit tot soiul de distracţii minunate, ca de pildă să dea o mare petrecere în cinstea venirii mele şi să mergem în vacanţă la Penang. Şi mi-am reţinut biletul de vapor şi nimic nu mă poate opri să mă îmbarc...

Judith se întrerupse. Bob aştepta.

— Decât războiul. Toată lumea o să fie implicată din plin. Toţi cei pe care-i iubesc cu adevărat. Tu şi Ned, şi toţi prietenii mei. Jeremy Wells şi Joe Warren, probabil şi Heather. Şi Athena Carey-Lewis şi Rupert Rycroft... Cred că or să se căsătorească şi el este înrolat în Gărzile regale de dragoni. Şi prietenul lui Edward, Gus Callender. Şi Loveday. Şi Edward. Ştiu că dacă plec la Singapore, o să mă simt ca un dezertor care părăseşte o navă ce se scufundă. Adică ştiu că n-are să se scufunde pământul cu noi, dar asta nu mă-mpiedică să simt astfel. Săptămâna trecută, Biddy şi eu am primit măştile de gaz şi ne-am aprovizionat cu parafină şi cu lumânări, am cusut toate draperiile de camuflaj, pe câtă vreme la Singapore tot ce face mama este să se înconjoare de o grămadă de servitori, să meargă la club, să se îmbrace la patru ace, să joace tenis şi să petreacă la banchete. Şi eu aş fi nevoită să fac aceleaşi lucruri şi ar fi nemaipomenit de captivant şi de matur, însă ştiu că m-ar chinui mustrările de cuget în fiece clipă. Pare puţin probabil că acolo o să-i afecteze războiul în vreun chip, aşa cum s-a întâmplat în prima conflagraţie mondială. Dar mie mi s-ar părea aici că aş fugi şi m-aş ascunde, lăsându-i pe toţi ceilalţi de izbelişte. Să lupte în război, vreau să spun.

Judith tăcu, nemaigăsind cuvinte ca să exprime ceea ce gândea. Bob nu făcu imediat nici o observaţie. După un timp, grăi:

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar îmi pare rău pentru părinţii tăi, în special pentru mama ta.

— Asta-i tot ce e mai rău. Dacă n-ar fi ea, nu m-aş gândi atâta să plec la Singapore.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece. O să-mplinesc nouăsprezece vara viitoare.

— Ai putea merge acolo pentru un an, apoi să te-ntorci în ţară.

— Nu vreau să risc. S-ar putea întâmpla orice. E posibil să nu mai circule vasele. Se prea poate să nu mă mai înapoiez. Să fiu reţinută acolo ani de zile.

— Cum rămâne cu universitatea? Cu Oxford-ul? Credeam că ăsta e următorul pas.

— Deocamdată nu, pentru încă un an. Şi, de fapt, nici n-am primit rezultatele de la examenul de admitere. Dar socot că facultatea poate să mai aştepte. În realitate, nu-i o necesitate atât de imperioasă ca şederea în Anglia. Poate că o să fiu în stare să merg la universitate, dar cu adevărat important în momentul de faţă este că nu vreau cu nici un chip să dau bir cu fugiţii. Să evadez. Să nu fiu aici pentru a face ceva folositor, pentru a împărtăşi lucrurile oribile ce au să se petreacă.

Pufăind din pipă, unchiul Bob se lăsă pe spate, rezemându-şi umerii de granitul stâncii acoperit cu licheni.

— Prin urmare, ce-ai dori să mă auzi spunând?

— Speram c-o să m-ajuţi să iau o hotărâre.

— Nu pot să fac asta. Trebuie să decizi singură.

— E aşa de dificil.

— O să-ţi spun doar două lucruri. Dacă te duci la părinţii tăi, sunt convins că nimeni n-ar gândi rău despre tine, nici nu te-ar arăta cu degetul ca să-ţi pleznească obrazul de ruşine. Tu şi ai tăi aţi fost despărţiţi pentru prea multă vreme şi, după toţi anii ăştia cât ai stat de una singură, socot că meriţi cu prisosinţă puţină distracţie. Dacă n-ai de gând să pleci...

trebuie să-ţi dai limpede seama că are să-ţi fie greu de îndurat. Cu toate astea, e viaţa ta la mijloc. Eşti răspunzătoare doar faţă de tine însăţi.

— Dacă rămân în Anglia, o să mă consideri crudă şi egoistă?

— Nu, o să gândesc că dai dovadă de un nemărginit patriotism şi de altruism. Am să fiu foarte mândru de tine.

Patriotism! Era un cuvânt bizar, arareori rostit cu voce tare, exprimând un simţământ cu mult mai profund decât loialitatea şi afecţiunea faţă de prieteni. Judith îşi aduse aminte de un cântec, intonat de fetele de la St. Ursula de Ziua Imperiului[1] sau la aniversarea naşterii regelui şi în alte ocazii potrivite. Era o parafrazare a stihurilor lui Shakespeare:

"Ăst tron regesc al multor monarhi, astă insulă unită sub un singur sceptru,
Ăst plai străbun al Maiestăţii, ăst sălaş al lui Marte,
Astă fortăreaţă, de natură înadins făurită
Împotriva urgiilor şi-a năpastei războaielor"...

"Am să fiu foarte mândru de tine" Poate că mărturisirea asta era tot ce-i lipsea spre a se hotărî.

— Atunci, cred că o să rămân aici, spuse Judith. Am să sun la telefon compania navală, o să-mi contramandez călătoria şi apoi o să-i scriu mamei. Are să fie distrusă, ştiu bine, dar o să trebuiască să mă-nţeleagă.

— Sunt de părere că-i mai bine să-i trimiţi întâi o telegramă, la sfârşit cu menţiunea "urmează o scrisoare". Şi odată ce-ai făcut asta, cu alte cuvinte după ce-ai ars toate punţile în urma ta, poţi compune

[1] Ziua Imperiului - este sărbătorită la 24 mai, ziua de naştere a Reginei Victoria.

o scrisoare cu adevărat sinceră, în care să-i spui tot ce mi-ai zis mie adineauri. În Marina Regală asta se numeşte "expunerea motivelor în scris"

— Da, ai dreptate. Aşa am să fac. Fără întârziere. De îndată ce ne întoarcem acasă. Oh, ce uşurare să nu mai trebuiască să mă zbat din pricina asta în spasmele agoniei. Eşti un sfânt, unchiule Bob.

— Sper doar că n-ai să regreţi decizia luată.

— Sunt sigură. Deja mă simt cu mult mai bine. Şi dacă se iscă mare tărăboi, ai să mă susţii, nu-i aşa?

— O să-ţi fiu apărător alternativ. Acum, că totu-i aranjat, ce ai de gând să faci? Ai chibzuit şi la viitorul apropiat?

— Da. Mi-ar plăcea să mă angajez într-unul din serviciile militare active, dar găsesc că n-are rost să intru în rândurile armatei decât dacă dobândesc vreun fel de calificare, altminteri o să sfârşesc curăţând puştile, atârnând de cablul vreunui balon captiv sau gătind bucate în aşezămintele de asistenţă publică. Heather Warren, prietena mea din Porthkerris, şi-a propus să înveţe stenografia şi dactilografia. Bunăoară, mă gândeam că aş putea să mi le însuşesc şi eu împreună cu ea. Stenografia şi dactilografia nu reprezintă mare pricopseală, dar, cel puţin, îţi dau o pregătire practică. Şi intenţionez să mă întorc şi să locuiesc în Porthkerris. Poate o rog pe doamna Warren să mă primească drept chiriaş. Ştiu că o s-accepte, fiindcă-i cea mai ospitalieră persoană. Am stat acolo de nenumărate ori şi, dacă Joe se înrolează, atunci aş putea avea odaia lui.

— Porthkerris?

— Da.

— Nu la Nancherrow?

— Nu. Nu numai din cauza lui Edward. Ci fiindcă

socot c-am locuit la familia Carey-Lewis destul timp. Trebuie să-nceţp să stau pe propriile-mi picioare. Şi, oricum, Nancherrow este la mile depărtare de orice alt loc. Dacă m-apuc să învăţ ceva, distanţa ar fi un mare inconvenient.

— Ţii realmente să te-napoiezi în Cornwall?

— Nu neapărat. De fapt, cred că ar trebui să mă feresc probabil de ţinutul ăsta o vreme. Încă nu mi-am venit pe deplin în fire.

— Atunci de ce să nu stai aici? Cu Biddy.

— Nu pot aşa, la infinit.

— Nu la infinit. Măcar deocamdată. Mi-ar plăcea să rămâi. Te implor să rămâi.

Judith îl privi cu oarecare nedumerire. Îi văzu profilul viguros, aspru, cu sprâncene stufoase, şi pipa scoasă în relief. Şi-i văzu, totodată, părul încărunţit şi ridurile adânci care-i brăzdau faţa de la nas până-n bărbie şi dintr-o dată nu îl fu prea dificil să şi-l închipuie cum va deveni la bătrâneţe.

— De ce vrei să stau aici? îl întrebă ea blând.

— Fiindcă doresc să-i ţii de urât lui Biddy.

— Dar are o grămadă de prieteni.

— E adevărat, însă îi duce dorul lui Ned şi numai Dumnezeu ştie ce are să se întâmple cu mine. Şi-apoi îi place să te aibă în preajmă. Numai tu poţi s-o ajuţi să-şi păstreze echilibrul sufletesc.

— Dar e musai să-mi găsesc o ocupaţie. Vreau cu tot dinadinsul să-nvăţ stenografia şi dactilografia.

— Ai putea şi de-aici, mergând fie la Exeter, fie la Plymouth.

— Însă cum o să mă deplasez încoace şi-ncolo? Tu însuţi ai spus că primul lucru care o să fie raţionalizat

e benzina. Deci, n-o să mă pot folosi de maşină şi nu există decât un singur autobuz pe zi care pleacă din Bovey Tracey.

Unchiul Bob începu să râdă.

— Ce fată tipicară eşti! O să ajungi o secretară-subofiţer cu totul excepţională. Se ridică în picioare şi se aplecă să-şi scuture pipa de tocul pantofului. Ce-ar fi să rezolvăm problemele pe rând? O să mă străduiesc să găsesc o soluţie, îţi promit. N-am să te las de izbelişte, fără nimic de făcut. Numai să stai cu Biddy o vreme.

Neîndoielnic, la auzul cuvintelor lui, inima i se umplu de dragoste pentru el.

— E-n regulă, spuse Judith, şi se înclină spre unchiul Bob, îi sărută obrazul bătucit de vânturi şi pârlit de soare, iar el o îmbrăţişă cu afecţiune. Morag, care până atunci zăcuse tolănită printre ferigi puţin mai de-o parte, se urni din loc şi se apropie să dibuie ce anume puneau ei la cale. Unchiul Bob o bătu uşor cu palma peste spatele păros.

— Haide, potaie leneşă, îi spuse el, plecăm acasă.

*

Se făcuse aproape ora două şi jumătate când ei se reîntoarseră, înfometaţi, însetaţi şi istoviţi de-atâta mişcare în aer liber. Fusese o plimbare splendidă. Se apropiară de Upper Bickley venind pe drumeagul dinspre mlaştini şi, ajungând în acest hotar ce delimita proprietatea, se căţărară peste zidul de piatră de la marginea padocului şi îşi croiră pârtie spre casă printre smocurile dese de iarbă. Plină de vioiciune ca totdeauna, Morag mergea în frunte, sărind pârleazul ca un

bidiviu la o cursă cu obstacole, şi alergând în goana mare spre uşa din spatele casei unde se găsea blidul ei cu apă.

Judith şi unchiul Bob păşeau agale în urmă. La capătul păşunii îngrădite, ei se opriră câteva clipe ca să examineze cu atenţie terenul pentru cartofi parcelat de Bill Dagg. Lotul fusese delimitat grijuliu într-un dreptunghi marcat prin ţăruşi legaţi cu sfoară, aproape un sfert fiind săpat deja şi curăţat de resturi vegetale, astfel că pământul mărunţit se întindea negru-brun, numai humus şi mraniţă. Judith se aplecă, luă un pumn de ţărână, se pătrunse de mirosul ei dulceag şi reavăn şi apoi o lăsă să-i alunece printre degete.

— Pariez că aici or să crească văzând cu ochii cei mai buni cartofi din lume, spuse ea.

— Dacă-i vom prăşi bine. O trudă care mie nu-mi prea surâde. Mai degrabă să se ostenească Bill Dagg decât... Aici, unchiul Bob întoarse capul, ciulindu-şi urechile ca să asculte cu luare-aminte un zvon din depărtare. Îl auzi şi Judith: o maşină, încetinind, cotea să urce dealul. Bob încruntă din sprâncene.

— Ei, cine să fie oare, de vine spre noi?

Stăteau unul lângă altul, aşteptând, cu privirile aţintite spre poarta deschisă. Duduitul motorului se desluşea din ce în ce mai clar, mai aproape, apoi maşina se ivi pe drum, cârmind spre intrarea de la Upper Bickley. Cauciucurile scârţâiau pe pietriş. O maşină de serviciu a Marinei Regale, de culoare închisă, cu un ofiţer la volan!

Bob şopti în barbă:

— Fir-ar al naibii!

— Cine e?

— Ofiţerul meu de legătură.

Automobilul trase în faţa casei. Coborî un tânăr în

uniformă de locotenent. Bob merse să-l întâmpine, înaintând cu paşi mari şi plecându-şi creştetul pe sub frânghia de rufe. Judith şovăi, ştergându-şi de turul pantalonilor palma murdară de ţărână şi apoi îl urmă agale.

Locotenentul le ieşi în cale şi salută milităreşte.

— Căpitane Somerville...

— Whitaker, ce cauţi aici?

— Un ordin de chemare, domnule. Transmis acum o oră. M-am prezentat de îndată, domnule. M-am gândit că-i mai bine să vi-l predau personal.

— Şi pentru asta ai luat maşina de serviciu?

— Bănuiesc că o să aveţi nevoie de un mijloc de transport, domnule.

Tânărul locotenent îi înmână dispoziţia scrisă. Stând acolo, în pantofii lui prăfuiţi şi înveşmântat în vechea-i jachetă din tweed, cu părul ciufulit, Bob Somerville citi mesajul. Neliniştită, Judith îi iscodi din ochi chipul, dar expresia feţei lui nu trăda nimic. După un timp, Bob îşi ridică privirile.

— Da, îi spuse el locotenentului Whitaker, ai procedat bine că mi l-ai remis personal. Bravo! Îţi mulţumesc. Se uită la ceas. Îmi trebuie cincisprezece minute ca să mă pregătesc de plecare. E musai să vorbesc cu soţia mea, să mănânc un sandviş sau altceva, să-mi fac bagajul.

— E-n ordine, domnule.

Bob se întoarse să intre în casă, dar îşi aminti în ultima clipă de Judith, care şedea pironită acolo, simţindu-se oarecum stingheră şi cam încurcată.

— Oh, Whitaker, ţi-o prezint pe nepoata mea, Judith Dunbar. N-ar fi rău să o pui la curent, dându-i toate amănuntele. Şi, dacă eşti amabil cu ea, poate o să-ţi facă o ceaşcă de ceai.

— Cred că o să mă descurc. Pot să supraviețuiesc. Mulțumesc foarte mult, domnule. Unchiul Bob se strecură înăuntru. Ușa din față fu închisă în urmă lui cu un gest elocvent și Judith știu că în acel moment el nu voia să-i stea altcineva în preajmă. Pur și simplu dorea să rămână singur cu Biddy. O copleși o teamă îngrozitoare, imaginația ei broda orbește, purtând-o cu gândul la invazia iminentă, la vreun anume dezastru pe mare sau la vreo știre funestă în legătură cu Ned.

— Ce se întâmplă?

— E vorba de o însărcinare specială, îi răspunse locotenentul Whitaker. Comandantul-șef al flotei militare de coastă i-a cerut căpitanului Somerville să se alăture statului major. (O oarecare ușurare; nici unul dintre lucrurile groaznice de care se temuse). Imediat! Cât se poate de repede. De-aia am venit cu mașina de serviciu.

— Unde-i staționată flota de coastă?

— La Scapa Flow.

— Doar n-ai de gând să-l duci cu mașina până la Scapa Flow?

Locotenentul Whitaker râse și dintr-o dată păru mult mai omenos.

— Nicidecum. Pesemne, căpitanul Somerville o să se deplaseze cu unul dintre avioanele forțelor aeriene ale marinei militare.

— Și Ned își are bază navală tot la Scapa Flow.

— Știu.

— Totu-i atât de subit. Judith îi întâlni privirea, citi înțelegerea în ochii lui și încercă să zâmbească. Presupun că toate or să survină pe neașteptate de-acum înainte...

La care locotenentul Whitaker se lepădă de ati-

tudinea-i formalistă şi deveni un tânăr cu adevărat plăcut şi prietenos. Ascultă, rosti el, ce-ar fi să ne aşezăm undeva şi să fumăm o ţigară?

— Eu nu fumez.

— Ei bine, mie nu mi-ar strica una.

Aşa că se duseră şi şezură pe treptele de piatră dinspre pajiştea cu iarbă veştedă; Morag veni şi li se alătură. Era cald sub bătaia razelor de soare, iar noul venit îşi aprinse ţigara şi, pufăind de zor, întrebă ce făcuseră Judith şi căpitanul Somerville; ea îi povesti despre plimbarea până la Haytor şi despre priveliştea fără seamăn ce li se desfăşura înaintea ochilor cât zăboviseră pe creasta dealului. Şi-i mai spuse că, deocamdată, intenţiona să rămână la Upper Bickley cu Biddy. Şi chiar când rosti aceste vorbe, realiză că acum unchiul Bob n-avea nici timp, nici răgazul să făurească planuri pentru viitorul ei. Pur şi simplu, trebuia să-şi croiască singură destinul.

Exact un sfert de oră mai târziu, reapăru şi Bob, alături de Biddy. Locotenentul Whitaker aruncă chiştocul, sări sprinten în picioare şi se duse să dea mâna cu Biddy. Aceasta părea puţin buimăcită, dar era căsătorită cu un ofiţer din Marina Regală de mult timp şi învăţase să se arate bravă şi să adopte o atitudine înţeleaptă faţă de problemele vieţii şi faţă de despărţirile precipitate. Cât despre unchiul Bob, acesta devenise din nou el însuşi. Îmbrăcat în uniformă, pătruns iarăşi de propriile-i responsabilităţi, el părea atât distins, cât şi optimist, nicidecum nefamiliar, deşi întrucâtva distant, de parcă s-ar fi detaşat deja de ceilalţi din jur, lasându-se absorbit de îndatoririle profesionale.

Locotenentul Whitaker îi luă geamantanul şi se duse

să-l pună în portbagaj. Unchiul Bob se întoarse să-şi strângă soţia la piept.

— La revedere, draga mea.

Se sărutară.

— Încearcă să-l vezi pe Ned. Transmite-i salutările mele.

— Sigur.

Era rândul lui Judith.

— La revedere.

— Rămas bun, unchiule Bob. Se îmbrăţişară.

— Ai grijă, îi spuse el şi Judith surâse, replicându-i că va fi în toate privinţele cu băgare de seamă.

Locotenentul Whitaker aştepta, ţinând pentru superiorul său portiera deschisă. Bob se aşeză pe locul pasagerului, trânti portiera şi apoi subordonatul ocoli maşina şi se sui la volan.

— La revedere!

Automobilul se puse în mişcare, ieşi pe poartă şi dispăru. Bob Somerville plecase! Biddy şi Judith conteniră să mai facă semne fluturând din mână. Ascultară până când nu mai auziră zgomotul motorului, pe urmă se întoarseră una spre cealaltă.

— Te simţi bine? întrebă Judith.

— Deloc. Sunt complet distrusă. Totuşi Biddy izbuti să schiţeze un zâmbet strâmb. Câteodată Marina militară mă face să scuip cu necaz. Bietul om! Când înăuntru, când afară, ca o sticluţă cu săruri, bătând drumurile de colo-colo, fără altă hrană care să-l ţină pe picioare decât un sandviş cu friptură de vită. Dar vezi că drăguţului de el îi palpita inima de emoţie. O asemenea onoare! O însărcinare aşa de prestigioasă! Iar eu mă bucur realmente pentru el. Îmi doresc doar să nu se fi întâmplat atât de repede şi ca Scapa Flow să nu fie în celălalt capăt al ţării. L-am întrebat dacă pot să-l însoţesc, dar mi-a răspuns că-i exclus. Aşa că

nu-mi rămâne decât să mă aciuez aici. Biddy o privi ţintă pe Judith. Bob mi-a zis că ai de gând să stai cu mine o vreme.

— Şi e-n ordine?

— Ştiu că sună prosteşte, dar, în clipa de faţă, pur şi simplu n-aş suporta să vă pierd pe amândoi. E de-a dreptul dumnezeiesc când mă gândesc că eşti aici ca să-mi ţii companie. Of, scumpa mea... Clătină din cap, reprimându-şi emoţiile... e-aşa de stupid, dar deodată simt că mă-neacă lacrimile...

— Hai, spuse Judith şi o luă de braţ, să mergem să punem ibricul pe foc şi să ne facem câte o ceaşcă de ceai tare cu adevărat.

*

Judith avea să se gândească la acea după-amiază de duminică şi la plecarea unchiului Bob ca la momentul în care începuse de fapt războiul. Evenimentele săptămânii următoare - mobilizarea Marinei Regale, chemarea rezerviştilor sub arme, invadarea Poloniei de către trupele naziste şi discursul prin care premierul Chamberlain declara război agresorului - deveniră, privind retrospectiv, doar formalităţile finale dinaintea primei încăierări din şirul nesfârşit de lupte pe viaţă şi pe moarte ce aveau să continue timp de aproape şase ani.

Upper Bickley
South Devon
13 septembrie 1939

"Draga mea Diana,

Îmi pare nespus de rău că nu ţi-am scris până acum, dar s-au petrecut atâtea întâmplări

încât, într-un fel sau altul, nu am avut timp să pun mâna pe condei. A fost oribil din partea mea să vă părăsesc în grabă, fără să-mi pot lua rămas bun de la ceilalţi, însă ştiu că tu m-ai înţeles."

Ajungând în acest punct al scrisorii, Judith îşi încrucişă superstiţioasă degetele pentru a nu-şi ispiti nenorocul şi pentru a-şi atrage protecţia divină, apoi aşternu pe hârtie următoarea minciună gogonată:

"Mătuşa Biddy era într-adevăr foarte suferindă şi m-am simţit cu cugetul împăcat că am venit aici. Îi este cu mult mai bine acum şi aproape s-a întremat după accesul de gripă rebelă."

Judith îşi descrucişă degetele.

"În afară de faptul că războiul a izbucnit în cele din urmă (ceea ce vine într-un fel ca o uşurare după aceste ultime două săptămâni întru totul îngrozitoare), am nenumărate alte lucruri a-ţi spune. Primul este că m-am decis să nu mai plec la Singapore. Motivele acestei hotărâri sunt prea numeroase şi prea complicate ca să ţi le explic, dar, condensând faptele până la esenţă, trebuie să-ţi mărturisesc că am simţit pur şi simplu că n-aş putea pluti pe mări, uşoară ca lebăda, spre Orientul Îndepărtat, pentru a-mi petrece timpul în distracţii şi desfătări în vreme ce toată lumea de acasă se pregăteşte să lupte în război. Rămânerea mea în Anglia nu va schimba întru nimic situaţia, o ştiu bine, dar altminteri m-aş fi simţit groaznic. Partea cea mai neplăcută a fost să le dau de ştire părinţilor mei. Mai întâi, am anulat rezervarea pe vapor, apoi le-am trimis o

telegramă. Am primit o depeşă din partea lor aproape imediat (cum de pot fi uneori aşa de prompţi?), pagini întregi în care pledau să mă răzgândesc, dar ştiu că unchiul Bob mă susţine şi am rămas ferm pe poziţie. Le-am scris o epistolă foarte lungă în care mi-am expus toate temerile şi sper din suflet că vor înţelege cum stau lucrurile şi ceea ce simt oamenii din Anglia. Ca de pildă, îşi suflecă mânecile, pregătindu-se pentru ce-i mai rău. Nădăjduiesc că n-ai să mă consideri din cale-afară de egoistă. Cred că mama aşa socoate, dar, la urma urmelor, dezamăgirea deformează optica oricui şi partea cea mai proastă este că ştiu cu câtă nerăbdare aştepta mama reunirea noastră pentru ca acum eu să-i zdrobesc speranţele!

Rămân oricum aici.

Cealaltă veste este că unchiul Bob a plecat la Scapa Flow să-şi preia postul de căpitan-inginer în statul major al comandantului şef al flotei de coastă. El a fost special ales pentru această însărcinare extrem de onorabilă, ceea ce însă nu înseamnă că nu-i ducem dorul îngrozitor de tare. Şi, desigur, Biddy nu-l poate însoţi, fiind prin urmare nevoită să stea aici. Şi, deocamdată, am de gând să-i ţin de urât.

Presupun că, nu peste multă vreme, ea se va implica în activităţile Crucii Roşii sau se va încadra în Serviciul de voluntariat pentru femei, dar în prezent sunt destule de făcut şi pe-acasă, măcar şi numai pentru a menţine totul în ordine. Doamna Lapford, bucătăreasa angajată cu ziua, ne părăseşte în curând. Are de gând să plece şi

să gătească într-o cantină de fabrică de lângă Exeter, fiindcă socoteşte că şi ea trebuie să-şi aducă infima contribuţie la efortul general. Doamna Dagg, menajera, rămâne pentru moment aici. Este căsătorită cu un fermier şi a hotărât că prioritarea ei pe timp de război este să-l hrănească bine!

În ce mă priveşte, m-am decis, înaintea plecării unchiului Bob, să învăţ stenografia şi dactilografia. Nu m-am gândit atunci unde anume mi-aş putea însuşi aceste cunoştinţe (suntem destul de departe aici de alte aşezări omeneşti), dar totul s-a rezolvat. Biddy are o prietenă pe nume Hester Lang, funcţionar public la pensie, care a venit să se stabilească în Bovey Tracey. Alaltăieri după-amiază a fost invitată la noi la o partidă de bridge şi, după joc, în timp ce-şi sorbea băutura, ne-am întins la vorbă şi i-am spus despre stenografie şi dactilografie, iar ea mi-a promis că mă va învăţa. Este fără doar şi poate atât de competentă în materie încât sunt convinsă că mă va instrui în doi timpi şi trei mişcări. Este ca şi când aş lua lecţii particulare cu un preceptor. Odată ce voi avea aceste dexterităţi la degetul mic, cred că s-ar putea să mă angajez în serviciile militare active. Probabil în Serviciul Regal al Marinei pentru Femei. Dacă nu din alt motiv, cel puţin fiindcă este drăguţă uniforma.

Sper din inimă că toată lumea e bine, sănătoasă. Mi s-a făcut tare dor de voi toţi. Mă întreb dacă Mary a apucat să coasă toate draperiile de camuflaj. Eu le-am tighelit la maşină pe cele ale mătuşii Biddy şi corvoada a durat o săptămână

întreagă, însă casa ei este minusculă în comparaţie cu Nancherrow. Regret că a trebuit să vă părăsesc pe neaşteptate, dar te rog să transmiţi complimentele mele colonelului Carey-Lewis, lui Mary, soţilor Nettlebed, lui Loveday, mătuşii Lavinia şi tuturor celorlalţi.

Încă un lucru. Rezultatele mele de la încheierea studiilor secundare recomandând înmatricularea în facultate urmează să fie trimise la Nancherrow sau poate că domnişoara Catto te va suna la telefon şi ţi le va comunica astfel. Oricum, când prinzi de veste, fii o sfântă şi expediază-mi-le prin poştă aici, ori poate că Loveday va binevoi să-mi dea un telefon. Ard de nerăbdare să le aflu. Deşi nu mai au mare importanţă. Acum, nu cred că voi merge vreodată la universitate.

Cu multă dragoste ca totdeauna,
Judith."

*

Răspunsul la această misivă sosi la Upper Bickley două săptămâni mai târziu. Fu depus în cutia de scrisori de către factorul poştal laolaltă cu restul corespondenţei aduse la domiciliu. Un plic mare şi gros, purtând adresa destinatarului aşternută cu scrisul neglijent şi copilăresc al lui Loveday, care, împreună cu greşelile ei incorigibile de ortografie, o împinseseră la disperare pe domnişoara Catto ani de-a rândul. Judith fu surprinsă, fiindcă niciodată în viaţa ei nu primise vreo scrisoare de la Loveday, pe care şi-o amintea mâzgălind în pripă numai nişte bileţele prozaice. Luă cu sine răvaşul în salon, se ghemui într-un colţ al canapelei şi deschise plicul greu.

Înăuntru se găseau rezultatele pentru admiterea în facultate şi câteva foi de hârtie din mapa scumpă de corespondenţă de la Nancherrow, împăturite cu stângăcie în patru, formând muchii strâmbe şi grosolane. Întâi de toate, îşi îndreptă privirea asupra rezultatelor pentru admiterea în facultate, despăturind documentul oficial cu mare precauţie, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea exploda în mână. La început, nu-i veni să-şi creadă ochilor, apoi o potopiră de-a valma uşurarea, emoţia şi satisfacţia pentru această adevărată realizare. Dacă ar fi fost cu cineva de vârsta ei, ar fi sărit în picioare de bucurie şi ar fi jubilat ţopăind, dar aşa părea destul de stupid să se dea în spectacol şi să facă paradă de sentimente fiind de una singură, mai ales că Biddy plecase la Bovey Tracey să se coafeze; se mărgini aşadar să recitească rezultatele, apoi puse deoparte hârtia şi prinse a parcurge scrisoarea de la Loveday.

*

Nancherrow
22 septembrie 1939

"Scumpă Judith,

Ne-am bucurat tare mult să primim misiva ta, care a zăcut câtăva vreme pe biroul lui mami, dar ştii şi tu cât este de delăsătoare când vine vorba de redactarea scrisorilor, prin urmare m-a rugat pe mine să-ţi scriu. O cazană făcută cu plăcere şi râvnă, dă-mi voie să remarc, cu atât mai mult cu cât a început o ploaie de parcă toarnă cu găleata, deci tot nu pot face nimic altceva.

Înainte să-ţi spun despre alte lucuri, iată, ţi-am trimis rezultatele pentru admiterea în facultate:

Plicul a sosit în cele din urmă şi pur şi simplu nu m-a răbdat inima să nu-l deschid, deşi ţi-era adresat ţie, şi le-am citit cu voce tare, iar mama, tati şi Mary au ovaţionat în cor. Eşti genială! Diploma de merit care-ţi face cinste şi pe deasupra şi două distincţii. Domnişoara Catto va dansa fandago[1], pocnind din castaniete. Chiar dacă nu mergi la universitate, nu contează, fiindcă vei putea înrăma la o adică certificatul de absolvire şi-l vei atârna la toaletă sau în alt loc potrivit.

Te-ai gândit bine să nu pleci la Singapore. Nu sunt sigură dacă aş fi fost la fel de dârză, ştiind că ratez atâtea distracţii. Sper că mama ta te-a iertat, e detestabil să fii în dizgraţie. Şi ce mai veste formidabilă despre unchiul tău! Trebuie că-i grozav de priceput şi de deştept, ca să primească o asemenea misiune. Am fost nevoită să caut în atlasul geografic ca să văd unde se află Scapa Flow. Este practic la Cercul Polar de Nord. Nădăjduiesc că şi-a luat o grămadă de pufoaice vătuite cu lână.

Aici, lucrurile se precipită. Palmer ne-a părăsit, şi-a luat tălpăşiţa pentru a se înrola în infanteria uşoară a Ducelui de Cornwall. Janet şi Nesta se străduiesc să se decidă ce au de gând să facă, deşi n-au fost deocamdată solicitate niciunde. Janet socoate că ar putea deveni infirmieră, iar Nesta susţine că va pleca undeva să fabrice muniţii, spunând că nu-i place să ducă plosca bolnavilor care nu pot coborî din pat. Oricum, pre-

[1] Fandago – vechi dans popular spaniol.

supun că amândouă îşi vor vedea de drum în curând. Slavă Domnului, soţii Nettlebed rămân proţăpiţi solid într-un loc, de fapt sunt prea bătrâni să pornească la luptă. De asemenea, şi Hetty este încă aici. Tânjeşte să intre în armată ca membră a W.R.A.C.[1] şi să mărşăluiască de colo-colo în uniformă kaki, dar nu are decât şaptesprezece ani (deci prea tânără) şi doamna Nettlebed îi repetă la nesfârşit că e prea neroadă ca să i se dea frâu slobod într-o trupă de femei gâlcevitoare. Cred că doamna Nettlebed este răutăcioasă doar fiindcă nu vrea să frece tingirile de una singură.

Mary confecţionează draperiile de camuflaj. Coase şi pungăleşte de zor, iar mami, ca s-o ajute, a tocmit ca lucrătoare pe o anume domnişoară Penberthy. Ea locuieşte în St. Buryan şi vine aici cu bicicleta în fiecare zi la cusut. Duhneşte groaznic şi trebuie să deschidem larg ferestrele după ce pleacă. Totodată, încă ne-au mai rămas odăi fără draperii de camuflaj, aşa că după lăsarea întunericului nu putem nici măcar să întredeschidem uşile. Sper că domnişoara Penberthy îşi va termina curând treaba şi îşi va lua picioarele la spinare.

Mami a ţinut o adunare a Crucii Roşii în salonul nostru, iar tăticu pune găleţi cu apă peste tot în caz că izbucneşte vreun incendiu. N-am reuşit încă să descifrez tâlcul faptelor lui, dar sunt convinsă că există un răspuns potrivit. Vremea a început să se răcească. Ne-am propus să

[1] W.R.A.C. (în original: Women's Royal Army Corps) – Corp Regal de Armată pentru Femei.

renunţăm la salon când o să vină iarna, să acoperim mobilele cu cearşafuri albe şi să stăm în cămăruţa de zi. Tati spune că trebuie să economisim combustibilul şi să cultivăm zarzavaturi.

Acum, veşti despre ceilalţi. Le-am lăsat înadins la urmă, fiindcă nu vreau să scap pe cineva din vedere.

Mătuşa Lavinia se simte bine, acum se dă jos din pat şi se aşează lângă şemineu. Este îngrozitor pentru ea să mai aibă de îndurat încă un război. A trecut prin războiul burilor, prin primul război mondial, iar acum îl apucă şi pe ăsta. Prea mult într-o singură viaţă.

După ce ai plecat, toţi ţi-am simţit grozav lipsa, dar şi ceilalţi ţi-au călcat iute pe urme. Jeremy a fost primul, apoi Rupert, care, dintre toate locurile, a întins-o la drum tocmai spre Edinburgh, la o aşezare oarecare numită Redford Barracks. Caii din regimentul de cavalerie au fost mutaţi din Northampton acolo. Bănuiesc că transportul lor s-a făcut cu trenul, fiindcă este mult prea departe pentru ca bietele creaturi să străbată atâta cale. Mai multe despre Rupert ceva mai târziu.

Apoi au plecat Edward şi Gus. Edward se află la o bază militară de pregătire, dar nu ştim precis unde anume, întrucât adresa lui este "undeva aiurea în Anglia". Mami a primit un număr pentru post-restant şi detestă că nu ştie exact unde-i Edward. Presupun că se distrează acolo mai grozav ca oricând, zburând cu avionul încoace şi încolo şi bând bere la popotă. Iar Gus a plecat la Aberdeen, fiindcă acolo este Cartierul General al

regimentului scoţian Gordon. Mi-a fost pur şi simplu groaznic de greu să-mi iau rămas bun. N-am plâns când ne-au părăsit ceilalţi, dar pe el l-am jelit. Este aşa de vitregă soarta, să întâlnesc singurul bărbat de care se poate îndrăgosti cineva, ca apoi să-mi fie răpit de bruta aia de Hitler. Am vărsat lacrimi amare până ce am adormit, dar acum am încetat să mai plâng, deoarece am primit o scrisoare de la el şi i-am răspuns la rândul meu. Am o fotografie de-a lui pe care am făcut-o cu aparatul meu fotografic şi am dat-o la mărit (arată puţin cam posomorât, dar e O.K.) şi am înrămat-o. Am aşezat-o pe noptieră, îi spun "Noapte bună" în fiecare seară şi "Bună dimineaţa" în zori de zi. Pariez că arată dumnezeieşte înveşmântat în kilt. Voi încerca să-l conving să-mi trimită o fotografie făcută când poartă fustanela soldaţilor scoţieni.

Acum, continuarea poveştii cu Rupert.

Trei zile după plecarea lui, Athena ne-a anunţat pe neaşteptate că se duce şi ea la Edinburgh, s-a urcat în tren şi dusă a fost. Nu-i aşa că e fără pereche? Locuieşte la Caledonian[1] Hotel. Spune că-i imens şi teribil de victorian[2] şi că la Edinburgh este un frig cumplit, dar se pare că nu-i pasă, fiindcă din când în când îl poate vedea pe Rupert.

În ce mă priveşte, eu stau neclintită aici. Mami are de gând să creştem găini cu droaia şi asta va

---

[1] Caledonia (lb. engl.) – termen poetic pentru Scoţia.

[2] Victorian – care aparţine epocii reginei Victoria, aici cu înţeles de modă veche, demodat.

fi îndeletnicirea mea pe timp de război, iar Walter Mudge spune că mă va învăţa cum să conduc un tractor şi atunci voi putea da o mână de ajutor la fermă. Mi-e totuna ce fac, fie că voi întreţine focul în boiler, ori că voi curăţa closetele, cu condiţia ca nimeni să nu-mi pomenească despre trebuinţa de a mă înregimenta ori de a mă înrola voluntar sau orice altceva la fel de înfiorător.

Tocmai a apărut domnul Nettlebed ca să ne împărtăşească vestea proastă că benzina va fi raţionalizată şi nu ne putem pune toţi onoarea în joc, grăbindu-ne să umplem canistrele şi să strângem astfel provizii în secret. Numai Dumnezeu ştie cum o să ne descurcăm cu procurarea de alimente, deoarece e mult prea mare distanţa de parcurs cu bicicleta până la Penzance! Presupun că o să începem să măcelărim oile lui Walter!

De-abia aştept să te revăd. Întoarce-te cât de curând poţi. Mary întreabă dacă vrei să-ţi trimitem hainele de iarnă.

Cu multă, multă, multă dragoste,
Loveday

P.S. – O ştire de ultimă oră! De-a dreptul emoţionantă. Chiar adineauri am primit un telefon din Edinburgh. Tăticu a răspuns din biroul lui. Athena şi Rupert s-au căsătorit! Cununia a fost oficiată la Biroul stării civile, iar ordonanţa lui Rupert şi un şofer de taxi le-au fost martori. Exact aşa cum şi-a dorit Athena dintotdeauna. Două sentimente potrivnice se luptă în sufletele părinţilor mei: pe de-o parte încântare şi pe de

alta mâhnirea de a fi pierdut ceremonia. Totuşi, cred că le place de Rupert cu adevărat. Nu ştiu când va reveni Athena acasă. Nu-i mare scofală să fii măritată dacă stai de una singură la Caledonian Hotel."

*

Judith împături scrisoarea, o puse înapoi în plic, după care vârî înăuntru şi rezultatele pentru admiterea în facultate. Se simţea bine, aşa cuibărită în colţul canapelei, deci rămase acolo, cu privirile pironite pe fereastră, gândindu-se la Nancherrow. Era aproape ca şi când s-ar fi reîntors acolo. Şi-i închipui pe Athena şi Rupert căsătorindu-se la Oficiul stării civile, pe domnişoara Penberthy tighelind draperiile de camuflaj, pe Gus înveşmântat în kilt, pe colonel şi găleţile lui cu apă şi pe Loveday crescând găini. Şi pe Edward. Undeva aiurea în Anglia. Antrenându-se. Pregătindu-se pentru ce? Obţinuse deja brevetul de pilot. Ce întrebare stupidă îşi mai punea! Evident, pregătindu-se de luptă, să coboare în picaj din înaltul cerului, să tragă cu tunul şi să doboare dintr-o lovitură bombardierele inamice. "Se distrează ca-n basme, zburând de colo-colo şi bând bere", îi scrisese Loveday.

Începând din acea ultimă duminică petrecută la Nancherrow, orice comunicare între ei încetase, deci vestea primită de la Loveday era prima pe care Judith o aflase despre el. Nici nu-i scrisese, nici nu-i telefonase, fiindcă nu-i trecuse prin minte ce altceva putea să-i mai spună, toate fiind deja spuse şi simţindu-se încă înjosită la reamintirea propriei sale naivităţi şi la retrăirea şocului paralizant pricinuit de respingerea ei

de către Edward. Aşijderea, la rândul său, Edward nu-i trimisese vreo scrisoare, nici nu-i dăduse telefon, dar la urma urmelor ea nu se aşteptase defel la asta. În definitiv, fusese statornic şi înţelegător multă vreme, dar răbdarea oricărui bărbat ajunge odată şi odată la capăt. În ultimă instanţă, lovitura decisivă, anume dezertarea ei de la Nancherrow, fără a aştepta să-şi ia rămas bun, îi stârnise probabil lui Edward un soi de exasperare împinsă la culme. Edward nu avea nici un motiv, nici nevoie să pornească în căutarea ei. Viaţa lui vrăjită va fi totdeauna plină din belşug cu femei frumoase, de-abia aşteptând, stând la coadă să-i pice la picioare.

Dar îi era încă imposibil să-şi aducă aminte de el fără patimă: înfăţişarea lui, timbrul glasului, râsul său, şuviţa de păr care-i cădea pe frunte şi pe care trebuia s-o dea încontinuu la o parte. Totul la el, toată fiinţa lui, îi umpluse inima de încântare.

De când venise la Devon, se silise din răsputeri să se împotrivească propriilor reverii: că va auzi o maşină urcând dealul, că va fi Edward, venind s-o caute, fiindcă nu putea trăi fără ea. Asemenea fantezii erau copilăreşti, basme cu sfârşit fericit, iar acum – din toate punctele de vedere – ea nu mai era copil. Dar nu se putea împotrivi imaginii lui, care-i invada visele noaptea. Şi în acele vise se găsea un loc unde ea, Judith, poposea cuprinsă de un soi de beatitudine, ştiind că, undeva pe-aproape, era şi el, Edward. Şi se trezea din somn copleşită de fericire, numai că acea stare de vrajă se risipea imediat în lumina rece a dimineţii.

Totul se isprăvise! Acum, amintirea lui nu o mai făcu să plângă de durere, aşadar, pasămite, situaţia se

îmbunătăţise puţin. Deşi, neîndoios, s-ar fi putut înrăutăţi din nou, dar deocamdată, fiindcă trecuse examenul de admitere pentru facultate, trebuia ca un asemenea gen de consolări practice s-o ajute să se menţină pe linia de plutire. "Încrederea în sine este totul", îi propovăduise domnişoara Catto, şi acum, când hopul era trecut, i-ar fi fost greu să nu vadă în cele două distincţii un fel de tonifiant spiritual. Auzi o uşă trântindu-se şi glasul lui Biddy. Biddy, din nou acasă, cu minunăţia de ondulaţii în păr. Judith se ridică de pe canapea şi se duse degrabă să-şi caute mătuşa pentru a-i împărtăşi noutăţile.

Era aproape sfârşitul lui septembrie când se urniră lecţiile de stenografie şi dactilografie cu Hester Lang, deoarece Hester îşi ocupa mai tot timpul cu anumite preparative. Avea o maşină de scris impresionantă – una veritabilă, nu portabilă ca a unchiului Bob – care însă trebui să fie curăţată într-o dugheană din Exeter, înzestrată cu panglică nouă şi cu un scut apărător, astfel ca Judith să nu poată arunca spre claviatură priviri furişe. De asemenea, Hester îşi cumpără două manuale fiindcă trecuse ceva vreme de când învăţase teoria ambelor tehnici şi simţea nevoia să-şi reîmprospăteze niţel cunoştinţele. În cele din urmă, îi telefonă lui Judith şi o anunţă că era gata să înceapă.

A doua zi, Judith coborî dealul şi se înfăţişă la uşa lui Hester. Într-un fel sau altul, i se părea că s-ar fi reîntors la şcoală după vacanţa de vară; o boare de toamnă plutea în aer şi frunzele se îngălbeneau. Zilele se micşorau, iar în fiecare seară ritualul camuflării feres-

trelor începea puţin mai devreme... În curând, la patru şi jumătate după-amiază, aveau să ia ceaiul, cu draperiile bine trase. Judith ducea dorul amurgurilor lungi şi privea din casă spectacolul crepuscular. Suferea însă de claustrofobie, aşa închisă între patru pereţi, la lumina electrică.

Dar acum, la ora nouă dimineaţa, ziua era răcoroasă şi senină, iar în toată împrejurimea se răspândise o miasmă înţepătoare de fum de la vreun maldăr de gunoaie care ardeau în cine ştie ce grădină. În timpul weekend-ului, Judith şi Biddy culeseseră livre întregi de mure de prin tufărişurile ce împrejmuiau ca un gard viu câmpurile fermei din vecinătate, şi fermierul le promisese un vraf de buşteni tăiaţi dintr-un ulm bătrân, doborât de vijeliile din iarna trecută. Bill Dagg urma să aducă butucii la Upper Bickley cu un tractor cu remorcă, aceştia urmând să fie stivuiţi ca stogurile de turbă, lângă zidul garajului. Lemnele de foc vor ajuta la economisirea stocului de cărbune, fiindcă, după cum decurgeau lucrurile, nu exista certitudinea procurării unor noi rezerve.

Casa lui Hester era clădită din granit sur, cu două caturi şi o mică terasă, astfel că avea câte un vecin pe fiecare latură. Căminele acestora arătau cam întunecoase, cu uşile din faţă negre sau maronii, scorojite, şi cu perdele dantelate încadrând oale verzi de pământ cu lăcrămioare asiatice. Dar intrarea principală de la locuinţa lui Hester era vopsită galben ca untul şi ferestrele strălucitoare erau învăluite în tul brodat, alb ca neaua. De asemenea, alături de grătarul pentru şters picioarele, ea plantase o viţă-luminoasă care năpădise deja faţada casei. Toate acestea izbuteau să lase impresia că mica terasă se înalţa deasupra lumii largi.

Judith apăsă pe sonerie şi Hester, arătând ca totdeauna ireproşabil, veni să deschidă uşa.

— Iată-te în sfârşit! Socot c-ar trebui să târăşti după tine o servietă de şcolar. Ce dimineaţă splendidă! Tocmai făceam cafeaua.

Judith simţi mirosul plăcut, ispititor.

— Am băut deja una la micul dejun, spuse ea.

— Ei, şi ce-i cu asta? Mai bea încă o ceaşcă. Ţine-mi companie. Nu-i nevoie să începem treaba imediat. N-ai mai fost niciodată în casa mea, nu-i aşa? Salonul este chiar acolo. Simte-te ca acasă. Vin şi eu într-o clipă.

Uşa era deschisă. Trecând pragul, Judith se pomeni într-o încăpere lungă care se întindea din faţa până în spatele casei, deoarece peretele despărţitor dintre cele două odăiţe iniţiale fusese dărâmat. Acest lucru făcuse ca spaţiul să devină mai larg şi foarte luminos. De asemenea, camera era mobilată şi decorată într-un stil simplu şi modern, întrecând aşteptările lui Judith. Semăna oarecum, hotărî în sinea ei, cu studioul unui artist. Pereţii erau zugrăviţi în alb, covorul bej, perdelele din pânză aspră de in, de culoarea şofranului. Draperiile obligatorii de camuflaj se vedeau cât se poate de limpede, deşi fuseseră strânse şi lumina strălucitoare a dimineţii se filtra prin urzeala rară a perdelelor, ca şi când acestea ar fi fost confecţionate din dantelă. Un covor Kelim era aşternut peste spetează canapelei şi se găsea acolo o masă joasă alcătuită dintr-o placă de sticlă susţinută de doi lei antici din porţelan de China, care păreau veniţi de acolo din străvechime. Masa era înţesată de cărţi îmbietoare, în mijlocul cărora trona o sculptură modernă.

Toate îi păreau surprinzătoare. Privind mai încolo,

Judith zări deasupra şemineului o pânză abstractă, neînrămată; grunzuroase şi sclipitoare, vopselele lăsau impresia că fuseseră întinse cu un cuţit de paletă. De fiecare parte a căminului, firidele erau prevăzute cu poliţe din sticlă, etalând o colecţie de pocale verzui şi albastre de Bristol. Şi se mai aflau şi alte rafturi, ticsite cu cărţi; unele legate în piele şi altele cu scoarţe încântător de noi şi lucioase – romane şi biografii pe care oricine tânjea să le citească. Dincolo de fereastră, se desfăşura grădina, o pajişte îngustă şi lungă, mărginită cu borduri de margarete Michaelmas şi dalii, fremătând lin la boarea vântului.

Când Hester se reîntoarse, Judith şedea lângă fereastră, întorcând paginile unui album cu reproduceri în culori după Van Gogh. Ea îşi ridică privirile, apoi închise cartea şi o puse pe masă alături de celelalte.

— Nu sunt niciodată sigură dacă preţuiesc picturile lui Van Gogh sau nu, spuse Judith.

— E un artist enigmatic, nu-i aşa? Hester aşează tava cu ceştile de cafea pe taburetul roşu, lăcuit. Dar eu ador cerurile lui prevestitoare de furtună, lanurile galbene de grâu şi azurul alburiu.

— Odaia asta-i încântătoare. Nu m-am aşteptat câtuşi de puţin.

Instalându-se într-un fotoliu adânc, Hester hohoti de râs.

— La ce te-aşteptai? Şerveţele pentru braţele sau spătarul canapelei şi poţelanuri Prince Albert[1]?

— Nu chiar, dar nici la asta. Ai cumpărat casa aşa?

— Nu. Era întocmai ca toate celelalte de pe-aici. Am dărâmat zidul despărţitor, am amenajat o sală de baie.

---

[1] Prinţul Albert – Prinţ-consort al reginei Victoria.

— Trebuie că ai fost grozav de iute. Nu stai aici de multă vreme.

— Deţin totuşi proprietatea asta de cinci ani. Obişnuiam să vin în weekend-uri când lucram încă la Londra. Pe atunci, nu aveam timp să mă-ntâlnesc cu alţi oameni, fiindcă eram totdeauna ocupată să alerg după constructori şi zugravi. De-abia după ce m-am pensionat m-am putut stabili aici şi mi-am făcut prieteni. Vrei lapte şi zahăr?

— Doar lapte, mulţumesc. Judith luă ceaşca şi farfurioara din mâna lui Hester şi se aşeză pe marginea canapelei. Ai atâtea lucruri fascinante. Şi cărţi. Totu-i fermecător.

— Am fost totdeauna o colecţionară pătimaşă, o iubitoare de antichităţi. Leii chinezeşti mi-au rămas moştenire de la un unchi. Pictura pe pânză am cumpărat-o de la Paris. Pocalele de sticlă le-am colecţionat de-a lungul anilor. Iar sculptura este făcută de Barbara Hepworth. Nu-i uimitoare? Aidoma unui miraculos instrument cu coarde.

— Şi biblioteca ta...

— Da, atâtea cărţi. Mult prea multe. Te rog, oricând, dacă vrei, eşti liberă să iei cu împrumut. Bineînţeles, cu condiţia să mi le aduci îndărăt.

— Aşa am să fac. Desigur, o să ţi le înapoiez.

— Se vede cât se poate de limpede că eşti o cititoare pasionată. O fată pe gustul meu. Ce altceva îţi mai place în afară de pictură şi cărţi?

— Muzica. Unchiul Bob mi-a dezvăluit farmecul muzicii. După aceea, mi-am cumpărat un gramofon şi acum am o colecţie mărişoară de discuri. Îmi plac la nebunie. Poţi alege ce vrei să asculţi în funcţie de starea sufletească.

— Mergi la concerte?

— Nu prea se dau concerte în West Penwith şi mă duc arareori la Londra.

— Asta-i ce-mi lipseşte, locuind aici. Şi teatrul. Realmente, nimic altceva. Sunt foarte mulţumită.

— A fost foarte amabil din partea ta să-mi spui că pot veni să mă-nveţi stenografia şi dactilografia...

— Câtuşi de puţin. Asta o să-mi ţină mintea trează şi, totodată, o să fie altceva decât cuvintele încrucişate pe care le dezleg. Am pregătit toate cele necesare în sufragerie. Pentru dactilografie îţi trebuie o masă bună, solidă. Şi cred că trei ore pe zi sunt de-ajuns, nu-i aşa? Iar în weekend-uri o să facem pauză.

— Cum zici.

Hester îşi termină cafeaua şi puse ceaşca deoparte. Se ridică în picioare.

— Atunci, să mergem, spuse ea. Haide să începem.

*

Până spre mijlocul lui octombrie, după şase săptămâni de la izbucnirea războiului, nu se petrecură prea multe întâmplări; nici un soi de invazie, nici bombardamente, nici un fel de lupte în Franţa. Dar ororile distrugerii Poloniei îi ţineau pe toţi lipiţi de radio sau îi făceau să parcurgă pe nerăsuflate relatările groaznice din ziare. În comparaţie cu suferinţele înspăimântătoare şi carnajul din Europa răsăriteană, micile inconveniente şi lipsuri ale vieţii de fiecare zi erau în Anglia aproape binevenite, învârtoşindu-i fiecăruia şira spinării, îndârjindu-i pe toţi să reziste şi conferind o raţiune celor mai banale sacrificii. Unul dintre acestea fu, la Upper Bickley, plecarea doamnei Lapford ca lucrătoare într-o

cantină de fabrică. Cât despre Biddy, ea nu fiersese, în toată existenţa ei, nici măcar un ou. Dar Judith îşi petrecuse o bună parte din timp în bucătărie, urmărind cum prepară Phyllis budinci din griş şi prăjituri şi ajutând-o pe doamna Warren la zdrobitul cartofilor-pireu şi la servirea stacanelor de ceai care erau parte integrantă a vieţii de zi cu zi la Porthkerris. La Nancherrow, doamna Nettlebed primise cu plăcere orice mână de ajutor la pregătirea gemului şi a marmeladei şi era recunoscătoare dacă cineva se oferea să stea în picioare şi să bată bine ouăle şi zahărul pentru un pandişpan pufos, până când amestecul căpăta culoarea caimacului. Dar asta era limita experienţei lui Judith într-ale gătitului! Totuşi, nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia. Găsi o carte veche cu reţete culinare, "Good Housekeeping", îşi legă un şorţ şi preluă asupră-şi îndatorirea pregătirii bucatelor. La începutul începutului, rezultă o droaie de cotlete arse şi de pui nefripţi, dar, în scurtă vreme, izbuti să prindă rostul gospodăriei şi chiar să facă o prăjitură care nu avea gust rău, în ciuda faptului că toate stafidele şi vişinele căzuseră la fund ca plumbul.

Un alt inconvenient era că prăvăliaşii din Bovey Tracey – măcelarul, băcanul, negustorul de zarzavaturi şi fructe, negustorul de peşte – conteniră cu toţii să-şi livreze marfa. Pricina era raţionalizarea benzinei şi toată lumea înţelese şi cumpăra coşuri enorme şi sacoşe doldora de provizii, cărându-şi târguielile cu spinarea până acasă. Nu era cine ştie ce grozăvie, dar îi lua omului foarte mult timp, iar urcarea la deal pe drumul spre Upper Bickley, împovărat ca un cal de dârvală, se făcea cu destulă osteneală, pentru a nu mai spune şi alte vorbe.

Şi, pe deasupra, vremea prinse a se răci binişor. Petrecându-şi atâta amar de timp la Nancherrow, unde încălzirea centrală nu se întrerupea niciodată până când primăvara însorită nu se ivea din nou, Judith uitase cu desăvârşire ce înseamnă frigul. Dacă afară era în firea lucrurilor să-i fie rece, când vântul şfichiuia, i se părea un chin cumplit să dârdâie în casă. Upper Bickley nu avea încălzire centrală. Cu doi ani în urmă, când venise de Crăciun, focurile arseseră în sobele din dormitoare, boilerul clocotise la maximum, douăzeci şi patru de ore din zi şi din noapte. Dar acum trebuiau să fie parcimonioase cu combustibilul-şi aprindeau focul doar în căminul din salon şi totdeauna numai după prânz. Se părea că Biddy nu simte frigul. În definitiv, spre norocul ei, supravieţuise şi aşa în casa din Keyham Terrace, de care Judith îşi amintea ca de cel mai îngheţat loc din lume unde fusese vreodată. Pasămite, mai geros decât Arctica. Pe măsură ce se apropia iarna, Upper Bickley avea să devină probabil la fel de glacială. Cocoţată pe creasta dealului, casa era orientată chiar împotriva vântului de răsărit, iar vechile ferestre şi uşi nu se închideau etanş, lăsând să pătrundă înăuntru orice soi de curent. Judith aştepta lunile lungi şi întunecate fără prea mare entuziasm şi fu recunoscătoare când Mary îi trimise de la Nancherrov o cutie imensă pentru rochii (purtând marca "Hartnell's"), înţesată cu hainele ei călduroase de iarnă.

*

Sâmbătă, paisprezece octombrie. Judith se trezi din somn şi simţi o suflare rece ca gheaţa năvălind pe fe-

reastra deschisă şi pişcându-i obrajii. Deschise ochii şi văzu cerul cenuşiu şi crengile din vârf ale fagului de la capătul grădinii deja poleite, cu frunze ruginii.

Curând vor prinde să cadă. Va trebui să le strângă în grămezi şi să le dea foc, aşa că, în cele din urmă, copacul va rămâne despuiat şi veşted.

Judith stătea întinsă în pat şi se gândi că dacă lucrurile ar fi decurs aşa cum s-ar fi cuvenit, n-ar fi izbucnit războiul şi n-ar fi trebuit să ia acea hotărâre nestrămutată, ea ar fi fost chiar în momentul de faţă la bordul pachebotului, în drum spre Golful Biscaia, aruncată dintr-o parte în alta a cabinei de dormit şi probabil încercând prima senzaţie de greaţă din cauza răului de mare. Totuşi, în drum spre Singapore! Preţ de o clipă sau două îşi îngădui să tânjească de dorul propriei familii. Se părea că îi era sortit să trăiască mereu în casele altor oameni, oricât de ospitalieri ar fi, câteodată simţind că era de-a dreptul înjositor să mediteze melancolic la toate cele definitiv pierdute. Îşi închipui că navighează prin Strâmtoarea Gibraltar, ajungând în apele albastre ale Mediteranei, o lume uitată a luminii solare perpetue. Apoi, trecând prin Canalul de Suez şi peste Oceanul Indian, observând în fiecare seară cum se aburcă Crucea Sudului[1], în rotiri tot mai înalte pe cerul ca peruzeaua. Şi îşi reaminti că atunci când te apropiai de Colombo, un miros fin plutea în aerul neclintit, cu mult înainte ca limba de pământ care este insula Ceylon să apară la orizont; miresmele erau de mirodenii; fructe şi lemn de cedru, răspândite spre mare de o boare caldă.

---

[1] Crucea Sudului - constelaţie în emisfera australă.

Dar era o nesăbuinţă să se prindă în jocul imaginaţiei, era necugetat să se lase năpădită de valuri de regrete. Dormitorul ei se răcorise simţitor. Se sculă din pat şi se duse să închidă fereastra prin care pătrundea răceala dimineţii jilave, zăbovind o clipită cu nădejdea că nu va ploua. Apoi, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Acolo o găsi pe Biddy stând deja în bucătărie, ceea ce era cu totul neobişnuit fiindcă, în mod normal, Judith se trezea mereu prima. Biddy era strâns înfăşurată în halat şi pusese la fiert un ibric de cafea.

— De ce te-ai sculat cu noaptea-n cap?

— Morag m-a deşteptat din somn cu scâncetele şi schelălăielile ei. Sunt surprinsă că n-ai auzit-o. Am coborât să-i dau drumul afară, dar şi-a făcut doar nevoile şi - apoi ţuşti în casă. Judith o privi pe Morag, chircită în coşul ei, cu o expresie înduioşătoare în ochii-i ceacâri. Doar nu crezi că-i bolnavă, nu?

— Fără discuţie, nu arată la fel de voioasă ca de obicei. Poate că are viermi.

— Nici măcar să nu insinuezi asta.

— Ar trebui s-o ducem la veterinar. Ce vrei să mănânci la micul dejun?

— Pe cât se pare, slănina s-a terminat.

— În cazul ăsta, ouă fierte.

La masă vorbiră cu intermitenţe despre cum aveau de gând să-şi petreacă sâmbăta. Judith spuse că se simţea obligată să coboare în Bovey Tracey pentru a înapoia o carte împrumutată de la Hester Lang şi prin urmare va face şi târguielile. Biddy încuviinţă, fiindcă intenţiona să aştearnă câteva scrisori, îşi aprinse o ţigară, întinse mâna după creion şi blocnotes şi începu să compună inevitabila listă de cumpărături: slănină, mâncare pentru Morag, carne de miel pentru prânzul de duminică, hârtie de toaletă şi Lux...

— Vrei să fii o scumpă şi să treci pe la prăvălia de postavuri, să-mi cumperi o livră de lână vopsită?

Judith se arătă uimită.

— Pentru ce-ţi trebuie o livră de lână vopsită?

— Mi s-a acrit de gobelinul ăla stupid. Mi-am zis c-ar fi bine să încep a tricota iarăşi. O să fac ciorapi pentru Ned, ca să-i poarte în bocancii marinăreşti.

— Habar n-am avut că ştii să împleteşti.

— Nici nu prea ştiu, dar am găsit un model minunat în ziar. Se numesc ciorapi în spirală, deci tot mereu lucrezi circular împletitura şi nu trebuie să rotunjeşti la călcâi. Şi apoi când Ned şi-i găureşte în talpă, n-are decât să-i răsucească şi ruptura ajunge deasupra labei piciorului.

— Sunt sigură că o să-i placă asta la nebunie.

— Mai este şi un alt tipar pentru capişon. Poate ai vrea să-i faci tu unul. O să-ţi ţină cald la urechi.

— Mersi frumos, dar deocamdată am destulă bătaie de cap exersând întruna cârlige şi bastonaşe. Scrie şi "lână" pe listă şi o să văd dacă găsesc. Şi n-ar strica să treci, de asemenea, pe hârtie şi un set de ace de tricotat...

Dimineţile de sâmbătă în Bovey Tracey semănau oarecum cu zilele de târg din Penzance: aglomerări de provinciali şi ţărani de prin împrejurimi, veniţi în puhoaie din satele izolate şi din fermele de lângă ţinuturile mlăştinoase, ca să-şi strângă proviziile săptămânale. Oamenii îmgrămădeau pe caldarâmurile înguste coşuri şi cărucioare de mână, stăteau strânşi la colţul străzilor şi sporovăiau zgomotos, aşteptau la rând în faţa măcelăriei sau a băcăniei ca să fie serviţi, între timp bârfeau verzi şi uscate şi schimbau noutăţi de familie, coborându-şi glasurile doar când vorbeau

despre boleşniţe sau despre posibilul deces al unei oarecare mătuşi Gert.

Ceea ce însemna că totul se tărăgăna cu mult mai mult decât de obicei, încât se făcu ora unsprezece înainte ca Judith, încărcată cu o coşniţă şi o plasă burduşite, să-şi croiască drum spre casa lui Hester Lang şi să sune la uşa din faţă.

— Judith!

— Ştiu, e sâmbătă, dar n-am venit aici să facem lecţia de stenografie, ci doar ca să-ţi restitui cartea împrumutată. Am terminat-o aseară.

— Mă bucur că te văd. Intră şi hai să bem o ceaşcă de cafea.

Cafeaua lui Hester avea totdeauna un gust delicios. Simţindu-i aroma proaspătă şi îmbătătoare, venind din bucătărie, Judith nu se lăsă rugată de două ori. Puse coşurile în vestibulul îngust şi scoase cartea din buzunarul încăpător al jachetei.

— Voiam să ţi-o aduc îndărăt imediat, ca nu cumva să se murdărească sau să fie roasă de Morag.

— Sărmana căţeluşă, sunt convinsă că n-ar face niciodată o faptă atât de rea. Du-te şi pune-o la loc şi alege-ţi alta dacă vrei. Mă întorc cu cafeaua într-o clipită...

Romanul pe care-l împrumutase era "Marile Speranţe", unul dintre volumele tipărite pe hârtie de cea mai bună calitate, cu literă elegantă, cu legătura în piele, din operele complete ale lui Charles Dickens.

Judith intră în salon (chiar şi într-o dimineaţă mohorâtă, acesta părea luminos şi vesel), strecură cartea înapoi în raft şi începu să citească încântată titlurile, încercând să se decidă ce anume să selecteze, când auzi telefonul zbârnâind în antreu. Apoi, paşii lui

Hester când ea se duse să răspundă. De dincolo de uşa întredeschisă îi auzi vocea răspicată.

— Opt-doi-şase. Hester Lang la telefon.

Poate că n-ar fi nimerit să ia tot un roman de Dickens de astă dată. Ci ceva contemporan. Scoase din bibliotecă "Furtuna ucigătoare" de Phyllis Bottome, se apucă să citească prezentarea de pe clapeta supracopertei şi apoi răsfoi paginile la întâmplare.

Convorbirea telefonică se prelungea. Între lungi tăceri, Hester mai rostea câte o vorbă şi glasul ei se pierdea în şoapte.

— Da, o auzi Judith spunând, da, desigur.

Şi apoi, un alt răstimp de tăcere.

Stând singură, în salonul lui Hester, Judith aştepta. În cele din urmă, când începuse să creadă că Hester n-avea de gând să se mai înapoieze, conversaţia fu întreruptă brusc. Auzi declicul receptorului aşezat în furcă, închise cartea şi privi spre uşă. Dar Hester nu se ivi de îndată şi, când apăru, din întreaga-i fiinţă răzbătea o anume cumpătare, o stăpânire de sine elaborată, de parcă ar fi zăbovit câteva momente ca să-şi compună o mină calmă.

Însă nu spuse nimic. De-a curmezişul lungii încăperi, privirile li se întâlniră. Judith puse cartea deoparte.

— E ceva în neregulă? întrebă ea.

— Era... Lui Hester îi tremura vocea. Se sforţă pentru a-şi redobândi siguranţa de sine şi glăsui din nou, de astă dată pe tonul ei obişnuit, domol şi liniştit. Era căpitanul Somerville la telefon.

Ceea ce fu de-a dreptul şocant.

— Unchiul Bob?! De ce-a sunat la tine? Nu poate obţine legătura la Upper Bickley? Telefonul funcţiona ieri.

— N-are nimic de-a face cu telefonul. Vroia să-mi vorbească. Hester închise uşa şi veni să se aşeze pe un taburet aurit. S-a întâmplat ceva groaznic...

Era cald în cameră, dar dintr-o dată lui Judith îi trecu un fior rece prin şira spinării. Presentimentul unei nenorociri o făcu să simtă o greutate în piept.

— Ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută... un submarin german a deschis o breşă în liniile de apărare de la Scapa Flow. Cea mai mare parte a flotei de război era pe mare, dar nava "Royal Oak" rămăsese ancorată în port... A fost torpilată, nimicită. S-a scufundat atât de repede. S-a răsturnat... trei torpile... imposibil să scape pentru oricine s-a aflat sub punte...

"Bastimentul lui Ned! Dar nu şi Ned. Ned era în bună stare. Ned trebuie să fi supravieţuit."

— Se presupune că aproape patru sute din membrii echipajului sunt întregi şi nevătămaţi... Nu s-a dus încă vestea. Bob spune că trebuie s-o anunţ pe Biddy înainte să audă ştirea la radio. Vrea să merg până la Upper Bickley şi să-i spun. N-ar suporta să-i zică el la telefon. Trebuie să mă duc şi să-i vorbesc cu binişorul...

Pentru a doua oară, glasul lui Hester se stinse de emoţie. Îşi ridică mâna, atât de fin manichiurată, ca să-şi şteargă lacrimile aninate de gene.

— Sunt adânc mişcată că s-a gândit la mine, totuşi aş fi preferat să roage orice altă persoană de pe lume...

Nu plângea. Se silea să nu plângă.

Judith înghiţi în sec şi se căzni să rostească:

— Şi Ned?

Hester clătină din cap.

— Oh, draga mea copilă, îmi pare nespus de rău.

Şi de-abia atunci adevărul necruţător – stând parcă la pândă, mereu acolo – îi sfredeli mintea şi Judith ştiu că Hester Lang îi dăduse de înţeles că Ned Somerville era mort.

*

Upper Bickley
25 octombrie 1939

"Stimate domnule colonel Carey-Lewis,

Vă mulţumesc foarte mult pentru amabila dumneavoastră scrisoare referitoare la Ned. A fost cea mai sfâşietoare perioadă de timp, dar acum Biddy este recunoscătoare pentru răvaşele primite şi le citeşte pe toate. Însă, realmente, nu se simte în stare să răspundă personal la ele.

După ce s-a scufundat "Royal Oak", unchiul Bob nu a putut veni imediat să fie alături de Biddy, din pricină că se găsea la Scapa Flow, ca şi datorită crizei şi consecinţelor generate de atacul nemţilor. Dar a sosit acasă săptămâna trecută şi a stat două zile. Atmosfera a fost într-adevăr teribil de tristă, fiindcă el încerca s-o aline pe Biddy, simţindu-se în acelaşi timp la fel de pierdut şi îndurerat ca şi ea. Acum s-a reîntors la Scapa Flow şi suntem iarăşi singure.

Voi rămâne aici toată iarna. Când va veni primăvara, mă voi gândi din nou, dar n-o pot părăsi pe Biddy până când nu-i trece jalea. Are o căţea, Morag, pe care i-a adus-o Ned, însă nu sunt sigură dacă biata creatură este pentru Biddy o mângâiere sau o tristă amintire. Mâhnirea mea

e că nici unul dintre voi nu l-aţi întâlnit vreodată pe Ned, nici n-aţi ajuns să-l cunoaşteţi. Era un om cu adevărat deosebit şi atât de afectuos!

Vă rog transmiteţi complimentele mele tuturor şi vă mulţumesc încă o dată pentru scrisoare.

Cu sinceritate,
A dumneavoastră,
Judith"

*

Nancherrow
1 noiembrie 1939

"Scumpă Judith,

Am fost cu toţii profund îndureraţi când am aflat vestea morţii vărului tău Ned. M-am gândit la tine zile în şir şi aş fi dorit să-ţi fiu aproape, să-ţi împărtăşesc durerea. Mami spune că dacă vrei s-o aduci pe mătuşa Biddy la noi pentru câteva vreme, măcar şi numai ca să schimbe locurile, ar fi încântată să vă ofere ospitalitate. Pe de altă parte, în acest moment, este posibil ca mătuşa ta să prefere să stea în propria-i casă şi în ambianţa binecunoscută.

Tăticu afirmă că străpungerea frontului de către submarinul german a fost o mostră eroică de pricepere marinărească, dar mie nu-mi trece prin minte nici măcar un singur lucru drăguţ la adresa nemţilor şi socot că aprecierea lui este mult prea mărinimoasă.

Dacă îţi dau câteva veşti, să nu-ţi închipui cumva că eu socot cele întâmplate aici mai importante decât uciderea lui Ned.

Iată, Athena se află acasă şi va avea un bebeluş. Rupert a plecat peste mare împreună cu regimentul şi caii lui, iar fără el "Caledonian Hotel" şi-a pierdut farmecul, aşa încât soră-mea s-a întors la Nancherrow. Cred că Rupert se află în Palestina.

Copilaşul se va naşte în iulie.

Gus este în Franţa cu divizia de soldaţi scoţieni şi Corpul expediţionar britanic. Îi scriu aproape în fiecare zi şi, la rându-mi, primesc o scrisoare cel puţin o dată pe săptămână. Mi-a trimis o fotografie a lui îmbrăcat în kilt şi arată absolut splendid.

Alaltăieri, m-am întâlnit cu Heather Warren în Penzance. Ia lecţii de stenografie şi dactilografie în Porthkerris şi intenţionează să se angajeze la Ministerul Afacerilor Externe sau să-şi găsească orice fel de slujbă în serviciul guvernamental. M-a rugat să-ţi comunic că o să-ţi scrie când va avea o clipă de răgaz şi să-ţi spun că Charlie Lanyon este în D.C.L.I.[1] şi că a plecat în Franţa. Nu ştiu cine e Charlie Lanyon, dar Heather mi-a zis că tu vei pricepe. Şi Joe Warren s-a înrolat în D.C.L.I., dar Paddy încă se îndeletniceşte cu pescuitul.

Edward nu ne scrie dar ne dă telefon din când în când şi trebuie să vorbim pe fugă, fiindcă nu i se permite decât o convorbire de trei minute, după care receptorul ţiuie şi legătura se întrerupe. Se pare că se distrează de minune şi pilotează

[1] D.C.L.I. – În original Duke of Cornwall's Light Infantry – Infanteria uşoară a Ducelui de Cornwall.

unul dintre noile avioane denumite "Spitfire". Ar fi grozav dacă ar veni acasă de Crăciun, dar nu cred să poată.

Am cumpărat găinile de care ţi-am pomenit mai demult şi toate sunt închise într-un ţarc în pajiştea din spatele casei şi fac mare prăpăd. Stau în coteneţe de lemn cu cuibare şi uşiţe pe care le închid seara pentru a le păzi să nu cadă pradă Domnului vulpoi cel şiret. N-au început încă să se ouă, dar, de îndată ce se vor porni, presupun că ne vom hrăni numai cu ouă.

Vremea s-a răcorit îngrozitor de tare. Tati este extrem de sever în legătură cu încălzirea centrală şi toate mobilele din salon sunt învelite cu cearşafuri albe, ca să nu se prăfuiască, iar candelabrul protejat de o pânză de sac. Pare cam pustiu şi sumbru, dar la urma urmei mica odaie de zi este mult mai tihnită.

Domnul Nettlebed a devenit şeful apărării antiaeriene civile locale. Asta înseamnă că dacă uită să verifice camuflajul sau se întrezăreşte chiar şi cea mai îngustă geană de lumină, atunci trebuie să se învinovăţească de neglijenţă şi să se ducă din proprie iniţiativă la judecătorie pentru a fi amendat. Ha, ha, ha!

Celălalt şef al apărării antiaeriene civile locale, numit surprinzător la Londra, este Tommy Mortimer. Nu s-a putut înrola din cauza vârstei şi a platfusului (n-am ştiut că are malformaţia asta), aşadar a intrat în apărarea pasivă. Ne-a vizitat într-un weekend şi ne-a povestit totul. Susţine că dacă au loc atacuri aeriene, el trebuie să stea pe acoperişul magazinului Mortimer's din Regent

Street cu o găleată de apă şi cu o pompă de incendiu. Dacă propria-i prăvălie de giuvaere ar fi bombardată, nu crezi că trotuarele dimprejur s-ar împânzi de inele cu diamante?

Mami e O.K. Se bucură nespus că Athena a venit acasă. Chicotesc aplecate deasupra revistei "Vogue", la fel ca totdeauna, şi se străduiesc să croşeteze hăinuţe pentru bebeluş.

Multă dragoste. Vino să stai aici dacă vrei. Mii de sărutări,

Loveday"

*

Upper Bickley
Sâmbătă, 30 decembrie 1939

"Dragă mămico şi tăticule,

Este aproape sfârşitul anului şi mă bucur că s-a isprăvit. Vă mulţumesc frumos pentru darul de Crăciun care a sosit la începutul lunii, dar mi-am rezervat plăcerea de a-l deschide de-abia în seara de Crăciun. E cea mai minunată poşetă de damă şi exact ce aveam nevoie. De asemenea, mi-a plăcut tare mult şi cuponul de mătase şi îmi voi face o fustă lungă de seară, când voi găsi pe cineva care să mi-o croiască perfect. Are cea mai splendidă culoare. Şi, vă rog, mulţumiţi-i lui Jess pentru calendarul făcut de mână. Spuneţi-i că maimuţele şi elefanţii au fost desenaţi realmente foarte bine.

Pe-aici s-a lăsat brusc un frig năprasnic şi tot platoul Dartmoor este acoperit de zăpadă, dru-

murile sunt troienite, pretutindeni se întind umbre albăstrii, acoperişurile tuturor caselor au cuşme groase de omăt, iar Bovey Tracey seamănă oarecum cu ilustraţiile din "Croitorul din Gloucester". În fiecare dimineaţă dăm fân poneilor din Dartmoor, care au coborât podişul ca să se adăpostească de vifor în dosul unui zid de piatră. Scoaterea lui Morag la plimbare aduce întrucâtva cu o expediţie anevoioasă la Polul Sud. În casă este destul de rece - nu chiar la fel de frig ca la Keyham, dar aproape aidoma. Acum, stau şi vă scriu în bucătărie, fiindcă aici este cel mai călduros loc din toată casa. În plus, m-am încotoşmănat în două pulovere.

Unchiul Bob a venit acasă de Crăciun şi a stat patru zile, dar acum a plecat iarăşi. Realmente, am urât cu tărie Crăciunul fără Ned, însă Hester Lang ne-a sărit în ajutor, ne-a invitat la prânz, mai ales că noi n-aveam brad împodobit cu beteală, nici ilex, încercând să ne purtăm ca în orice zi obişnuită. Hester găzduia un cuplu venit de la Londra, destul de bătrâiori, dar deosebit de culţi şi interesanţi, iar în timpul mesei nu s-au purtat conversaţii despre război, ci despre galerii de artă şi călătorii în Orientul Mijlociu. Cred că soţul era arheolog."

Aici, Judith se opri, puse stiloul pe masă, îşi suflă în pumni că să-şi dezgheţe degetele înţepenite şi se întrebă dacă ar trebui să se ostenească să-şi facă o cană de ceai. Era aproape ora patru după-amiaza, iar Biddy şi Morag nu se întoarseră de la plimbare. Dincolo de fereastra bucătăriei, grădina întunecată se povârnea

până spre mlaştini, totul era amorţit de ger şi alb de zăpadă. Singurele pete de verdeaţă care se zăreau erau ramurile pinilor, fremătând în bătaia vântului de răsărit care sufla dinspre mare. Unicul semn de viaţă era un prigor, ciugulind nuci dintr-o trăistuţă pe care Judith o atârnase de prichiciul pridvorului.

Privea pierdut spre prigor şi se gândea la această zi cenuşie şi tristă din sărbătoarea Crăciunului căreia, într-un fel sau altul, cu ajutorul lui Hester, izbutiseră să-i supravieţuiască. Şi apoi îşi îngădui luxul de a se lăsa cuprinsă de nostalgie, reamintindu-şi Crăciunul trecut de la Nançherrow, căminul încântător, plin de musafiri, lumină şi râsete. Podoabe sclipitoare, mireasma bradului, cu darurile îngrămădite sub crengile mlădioase.

Şi sunetele. Colindele de Crăciun cântate la serviciul divin de dimineaţă în biserica din Rosemullion; oalele zăngănind în bucătăria doamnei Nettlebed în timp ce pregătea cantităţi pantagruelice de bucate delicioase; valsurile lui Strauss.

Îşi aducea aminte cum se gătise pentru cina festivă în propriu-i dormitor roz şi cochet, ameţită de emoţie; parfumul fardurilor şi senzaţia de moliciune mătăsoasă a primei sale rochii elegante de seară, când îi alunecă pe trup. Şi apoi păşind pragul uşii de la salon şi Edward venind s-o prindă de mână şi să-i spună: "Tocmai bem şampanie"

Cu un an în urmă, doar un singur an! Dar, deja, un timp îndepărtat, o altă lume. Oftă greu şi luă stiloul pentru a-şi continua scrisoarea.

"Biddy se simte bine, însă nu este încă în stare să facă faţă vreunui lucru. Situaţia e dificilă, întrucât eu îmi petrec dimineţile cu Hester Lang,

exersând la dactilografie şi stenografie, iar adesea Biddy nici nu se scoală din pat până plec de-acasă. Desigur, doamna Dagg vine să trebăluiască în fiecare zi, aşadar Biddy nu rămâne singură, dar e ca şi cum şi-a pierdut interesul faţă de toţi şi toate. Nu vrea să facă nimic, nici să vadă pe cineva. Prietenele o sună la telefon, dar refuză să meargă în vizite şi chiar să joace bridge şi îi displace dacă, animate fiind de bunăvoinţă, amicele ei trec pe la noi.

Singura persoană care nu acceptă să fie expediată cu scuze este Hester Lang şi cred că ea va fi cea care o va readuce în cercul ei de prietene. Nici nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără ea. Este atât de înţeleaptă şi de cumsecade. Vine la Upper Bickley aproape zilnic, cu vreun pretext sau altul, şi cred că plănuieşte o partidă de bridge pentru săptămâna viitoare şi va insista să meargă şi Biddy. Este într-adevăr timpul să înceapă să se întâlnească şi cu alţi oameni. În clipa de faţă se plimbă cu Morag şi când se va reîntoarce voi face o ceaşcă de ceai.

Nu vorbeşte despre Ned şi nici eu n-o fac, fiindcă socot că nu se simte încă în stare. Va fi mult mai bine când se va interesa de activităţile Crucii Roşii sau de orice altă muncă benevolă. Este o femeie prea energică şi voluntară ca să nu contribuie cu nimic la eforturile impuse de război.

Sper că toate astea nu au să vă deprime, dar nu ajută la nimic să vă spun că Biddy e bine când nu-i deloc aşa. Dar sunt convinsă că în curând îşi va reveni. Oricum, deocamdată am să stau cu ea şi ne înţelegem de minune, aşa încât nu trebuie să fiţi îngrijoraţi din pricina noastră.

Poimâine va fi ziua de Anul Nou, 1940. Mi-e tare dor de voi toţi şi câteodată îmi doresc să fiu acolo, alături de voi, dar după toate cele ce s-au întâmplat, ştiu că am luat o hotărâre justă. Gândiţi-vă doar cât de neliniştiţi am fi fost noi toţi ştiind-o pe Biddy de una singură!

Trebuie să mă opresc, am îngheţat bocnă. Mă voi duce să mai pun câteva lemne în focul din salon, să trag draperiile de camuflaj şi să stau la gura sobei. Biddy şi Morag s-au înapoiat, le văd venind pe cărăruia dinspre poartă. A trebuit să curăţăm zăpada şi să presărăm cenuşă pe potecă, astfel ca bietul poştaş (care cutreieră împrejurimile ziua întreagă) să poată distribui scrisorile fără a-şi rupe picioarele.

Multă dragoste şi sărutări pentru toţi. Vă voi scrie anul viitor.

Judith"

1940

Către sfârşitul lui martie, după cea mai geroasă iarnă de care desigur mulţi îşi mai aduc aminte, zăpada abundentă şi gheaţa se topiră, în cele din urmă şi pe podişul Dartmoor rămaseră doar pâlcuri răzleţe de nea, în şanţurile umbroase unde nu răzbăteau razele soarelui sau îngrămădite pe pereurile din piatră care căptuşeau taluzurile mai expuse. Pe măsură ce zilele se lungeau, vântul de apus aducea un suflu blând şi cald, pomii înmugureau şi păsările călătoare se întorceau pe la cuiburile lor; primulele sălbatice smălţau gardurile vii din Devon, iar în grădina de la Upper Bickley primele zarnacadele îşi legănau corolele galbene în adierea zefirului.

În Cornwall, la Nancherrow, casa se umplea de refugiaţi sofisticaţi de la Londra, care abandonaseră oraşul şi veniseră să stea acolo pe timpul Paştelui. Tommy Mortimer ciupi o săptămână de permisie de la îndatoririle Apărării Pasive, iar Jane Pearson îşi aduse ambii copii, pentru o lună întreagă. Soţul lui Jane, robustul şi binevoitorul Alistair, era acum sub arme în Franţa, iar doica odraslelor ei, cu mult mai tânără decât îşi închipuise vreodată cineva, revenise la meseria de infirmieră şi deci plecase să conducă o secţie de

chirurgie într-un spital militar din sudul Ţării Galilor. În lipsa guvernantei, Jane îşi asumase cu curaj călătoria cu trenul până la Penzance, înveselindu-şi şi disciplinându-şi singură progeniturile şi, de îndată ce sosi la Nancherrow, îi lăsă în seama lui Mary Millyway, în vreme ce ea se cuibări pe canapea, sorbi tacticos un gin cu suc de portocale, tăifăsui cu Athena şi, în general vorbind, fără a se sinchisi de convenienţe. Locuia încă în căsuţa de pe Lincoln Street şi se distra de pomină, aşa încât nu-şi făurise planuri să părăsească Londra. Niciodată în viaţa ei nu petrecuse atât de grozav, ieşind zilnic în oraş şi prânzind la "Ritz" sau la "Berkeley" cu chipeşi locotenenţi-colonei de aviaţie ori cu mai tineri ofiţeri din regimentele de gardă.

— Cum rămâne cu Roddy şi Camilla? întrebă Athena, de parcă ei ar fi fost nişte căţeluşi, aproape aşteptându-se să i se spună că Jane îi.băga pur şi simplu în coteţ.

— Oh, stau cu menajera mea, replică Jane, dându-şi ifose, sau îi las cu servitoarea mamei. Draga mea, trebuie să-ţi mărturisesc, totu-i prea palpitant... Şi turui mai departe, încântându-şi auditoarea cu alte amănunte de la întâlnirile-i galante.

Toţi aceşti oaspeţi ocazionali îşi aduseră cu ei cartelele de alimente raţionalizate, pentru unt, zahăr, slănină, untură de porc şi carne. De asemenea, Tommy făcu rost de o rezervă de delicatese, obţinute neverosimil de greu de la Fortnum & Mason: fazan în aspic, alune trase în ciocolată, ceai aromat şi borcănaşe cu caviar.

În timp ce măsura din ochi aceste daruri asortate şi orânduite pe masa din bucătărie, doamna Nettlebed fu auzită bombănind ce mare păcat, era că domnul Mortimer nu pusese mâna pe o pulpă zdravănă de porc.

Personalul de la Nancherrow se micşorase simţitor. Atât Nesta cât şi Janet plecaseră nerăbdătoare să îmbrace uniforma militară sau să fabrice muniţii, pentru a-şi aduce mica lor contribuţie la efortul cerut de război. Palmer şi ajutorul de grădinar fuseseră chemaţi amândoi la oaste şi singurul înlocuitor găsit fu Matty Pomeroy, un pensionar foarte vârstnic din Rosemullion, care venea în fiecare dimineaţă pe o bicicletă scârţâitoare şi lucra cu viteza melcului.

Prea tânără ca să fie de vreun folos, Hetty era încă în bucătărioara auxiliară, mai mult spărgând la farfurii şi scoţând-o din minţi pe doamna Nettlebed. Trebuia acum ca toţi musafirii găzduiţi să se apuce serios de treabă, având grijă să tragă draperiile de camuflaj, să-şi facă paturile şi să se ofere voluntar la spălatul vaselor şi la căratul lemnelor pentru foc. Mesele se serveau încă în sufragerie, după toate regulile etichetei, dar salonul era închis, mobilele de acolo învelite cu cearşafuri contra prafului, iar cea mai fină argintărie fusese curăţată, înfăşurată în piele de căprioară şi pusă la loc sigur pe durata războiului. Despovărat de corvoada plicticoasă de a lustrui argintăria, trudă care odinioară îi umplea cea mai mare parte a zilei, Nettlebed se fofilă afară din casă, lăsându-şi baltă, pe nesimţite, îndatoririle domestice. Fu vorba de o progresie graduală. La început, bătrânul majordom ieşea periodic din bucătărie ca să se încredinţeze că Matty nu-şi iroseşte vremea în spatele magaziei, furând zece minute sau mai mult pentru a pufăi din pipa-i rău mirositoare. Apoi, se oferi voluntar să sape o brazdă, două de cartofi pentru doamna Nettlebed, ori să scoată din pământ o căpăţână de varză. În scurtă vreme, se însărcină de bunăvoie cu îngrijirea grădinii de zarza-

vaturi, plănuind recoltele şi supraveghindu-l pe Matty Pomeroy, făcând totul la perfecţie şi cu priceperea-i obişnuită. Îşi cumpără o pereche de cizme din cauciuc de la Penzance şi, încălţându-le, săpă un răzor de fasole agăţătoare. Treptat-treptat, figura sa palidă şi gravă fu pârlită de soare şi nădragii începură să-i atârne şleampăt. Athena jură că, în străfundul sufletului, Nettlebed era un fiu al pământului care, pentru prima oară în viaţă, îşi găsise adevărata vocaţie, iar Diana, foarte amuzată, hotărî că era destul de şic să aibă un majordom bronzat, cu condiţia să-şi cureţe cu periuţa ţărâna de sub unghii, înainte de a servi supa.

*

Lavinia Boscawen răposă la mijlocul sărbătorilor de Paşti, în noaptea de opt aprilie.

Muri în somn, în propriu-i dormitor din Casa Dower. Mătuşa Lavinia nu-şi restabilise niciodată pe de-a-ntregul sănătatea zdruncinată după boala care îngrijorase şi tulburase liniştea întregii familii, dar supravieţuise în tihnă iernii, sculându-se în fiecare dimineaţă, stând la gura sobei, împletind cu sârguinţă ciorapi kaki. Nu fusese suferindă, nici nu avusese dureri. Într-o bună seară, plecă pur şi simplu la culcare ca de obicei, adormi şi nu se mai trezi niciodată.

Isobel fu cea care o găsi. Bătrâna Isobel, călcând greoi pe scară, balansând în vârful braţelor tava cu limonadă fierbinte, ciocănind uşor la uşă şi apoi păşind în odaie ca să-şi deştepte stăpâna. Puse tăviţa pe noptieră, se duse să tragă perdelele şi ridică obloanele.

— Minunată dimineaţă, remarcă ea, dar nu primi nici un răspuns.

Se întoarse.

— Minunată dimineaţă, repetă Isobel, însă ştiu chiar în clipa când rosti aceste vorbe că nu avea să primească nici un fel de replică la cele spuse mai înainte. Lavinia Boscawen şedea întinsă, calmă şi senină, cu capul sprijinit pe perna moale ca puful, exact aşa cum dormise. Ochii îi erau închişi şi arăta cu mulţi ani mai tânără şi foarte împăcată cu sine. Bătrână şi versată în datinile morţii, Isobel luă oglinjoara cu mâner de argint de pe noptieră şi o apropie de buzele doamnei Boscawen. Nu era nici o răsuflare, sticla nu se aburi. Încremenire deplină. Isobel aşeză oglinda la loc şi acoperi uşurel chipul stăpânei sale cu cearceaful brodat din olandă. Apoi, trase draperiile şi coborî la parter. În vestibul, cu oarecare repulsie, fiindcă urâse dintotdeauna oribilul aparat, ridică telefonul din furcă, puse receptorul la ureche şi ceru operatoarei din centrală să-i facă legătura cu Nancherrow.

Aranjând masa pentru micul dejun în sufragerie, Nettlebed auzi ţârâitul telefonului din biroul colonelului Carey-Lewis. Aruncă o privire spre ceas, văzu că era ora opt fără douăzeci de minute, aşeză o furculiţă exact la locul ei şi se duse să răspundă.

— Nancherrow.

— Domnul Nettlebed?

— Chiar el.

— Sunt Isobel. De la Casa Dower. Domnule Nettlebed... Doamna Boscawen a murit. În somn. Am găsit-o azi dimineaţă. Colonelul este acolo?

— N-a coborât încă, Isobel. Nettlebed se încruntă. Nu-i nici o îndoială?

— Oh, sunt foarte sigură. Şi-a dat suflarea cea de pe urmă. E liniştită ca un prunc. Biata doamnă...

— Eşti singură, Isobel?

— Bineînţeles. Cine altcineva ar putea fi aici?
— Te simţi bine?
— Trebuie să vorbesc cu domnul colonel.
— Mă duc să-l chem.
— Aştept.
— Nu, nu aştepta. O să te sune el. Stai doar lângă telefon ca să-l auzi.
— N-am rămas încă surdă.
— Eşti convinsă că te simţi bine?

Isobel nu replică la această întrebare tendenţioasă. Adăugă doar cu asprime:

— Spune-i colonelului să mă sune neîntârziat, şi apoi îi trânti majordomului telefonul în nas.

Nettlebed aşeză receptorul în furcă, fixându-l câtva timp cu privirile. Doamna Boscawen s-a stins din viaţă! După o vreme, spuse cu voce tare: "Ce coşmar!" şi apoi ieşi din cameră şi înaintă tacticos spre scări.

Îl găsi pe colonel în baie, bărbierindu-se. Purta un halat flauşat peste pijamaua dungată şi papuci din piele şi îşi înfăşurase un prosop în jurul gâtului. Îşi răsese deja un obraz, celălalt fiind încă acoperit cu spumă parfumată; colonelul Carey-Lewis stătea acolo, pe covoraşul din baie, cu briciul în mână şi asculta ştirile transmise la radioul său portabil pus pe capacul de mahon al closetului. Apropiindu-se, Nettlebed auzi tonul grav şi cumpătat al crainicului de la B.C.C., dar când îşi drese discret glasul şi bătu uşor în tocul uşii deschise, colonelul, întorcându-se să vadă cine era, îi făcu semn să tacă şi ascultară împreună buletinul de dimineaţă. Noutăţi îngrijorătoare. Trupele hitleriste intraseră în Danemarca şi-n Norvegia chiar în zorii acelei zile. Trei vase de transportat trupe acostaseră în portul Copenhaga, insulele şi porturile fuseseră ocu-

pate, iar strâmtorile Skagerrak şi Kattegat erau acum sub controlul duşmanului. În Norvegia, Marina militară germană debarcase forţe armate în fiecare port la nord de Narvik. Un distrugător britanic fusese scufundat...

Colonelul se aplecă şi închise radioul. Apoi, îndreptându-se din şale, se întoarse spre oglindă şi continuă să se bărbierească. În reflectarea din luciul sticlei, întâlni privirea lui Nettlebed.

— Acum, spuse el, ăsta-i începutul.

— Da, domnule. Aşa se pare.

— Mereu elementul surpriză. Dar de ce să ne lăsăm surprinşi?

— Habar n-am, domnule. Nettlebed şovăi, codindu-se să vorbească într-o asemenea clipă. Trebuia totuşi să-i zică. Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar mă tem că e musai să vă comunic veşti şi mai triste. "Hârş-hârş", scrijelea briciul, lăsând câte o dâră de piele curată pe obrazul săpunit. Isobel tocmai a dat telefon, domnule, de la Casa Dower. Doamna Boscawen a decedat. Azi noapte, în somn. Isobel a găsit-o de dimineaţă şi a sunat imediat aici. I-am spus că o să-i telefonaţi, domnule, şi aşteaptă lângă aparat.

Se întrerupse. După o clipă, colonelul se întoarse şi pe chipul lui se citea atâta tristeţe, suferinţă şi tulburare, încât Nettlebed se simţi ca un ucigaş. Un răstimp, tăcerea se aşternu greu între ei şi lui Nettlebed nu-i trecu prin minte nici o vorbă potrivită pentru a umple acest gol chinuitor. Apoi, colonelul clătină din cap.

— Of, Dumnezeule, e aşa de greu să-ţi înfrângi durerea provocată de pierderea cuiva foarte drag, Nettlebed.

— Îmi pare nespus de rău, domnule.

— Când a sunat Isobel?

— La opt fără douăzeci, domnule.

— O să cobor în cinci minute.

— Prea bine, domnule.

— Şi, Nettlebed... vrei să fii amabil şi să-mi cauţi o cravată neagră?

*

La Upper Bickley, telefonul zbârnâi prelung şi Judith se duse să răspundă.

— Alo!

— Judith, aici e Athena.

— Doamne sfinte, ce surpriză!

— Mami m-a rugat să te sun. Mi-e teamă că am să-ţi dau o veste tristă, dar, vei vedea, realmente într-un fel nu chiar atât de tristă. Dureroasă doar pentru noi toţi. Mătuşa Lavinia a murit.

Buimăcită ca după o lovitură ameţitoare, Judith nu ştiu ce să spună. Îşi trase un scaun comod şi se prăbuşi în el.

— Când? izbuti ea să îngaime în cele din urmă.

— Luni noaptea. Pur şi simplu, s-a dus la culcare şi nu s-a mai trezit. N-a fost bolnavă, n-a suferit. Cu toţii încercăm din răsputeri să fim recunoscători că s-a sfârşit aşa, dar ne simţim de parcă ar fi finalul unei epoci memorabile.

Athena părea foarte stăpână pe sine, matură şi împăcată. Judith era surprinsă. Înainte, când mătuşa Lavinia fusese atât de grav bolnavă şi băgase în sperieţi întreaga familie, pe Athena, Judith ştia bine, o apucaseră istericalele şi plânsul când primise vestea şi ajunsese treptat într-o asemenea stare încât Rupert trebui s-o suie degrabă în maşină şi să gonească tot dru-

mul din pustietăţile Scoţiei până în vestul comitatului Cornwall. Dar acum... Pasămite, căsnicia şi sarcina determinaseră această metamorfoză şi motivau comportamentul atât de raţional al Athenei, detaşarea cu care vedea lucrurile. Oricum, Judith îi era recunoscătoare. Ar fi fost insuportabil ca această veste să-i fie împărtăşită de cineva cu un potop de lacrimi.

— Îmi pare îngrozitor de rău, spuse ea. Era o femeie cu totul deosebită, profund implicată în viaţa voastră, a tuturor. Trebuie să vă simţiţi distruşi.

— Da, aşa e, într-adevăr.

— Mama ta e bine?

— Da. Chiar şi Loveday. Tati ne-a ţinut un logos moralizator şi ne-a spus că nu se cade să ne gândim la noi înşine, ci la mătuşa Lavinia, împăcată acum şi liniştită, fără să se mai amărască din cauza blestematului ăstuia de război. Totu-i groaznic, nu-i aşa? Cel puţin a fost cruţată să citească ziarele şi să se uite la săgeţile de pe planşe şi hărţi indicând mersul operaţiunilor militare.

— E foarte drăguţ din partea ta că mi-ai spus.

— Oh, scumpă Judith, sigur că trebuia să te-anunţăm. Mătuşa Lavinia te-a considerat totdeauna o rudă a clanului. Şi mami te-ntreabă dacă vii la înmormântare? Nu-i o perspectivă prea plăcută, dar ar însemna foarte mult pentru noi toţi.

Judith se codea.

— Când are loc?

— Marţea viitoare, pe şaisprezece.

— O să fiţi cu toţii acolo?

— Desigur. Întreaga şleahtă. Totuşi, cu excepţia lui Edward, care-i consemnat pe aerodromul lui. Bănuiesc că aşteaptă să doboare bombardiere nemţeşti. A încercat să obţină o permisie pentru motive familiale, dar,

cum lucrurile stau aşa de rău, răspunsul a fost "nu" Însă noi toţi ceilalţi vom fi acolo, inclusiv Jane Pearson, aflată aici împreună cu copilaşii ei năzdrăvani. Cred că şi Tommy Mortimer doreşte să vină. Să vezi ce prostie! A stat aici câteva zile şi apoi s-a reîntors la Londra. Iar acum trebuie să străbată iarăşi tot drumul. Şi asta, în ciuda întrebării noastre: "E călătoria realmente necesară?" Dar a îndrăgit-o pe mătuşa Lavinia teribil de mult, deşi l-a servit mereu cu vin de Xeres şi niciodată cu gin. Te rog şi pe tine să vii. Şi să stai câtva timp. Totu-i pregătit în aşteptarea ta. N-am îngăduit nimănui să se instaleze în dormitorul tău.

— Trebuie... trebuie să discut şi cu Biddy.

— Cu siguranţă, n-o să-ţi ducă lipsa. În plus, e şi timpul să te revedem. Vino duminică. Cum ai să ajungi aici? Deplasându-te cu maşina?

— Poate că s-ar cuveni să economisesc benzina.

— Atunci, urcă-te în tren. O să te-ntâmpin în gara din Penzance. De altfel, nici benzina nu-i o problemă, fiindcă tăticu şi Nettlebed au pus deoparte câteva cupoane de rezervă graţie faptului că sunt implicaţi în apărarea pasivă. Nu scăpa trenul Riviera...

— Păi...

— Oh, te implor să vii. Spune da. Cu toţii năzuim din tot sufletul să te vedem şi eu vreau să-mi admiri pântecul bombat. Şi toată lumea îţi trimite complimente, iar Loveday are o găină preferată căreia i-a dat numele tău. Trebuie să te las, draga mea. Ne vedem duminică.

*

Judith o căută pe Biddy şi-i explică situaţia.

— Vor să merg la Nancherrow. Să asist la funeralii.

— Atunci, sigur că trebuie să te duci. Sărmana

bătrână. Ce mâhnire! Biddy nu-şi dezlipea ochii de la Judith, care stătea acolo şi-şi muşca buzele. Vrei să mergi?

— Da, aşa cred.

— Nu pari prea convinsă. O să fie şi Edward acolo?

— Of, Biddy...

— Păi, o să fie sau nu?

Judith clătină din cap.

— Nu, nu poate obţine permisie.

— Dacă ar fi fost şi el acolo, ai mai fi dorit să te duci?

— Nu ştiu. Probabil aş fi invocat vreo scuză.

— Scumpa mea, toate astea s-au întâmplat cu jumătate de an în urmă şi de atunci trăieşti ca o pustnică neprihănită. Nu poţi să tânjeşti tot restul vieţii după Edward Carey-Lewis. Oricum, totu-i ipotetic, fiindcă spui că el n-o să fie acolo. Deci, pleacă liniştită. Revezi-ţi tinerii prieteni!

— Pur şi simplu, îmi fac sânge rău că te las de una singură. Cum rămâne cu gătitul? Trebuie să te hrăneşti bine.

— N-ai grijă. O să-mi cumpăr cornuri de la brutărie şi o să mănânc o grămadă de fructe. Şi pentru că mi-ai arătat cum [illegible] să-mi fierb câte un ou. Iar doamna Dagg o să-mi facă supă şi, crede-mă pe cuvânt, ador pâinea cu margarină.

Dar Judith rămase cu inima îndoită. Judecând după aparenţe, Biddy îşi redobândise cumpătul. Îndemnată de Hester, intrase în Crucea Roşie şi se ducea la casa lui Hester două dimineţi pe săptămână, pentru a împacheta alimente destinate trupelor din Franţa. De asemenea, reîncepuse să joace bridge şi să-şi întâlnească vechile prietene. Locuind însă împreună zi de

zi, Judith ştia că, odată cu moartea lui Ned, ceva murise de-a binelea şi în adâncul inimii lui Biddy, aşa încât realmente nu va putea niciodată să se împace, de voie, de nevoie, cu pierderea cumplită a unicului ei copil. Câteodată, când soarele strălucea şi scânteieri de lumină se vedeau plutind în văzduh, o licărire a vechii ei vioiciuni o însufleţea pentru câteva clipe şi atunci Biddy făcea pe neaşteptate remarci extraordinar de amuzante şi de spontane, încât izbucneau amândouă în râs şi pe moment s-ar fi zis că nimic nu se întâmplase vreodată. Dar în alte zile era copleşită de deprimare psihică şi zăcea în pat, refuza să se scoale, fuma ţigară după ţigară şi tot căta cu ochii aţintiţi spre ceas, ca să vadă dacă venise vremea să-şi soarbă prima băutură a serii. Adesea, Biddy nu rezista ispitei de a se porni cu băutul prea devreme şi când ea, Judith, se întorcea de la plimbare, o găsea stând în fotoliu, legănând uşor paharu-i preţios dintr-o mână într-alta, de parcă însăşi viaţa ei er fi atârnat de aceasta.

— Pur şi simplu, nu-mi place să te las singură, rosti Judith într-un târziu.

— O să-mi poarte de grijă doamna Dagg. Ţi-am spus doar. Şi Hester, care-i în apropiere, şi toate doamnele drăguţe de la Crucea Roşie. Şi Morag o să-mi ţină companie. Totul o să fie-n regulă. Pe deasupra, nu poţi lâncezi aici pe vecie. Acum, când tu şi Hester aţi terminat lecţiile de stenografie şi de dactilografie, nu mai există cu adevărat nici un motiv să rămâi. Desigur, nu vreau să pleci, dar nu trebuie să nu mergi nicăieri doar din pricina mea. Hai să înfruntăm cu curaj realitatea, se cade să fiu independentă. Câteva zile fără tine or să mă deprindă cu această bună practică.

Aşa că Judith fu convinsă.

— E-n regulă, spuse ea şi zâmbi, fiindcă şovăiala se risipise şi, cu încurajarea lui Biddy, izbutise să ajungă la o hotărâre după momentele de ezitare. Dintr-o dată se simţi cuprinsă de emoţie, de parcă şi-ar fi plănuit o vacanţă, ceea ce, desigur, nu corespundea adevărului şi, deşi se bucura dinainte la gândul de a se reîntoarce la Nancherrow, rămânea un fapt împlinit că două fiinţe dintre cele mai deosebite nu aveau să fie acolo: mătuşa Lavinia, întrucât murise, şi Edward, din pricina imperativelor războiului. Nu! Complet greşit. Nu din cauza imperativelor războiului. Îl pierduse pe Edward pentru totdeauna, cu propria ei naivitate şi lipsă de experienţă. El dispăruse din viaţa ei şi doar ea purta întreaga vină.

Dar... Şi era un mare "dar" Nancherrow rămăsese statornic, iar ea se întorcea în acel sălaş de confort, căldură şi lux, unde responsabilităţile puteau fi aruncate peste bord şi oricine se desfăta încercând senzaţia de a fi iarăşi copil. Măcar şi numai pentru câteva zile. Probabil că totul avea să fie înspăimântător de trist, însă ea va fi acolo, înapoindu-se la dormitorul roz, la bunurile ei îndrăgite, la biroul, gramofonul şi cutia-i chinezească. Se gândi că va deschide larg fereastra şi se va apleca în afară, admirând priveliştea din curtea interioară şi marea mijind la orizont, şi va asculta uguitul hulubilor albi-rotaţi în jurul porumbarului. Şi va chicoti cu Loveday, va sta de vorbă cu Athena şi Mary Millyway, cu Diana şi colonelul. Inima i se umplu de gratitudine şi ştiu că avea să fie ca o întoarcere acasă şi se întrebă dacă mătuşa Lavinia, oriunde ar fi, îşi dă seama că i-a lăsat o moştenire spirituală, prilejul de a se reîntâlni cu toţi cei dragi.

*

Călătoria spre Cornwall fu cufundată în nostalgie şi aduceri-aminte. Gara din Plymouth, de-acum destul de familiară, era năpădită de tineri matrozi, de saci şi raniţe cu obiecte personale, de contingente de întărire, recent recrutate, îndreptându-se către interiorul ţării. Militarii se adunaseră pe peronul opus, bruscaţi fiind să se încoloneze de către un subofiţer exasperat. Când Cornish Riviera trase în gară, militarii dispărură câteva clipe îndărătul locomotivei imense, care pufăia şi scotea o pană albă de aburi. Când trenul se puse în mişcare, Judith întrezări pentru ultima oară, ca prin ceaţă, uniformele bleumarin, noi şi băţoase, şi feţele tinereşti, cu obraji rumeni.

Aproape imediat, Riviera durui asurzitor peste podul Saltash şi portul se vedea ticsit de nave H.M.S.[1], care nu mai erau cenuşii, ci vopsite în culori de camuflaj. Apoi, Cornwall; casele tencuite în roz, văile adânci şi viaductele. Trenul se opri la Par. "Par. Par. Par, aici schimbaţi pentru Newquay", intonă şeful de staţie aşa cum obişnuia dintotdeauna. Truro! Judith văzu orăşelul îngrămădit împrejurul turnului înalt al catedralei şi îşi reaminti cum venise aici, împreună cu domnul Baines, ca să-şi cumpere gramofonul, şi cum dejunaseră la "The Red Lion" Şi se gândi la Jeremy, pe când se întâlniseră pentru prima dată, şi cum îşi strânsese catrafusele, îşi luase la revedere şi coborâse din tren la Truro. Iar atunci îşi închipuise că n-avea să-l mai vadă niciodată şi că, neîndoielnic, nu va ajunge să-i afle numele.

---

[1] H.M.S. – În original – His (or Her) Majesty's Service; în traducere – în serviciul Majestăţii Sale.

În sfârşit, Hayle şi estuarul, un puhoi de ape albăstrii potopind pământul în timpul fluxului, iar în depărtare, Penmarron, frontoanele Casei Riverview, clar vizibile prin desişul verde al pomilor înfrunziţi în aprilie.

La nodul de cale ferată, Judith îşi luă valiza din plasa pentru bagaje şi ieşi pe culoar, nedorind să piardă priveliştea deschisă spre Mount's Bay şi spre mare. În timp ce trenul zuruia de-a lungul coastei, pe ţărmurile mării, cuprinse între zona de flux şi reflux, se vedeau garduri de sârmă ghimpată, mici cazemate de beton, ocupate de soldaţi, şi tancuri blindate şi tunuri de calibru mijlociu, pregătite contra unei invazii dinspre ocean. Şi totuşi, golful sclipea în lumina soarelui, la fel ca totdeauna, şi văzduhul vuia de ţipetele pescăruşilor şi aerul mirosea pătrunzător a alge marine.

Athena era acolo, aşteptând-o pe peron. Vizibilă de departe, cu păru-i blond fâlfâind în adierea brizei. Sarcina era cât se poate de evidentă, întrucât nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă rotunjimile şi purta pantaloni lăbărţaţi din catifea reiată şi o cămaşă bărbătească, cu mânecile suflecate şi pulpanele fluturând slobod.

— Judith!

Se întâlniră la jumătatea peronului şi Judith îşi puse jos valiza şi se îmbrăţişară. În ciuda înfăţişării sale strengăreşti, necaracteristice, Athena exala, ca totdeauna, un parfum îmbietor şi scump.

— Dumnezeule, ce fericire să te văd. Ai slăbit. Iar eu m-am îngrăşat. Îşi mângâie pântecul bombat. E emoţionant, nu-i aşa? Şi creşte pe zi ce trece.

— Când o să naşti?

— În iulie. De-abia aştept. Ăsta-i tot bagajul tău?

— Dar ce-ţi închipuiai, cufere de voiaj şi cutii pentru pălării?

— Maşina e afară. Hai să pornim spre casă.

Automobilul fu oarecum o surpriză. Nici unul dintre vehiculele mari, impunătoare, care erau parte integrantă din Nancherrow, ci o furgonetă mică, uzată şi cu aspect ponosit, purtând pe-o latură inscripţia cu majuscule:

"H. WILLIAMS, NEGUSTOR DE PEŞTE".

— Cine s-a apucat de comerţul cu peşte? întrebă Judith uşor amuzată.

— Nu-i nostimă? Tati a cumpărat-o la mâna a doua, ca să economisească benzina. Habar n-ai cât de mulţi oameni poţi înghesui în spate. Am luat-o abia cu o săptămână în urmă. N-am avut încă timp să acoperim inscripţia cu un strat de vopsea. Nici nu cred c-ar trebui. Socot, ca şi mami, că-i foarte şic.

Judith băgă geamantanul în interiorul duhnind a peşte şi porniră la drum. Furgoneta dădu câteva rateuri, producând o explozie falsă când se puse motorul în mişcare şi apoi ţâşni înainte, cât pe ce să se izbească de parapetul digului.

— Ce drăguţ din partea ta c-ai venit. Cu toţii am fost îngroziţi că te-ai putea răzgândi în ultima clipă. Cum se mai simte mătuşa ta? Se ţine tare? Bietul Ned! Să se-ntâmple o asemenea cumplită nenorocire. Tuturor ne-a părut atât de rău.

— E mult mai liniştită acum. Cred că şi-a recăpătat echilibrul sufletesc. Dar a fost o iarnă lungă şi grea.

— Fără doar şi poate! Tu ce-ai făcut?

— Am învăţat stenografia şi dactilografia. Am dobândit iscusinţă, viteză şi toate celelalte, iar acum nimic nu mă poate împiedica să mă înrolez sau să-mi găsesc orice fel de slujbă.

— Când ai de gând să cauţi?

— Nu ştiu. Într-o bună zi... Judith schimbă subiectul. Ai mai auzit ceva despre Jeremy Wells?

— De ce mă-ntrebi?

— M-am gândit la el în tren. Când am ajuns la Truro.

— Tatăl lui ne-a făcut alaltăieri o scurtă vizită, după ce Camilla Pearson a căzut din scrânciob şi şi-a spart capul. Mary a crezut că rana ar trebui cusută, dar n-a fost nevoie. Ne-a spus că Jeremy navighează încoace şi încolo pe apele Atlanticului, la bordul unui distrugător. Escortând pentru protecţie convoaiele de vase comerciale. Nu s-a întins prea mult la vorbă, dar totul sună destul de dur. Şi Gus este în Franţa cu Divizia Scoţiei, dar nimic important nu pare să se întâmple pe-acolo.

— Iar Rupert? întrebă Judith înainte ca Athena să înceapă a-i vorbi despre Edward.

— Oh, e bine mersi. Îmi trimite o grămadă de scrisori caraghioase.

— Unde se află?

— În Palestina. Într-un loc numit Gedera. Numai că trebuie să am grijă să nu spun nimănui în caz că vreun spion trage cu urechea. Şi face încă parte din regimentul de cavalerie care, deocamdată, n-a fost motorizat. După tot ce s-a întâmplat cu cavaleria poloneză, aş socoti nimerit să se transforme degrabă în divizie blindată, nu crezi? Dar presupun că Ministerul de Război ştie ce are de făcut. Ţi-am spus deja, îmi scrie întruna. Palpită de bucurie cu gândul la copil. Îmi tot sugerează prenume oribile ca Ernest, Cecil şi Herbert. Nume de tradiţie în familia Rycroft. Prea îngrozitoare!

— Şi dacă-i fată?

— Am s-o botez Clementina.

— Dar asta-i o specie de mandarină, altoită cu portocal.

— Poate că o să fie o copiliţă dulce ca o portocală. Oricum, va fi divină. Acum mă topesc de dragoste pentru copii, avându-i în preajmă pe Roddy şi Camilla. Am considerat totdeauna că sunt puţin răsfăţaţi - aminteşte-ţi ce mai scânceau de Crăciunul trecut - însă Mary Millyway i-a muştruluit şi i-a dat pe brazdă cât ai bate din palme, iar acum sunt într-adevăr drăguţi. Iscă din senin cele mai năstruşnice observaţii.

— Şi Tommy Mortimer?

— Soseşte mâine. Vroia să-şi aducă redingota, dar tati i-a spus că întrece puţin măsura.

— Pare totul ciudat fără mătuşa Lavinia, nu-i aşa?

— Da, realmente straniu. Ca şi când ai şti că a rămas o odaie pustie în casă, fără flori, cu ferestrele bine zăvorâte. E aşa crudă şi implacabilă, nu? Moartea, vreau să zic.

— Da, cât se poate de necruţătoare.

*

După aceea, când totul fu dus la bun sfârşit, lumea hotărî fără excepţie că funeraliile Laviniei Boscawen fuseseră exact cum se cuvine, măreţe şi fastuoase, de parcă le-ar fi pregătit temeinic ea însăşi. O după-amiază senină de primăvară; biserica din Rosemullion, plină de flori, şi mătuşa Lavinia, liniştită şi împăcată cu sine, aşezată în coşciug, aşteptând acolo să-şi întâmpine cei mai apropiaţi prieteni pentru ultima oară. Stranele înguste şi incomode erau ticsite cu indivizi pestriţi, dintre care nici unul n-ar fi lăsat să-i scape o asemenea

ocazie pentru nimic în lume. Veniseră din toate părţile comitatului oameni de condiţie socială diferită, de la capul puterii executive din Cornwall în jos, şi se găsi loc şi pentru cei mai umili – ca de pildă marinarul din Penberth care o aprovizionase pe doamna Boscawen cu peşte proaspăt ani de-a rândul şi tânărul caraghios care întreţinea focul la boilerul şcolii şi curăţa latrinele primitive.

Desigur, Isobel era acolo, precum şi grădinarul de la Casa Dower, purtând cel mai bun costum al său, din tweed verde-închis, cu un trandafir Gloire de Dijon la butonieră. De la Penzance, veniseră să asiste la ceremonialul funebru trei profesionişti: domnul Baines, domnul Eustick (directorul băncii) şi proprietarul hotelului "The Mitre" De la Truro, doctorul şi doamna Wells. Văduva Lady Tregurra, moştenitoarea unui nobil, luase un taxi tocmai din Launceston, şi nu arăta câtuşi de puţin rău, în ciuda acestei călătorii obositoare. Însă alte persoane îndoliate nu erau aşa de sprintene şi se proptiseră în toiege şi bastoane ca să se târască de la intrarea în cimitir până-n biserică, umblând şontâc-şontâc pe poteca umbrită de tise, iar odată instalate în strană, întâmpinară dificultăţi cu exasperantele cornete acustice şi aparate auditive. Un bătrân gentilom sosi în scaunul cu rotile, împins de servitorul său aproape la fel de vârstnic, şi după puţin timp, pe măsură ce biserica se umplu de lume, orga prinse a şuiera, intonând o psalmodie în care cu greu puteai recunoaşte compoziţia "Nimrod" a lui Edward Elgar.

Clanul de la Nancherrow ocupa în biserică primele două rânduri de bănci. Edgar Carey-Lewis şi Diana, Athena, Loveday şi Mary Millyway şedeau în faţă. În spatele lor se aflau musafirii, Judith, Tommy Mortimer,

Jane Pearson, precum şi domnul şi doamna Nettlebed. Hetty fusese lăsată să aibă grijă acasă de Camilla şi Roddy Pearson. Atât Mary, cât şi doamna Nettlebed erau puţin cam neliniştite în legătură cu acest aranjament, întrucât Hetty nu era nici cea mai isteaţă, nici cea mai de nădejde dintre fete. Numai că doamna Nettlebed, înainte de a pleca spre biserică, băgă o sfântă de frică în tânăra slujnică şi-i spuse că, dacă la întoarcere îi va găsi cumva pe copilaşi cu niscaiva mărgele vârâte în nas, avea să dea de bucluc.

Izbutiseră cu toţii, prin împrumuturi, să se înveşmânteze în haine cernite. Cu excepţia Athenei, care purta o rochie de gravidă, cu falduri ample, din crep crem, şi arăta frumoasă şi senină ca un înger.

În cele din urmă, toată lumea se aşezase în strane. Ecoul dangătelor de clopot se stinse şi orga îşi curmă dintr-o dată vaietele. Din spatele bisericii, prin uşa lăsată deschisă, răzbătea un zvon de ciripituri.

Vicarul în vârstă se săltă cu efort în picioare şi apoi decise că trebuie să-şi sufle nasul. Acest lucru dură o clipă sau două şi toată lumea aşteptă răbdătoare, holbând ochii mari, în vreme ce el orbecăi după batistă, o despături, trâmbiţă prelung în ea şi o puse la loc. Îşi drese în sfârşit glasul şi anunţă pe un ton tremurător că doamna Carey-Lewis îl rugase să aducă tuturor la cunoştinţă că vor fi bineveniţi la Nancherrow, după slujba religioasă, pentru aperitive şi răcoritoare. Odată îndeplinită această importantă obligaţie, ierarhul deschise cartea de rugăciuni, acei dintre enoriaşi care fură în stare se ridicară şi serviciul divin începu.

"Eu sunt învierea şi viaţa, zis-a Iisus. Cel care crede în Mine, chiar dacă va muri, va fi viu. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată"

Cântară un imn sfânt sau două, colonelul Carey-Lewis citi un pasaj ales din Biblie, apoi se rugară lui Dumnezeu pentru sufletul răposatei şi totul se săvârşi. Şase bărbaţi păşiră înainte pentru a ridica pe umeri sicriul mătuşii Lavinia: antreprenorul de pompe funebre şi mătăhălosul său ajutor, colonelul, Tommy Mortimer, purtătorul cârjei[1] şi grădinarul în costum verde din tweed, arătând, aşa după cum remarcă Athena mai târziu, aidoma unui gnom[2] pitic, care se pomenise din întâmplare într-un grup nepotrivit. Coşciugul, ciudat de mic, fu cărat în ţintirimul scăldat de razele soarelui, iar drept-credincioşii îl urmară pas cu pas, după cum putea fiecare.

Păstrând cu tact distanţa faţă de familie, Judith privea ritualul înmormântării şi asculta predica vicarului.

"Ţărână eşti şi-n ţărână te vei întoarce,
Cenuşă eşti şi-n cenuşă te vei preface"

Dar îi venea greu să priceapă că mătuşa Lavinia îşi dăduse obştescul sfârşit. Se uită în jur şi văzu puţin mai departe silueta înaltă a domnului Baines şi îşi aduse aminte de funeraliile mătuşii Louise în cimitirul bătut de vânturi potrivnice din Penmarron şi cât de înţelegător fusese domnul Baines cu ea în acea zi îngrozitoare. Se trezi apoi gândindu-se la Edward şi dorind, de dragul lui, ca el să fi fost aici, aşa încât să fi putut ajuta la căratul sicriului mătuşii Lavinia până la locul de odihnă veşnică; să o fi condus pe ultimul drum.

---

[1] Purtător al cârjei, – slujitor bisericesc care poartă acest simbol al puterii divine la procesiunile religioase.

[2] Gnom – nume dat, în scrierile cabaliştilor medievali, spiritelor care ar locui în interiorul Pământului.

*

Întrucât salonul de la Nancherrow era inutilizabil, praznicul întru pomenirea mătuşii Lavinia se ţinu în sufragerie. Toate fuseseră pregătite dinainte şi orânduite festiv. În mijlocul poliţei de deasupra şemineului, trona un uriaş aranjament floral din frunze de fag şi crini-de-pădure, făcut de Diana, care îşi irosise pentru el aproape întreaga dimineaţă. Butuci de lemn ardeau zglobiu cu vâlvătăi în cămin, deşi amiaza de aprilie rămăsese atât de caldă încât era posibil să deschizi larg ferestrele, lăsând aerul răcoros şi sărat să pătrundă în casă.

Peste masa mare, întinsă în toată lungimea, fusese aşternută o faţă albă, vârstată, şi cofeturile doamnei Nettlebed (coapte timp de două zile încheiate), etalate spre a trezi întâi pofta şi a fi apoi înfulecate de către toţi cei prezenţi la tristul eveniment. Pandişpanuri, prăjituri-biscuit, tarte cu cremă de lămâie, turtă dulce, plăcinte de ovăz pregătite cu lapte; mici sandvişuri cu castraveţi, picanterii pentru domni, creme glasate şi prăjituri fărâmicioase din aluat fraged.

Pe bufet (responsabilitatea lui Nettlebed), se găseau două ceainice din argint, unul cu ceai indian, celălalt cu ceai chinezesc, carafa cu apă, vasul cu lapte şi zaharniţa; precum şi cele mai bune ceşti, cât găoacea de ou, şi farfurioare din porţelan subţire. De asemenea, aşezate discret, sticla de whisky, un sifon şi o sumedenie de pahărele fără picior. Scaunele din sufragerie fuseseră înşiruite pe marginile odăii. Treptat, locurile fură ocupate de către cei infirmi şi mai şubrezi, încovoiaţi de bătrâneţe, în vreme ce toţi ceilalţi stăteau în picioare sau se mişcau de colo-colo, schimbând bana-

lităţi. Conversaţia se înteţi, vocile se însufleţeau şi, în scurtă vreme, praznicul începu să semene cu cea mai reuşită sindrofie.

Îmboldită de Diana, Judith ajuta la dusul tăvilor şi servea musafirii cu feluritele bunătăţi, oprindu-se din când în când pentru ca să tăifăsuiască ori să ia o ceaşcă goală şi s-o umple din nou. Era atât de ocupată încât trecu destulă vreme până ce găsi răgazul de a sta de vorbă cu domnul Baines. Tocmai se îndrepta spre bufet, ţinând o ceaşcă într-o mână şi o farfurioară în cealaltă, când se pomeni, la jumătatea drumului, faţă-n-faţă cu el.

— Judith!

— Domnule Baines! Ce bine-mi pare să vă văd şi cât de amabil sunteţi c-aţi venit...

— Bineînţeles c-am venit! Se poate? Pari să fii foarte ocupată.

— Toţi mai vor ceai. Nu cred că-s obişnuiţi cu asemenea ceşti minuscule.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Asta sună îngrozitor de grav.

— Fii liniştită. Nu-i nimic deosebit de grav. Crezi că ne-am putea retrage pentru cinci minute? Se pare că există suficiente ospătăriţe şi sunt sigur că se pot lipsi de serviciile tale.

— Păi... da. E-n regulă. Dar mai întâi trebuie să servesc două persoane, fiindcă bietele suflete m-aşteaptă însetate.

— Am avut deja o scurtă discuţie cu colonelul Carey-Lewis. Spune că-i putem folosi biroul.

— În cazul ăsta, o să vă prind din urmă într-o clipă.

— Splendid! N-o să dureze mai mult de zece minute. Loveday trecu pe lângă ei cu un platou încărcat

cu plăcinte de ovăz şi avocatul Baines luă una cu îndemânare. Asta o să mă-ntărească până când te-ntorci.

La bufet, Judith umplu ceştile şi le duse înapoi doamnei Jennings, care conducea oficiul poştal din Rosemullion, şi prietenei sale, doamna Carter, care lustruia alămurile la biserică.

— Eşti o fată minunată, îi spuseră. Ni s-a uscat gâtlejul după atâta cântat. Ne poţi da şi câteva bucăţele de turtă dulce, nu-i aşa? Ştiam că are să fie o comândare îmbelşugată, dacă-i pregătită de doamna Nettlebed.

— ...Cum de se descurcă după atâtea raţionalizări, nu înţeleg...

— ...Probabil că a pus ceva deoparte pentru zile negre, te asigur...

Judith aduse turtă dulce din belşug şi le părăsi pe când ele îşi mestecau dumicaţii în vârful buzelor, scuturându-şi fărâmiturile cu degetele firave. Apoi ieşi agale din cameră. Era de-a dreptul o uşurare să scape de sporovăielile pe tonuri stridente şi, după ce merse de-a lungul coridorului, trecu pragul uşii deschise intrând în biroul colonelului. Domnul Baines o aştepta, stând rezemat de masa solidă de lucru şi mâncând în tihnă bucata de plăcintă. Îşi scoase batista de mătase şi-şi şterse firimiturile de pe mâini.

— Ce ospăţ pe cinste, spuse el.

— Eu n-am luat nici o îmbucătură. Am fost prea ocupată să-i ghiftuiesc pe alţii. Se prăbuşi într-un fotoliu curbat din piele. Era plăcut să-şi întindă oasele şi să-şi odihnească picioarele după ce alergase încoace şi încolo în pantofi escarpin, incomozi, cu tocuri înalte. Judith se uită la domnul Baines şi îşi încreţi fruntea. Avocatul menţionă din nou că nu era

vorba de un lucru foarte serios, dar expresia figurii lui nu era deosebit de veselă. Judith spera deci că i se spunea adevărul gol-goluţ.

— Despre ce anume doriţi să-mi vorbiţi?

— Sunt câteva chestiuni. Cea mai importantă, tu însăţi. Cum o mai duci cu viaţa?

— Bine. Judith ridică nedumerită din umeri.

— Colonelul Carey-Lewis m-a înştiinţat despre moartea vărului tău. Asta, da, tragedie.

— Aşa-i. Avea doar douăzeci de ani. E cumplit să mori atât de tânăr, nu-i aşa? Şi nenorocirea s-a întâmplat prea curând după începerea războiului... Aproape înainte de-a putea să ne obişnuim cu ideea că suntem realmente în stare de război. Pur şi simplu, s-a ivit din senin.

— De asemenea, colonelul mi-a mai zis că te-ai hotărât să nu pleci la familia ta, ci, dimpotrivă, să rămâi în ţară.

Judith zâmbi strâmb.

— Se pare că aţi prins din zbor toate cele petrecute.

— Îl întâlnesc pe colonel din când în când, la clubul din Penzance. Şi-apoi, îmi place să-mi supraveghez îndeaproape clienţii. Sper că ai veşti bune din Singapore...

Aşa că Judith îi relată ultimele noutăţi despre mama ei şi apoi continuă explicându-i despre lecţiile de stenografie şi dactilografie luate cu Hester Lang, care o ajutaseră, într-un fel sau altul, să-şi umple iarna lungă, friguroasă şi pustie la Upper Bickley.

— Acum am viteza şi îndemânarea necesare, aşadar bănuiesc că pot pleca din casa lui Biddy să-mi caut o slujbă, dar nu prea mă trage inima să-mi iau tălpăşiţa şi s-o părăsesc...

— Nu te grăbi. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc. Poate că va veni şi vremea aia mai curând decât gândeşti. Orice-ar fi, ai supravieţuit momentelor grele. Acum, trebuie să-ţi vorbesc despre altceva. E vorba de colonelul Fawcett.

Judith îngheţă. Ce informaţie înspăimântătoare era pe cale să-i destăinuie domnul Baines? Faptul că s-ar putea ca vestea să nu fie deloc îngrozitoare, nici măcar nu-i trecu prin minte, întrucât, chiar şi acum, ajungea simpla menţionare a numelui Billy Fawcett ca să-i şi palpite inima de teamă.

— Ce-i cu el?

— Nu mai fi aşa înmărmurită de groază. E mort.

— Mort?

— S-a întâmplat chiar săptămâna trecută. Era în bancă, la Porthkerris, cred că încasa un cec. Şi, tocmai atunci, directorul băncii a ieşit din birou şi i-a spus, foarte politicos, colonelului Fawcett că ar dori să discute despre suma cu care şi-a depăşit contul. Apoi l-a întrebat la fel de curtenitor dacă ar avea bunăvoinţa să-l urmeze. La care bătrânul a izbucnit în accese de furie, faţa i s-a congestionat dintr-o dată, s-a sufocat şi a căzut lat la pământ. Rămânând nemişcat! Îţi închipui consternarea celor din jur. Mai târziu s-a constatat că l-a lovit apoplexia, un atac fatal. Desigur, a fost chemată o ambulanţă, colonelul Fawcett a fost dus la spitalul general din Penzance, dar, la sosire, medicul a văzut că decedase pe drum.

Judith nu găsea cuvinte ca să spună ce gândea. În timp ce vorbea domnul Baines, şocul şi oroarea iniţiale fură treptat înlocuite de o pornire isterică de a râde în hohote, deoarece îşi putea imagina limpede scena morţii lui Billy Fawcett şi această reprezentare mentală

îi părea mai degrabă ridicolă decât tragică... Întru nimic diferită de imaginea din seara când Edward Carey-Lewis îl aruncase în şanţ, în faţa cârciumii "The Sliding Tackle".

Pe punctul de a slobozi chicote nervoase, Judith îşi astupă gura cu mâna, dar ochii îi trădau satisfacţia şi veselia, iar domnul Baines zâmbi cu oarecare subînţeles şi clătină din cap, de parcă îi lipseau vorbele pentru a se exprima.

— Cred c-ar trebui să adoptăm un aer solemn, dar şi eu am avut aceeaşi reacţie când mi s-a povestit întâmplarea. De-ndată ce Fawcett îşi pierdea controlul, devenea o figură ridicolă.

— Ştiu că nu se cade să mă amuz.

— Ce altceva ai putea face?

— Mor atâţia oameni.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— S-a prezentat vreodată în faţa instanţei judecătoreşti?

— Sigur. A fost audiat de judecător la şedinţa trimestrială a tribunalului din Michaelmas. Şi-a recunoscut vinovăţia şi avocatul său a invocat o grămadă de circumstanţe atenuante irelevante: soldat loial şi vechi în slujba regelui, experienţe traumatizante în Afganistan etc. etc. Aşa că a scăpat ieftin, primind un avertisment şi o amendă substanţială. A avut noroc că n-a fost trimis la închisoare, dar cred că restul vieţii lui a fost lamentabil, ca vai de lume. Nimeni din Penmarron nu mai dorea să aibă de-a face cu el şi i s-a cerut să se retragă din clubul de golf.

— Deci, cum şi-a dus bruma de zile?

— Habar n-am. Presupun că şi-a înecat amarul în rachiu. Însă putem fi siguri că s-a lecuit de pelerinajul la cinematograf.

— Ce sfârşit jalnic!

— Nu l-aş compătimi prea mult. În orice caz, e prea târziu acum pentru regrete.

— Sunt surprinsă că domnul Warren sau Heather nu m-au încunoştinţat despre moartea lui.

— Ţi-am spus doar, totul s-a petrecut recent. A apărut o mică ştire în "Western Morning News" cu câteva zile în urmă. Billy Fawcett n-a fost nici bine cunoscut, nici foarte îndrăgit.

— Lucrul ăsta întristează şi mai mult.

— Nu fi tristă. Pur şi simplu, scoate-ţi din minte pentru totdeauna întreaga poveste nefericită.

În tot acest răstimp, domnul Baines stătuse aşa cum îl găsise Judith la început, sprijinindu-şi trupul înalt şi costeliv de marginea mesei de lucru a colonelului Carey-Lewis. Totuşi, acum, se îndreptă din şale şi se duse să-şi ia servieta lăsată pe un scaun. Puse mapa de avocat pe covor şi luă loc, cu picioarele încrucişate. Urmărindu-l din priviri, Judith ghici că avea intenţia să-şi scoată ochelarii şi să şi-i şteargă cu batista de mătase. Ceea ce avocatul şi făcu, iar Judith ştiu, din vremurile de altă dată, că acest gest mecanic îl ajuta să-şi adune gândurile în tihnă.

— Acum, să trecem la afaceri adevărate, spuse el, potrivindu-şi ochelarii pe nas. Poate că mă pripesc, dar ţin neapărat să discutăm înainte să pleci din nou la Devon. E vorba de casa doamnei Boscawen...

— Casa Dower?

— Exact. Mă întreb care va fi răspunsul tău dacă-ţi sugerez c-ar trebui s-o cumperi. Cum am spus deja, nu e unul dintre cele mai potrivite momente pentru a menţiona asta, având în vedere mersul evenimentelor, dar am cumpănit pe îndelete şi, în împrejurările date, m-am decis că n-are rost să pierdem timpul.

Domnul Baines tăcu. Privirile lor se întâlniră de-a curmezişul camerei. Judith se zgâia la el şi se întreba dacă nu cumva avocatul îşi ieşise brusc din minţi şi vorbea aiurea. Însă era cu totul limpede că el îi aştepta reacţia la această propunere uimitoare.

— Dar nu vreau nici o casă. De-abia am optsprezece ani. Ultimul lucru din lume de care am nevoie chiar acum este un cămin. Suntem în vreme de război şi probabil voi intra în serviciul militar activ şi voi fi plecată ani de-a rândul. Ce-mi trebuie casă, doar ca să-mi bat capul cu asta?

— Lasă-mă să-ţi explic...

— În plus, de bună seamă, Casa Dower nu poate fi pusă în vânzare. Nu face parte din moşia Nancherrow?

— Aşa a fost odinioară. Acum, nu. De îndată ce s-a chivernisit, soţul doamnei Boscawen a cumpărat proprietatea.

— N-o să vrea colonelul Carey-Lewis s-o răscumpere?

— Am discutat deja cu el şi se pare că nu.

— Aţi şi vorbit despre asta?

— Bineînţeles. Nu puteam aborda chestiunea fără să fi ştiut părerea lui. E o problemă mult prea serioasă. Deci nu aveam nevoie numai de simpla încuviinţare a colonelului, ci de opinia sa explicită.

— De ce-i aşa importantă? De ce e atât de importantă cumpărarea Casei Dower?

— Întrucât, în calitate de administrator al averii tale, consider că este probabil cea mai bună investiţie pe care o poţi face. Cărămizile şi mortarul nu-şi pierd niciodată valoarea, ba dimpotrivă, cresc în valoare. Şi e tocmai timpul potrivit să cumperi, fiindcă preţul caselor a scăzut vertiginos, aşa cum se-ntâmplă tot-

deauna în vreme de război. Ştiu că eşti foarte tânără şi că viitorul ţi-i umbrit de incertitudini, totuşi, trebuie să privim înainte. Orice-ar fi să fie, vei avea un locşor al tău, o temelie, un punct de reazem. Vei prinde rădăcini. Un alt lucru demn de luat în considerare este familia ta. Dragă Judith, graţie doamnei Forrester, eşti singura cu dare de mână. Proprietatea asupra Casei Dower va însemna totodată un cămin pentru părinţii tăi şi pentru Jess, când se vor reîntoarce din Singapore. Sau, cel puţin, un sălaş convenabil, unde să stea până când vor putea găsi o casă proprie.

— Dar până atunci mai sunt atâţia ani.

— Aşa e. Însă gândeşte-te că va veni şi ziua aceea odată şi odată.

Judith tăcu. Deodată, i se păru că o biruie gânduri fel de fel. Casa Dower! Aparţinându-i ei însăşi. Propriu-i cămin. Rădăcini. Singurul lucru pe care nu-l cunoscuse niciodată şi după care tânjise dintotdeauna. Rezemându-se de spătarul fotoliului încăpător, îşi pironi privirile asupra şemineului gol şi-şi lăsă imaginaţia să o poarte prin vechea casă, cu încăperi tihnite şi demodate, unde răsuna ticăitul pendulei şi scârţâiau scările. Salonul, scăpărând sub razele soarelui şi în lumina focului din vatră; covoarele decolorate şi draperiile, parfumul florilor. Se gândi la coridorul igrasios din piatră care ducea la bucătărie şi la atmosfera de încremenire în timp, care nu încetase niciodată să o încânte. Văzu privelişteа de la ferestre, linia orizontului desenându-se deasupra crengilor de pini Monterey; şi apoi grădina, coborând în terase până-n livadă, unde se afla coliba Athenei şi a lui Edward... Ar fi posibil să ţină piept atâtor varii amintiri? În acel moment, s-ar zice că n-avea de unde să ştie.

— Nu mă pot hotărî atât de repede, spuse Judith.

— Chibzuieşte la cele ce ţi-am pomenit.

— Asta şi fac. Trebuie să înţelegeţi, am visat totdeauna să am o căsuţă a mea, care să-mi aparţină numai mie. Dar n-a fost decât un vis. Şi cum nu pot locui în ea, ce sens are s-o cumpăr? Dacă intru în posesia Casei Dower, pe urmă ce voi face cu ea? Nu poate fi lăsată în paragină, dată uitării.

— Nici nu trebuie să stea goală, sublinie domnul Baines pe un ton cumpănit. Desigur, Isobel va pleca. A plănuit deja să se mute la fratele şi cumnata ei, iar înainte de-a muri doamna Boscawen i-a lăsat o rentă viageră, aşa că Isobel poate să-şi sfârşească zilele în tihnă, având asigurate independenţa necesară şi un trai decent. În ce priveşte casa, ar putea fi închiriată. Pasămite, unei familii din Londra care doreşte să se retragă la ţară. Sunt convins că n-o să ducem lipsă de muşterii. Sau, bunăoară, am putea găsi un cuplu de pensionari care să se îngrijească de treburile gospodăreşti, ori o persoană recunoscătoare pentru un acoperiş deasupra capului şi un mic venit permanent... Domnul Baines turuia cu convingere, dar Judith încetase să-l mai asculte.

O persoană recunoscătoare pentru un acoperiş deasupra capului; o fiinţă umană care va avea grijă de grădină, va curăţi şi va lustrui casa ca şi când ar fi ale ei. O făptură care va considera bucătăria de modă veche culmea luxului şi a rafinamentului şi care, probabil, va vărsa lacrimi de bucurie când va vedea baia mică, singura de altfel, cu pereţii zugrăviţi în alb, îmbinaţi cu lambă şi uluc, şi closetul cu lanţ şi mâner pe care scrie "Trage"

— ...Sigur, proprietatea nu este în cea mai bună

stare. Presupun că pardoseala din bucătărie a început să putrezească şi sunt câteva pete de umezeală pe tavanul de la mansardă, dar...

— Phyllis! grăi deodată Judith.

Întrerupt în mijlocul frazei, domnul Baines încruntă din sprâncene.

— Poftim?

— Phyllis! Phyllis poate avea grijă de casă. Ideea se amplifica, înflorea. Aprinsă de emoţie, Judith se săltă uşor din fotoliu, aplecându-se înainte, cu mâinile încleştate pe genunchi. Oh, vă amintiţi de Phyllis. Pe timpuri, lucra pentru noi la Riverview. Acum o cheamă Phyllis Eddy. S-a căsătorit cu prietenul ei, Cyril, şi are o fetiţă. M-am dus s-o văd când am stat la Porthkerris în timpul verii. M-am deplasat cu maşina. N-o mai văzusem de patru ani...

— Dar dacă-i măritată...?

— Nu înţelegeţi? Cyril e miner, dar s-a înrolat în marină. A părăsit-o. El şi-a dorit totdeauna să plece pe mare. N-a vrut niciodată să fie miner. Phyllis mi-a scris când Ned a fost ucis şi mi-a relatat toate astea. Mi-a trimis o scrisoare atât de drăguţă...

Şi Judith continuă să-i explice domnului Baines despre situaţia materială precară a lui Phyllis, care locuise într-un bordei întunecos, la mile depărtare de orice aşezare umană, dincolo de Pendeen. Şi întrucât coliba aparţine companiei miniere, a trebuit s-o evacueze şi să se întoarcă la mama ei.

— ...şi sunt deja prea mulţi oameni în căsuţa aia. Tot ce şi-a dorit Phyllis vreodată este un locşor al ei, cu grădină şi sală de baie. Şi-ar putea aduce şi copila şi s-ar îngriji de Casa Dower. N-ar fi un aranjament perfect?

Judith se aştepta ca domnul Baines să-i spună cât de înţeleaptă este, că se gândise la o asemenea soluţie. Dar avocatul, totdeauna grav la faţă şi la vorbă, dovedea o rară prudenţă.

— Judith, nu cumperi un cămin pentru Phyllis. Faci o investiţie pentru tine.

— Dar dumneavoastră vreţi să cumpăr casa şi chiar mi-aţi sugerat un îngrijitor. Iar eu am găsit răspunsul perfect.

Domnul Baines acceptă acest punct de vedere.

— E drept. Dar ar vrea Phyllis să-şi părăsească mama şi să se mute la Rosemullion? N-o să ducă dorul familiei?

— Nu cred. Pendeen este atât de sumbru şi-apoi nu putea creşte nici măcar panseluţe în grădina ei. De fapt, acolo era la mile distanţă de toţi ai săi. Rosemullion se află la jumătate de oră de mers pe panta dealului. Când Anna se măreşte, poate învăţa la şcoala din Rosemullion. Or să-şi facă prieteni. Phyllis este aşa de drăguţă încât toată lumea o să vrea să-i fie prietenă.

— Nu socoţi că o să se simtă însingurată?

— Oricum, fără Cyril, e singură. Poate fi la fel de însingurată, dar într-un loc unde-i cel puţin frumos.

Vădit copleşit de întorsătura ce o luau lucrurile, domnul Baines îşi scoase ochelarii, se rezemă de spătarul scaunului şi se frecă la ochi. Apoi îşi puse iarăşi ochelarii.

— Se pare că trecem dintr-o extremă într-alta, spuse el. Cred că trebuie să tempetăm puţin situaţia şi să urmăm o cale de mijloc. Să întocmim planul cu judecată şi să alegem în ordinea priorităţilor. Vorbim despre un pas important şi totodată costisitor. Aşa încât e nevoie să fim absolut siguri.

— Cât trebuie să plătim pentru casă?

— Bănuiesc că în jur de două mii de lire. Sunt necesare şi unele reparaţii sau renovări, dar o să amânăm grosul acestora până după război. Vom aduce un inspector care să facă releveul construcţiei...

— Două mii de lire! O groază de bani.

Domnul Baines îşi îngădui să zâmbească într-o parte, cu un colţ al gurii.

— Dar e o sumă pe care consiliul de tutelă asupra avutului tău şi-o permite lesne.

Era incredibil.

— Realmente, atât de mult? În cazul ăsta, haideţi să ne înhămăm la treabă. Şi să lăsăm discuţiile în contradictoriu.

— Cu doar cinci minute în urmă, îmi spuneai că nu vrei casa.

— Păi, recunosc, toată chestia a căzut ca o bombă.

— Socot dintotdeauna că acest cămin e plin de fericire.

— Da. Judith îşi feri privirile şi îşi aminti încă o dată de cabana din lemn, în acea după-amiază de vară, de mirosul uleiului de creozot, de zumzăitul bărzăunelui în înaltul tavanului. Dar aceste aduceri-aminte, oricât de dureroase, nu trebuiau să-i stânjenească viaţa, s-o împiedice de la luarea unei hotărâri cruciale. Dominându-i gândurile, Phyllis era mai importantă chiar şi decât Edward. Chinezii vând fericirea, rosti ea într-un târziu. Pun oamenii buni să locuiască într-o casă şi astfel să umple locul cu duhul lor senin. Judith se întoarse şi-i surâse domnului Baines. Vă rog, obţineţi Casa Dower pentru mine.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură.

Aşadar, încă o vreme, mai cântăriră argumentele pro şi contra, punând la cale planul de bătaie. Având în vedere că Bob Somerville era indisponibil, găsindu-se la mile depărtare, tocmai în Scapa Flow, ocupat cu manevrele de război, o întâlnire a împuterniciţilor din consiliul de tutelă devenea, evident, imposibilă. Dar domnul Baines va ţine legătura cu unchiul Bob şi, de asemenea, va contacta un inspector. Între timp, nu trebuia divulgat nimic. În special lui Phyllis, după cum o avertiză avocatul cu oarecare severitate.

— Cum rămâne cu părinţii mei?

— Cred că-i bine să le scrii şi să le aduci la cunoştinţă intenţiile noastre.

— Oricum, nu vor primi scrisoarea decât peste trei săptămâni.

— Până atunci o să avem o idee clară despre cum stau lucrurile. Când te întorci la Devon?

— Într-o zi sau două.

— Am numărul tău de telefon. O să te sun acolo când o să am vreo veste.

— Ce-o să se întâmple pe urmă?

— Cred că va trebui să te înapoiezi în Cornwall şi vom finaliza toate aranjamentele. Odată ce totu-i semnat şi pecetluit, atunci poţi să te adresezi prietenei tale Phyllis.

— De-abia aştept.

— Fii răbdătoare.

— Sunteţi aşa de binevoitor.

Domnul Baines se uită la ceas.

— Te-am ţinut deja prea mult timp. De-acum, sindrofia se apropie de sfârşit.

— Nu-i o sindrofie, ci un praznic.

— Nu prea seamănă.

— E oare necuviincios să mă simt aşa emoţionată chiar în ziua funeraliilor mătuşii Lavinia?

— Cred, spuse domnul Baines, că motivul emoţiei tale i-ar pricinui doamnei Boscawen tót atâta bucurie.

*

Dar, la Upper Bickley, se scurse o lună încheiată până când Judith primi apelul telefonic de la domnul Baines. Era într-o joi dimineaţa. Biddy se dusese, împreună cu doamnele de la Crucea Roşie, la Hester acasă şi Judith se afla în grădina din faţă, culegând primele lăcrămioare, ca să îndulcească atmosfera din salon. Mănunchiul de tulpini firave, subţirele ca firele de iarbă, creştea văzând cu ochii şi parfumul florilor albe şi mici, în formă de clopoţei, dispuse în ghirlande lângă frunzele cu vârf ascuţit, era ameţitor...

Auzi telefonul sunând în casă. Se opri din cules, în caz că şi doamna Dagg auzise şi deci se va duce să răspundă. Dar telefonul continuă să zbârnâie, aşa că străbătu în grabă pajiştea şi intră în vestibul.

— Upper Bickley.

— Judith, aici e Roger Baines.

— Domnule Baines! Lăsă grijulie buchetul de mărgăritare pe masa din hol. Aşteptam cu nerăbdare să mă sunaţi.

— Îmi pare rău. Totul a durat mai mult decât anticipasem. Dar cred că am nimerit direct la ţintă, ca să zic aşa. Inspectorul...

Dar Judith nu voia să ştie ce avusese de spus inspectorul.

— Putem cumpăra Casa Dower?

— Da. Toate-s aranjate. Acum, mai am nevoie doar de prezenţa ta şi de câteva semnături.

— Oh! Ce uşurare! Credeam c-a intervenit ceva neprevăzut, vreo piedică sau vreo rudă necunoscută care revendică proprietatea.

— Nicidecum, nimic atât de dezastruos. Singurul lucru e că preţul se ridică la trei mii de lire şi raportul inspectorului nu-i prea bun...

— Nu contează.

— Ba bine că nu. S-ar cădea să-ţi pese. Judith sesiză că-i vorbeşte uşor amuzat. În calitate de proprietară, trebuie să fii la curent cu toate defectele... N-are sens să cumperi mâţa-n traistă.

— Într-o zi o să reparăm toate defecţiunile. Cel mai important lucru e că am obţinut-o. "Prin urmare, putea s-o anunţe pe Phyllis. Asta avea să fie cea mai frumoasă clipă. Mergând cu maşina la St. Just şi spunându-i lui Phyllis." Ce doriţi să fac? întrebă ea după un răstimp.

— Întoarce-te în Cornwall cât de curând se poate şi vom semna şi parafa toate documentele legale.

— Ce zi e azi?

— Joi.

— O să vin luni. E destul de repede? Am nevoie de ceva răgaz ca să organizez lucrurile aici pentru week-end. Dar sosesc luni negreşit. Biddy şi eu am fost grozav de cumpătate cu cupoanele de benzină, aşa că plec cu maşina.

— Unde ai de gând să stai?

— Presupun că la Nancherrow.

— Dacă vrei, eu şi soţia mea te-am putea găzdui.

— Oh, sunteţi deosebit de amabil. Dar sunt sigură că nu deranjez la Nancherrow. Oricum, vă dau telefon de îndată ce ştiu când ajung acolo. Probabil luni pe la prânz.

— Vino direct la biroul meu.
— Aşa am să fac.
— La revedere, Judith.
— La revedere. Şi mulţumesc mult.

Judith puse receptorul în furcă şi rămase nemişcată, privind în gol cu un aer tâmp. După câteva clipe, luă buchetul de lăcrămioare şi străbătu coridorul, intrând în bucătărie.

O găsi acolo pe doamna Dagg, stând la masă şi făcând binevenita pauză de amiază. Acest moment de odihnă presupunea o ceaşcă de ceai tare şi câteva îmbucături din resturile de mâncare pe care le descoperea, lăsate deoparte de cu seară, pe raftul din cămară. Câteodată era vorba de una sau două înghiţituri de brânză, altădată de un sandviş cu friptură rece de miel. Astăzi, gustarea ei se reducea la o jumătate de cutie cu compot de piersici, rămas de la budinca din seara trecută, asezonat cu un strop de cremă din ouă. În timp ce-şi savura prânzul frugal, doamna Dagg citea de obicei ştirile suculente din ziarul de dimineaţă, dar în acea zi uitase cu desăvârşire de acestea şi urma firul unor întâmplări mult mai serioase.

Când Judith deschise uşa, îşi ridică privirea. Era o femeie vânjoasă, cu părul sur ondulat permanent şi purta un halat strâns înfăşurat şi imprimat cu bujori aprinşi. Acest veşmânt fusese croit de o doamnă de la Asociaţia de femei, dintr-un cupon de creton rămas de la draperiile cuiva, şi culorile vii ale materialului îi săriseră doamnei Dagg în ochi la vânzările organizate de biserică pentru Crăciunul trecut. De atunci, acele tonuri ţipătoare ţintuiseră şi privirile lui Judith şi ale lui Biddy în egală măsură.

Deşi era de obicei o persoană veselă, menajera avea în acel moment o mutră vizibil plouată.

— Nu ştiu, sunt sigură... spuse ea.

— Ce nu ştiţi, doamnă Dagg?

— Nemţii ăştia. Uită-te la fotografia asta să vezi ce-au făcut din Rotterdam. L-au sfărâmat, ţăndări! Şi acum armata olandeză s-a predat şi ei au înaintat rapid în Franţa. Credeam că n-or să treacă de linia Maginot. Aşa zicea toată lumea. Sper că n-are să fie ca data trecută. Tranşee, morţi, răniţi şi toate celelalte. Dagg a luptat în tranşee şi spune că n-a văzut niciodată atâta noroi.

Judith îşi trase un scaun şi i se aşeză dinainte, iar doamna Dagg împinse ziarul deoparte şi continuă, fără prea multă plăcere, să molfăie piersica din conservă.

Judith îşi aruncă privirea spre pagina cu titluri tipărite cu caractere gotice, de-o şchioapă, şi înţelese la ce anume se referea doamna Dagg. Mai văzu şi hărţi, cu săgeţile lor negre cu vârfuri ascuţite. Hitleriştii traversaseră râul Meuse. Şi unde oare se afla Corpul expediţionar britanic? Se gândi la toţi cei de-acolo: la Gus şi Charlie Lanyon, Alistair Pearson şi Joe Warren, la miile de soldaţi englezi.

— Nemţii nu pot cu nici un chip să cotropească Franţa! exclamă ea. De-abia suporta să se uite la imaginea portului Rotterdam, distrus până-n temelii. E doar un început de atac. Sunt sigură că în doi timpi şi trei mişcări toate săgeţile astea vor ţinti în direcţia opusă.

— Păi, nu prea ştiu, dar cred că eşti cam optimistă, dacă mă-ntrebi. Domnul Churchill spune că au să fie sânge, sudoare, trudă anevoioasă şi lacrimi în războiul ăsta. Bagă de seamă, are perfectă dreptate să ne vorbească pe şleau. N-are rost să socotim că o să fie o bagatelă. Şi, la urma urmei, diriguitorii n-ar fi înfiinţat Serviciul de voluntari pentru apărarea locală, dacă n-ar

fi socotit că nemţii intenţionează să vină încoace. Dagg are de gând să se înroleze voluntar. Zice că-i mai bine să fim în siguranţă decât să ne pară rău. Dar nu-mi pot închipui ce mare scofală o să fie de capul lui. N-are ochi buni pentru tras cu puşca. De-abia poate nimeri un iepure, darămite nu neamţ.

De vreme ce doamna Dagg refuza să fie încrezătoare, Judith împături ziarul şi-l puse deoparte.

— Doamnă Dagg, vreau să vă vorbesc despre o problemă, spuse ea. Trebuie să mă întâlnesc cu avocatul meu. Puteţi avea grijă de mătuşa Biddy în locul meu? Aşa cum aţi mai făcut şi înainte?

Judith se aşteptase la un consimţământ prompt şi nădăjduise să primească asigurări de genul că mătuşă-sa şi menajera se descurcaseră de minune şi altădată şi împreună o vor scoate iarăşi la capăt. Dar reacţia doamnei Dagg la nevinovata ei propunere fu lipsită de entuziasm, de-a dreptul rece. La început, femeia nu scoase o vorbă. Pur şi simplu, şedea impasibilă, cu fruntea plecată, şi se juca frământând cu linguriţa resturile de piersici. Pândind-o, Judith desluşi pete răzleţe de roşeaţă pe obrajii şi pe gâtul doamnei Dagg şi tremurul uşor al gurii sale pe când îşi muşca buzele.

— Doamnă Dagg?

Menajera puse linguriţa pe masă.

— Doamnă Dagg, ce nu e în regulă?

După o vreme, doamna Dagg îşi ridică privirea şi ochii li se întâlniră de-a curmezişul mesei.

— Nu cred, grăi doamna Dagg, că-i o idee prea bună.

— Dar de ce nu?

— Păi, ca să-ţi spun adevărul, Judith, nu socot că pot fi răspunzătoare. De soarta doamnei Somerville,

vreau să zic. Nu singură, de capul meu. Nu fără tine aici.

— De ce nu?

— Când nu eşti acasă... Ochii doamnei Dagg se chinuiau ca în spasmele agoniei. Când nu eşti acasă, doamna Somerville bea.

— Dar... Deodată, inima lui Judith se umplu de teamă la auzul acestor cuvinte, toată buna dispoziţie i se stinse brusc. Dar, doamnă Dagg, lui Biddy i-a plăcut dintotdeauna câte un păhărel cu băutură. Un gin la prânz şi două whisky-uri seara. Toată lumea ştie asta. Chiar şi unchiul Bob.

— Nu-i vorba de soiul ăsta de băuturică. De-acum, are patima beţiei, întrece măsura. E periculos. Vorbea jenată, aproape în şoaptă, dar hotărât, aşa încât Judith ştiu că doamna Dagg nici nu exagera, nici nu minţea.

— Cum de-aţi aflat? Cum de sunteţi atât de sigură? o întrebă ea.

— După numărul mare de sticle goale. Ştii unde depozităm butelcile golite, în lada gia din garaj. Le ia gunoierul în fiece săptămână. Când erai plecată, am venit într-o dimineaţă - doamna Somerville nici nu se sculase încă - şi am urcat la etaj ca să văd dacă se simte bine. Dormitorul puţea a alcool şi ea zăcea în amorţire, cuprinsă de un somn adânc, asemănător morţii. Am mai văzut beţivani dormind aşa, dar nici o femeie. N-am putut să-nţeleg. Lada cu sticle goale nu dădea pe dinafară, aşa că m-am uitat în coşul de gunoi şi, sub o grămadă de ziare vechi şi cutii de conserve, am descoperit două sticle goale de whisky şi una de gin. Le ascunsese de mine. Aşa se comportă toţi beţivii. Pitesc dovezile. Am avut un unchi care nu se putea opri din băut şi tupila butelcile golite prin toată casa, în sertarul cu lenjerie sau în spatele closetului.

Doamna Dagg se opri văzând oroarea crescândă întipărită pe chipul lui Judith.

— Îmi pare rău, Judith. Realmente. Nu voiam să-ţi spun, dar trebuia. Cred că i se-ntâmplă doar când se simte singură. Îi merge bine când te ştie prin preajmă, dar eu sunt aici doar dimineţile. Uneori, neputând vorbi decât cu Morag, presupun că nu suportă singurătatea, faptul că domnul Bob e atât de departe şi că Ned a murit. Dintr-o dată, doamna Dagg începu să plângă şi lui Judith îi veni greu să-i vadă lacrimile izvorâte din suferinţă. Se aplecă înainte şi prinse mâna aspră şi bătătorită a doamnei Dagg.

— Vă rog, nu fiţi supărată. Aţi avut dreptate să-mi spuneţi. Şi, desigur, n-o s-o părăsesc. N-am s-o las numai cu dumneavoastră.

— Dar... Doamna Dagg îşi scoase batista, îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul. Petele ei roşii de pe obraz începuseră să pălească. Evident, după ce divulgase secretul şi se lepădase de povara acestui adevăr amar, avea să se simtă mai bine. Dar ai spus doar. Ai spus că trebuie să pleci pentru a te întâlni cu avocatul tău. Asta-i important. Nu poţi amâna.

— Nici n-am de gând.

— Pesemne, sugeră doamna Dagg cu timiditate, i-ar putea oferi găzduire domnişoara Lang. Asta-i tot ce are nevoie doamna Somerville. Doar de puţină companie.

— Nu, n-o pot ruga pe Hester Lang. E prea mult şi, pe deasupra, Biddy ar deveni suspicioasă. Chibzui câteva clipe. Am... am s-o iau cu mine. O să pretextez că-i vorba de o mică vacanţă. Vremea s-a făcut frumoasă şi o să fie minunat în Cornwall. O să mergem împreună cu maşina.

— Unde ţi-ai propus să staţi?

— La Nancherrow. La prietenii mei. Fără îndoială, putea pleca, luând-o şi pe Biddy, convinsă fiind de ospitalitatea nemărginită a Dianei Carey-Lewis. "Oh, scumpa mea, bineînţeles că poţi s-o aduci la noi", i-ar spune Diana. "N-am întâlnit-o niciodată pe mătuşa ta, deşi mi-am dorit dintotdeauna. Ne vom distra minunat. Când sosiţi?"

Dar în starea sufletească labilă a lui Biddy, probabil Nancherrow nu reprezenta până la urmă cea mai bună soluţie. Nici măcar nu suporta să şi-o închipuie pe Biddy cherchelindu-se la cină, sub privirile glaciale ale lui Nettlebed.

— Dar nu ne vom duce acolo. Vom sta la hotelul "The Mitre" din Penzance. O să sun pentru rezervarea camerelor. Şi am să fiu cu ea tot timpul şi o pot plimba cu maşina prin împrejurimi, acolo unde am locuit odinioară. O să-i priască asta. Biddy a lâncezit aici, cu tristeţile ei, toată iarna. E timpul să facă o schimbare.

— Dar cum rămâne cu căţeaua? întrebă doamna Dagg. N-o poţi lua la hotel.

— De ce nu?

— S-ar putea să-şi facă nevoile pe covor.

— Aş paria că nu...

— Ai putea s-o laşi cu mine, presupun, sugeră doamna Dagg, însă fără prea mare entuziasm.

— Sunteţi foarte amabilă, dar am certitudinea că o să ne descurcăm splendid. Şi o s-o putem scoate pe Morag la plimbare pe plajă.

— Şi-aşa e bine. Dagg nu îndrăgeşte câinii. Crede că ar trebui ţinuţi afară, nu în salon.

Un gând încolţi în mintea lui Judith.

— Doamnă Dagg, i-aţi pomenit soţului dumnea-

voastră despre... mătuşa Biddy, sticlele goale şi năravul băuturii?

— N-am suflat altcuiva o vorbă. Numai ţie. Lui Dagg îi place berea, dar nu-i suportă pe beţivi. Nu voiam să-mi ceară să încetez lucrul la doamna Somerville. Ştii cât de cusurgii pot fi unii bărbaţi.

— Da, spuse Judith, fără să aibă însă habar în această privinţă. Bănuiesc că da.

— Vorbele sunt de argint, tăcerea e de aur - aşa obişnuiesc să spun mereu.

— Sunteţi o bună prietenă, doamnă Dagg.

Între timp, menajera îşi venise în fire. Luă ceaşca, sorbi o înghiţitură de ceai şi se schimonosi imediat.

— E dezgustător! Rece ca gheaţa. Sări în picioare şi deşertă ceaşca în chiuvetă.

— Doamnă Dagg, umpleţi iar ceainicul şi o să vă ţin companie.

— N-o să isprăvesc treburile casnice în ritmul ăsta.

— Oh, la naiba cu gospodăria, zise Judith.

*

În Cornwall, primele valuri ale binevenitei călduri estivale începuseră deja să se reverse. Arşiţa dogoritoare a soarelui era domolită de o briză răcoroasă care mirosea plăcut a mare, iar toate împrejurimile din ţinut erau împodobite în culorile gingaşe şi catifelate ale lunii mai: verdele crud al frunzişurilor tinere şi al ierbii noi, alb-gălbuiul florilor de castan, dispuse în formă de lumânare, inflorescenţele roşietice în buchete bogate ale rododendronilor, dalbul păduceilor şi violaceul prăfuit al lujerilor de liliac, legănându-se deasupra zidurilor de piatră ce împrejmuiau grădinile.

Marea, liniştită sub bolta senină a cerului, se arăta luminoasă, învârstată cu nuanţe acvamarin; în zori de zi, o pâclă uşoară întuneca orizontul, pentru a se mistui mai târziu în sclipirile soarelui.

În Penzance, străzile aglomerate erau scăldate ziua în lumini şi umbre. Judith ieşi din hotelul "The Mitre", aburcă pe strada Capelei şi străbătu piaţa de verdeţuri, tocmai când orologiul băncii bătu de douăsprezece şi jumătate. Era foarte cald, iar ea purta o rochie din bumbac şi sandale, fără ciorapi. Uşile prăvăliilor stăteau larg deschise, tendele din pânză fuseseră întinse, iar pe caldarâm erau stivuite lăzi cu fructe şi zarzavaturi timpurii. Lespezile de marmură din dugheana de peşte arătau ca o mare de gheaţă zdrobită, pe care zăceau în grămezi sclipitoare, cu ochii spălăciţi şi holbaţi, sardele şi scrumbii, macrouri şi cod. Placardele vânzătorului de ziare şi periodice afişau ştirea zilei. "Nemţii au ajuns până la ţărmul belgian" – şi totuşi, lângă uşa prăvăliei, se etalau cu nonşalanţă obişnuitele mărfuri de sezon: lopăţele din lemn şi găletuşe cositorite, pălării de soare din bumbac, voloace pentru pescuit, colaci de salvare şi saltele pentru plajă, mirosind a cauciuc încins. Se zăreau şi câţiva vilegiaturişti veniţi de la Londra, Reading ori Swindon; mame tinere cu odraslele lor, bunici vârstnice având deja gleznele umflate, deasupra papucilor de baie recent cumpăraţi.

Judith traversă piaţa de legume şi fructe, intră pe strada Alverton, unde se găsea mica şi cocheta casă în stil georgian[1], care adăpostea biroul de avocatură Tregarthen, Opie & Baines. Dincolo de uşa cu feres-

[1] Stil georgian – stil al arhitecturii din vremea primilor patru regi George ai Angliei, care au domnit succesiv în perioada 1714-1830.

truică în formă de evantai, coridorul era inundat de lumină de la vitraliul de lângă rampa scării şi într-un cabinet de lucru, protejat de vizitatori printr-un paravan prevăzut cu o mică deschizătură, ca de chioşc de bilete, şedea o funcţionară. Se afla acolo şi o sonerie, aşa că Judith apăsă pe buton şi secretara se sculă de la maşina de scris, venind să se ocupe de noua sosită.

— Bună dimineaţa. Avea părul cenuşiu, ondulat şi pieptănat cu grijă, şi o pereche de ochelari rotunzi, fără ramă.

— Am venit să-l văd pe domnul Baines. Mă numesc Judith Dunbar.

— Vă aşteaptă. E nevoie să vă conduc? Ştiţi drumul? Prima uşă la dreapta, sus, la primul etaj.

Judith urcă treptele. Scara de lemn era acoperită cu un covor turcesc şi pe pereţii palierului se vedeau portretele foştilor parteneri ai firmei, cu favoriţi mari după moda veche şi ceasuri de buzunar cu lanţ. Uşa din dreapta avea o tăbliţă de alamă gravată cu inscripţia "Domnul avocat Roger Baines" Ciocăni uşor, auzi strigându-i-se "Intră" şi deschise uşa.

Domnul Baines se ridică de la birou.

— Judith!

— Iată-mă în sfârşit!

— Taman la ţanc. Ce fată punctuală eşti! Apropie-te şi ia loc. Cât de văratică arăţi!

— Păi, e o zi de vară.

— Când ai sosit aici?

— Aproape cu o oră în urmă. Am plecat de la Upper Bickley imediat după un mic dejun foarte matinal. N-a fost prea mare aglomeraţie pe şosea.

— E şi doamna Somerville cu tine?

— Da, chiar şi câinele. Ne-am instalat la hotelul

"The Mitre". Biddy a scos-o pe Morag la o mică plimbare pe plajă, iar eu i-am spus că o să mă întorc mai târziu, pe la prânz.

— Ce idee bună s-o aduci şi pe dânsa.

— Credeam că n-o să vrea să vină, dar, literalmente, a sărit în sus de bucurie. Ca să vă spun adevărul gol-goluţ, m-am gândit că Biddy are absolută nevoie de puţină schimbare. În plus, e la fel de emoţionată în privinţa Casei Dower ca şi mine. De-abia aşteaptă să-i fie arătată.

— Cât timp puteţi sta?

— Atât cât vrem, realmente. Am zăvorât bine casa lui Biddy, iar soţii Dagg vor supraveghea totul îndeaproape.

— Păi, asta-i într-adevăr foarte mulţumitor. Şi vremea e încântătoare. Deci, hai să nu ne irosim energia şi să trecem la afaceri...

Toată tărăşenia nu dură prea mult. Câteva hârtii de semnat (domnişoara Curtis, secretara, fu chemată să iscălească documentele ca martor), şi cecul de completat. Niciodată, în toată viaţa ei, Judith nu-şi închipuise că va scrie pe un cec o sumă atât de mare. "Trei mii de lire" Dar îl scrise, îl iscăli şi-l înmână domnului Baines, care-l prinse cu o clamă de restul actelor.

— Asta-i tot?

— Absolut tot. Cu excepţia uneia sau a două probleme mărunte, dar indispensabile, care trebuie să fie discutate. Avocatul se rezemă de spătarul scaunului. Actualmente, Casa Dower e gata de locuit. Isobel pleacă în după-amiaza asta. La ora cinci, fratele ei vine s-o ia cu maşina şi s-o ducă acasă la el.

— E grozav de abătută?

— Nu. De fapt, cred că-i nerăbdătoare să înceapă

o aşa-zisă viaţă nouă, la vârsta de şaptezeci şi opt de ani. Şi şi-a petrecut ultimele două săptămâni lustruind prin fiecare cotlon sau ungher tăinuit, ferm hotărâtă să nu găseşti vreun fir de praf ori vreun robinet pătat. Domnul Baines surâse. Habar n-am de unde are atâta energie, dar a ajutat-o şi o femeie angajată cu ziua, aşa încât, cu un dram de noroc n-o să moară imediat de inimă.

— Aş vrea s-o văd înainte de plecare.

— O să mergem la Rosemullion după prânz. Astfel, Isobel îţi poate preda toate cheile, cu unele lămuriri.

— Cum rămâne cu mobila?

— Asta-i celălalt lucru despre care aveam de gând să-ţi vorbesc. Tot mobilierul a fost lăsat prin testament, de către doamna Boscawen, colonelului Carey-Lewis şi familiei sale. Dar, după cum ştii bine, conacul Nancherrow e deja înţesat de mobile şi nici unul dintre copii nu are, în momentul de faţă, propriul său cămin. Prin urmare, aşa se prezintă situaţia. Câteva piese speciale au fost deja mutate din casă, astfel ca fiecare membru al familiei să aibă o mică amintire de la doamna Boscawen. Restul, adică marea majoritate a mobilelor, n-a fost clintit din loc, se află la Casa Dower, iar soţii Carey-Lewis doresc să-ţi rămână ţie.

— Oh, dar...

Domnul Baines nu ţinu seamă de protestele lui Judith.

— ...nu-i nimic de mare valoare şi nici măcar în cea mai bună stare. Dar, deocamdată, toate lucrurile sunt perfect folosibile şi or să-ţi prindă bine până când o să ai răgazul şi prilejul de a agonisi altele noi.

— Cum pot fi atât de cumsecade?

— Cred că se simt uşuraţi că nu trebuie să se

ocupe de problema asta. Şi, aşa cum mi-a precizat doamna Carey-Lewis, dacă toate mobilele ar fi scoase la vânzare, probabil n-ar aduce aproape nici un câştig. De asemenea, mai există unul sau două impedimente. Doamna Carey-Lewis şi Isobel au împachetat hainele şi obiectele personale ale defunctei, iar colonelul a recuperat de prin sertare toate actele şi hârtiile pe care le consideră importante. Altminteri, nu s-au atins de nimic altceva. Aşadar, mai există scrinuri şi comode pline cu vechi scrisori, albume de fotografii, precum şi alte amintiri strânse într-o viaţă de om, care trebuie să fie examinate cu de-amănuntul. Mă tem că sarcina asta o să cadă pe umerii tăi, dar nu-i nevoie s-o îndeplineşti imediat. Orice lucru găseşti, care ar prezenta interes pentru familia Carey-Lewis, îl pui deoparte, ca să li-l poţi da ulterior. Sunt însă absolut convins că majoritatea vechiturilor pot fi arse pe rug.

Cuvântul "rug", evocând un foc în aer liber, îi duse cu gândul la soarta grădinarului înveşmântat în costum verde din tweed.

— Ce s-a întâmplat cu el? S-a retras la pensie?

— Am avut împreună o discuţie. Spune că întreaga grădină i-ar depăşi puterile, dar locuieşte chiar în Rosemullion şi sunt sigur că se va învoi să urce dealul două zile pe săptămână ca să taie iarba şi să plivească buruienile. Asta numai dacă vrei şi tu.

— Detest să s-aleagă praful şi pulberea de grădina aia.

— Da, ai dreptate. Ar fi o ruşine. Dar socot că va trebui curând să căutăm pe cineva mai tânăr care s-o îngrijească permanent. S-ar putea chiar să fie justificată cumpărarea unei colibe... O căsuţă a grădinarului, în apropiere, n-ar face decât să sporească valoarea proprietăţii...

Domnul Baines turuia întruna, sugerând şi alte mici îmbunătăţiri care puteau fi aduse la timpul cuvenit, iar Judith, stând şi ascultând, hotărî în sinea ei că era deosebit de liniştitor să-i audă glasul cumpănit, destăinuindu-i idei pentru un viitor care, în acel moment, părea atât de îndepărtat, improbabil şi cu totul precar. Hitleriştii debarcaseră pe coasta belgiană iar Canalul Mânecii era ameninţat, la fel şi Corpul expediţionar britanic din Franţa; vârstnici şi tineri se înrolau ca voluntari în Serviciul de apărare locală şi mersul evenimentelor lăsa impresia că invazia ar putea să aibă loc în orice zi. Totuşi, soarele răspândea lumină şi căldură, copiii se bălăceau în bazinul de înot şi prăvăliaşii vindeau plase pentru pescuit, papuci de plajă şi mingi din cauciuc. Şi, poftim, iat-o pe ea însăşi, stând acolo, în biroul de modă veche, neschimbat probabil de o sută de ani, împreună cu domnul Baines, în costumul tradiţional din tweed, discutând fără patimă despre posibilitatea instalării unei băi suplimentare la Casa Dower, despre înlocuirea jgheaburilor şi despre eventuala rindeluire a podelei din vechea bucătărie. Judith se simţea prinsă între două lumi, un ieri neîndoielnic, calm şi liniştit şi un mâine potenţial înspăimântător, şi preţ de-o clipă se pomeni într-o stare de confuzie, nefiind sigură care dintre ele era reală.

Îşi dădu seama că domnul Baines conteni vorba tocmai când ea încetă să-i mai acorde atenţie. Pentru scurt timp, se aşternu între ei tăcerea. Şi-apoi, el spuse:

— ...Dar toate astea, când va veni vremea.

Judith oftă.

— Păreţi atât de convins că ne aşteaptă un viitor bun. Ceea ce-l făcu pe domnul Baines să încrunte din

sprâncene. Mă refer la faptul că toate ne merg din ce în ce mai prost. După ultimele ştiri, vreau să zic. Să presupunem că n-o să câştigăm războiul.

— Judith! Arăta sincer uluit, chiar oarecum şocat.

— Păi, recunoaşteţi, nimic nu pare foarte încurajator.

— Pierderea unei bătălii nu înseamnă şi pierderea războiului. Crede-mă pe cuvânt, nu se poate să nu fie riposte decisive şi contraofensive. Luptăm cu o armată bine pregătită şi eficientă. Dar n-o să ne lăsăm bătuţi. La sfârşitul-sfârşitului, îi vom răzbi. S-ar putea să dureze ceva timp, dar alternativa nefavorabilă nouă nu-i posibilă. E de neconceput. Deci niciodată, nici măcar pentru o clipă, să nu iei în considerare vreun alt rezultat.

— Sunteţi aşa de sigur, îi spuse Judith dusă pe gânduri.

— Cum te văd şi cum mă vezi.

— Cum puteţi fi atât de categoric?

— Am o senzaţie viscerală. Aşa cum spun oamenii bătrâni: "Simt până în măduva oaselor". O convingere de nezdruncinat. De asemenea, îmi închipui războiul ăsta ca pe un soi de cruciadă.

— Vreţi să spuneţi, binele contra răului?

— Sau Sfântul Gheorghe şi balaurul. Nu trebuie să şovăi. Să nu-ţi pierzi niciodată curajul.

Domnul Baines nici nu flutura stindardul de luptă, nici nu mânuia lancea. Şi avea nevastă şi trei copii mici, totuşi rămânea vădit calm şi dârz, aşa că Judith încetă să se mai simtă nesigură şi temătoare. Viaţa trebuia să continue, va exista neîndoielnic un viitor. Va trece probabil destul timp până când aceste perspective mai bune vor prinde contur, deşi, firește, vor avea

toţi de înfruntat momente de cumpănă care să insufle frică şi oroare, dar defetismul era o atitudine păgubitoare, iar dacă domnul Baines, cu toată experienţa lui de viaţă, putea rămâne atât de stăpân pe sine şi de încrezător, atunci, negreşit, îi stătea şi ei în putinţă.

Judith zâmbi.

— Nu, n-o să-mi pierd sângele rece. Cel puţin am să mă străduiesc. Deodată, se simţi cu totul alta, parcă despovărată de o greutate apăsătoare, aproape nepăsătoare în faţa posibilelor primejdii şi lipsită de griji. Mulţumesc mult. Îmi pare rău. Aveam însă nevoie să vorbesc cu cineva.

— Ce bine că m-ai ales pe mine.

— V-aţi propus să vă înrolaţi ca voluntar în Serviciul de apărare locală?

— Am şi făcut-o deja. Totuşi, nu mi s-a dat încă puşcă, nici uniformă, dar am primit o banderolă. Astă-seară mă duc la sala de exerciţii unde, aşa îmi închipui, o să învăţ cum se prezintă arma pentru onor, mânuind o coadă de mătură.

Această imagine, precum şi glasul lui impasibil, îi provocară râsul, după cum era şi intenţia domnului Baines, aşa că Judith hohoti cu poftă. Mulţumit că totul revenise la normal, avocatul se ridică în picioare.

— E unu fără un sfert. Hai să pornim spre "The Mitre", pentru a lua un prânz festiv cu doamna Somerville, iar apoi vom merge cu maşina la Rosemullion şi tu vei intra în posesia propriei tale case.

*

Judith se temuse că se va simţi ca o intrusă, că năluca mătuşii Lavinia încă bântuia Casa Dower,

făcând-o să intre fără tragere de inimă, să ciocăne de repetate ori în uşi, să-şi croiască drum cu oarecare sfiiciune prin încăperile care erau domeniul privat al altei persoane. Dar, slavă Domnului, nu încercă nicidecum această senzaţie, probabil fiindcă totul era atât de îngrijit, curat şi lustruit, de parcă orice reminiscenţă din trecutul fostei proprietărese fusese îndepărtată de către Isobel cu peria de frecat. Nu se vedeau flori nicăieri; pernele decorative stăteau înfoiate, neturtite de vreun ocupant. Cărţile şi revistele fuseseră aranjate la locul lor şi nici panerul pentru lucrul de mână, nici ochelarii sau goblenurile pe jumătate terminate nu erau puse pe măsuţa de lângă fotoliul mătuşii Lavinia. Câteva obiecte dispăruseră, preluate în mod legitim de către soţii Carey-Lewis, dar căscând în urmă goluri bătătoare la ochi la fel ca şi dinţii lipsă: un bufet de colţ plin cu porţelanuri Rockingham, oglinda veneţiană de deasupra şemineului din salon; vasul chinezesc din porţelan fin, totdeauna plin cu un amestec de aromate, portretul mătuşii Lavinia, copilă fiind, care atârnase pe peretele palierului, chiar lângă uşa dormitorului ei. În iatac, măsuţa de lucru, în stil Queen Anne[1], care servea drept noptieră; cutiuţele cu medicamente şi cartea de rugăciuni dispăruseră de asemenea, precum şi multe dintre fotografiile sepia, înrămate în argint. Acolo unde fuseseră aşezate sau animate toate acestea, nu mai rămăseseră decât locuri goale şi pete întunecate pe tapetul decolorat.

[1] Stil Queen Anne – stil al arhitecturii, decoraţiunilor şi mobilierului, predominant în Anglia la începutul secolului al XVIII-lea, caracterizat prin simplitate şi rafinament şi copiind modele franceze şi italiene.

Însă nu mai conta. Nu avea nici o importanţă. Casa nu-i mai aparţinea mătuşii Lavinia, ci ei înşăşi.

*

După un prânz vesel şi intim la "The Mitre" (friptură de berbec cu sos de capere, la a căror savurare Biddy se bucurase vădit de compania unui bărbat curtenitor), se urcară în maşina domnului Baines şi porniră la drum spre Rosemullion. Şi Morag îi însoţea, întrucât n-avuseseră cu cine s-o lase. Biddy şedea în faţă, lângă domnul Baines, iar Judith şi Morag în spate. Judith coborî geamul, aşa încât Morag să-şi poată scoate afară capul tărcat, cu urechile-i teşite fluturând în vânt.

— Ce-o să ne facem cu ea când ajungem la Casa Dower? întrebă Judith. De bună seamă, Isobel n-o să-i îngăduie lui Morag să calce pe podelele lustruite sau să-şi scuture părul peste tot.

— O s-o lăsăm în maşină. Parcăm undeva la umbră şi coborâm toate geamurile. O slobozim apoi, de îndată ce pleacă Isobel.

Când sosiră, o găsiră pe Isobel aşteptându-i, gătită în cele mai bune haine negre şi purtând o pălărie de pai, înzorzonată cu cireşe, care văzuse lumina a nenumărate duminici de vară. Două valize mici fuseseră depuse la picioarele scării, laolaltă cu o poşetă încăpătoare. Isobel era gata de plecare, dar îi mai rămânea, destul timp ca să le arate casa, din bucătărie până-n mansardă, desfătându-se cu modestie la admiraţia lor gălăgioasă pentru osteneala pe care şi-o dăduse ea, spălând perdelele, frecând podelele, apretând cuverturile, lustruind alămurile şi curăţind ferestrele.

În timp ce înaintau agale, ca într-o procesiune,

Isobel le tot picura instrucţiuni ca pe nişte favoruri. "Toate cheile sunt agăţate de cârligele alea, lângă policioara pentru veselă: de la intrarea principală, de la uşa din spate, garaj, magazia de unelte, portiţa grădinii, coliba de lemn. Trebuie vegheat focul la cazan, zi şi noapte. Cea mai bună argintărie a fost dusă la Nancherrow, dar am aranjat celălalt serviciu în bufetul ăsta. Dulapul de lenjerie e aici şi camioneta de la spălătorie vine în fiecare marţi. Ai grijă la robinetul de apă caldă, fiindcă iese şi te opăreşti."

Cameră după cameră, străbăteau casa de la un capăt la altul, din bucătărie până-n sufragerie şi-n salon. La etaj, li se arătară mica baie, dormitorul mătuşii Lavinia, odaia pentru musafiri. La catul superior, mansarda; iatacul unde dormise Isobel, într-un pat din fier, vopsit în alb şi, în direcţia opusă, o altă încăpere mică, unde erau stivuite cutii vechi, cufere de voiaj, manechine de croitorie, snopi de reviste legate cu sfoară, maşini de cusut stricate, bucăţi de covoare şi de linoleum, rulate sul, şi patru rame goale pentru tablouri.

— Am curăţat şi aici, dar nu ştiu ce să fac cu toate vechiturile astea, nu-s ale mele, spuse Isobel. Şi doamna Carey-Lewis a zis să le las aşa. Cufărul ăla e plin cu scrisori vechi şi fotografii...

— Nu te necăji, îi replică Judith. Ai făcut şi-aşa destule şi toate astea pot fi triate şi rânduite la timpul cuvenit...

— Am măturat duşumeaua şi am şters pânzele de păianjen. E o odăiţă drăguţă, cu fereastră şi toate cele. Am socotit totdeauna că ar fi un dormitor grozav, dar atunci unde am fi pus atâtea fleacuri...?

În tot acest timp, Biddy nu vorbi prea mult. Însă,

cum parcurse cei câţiva metri ai încăperii, se opri sub frontonul lucarnei şi se uită la priveliştea ce i se înfăţişa dinaintea ochilor.

— Ai dreptate, Isobel, spuse ea. Ar fi un dormitor perfect. De-aici se vede marea. Şi azi e atât de albastră. Se întoarse şi-i surâse lui Isobel. N-o să regreţi priveliştea asta frumoasă?

Isobel dădu din cap a îndoială şi cireşele de pe pălărie îi zornăiră lovindu-se una de alta.

— Vine o vreme pentru toate, doamnă Somerville. Pentru mine, nu mai e acelaşi lucru fără doamna Boscawen. Şi casa fratelui meu are vedere minunată. Nu la fel ca asta, bag seamă, totuşi plăcută. Chiar înspre mirişti, până la fabrica de unt.

În mod cert, Isobel se vindecase de mâhnirea suferită, pasămite ostoindu-şi-o şi descătuşându-se în frenezia curăţeniei de primăvară. Acum, era gata să plece, în adevăratul înţeles al cuvântului. Părăsiră mansarda, coborâră scările şi, pe când Isobel se îndrepta spre vestibul, auziră zgomotul unui motor de maşină; într-o clipă, un Baby Austin hurui pe aleea cu pietriş şi trase în faţa intrării principale. Fratele lui Isobel venise s-o ia.

Totul dură puţină vreme. Deodată, Isobel se înfierbântă oarecum, amintind-şi de lucrurile despre care uitase să le vorbească. Şi ce făcuse cu poliţa de asigurare? O găsi până la urmă în poşetă. Şi rămăseseră întinse pe sfoară şase cârpe de praf curate care trebuiau strânse! Şi dacă doreau o ceaşcă de ceai, era o cutie de ceai în bucătărie şi o cană cu lapte pe placa de piatră din cămară...

Dar, în fine, domnul Baines o linişti, asigurând-o că totul era într-o ordine desăvârşită şi... probabil n-ar tre-

bui să-şi lase fratele s-o aştepte! Bagajele fură încărcate în mica maşină, Isobel strânse mâna celor trei, se instală pe locul pasagerului şi, în ultimă instanţă, se depărtă, fără măcar să arunce o privire îndărăt, aşa cum remarcă mai târziu domnul Baines.

— Mă bucur, spuse Judith pe când fluturau îndatoritori din mână, până ce Austin-ul se pierdu în zare. N-ar fi fost îngrozitor dacă Isobel ar fi fost stăpânită de emotivitate? M-aş fi simţit ca şi cum aş fi aruncat-o pe drumuri.

— Şi o să aibă o privelişte admirabilă înspre câmpuri. Ce vrei să facem acum?

— Trebuie să vă-ntoarceţi la birou?

— Nu, întreaga mea zi îţi aparţine.

— Oh, perfect. Atunci, haideţi să mai stăm câtăva vreme. O eliberez pe Morag, îi dau puţină apă, apoi pun ibricul pe foc şi putem lua ceaiul împreună.

Domnul Baines zâmbi.

— Vorbeşti ca fata mea, când se joacă de-a casele.

— Numai că asta-i de-adevăratelea.

*

Cum era o după-amiază călduroasă, ceaiul fu servit pe verandă şi domnul Baines târî afară câteva fotolii vechi, împletite din trestie indiană, în care se aşezară. Nişte norişori vaporoşi apărură pe cer, adunându-se şi apoi dispărând ca fumul risipit de vânt. O boare blândă foşnea printre crengile prunilor vineţii şi petale cădeau uşor, asemeni unor fulgi rozalbi de ninsoare, formând un covor pe pajiştea înverzită. Undeva, cânta un sturz. Pe când îşi sorbeau ceaiul din ceştile mătuşii Lavinia, lucrate în porţelan fin şi împodobite cu trandafiraşi,

Morag dispăru într-un tur de explorare, alergând în toate direcţiile pe acest nou teritoriu şi obişnuindu-se cu orice miros interesant.

Biddy deveni îngrijorată.

— N-o să se rătăcească, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin.

— Cât de departe se-ntinde grădina?

— Până la poalele dealului. Coboară în terase. La capătul grădinii se află o livadă. O să-ţi arăt mai târziu. Sturzul cânta din nou. Biddy puse deoparte ceaşca şi farfurioara, se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii.

Curând după aceea, domnul Baines şi Judith o lăsară singură şi făcură un al doilea tur al casei, de astă dată cercetând cu o privire scrutătoare toate defecţiunile care trebuiau remediate imediat. O pată de umezeală la mansardă, alta în baie. Un robinet din bucătărie picura, putregaiuri de lemn uscat căzuseră în chicineta auxiliară pentru spălatul vaselor.

— Trebuie să găsim un instalator, spuse domnul Baines şi apoi ieşi pe uşă ca să măsoare din ochi jgheaburile şi canalul de scurgere şi să observe lipsa unor plăci de ardezie de pe acoperiş ori balamalele ruginite. Încredinţată că prezenţa ei nu mai era necesară, Judith se întoarse la Biddy. Trecând prin bucătărie, luă din cârlig cheia de la căbănuţa din lemn. Pentru că era bine să nu amâne ce avea de făcut. Singura fantasmă nefericită a trecutului care pribegea pe la Casa Dower trebuia alungată cât mai repede posibil, aşa încât nici un ungher al noului ei domeniu să nu rămână "nemăturat" sau "necurăţat" de aduceri-aminte.

Biddy stătea neclintită, aşa cum o lăsaseră, dar Morag se reîntorsese şi se odihnea alături. Trecuse

mult timp de când Judith o văzuse pe Biddy adăstând în tihnă. Socotea o necuviinţă să-i tulbure liniştea, dar mătuşa nu aţipise. Judith îşi trase un taburet împletit din răchită şi se aşeză cu faţa spre ea.

— Vrei să vezi grădina?

Biddy întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat cu prietenosul tău avocat?

— Cercetează ulucii de scurgere.

— Ce bărbat amabil!

— Da, într-adevăr deosebit.

— Doamna Boscawen trebuie să fi fost o femeie foarte senină.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu-mi amintesc să mă fi aflat vreodată într-un loc atât de liniştitor. Nici un zgomot. Doar păsările, pescăruşii şi grădina scăldată în soare. Şi panorama admirabilă spre mare.

— Când am venit aici pentru prima oară, cu ani în urmă, mi-am zis că parcă aş fi în străinătate. Undeva, pe lângă ţărmul mediteranean. Poate în Italia.

— Exact. E aidoma atmosferei din scrierile lui E. M. Forster. Uitasem cum arată Cornwall. N-am mai fost pe-aici de atâta vreme... din acea ultimă vară petrecută la Riverview. Te crezi în trecut. Într-altă ţară. Devon deja mi se pare aşa de îndepărtat.

— Şi ăsta-i un lucru bun?

— Da, nespus de bun. Tămăduitor. Fiind undeva... într-o casă ca asta... care nu-mi aminteşte de Ned.

Era pentru prima oară de la moartea lui Ned când Judith, spre marea ei surprindere, o auzea pe Biddy pronunţând numele fiului răposat.

— Şi asta-i tot atât de bine?

— Da. Ştiu că nu se cade. S-ar cuveni să păstrez

amintirile cu sfinţenie, dar Upper Bickley e prea plină de ele. Mă trezesc în toiul nopţii şi mi se năzare că-l aud glasul. Mă duc în domitorul lui, îmi îngrop faţa în pătura lui şi plâng de disperare. A fost o iarnă atât de cumplită. Fără tine, cred că n-aş fi putut îndura asemenea suferinţă.

— Acum s-a isprăvit, spuse Judith.

— Totuşi, trebuie să mă-ntorc acolo. Să lupt cu slăbiciunile mele, să înfrunt realitatea. Ştiu asta.

— Nu-i nevoie să te-ntorci. Putem sta aici. E casa mea. Ne putem muta chiar mâine, dacă vrei. Poţi rămâne zile, săptămâni sau luni întregi. Toată vara. De ce nu?

— Oh, Judith! Ce mai plan! Când l-ai urzit în minte?

— Chiar acum. În timp ce vorbeam. Nimic nu ne-mpiedică.

— Dar sărmana mea căsuţă din Devon! Pur şi simplu, n-o pot lăsa în voia soartei.

— O poţi închiria gata mobilată, pe durata verii. Familia unui ofiţer de marină, aflat la post în Devonshire, ar profita de ocazie fără să mai stea pe gânduri, fiind atât de convenabilă şi de aproape de Plymouth. Desigur, poţi da sfară-n sat sau pe la docuri şi ai închiria-o cât ai bate din palme.

— Dar soţii Dagg...

— Dacă o dai cu chirie unor oameni cumsecade, soţii Dagg vor fi fericiţi să muncească în continuare acolo, să supravegheze casa şi grădina pentru tine. Şederea aici ţi-ar părea o vacanţă minunată şi m-ai putea ajuta să rânduiesc toate cutiile alea de la mansardă.

Brusc, Biddy izbucni în râs.

— Asta nu prea seamănă a vacanţă. Dar Judith citi emoţia crescândă pe chipul ei.

— Nimic nu ne poate împiedica. Nu vezi? Absolut nimic nu ne opreşte să stăm aici. Hai, Biddy, spune da. Acordă-ţi o şansă. Meriţi din plin.

— Dar tu însăţi... amândouă am căzut de acord că nu poţi locui cu mine la infinit. Şi, la urma urmei, sunt aşa inutilă de una singură...

— Ţi-am spus deja. Mi-am propus s-o aduc pe Phyllis, împreună cu fetiţa ei, ca să locuiască aici, deci n-o să fii deloc singură. Ţi-a plăcut Phyllis dintotdeauna şi Anna e drăguţă şi chiar dacă eu am să plec ca să devin membră a W.R.N.S.[1], noi trei putem sta aici împreună. Să ne ţinem companie. Şi o să te duc la Nancherrow şi de îndată ce o s-o cunoşti pe Diana, ca şi pe toţi ceilalţi, n-o să te mai simţi însingurată. Şi poţi activa în cadrul Crucii Roşii, împreună cu Diana, în loc de Hester Lang. Nu înţelegi? Toate se brodesc la perfecţie, de parcă ne-ar fi fost sorocite.

Dar, fără voie, Biddy era încă nehotărâtă.

— Cum rămâne cu Bob?

— Îi dăm telefon şi-i spunem planul nostru.

— Dar permisiile şi celelalte lucruri... trebuie să fiu acolo dacă vine în permisie.

— E doar puţin mai departe decât Devon. Sau, dacă vrei, te poţi urca repede în trenul de Londra şi te-ntâlneşti cu el acolo. Te rog, nu mai căuta şi alte obiecţii. Hai, acceptă. Măcar până la sfârşitul verii.

— O să mă mai gândesc, spuse Biddy fără vlagă, dar Judith nici nu băgă de seamă.

— Iată cum o să facem! Astă-seară, ne înapoiem la "The Mitre", mai dormim o noapte acolo, apoi

[1] W.R.N.S. – (Women's Royal Naval Service); Serviciul Regal al Marinei pentru Femei.

cumpărăm câte ceva de-ale gurii şi ne-ntoarcem aici mâine. Şi facem paturile şi culegem buchete mari de flori. Chiar astă-seară, o să umplem cazanul cu combustibil, aşa încât să nu se stingă focul şi o să avem apă caldă din belşug pentru băi şi celelalte, şi asta-i absolut tot ce trebuie să gândim.

— Şi Morag?

— Of, Biddy, lui Morag îi va plăcea la nebunie aici, Nu-i aşa, creatură scumpă? Se simte deja ca acasă. Te implor, nu mai născoci pretexte ieftine. La ce mai foloseşte casa asta, dacă nu ne putem bucura toate de ea?

În fine, Biddy se învoi.

— E-n regulă. Să încercăm totuşi vreo două săptămâni. Apoi râse. Pe scumpa mea viaţă, nu-mi pot închipui de unde ai atâta putere de convingere. Cu siguranţă, nici de la draga ta mamă, nici de la tatăl tău.

— Mi-ar plăcea să cred că am moştenit-o de la tine. Acum, repede, înainte s-apară domnul Baines şi să ne spună că e timpul să pornim spre Penzance, vino cu mine şi dă-mi voie să-ţi arăt grădina.

Aşa că Biddy se ridică în picioare şi, împreună, păşiră agale, adulmecând aerul cald şi dulce al după-amiezei târzii. Traversară pajiştea, urmară cărăruia ce ducea printre tufele de trandafiri, coborâră spre livadă. Aici, din merii bătrâni şi noduroşi, încolţiseră lăstari tineri; îşi lepădaseră florile şi mugurii noilor poame se formaseră deja. Iarba era înaltă şi deasă, smălţată cu maci sălbatici şi bănuţei. În curând, va trebui cosită şi strânsă în căpiţe de fân.

Biddy respira aerul înmiresmat.

— E ca o pictură de Monet. Morag ţopăia înaintea lor. Ce-i căsuţa aia de colo?

— Oh, asta-i coliba de lemn. Am cheia la mine. Mătuşa Lavinia a construit-o pentru Athena şi Edward Carey-Lewis. În copilărie, obişnuiau să-şi aşeze aici tabăra de vară.

— Vrei să mi-o arăţi?

— Da, aşa cred.

Judith mergea în faţa lui Biddy, plecându-şi capul pe sub crengile răsfirate ale merilor. Urcă treptele de piatră, simţi mirosul uleiului de creozot, băgă cheia în broască şi deschise uşa. Văzu patul cazon, acoperit cu pătura stacojie, unde aflase şi, totodată, îşi pierduse prima dragoste.

"Asta-i doar începutul iubirii"

Dar fusese chiar sfârşitul ei.

"N-are sens să-ţi dăruieşti dragostea unei persoane nepotrivite"

Îşi aminti de bondarul care bâzâia subţire în jurul tavanului. Privi în sus, văzu că păianjenii îşi ţesuseră pânzele din nou şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Judith!

Biddy era în spate.

Îşi şterse în grabă lacrimile şi se întoarse.

— E atât de stupid, spuse ea.

— Tu şi Edward?

— Trebuia să vin. N-am mai fost aici de-atunci. Pur şi simplu trebuia să vin chiar azi.

— Să iei taurul de coarne?

— Aşa presupun.

— Te doare încă rana?

— Da.

— Acum, coliba e a ta. O poţi învălui cu propriile tale experienţe, cu-ncetul o să păstrezi în memorie alte amintiri. Cu îndrăzneală se biruie orice greutate. Ai dovedit curaj să vii aici.

— Chiar acum, nu mă simt foarte curajoasă.

— Şi, în caz că toate dau greş, poate fi folosită oricând ca odaie de rezervă. Eventual, pentru musafirii care sforăie?

Şi, dintr-o dată, lacrimile prosteşti secară şi amândouă izbucniră în râs. Biddy o îmbrăţişă, o sili să părăsească locul, ferecară uşa şi porniră înapoi prin livadă. Şi, pe când înaintau, îl auziră pe domnul Baines strigându-le din casă, îşi grăbiră paşii prin grădină ca să-i spună imediat, fără să piardă timpul, planurile pe care şi le făuriseră.

— Nancherrow.

— Diana, aici e Judith.

— Draga mea! Unde eşti?

— La Casa Dower. M-am mutat ieri. Acum locuiesc aici.

— Oh, ce bucurie! Nici nu ştiam c-ai venit.

— Am adus-o şi pe Biddy cu mine. Chiar şi pe Morag. Am primit cheile luni şi apoi, ieri, ne-am instalat.

— Pentru totdeauna?

— Nu sunt sigură. Oricum, cel puţin deocamdată. E divin! Şi trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să păstrez mobila. Socot c-ar trebui să te răsplătesc într-un fel sau altul...

— Ferească Dumnezeu! Nici măcar să nu sugerezi asta, altminteri Edgar se va simţi jignit de moarte. Mă tem că ţi-am lăsat câteva spaţii goale, luând toate obiectele mai bunicele, dar voiam realmente ca fiecare copil să aibă măcar o mică amintire de la scumpa mătuşă Lavinia.

— Spaţiile goale abia se observă. Într-o bună zi, o să le umplu cu propriile-mi achiziţii. Cum o mai duc ceilalţi?

— Destul de bine. Tocmai a fost şi Edward acasă pentru vreo două zile. Ne-a luat totalmente pe neaşteptate. Dar căpitanul-comandor i-a acordat o permisie în weekend şi a fost o adevărată fericire să-l revedem. Mă întristează că ai ratat prilejul să-l întâlneşti.

— ...Cum îi merge?

— Arată puţin obosit şi slăbit. A dormit aproape tot timpul, dar îşi venise în fire când s-a înapoiat în întunecatul Kent[1] sau oriunde s-o fi dus. I-am spus că ai cumpărat Casa Dower şi a fost foarte încântat. Desigur, la fel ca noi toţi. A remarcat că astfel o păstrăm în familie şi m-a rugat să-ţi transmit că în viitoarea permisie va trece pe la tine ca să se încredinţeze că nu faci niscaiva schimbări radicale sau îmbunătăţiri.

— Ce şi-a închipuit că aş putea face?

— Oh, nu ştiu, vreo sală de dans sau altceva de genul ăsta. Când te vedem? Vino să luăm masa împreună. Adu-le cu tine la prânz pe mătuşa ta şi pe Morag. În ce zi? Mâine, de pildă.

— Nu putem veni mâine, pentru că trebuie să mergem la St. Just ca să vorbim cu Phyllis Eddy. Vreau să locuiască aici cu noi, împreună cu fetiţa ei. Sper că o să-i surâdă ideea, dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

— Iubito, oriunde-i mai bine decât în St. Just. Deci, ce-ai zice de vineri? Să luăm prânzul împreună vineri?

— Ar fi minunat. Şi vreau s-o atragi şi pe Biddy la activităţile Crucii Roşii de-aici.

---

[1] Kent – comitat în sud-estul Angliei.

— Fără îndoială, ne-ar prinde bine puţin suflu proaspăt. Barbara Parker Brown a devenit supărător de autoritară şi toată lumea, cu excepţia mea, e îngrozită din pricina sa. Ni se tot repetă că starea de război scoate la iveală ce-i mai bun în oameni, dar, cu siguranţă, adevărul ăsta nu se confirmă în cazul ei. Draga mea, cum rămâne cu toate bunurile tale care se află aici? Vrei să ţi le trimitem sau să le păstrăm la Nancherrow?

— O să le iau înapoi şi atunci poţi dispune de dormitorul roz.

— Mult prea trist. Sfârşitul unei epoci. Am să-i zic lui Mary să ţi le împacheteze şi ţi le expediem cu un tractor.

— Nu-i nici o grabă. Ce face Athena?

— Creşte în volum pe zi ce trece. Eu pregătesc trusoul copilaşului. Broderie englezească fină, cu flori albe. O să-ţi arăt vineri, când vii la prânz. Mă duc să-i spun doamnei Nettlebed chiar acum să taie viţelul cel gras sau să sucească gâtul uneia dintre găinile lui Loveday. Ne vedem atunci, draga mea. Mersi pentru telefon. E o mare bucurie să ştim că te-ai întors. La revedere-eee!"

*

Casa Dower
Rosemullion
Cornwall
Sâmbătă, 25 mai 1940

"Scumpii mei părinţi,

Au trecut iarăşi veacuri de când nu v-am mai scris. Îmi pare atât de rău, dar s-au petrecut aşa

de multe întâmplări. Deşi n-are prea mare importanţă, totuşi nu vă place această hârtie de scrisori? Am găsit-o într-un sertar şi n-am rezistat tentaţiei de a o folosi. Era într-o cutie de la Harrods, plină cu foi gofrate, parcă aşteptându-mă.

După cum vedeţi, ne-am mutat aici. Biddy, căţeaua ei şi eu. Pur şi simplu, Biddy adoră locurile, s-a descâlcit ca un fir de aţă din noianul de angoase şi arată mai bine ca oricând. Cred că găseşte această casă foarte tihnită, mai ales că nu-i aminteşte de Ned. În plus, a îndrăgit dintotdeauna comitatul Cornwall şi azi după-amiază vom coborî până la mare ca să înotăm. Sper să închirieze Upper Bickley şi să stea cu mine cel puţin pe durata verii, dar e vorba de o învoială deschisă şi, până la urmă, Biddy este cea care trebuie să ia o hotărâre.

Ieri ne-am suit în maşină şi am mers la St. Just ca s-o vedem pe Phyllis. Acum locuieşte în căsuţa părinţilor ei şi acolo de-abia ai loc să te învârteşti. Dar, după ce le-am dat cuvenitele bineţe şi am servit inevitabilele ceşti de ceai şi bucăţi de prăjitură cu şofran, Biddy şi eu am reuşit să o scoatem pe Phyllis în curte, ne-am aşezat pe iarbă şi am invitat-o să vină împreună cu Anna ca să locuiască aici. (Anna e adorabilă, merge legănându-se cu paşi mărunţi şi a început să îngâne primele cuvinte. Din fericire, seamănă cu Phyllis şi nicidecum cu Cyril, ale cărui singure trăsături frumoase par să fie sprâncenele arcuite.) Oricum, a durat o clipă-două până ce propunerea noastră şi-a croit drum, dar când Phyllis a dibuit sensul spuselor a izbucnit în lacrimi, fiind

copleşită deopotrivă de încântare şi recunoştinţă. Înţelegerea este (bineînţeles cu acordul domnului Baines) să-i plătesc un soi de onorariu de angajare, aşa încât Phyllis să nu strângă cureaua din lipsă de bani gheaţă. De altfel, primeşte şi o mică parte din solda lui Cyril, nu va trebui să achite nici o chirie, aşadar totul îi va merge cum nu se poate mai bine. Mă gândeam că s-ar putea să se împotrivească întrucâtva să-şi părăsească mama şi să se stabilească atât de departe (de fapt, distanţa în mile nu este cu adevărat atât de mare, dar nici nu se poate spune că e la un pas de familia ei), însă Phyllis părea să accepte acest lucru cu un aer de resemnare filosofică. Iar când i-am împărtăşit şi mamei sale vestea, cred că şi dânsă era la fel de uşurată sufleteşte, fiindcă, sincer vorbind, coliba din St. Just este suprapopulată, contrar limitelor normale de igienă.

Vineri, eu şi Biddy am prânzit la Nancherrow. Am fost puţin neliniştită dacă ea şi Diana se vor înţelege bine, fiindcă ele se aseamănă foarte mult în unele privinţe şi, câteodată, dacă oamenii seamănă prea mult, nu se pot împrieteni. Dar nu trebuia să-mi fac griji pentru că au început pe dată să flecărească şi s-au prăpădit de râs la aceleaşi glume prosteşti. De altfel, Biddy se va alătura grupului Dianei, care lucrează pentru Crucea Roşie, ceea ce îi va da posibilitatea să desfăşoare o muncă utilă pe vreme de război. Între timp, s-a rostuit aici, simţindu-se ca peştele în apă şi, cum v-am spus deja, devine mai destinsă cu fiecare zi ce trece. Este din nou fiinţa nostimă pe care o cunoşteam cu toţii. Până acum

nu mi-am dat seama de tensiunea nervoasă pe care o încerca zile de-a rândul stând într-o casă atât de plină de amintirea lui Ned.

De-abia aştept să vă arăt noul şi minunatul meu cămin. Nu-i aşa că sunt norocoasă, fiind deja proprietară, având propriile-mi rădăcini, deşi nici n-am încă nouăsprezece ani?

Desigur, nu voi sta fără să fac nimic în veci de veci. Vreau realmente să intru la W.R.N.S., dar mai întâi trebuie să aranjez toate lucrurile şi să mă îngrijesc de toţi. Poate la sfârşitul verii.

Acum trebuie să plec pentru a o ajuta pe Biddy. Una dintre camerele de la mansardă este ticsită de cufere vechi şi crâmpeie de covoare etc. etc., iar ea s-a apucat de curăţenie. În momentul de faţă, n-avem decât trei dormitoare, prin urmare Phyllis şi Anna vor trebui să se culce la mansardă, acolo unde dormea Isobel. Cred că, în atare condiţii, vom avea nevoie de încă un dormitor, aşadar de îndată ce ne vom descotorosi de toate bulendrele din pod, vom zugrăvi cea de-a doua cămăruţă şi vom cumpăra nişte mobilă.

Ştirile despre operaţiunile de război sunt înspăimântătoare. Aliaţii au bătut în retragere la Dunkerque. Colonelul Carey-Lewis este convins că întregul Corp expediţionar britanic are să fie anihilat ori capturat. Totul s-a întâmplat cu o iuţeală grozavă şi, până când veţi primi această scrisoare, numai Dumnezeu ştie care va fi starea de fapt pe câmpul de luptă. Dar domnul Baines este din cale-afară de sigur că, la sfârşitul sfârşitului, vom câştiga războiul, aşa că m-am decis şi eu să fiu încrezătoare.

Nu trebuie să vă faceţi griji din pricina noastră. Ştiu că e dificil când suntem aşa de departe unii de alţii, dar sunt încredinţată că orice s-ar întâmpla noi toţi vom scăpa cu viaţă.

Cu multă dragoste,
Judith"

*

"Minunea" celor nouă zile, evacuarea trupelor britanice prinse în capcană la Dunkerque, se isprăvise. Primii soldaţi au fost aduşi acasă în noaptea de 26 mai, dar Dunkerque era în flăcări, după zile şi nopţi de atac încrâncenat, iar debarcaderele şi porturile erau complet distruse. Şi, astfel, ceea ce mai rămăsese din Corpul expediţionar britanic se adunase pe ţărmul mării şi pe dunele de nisip, aşteptând evadarea; combatanţi răbdători şi ordonaţi, aliniaţi în şiruri lungi şi şerpuitoare pe litoralul francez.

Navele pentru transportul trupelor şi distrugătoarele, aflate sub neîntrerupte bombardamente de artilerie şi atacuri aeriene, stăteau ancorate în larg, dar, lipsite de orice mijloace, detaşamentele de militari, împresurate de inamic, nu aveau în nici un chip cu ce să ajungă până la ele. În consecinţă, populaţia civilă se mobiliză in corpore, vorba trecând din gură-n gură şi, în noaptea următoare, porniră din Dover puzderie de felurite ambarcaţiuni plutind peste Canalul Mânecii. Iahturi şi şalande, vaşe de plăcere şi remorchere, bărci cu vele şi şlepuri, pui[1] şi barcazuri. Veneau în număr mare din locurile de ancorare şi porturile de la Poole şi Hamble,

[1] Pui – ambarcaţiune cu vâsle, folosită pentru anumite servicii la bordul navelor mai mari.

din insulele Hayling şi Hastings, Canvey şi Burnham on Crouch. Oamenii care mânau aceste luntri erau bărbaţi vârstnici şi băietani, directori de bănci la pensie, pescari şi agenţi de vânzări imobiliare, într-un cuvânt orice persoană suficient de dârză care-şi petrecuse verile pe timp de pace navigând cu inocenţă de colo-colo în bărci.

Misiunea lor de luptă era să se apropie cât de mult puteau de ţărmurile înţesate de trupe, să transporte militarii în siguranţă, alunecând ca nişte suveici printre obstacolele de tot felul, predându-şi vlăguita încărcătură umană navelor militare din larg, care stăteau în aşteptare. Neînarmaţi, supuşi tirurilor inamicului, ei îşi continuau manevrele până când îşi isprăveau combustibilul, fiind timpul să se reîntoarcă în Anglia pentru provizii şi pentru câteva ore de somn. Apoi, se porneau din nou cu şi mai mare înverşunare.

Nouă zile bătute pe muchie. Luni, 3 iunie, operaţiunea de salvare se încheie. Graţie organizării inspirate şi improvizaţiei, ca să nu mai amintim despre actele de sublim curaj individual, peste trei sute de mii de militari au fost salvaţi de pe plaja de la Dunkerque şi trecuţi cu barca peste ape până în Anglia, ajungând acasă vii şi nevătămaţi. Întreaga ţară şi-a adus prinosul de recunoştinţă, deşi patruzeci de mii de oameni fură lăsaţi acolo, urmând a-şi petrece cinci ani de prizonierat.

Divizia 51 a Scoţiei nu se aflase la Dunkerque. Această mare unitate militară, incluzând batalioanele Black Watch, Argylls, Seaforths, Cameron şi Gordon, rămase încă în Franţa, pentru a lupta până la capăt, laolaltă cu rămăşiţele armatei franceze demoralizate. Totuşi, părea să fie o bătălie dinainte pierdută. În

fiecare dimineaţă, ziarele britanice desenau pe planşe sinistrele săgeţi cu vârful ascuţit care indicau înaintarea de nestăvilit a nemţilor şi era însăpăimântător de limpede că nu va fi decât o chestiune de zile până când şi această ultimă şi neînfricată rămăşiţă a armatei noastre avea să fie mânată spre coaste.

În fine, soldaţii scoţieni ajunseră la St. Valéry en Caux şi nu mai putură avansa. Ceaţa împiedica orice acţiune de salvare dinspre mare şi batalioanele hărţuite în lupte fură încercuite, prinse în cursă de forţa copleşitoare a diviziilor germane Panzer. Pe 10 iunie, Corpul de armată francez capitulă şi, câteva ore mai târziu, veni şi rândul Diviziei Scoţiei să urmeze exemplul. Ulterior, dezarmaţi fiind, combatanţilor li se îngădui să mărşăluiască prin faţa generalului lor şi, sub ropotul ploii, executară comanda "pentru onor, la dreapta", în semn de salut milităresc. Apoi, merseră tot în pas de marş spre captivitate: batalioanele Black Watch, Argylls, Seaforths, Cameron şi Gordon. Şi Gus!

*

După aceea, privind retrospectiv, Judith avea să-şi amintească totdeauna de război de parcă l-ar fi asemănat cu o lungă călătorie în avion... ore de plictiseală intercalate cu clipe de pură teroare. Plictiseala părea perfect justificată. Nu era omeneşte posibil pentru nici o făptură să reziste moraliceşte timp de şase ani de război neîntrerupt în vâltoarea implicării emoţionale. Dar spaima şi mai ales persistenţa ei chinuitoare erau de asemenea fireşti, încât în timpul zilelor întunecate de la Dunkerque şi după căderea Franţei, Judith, la fel ca toată lumea din ţară, vieţui în chinurile nesiguranţei şi ale neliniştii.

La Casa Dower, radioul de pe bufetul din bucătărie era ţinut deschis toată ziua, hârâind înăbuşit dis-de-dimineaţă până noaptea târziu, ca să nu se piardă nici un buletin de ştiri sau vreo comunicare de ultimă oră. Seară de seară, Judith, Biddy şi Phyllis se adunau lângă radioul din salon şi ascultau împreună jurnalul de actualităţi de la ora nouă.

În vreme ce zilele senine şi timpurii de vară se scurgeau cu greu, disperarea fu înlocuită de speranţă şi apoi – când manevrele extraordinare de pe câmpul de luptă se derulau conform planului – de recunoştinţă şi mândrie şi-n cele din urmă de intensă uşurare. O uşurare care înflori într-un soi de triumf. Soldaţii erau acasă. Se reîntorseseră fără nimic altceva decât nişte puşti, baionete şi câteva mitraliere. Abandonaseră cantităţi masive de echipament militar: arme de foc, tunuri de mare calibru, tancuri şi vehicule motorizate, dintre care multe fuseseră distruse, laolaltă cu cisterne de benzină şi rezervoare de petrol, în docurile fumegânde şi aproape năruite, tot ce mai rămăsese din portul Le Havre.

Dar bărbaţii erau acasă!

Treptat-treptat, puţin câte puţin, parveneau ştiri despre cei salvaţi şi despre cei rămaşi în Franţa. Palmer, odinioară grădinar şi şofer la Nancherrow, scăpase cu viaţă. La fel ca Joe Warren şi prietenul său Rob Padlow. Jane Pearson îi telefonă Athenei de la Londra ca să-i comunice vestea bună că Alistair Pearson era teafăr, nerănit, fiind scos din mare de un mătăhălos proprietar de iaht, încălzit cu un strop din cel mai bun coniac franţuzesc şi adus pe ţărm la Cowes. Cât despre Alistair însuşi, se părea că aceasta era concluzia potrivită şi civilizată la aventurile sale. Fiul şefu-

lui puterii executive din comitatul Cornwall fusese însă rănit şi se afla într-un spital din Bristol, iar nepotul doamnei Mudge şi Charlie Lanyon, prietenul lui Heather Warren, fuseseră amândoi daţi dispăruţi, probabil ucişi.

Dar, mai personal şi mai important decât orice pentru Diana şi Edgar Carey-Lewis, pentru Athena şi Loveday, pentru Mary Millyway şi soţii Nettlebed, chiar şi pentru Judith - era că Edward Carey-Lewis supravieţuise, escadrila sa de avioane de vânătoare efectuase zboruri succesive de patrulare deasupra haosului de la Dunkerque, împrăştiind bombardierele nemţeşti şi gonindu-le din preajma ţărmurilor asediate.

În răstimpuri, de-a lungul acelor zile tensionate şi agitate, dacă i se ivea ocazia şi obţinea legătura, Edward telefona acasă, pur şi simplu pentru a spune familiei că era încă în viaţă şi deseori glasul îi tremura de emoţie când le relata despre unul dintre raiduri de-abia dus la bun sfârşit.

În ce-l priveşte pe Gus, toate speranţele erau pierdute. Împreună cu regimentul său, Gus dispăruse fără urmă. Cu toţii se rugară la Dumnezeu să fie viu şi nevătămat şi să fi fost luat prizonier, dar atât de mulţi soldaţi din Divizia Scoţiei fuseseră ucişi în timpul luptelor crunte care precedaseră capitularea de la St. Valéry, încât acest deznodământ părea puţin probabil. De dragul lui Loveday, toţi cei apropiaţi luară o înfăţişare de circumstanţă în asemenea împrejurări grele, dar inima ei era frântă şi refuza să fie consolată.

*

— Cel mai bun lucru e să-ţi găseşti o ocupaţie, spuse doamna Mudge. Cel puţin aşa crede toată lumea,

dar uşor de zis, greu de făcut, nu-i aşa? Vorbesc serios, cum aş putea să-i spun astă bietei mele surori, care stă acolo frământându-se la întrebarea dacă flăcăul ei trăieşte sau e mort? Dat dispărut, poate de fapt decedat! Ce veste îngrozitoare adusă la cunoştinţă sărmanei făpturi printr-o depeşă! Şi nu era nimeni în casă cu ea, bărbatul ei plecase la târgul din St. Austell, doar poştaşul aflându-se acolo şi aşteptând să-i facă o ceaşcă de ceai.

Loveday nu o văzuse niciodată pe doamna Mudge atât de amărâtă. Dezastrul, moartea, boala, operaţiile chirurgicale dureroase şi accidentele fatale erau de regulă pentru ea fapte obişnuite, întâmplări dezvăluite şi altora, lucruri pe care le rumega multă vreme în minte cu uşurinţă. De data asta, însă, presupunea Loveday, era diferit. Nu mai era vorba despre tânărul Bob Rogers de peste drum de St. Austell, care-şi tăiase degetele cu securea la cules de rapiţă sălbatică, nici de bătrâna doamnă Tyson care, plecată spre casă de la Asociaţia pentru ajutorarea săracilor, a fost găsită moartă într-un şanţ de drumeag, ci chiar despre unicul fiu al surorii sale, carne din carnea şi sânge din sângele doamnei Mudge.

— Ar trebui să mă duc şi să stau cu ea câteva zile. Să-i ţin de urât. Are fete care locuiesc în interiorul ţării, dar o soră e cu totul altceva, nu-i aşa? Numai cu o soră poţi flecări despre vremurile de odinioară. Fiicele ei sunt aşa de fluşturatice, vorbesc întruna doar despre vedete de film şi ţoale.

— Atunci de ce nu vă duceţi, doamnă Mudge?

— Cum aş putea? Am de muls vacile şi de îngrijit căşăria. Şi o să-nceapă cositul fânului într-o săptămână sau două şi asta înseamnă drumuri dus şi întors la

câmp şi numai Dumnezeu ştie câte guri de hrănit. Fără speranţă, asta e!

— Unde locuieşte sora dumneavoastră?

— Bărbatul ei are o fermă dincolo de St. Varyan: La naiba-n praznic, asta-i vorba potrivită. Unde şi-a înţărcat dracul copiii, cum se zice, Doamne, iartă-mă. Nu merge într-acolo decât un autobuz pe săptămână, dacă ai noroc. Nu ştiu cum de suportă pustietatea aia. N-am priceput niciodată.

Era zece şi jumătate dimineaţa şi amândouă şedeau la masă în bucătăria de la Lidgey şi-şi sorbeau ceaiul. Ajutându-l pe Walter şi pe tatăl acestuia la treburile fermei, învăţând să conducă tractorul nărăvaş, dând de mâncare orătăniilor şi acum porcilor (o nouă îndeletnicire, după ce godacii fuseseră aleşi şi cumpăraţi la iarmarocul din Penzance, anume din rasele pentru carne şi grăsime), Loveday îşi petrecea de nevoie majoritatea zilelor la Lidgey. Dar, în ultima vreme, de când se răspândiseră veştile proaste despre capitularea de la St. Valéry, se pomenise căutându-şi refugiul aici, sub diferite pretexte, câteodată fără nici o scuză. Dintr-un motiv întemeiat, găsea compania doamnei Mudge, realistă şi cu spirit practic, cu mult mai reconfortantă decât compasiunea drăgăstoasă a mamei sale, a lui Mary sau a Athenei. Toată lumea de la Nancherrow se dovedea aproape insuportabil de înţelegătoare şi de afectuoasă, dar realitatea era că, în timp ce se străduia să se împace cu gândul morţii lui Gus şi cu faptul că nu-l va mai vedea niciodată, tot ce voia să facă era să poată vorbi despre el ca şi cum n-ar fi murit. Iar doamna Mudge se pricepea să creeze această frumoasă iluzie. Şi repeta, de nenumărate ori, iarăşi şi iarăşi: "Bagă de seamă, s-ar putea să fi fost luat prizonier", iar Loveday

îi spunea şi ea acelaşi lucru despre soarta nepotului ei. "Nu ştim dacă e mort. Trebuie să fi fost nişte lupte cumplite. Totuşi, cum poate fi cineva atât de sigur?"

Astfel, se consolau reciproc, îşi aduceau alinare una alteia.

Doamna Mudge îşi terminase ceaiul. Se sculă anevoie în picioare, se duse spre soba de gătit şi îşi umplu altă ceaşcă din ceainicul maroniu şi pântecos. Loveday o privea din spate şi se gândi că doamna Mudge îşi pierduse vioiciunea. Instinctele familiale îi ieşeau la iveală cu putere şi, deci, se vedea cât se poate de limpede că biata femeie tânjea să fie împreună cu sora ei. Ceva trebuia făcut. Loveday simţi cum se trezeşte în sine responsabilitatea înnăscută a clanului Carey-Lewis, laolaltă cu înclinaţia ei firească spre un comportament autoritar. Luase o hotărâre înainte ca doamna Mudge să se aşeze din nou pe scaun.

— E musai să plecaţi de îndată la St. Veryan, spuse ea pe un ton categoric. Chiar azi. Pentru o săptămână, dacă-i nevoie. Înainte să-nceapă strânsul fânului.

Doamna Mudge se uita lung la fată, ca şi cum i s-ar fi părut că înnebunise.

— Mi se pare că vorbeşti şi tu cam în dodii.

— Ba deloc! O să mulg eu însămi vacile. Mă poate ajuta Walter.

— Tu?

— Da, sigur. Se ştie doar că munca la fermă e îndeletnicirea mea pe timp de război. Şi-n plus, am idee cum se mulg vacile. Mi-ai arătat chiar dumneata când eram mică. S-ar putea să fiu la început puţin mai înceată, dar o să capăt repede îndemânare.

— N-ai putea să faci asta niciodată, Loveday. Noi ne sculăm la şase, dis-de-dimineaţă.

— Ba bine că nu. Pot să mă trezesc şi la cinci şi jumătate. Dacă Walter aduce vacile de la păşune şi le bagă în grajd, atunci am să vin aici la şase fix ca să începem lucrul.

— Nu-i vorba doar de dimineţi, ci şi de seri.

— Nici o problemă.

— Apoi, mai trebuie să speli garniţele de lapte şi să le cari până la drum, când trece să le ia camionul pentru piaţă. Şoferul vine la opt punct şi nu-i place să aştepte.

— N-o să întârzii. Doamna Mudge o privea pe Loveday ciudat, cu îndoială. Sufletul îi era în mod vădit sfâşiat de două simţăminte potrivnice: pe de-o parte, dorinţa de a fi alături de sora îndurerată, pe de alta, o anume tulburare provocată de gândul că nu era deloc indispensabilă.

— E obligatoriu să şi laşi curat în urmă, o avertiză ea. Walter n-o să facă asta în locul tău. Nu-i treabă de bărbat. Şi nu vreau să găsesc mulgătoria plină de bălegar şi putinile murdare când mă-ntorc acasă.

— Promit. N-o să se-ntâmple. Oh, îngăduiţi-mi să mă ocup de asta, doamnă Mudge. Vă rog. Chiar dumneata ai zis că-i cel mai bun lucru să ai o îndeletnicire. Şi eu sunt la fel de tristă şi necăjită ca sora dumitale. Stau trează în toiul nopţii şi mă gândesc la Gus, încât pot tot aşa de bine să mă scol la cinci dimineaţa, ca să-mi umplu timpul cu ceva. Deci, dacă plecaţi, mă ajutaţi şi pe mine şi pe sora dumneavoastră.

— Nu trebuie să-ţi închipui că mă gândesc mai puţin la Gus decât la nepotul meu. Gus era un tânăr cu adevărat simpatic. Îţi aminteşti de ziua când a venit să picteze şura? Orătănii zburătăcind prin ogradă şi bălegar peste tot, şi nici măcar n-a strâmbat din nas.

— Daţi-i telefon surorii dumneavoastră şi spuneţi-i că veniţi. Domnul Mudge vă poate duce cu maşina chiar astă-seară şi puteţi sta cât credeţi de cuviinţă.

Doamna Mudge clătină din cap în semn de mirare.

— Nu ştiu, Loveday, o să mă bagi cu zile în mormânt. Eşti plină de surprize. Nici în ruptul capului nu mi te-am închipuit atât de grijulie...

— Nu-s defel grijulie, doamnă Mudge. Sunt cât se poate de egoistă. Probabil n-aş face nimic dacă n-aş gândi că pot obţine ceva în schimb.

— Te desconsideri, asta e.

— Nicidecum. Sunt doar sinceră.

— Aşa spui tu, ripostă doamna Mudge, însă alţii au dreptul la o părere diferită.

*

În fiecare dimineaţă, la ora opt şi jumătate, după ce tot căra garniţele pline până la capătul drumului îngust, dându-le în primire camionului, şi le aducea pe cele goale înapoi la căşărie, Loveday pornea spre Nancherrow înfometată ca un lup.

Acum era optsprezece iunie. Doamna Mudge plecase deja de cinci zile şi urma să se reîntoarcă la Lidgey mâine. Într-un fel, Loveday regreta că timpul trecuse atât de repede. Mulgerea vacilor, îndatorire maraton pe care şi-o asumase cu atâta impetuozitate, se dovedise a fi o muncă deosebit de grea şi obositoare, un soi de provocare. La început, fusese foarte înceată şi stângace (ceea ce o enervase la culme), dar Walter, alternând sudălmi scrâşnite cu încurajări spuse în gura mare ("Dacă aştepţi, o să-ţi arăt cum să suceşti putina asta nenorocită"), se dovedi suficient de cooperant, deşi nu-i prea stătea în fire, şi o ajută la necaz. Fără prea multă sfadă.

Walter era de fel un tip taciturn. Loveday nu aflase dacă i s-a povestit şi lui despre Gus. Dar ştiind-o pe doamna Mudge, avea aproape certitudinea că aceasta îi relatase întâmplarea cu lux de amănunte. Totuşi, Walter nu scoase o vorbă şi nu manifestă nici umbră de compătimire. Când Gus fusese la Nancherrow, cei doi tineri se întâlniseră într-o dimineaţă la grajduri, Loveday le făcuse cunoştinţă, însă Walter se comportase cu insolenţă, fără pic de jenă, ilustrând însăşi chintesenţa rândaşului necioplit, iar Gus, după una sau două tentative prieteneşti, se pierduse cu firea. În momentul acela, lui Loveday i se năzări că probabil Walter era ros de gelozie, dar ideea i se păru atât de absurdă, încât şi-o alungă din minte aproape imediat. Walter nu recunoştea decât propria sa lege, nedând socoteală nimănui şi nerespectând convenţiile sociale, dar Loveday îl cunoştea de când lumea şi totdeauna se simţea la largul ei în compania lui.

În fiecare seară, după ce mulgea şi ultima vacă şi cireada se înturna la imaş, Loveday se apuca serios de treabă, spălând cu furtunul şi frecând podelele mulgătoriei, mândrindu-se că lustruise lună dalele de piatră şi doniţele vechi, hotărâtă ca la reîntoarcere doamna Mudge să nu-i poată găsi nici un cusur. Însă, pe de altă parte, bucătăria de la ferma Lidgey era o cocină de vase murdare, tingiri înnegrite şi haine jegoase. Poate, mâine, îşi va face timp să cureţe murdăria şi de acolo. Părea cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face pentru biata doamnă Mudge.

Traversă ograda şi se căţără pe portiţa care dădea în potecă. Stătu puţin colo, aşezată pe bara de fier, aceasta fiind una dintre priveliştile ei preferate, mai ales că dimineaţa cu cer limpede scânteia în lumina

jucăuşă a soarelui. Mai devreme, pe când mersese spre lucru, câmpiile i se înfăţişaseră smălţate cu stropi de rouă şi liniştite sub primele raze blânde ale răsăritului. Chiar şi marea, fremătând lin, neînvolburată de adierile vântului, îşi schimbase culoarea, devenind din cenuşie translucidă, ca sideful. Acum, totuşi, trei ore mai târziu, apele-i întinse erau de un albastru mătăsos, sub văzduhul fără nori. O boare înfiora uşor frunzele copacilor şi Loveday auzea murmurul îndepărtat al talazurilor rostogolindu-se la poalele stâncilor. Pescăruşii se roteau în înaltul cerului. În lumina solară, ţinuturile mlăştinoase erau roşietice şi păşunile căpătau strălucirea smaraldului. Văzu cireada de vite păscând în tihnă şi, din depărtare, auzi lătratul furios al câinelui lui Walter.

În mod straniu, mintea i se goli deodată. Nu se gândise de-o veşnicie la ceva anume şi se simţea grozav de bine, de parcă s-ar fi lăsat pradă uitării de sine, plutind în spaţiu între două lumi. Şi apoi, treptat, vidul mental fu umplut de imaginea lui Gus, apropiindu-se de ea cu paşi mari pe cărare şi purtând pe un umăr raniţa cu accesoriile pentru pictură. Şi acum gândul o purtă la el, acolo în Franţa, mergând, mărşăluind, rănit, dar în nici un caz mort. Prezenţa lui vitală i se contură atât de puternic încât, deodată, fu mistuită de o adâncă emoţie, copleşită de convingerea irefutabilă că Gus era încă în viaţă. Şi că se gândea la ea chiar în acea clipă; aproape îi deslușea glasul, şoptindu-i la ureche, parcă transpus prin fire telefonice nevăzute. Închise ochii, cuprinsă de extaz, şi stătu neclintită, încleştându-şi mâinile pe drugul de fier de la poarta fermei. Şi când îi întredeschise iarăşi, totul era diferit şi nici măcar nu se mai simţea ostenită, iar lumea, întrea-

ga şi minunata lume, îi apăru plină de perspectivele fericirii.

Sări de pe gard, o luă la goană de-a lungul potecii, iuţindu-şi picioarele pe măsură ce panta se povârnea, cu cizmele ei de cauciuc scăpărând peste pietricele şi dâre de noroi bătătorit. Aproape de capătul drumului, sări al doilea pârleaz şi, apoi, cu sufletul la gură şi suferind de pe urma unei înţepături agonizante în coaste, trebui să se oprească şi-şi pupă genunchiul, gest socotit în credinţa populară remediu clasic pentru orice fel de junghiuri. Apoi, porni din nou de-a lungul cărării, traversă aleea cu pietriş, intră în curtea interioară şi trecu pragul uşii din spate.

— Scoate-ţi imediat galoşii, Loveday. Sunt murdari de noroi.

— Îmi pare rău, doamnă Nettlebed.

— Ai întârziat azi. Fost-ai tare ocupată?

— Nu din cale-afară. Am mai zăbovit şi eu fără rost. Rămasă în ciorapi, Loveday intră în bucătărie. Voia să întrebe dacă primise vreo veste, dacă sosise vreo scrisoare, dacă cineva auzise ceva, dar, cum ar fi deschis gura, doamna Nettlebed şi ceilalţi ar fi sărit s-o descoasă. Până când nu-i parvenea vreun soi de confirmare privind moartea lui Gus, Loveday nu avea de gând să sufle nimănui o vorbă despre noua ei speranţă, nici măcar lui Judith.

— Ce-i la micul dejun? întrebă ea. Sunt lihnită de foame.

— Ochiuri prăjite şi roşii - pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte din sufragerie. Toată lumea a terminat deja. Ai face bine să te grăbeşti ca să-l laşi şi pe Nettlebed să strângă masa.

Aşa că Loveday se spălă pe mâini în chicineta

folosită pentru spălatul vaselor, se şterse pe prosopul rulant care atârna în dosul uşii, apoi ieşi din bucătărie şi străbătu coridorul. De la etaj, răzbăteau bâzâitul aspiratorului şi vocea mamei sale, strigând-o pe Mary. Uşa de la sufragerie stătea larg deschisă şi era tocmai pe punctul de a păşi înăuntru, când telefonul începu să sune. Încremeni pe loc şi aşteptă, dar apoi, fiindcă nimeni nu răspunse, se repezi spre biroul tatălui ei. Odaia era goală. Ţârâind asurzitor, telefonul se afla pe masa de lucru. Ridică receptorul şi ţârâitul conteni.

— Nancherrow. Dintr-un anume motiv, gura i se uscase. Îşi drese glasul şi repetă: Nancherrow!

Clic-clic, ţăcăni telefonul şi apoi prinse a hurui.

— Alo? Alo? Ajunsese în pragul disperării.

— Cine-i acolo? Glasul unui bărbat, neclar şi îndepărtat.

— Loveday.

— Loveday! Sunt eu, Gus.

Literalmente, genunchii i se înmuiară. Nu mai putea sta în picioare, aşa că se prăbuşi pe podea, trăgând şi telefonul după ea.

— Gus.

— M-auzi? Legătura e groaznică. Pot vorbi doar un minut, două.

— Unde eşti?

— În spital.

— Unde anume?

— În Southampton. Sunt O.K. Mâine mă îmbarc pe vapor şi mă-ntorc acasă. Am încercat şi înainte să te sun, dar toată lumea e exact în aceeaşi situaţie şi nu există destule telefoane.

— Dar... ce... s-a-ntâmplat? Eşti grav rănit?

— Doar la picior. Însă acum mă simt bine. Merg în cârje, e-n ordine.

— Ştiam că eşti în viaţă! Am ştiut aşa deodată...

— Nu prea mai am timp. Pur şi simplu, voiam să-ţi vorbesc. Îţi voi scrie.

— Te rog, şi o să-ţi răspund. Care ţi-e adresa?

— E...

Dar înainte să-i poată spune, legătura se întrerupse. "Gus? Gus?" Bătu în furcă şi încercă iarăşi. "Gus? Gus?" Dar nu ajută la nimic. Gus dispăruse.

Întinzând mâna, puse telefonul la loc pe masă. Încă ghemuită pe covorul gros, turcesc, îşi sprijini capul de biroul rece, negru şi lăcuit, închise ochii şi lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji. Rosti cu voce tare: "Îţi mulţumesc", dar nu era prea sigură cui anume îi adresa mulţumiri.

Apoi continuă:

— Ştiam că eşti viu. Ştiam că o să iei legătura cu mine. De astă dată vorbea cu Gus.

Şi, după o vreme, se ridică în capul oaselor, îşi trase cămaşa din pantaloni şi cu pulpanele îşi şterse faţa, apoi îşi suflă nasul. Se sculă în picioare, ieşi degrabă din odaie, strigându-şi mama, chemând-o iarăşi şi iarăşi. Pe când urca scările în goana mare, de parcă prinsese aripi, fu întâmpinată de Mary şi i se aruncă în braţe pentru a-i împărtăşi, cu izbucniri isterice de bucurie, vestea incredibilă.

*

La Casa Dower, profitând din plin de nou-regăsita sa energie, Biddy dereticase şi curăţase mansarda de toate vechiturile. Nu fuseseră salvate decât două cufere de voiaj care erau depozitate acum pe palierul de la etaj, conţinutul lor fiind prea personal şi preţios pentru

Judith, încât să-şi ia răspunderea de a le arunca la gunoi. Unul era plin de scrisori vechi, legate mănunchi cu panglici decolorate din mătase; programe de spectacole, creionaşe cu lănţişoare de argint, partituri, fotografii sepia, albume, felicitări de zile de naştere şi o carte a vizitatorilor, cu coperţi boţite din piele, datată 1898. Celălalt adăpostea o colecţie de farafastâcuri din epoca victoriană: mănuşi lungi şi albe, încheiate cu butonaşi perlaţi, pene de păun, buchete crâmpoţite de gardenii artificiale, poşete-plic cusute cu mărgele şi ace de păr cu strasuri. Toate de valoare sentimentală, mult prea rare şi dragi pentru a fi azvârlite la gunoi. Odată, Diana Carey-Lewis promisese că va veni la Casa Dower şi va purica toate aceste vechi amintiri. Între timp, Judith drapase cuferele de voiaj în perdele de damasc decorate de William Morris[1] şi astfel mascate aveau să zacă acolo unde erau, neatinse poate ani de zile.

Toate celelalte fleacuşteţe fuseseră găsite fie inutile, fie deteriorate (chiar şi ramele pentru fotografii se dovediră a fi mâncate de putregaiuri) şi cărate anevoie cu spinarea până în curte, pentru a fi îngrămădite în lada de gunoi. Când avea să mai treacă gunoierul, i se va da jumătate de coroană în speranţa că va ridica toate vechiturile depozitate în bătătura casei şi le va încărca în căruţă.

Aşa că acum mansarda era goală. Judith şi Phyllis şedeau una lânga alta, examinând locul cu de-amănuntul şi discutând cum ar trebui folosit. Erau singure, fiindcă Anna se afla în grădină, săpând nişte gropi lângă bordură, cu o lingură veche din cositor, iar Morag

[1] William Morris (1834-1896) – scriitor, arhitect şi pictor decorator englez. Important teoretician al artelor decorative.

îi ţinea companie, făcând tot posibilul să-şi dea obolul la această treburoară. Din când în când, Phyllis se ducea la fereastră ca să arunce câte o privire afară şi să se încredinţeze că nici căţeaua, nici copila nu se chinuiau reciproc sau nu făceau vreo poznă. Dar totul părea cât se poate de liniştit.

Biddy era în bucătărie. Deşi cea mai nepricepută dintre gospodine, descoperise o reţetă pentru vin tonic de soc, în vechea carte a lui Isobel, cu paginile mototolite şi pătate de grăsime. Se întâmpla că tocmai atunci arbuştii de soc înfloriseră şi gardurile vii erau înţesate de inflorescenţe gălbui, delicat parfumate, dispuse în corimbe, iar Biddy ardea de nerăbdare să se apuce de treabă, stăpânită de o înflăcărare entuziastă. Nu includea pregătirea vinului de soc în prepararea bucatelor. Gătitul însemna tocăniţe, friptură de miel, tarte cu gem, prăjituri de tot felul, nimic din toate acestea nu o interesau şi nici nu avea intenţia să le încerce. Dar prepararea unor băuturi delicioase îi venea la îndemână, mai ales dacă putea culege ingredientele din copaci, din tufişurile de la marginea drumului.

— Cred c-ar trebui să transformăm debaraua asta într-o cameră de rezervă, spunea Phyllis. Deocamdată, doamna Somerville e singurul oaspete, dar presupunând că şi altcineva vrea să vină şi să stea aici, ce-ai să faci?

Dar Judith nu era de acord.

— Încă o odaie pentru musafiri e doar o irosire a spaţiului. Socot că-i mai bine să i-o dăm Annei, să fie un fel de cameră a copiilor. Putem pune un pat, câteva rafturi pentru cărţi şi poate o sofa veche. Canapelele dau totdeauna un aspect atât de cochet. Şi-atunci, o putem folosi drept încăpere de joacă, avem unde face dezordine dacă e o zi ploioasă.

— Judith! Discuţia devenea litigioasă. Avem deja dormitorul ăla mare. Asta-i casa ta, nu a mea. Nu ne poţi da nouă tot spaţiul...

— Păi, cum rămâne cu permisiile lui Cyril? O să vrea să fie cu tine şi cu Anna. Deci, va veni şi el aici. Desigur, numai dacă nu preferă să stea cu părinţii lui.

— Oh, nu i-ar surâde asta defel.

— Ei bine, atunci nu puteţi dormi toţi laolaltă. În aceeaşi cameră. Nu-i decent. Anna nu mai e un bebeluş.

Phyllis părea întrucâtva stânjenită.

— Ne-am descurcat şi înainte.

— Păi, nu vreau să vă descurcaţi cum ştiţi în casa mea. Nu-i cazul. Aşadar, totu-i stabilit. Odaia asta e pentru Anna. E timpul să doarmă singură. Şi o să cumpărăm un pat ca lumea, aşa că dacă primesc vreun musafir, o mutăm pe Anna, ca el să se poată culca în patul ei. Ce zici de compromisul ăsta? Şi acoperim duşumeaua cu un covor frumos...

— N-ar strica şi o bucată de linoleum.

— Linoleumul este oribil şi ţine rece. Ne trebuie neapărat un covor. Albastru, cred. Imaginându-şi covorul albastru, Judith privi de jur-împrejur. Mansarda era încăpătoare şi aerisită, dar exista doar o singură lucarnă şi tavanul înclinat întuneca puţin odaia. O să zugrăvim pereţii în alb, asta luminează considerabil, şi poate lipim câteva benzi desenate cu Petre Iepurilă. Singurul inconvenient este că n-avem şemineu. Va trebui să ne gândim cum încălzim încăperea pe timp de iarnă...

— E suficientă o sobă cu parafină...

— Nu-mi plac sobele cu parafină. Le-am socotit dintotdeauna prea periculoase...

— Eu ador mirosul de parafină...

— Dar s-ar putea ca Anna s-o răstoarne şi atunci luăm foc şi toată casa se preface în scrum şi cenuşă. Poate...

Dar nu apucă să continue, fiindcă, de la parter, răzbăteau zgomote de uşi trântite şi un glas ţiuitor, aprins de emoţie, strigând-o pe nume:

— Judith!

Loveday. Ea şi Phyllis ieşiră pe palier, se aplecară peste balustradă şi fură răsplătite cu imaginea lui Loveday al cărui trup apărea micşorat prin efectul perspectivei şi care urca scările cât o ţineau picioarele de repede.

La primul etaj, se opri.

— Unde eşti?

— Sus, la mansardă.

Goni mai departe, pe treptele ce duceau spre pod, cu chipul înroşit de efort şi căldură, cu cârlionţii negri tresăltându-i în toate părţile, cu ochii violacei căscaţi de exaltare. La jumătatea drumului, începu deja să turuie:

— ...N-o să vă vină a crede. Tocmai mi-a dat telefon Gus... Gâfâia de parcă alergase cale bună, tocmai de la Nancherrow, şi nu doar pe scările de la Casa Dower... M-a sunat cu aproape jumătate de oră în urmă. De la spitalul din Southampton. E rănit. Se sprijină în cârje. Dar se simte bine...

Covoarele, linoleumul, sobele, toate fură date uitării. Judith slobozi un ţipăt triumfător şi o aşteptă cu braţele deschise. Se îmbrăţişară, se sărutară şi ţopăiră de bucurie ca nişte copii. Loveday era încă înveşmântată cu nădragii ponosiţi şi murdari din catifea reiată, pulpanele cămăşii îi atârnau şleampăt, dar nu conta, nimic

nu avea importanţă cu excepţia faptului că Gus era viu şi în afara primejdiei.

Într-un târziu, chiotele de veselie şi ţopăielile conteniră şi Loveday se prăbuşi pe treapta de sus.

— De-abia îmi mai trag sufletul. Am mers cu bicicleta într-o goană până la Rosemullion, am lăsat-o în curtea bisericii şi, ţi-o jur, am alergat întruna pe coasta dealului. Pur şi simplu, muream de nerăbdare să-ţi spun.

— Ai fi putut să-mi telefonezi.

— Voiam să fiu aici. Voiam să vă văd chipurile.

Faţa lui Phyllis trăda totuşi o anume îngrijorare:

— Rănit? E grav? Cum a fost rănit?

— Nu ştiu. Împuşcat în picior, aşa presupun. Merge în cârje, dar nu pare să fie ceva foarte serios. N-am avut timp să vorbim. Doar un minut, două şi legătura s-a întrerupt. Dar mâine se întoarce acasă, în Scoţia, şi o să-mi scrie...

— Cum naiba a reuşit să iasă din Franţa? vru să afle Judith. Cum a scăpat?

— Ţi-am zis doar, nu ştiu nimic. N-a avut suficient timp să-mi povestească. Mi-a spus pur şi simplu că e teafăr...

— E un miracol!

— Aşa m-am gândit şi eu. Mi s-au tăiat genunchii de emoţie. Şi mami vă roagă să veniţi astă-seară la Nancherrow, ca să facem o petrecere adevărată. Iar tata o să deschidă o sticlă de şampanie. Voi toate, Phyllis şi Anna şi Biddy...

Biddy! Preţ de o clipă, de parcă şi-ar fi citit gândurile, amuţiră brusc. Gus trăia, dar Ned nu se va mai întoarce niciodată. Pe moment, chiar şi bucuria lui Loveday se domoli.

— Unde-i Biddy? întrebă ea, coborându-şi glasul.

— În bucătărie.

— Ei, drăcie! Sper că nu m-a auzit, dând buzna în casă şi strigând de mama focului. Ar fi trebuit să mă gândesc. Dar parcă mi-a luat cineva minţile.

— Bineînţeles că n-avea cum să-ţi treacă prin gând. De ce să fi trebuit? Nu ne putem înfrâna fericirea. Chiar şi moartea lui Ned nu ne împiedică să fim fericite de dragul tău. Acum, cred că ar trebui să coborâm şi să-i spunem şi lui Biddy. E aşa de generoasă şi chiar dacă o să se simtă puţin tristă şi amărâtă, n-o să se dea în vileag. Şi-a revenit deja. Chiar rosteşte numele lui Ned pe un ton normal. Şi dacă o să aibă o înfăţişare de om abătut, o să-i zicem despre petrecerea cu şampanie şi o să ne arătăm foarte interesate de vinul tonic din soc.

*

Casa Ardvray
Bancharry
Aberdeenshire
Vineri, 21 iunie 1940

"Draga mea Loveday,

În sfârşit, iată un moment liber în care pot să-ţi scriu. Când am revenit la Aberdeen, m-am internat din nou în spital, dar totul pare să meargă spre bine şi acum sunt acasă, mă proptesc încă în cârje, totuşi sunt în covalescenţă. Mama a angajat o infiermieră ca să-mi schimbe pansamentul etc. etc... E muşchiuloasă ca un luptător, trăncăneşte vrute şi nevrute tot timpul, aşa că sper să nu mai stea multă vreme pe-aici.

A fost de-a dreptul minunat să-ţi aud vocea şi

regret că s-a întrerupt brusc legătura, dar centralistele de la spital sunt cam severe în ce priveşte raţionalizarea convorbirilor telefonice. Mi-a luat vreo două zile de încercări înainte de a căpăta permisiunea să vorbesc cu tine, mai ales că apelul telefonic nu era pentru acasă. La o adică, dacă aş fi iute de picior, nu şontorog, aş sări gardul, m-aş sui într-un tren şi aş veni în Cornwall să te văd. Cornwall este mult mai aproape de Southampton decât Scoţia şi lunga călătorie cu vaporul până la Aberdeen a durat o veşnicie.

Am scăpat ca prin urechile acului chiar cu o zi înainte de capitulare. Răspunzând la "îndemnul" generalului nostru "sauve qui peut"[1], câteva mici grupuri din batalionul meu şi-au croit drum spre micul port Veulles-les-Roses, situat la patru mile est de St.Valéry. Printre aceste grupuri se numărau câţiva soldaţi francezi şi militari din Lothians[2] şi de la hotarul dintre Anglia şi Scoţia. Mărşăluiam cu toţii noaptea şi o distanţă de patru mile nu mi s-a părut niciodată prea mare, nici foarte primejdioasă, şi când au mijit zorile am desluşit contururile neclare ale navelor Marinei Regale, acostate în larg. (De fapt, ceaţa nu era prea deasă la Veulles). Stâncile de acolo sunt groaznic de înalte, dar făgaşuri săpate de ape duceau spre plajă şi a trebuit să ne aliniem în coloană şi să ne aşteptăm fiecare rândul, fiindcă

---

[1] Sauve qui peut (lb.fr.) – "Scapă cine poate"

[2] Lothians (lb.engl.) – denumirea celor trei comitate din sud-vestul Scoţiei: East Lothian, Midlothian şi West Lothian.

de la bordul vaselor militare debarcau detaşamente de infanterie marină, în ciuda faptului că erau deja bombardate din St. Valéry.

Doi sau trei ortaci erau prea nerăbdători să aştepte la coadă şi au trecut peste stânci cu ajutorul unor frânghii improvizate. Când s-a luminat de ziuă, nemţii trăgeau cu mitralierele şi lansau proiectile de artilerie din ambele părţi.

Plaja era împânzită de morţi şi eu am fost lovit în coapsă înainte să străbat mai mult de o sută de iarzi. Doi soldaţi scoţieni dinaintea mea au observat ce se întâmplase şi s-au întors din drum să mă ajute. Şi aşa, sprijinindu-mă de ei, am reuşit să înaintez cu poticniri, şchiopătând şi împleticindu-mă, încă două mile până la bărcile de la ţărm. Exact când noi trei ne suiam într-o luntre, s-au ivit şi avioanele de vânătoare, o ambarcaţiune fiind scufundată cu aproape treizeci de oameni la bord. Navele militare britanice au opus o rezistenţă îndârjită prin focuri de baraj şi două bombardiere au fost doborâte la pământ. În cele din urmă, uzi până la piele şi plini de noroi (eu şiroind de sânge) ne-am îmbarcat pe un distrugător şi mai că nici nu ne-am gândit bine că suntem în siguranţă, când inamicul a şi început să sloboadă tiruri de artilerie din vârful stâncilor. Dar am stat pe loc până când s-a verificat că nu mai puteau fi oameni de-ai noştri rămaşi pe plajă sau pe colţurile de stei, apoi am ridicat ancora şi am pornit pe mare. Era cam zece dimineaţa, în ziua de doisprezece iunie.

Am acostat la Southampton, eu am fost dus la mal pe o targă şi transportat la spital, unde mi

s-a scos glonţul din picior, mi s-a aplicat un plasture pe rană etc. etc. Glonţul nu pătrunsese prea adânc şi se pare că nu mi-a pricinuit vreo vătămare gravă. Acum e doar o chestiune de vindecare.

Nu ştiu ce se va mai întâmpla. Se zvoneşte că Divizia Scoţiei intră în refacere. Dacă va fi aşa, mi-ar plăcea să rămân soldat în această unitate militară. Dar poate că puternicii zilei îmi rezervă alte surprize.

Transmite salutările mele întregii familii.

Te îmbrăţişez,

Gus."

Aceasta era o scrisoare. Dar se mai afla şi alta în acelaşi plic, un petic de hârtie, fără antet şi nedatat.

"Scumpă Loveday,

Mi-am închipuit că tatăl tău ar dori să citească relatarea alăturată, prin urmare acest bileţel este numai pentru tine. Am fost profund emoţionat când te-am auzit răspunzând la telefon. M-am gândit la tine tot timpul cât am aşteptat pe plaja aceea ca o gaură neagră de iad, îndurând toate chinurile posibile dar hotărât să scap cu zile. Aici e o dimineaţă atât de frumoasă, dealurile sunt înflorite şi sclipesc în lumină, iar razele soarelui îşi răsfrâng lucirile peste apele râului. Când voi fi în stare să merg mai bine, voi coborî până la mal şi voi încerca să prind un peşte. Scrie-mi, te rog, şi povesteşte-mi tot ce faci.

Cu toată dragostea,

Gus."

*

Casa Dower
Rosemullion
24 iulie 1940

Dragă mămico şi tăticule,

La ora două azi-noapte, Athena a dat viaţă unei fetiţe. A născut la Nancherrow, în propriul ei dormitor, asistată de bătrânul doctor Wells şi de Lily Crouch, moaşa din Rosemullion. Sărmanele făpturi au fost nevoite să se scoale din pat la ora aceea, dar bătrânul doctor Wells a spus că n-ar fi pierdut cu nici un preţ un asemenea eveniment fericit. Acum, este şapte seara şi tocmai m-am înapoiat de la Nancherrow (am mers cu bicicleta dus-întors) şi, bineînţeles, am văzut-o deja pe nou-venita pe lume. Este enormă şi seamănă puţin cu un prunc de Piei Roşii, cu faţa foarte roşietică şi smocuri dese de păr negru. Se numeşte Clementina Lavinia Rycroft şi colonelul a trimis o depeşă în Palestina ca să-l vestească pe Rupert de naşterea copilei lui. Athena este pur şi simplu încântată de sine, ţanţoşă şi fudulă, umflându-se în pene, de parcă ar fi făcut totul singură (ceea ce, într-un fel, bănuiesc că nu e prea departe de adevăr). Stă proptită în pat cu fetiţa alături, culcată în leagănul înzorzonat cu horbote şi volănaşe. Şi, desigur, dormitorul plin cu flori şi Athena, mirosind a parfum, poartă cel mai divin negligée din voal alb, împodobit cu dantelă.

Atât Loveday cât şi eu vom fi naşe, însă Clementina nu va fi botezată până când tatăl ei

nu obţine permisie ca să poată veni aşadar acasă. E realmente emoţionant faptul că această mică şi plăpândă fiinţă a căpătat viaţă. Deşi nu-mi pot închipui de ce mi se pare aşa de emoţionant, de vreme ce ştiam cu toţii de luni de zile că are să vină pe lume.

Când eram încă la Nancherrow, bătrânul doctor Wells a trecut din nou pe acolo ca să vadă cum o mai duce fiecare şi să examineze starea mamei şi a copilului. Atunci, colonelul a destupat o sticlă de şampanie şi am stropit puţin şi creştetul bebeluşului. (De fapt, domnul Carey-Lewis se dă în vânt după ocaziile de a deschide câte o sticlă de şampanie. Mă tem că într-o bună zi îşi va epuiza rezervele şi nu-şi va mai putea procura altele. Sper să păstreze măcar o ladă pentru ziua când vom sărbători victoria.) Oricum, în timp ce ne sorbeam băutura şi ne veseleam, doctorul Wells ne-a dezvăluit adevăratul motiv al celei de-a două vizite, care nu era altul decât să ne spună că Jeremy se află într-un spital militar, undeva pe lângă Liverpool. Cu toţii am fost îngroziţi şi şocaţi, fiindcă auzeam pentru prima oră de acest lucru, dar bătrânul doctor a recunoscut că nu a considerat oportun să ne împărtăşească o asemenea veste la ora două noaptea, mai ales că naşterea Clementinei era în toi. N-a fost o atitudine prevenitoare din partea lui? Trebuie că ardea de nerăbdare să ne povestească!

Deci, să revin la subiect, la Jeremy. S-a întâmplat ca distrugătorul lui să fie torpilat şi scufundat de un submarin german în apele Atlanticului,

el şi alţi trei oameni plutind în derivă, mânjiţi de petrol şi agăţaţi de o baliză, timp de o zi şi o noapte, până să fie reperaţi şi urcaţi la bordul unui vas comercial. Asta le întrece pe toate, nu-i aşa? Chiar şi în mijlocul verii Oceanul Atlantic este probabil rece ca gheaţa. În orice caz, Jeremy a suferit de dogoarea soarelui, de externuare şi de arsuri pe braţe, pricinuite de explozie. De îndată ce vasul comercial a ajuns la Liverpool, Jeremy a fost dus degrabă la un spital militar şi se află încă acolo. Doamna Wells a plecat cu trenul la Liverpool ca să vegheze la căpătâiul fiului ei. Când Jeremy va fi lăsat la vatră şi va căpăta concediu medical, atunci, din fericire nu peste multă vreme, îl vom revedea cu toţii. Nu-i minunat – chiar miraculos – că a fost reperat şi salvat? Nu ştiu cum de supravieţuiesc oamenii în astfel de împrejurări, bănuiesc că rămân în viaţă după asemenea catastrofe, fiindcă alternativa este de neconceput.

Febra invaziei a lovit întreaga ţară şi cu toţii donăm Serviciului de voluntariat pentru femei cratiţe, oale şi tingiri din aluminiu, spre a fi topite şi transformate în avioane Spitfire şi Hurricane. A trebuit să merg la Penzance şi să cumpăr un set întreg de vase oribile, smălţuite, cu defecte, dar n-am avut încotro. Serviciul militar de apărare locală se numeşte acum Armata teritorială, ceea ce sună mult mai grandios, şi toată lumea se înrolează voluntar. Colonelul Carey-Lewis poartă din nou uniformă şi, datorită experienţei sale din primul război mondial, a fost ales comandantul detaşamentului din Rosemullion.

Tuturor-bărbaţilor li s-au distribuit deja uniforme şi arme, iar primăria din Rosemullion a fost preschimbată în Cartierul general al Armatei teritoriale, dotată cu telefon, cu panouri şi toate celelalte, iar voluntarii fac acolo instrucţie militară.

De asemenea, toate clopotele de la biserici au încetat să mai bată, curând după catastrofa de la Dunkerque; dangătele lor trebuind să răsune, pentru a da de veste populaţiei, doar în cazul când debarcă nemţii. Un biet şi bătrân paroh al unei enorii îndepărtate nu auzise niciodată de toate astea sau, dacă i-au intrat pe-o ureche, i-au ieşit pe cealaltă, iar jandarmii locali, găsindu-l că trage de sfoară clopotul care bătea prelung, l-au arestat pe loc. Alt bărbat a fost amendat cu douăzeci şi cinci de lire pentru colportarea de ştiri false. El spusese tuturor pe la cârciumă că douăzeci de paraşutişti nemţi, deghizaţi în călugăriţe, au aterizat pe podişul de la Bodmin Moor. Magistratul i-a zis că are noroc să nu fie băgat în închisoare pentru zvonuri defetiste.

Un alt lucru este că toate indicatoarele rutiere au fost scoase, astfel că ajungi la o răspântie îndepărtată şi nu mai ştii pe care drum să apuci. Biddy nu crede că ideea e prea bună. Presupune că mărimile zilei îşi imaginează că o divizie de blindate Panzer, deplasându-se în marş forţat spre Penzance, va coti din greşeală la dreapta şi va sfârşi la golfuleţul Lamorna. Unde, fără îndoială, cineva va încerca să le vândă soldaţilor nemţi câte un ceai cu lapte.

Dar, în ciuda glumelor noastre, pericolul este iminent şi groaznic de aproape. Portul Falmouth

a fost bombardat cu vreo două săptămâni în urmă şi în fiecare seară ascultăm relatările radiodifuzate despre luptele aeriene de deasupra comitatului Kent şi a Canalului Mânecii, şi abia ne vine a crede că piloţii noştri de vânătoare se descurcă atât de bine, doborând bombardierele nemţeşti. Edward Carey-Lewis este unul dintre aceşti temerari piloţi şi în toate ziarele sunt înfăţişate fotografii ale tinerilor aviatori stând la soare, în şezlonguri sau în fotolii din nuiele; dar toţi echipaţi din creştet până-n tălpi, aşteptând cu nerăbdare comanda "La atac înainte!", ceea ce înseamnă că o altă formaţie de Stukas-uri mijeşte la orizont. Seamănă oarecum cu legenda biblică David şi Goliat. Şi, desigur, micile insule din Marea Mânecii au fost deja ocupate, drapelul britanic a fost dat jos şi în locul lui fâlfâie stindardul cu svastică. Măcar n-au fost lupte grele şi nici n-au murit oameni. Nu s-au tras focuri de armă, totul s-a petrecut în linişte, doar un irlandez beat a opus rezistenţă, lovind cu pumnul în nas un soldat hitlerist.

Noi, toate, o ducem bine aici. Biddy îşi face datoria în cadrul Serviciului de voluntariat pentru femei, adunând oale şi cratiţe de aluminiu necesare la fabricarea altor şi altor avioane de asalt. Phyllis a terminat de zugrăvit mansarda şi mâine un om ne va aduce şi aşeza covorul comandat. Este albastru, cu desene discrete şi se potriveşte exact. Cred că va arăta frumos.

Phyllis este atât de fericită aici, iar Anna înfloreşte pe zi ce trece. E o fetiţă adorabilă, doarme mult şi nu ne dă de furcă. Phyllis o adoră, totuşi

se poartă destul de sever cu ea. Cyril se află prin apele Mediteranei, în zona Maltei cred, dar Phyllis n-are voie să deconspire locul. A fost trimis într-o cursă şi acum s-a calificat deja M.S.M., ceea ce reprezintă prescurtarea de la "mecanic la sala maşinilor". Ce-o mai fi însemnând de fapt şi asta! Bănuiesc că e un fel de fochist. Oricum, a devenit matelot de frunte, aşadar şi-a văzut visul cu ochii, navighează pe mări şi îndeasă mereu în cazane la lopeţi cu cărbune. I-a trimis o fotografie lui Phyllis. Arată foarte oacheş, îmbrăcat în flanelă din bumbac şi purtând o şapcă militărească. (De altfel, şi lopata apare chiar în prim-plan). Partea nostimă este că, deşi îl cunosc din auzite de când lumea, în realitate nu l-am întâlnit pe Cyril niciodată. Nu este prea arătos, dar Phyllis e încântată de fotografie şi spune că "s-a făcut mai chipeş".

Nădăjduiesc că şi voi sunteţi bine. Mă tem că această scrisoare este cam lungă, dar trăim o perioadă atât de plină de evenimente, încât m-am pomenit că doresc să aştern totul pe hârtie.

Vă îmbrăţişez cu dragoste pe toţi,
Judith"

Ca toate reşedinţele gentilomilor cu simţul propriei demnităţi, construite în secolul al XIX-lea, şi Casa Dower avea un număr de acareturi şi dependinţe, îngrămădite în jurul intrării de serviciu. Un şopron pentru trăsuri, o magazie pentru unelte, un atelier de olărie; un depozit pentru cărbuni şi lemne, o latrină în curte (cunoscută sub numele de "privata slujnicei") şi o

spălătorie. Aceasta din urmă conţinea tradiţionalul cazan şi memorabilul mângălău[1], folosirea ei presupunând căratul trudnic al apei şi aprinderea focului. Călcatul rufăriei se făcea pe masa din bucătărie, acoperită cu o pătură şi cearşafuri vechi, folosindu-se fiare de călcat care trebuiau încinse pe soba de gătit.

Totuşi, atunci când soţii Boscawen intraseră în posesia proprietăţii, Lavinia Boscawen, ţintind bunăstarea şi înlesnirea muncii lui Isobel, făcuse o seamă de modernizări îndrăzneţe. Şopronul pentru trăsuri devenise garaj. O nouă toaletă fusese construită în casă, într-un mic coridor dinspre bucătărioara auxiliară, iar "privata slujnicei" fusese cedată grădinarului, ca nu cumva să fie surprins de cineva taman când îşi satisfăcea anumite necesităţi trupeşti în tufele de rapiţă sălbatică. Spălătoria fusese transformată în magazie pentru păstrarea merelor, cartofilor şi coşurilor cu ouă, iar vana mare din bucătăria auxiliară, de dimensiunea unei coveţi, fixată foarte jos în perete, fusese scoasă şi aruncată la gunoi. În locul ei fusese montată o chiuvetă cu două cuve adânci, având nituită exact între ele o presă de stors rufe. În cele din urmă, toate fiarele vechi de călcat fuseseră azvârlite la lada de gunoi şi lui Isobel i se cadorisise unul dintre noile aparate electrice.

Menajera se crezuse în al nouălea cer.

Câţiva ani mai târziu, şi Phyllis Eddy simţea la fel. După disconfortul şi aspectul lugubru al colibei din Pendeen şi după bojdeuca sărăcăcioâsă şi suprapopulată a părinţilor săi, facilităţile din Casa Dower i se păreau lui Phyllis culmea luxului şi a rafinamentului. Numai privind cum şiroia apa fierbinte din robinet, îi şi

[1] Mângălău – sul pentru netezit rufele.

tresărea inima de bucurie. Iar spălarea vaselor şi a hainelor murdare – îndeletnicire pe care ajunsese să o considere o corvoadă ingrată – se transformase într-o muncă aproape plăcută, atât de uşor şi de repede le ducea pe toate la bun sfârşit. Cât despre baia de aici, aceasta se asemăna izbitor cu cea de la Riverview, cu prosoape albe şi pufoase, atârnate de suporţi din metal, cu perdele din bumbac în culori vesele, fluturând în adierea brizei şi amintind de mirosul săpunului de lavandă Yardley.

Iar în ce priveşte temutul spălat din fiecare zi de luni, acum Phyllis aproape că îl aştepta cu nerăbdare. Obişnuia să clătească lucruşoarele Annei dis-de-dimineaţă şi le atârna pe frânghie ca pe nişte steaguri albe. Dacă aşternuturile şi prosoapele de baie erau încă trimise la spălătoria din sat, toate celelalte crâmpeie de rufărie şi lenjerie din casă locuită de patru persoane, adică bluze, rochii de bumbac, halate, fuste şi pantaloni, ciorapi şi şosete, se strângeau în mormane în cele două coşuri pline ochi, în fiecare dimineaţă de luni. Phyllis şi Judith se apucau împreună de această treabă, în vreme ce Anna şedea pe podeaua bucătăriei şi se juca amuzată cu cârligele de rufe. Phyllis avea o scândură de spălat albituri şi o bucată mare de săpun Sunlight şi când socotea că vreo faţă de pernă sau vreun articol de îmbrăcăminte fusese frecat destul, îl răsucea prin maşina de stors în cealaltă cuvă a chiuvetei, unde Judith limpezea rufele în apă curată. Muncind în tandem, terminau de regulă întregul maldăr într-o oră şi apoi întindeau hainele să se usuce. Şi dacă ploua, totul era atârnat pe sfoara de deasupra sobei de gătit, ca să se zvânte la căldură.

Astăzi nu ploua. Cerul se întunecase, acoperit de o

pâclă uşoară, dar era foarte cald şi ploaia nu începuse. Un vânt năvalnic de vest mâna norii ce se destrămau din răstimp în răstimp, lăsând să se vadă cerul albastru, cu vâlvătăi de soare.

Chiar şi cu uşa din spate larg deschisă, bucătăria era umedă şi aburită, mirosind a săpun şi rufărie jilavă, curată. Dar, în sfârşit, şi ultimul articol de îmbrăcăminte, un şorţuleţ de-al Annei, fu clătit, stors şi azvârlit deasupra grămezii de rufe ude din coş.

— Asta-i tot pentru încă o săptămână, spuse Phyllis cu oarecare satisfacţie şi scoase dopul, lăsând să se scurgă apa cu clăbuci de săpun. Privind cum curge încet, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr căzută pe fruntea năduşită.

— E tare cald, nu-i aşa? Am transpirat.

— Şi eu. Haide, să ieşim la aer curat.

Judith se aplecă şi săltă unul dintre coşurile grele, sprijinindu-l de o coapsă. Adu cârligele, Anna. Şi trecu pragul uşii, iar vântul îi răcori obrajii şi îi flutură fusta umedă din bumbac subţire.

Pajiştea unde se întindeau rufele ocupa suprafaţa dintre garaj şi intrarea de serviciu. Iarba era împestriţată cu părăluţe şi un gard viu, scund, de măliniţă, încărcat cu flori lipicioase şi trandafirii, despărţea pajiştea de aleea prunduită dintre poartă şi casă. Împreună, tot încovoindu-se şi îndreptându-se din şale, Judith şi Phyllis prinseră cu cârlige rufele de sfoară. Vântul înfoia feţele de pernă, prefăcându-le în baloane pătrate, şi umfla mânecile cămăşilor.

— Acum şi la Nancherrow atârnă pe frânghii puzderie de scutece, remarcă Phyllis, întinzând un şervet de bucătărie. Cine crezi că le spală?

— Mary Millyway, cine altcineva?

— N-aş dori să am slujba ei. Iubesc copiii, dar n-am vrut niciodată să fiu bonă.

— Nici eu. Deşi, dacă ar fi trebuit să mă angajez la cineva, aş fi preferat să fiu spălătoreasă.

— Nu eşti zdravănă, ai nevoie de un control la cap.

— Ba deloc. E mai plăcut să speli rufele decât să verşi ţucalul unui bătrân.

— Cine a pomenit de ţucale?

— Eu.

— Mie mi-ar plăcea să fiu cameristă. Să aranjez părul stăpânei şi să trag cu urechea la toate scandalurile de la etaj.

— Şi să înfrunţi accese de furie şi toane, să stai trează până la trei dimineaţa? Aşteptând-o pe madam să se-ntoarcă de la bal? Cred că-i...

— Se-aude o maşină urcând dealul.

Judith ascultă zvonul depărtărilor. Era adevărat. Conteniră treabă şi zăboviră, vag interesate, aşteptându-se ca şoferul, oricine-ar fi fost, să străbată colina şi să ruleze mai departe. Dar maşina încetini şi intră pe poartă. Roţile scrâşniră pe cărarea pietruită şi se opriră în faţa intrării principale.

— Ştii ceva? glăsui Phyllis cam fără rost. Ai un vizitator.

— Aşa e, spuse Judith.

— Ai habar cine e?

— Da.

— Cine?

Judith lăsă să cadă cârligele de rufe în coş şi azvârli combinezonul lui Biddy spre Phyllis. Simţea cum un rânjet prostesc i se lăţea pe tot chipul.

— E Jeremy Wells.

Şi porni în grabă să-i iasă în întâmpinare.

Jeremy Wells! Phyllis privea pe furiş pe deasupra frânghiei de rufe, în timp ce prindea combinezonul în cârlige, absolut la întâmplare, căznindu-se să nu dea impresia că se holbează. Dar era greu, fiindcă aşteptase atâta amar de vreme să-l vadă pe Jeremy Wells. Tânărul doctor pe care Judith îl întâlnise în tren, venind de la Plymouth, cu mult timp în urmă, când nu avea decât paisprezece ani, dar de care se simţise atrasă. În privinţa asta, nu încăpea nici o îndoială. Şi-apoi, în mod cu totul bizar, îl reîntâlnise la Nancherrow, în casa familiei Carey-Lewis, iar Phyllis, auzind de această extraordinară coincidenţă, hotărâse pe dată că totul era hărăzit de soartă, scris în stele; una dintre acele poveşti de dragoste care avea să se sfârşească fericit.

Desigur, Judith pretindea că nu e vorba de nimic serios. "Oh, nu fi aşa de stupidă", îi spunea ea lui Phyllis, dacă aceasta făcea vreo referire cât de timidă la adresa tânărului doctor. Dar Judith fusese mândră când el se înrolase în Marina Regală şi destul de îngrijorată când aflase că nava lui sărise în aer, iar Jeremy plutise în derivă pe apele Atlanticului numai Dumnezeu ştie cât timp. Phyllis nu se putea hotărî care coşmar e mai rău – un vas cuprins de flăcări, cu punţile încinse de vâlvătăi, sau plonjonul în oceanul neospitalier, întunecat şi rece. Nici Phyllis, nici Cyril, nu învăţaseră vreodată să înoate. Jeremy fusese salvat şi acum, în sfârşit, se afla aici, într-o stare perfectă, după cum putea observa Phyllis. Păcat că nu purta uniformă. I-ar fi plăcut să-l vadă în uniformă. Era îmbrăcat în pantaloni vechi din flanel gri şi într-o cămaşă albastră, din bumbac, însă Judith nu părea să se sinchisească de asta, fiindcă se lăsă îmbrăţişată şi sărutată pe obraz, şi iată-i stând acolo, vorbind amândoi neîncetat şi zâmbind prosteşte.

Phyllis ar fi putut sta neclintită, zgâindu-se la infinit, dacă Judith nu şi-ar fi amintit brusc de ea şi n-ar fi chemat-o să vină pentru a-i face cunoştinţă cu Jeremy. Deodată, Phyllis se intimidă, abandonă supusă rufele, se aplecă şi o ridică pe Anna în braţe, trecu de-a lungul pajiştii, apoi printre tufărişurile de măliniţă şi traversă aleea prunduită, dorindu-şi să fi arătat mai îngrijit, nu înfăşurată în şorţul ud.

— Jeremy, ţi-o prezint pe Phyllis Eddy. A ajutat-o în gospodărie pe mama, la Riverview. Acum locuieşte cu noi aici. Iar soţul ei este înrolat în marină.

— Adevărat? Cu ce se ocupă?

— E mecanic la sala maşinilor, îi răspunse Phyllis cu mândrie. Marinar de prim rang. După pofta inimii lui.

— Nemaipomenit! Probabil că se descurcă bine. Prin ce parte e acum?

— Pe undeva prin Mediterană.

— Tip realmente norocos. Un loc cu mult soare. Cine-i micuţa asta?

— Anna mea. Dar n-o să vă zâmbească. E prea sfioasă.

— Jeremy e în drum spre Nancherrow, spuse Judith. O să stea acolo câteva zile...

— Grozav! exclamă Phyllis. Nu era foarte chipeş şi purta ochelari, dar avea cel mai fermecător zâmbet pe care-l văzuse vreodată la un bărbat şi dinţi albi, frumoşi. Pentru cineva care fusese de curând aruncat în aer de o torpilă, suferise arsuri şi aproape se înecase, arăta în plină formă.

— Familia Carey-Lewis nu mă aşteaptă înainte de prânz şi nu puteam trece prin Rosemullion fără să vin să vă văd, să revăd vechea casă şi ce modificări ai făcut, spuse el.

Phyllis surâdea uşor, cu oarecare satisfacţie. Doctorul venise în vizită. Era de-abia zece şi jumătate. Mai rămâneau încă două ore până să pornească din nou la drum. Un răgaz tocmai bun pentru puţină intimitate şi o discuţie între patru ochi. Phyllis o propti pe Anna de-o coapsă.

— Judith, de ce nu-l conduci pe doctorul Wells în casă sau pe verandă? O să pun şi ultimele rufe pe frânghie şi apoi vă aduc câte o ceaşcă de cafea.

Şi se simţi bine spunându-le acestea. Întocmai ca odinioară, când lucrase pentru mama lui Judith şi când doamna Dunbar primea musafiri. Acum, Jeremy Wells era oaspetele. Aproape primul care le călca pragul. O ceaşcă de cafea nu era mare trataţie, dar Phyllis ar fi fost pregătită să-şi dea toată osteneala, dacă asta ar netezi calea iubirii adevărate.

*

Aveau să-şi povestească o sumedenie de lucruri, veşti de adus la zi, de schimbat noutăţi despre prietenii comuni. Trecuseră unsprezece luni de când fuseseră împreună; din acea duminică fierbinte de august, care începuse atât de fericit pentru Judith şi sfârşise dezastruos, cu fuga ei neaşteptată şi precipitată de la Nancherrow. Îşi amintea că le spusese tuturor la revedere, pe când savurau pe îndelete ultimele rămăşiţe de la masa de prânz: "Ne vedem mai târziu", le promisese ea, dar multă vreme nu mai dăduse ochi cu nici unul.

Până acum! Jeremy se schimbase, gândi ea, aruncându-i priviri furişe. Zece luni de război şi de viaţă pe mare îl înăspriseră şi îl ascuţiseră. Zâmbetul

său fermecător se adumbrise întrucâtva, dar, la urma urmei, Judith îl cunoştea dintotdeauna ca pe un om matur şi responsabil, aşa că nu-l putea căina pentru tinereţea-i pierdută.

Vorbiră despre Athena, Rupert şi nou-născuta Clementina.

— Este foarte dolofană, îi spuse Judith, cântărea aproape nouă livre la naştere şi seamănă cu un îngeraş.

— De-abia aştept s-o văd.

— Cu toţii credem că Athena o va preda direct în mâinile lui Mary Millyway, dar, în fapt, e grozav de mămoasă şi-şi petrece ore întregi stând în pat cu Clementina şi vorbindu-i. De-a dreptul încântător! De parcă Clementina ar fi un căţeluş scump. Iar Loveday a devenit o adevărată moşiereasă... Desigur, nu oficial, dar munceşte ca un salahor şi creşte puzderie de găini. De asemenea, ne aprovizionează cu ouă, fiindcă uneori nu se găsesc la prăvălie. Şi domnul Nettlebed, în afară de faptul că este şeful aprărării antiaeriene civile de aici, şi-a luat asupră-şi şi grija grădinii de zarzavaturi de la Nancherrow. Totuşi, îşi asumă încă vechea şi nobila sa îndatorire de a servi la prânz. Or să-ţi placă toate. Totul e deosebit şi, totodată, în chip ciudat, a rămas la fel.

Apoi Jeremy o întrebă despre soţii Warrens din Porthkerris şi despre prietena ei Heather şi Judith fu mişcată de interesul arătat, fiindcă el cunoştea familia aceea doar din auzite.

— Sunt bine cu toţii. Slavă Domnului, Joe Warren s-a întors acasă de la Dunkerque. A căpătat o permisie şi apoi a plecat din nou, dar nu ştiu exact unde. Într-o zi, Biddy şi eu ne-am dus la Porthkerris, am luat ceaiul

cu ei şi atunci am aflat toate noutăţile. Heather se descurcă de minune, lucrează la Ministerul Afacerilor Externe, dar totul e ultrasecret şi n-are voie să ne spună cu ce se ocupă. Însă, deocamdată, nimeni n-a auzit nimic despre prietenul ei, Charlie Lanyon. A fost şi el la Dunkerque şi familia Warren se roagă lui Dumnezeu să fi căzut prizonier. Ceea ce o duse pe Judith cu gândul la Gus Callender. Şi Gus Callender? Ai aflat că a scăpat cu viaţă de la St. Valéry?

— Mi-a zis tata. Ce miracol!

— Ar fi trebuit s-o vezi pe Loveday când a venit să ne spună. Era într-adevăr nenorocită, neliniştită de soarta lui şi apoi, deodată, a avut un soi de clarviziune, o presimţire că este viu - mi-a povestit chiar ea - aproape de parcă îi auzea glasul şoptindu-i la ureche. Tocmai se întorcea de la ferma Lidgey şi a fugit mâncând pământul tot drumul până la Nancherrow, unde, cam la cinci minute după ce a intrat în casă, a sunat telefonul şi era chiar Gus! Vorbindu-i dintr-un spital din Southampton. Aşa că, pasămite, a fost la mijloc un fel de telepatie.

— Dacă doi oameni sunt atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, cred că telepatia e perfect posibilă... În plus, Loveday s-a născut şi a crescut în Cornwall, e cu adevărat celtă, sută la sută. Dacă cineva poate fi blagoslovit cu darul clarviziunii, atunci acela este Loveday.

Apoi încetară să mai vorbească despre membrii familiei Carey-Lewis, pentru că, la urma urmei, Jeremy avea să-i vadă peste vreo oră şi ceva. În schimb, Judith îi povesti cu de-amănuntul despre moartea tragică a lui Ned, despre Bob Somerville şi Biddy.

— A părăsit Devon-ul şi a venit să locuiască aici, cu noi. Ştiai asta?

— Da. Speram că o s-o pot cunoaşte.

— Azi dimineaţă a luat-o cineva cu maşina la Penzance. Voia să se coafeze. Nu ştiu când se va înapoia. Dar toate s-au aranjat de minune. I-am zis domnului Baines, de parcă ar fi fost sorocite.

— Şi Phyllis?

— Asta-i cea mai bună ispravă! Phyllis e o scumpă. Şi pur şi simplu îi place la nebunie aici, a îmbobocit ca o floare. Şi i-am pregătit Annei o cameră, aşa că atunci când Cyril, ăsta-i bărbatul lui Phyllis, vine în permisie, poate să stea şi el aici, cu familia lui. Îţi voi arăta totul înainte să pleci. Încă nu pot crede că-i propria mea casă. Pe vremuri, mă lăsam purtată de reverie, închipuindu-mi cum ar arăta căminul meu. Desigur, fantezii cu totul umile, nimic mai mult decât o căsuţă din granit şi un palmier. Pur şi simplu un locşor care să-mi aparţină şi unde să pot prinde rădăcini şi reveni mereu. Şi-acum, casa asta e a mea. În întregime. Câteodată, mă trezesc în puterea nopţii şi mă întreb dacă totu-i adevărat.

— Ai de gând să rămâi aici?

— Pentru totdeauna. Deşi imediat, probabil că nu. Trebuie să plec şi să-mi fac şi eu datoria faţă de patrie. Să intru în Serviciul Regal al Marinei pentru Femei, sau orice altceva.

Jeremy zâmbi, dar nu adânci acest subiect de conversaţie. În schimb, o întrebă despre familia ei din Singapore şi Judith tocmai îi relata ultimele noutăţi când Phyllis apăru purtând tava cu ceştile de cafea. Se aplecă să o aşeze pe taburetul dintre ei, iar Judith văzu că le servea cafeaua din cele mai bune porţelanuri ale mătuşii Lavinia; licoarea neagră mirosea îmbietor şi proaspăt şi adusese şi o farfurie cu biscuiţi fărâmicioşi din aluat fraged.

Reminiscenţe de la Riverview.

— Phyllis, ai pus doar două ceşti. Nu vii să ne ţii companie?

— Nu. N-am timp, că-s tare ocupată cu gătitul. Şi-apoi, aveţi destule de vorbit. Am pus zahăr, doctore Wells. Nu ştiu dacă vă place aşa.

— Da, bineînţeles. Eşti prea amabilă. Îţi mulţumesc mult.

Phyllis se îndepărtă, schiţând un zâmbet uşor sfielnic, dar cu subînţelesuri. Sperând că Jeremy nu observase, Judith turnă cafeaua şi-i întinse o ceaşcă.

— Am discutat despre toată lumea, cu excepţia ta, îi spuse. Nava ţi-a fost torpilată. Văzu expresia de tristeţe întipărită pe chipul lui şi adăugă repede: dar probabil că nu doreşti să vorbeşti despre asta.

— Nu ţin neapărat.

— Nici eu nu vreau să aud, dacă simţi că nu poţi să-mi spui.

— De fapt, nu contează.

— Vasul s-a scufundat?

— Da, foarte încet. Stăteam agăţat de nenorocita aia de baliză şi priveam cum se afunda treptat-treptat. Pupa întâi şi la urmă prora. Apoi, înghiţită de ape, dispărând în mijlocul unui vârtej uriaş. Pe urmă, numai mare nesfârşită, petrol şi sfărâmături.

— Au pierit mulţi oameni din echipaj?

— Cam jumătate. Artileristul şi locotenentul-major au fost amândoi ucişi. Căpitanul meu a fost salvat, e încă în spital.

— Tatăl tău spunea că ai avut arsuri.

— Da. Pe umeri, pe spate şi pe braţul stâng. Nu prea grave. N-a fost nevoie de nici o grefă de piele. S-au vindecat.

— Ce se va mai întâmpla de acum încolo?

— Asta numai puternicii pământului pot decide.

— O altă navă?

— Sper din tot sufletul.

— Din nou în Atlantic?

— Mai mult decât probabil. Pentru escorta convoaielor. Lupta continuă.

— Şi o vom câştiga?

— Trebuie. Pentru a împiedica blocarea rutelor comerciale spre America şi pentru a aproviziona ţara cu alimente şi arme. Submarinele nemţeşti pândesc pretutindeni, ca nişte lupi hămesiţi. Lungile noastre convoaie îşi urmează drumul pe mare cu viteza celei mai lente nave şi pierdem încă prea multe vase comerciale.

— Dar nu eşti înfricoşat, Jeremy? La gândul de a te reîntoarce pe front?

— Bineînţeles. Însă învei să te prefaci. Toată lumea îşi disimulează temerile. Rutina şi disciplina contează enorm pentru menţinerea puterii de concentrare. Şi cel puţin, data viitoare, ştiu la ce să mă aştept.

Toate păreau foarte deprimante. Judith oftă din greu.

— Atât de multe bătălii! Bătălia pentru Franţa. Şi acum bătălia pentru Anglia...

Se întrerupse. Întui ce avea să spună Jeremy.

— Şi Edward unde e lupta mai crâncenă...

— Da, ştiu.

— Ai primit veşti de la el?

— Numai de la familie.

— Nu-ţi scrie?

Judith clătină din cap.

— Nu.

— Şi nici tu nu-i scrii?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu-i adevărat.

— Realmente. Judith îl privi drept în faţă. Absolut nimic. Dar nu se pricepea să îndruge minciuni.

— L-ai iubit pe Edward.

— Toată lumea îl îndrăgeşte. Cred că-i născut să fie iubit. Se vede că ursitoarele i-au menit toate darurile firii când a venit pe lume.

— Nu mă refeream la asta.

Judith îşi coborî privirea. În grădină, pomii foşneau în bătaia vântului şi câţiva pescăruşi se roteau ţipând deasupra, în cercuri tot mai înalte. Pe când Judith păstra tăcerea, Jeremy glăsui din nou:

— Ştiu cum a fost. Ştiu ce s-a petrecut în acea ultimă duminică, înainte de prânz, când stăteam cu toţii pe peluza de la Nancherrow. Edward şi eu am adus băuturile afară, iar tu ţi-ai ridicat privirea şi l-ai văzut şi s-a ţesut în jurul tău o aură de fericire, ca şi cum vă învăpăia o lumină puternică. Şi el a venit spre tine ca să-ţi vorbească şi parcă un cerc magic, strălucitor, vă învăluia pe amândoi... separându-vă de toţi ceilalţi.

Judith găsi acea aducere-aminte aproape insuportabilă.

— Poate că aşa am vrut să credeţi voi, cu toţii, spuse ea.

— După prânz, aţi plecat degrabă amândoi ca s-o vizitaţi pe doamna Boscawen. Şi apoi Edward a sosit într-un târziu la golfuleţ, pe tine nu te-am mai văzut, fiindcă ţi-ai luat tălpăşiţa. Ai părăsit Nancherrow. Ceva s-a întâmplat, nu-i aşa?

Ştia! N-avea rost să nege.

— Da, s-a întâmplat. S-a întâmplat inevitabilul şi socoteam că şi el simţea la fel de profund ca şi mine, că îmi împărtăşea sentimentele. Jeremy, cred că l-am iubit pe Edward din prima clipă când l-am întâlnit. Şi-apoi, există un farmec irezistibil la o persoană care poate face din cel mai monoton prilej o adevărată sărbătoare. El are dintotdeauna acest dar incredibil, chiar de când era băiat de şcoală. Judith îşi întoarse capul şi-i surâse lui Jeremy. Un zâmbet strâmb, iar el îi răspunse cu vechiul său rânjet larg, încurajator. Dar tu, dintre toţi oamenii, pricepi cel mai bine acest lucru.

— Da.

— Mi-am închipuit că avea aceeaşi mare afecţiune pentru mine. Dar, desigur, nu era aşa.

— Edward te îndrăgeşte extrem de mult.

— Însă nu împărtăşeşte ideea unui ataşament durabil şi puternic.

— E prea tânăr pentru a se lega sufleteşte de cineva.

— Exact aşa mi-a spus şi el.

— Şi ai lăsat ca totul să se sfârşească astfel?

— Am depăşit măsura şi i-am aruncat în faţă prea multe vorbe. Trebuia să bat în retragere.

— Şi să părăseşti Nancherrow?

— Nu mai puteam rămâne. Nici în casă, nici cu el şi familia lui. Nu mai suportam să-l văd în fiecare zi. Desigur, mă înţelegi?

— Înţeleg sfârşitul iubirii. Dar nu şi sfârşitul unei prietenii.

— Nu mi-am dat seama. Probabil că Athena ar şti bine lucrurile astea, dar eu nu sunt la fel de experimentată ca ea.

— Mai eşti îndrăgostită de Edward?

— Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu. Dar cred că nu te poţi lecui niciodată de prima dragoste.

— Câţi ani ai?

— Aproape nouăsprezece.

— Atât de tânără!

— Totul o să fie-n regulă, spuse ea.

— Te frământi din pricina lui?

— Tot timpul. În străfundul sufletului. Mă uit la fotografiile din ziare, cu lupte aeriene şi avioane Spitfire şi, deşi mă gândesc la Edward, mi-e aproape imposibil să-l identific cu toate astea. Pesemne, pe lângă faptul că-i fermecător, stă tot aşa de bine şi sub puterea unei vrăji. De un singur lucru putem fi însă siguri. Orice-ar face îl umple de bucurie.

Jeremy zâmbi cu înţeles.

— Pricep ce vrei să spui şi îmi pare rău că mi-am vârât nasul în treburile tale. Nu intenţionez să mă bag în viaţa ta intimă ori să-ţi tulbur tihna. Numai că-l cunosc pe Edward atât de bine... cu toate calităţile şi defectele... şi eram pur şi simplu îngrijorat. Mi-era teamă că te-a rănit.

— S-a isprăvit acum. Şi pot vorbi fără durere despre asta. Şi nu mă deranjează că acum ştii şi tu.

— Bine! Jeremy îşi terminase cafeaua. Puse ceaşca deoparte şi se uită la ceas. Acum, dacă ai de gând să-mi arăţi proprietatea, poate ar fi momentul nimerit să ne punem în mişcare, fiindcă o să trebuiască foarte curând să purced la drum.

Aşa că se ridicară de pe scaune şi intrară în casă, iar liniştea tihnită a vechilor încăperi spulberă şi cele din urmă umbre de încordare care se mai păstraseră între ei, fiind pe dată înlocuite de mândria lui Judith

pentru noua ei proprietate şi de entuziasmul nemărginit al lui Jeremy. Desigur, el mai fusese în Casa Dower de nenumărate ori, pe vremea când mătuşa Lavinia trăia încă, dar nu se aventurase niciodată dincolo de salon şi de sufragerie. Acum făcu un adevărat tur de inspecţie, începând de la etajul superior, cu noua cameră a copiilor, şi terminând cu bucătăria.

— ...Diana şi colonelul mi-au îngăduit să păstrez toate mobilele şi lucrurile de care nu aveau nevoie, aşa că n-a trebuit să cumpăr nimic. Ştiu că tapetul e decolorat, draperiile sunt ponosite, dar le prefer neschimbate. Chiar şi micile rosături de pe covoare. Vreau ca totul să pară prietenos şi familiar, întocmai ca ridurile de pe chipul unei persoane drăguţe. Firește, sunt şi locuri goale, acolo de unde lucrurile respective au fost duse la Nancherrow, însă pot trăi destul de fericită şi aşa. Iar toate ustensilele din bucătărie funcţionează realmente bine...

— Cum încălzeşti apa? Jeremy se dovedea deosebit de practic.

— La cazan. E incredibil de eficient, dacă nu uiţi să întreţii focul de două ori pe zi... Singurul lucru pe care mi l-aş dori cu adevărat este un frigider potrivit, dar n-am avut încă timp să mă ocup de asta, iar la prăvălia din Penzence nu există nici unul de vânzare, aşa că probabil va trebui să merg la Plymouth. Şi domnul Baines e de părere să instalăm încă o baie, dar sincer vorbind nu cred că avem neapărată nevoie. Aş prefera să am încălzire centrală ca la Nancherrow, dar bănuiesc că asta poate să mai aştepte până după război...

— Îţi trebuie şi un boiler pentru încălzire centrală.

— Este loc pentru unul lângă bucătărioara auxiliară...

Judith îi arătă spaţiul pe care-l avea în vedere şi petrecură alte cinci minute mulţumitoare, discutând despre acest subiect, cântărind dificultăţile de a monta ţevi prin şi în jurul pereţilor vechi şi groşi din piatră. Şi apoi, li se alăturară Phyllis şi Anna, care culeseseră mazăre pentru masa de prânz şi, după încă puţin taifas, Jeremy se uită iarăşi la ceas şi anunţă că sosise timpul să se urnească din loc.

Judith îl însoţi până la maşină.

— Cât ai de gând să stai la Nancherrow?

— Doar vreo două zile.

— O să te mai văd? întrebă ea cu o privire plină de regret.

— Sigur. Uite ce e! De ce nu vii acolo azi după-amiază şi facem împreună o plimbare până la golfuleţ. Cu oricine ar mai vrea să vină. Am putea înota.

Era o idee ispititoare. Judith nu mai coborâse de multă vreme până la acel sân de mare, adăpostit între stânci.

— Cum nu se poate mai bine. O să vin cu bicicleta.

— Adu-ţi costumul de baie.

— Aşa am să fac.

— Atunci, pe la trei, nu?

— O să fiu acolo. Dar dacă ceilalţi au pus la cale alte planuri şi vrei să faci altceva, dă-mi un telefon.

— Sigur că da.

Jeremy se sui în maşină, iar Judith rămase neclintită, privind cum se pierdea puţin câte puţin în depărtare. Se întoarse apoi în bucătărie şi se aşeză la masă alături de Phyllis şi Anna pentru a dezghioca mazărea din păstăi.

*

Lungul drum de acces prin parcul de la Nancherrow era mărginit de hortensii în floare. În lumina difuză a soarelui, filtrată printre ramurile copacilor înalţi, Judith se simţea de parcă ar fi pedalat de-a lungul albiei unui râu azuriu. Se schimbase în pantaloni scurţi şi într-o bluză veche Aertex. În coşul agăţat de ghidonul bicicletei se aflau prosopul ei dungat de plajă, costumul de baie, un pulover gros şi un pachetel cu turtă dulce, prăjită tare, pe care avea de gând s-o mănânce după înot. Aştepta cu nerăbdare să se cufunde în mare şi spera că Loveday, poate şi Athena, aveau să li se alăture ei şi lui Jeremy.

Trecu de drumul cu pomi şi roţile bicicletei scrâşniră pe aleea prunduită. Ceaţa uşoară a dimineţii se risipise, dar vântul blând de vest sufla încă. Ferestrele de la Nancherrow licăreau în razele amiezii şi găinile lui Loveday, închise într-un ţarc de sârmă, improvizat pe o latură a casei, cloncăneau şi cotcodăceau de zor, scoţând toate sunetele obişnuite pentru nişte orătănii vesele şi sănătoase, care tocmai ouaseră sau erau pe punctul de a oua.

Se părea că nu era nici un suflet prin preajmă, dar uşa din faţă stătea larg deschisă. Judith îşi parcă bicicleta, proptind-o de zidul conacului, îşi strânse lucrurile pentru plajă şi puloverul, se întoarse să intre în casă pentru a-i căuta pe ceilalţi şi aproape numaidecât tresări de surprindere, fiindcă Jeremy apăruse din senin şi şedea chiar în spatele ei.

— Of, bestie ce eşti! Ce spaimă am tras! Nici nu te-am zărit, nici nu te-am auzit!

Jeremy o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns la piept, de parcă era cât pe-aici să o scape într-un fel.

— Nu intra, spuse el.

Pe chipul foarte încordat şi palid, în ciuda bronzului, un muşchi îi zvâcnea din ce în ce mai des chiar în colţul maxilarului. Judith se uită la el nedumerită.

— De ce?

— O convorbire telefonică. Doar cu o jumătate de oră în urmă. Edward e mort.

Atunci îi fu recunoscătoare că o înlănţuia atât de strâns, pentru că genunchii îi tremurau, şi preţ de o clipă simţi o panică teribilă, ca şi cum i se curma răsuflarea. "Edward e mort" Clătină din cap, negând cu înverşunare.

— Nu se poate!

— A fost ucis azi dimineaţă.

— Nu e posibil! Nu Edward. Oh, Jeremy, nu se poate să fie Edward.

— Comandantul lui a sunat să... împărtăşească familiei vestea cea tristă. A vorbit cu colonelul.

Edward! Groaza paralizantă a morţii, ascunsă în umbră, stând la pândă şi cu care toţi trăiau în suflet de atâta vreme, lovise în cele din urmă necruţător. Privi ţintă la faţa lui Jeremy şi văzu în dosul ochelarilor, care erau parte integrantă a fiinţei lui, că ochii i se umeziseră şi luceau de lacrimi nevărsate. Şi gândi în sinea ei: "E vorba de noi toţi. Cu toţii îl iubeam pe Edward în diferite feluri. Fiecare dintre noi, orice persoană care l-a cunoscut vreodată va resimţi un gol imens în suflet".

— Cum s-a întâmplat? vru ea să afle. Şi unde?

— Deasupra portului Dover. Un raid aerian îngrozitor al inamicului împotriva vaselor comerciale acostate în radă. Bombardiere în picaj Stukas şi avioane de vânătoare Messerschmitt. Un bombardament intens şi

pustiitor. Avioanele de asalt R.A.F.[1] au rupt rândurile formaţiilor nemţeşti. Au doborât douăsprezece avioane, dar au şi pierdut trei în luptă. Spitfire-ul pilotat de Edward a fost unul dintre acestea.

Trebuia să existe totuşi măcar o fărâmă de speranţă. Şocul îi secase tot trupul. Dar acum Judith se pomeni cuprinsă de o furie zadarnică.

— Cum de sunt aşa siguri? Cum de ştiu că-i mort? De unde atâta certitudine?

— Unul dintre ceilalţi piloţi de pe Spitfire a înscris asta în raportul său după misiunea de luptă. A văzut cum s-a întâmplat totul. O lovitură în plin de la unul dintre Stukas-uri. O pană de fum negru. Avionul s-a prăbuşit ca plumbul, învârtindu-se în spirală, direct în mare. Apoi a explodat. Nici o ejectare. Nici o paraşutare. E imposibil să fi supravieţuit.

Judith asculta în tăcere vestea dureroasă şi fărâma de speranţă îi muri de-a binelea. Apoi Jeremy se lipi şi mai strâns de ea şi Judith lăsă să-i cadă prosopul de baie şi puloverul pe pietriş, îl cuprinse cu braţele pe după mijloc, îşi apăsă obrazul de umărul lui, se pătrunse de mirosul imaculat al cămăşii din bumbac, de căldura trupului său. Stând acolo, îmbrăţişaţi, se gândi la familia lui Edward, aflată undeva în casă. Fermecătoarea familie Carey-Lewis, deznădăjduită şi adânc lovită de inamicul care invadase chiar şi acest cămin fericit, minunat şi însorit. Diana şi colonelul. Athena şi Loveday. Cum aveau să se împace cu implacabilitatea agonizantă a pierderii suferite? Cu greu suporta să se gândească. Era cel puţin sigur că ea,

[1] R.A.F. - abreviere de la "Royal Air Force", în traducere Forţa Aeriană Regală.

Judith, nu putea lua parte la suferinţa lor proprie, deşi general împărtăşită. Odinioară, se simţise parte a familiei Carey-Lewis. Probabil acest sentiment îi va reveni cândva. Acum, în acest moment, nu era decât un musafir inoportun, un intrus, la Nancherrow.

Judith se depărtă de Jeremy, desprinzându-se uşurel din braţele lui.

— Nu se cade să fim aici, tu şi eu. N-ar trebui să rămânem. E musai să plecăm. Chiar acum. Să-i lăsăm singuri.

Vorbe ciuntite, rostite pe nerăsuflate, dar Jeremy înţelese.

— Pleacă dacă vrei. Cred că aşa se cuvine. Du-te acasă. Înapoi la Phyllis. Dar eu trebuie să rămân. Măcar vreo două zile. Colonelul e tare îngrijorat din pricina Dianei. Ştii cât de mult o protejează de obicei... Aşa că o să mai stau pe-aici. Socot că-i pot ajuta într-o oarecare măsură. Chiar dacă nu-i decât puţin sprijin sufletesc.

— Un alt bărbat în casă. Dacă aş fi în locul colonelului, mi-aş dori să rămâi. Of, Jeremy, aş vrea să fiu ca tine. Puternic şi dârz. Le poţi dărui atâta mângâiere, dar eu, în clipa asta, simt că nu le pot alina durerea. Pur şi simplu, vreau să scap de-aici. Să merg acasă. Să mă retrag în propriul meu cămin. Ţi se pare că-i o purtare necuviincioasă?

Jeremy zâmbi:

— Nu, câtuşi de puţin. Dacă vrei, te duc cu maşina.

— Sunt cu bicicleta.

— Atunci ai grijă cum mergi. Ai suferit un şoc.

Apoi, Jeremy se aplecă, strânse de pe jos prosopul şi puloverul, le scutură de praf şi nisip, apoi se duse să le pună în coş. Apucă bicicleta de ghidon şi o târî acolo unde şedea Judith.

— Hai, pleacă.

Judith aburcă în şa, deşi şovăia încă.

— Spune-i Dianei că o să mă-ntorc. Îmbrăţişează-i pe toţi. Explică-le.

— Fireşte.

— Şi nu pleca fără să-ţi iei rămas bun de la mine.

— Sigur. Şi o să înotăm altă dată.

Dintr-un motiv anume, aceste cuvinte îi umplură ochii de lacrimi.

— Oh, Jeremy, de ce s-a nimerit să fie tocmai Edward?

— Ştiu şi eu? Nu mă-ntreba pe mine.

Aşa că nu mai rosti nici o vorbă. Porni bicicleta, pedalând încet, iar Jeremy privi cum piere treptat-treptat în depărtare, urmând curba drumului de acces şi dispărând în tunelul ţesut de ramurile pomilor.

"De ce s-a nimerit să fie tocmai Edward?"

După câtva timp, Jeremy se întoarse, urcă treptele şi trecu pragul uşii, revenind în casă.

Mai târziu, Judith îşi aminti vag despre parcursul de la Nancherrow la Casa Dower. Picioarele împingeau cu forţă în pedalele bicicletei ca şi cum căpătaseră o voinţă proprie, acţionând automat ca nişte pistoane care pun în mişcare o maşinărie. Nu se gândea la nimic. Îşi simţea mintea amorţită ca un mădular care a suferit o lovitură atroce. De-abia mai apoi vor începe durerile care se vor transforma în agonie. Pentru moment, singura idee obsedantă era să se întoarcă acasă, de parcă ar fi fost o vietate rănită, refugiindu-se spre vizuină, bârlog, cuibar, ascunziş, peşteră, adăpost sau oricum ar vrea cineva s-o numească.

În sfârşit, ajunse la porţile de la Nancherrow şi ieşi degrabă în lumina soarelui. Apoi, goni pe panta dealu-

lui, coborând cu viteză în valea adâncă din Rosemullion. În vâlcea, coti spre sat şi pedală de-a lungul drumeagului, pe lângă pârâu. O femeie care îşi întindea rufele la uscat o strigă pe nume: "Bună, Judith! Ce zi minunată!" Dar aproape că nu o auzi şi nici măcar nu-şi întoarse capul s-o salute.

Goni frenetic mai departe, urcând coasta abruptă până când i se sleiră puterile şi trebui să coboare de pe bicicletă şi s-o împingă restul drumului. Se opri abia la poarta de la Casa Dower ca să-şi tragă răsuflarea şi porni din nou, târând bicicleta pe cărarea prunduită. O lăsă să cadă lângă uşă, abandonând-o acolo, cu roata din faţă învârtindu-se încet şi ghidonul piezlş, anapoda.

Casa o aştepta, dormitând liniştit în lumina amiezii. Îşi sprijini palmele de zidul porticului şi piatra veche era încă încinsă de la razele soarelui care o dogoriseră toată dimineaţa. Caldă întocmai ca o făptură, gândi ea. Ca o fiinţă umană. În viaţă, cu inima pulsând.

După un timp ţrecu pe sub portic, pătrunse în casă, în vestibulul pavat cu dale, unde singurul zgomot era tictacul monoton al vechii pendule. Zăbovi puţin şi ascultă cu atenţie.

— Biddy! Şi apoi din nou. Biddy!

Tăcere. Era limpede că Biddy nu se întorsese încă.

— Phyllis!

Dar nici Phyllis nu-i răspunse.

Merse până în capătul coridorului, deschise uşa cu glasvand care dădea în verandă. Dincolo se întindea grădina şi o văzu pe Phyllis stând pe un pled aşternut pe iarbă, alături de Anna şi de Morag. Lângă ele zăceau împrăştiate câteva jucării, mingea de cauciuc pe care o cumpărase Judith şi un serviciu de ceai pentru păpuşi, făcut din cositor şi scos la iveală când Biddy curăţase mansarda.

Traversă veranda şi păşi pe pajişte. Auzindu-i paşii, Morag se săltă pe picioare şi începu să schelălăie fără rost, iar Phyllis se uită în jur ca să vadă cine sau ce o făcuse să latre.

— Judith! Nu te aşteptam atât de curând. Nu te-ai mai dus să înoţi?

— Nu. Ajungând în dreptul lui Phyllis, se prăbuşi pe pled. Simţi tartanul ecosez din lână încălzit de razele soarelui, la fel de reconfortant ca un pulover gros, îmbrăcat într-o zi friguroasă.

— De ce nu? E aşa de...

— Phyllis, trebuie să te rog ceva.

Phyllis se încruntă când desluşi tonul grav al lui Judith.

— Totu-i în ordine?

— Dacă plec... dacă trebuie să plec, vrei să rămâi aici şi să ai grijă de mătuşa Biddy?

— Ce tot vorbeşti?

— Adevărul e că n-am discutat cu ea, dar cred că va dori să stea aici, la Casa Dower, cu tine. Vreau să zic că nu i-ar prii să se întoarcă în Devon. Dar bagă de seamă, nu trebuie s-o părăseşti. E musai să nu rămână singură. Altminteri, se simte stingheră, însingurată, se gândeşte la Ned şi se pune pe băut whisky ca să se binedispună şi să uite de toate. Asta înseamnă că îşi bea minţile până se face criţă. S-a mai întâmplat şi înainte, când am lăsat-o de una singură în Devon, cum mi-a spus doamna Dagg. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am adus-o cu mine în Cornwall. Trebuie să afli toate astea acum, fiindcă Biddy nu-i aici. Asta rămâne între noi două, dar n-ai s-o părăseşti niciodată, nu-i aşa, Phyllis?

În chip cât se poate de firesc, lui Phyllis întreaga problemă îi apărea învăluită de mister.

— Dar, Judith, ce te-a apucat? Ce se întâmplă?

— Ştiai că am să plec. Într-o-bună zi. Să mă înrolez. Nu pot sta aici la infinit.

— Da, însă...

— M-am decis să plec mâine la Plymouth. La Devonport. O să prind un tren. O să intru în Serviciul Regal al Marinei pentru Femei de acolo. Desigur, voi veni din nou acasă. Probabil nu voi primi ordinul de chemare decât peste cel puţin două săptămâni. Şi-apoi, o să plec pentru mult timp. Dar n-o vei părăsi niciodată pe Biddy, nu-i aşa, Phyllis? Promite-mi. Dacă tu şi Anna trebuie să mergeţi undeva, poate aranjezi cu cineva să vină să locuiască aici, să-i ţină companie...

Phyllis realiză că Judith se montase la culme, ajungând treptat la vechile ei stări de nelinişte. Şi de ce? Era aşa de tensionată şi de insistentă, trăncănind vrute şi nevrute, aproape fără sens. Deopotrivă nedumerită şi preocupată, Phyllis puse mâna pe umărul lui Judith şi îşi aminti de vremurile când încerca să o calmeze în copilărie, ca pe o mânzişoară năbădăioasă.

— Acum... Vorbea dinadins încet şi cumpătat. Nu te mai necăji aşa rău. Sigur că n-am s-o părăsesc. De ce aş face asta? O cunoaştem bine amândouă pe doamna Somerville. Ştiu că îi place un pahar cu băutură în fiecare seară.

— Dar nu-i vorba doar de o băuturică, aproape ţipă Judith. Nu pricepi deloc...

— Ba da. Şi mi-am dat cuvântul. Hai, potoleşte-te odată!

Asta îşi făcu efectul. Neaşteptata izbucnire de supărare a lui Judith se domoli. Ea îşi muşcă buzele şi nu mai scoase o vorbă.

— Aşa-i mai bine, grăi Phyllis împăciuitoare. Acum,

haide să vorbim în tihnă. Despre tine. Ştiu că te gândeşti de luni de zile să intri în serviciul militar activ. Dar de ce aşa, dintr-o dată? Brusc şi pe nepusă masă. Să pleci chiar mâine la Devonport. Când te-ai hotărât? Ce te-a împins la asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu mi s-a năzărit.

— Ceva s-a întâmplat?

— Da.

— Chiar azi?

— Da.

— Atunci spune-i lui Phyllis.

Şi glasul îi suna la fel ca odinioară, în zilele petrecute la Riverview, când Judith zăbovea în bucătărie, amărându-se din pricină că nu fusese invitată la vreo serbare a aniversării cuiva sau altundeva şi neliniştindu-se în privinţa rezultatelor şcolare.

"Spune-i lui Phyllis". Răsuflă adânc şi zise:

— Edward Carey-Lewis a fost ucis. Avionul lui de vânătoare s-a prăbuşit la Dower.

— Oh, Dumnezeule!

— Tocmai am aflat de la Jeremy. De-aia n-am mai înotat. M-am întors acasă. Nu mai voiam decât să fiu în căminul meu. Doream atât de tare să fiu lângă tine! Deodată, chipul i se boţi asemeni unui copil gata-gata să izbucnească în plâns şi Phyllis o cuprinse în braţe, o sărută pe creştet şi o legănă încoace şi încolo de parcă şi-ar fi adormit pruncul.

— Nu cred că voi suporta asta, Phyllis. Nu vreau să fi murit. Îl ştiam mereu undeva şi nu pot răbda gândul că nu va mai fi nicăieri. Acum nu mai este niciunde. N-a mai rămas nimic din fiinţa lui...

— Sss!... Sss!...

Încă legănând-o pe Judith în braţe, dintr-o dată

Phyllis se dumiri. Totul îi era limpede ca cristalul. Edward Carey-Lewis fusese cel hărăzit pentru Judith. Nu Jeremy Wells. În ciuda certitudinii şi a marilor sale speranţe, Phyllis nimerise alăturea cu drumul. De fapt, tânărul Carey-Lewis era cel căruia Judith îi dăruise inima şi acum el murise.

— Sssst!... Linişteşte-te!

— Oh, Phyllis...

— Hai, plângi.

Viaţa e atât de crudă, gândi Phyllis, iar războiul şi mai necruţător. Dar ce rost are să fii brav şi să-ţi înăbuşi sentimentele. Mai bine să te laşi pradă emoţiilor, să urmezi vâltoarea apelor. Să laşi natura tămăduitoare să reintre pe făgaşul ei firesc, "măturând" totul în cale într-un şuvoi nestăvilit de lacrimi.

*

Trecură trei zile înainte ca Judith să revină la Nancherrow. Întâi august şi turna cu găleata; o ploaie torenţială, înviorătoare, cădea răpăind peste grădinile şi câmpurile recunoscătoare şi împrospăta aerul. Pârâul umflat în matcă şopotea pe sub podeţ, înecând florile-broşteşti care creşteau pe malurile înverzite. Se vedeau băltoace pe drumuri şi stropii mari pogorau în rafale deasupra ramurilor.

Judith mergea cu bicicleta prin ploaie, purtând o haină neagră de pânză gudronată, dar având capul descoperit. Din sat, îşi împinse bicicleta pe povârnişul dealului şi apoi sui din nou în şa chiar în dreptul porţilor de la Nancherrow şi pedală înainte, pe sub tunelul şerpuitor, apos, ţesut de crengile pomilor deasupra drumului de acces. Totul sclipea şi mustea de

apă, iar corolele hortensiilor atârnau până la pământ, grele de picături.

Ajungând la conac, Judith îşi propti bicicleta lângă intrarea principală şi trecu pragul. Acolo se opri, atenţia fiindu-i distrasă de vechiul landou, strâns în curele şi clasic ca un Rols-Royce. Fusese lăsat în vestibul până când ploaia avea să înceteze şi Clementina putea fi scoasă la aer curat, în grădină. Judith îşi descheie haina gudronată, o puse pe un scaun cioplit în lemn, de unde picurii prinseră a cădea încet pe lespezile de piatră. Se duse să iscodească apoi căruciorul de copil, desfătându-se cu privelişte încântătoare pe care i-o oferea Clementina: dormind adânc, cu obrajii bucălaţi, de culoarea piersicii pârguite, cu perişorul negru mătăsos zbârlit pe perna din batist, împodobită cu horbote. Fetiţa fusese înfăşurată într-un şal fin Shetland, dar, într-un fel oarecare, reuşise să-şi sloboade un braţ şi mânuţa ei ca o stea de mare, încleştată cu palma în sus, încreţită la încheietură de cute mărunte şi dese, stătea întinsă ca o ofrandă peste păturica roz. Somnul tihnit îi dădea o anume senzaţie de eternitate, dincolo de vremelnicia timpurilor, nepăsătoare la orice lucru cumplit care se întâmplase sau probabil era pe cale de a se petrece. Mângâie mânuţa Clementinei şi văzu degeţelele grăsulii şi desăvârşite, simţi mireasma dulce a trupuşorului plăpând, într-un amestec de curăţenie, lână şi pudră de talc Johnson. Îi trecu prin minte că tocmai asta însemna inocenţa. Simplul fapt de a o privi era cel mai alintător şi mai liniştitor lucru pe care-l făcuse de zile în şir.

După scurtă vreme, o lăsă pe Clementina să doarmă în pace şi îşi continuă drumul prin coridorul îngust. Casa era cufundată în linişte, dar se vedeau flori pe

măsuţa rotundă aşezată lângă rampa scării şi obişnuitul teanc de scrisori timbrate, aşteptând ca cineva să le expedieze prin poştă. Se opri o clipă şi apoi, când nu apăru nimeni, porni de-a lungul culoarului ce ducea spre uşa de la salonaş. Aceasta era larg deschisă şi de-a curmezişul odăii, în dreptul bovindoului, o zări pe Diana stând la birou. Biroul care fusese mutat aici, deşi de regulă îşi avea locul în camera de zi, acum închisă pe durata războiului.

Masa de lucru era înţesată de articolele personale de corespondenţă, dar Diana lăsase condeiul din mână şi pur şi simplu nu făcea nimic altceva decât să se uite atentă, pe fereastra boltită, la ploaia torenţială.

Judith îi rosti numele. Diana se întoarse şi preţ de un moment ochii ei minunaţi priviră în gol, inexpresivi, apoi se luminară de îndată ce o recunoscu.

— Judith! Îşi întinse braţele. Scumpa mea, ai venit!

Judith trecu pragul, închise uşa, străbătu repede încăperea şi se aplecă s-o îmbrăţişeze pe Diana şi s-o sărute.

— Mă bucur să te văd. Arăta slăbită, palidă şi insuportabil de istovită, dar era elegantă şi gătită ca totdeauna, purtând o fustă plisată din in şi o bluză azurie de mătase, la care îşi asortase un cardigan din caşmir aruncat pe umeri. De asemenea, nu-i lipseau şiragul de perle, cerceii, rujul de buze, fardul de ochi, parfumul, într-un cuvânt toate dichisurile. Şi inima lui Judith se umplu de admiraţie şi recunoştinţă deopotrivă, fiindcă dacă ar fi găsit-o pe Diana ciufulită, într-o ţinută neîngrijită, prost îmbrăcată, atunci totul i s-ar fi părut înspăimântător şi deznădăjduit, fără speranţă de mai bine, întocmai ca sfârşitul lumii. Totodată, înţelegea că felul în care arăta Diana nu reprezenta altceva decât

armura ei proprie şi că timpul şi energia cheltuite pentru a se înfrumuseţa reprezentau contribuţia ei personală de curaj. Fusese dintotdeauna o făptură încântătoare, de contemplat îndelung şi cu admiraţie. De dragul propriei familii, din consideraţie pentru soţii Nettlebed şi pentru Mary, se păstra la fel; îşi menţinea standardele de viaţă, salva aparenţele.

— Credeam că n-ai să mai vii niciodată.

— Oh, Diana, îmi pare nespus de rău.

— Draga mea, nu trebuie să spui asemenea lucruri, căci altminteri mă pierd cu firea. Pur şi simplu, e neapărată nevoie să-mi vorbeşti ca de obicei. Ce zi nesuferită! Ai venit cu bicicleta? Probabil ploaia te-a udat până la piele. Ia loc o clipă şi hai să tăifăsuim.

— Nu te deranjez?

— Ba da, dar vreau să fiu întreruptă din lucru. Formularea scrisorilor n-a fost nicicând punctul meu forte, dar mi-au scris atâţia oameni încât trebuie să le răspund tuturor. E aşa de ciudat! Am trimis totdeauna altora scrisori de condoleanţe, fiindcă aşa se obişnuieşte. Bunele maniere! N-am realizat însă niciodată cât de mult înseamnă. Citesc şi recitesc de la un cap la altul chiar şi cele mai banale răvaşe şi mi se umple inima de mândrie şi mulţumire. Şi ştii, partea extraordinară e că în toate se spune ceva deosebit despre Edward, de parcă puzderia de oameni au scris despre o sumedenie de Edwarzi. Unii pomenesc cât de binevoitor era, sau îşi amintesc de un anume incident amuzant, de o anumită perioadă când el era îndeosebi prevenitor sau meditativ, ori nostim, ori pur şi simplu grozav de atrăgător. Şi Edgar a primit o scrisoare înduioşătoare de la comandantul lui Edward. Bietul om, închipuie-ţi că trebuie să scrie tuturor părinţilor îndureraţi, străduindu-se să găsească cuvintele potrivite.

— Ce a spus despre Edward?

— Cât de bine s-a comportat în Franţa şi apoi în Kent. Şi cum nu şi-a pierdut niciodată curajul, nici simţul umorului şi ce îndrăgit şi respectat era de restul echipajului. Menţiona că spre sfârşit Edward se simţea foarte obosit, pilotase în atâtea misiuni de luptă fără să-şi arate însă niciodată osteneala sau descurajarea.

— Pesemne colonelul preţuieşte toate astea foarte mult.

— Desigur. Păstrează scrisoarea în portmoneu. Cred că va rămâne acolo până-n ziua în care va muri şi el.

— Cum se simte?

— Distrus, pierdut. La fel ca noi toţi, deşi îşi dă silinţa să nu se exteriorizeze. Ăsta-i alt lucru bizar. Cu toţii, Athena şi Edgar, chiar şi micuţa Loveday par să fi găsit puternice resurse sufleteşti pe care nu le-am bănuit nicicând. Sigur, Athena e ocupată cu bebeluşul ei. O splendoare de copil şi atât de bun! Iar Loveday pleacă din ce în ce mai devreme în fiecare dimineaţă să muncească la ferma Lidgey. Dintr-un anume motiv straniu, socot că şi-a aflat mângâierea lângă doamna Mudge. Şi presupun că, brav fiind, ajungi de dragul altor oameni să înfrunţi fără teneri orice greutate. Mă tot gândesc la Biddy, de când a fost omorât Ned. Cât de cumplit trebuie să-i fie neavând alţi copii care s-o ajute să nu cadă pradă descurajării! Cât de singură s-a simţit! Chiar cu tine acolo. Însă, indiscutabil, tu i-ai salvat viaţa.

— Biddy îţi trimite un mesaj prin mine. Dacă te simţi în stare, vine să te vadă. Dar, deocamdată, nu vrea să te stinghereascâ.

— Spune-i că poate să vină în orice zi. Mi-ar plăcea să stăm la taclale. Crezi oare că Ned şi Edward sunt

undeva pe aiurea, prin alte tărâmuri, petrecând de minune şi împrietenindu-se?

— Nu ştiu, Diana.

— Ce gând prostesc! Tocmai mi-a trecut prin minte. Îşi întoarse capul şi se uită din nou pe fereastră. Când ai venit, încercam să-mi reamintesc nişte versuri care se recită mereu de Ziua Armistiţiului[1]. Dar sunt aşa de neajutorată când e vorba să ştiu pe de rost unele poezii. Diana tăcu, apoi îi surâse lui Judith. Ceva despre tinereţea veşnică, fără bătrâneţe.

Judith ghici imediat la ce se referea Diana, dar cuvintele şi asociaţiile lor erau atât de emoţionante, încât nu era sigură dacă putea să le rostească tare fără să cadă în sentimentalism.

— Binyon, spuse ea pe nerăsuflate. Diana se încruntă. Laurence Binyon. El, poet laureat al Curţii la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, a scris versurile.

— Cum sună?

— "Nemuritori sunt ca eroi
Căci anii nu-i pot gârbovi
Şi-n crugul vremii celei noi
De-a pururi tineri ei vor fi..."

Judith se întrerupse gâtuită de emoţie şi simţind că nu mai era în stare să recite şi ultimele două versuri.

Dar dacă Diana observase acest lucru, nu se trădă prin cel mai mic gest.

— Cuvintele astea sugerează totul, nu-i aşa? Cât de inspirat din partea domnului Binyon să aleagă acel mic grăunte de consolare dintr-un munte al disperării şi

---

[1] Ziua Armistiţiului – 11 noiembrie 1918, aniversarea armistiţiului care a pus capăt primului război mondial.

apoi să compună un poem. Ochii li se întâlniră de-a curmezişul spaţiului care le despărţea. Diana continuă cu blândeţe:

— Îl iubeai pe Edward, nu-i aşa? Nu fi supărată că ştiu. Am presimţit dintotdeauna, am văzut cum s-a întâmplat încet-încet. Din păcate, era atât de tânăr. Tânăr ca vârstă şi tânăr la suflet. Aproape iresponsabil. Mi-era puţin teamă pentru tine, dar nu puteam face nimic. Nu trebuie să-l jeleşti, Judith.

— Vrei să spui că n-am dreptul?

— Nu, nu mă refer nicidecum la asta. De fapt, înseamnă că de-abia ai nouăsprezece ani şi nu trebuie să-ţi iroseşti tinereţea plângând după ceea ce ar fi putut să fie. Dumnezeule! Asta-i bună! Deodată, Diana izbucni în râs. Sună ca o replică din piesa aia groaznică scrisă de Barrie, "Dragă Brutus" Tommy Mortimer m-a dus s-o văd la Londra şi tot publicul se smiorcăia, cu excepţia mea şi a lui Tommy, plictisiţi la culme.

— Nu, o asigură Judith, n-am de gând să-mi irosesc tinereţea. Cel puţin aşa cred. Dar intenţionez să plec. Vă părăsesc pe toţi. Marţi m-am dus la Devonport şi m-am înrolat în W.R.N.S. Mai devreme sau mai târziu, voi primi ordinul de chemare şi apoi voi purcede la drum.

— Of, draga mea!

— Ştiam că trebuie să plec odată şi odată, că am tărăgănat lucrurile. Acum mi se pare că a sosit vremea. În plus, am făcut tot ce-am putut. Biddy, Phyllis şi Anna sunt bine, statornicite în Casa Dower, şi-mi închipui că acolo vor rămâne cât voi lipsi eu. Poate, din când în când, le vei supraveghea, ca să te încredinţezi că sunt cât se poate de bine.

— Sigur că da... Oricum, mă voi vedea cu Biddy la Crucea Roşie. Ce urmează să faci la W.R.N.S.? Ceva fascinant, ca de pildă personal de serviciu pe o navă?

Deunăzi am văzut o fotografie în ziar. Fete drăguţe în poturi[1]. Arătau exact ca şi cum ar fi venit direct de la serbările din. Cowes[2].

— Nu, nici vorbă de personal de serviciu pe o navă.

— Păcat.

— Probabil dactilografie şi stenografie. În marină, asta se cheamă să fii secretară.

— Nu pare prea palpitant.

— Oricum, e o slujbă.

Diana cumpăni o clipă, apoi oftă adânc.

— Nu suport gândul că pleci, dar presupun că trebuie. Nu m-a răbdat inima nici să-mi iau rămas bun de la Jeremy, când ne-a părăsit. Nu pot să-ţi spun în cuvinte ce sprijin a fost pentru noi să-l ştim aici, chiar dacă n-a stat decât două zile. Şi-apoi, a trebuit să plece. Bănuiesc că s-a îmbarcat pe o altă navă militară.

— A trecut în drum şi pe la Casa Dower că să-şi ia la revedere. El mi-a zis să vin să te văd.

— Cred într-adevăr că-i cel mai atent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Apropo, mi-am amintit ceva! Se întoarse spre birou, deschise un sertar şi cotrobăi înăuntru. Am o cheie pe aici, pe undeva. Dacă ai de gând să ne părăseşti, nu-ţi strică cheiţa asta.

— O cheie?

— Întocmai. De la casa mea din Cadogan Mews. Când a izbucnit războiul, mi-am făcut o duzină de duplicate. Rupert are una şi bineînţeles Athena. Şi Gus. Şi Jeremy. Şi Edward. Edward avea una... Oh, iat-o în sfârşit. Să-i legi un şnur, ca să n-o pierzi. O azvârli în sus şi Judith o prinse din zbor. O cheie yale din alamă. O ţinu strâns în palmă.

---

[1] Poturi – pantaloni largi, împodobiţi pe margini cu găitane.

[2] Cowes – oraş situat în insula Wight, din sudul Angliei.

— Dar de ce mi-o dai?

— Oh, scumpa mea, nu se ştie niciodată. Pe timp de război, toată lumea trece încoace şi încolo prin Londra, iar hotelurile sunt mereu ticsite până la refuz – oricum, îngrozitor de scumpe – şi ai putea găsi acolo un adăpost călduţ sau un locşor unde să pui capul pentru o noapte. Asta doar dacă nu va fi bombardată ori nu se va întâmpla altă catastrofă. Acum nu mai am motive să merg la Londra şi chiar dacă o voi face iar unul dintre voi se va nimeri să se aciueze acolo, foarte bine. E destul loc.

— Cred că-i o idee minunată. Cât de drăguţă şi generoasă eşti!

— Nu-s nici una, nici alta. Poate că împărţindu-mi căsuţa cu voi e cel mai neînsemnat gest pe care-l pot face. Rămâi să iei prânzul cu noi? Te rog. Avem din belşug plăcintă cu carne de iepure.

— Mi-ar plăcea nespus, dar trebuie să mă-ntorc acasă.

— Loveday e la Lidgey, însă Athena o să ne ţină companie...

— Nu, mulţumesc. Cred că altă dată. Voiam doar să te văd şi-atât. Diana înţelese bine.

— E-n regulă. Îi zâmbi. O să le spun. Atunci, rămâne pe altă dată.

*

În fiecare dimineaţă, Edgar Carey-Lewis socotea de datoria lui să strângă corespondenţa de pe măsuţa din vestibul – pusă acolo chiar de poştaş – şi se retrăgea în biroul său tihnit, pentru a cerceta minuţios scrisorile înainte de a i le înmâna Dianei pe cele ce-i erau adresate. Se scurseseră zece zile de la moartea lui Edward şi răvaşe şi bileţele continuau încă să sosească

de la tineri şi vârstnici, de la străini şi prieteni, de la oameni de condiţie socială diferită şi colonelul le citea pe fiecare cu atenţie şi grijă, triindu-le pe cele bine intenţionate, dar redactate fără tact şi stângaci, temător că acestea ar putea-o tulbura şi indispune pe soţia lui. El însuşi răspundea la aceste scrisori şi apoi le distrugea. Pe celelalte le aşeza pe birou, pentru ca Diana să le citească atent şi să se ocupe de ele în timpul ei liber.

În această dimineaţă, descoperi teancul obişnuit; de asemenea, un plic voluminos, galben-deschis, din hârtie groasă, cu adresa scrisă în litere gotice vechi, cursive. Scrierea graţioasă îi atrase privirea, cercetă plicul minuţios şi văzu ştampila poştei din Aberdeen.

Luă cu sine mănunchiul de corespondenţă în camera de lucru, închise uşa, se aşeză la birou şi deschise plicul greu cu coupe-papier[1]-ul din argint.

Scoase scrisoarea, o foaie mare de bloc-notes, împăturită în două şi prinsă cu clame. O despături, se uită la semnătură, văzu aşternut numele "Gus" şi fu sincer impresionat că un alt prieten de la Cambridge al lui Edward nu-şi cruţase osteneala să le scrie.

Statul Major
Regimentul Scoţian Gordon
Aberdeen
5 august 1940

"Stimate domnule colonel
Carey-Lewis,

De-abia ieri am aflat despre Edward, de aceea nu v-am scris mai înainte. Vă rog să mă iertaţi şi să mă înţelegeţi.

[1] Coupe-papier (lb.fr.) – cuţit de tăiat hârtia.

Mi-am petrecut zece ani din viaţă în internate, mai întâi în Scoţia şi apoi la Rugby[1] şi niciodată în tot acest răstimp n-am reuşit să-mi fac un prieten apropiat, o persoană de care să fiu strâns legat printr-o afecţiune deosebită, cu care să mă simt pe deplin în largul meu şi a cărui companie să mă stimuleze şi să mă binedispună. Până când am ajuns la Cambridge, hotărâsem deja că trebuia să fie ceva din firea şi înfăţişarea mea - pasămite acea îngrozitoare reticenţă tipic scoţiană - care mă împiedica să înjghèbez o relaţie. Dar, apoi, l-am întâlnit pe Edward şi dintr-o dată totul în viaţa mea şi-a schimbat culoarea. Farmecul lui era amăgitor... Trebuie să recunosc că la început am fost deosebit de circumspect... Dar, îndată ce am ajuns să-l cunosc bine, toate reţinerile mele s-au risipit, fiindcă sub acel farmec înşelător se ascundea un bărbat cu tărie de caracter, care ştie precis cine este, ce doreşte şi încotro se îndreaptă.

Din acele luni când ne-am împrietenit, păstrez cu sfinţenie o grămadă de amintiri frumoase. Camaraderia lui, bunătatea şi vocaţia nemărginită pentru prietenie; râsul şi simţul umorului, generozitatea spiritului său. Zilele petrecute la Nancherrow, chiar înainte de izbucnirea războiului, bunăvoinţa pe care cu toţii aţi arătat-o faţă de un străin, toate acestea sunt parte integrantă a acelor amintiri. Nimic nu poate distruge asemenea aduceri-aminte fericite, adânc crestate în

[1] Rugby - oraş situat în estul comitatului Warwickshire din centrul Angliei.

memorie, şi nu pot fi decât recunoscător că mi-a fost dat norocul să-l cunosc pe Edward şi să mă număr printre prietenii lui.

Răsfoind albumul meu cu schiţe de la Cambridge, am nimerit peste acest desen pe care i l-am făcut. Vară, un meci de crichet la colegiu şi Edward care fusese înduplecat de prieteni să completeze rândurile echipei şi să intre în joc. Fără prea mare entuziasm, aş putea adăugal l-am schiţat portretul pe când stătea lângă pavilion, echipat din creştet până-n tălpi, aşteptând să joace. Dacă nu vă place desenul, nu mă voi simţi câtuşi de puţin jignit în cazul că-l veţi arunca la coşul de hârtii, dar m-am gândit că v-ar plăcea să-l aveţi.

Divizia Scoţiei şi-a regrupat deja forţele, iar eu sunt pus la dispoziţia Batalionului al doilea, Regimentul scoţian, care va porni curând peste mare. Dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă mai scriu şi să ţinem astfel legătura.

Cele mai sincere urări de bine dumneavoastră şi doamnei Carey-Lewis. De asemenea, Athenei şi lui Loveday.

Cu stimă,
Al dumneavoastră,
Gus".

*

Edgar citi scrisoarea din scoarţă-n scoarţă de două ori, apoi o aşeză deoparte şi luă schiţa pliată. Cu oarecare greutate (dintr-un motiv anume, degetele îi tremurau), desprinse clamele şi despături cartonul.

Înăuntru era o foaie de hârtie groasă pentru desen, muchia de sus aspră şi zgrunţuroasă acolo unde fusese ruptă din blocul de schiţe al lui Gus.

Fiul său! Creionat la repezeală, mai târziu crochiul fusese colorat în acuarelă. (Purtând marca artistică a lui Gus). Edward; surprins într-o clipă, imortalizat pe hârtie, Edward, echipat pentru crichet, în pulover alb şi pantaloni din flanel, cu o eşarfă dungată din mătase strălucitoare, prinsă în talie. Mânecile puloverului suflecate, antebraţe muşchiuloase, strângând în palmă o minge de crichet din piele. Cu faţa pe jumătate întoarsă, pârlită de soare şi zâmbitoare, cu acea şuviţă îndărătnică de păr, de culoarea spicului de grâu, căzându-i pe frunte. Într-o clipă, avea să ridice mâna şi să-şi dea şuviţa la o parte.

Edward!

Deodată, Edgar se pomeni că nu mai poate vedea limpede, fiindcă ochii i se împăienjeniseră de lacrimi. Luat prin surprindere, dezarmat, plângea. Se scotoci prin buzunare, îşi scoase o batistă mare cu picăţele albastre, îşi şterse lacrimile şi-şi suflă tare nasul. Era în regulă. Nu conta. Era singur. Nici un suflet nu fusese martor la acest moment de mâhnire agonizantă.

Stătu acolo nemişcat mult timp, ţinând în mâini desenul care-l înfăţişa pe fiul lui. Apoi, cu grijă, îl puse la loc în mapa din carton, îl prinse în clame şi-l băgă într-un sertar. Cândva, i-l va arăta şi Dianei. Mai târziu, îl va înrăma şi-l va aşeza pe birou. Mai târziu. Când se va simţi destul de puternic ca să se uite la această imagine. Şi să reziste dureroasei evocări.

1942

Cartierul General W.R.N.S.
North End
Portsmouth
Vineri, 23 ianuarie

"Dragă mămico şi tăticule,

N-am mai primit veşti de la voi de când mi-a parvenit ultima voastră scrisoare, imediat după Anul Nou. Şi mi-e tare teamă că nu puteţi să-mi scrieţi sau pesemne este ceva în neregulă cu expedierea prin poştă, ori nu mai există destule vase poştale ori avioane etc. Oricum, am de gând să trimit aceste rânduri la adresa de pe Orchard Road, în speranţa că sunteţi încă acolo sau că vreun cunoscut vi le va remite. Citesc ziarele şi ascult ştirile readiodifuzate în fiecare zi şi sunt foarte neliniştită, fiindcă pe zi ce trece japonezii par să înainteze tot mai mult în zonă, spre Filipine şi Manila, Rangoon şi Hong-Kong. Apoi, navele "Prince of Wales" şi "Repulse" au fost scufundate, iar acum oraşul Kuala Lumpur a căzut în mâinile cotropitorilor. Prea aproape de voi. Ce se întâmplă? De ce nu-i nimeni în stare să-i oprească? Am

încercat să-l sun pe unchiul Bob la Scapa Flow, dar, bineînţeles, n-am putut să obţin legătura telefonică. Chiar dacă aş fi reuşit, bănuiesc că nu mi s-ar fi îngăduit să vorbesc cu el.

Aşa că atunci i-am telefonat lui Loveday să aflu dacă primise în ultima vreme veşti de la Gus. (Gus Callender, care este cu regimentul scoţian în Singapore. Cu câtva timp în urmă, mi-aţi scris că l-aţi întâlnit la o petrecere la cazarma Selarig şi că a venit la voi şi s-a prezentat. Vă amintiţi?). Ei bine, Gus şi Loveday corespondau întruna şi mă gândeam că aş putea căpăta ceva noutăţi, dar nici ea n-a mai primit vreo scrisoare în vremea din urmă. Loveday crede că Gus şi-a schimbat locul de încartiruire sau face manevre pe undeva.

Deci, n-am avut norocul să aflu nimic.

Azi dimineaţă, m-am dus în biroul căpitanului de rangul trei Crombie (e şeful meu, ofiţerul responsabil cu instrucţia militară) să iau nişte scrisori semnate. El tocmai citea ziarul, ceea ce sunt sigură că n-ar fi trebuit să facă în acel moment şi m-a întrebat: "Familia ta este în Singapore, nu-i aşa?" O situaţie cam neprevăzută, fiindcă, de obicei, nu este un om foarte prietenos. Nu ştiu cum de-a aflat, bănuiesc că i-a spus căpitanul de rangul întâi. Oricum, i-am mărturisit cât de îngrijorată sunt. Iar domnul Crombie mi-a spus că, în momentul de faţă, lucrurile nu prevestesc nimic bun aproape nicăieri (ne merge destul de prost peste tot, chiar şi în nordul Africii). Pe urmă m-a asigurat că insula Singapore este invincibilă, nu numai datorită poziţiei de fortăreaţă, ci şi pentru că va fi serios

apărată. Sper că are dreptate, dar nu-mi place să-mi imaginez nici un soi de asediu. Te implor, mămico, dacă vi se oferă şansa de a fi evacuaţi undeva în siguranţă, plecaţi fără întârziere. Vă puteţi reîntoarce atunci când trece pericolul.

Acum, că mi-am descărcat inima, vă voi spune câte ceva despre mine. Vremea este cumplit de rece şi Cartierul General W.R.N.S. seamănă cu un frigider. Azi dimineaţă, am găsit apa îngheţată în pahar. Când ne-am trezit, dealul Portsdown nu mai era verde, ci acoperit cu o pojghiţă de zăpadă... Deja s-a topit. Sunt totdeauna bucuroasă să ajung la serviciu, fiindcă măcar baracamentul unde avem biroul este călduros. Mâine, voi merge la Londra pentru o noapte, întrucât am obţinut o scurtă permisie în weekend. (Nu vă îngrijoraţi, raidurile aviaţiei inamice au încetat pe moment.) Voi sta în căsuţa de pe Cadogan Mews, care a rămas neclintită şi n-a fost bombardată. Vine şi Heather Warren la Londra, din locul acela ultrasecret, oricare ar fi. Nu am mai văzut-o de la începutul războiului, fiindcă, până să mă mut la Casa Dower, Heather începuse deja serviciul şi plecase din Porthkerris. Am încercat să aranjăm de două sau trei ori o întâlnire, dar se pare că ei i se dau zile libere printre picături, niciodată în weekend-uri, singura perioadă din săptămână când pot eu să lipsesc. Însă, în cele din urmă, am fixat o întâlnire şi de-abia aştept s-o revăd pe Heather. V-am spus deja, nu-i aşa, că Charlie Langyon este prizonier de război în Germania. Nu-i o situaţie de invidiat, totuşi preferabilă alternativei.

În orice caz, ne întâlnim în faţă la "Swan &

Edgar", apoi mergem să luăm prânzul în oraş şi poate la un concert. Mi-ar plăcea să-mi cumpăr ceea ce Athena numeşte "un strai cumsecade", dar acum port uniformă, deci nu mai primesc cartelă de îmbrăcăminte şi trebuie să mă milogesc pe lângă Phyllis sau Biddy.

Din când în când, îmi parvine câte o scrisoare de la Nancherrow. De curând, Athena mi-a aşternut câteva rânduri pe hârtie, fiindcă dorea să-mi trimită şi o fotografie a Clementinei, care acum are optsprezece luni şi a început să meargă. Trebuie să recunosc, fetiţa e o bomboană. Soţul Athenei, Rupert, se află în nordul Africii, cu o divizie de blindate. Nu mai e la cavalerie, ci într-o unitate de motorizate. Athena a primit o scrisoare de la el, conţinând şi următoarea glumă: un ofiţer britanic a plecat în deşert într-o acţiune secretă de patrulare, singur-singurel, călărind pe o cămilă. După câteva zile, la statul major s-a recepţionat o depeşă în care se spunea: "Mă reîntorc de îndată. Stop. Rommel capturat" şi cu toţii au sărbătorit evenimentul şi au sărit în sus de bucurie. Dar ceea ce ofiţerul intenţionase să spună era: "Mă reîntorc de îndată. Stop. Cămila, chinuită de surpătură."[1]

Nu-i prea amuzantă, însă m-am gândit că-l va face pe tata să râdă.

Vă rog, scrieţi-mi cât de repede puteţi, înlăturaţi-mi temerile ce mă frământă.

Cu multă dragoste,
Judith"

---

[1] Surpătură – hernie, aici într-un joc de cuvinte şi de rime intraductibil.

*

Cartierul general W.R.N.S., unde sălăşluise Judith în ultimele optsprezece luni, era un bloc de locuinţe rechiziţionat şi situat în cvartalul North End din Portsmouth, imobil construit în grabă pentru speculă în 1930 şi lipsit de rezistenţă. Se înălţa la răspântia dintre drumul principal şi o străduţă mohorâtă, suburbană, iar în ce priveşte hidoşenia, disconfortul şi alte inconveniente care-l caracterizau, ar fi fost foarte greu de întrecut. Zidit din cărămidă roşie, într-un stil modern, avea acoperişul plat, cornişe curbate şi rame metalice la ferestre. Nici grădini, nici balcoane nu îmblânzeau faţada aspră, fără suflet, iar în spate se întindea o curte pavată cu ciment, unde odinioară nefericiţii chiriaşi îşi atârnau rufele la uscat, dar pe care Marina militară o transformase într-un parc cu rastele şi aplecători pentru vehiculele şi bicicletele membrelor W.R.N.S.

Înaltă de trei caturi, clădirea se compunea din douăsprezece apartamente, toate identice. Accesul spre acestea se făcea pe o scară din piatră, întrucât nu existau lifturi. Apartamentele erau foarte mici: un salonaş, două dormitoare, bucătărie şi baie. Nu aveau încălzire centrală, nici şemineuri sau vetre. Doar salonaşul şi holul îngust dispuneau de radiatoare electrice montate în perete, dar chiar şi acestea nu funcţionau din motive de economisire a combustibilului. În timpul iernii, frigul era atât de năprasnic, încât pătrundea până la oase, provocând o senzaţie de durere.

Zece fete ocupau fiecare apartament, dormind în paturi cazone suprapuse, exact ca într-o cabină de pe vas. Patru în salon, patru în dormitorul mai mare şi

două în cealaltă cămăruţă, care fusese evident destinată unui copil foarte mic sau poate unei rude vârstnice, la fel de măruntă şi neînsemnată. Judith şi o altă tânără, pe nume Sue Ford, împărţeau această odaie înghesuită şi strâmtă, care avea, după cum considera Judith, aproximativ aceleaşi dimensiuni ca şi cămara de la Casa Dower, dar era de trei ori mai friguroasă. Sue, o făptură înaltă şi languroasă, venită din Bath, fusese avansată şef la Serviciul de transmisiuni, ceea ce însemna că lucra în ture, cum nu se putea mai bine, de altfel, fiindcă nu era suficient loc pentru ca două persoane să se îmbrace sau să se dezbrace în acelaşi timp.

Popota W.R.N.S. se afla la subsol, în permanenţă întunecată, camuflată şi cu saci de nisip, deoarece avea destinaţie dublă, servind totodată drept sufragerie şi adăpost antiaerian. Micul dejun era la şapte, iar cina tot la şapte şi câteodată Judith socotea că dacă o să mai vadă dinainte vreo felie de carne de porc din conservă, ouă jumări sleite sau o bucată de conopidă îngălbenită dintr-un borcan de murături, o să înceapă să ţipe cât o s-o ţină gura.

Şi astfel, dintr-un motiv sau altul, simţea o uşurare neînchipuită să scape de acolo, să lase totul baltă şi să plece la Londra, fie şi pentru o singură noapte. Înfăşurată strâns în manta şi cărându-şi sacoşa pe umăr, Judith părăsi punctul de control şi apoi se avântă prin gerul dimineţii, cu intenţia să prindă un autobuz care s-o ducă la gară. (Desigur, ar fi putut merge cu bicicleta, dar asta ar fi însemnat să o lase la gară şi, poate, să n-o mai găsească la întoarcere. Iar bicicleta reprezenta o parte esenţială a existenţei şi nu risca să-i fie şterpelită.)

Totuşi, nu trebui să aştepte autobuzul, fiindcă, pe când stătea în staţie, apăru la orizont un camion al Marinei Regale, iar tânărul marinar de la volan o iscodi din priviri, trase lângă bordură şi se aplecă să deschidă portiera.

— Vrei să te iau cu maşina?

— Da, cum să nu. Se urcă în camion şi trânti portiera.

— Încotro?

— La gară. Mulţumesc, adăugă ea.

— Eşti în permisie, nu-i aşa? Viră din nou în şosea, cu un scrâşnet la cuplarea în viteză.

— Un weekend prescurtat.

— Unde-ai pornit?

— La Londra.

— Fată norocoasă, călătoreşti spre capitală. Eu sunt de loc din Hackney. Cel puţin acolo aveam căminul odinioară. Casa mamei a fost distrusă de bombardamentele aeriene. Acum locuieşte în Balham, la verişoara ei. Al naibii de frig, nu-i aşa? Vrei o ţigară?

— Mersi, nu fumez.

— Când ai tren?

— La zece şi un sfert, conform orarului.

— Dacă soseşte la timp.

*

Bineînţeles, aşa se întâmplă. Trenul veni cu întârziere, dar, la urma urmei, nu era un lucru surprinzător. Intră în gară târziu şi plecă după o îndelungă aşteptare. Judith stătu câtva timp pe peron, bătând din picioare pentru a-şi pune sângele în mişcare, şi când li se îngădui în sfârşit pasagerilor să se urce în tren, se sui sfidătoare într-un vagon de clasa întâi. Permisul ei de

călătorie era pentru clasa a treia, dar un detaşament de tineri matrozi, încărcaţi cu raniţe şi saci cu obiecte personale, se deplasau de asemenea spre Londra, iar Judith nu se simţea destul de puternică să-şi croiască drum cu coatele de-a lungul culoarelor aglomerate în căutarea unui loc, numai ca să sfârşească prin a sta pe un sac înghesuit într-un colţ, lângă una dintre toaletele rău mirositoare. Dacă cumva controlorul de bilete avea să-şi facă apariţia între staţiile Portsmouth şi Waterloo - ceea ce se întâmpla arareori - pur şi simplu va plăti diferenţa de câţiva şilingi şi va rămâne pe loc.

Trenul fiind din fericire supraîncălzit, aerul devenise aproape înăbuşitor. În compartiment, Judith îşi scoase mantaua şi chipiul, le îndesă laolaltă cu bocceaua în plasa pentru bagaje, se instală într-un colţ, lângă fereastra soioasă, acoperită cu funingine. Singurul tovarăş de drum era un comandor R.N.V.R.[1], deja cufundat în lectura ziarului şi vădit neinteresat să lege vreo conversaţie. Şi Judith îşi cumpărase un exemplar din "Daily Telegraph", dar îl ţinea în poală şi privea fix pe geamul murdar spre gară, abia înregistrând mental avariile şi pagubele provocate de bombardamente, fiindcă totul îi devenise atât de familiar, o parte a vieţii de zi cu zi. Îşi făurea planuri în gând. Să ajungă în gara Waterloo. Să ia metroul până-n Sloane Square. Să meargă pe jos până în Cadogan Mews. Să despacheteze şi, dacă avea timp, să-şi scoată uniforma şi să se schimbe în haine civile. Apoi, din nou cu metroul până-n Picadilly Circus...

---

[1] R.N.V.R. - în original "Royal Navy Volunteer Reserve" - Corpul de Voluntari ai Marinei Regale.

Tocmai atunci, simţi o iritaţie neplăcută în gâtlej, ceea ce era totdeauna începutul clasic al unei mizerabile răceli. În copilărie, nu se molipsise niciodată de asemenea boală, dar de când se înrolase în W.R.N.S. şi trăia în apropierea atâtor oameni îndurase deja trei răceli, dintre care una, agravată, se transformase în gripă, impunând o internare de cinci zile la infirmerie.

"O să te ignor", spuse ea mâncărimii din gât, alungându-şi din minte imaginea lui Sue Ford care ieşise din tura de noapte smiorcăind din nas. "Nu-ţi voi da nici o atenţie şi te vei lecui. Am o permisie de două zile şi n-am de gând să mi le stric" Avea aspirine în trusa de voiaj. Va înghiţi o pastilă când va ajunge în Cadogan Mews. Asta ar trebui s-o ajute să reziste azi, iar mâine se va îngriji mai bine de sufleţelul ei.

Auzi căpitanii din garda civică trecând pe peron, uşile grele trântindu-se, ceea ce însemna că din fericire vor porni curând la drum. Şi chiar în acel moment, ei şi comandorului R.N.V.R. li se alătură, intrând de pe culoar, o a treia persoană, un locotenent din Marina Regală, gătit în uniformă de gală şi într-o manta kaki lungă şi foarte elegantă.

— Scuzaţi-mă, locul ăsta e ocupat?

Evident nu era. Comandorul R.N.V.R. aproape că nu-i remarcă prezenţa, aşa că Judith îi răspunse:

— Nu.

— E-n regulă. Închise uşa, îşi lepădă chipiul şi mantaua, le puse în plasa pentru bagaje, se îndoi din şale pentru a-şi cerceta înfăţişarea în oglindă, îşi netezi părul cu palma şi în cele din urmă se trânti pe bancheta din faţa lui Judith.

— Pfui! Am prins trenul la ţanc.

Lui Judith i se strânse inima în piept. Îl recunos-

cuse. N-ar fi vrut să-l cunoască, dar îl ştia bine. Era Anthony Borden-Smythe. Îl întâlnise la Clubul ofiţerilor secunzi din Southsea, unde mersese împreună cu Sue Ford şi cu doi tineri sublocotenenţi. Anthony Borden-Smythe făcuse tot posibilul să li se alăture, zăbovind în preajma grupului lor într-o manieră exasperantă, amestecându-se în conversaţie şi tot oferindu-le încă un rând de băutură, cu o generozitate jenantă. Dar se dovedise gros de obraz ca un rinocer, supravieţuise tachinărilor şi chiar insultelor şi, scoşi din răbdări, Judith, Sue şi escortele lor, fuseseră siliţi să constate că le era de ajuns pentru ziua aceea şi plecaseră la taverna "The Silver Prawn" [1]

Anthony-Borden Smythe! Sue îl poreclise Anthony Boring-Smith[2] şi spusese că descindea din ilustra familie Boring şi că tatăl lui plictisise de moarte întreaga Anglie, iar bunicul său fusese un spălăcit şi un anost de notorietate.

Din păcate, şi el o recunoscu imediat.

— Hei, bună! Ei comedie, ce noroc neaşteptat!

— Bună.

— Judith Dunbar, nu-i aşa? Aşa socot şi eu. Îţi aminteşti, ne-am cunoscut la club. Grozavă petrecere! Mare ghinion că a trebuit să pleci.

— Da...

În sfârşit, trenul porni. Dar asta înrăutăţi lucrurile, fiindcă acum era prinsă în capcană.

— Mergi în oraş?

---

[1] "The Silver Prawn" - în traducere, "Crevetele argintiu"

[2] Anthony Boring-Smith - calambur întemeiat pe asemănarea cuvintelor din punctul de vedere al pronunţiei; în traducere, Anthony Plicticosul-Smith.

— Da, la Londra.

— Nemaipomenit! Şi eu. Mă duc să prânzesc cu mama. A plecat pentru câteva zile de la noi din provincie. Judith se uită la el cu silă; încercă să şi-o închipuie pe maică-sa şi hotărî că probabil semăna cu un cal. Şi Anthony se asemuia oarecum cu un cal. O mârţoagă costelivă, cu urechi imense şi o mulţime de dinţi şi cu picioare lungi şi subţiri, fusiforme. O mustaţă mică şi zbârlită îi adumbrea buza de sus. Singurul lucru atrăgător la Anthony era frumoasa lui uniformă.

— Unde ţi-e baza militară?

— Pe nava HMS Excellent, răspunse ea.

— Ah, pe lângă Whaley. Cum te împaci cu toţi artileriştii ăia băţoşi? Pariez că nu-i prea mare distracţie pe-acolo.

Judith se gândi cu afecţiune şi loialitate la taciturnul comandat-locotenent Crombie.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Sigur, şi eu am făcut exerciţii de tragere cu tunul acolo. Nu mai fusesem atât de departe în viaţa mea. Unde stai la Londra?

Judith minţi.

— Am o casă.

Sprâncenele i se arcuiră de uimire.

— Adevărat? Pe toţi sfinţii! Dar Judith eludă acest subiect, lăsându-l să-şi imagineze o clădire impunătoare, cu şase etaje, în Eaton Square. De obicei înnoptez la clubul meu, dar, de vreme ce mama e în oraş, probabil voi locui cu ea. În Pembroke Gardens.

— Ce drăguţ!

— Ţi-ai aranjat un program pentru diseară? Ţi-ar plăcea să vii cu mine la "Quags"? Îţi voi oferi o cină pe cinste. Am putea dansa. Apoi vom merge la

"Coconut Grove". Mă cunosc toţi acolo. Pot rezerva oricând o masă.

Judith îşi spuse în gând: "N-am întâlnit niciodată, n-am cunoscut vreodată un bărbat aşa de nesuferit ca tine".

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu pot.

— Un aranjament anterior, nu-i aşa?

— Mă întâlnesc cu o cunoştinţă.

Anthony Borden-Smythe rânji cu subînţeles.

— B sau F?

— Poftim?

— Bărbat sau femeie?

— O prietenă.

— Grozav! O să mai aduc un tip. Să fim două perechi. E la fel de drăguţă ca tine?

Judith şovăia, încercând să găsească răspunsul potrivit. Câteva posibile replici i se învălmăşeau în minte. "Pur şi simplu, e hidoasă" "Este nespus de frumoasă, dar, din nenorocire, are un picior de lemn" "E instructor de pregătire fizică şi este măritată cu un boxer".

Dar adevărul era cea mai bună cale.

— Este funcţionar guvernamental, foarte puternic şi influent.

Cele spuse îşi făcură efectul. Anthony Borden-Smythe arăta realmente intimidat.

— Dumnezeule! exclamă el. O tipă cu multă minte. Mi-e teamă că nu-i genul meu.

În cele din urmă, rănindu-l în amorul propriu, Judith îi dădu şi lovitura de graţie.

— Oricum, n-am fi putut veni la "Quaglino" astă-seară. Mergem la o prelegere la British Museum. Obiecte de artă din dinastia împăraţilor chinezi Ming. Fascinant!

Din celălalt ungher, din dosul ziarului, comandorul R.N.V.R. scoase o pufnitură zgomotoasă pe nări, ceea ce ar fi putut semnifica dezaprobarea sau poate amuzamentul.

— Ei, la naiba! Păi, bine, atunci rămâne pe altă dată.

Dar Judith se săturase de locotenentul impertinent ca de mere acre. Despături ziarul "Daily Telegraph" şi se refugie în dosul paginilor. Deodată, micul moment triumfal de a-l fi redus la tăcere pe Boring-Smith îi fu umbrit de recentele evenimente îngrijorătoare din Orientul Îndepărtat.

"Înaintarea japonezilor ameninţă Singapore" titra ziarul cu litere de-o şchioapă şi îi trebui curaj să se uite la hărţile schematice şi să citească mai departe.

"Timpul se scurge implacabil pentru apărătorii din Malaya, încercuiţi şi deja aflaţi la mare ananghie. Odată ce oraşul Kuala Lumpur a căzut în mâinile japonezilor şi locuitorii săi au dat bir cu fugiţii, Coloana a cincea şi diviziile nipone de avangardă exercită presiuni către sud, înspre statul Jahore, unde viitoarea bătălie va decide soarta insulei Singapore... Brigada indiană înfrântă pe râul Muar... Armata generalului-locotenent Percival forţată să se retragă spre Singapore"

Judith fu cuprinsă de temeri. Se gândi la părinţi şi la Jess, rugându-se ca ei să se afle acum altundeva, să-şi fi abandonat casa minunată de pe Orchard Road şi să fi plecat. Să fi părăsit Singapore. Să se fi dus în Sumatra sau Java. Oriunde. Undeva în deplină siguranţă. Acum, Jess avea zece ani, însă Judith şi-o imagina tot aşa cum fusese când îşi luase rămas bun: de patru ani, plângând şi agăţându-se de Golly. "Oh, Dumnezeule, invocă ea providenţa, nu îngădui să li se

întâmple ceva. Sunt ai mei, familia mea, îmi sunt atât de dragi. Veghează asupra lor. Ia-i în paza Ta!"

Trenul opri la Petersfield. Comandorul R.N.V.R. coborî în grabă şi fu întâmpinat pe peron de soţia lui. Nimeni altcineva nu intră în compartiment. Sforăind uşor, Anthony Borden-Smythe se cufundase într-un somn adânc. Pe Judith o durea gâtul din ce în ce mai tare. Împături ziarul, îl puse deoparte şi îşi plimbă privirile afară, la ziua cenuşie din miez de iarnă şi la câmpurile îngheţate din Hampshire, urând războiul pentru că năruise totul.

*

Proprietatea Dianei de la Londra, despre care pomenea mereu numind-o cuibuşorul ei, fusese transformată, chiar în pragul primului război mondial, din locuinţele a doi vizitii şi din grajdurile pentru cai aflate dedesubt. Intrarea principală se găsea în mijloc, cu garajul într-o parte şi bucătăria în cealaltă. O scară îngustă şi abruptă ducea la catul superior, care era neaşteptat de spaţios. Un salon lung (loc predilect de adunare la numeroase petreceri memorabile de dinainte de război), un dormitor mare, o baie, o altă toaletă, o cămăruţă de culcare, întrebuinţată mai ales drept depozit pentru geamantane, scânduri de călcat şi haine, pe care Diana nu se ostenise niciodată să le care în Cornwall. Totuşi, cămăruţa încă se fălea cu un pat şi era folositoare când pica vreun musafir.

Nu exista sufragerie. Acest lucru n-o deranja pe Diana absolut deloc, deoarece când se afla la Londra mânca la restaurant în cea mai mare parte a timpului, cu excepţia rarelor seri de intimitate pe care le împărtăşea cu Tommy Mortimer, înfruptându-se din

cina servită pe tavă şi ascultând melodii frumoase, imprimate pe disc, la radioúl cu pick-up.

Doamna Hickson, care lucrase pe vremuri pentru Diana, făcând menajul când stăpâna şedea acolo şi supraveghind casa în lipsa ei, era angajată acum, pe timp de război, ca ospătăriţă la cantina pentru trupele în trecere prin gara Paddington. Dar locuia în apropiere, într-un bloc de apartamente, construit de primărie pentru oamenii mai nevoiaşi, şi se abătea pe la Cadogen Mews două sau trei seri pe săptămână pentru a verifica dacă toate sunt în regulă. Acum, doamna Carey-Lewis nu mai venea la Londra şi doamna Hickson regreta absenţa ei. Dar Diana dăduse chei ale casei unui număr de tineri în serviciu militar, din afara familiei, şi doamna Hickson nu putea fi niciodată sigură dacă o va găsi pe Arthena hălăduind pe-acolo sau va da peste vreun tânăr ofiţer de aviaţie. Câteodată, singurele dovezi ale folosirii temporare a casei erau câteva fărâmituri de mâncare sau un maldăr de aşternuturi pe podeaua din baie. Caz în care doamna Hickson deretica, aşternea paturile cu lenjerie curată şi lua cearşafurile folosite într-o sacoşă, ca să le spele la ea acasă. Într-o oarecare măsură, savura aceste scurte vizite şi aproape totdeauna găsea pe masa de toaletă câte cinci şilingi, pe care-i vâra în buzunarul de la şorţ.

În răstimpul primelor luni din anul 1940, când fusese îndeobşte un război al nervilor, Edward Carey-Lewis era cel mai frecvent musafir, aducându-şi de regulă şi un prieten şi folosind casa din Cadogan Mews pentru a primi un număr de fete ameţitor de frumoase.

Însăşi doamna Carey-Lewis îi scrisese fostei menajere ca s-o anunţe că Edward fusese ucis şi doamna Hickson nu-şi putuse stăpâni plânsul o zi întreagă. În

cele din urmă, supraveghetoarea de la cantina pentru trupe, hotărând pe bună dreptate că lacrimile doamnei Hickson nu ridicau moralul soldaţilor, o trimise acasă.

În mod miraculos, între 1940-1941, căsuţa din Cadogan Mews supravieţuise bombardamentelor aeriene masive asupra Londrei. În toiul raidurilor inamice, o bombă căzuse în apropiere, iar inima doamnei Hickson tresăltase de spaimă. Dar singurele pagube fuseseră câteva crăpături în pereţi şi pulverizarea ferestrelor de către suflul exploziei. Cioburile acoperiseră podeaua şi totul – mobilele, porţelanurile, paharele, tablourile, covoarele şi carpetele – era învăluit într-un strat de colb cafeniu şi slinos. Doamna Hickson robotise o săptămână încheiată, seară de seară, ca să le cureţe pe toate lună.

*

Judith scoase cheia, descuie yala, păşi înăuntru şi închise uşa. Bucătăria era în dreapta. Dintr-o ochire, zări frigiderul gol şi deschis, şi se duse să închidă uşiţa şi să rotească butonul de pornire. Frigiderul începu să zumzăie. Înainte să se închidă prăvălia din colţ va cumpăra câte ceva de-ale gurii. Dar, deocamdată, târguielile trebuiau să aştepte. Strângându-şi puterile, urcă scara îngustă care ducea direct în salon. Încălzirea centrală nu funcţiona şi se lăsase destul de frig, însă mai târziu, când avea să se reîntoarcă aici, va aprinde focul şi casa se va dezmorţi cât ai clipi din ochi. Dincolo de salon se aflau dormitorul şi baia. A doua cămăruţă de culcare şi toaleta se găseau deasupra bucătăriei.

Se simţea neînchipuit de uşurată că ajunsese în cele din urmă. De fiecare dată când venea în Cadogan

Mews (şi, profitând de oferta generoasă a Dianei, poposise aici în drum de la Portsmouth de trei sau patru ori), era năpădită de o senzaţie liniştitoare ca şi cum s-ar fi întors acasă. Acest lucru se datora îndeosebi faptului că înrâurirea Dianei, stilul ei rafinat şi bunul său gust erau atât de unice şi de personale, încât se simţea de parcă ar fi păşit într-o copie miniaturală a conacului Nancherrow. Confortabilă, chiar luxoasă, înzestrată cu toate cele necesare: perdele din mătase naturală, de culoare crem, covoare groase bej în toate încăperile şi coridoarele, monotonia spartă ici şi colo de carpete persane. Sofale şi fotolii acoperite cu huse imprimate, piese de mobilier mici şi elegante. Tablouri şi oglinzi, perne decorative şi fotografii de familie. Tot ce lipsea erau aranjamentele florale.

Intră în dormitor. Din nou, perdele de culoarea untului şi un pat dublu, moale ca puful, acoperit cu un baldachin împodobit cu dantele. Cuvertură din creton presărat cu trandafiri şi aceiaşi trandafiraşi ornamentând masa de toaletă şi micul şezlong din epoca victoriană. Diana nu mai venise aici de când începuse războiul, dar sticla ei de parfum încă trona pe masa de toaletă, iar în aerul uşor muced plutea mireasma ei întipărită în memorie.

Judith îşi scoase chipiul şi mantaua, le azvârli de-a curmezişul patului, apoi se aşeză şi se uită la ceas. Douăsprezece şi jumătate. Nu mai avea timp să se schimbe în haine civile. Pur şi simplu, Hether va trebui s-o însoţească aşa cum era, în uniformă. Trase fermoarul de la sacoşă, luă trusa de voiaj şi se duse în baie (marmură roz şi covoraş din piele de oaie) ca să-şi umple un pahar cu apă şi să înghită două aspirine. Deschise apoi dulăpiorul cu oglindă, scotoci puţin şi descoperi o sticlă cu glicerină aromată, aşa că făcu o

gargară, nădăjduind că această cură medicală o va ajuta să reziste toată ziua. Îşi spălă mâinile şi faţa, se machie şi se parfumă, îşi cercetă gulerul alb să vadă dacă nu se pătase de funingine de la tren şi îşi îndreptă nodul cravatei negre din satin (cea mai bună, cumpărată de la Gieves). În spate, imaginea patului, reflectată în oglindă, era nu numai îmbietoare, ba chiar ispititoare. Se gândi să se cuibărească în aşternuturi, pe pernele noi, cu sticle de apă fierbinte, să adoarmă, să lâncezească în tihnă.

Totuşi, întârziase deja la întâlnirea cu Heather, aşa că patul, laolaltă cu toate celelalte, trebuiau să aştepte până mai târziu.

*

Judith intenţionase să ia metroul până în Picadilly, dar când ieşi pe strada Sloane tocmai trecea un autobuz, aşa că se sui degrabă şi îşi cumpără bilet până la Picadilly Circus. Era încă foarte frig şi mohorât, mirosea a ninsoare în aer, iar străzile Londrei erau bătucite şi murdare, casele bombardate căscau găuri negre ca nişte dinţi lipsă şi vitrinele magazinelor, baricadate cu scânduri, lăsau doar o mică deschizătură pentru servirea clienţilor. Deasupra parcului, baloanele de baraj[1] pluteau lin în văzduh, pierzându-se în nori şi pajiştile ierboase erau înţesate cu saci de nisip şi adăposturi antiaeriene. Toate balustradele din fier forjat, cu motive ornamentale, dispăruseră, fiind topite pentru fabricarea de armament, iar vechea şi minunata cate-

[1] Balon de baraj (de protecţie) – balon captiv făcând parte dintr-o reţea de baloane care să împiedice survolarea zonei de către avioane.

dralã Sfântul Iacob, care primise o lovitură în plin, era o ruinã. În Picadilly Circus, statuia lui Eros fusese scoasă şi dusă la loc sigur, însă oamenii încă şedeau pe treptele de la baza soclului, hrănind porumbeii şi vânzând ziare.

Era un oraş pe picior de războiu şi toată lumea părea să fie în uniformă.

Autobuzul opri, Judith coborî şi merse de-a lungul caldarâmului, îndreptându-se către Swan & Edgar's, apoi dădu colţul spre intrarea principală. Heather era deja acolo. Vizibilă de la distanţă, cu părul negru, strălucitor, purtând un palton roşu-intens, demn de invidiat, cu cizme lungi din piele de căprioară, căptuşite cu blană.

— Heather!

— Credeam că nu mai vii odată.

— Îmi pare rău. Am întârziat zece minute. Ai îngheţat? Nu, nu mă îmbrăţişa, nici nu mă pupa, fiindcă sunt răcită şi nu vreau să-ţi dau vreun microb.

— Oh, nu-mi pasă nici de două parale. Aşa că se strânseră în braţe cu afecţiune şi apoi începură să râdă, fiindcă era atât de minunat, după atâta amar de vreme, să fie iarăşi împreună.

— Ce facem? întrebă Heather.

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Doar după-amiaza asta. Trebuie să mă întorc astă-seară. Mâine sunt de serviciu.

— Dar mâine-i duminică.

— Nu avem duminici libere unde lucrez eu.

— Mare păcat! Mă gândeam că vii cu mine la casa Dianei şi dormi acolo.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot. Nu contează. Trenul meu nu pleacă până la şapte şi jumătate. Avem înainte tot restul zilei. Sunt hămesită. Hai să mergem undeva

să prânzim şi ne decidem în timpul mesei ce o să facem. Deci, acum încotro?

Discutară puţin despre acest subiect, respingând cafeneaua Kardomah şi Lyons Corner House. În cele din urmă, Judith spuse:

— Hai să mergem la Berkeley.

— Dar acolo-i groaznic de elegant şi de scump.

— N-are importanţă. Oricum, nu ne poate costa mai mult de cinci şilingi. Şi, cu oleacă de noroc, găsim şi-o masă liberă.

Aşa că porniră în direcţia restaurantului "Berkeley", străbătând scurta distanţă şi ocolind Picadilly Circus. Pătrunzând înăuntru, pe uşile turnante, intrară într-o lume a plăcerilor, a traiului bun şi a mirosurilor apetisante. Localul gemea de oameni, iar barul era ticsit până la refuz, dar Heather descoperi o masă neocupată şi două scaune libere pe care le reţinu imediat, în vreme ce Judith se duse să-l caute pe şeful de sală ca să-l întrebe dacă ar fi posibil să obţină o masă pentru două persoane. Acesta se dovedi a fi un bărbat destul de amabil şi nici nu se uită chiorâş la ea, nici nu făcu o mutră acră (văzând că era doar membră a W.R.N.S., necum ofiţer) şi se îndreptă spre birou ca să verifice în catastiful cu rezervări. Se întoarse să-i spună că, dacă n-o deranja să aştepte cincisprezece minute, îi va găsi o masă.

— Sper că nu-i lângă bucătărie, grăi Judith şi el păru oarecum surprins de aplombul ei, dar rămase la fel de respectuos.

— Nu, stimată doamnă, este lângă fereastră.

— Perfect! Judith îl răsplăti cu cel mai fermecător zâmbet.

— Vin să vă chem când masa se eliberează.

— O să fim la bar.

Se reîntoarse la Heather, făcându-i pe furiş semnul victoriei şi dintr-o dată totul începu să fie distractiv. Cum îşi lepădară paltoanele, apăru un portar care le duse hainele la garderobă, apoi un ospătar se apropie lin şi fără zgomot şi le întrebă ce ar dori să bea, dar înainte ca Judith să poată deschide gura, Heather comandă şampanie.

— La pahar, doamnă?

— Nu, jumătate de sticlă.

Chelnerul se retrase şi Judith murmură:

— Reminiscenţe de la şcoala elementară din Porthkerris, şi amândouă chicotiră, iar Judith ciuguli cartofi pai dintr-un mic vas chinezesc şi Heather îşi aprinse o ţigară.

Măsurând-o cu privirea, Judith hotărî că arăta uluitor. Nu foarte înaltă, dar suplă şi mlădioasă, cu tenul ei oacheş, care o scotea în evidenţă. Purta o fustă strâmtă din flanel gri şi un pulover fin bleumarin, cu guler răsfrânt, avea un lanţ lung de aur la gât şi cercei tot din aur.

— Arăţi grozav, Heather. Vroiam să mă schimb, dar n-am avut timp.

— Şi tu arăţi nemaipomenit. Şi îmi place uniforma. Slavă Domnului că nu ţi-ai ales să intri în W.R.A.C.[1] sau în W.A.A.F.[2]. Uniformele lor sunt numai buzunare, nasturi şi busturi planturoase. Iar chipiele sunt un dezastru. Te-ai tuns.

---

[1] W.R.A.C. - în original "Women's Royal Army Corps" - Corpul Regal de Armată pentru Femei.

[2] W.A.A.F. - Women's Auxiliary Air Force" - Forţa Aeriană Auxiliară pentru Femei.

— A trebuit. Regulamentul interzice să purtăm părul până la guler. Deci, fie îl scurtăm, fie îl prindem într-un coc la spate.

— Îmi place nespus aşa. Ţi se potriveşte.

Chelnerul reveni cu paharele şi cu sticla, pe care o destupă îndemânatic şi ceremonios. Şampania spumoasă bolborosea în paharul lui Heather fără să dea pe de lături. Apoi, ospătarul umplu şi cupa lui Judith.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, doamnă.

Închinară în cinstea lor, sorbiră şi aproape imediat Judith se simţi cu mult mai bine.

— Nu trebuie să uit niciodată. Şampania e remediul contra răcelii.

Şedeau în tihnă, bând din cupe cu înghiţituri mici şi privind în jur, la femeile elegante şi coloneii de stat major, la ofiţerii francezi din mişcarea de rezistenţă şi tinerii paraşutişti, toţi turuind ca o moară stricată, sorbindu-şi băuturile şi râzând cu gura până la urechi, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Mulţi dintre ei se întreţineau cu tinere doamne care, se vedea limpede, nu erau soţiile lor, dar acest fapt nu făcea decât să sporească atmosfera de seducţie şi picanterie; aventuri sentimentale pe timp de război, cupluri de taină vorbindu-şi în surdină, unite prin amoruri ilicite. În special una dintre tinere era deosebit de fascinantă, cu o claie de păr roşcat şi cu un trup agil şi şerpuitor, pus şi mai provocator în valoare de rochia mulată, din jerseu negru. Avea unghii lungi şi ascuţite ca ghearele de tigru, lăcuite cu roşu-sângeriu, iar haina de nurcă îi atârna pe braţul scaunului.

Escorta ei era un pleşuv colonel de aviaţie, al cărui libido de bărbat între două vârste râvnea cu patimă la senzualitatea tinerească.

— Aproape că nu-şi poate dezlipi ochii de la ea, remarcă Judith foarte amuzată.

— Ca să nu mai vorbim de mâini.

Tocmai când îşi terminară şampania, apăru şi şeful de sală să le spună că masa era gata aranjată, să le conducă prin restaurantul aglomerat şi să le instaleze la locurile lor, despăturindu-le câte un şervet mare din olandă de pus în poală, dându-le câte o listă de bucate şi întrebându-le dacă doreau un aperitiv.

Judith şi Heather refuzară, fiindcă se simţeau deja extrem de bine dispuse.

Fu un prânz minunat, în restaurantul aerisit şi elegant, atât de diferit de străzile întunecate, accidentate şi murdare, de dincolo de ferestrele învăluite în tul brodat. Mâncară stridii, pui şi îngheţată şi împărţiră o sticlă de vin alb. Vorbiră îndelung, punându-se la curent cu ultimele noutăţi, comentând întâmplările din lungile luni care trecuseră de când fuseseră împreună. Unele dintre aceste noutăţi erau inevitabil foarte triste. Moartea lui Ned. Şi a lui Edward Carey-Lewis. Nepotul doamnei Mudge, dat dispărut şi socotit mort, îşi pierduse viaţa pe plaja de la Dunkerque. Dar Charlie Lanyon fusese mai norocos, supravieţuise bombardamentelor şi tirurilor de artilerie şi acum era prizonier de război în Germania.

— Îi scrii, Heather?

— Sigur că da. În fiecare săptămână. Nu ştiu dacă primeşte sau nu scrisorile, dar ăsta nu-i un motiv să încetez.

— Ai mai aflat ceva despre el?

— Charlie e supus asprimii prizonieratului, totuşi le scrie părinţilor lui şi ei îmi dau de veste. Dar se pare că o duce destul de bine... şi capătă unele dintre pachetele cu mâncare.

— O să-l aştepţi?

Heather se încruntă în semn de mirare.

— Să-l aştept?

— Da, cum ai auzit. Să-i fii credincioasă.

— Nu, n-am de gând. N-a fost niciodată o legătură serioasă între mine şi Charlie. Pur şi simplu mi-a plăcut şi atât. Oricum, ţi-am spus mai demult, nu sunt înnebunită să mă mărit. Vreau să zic că o să mă căsătoresc dacă mă voi hotărî. Într-o bună zi. Dar nu asta-i totul pentru mine, nu înseamnă că am terminat-o cu viaţa. Am dreptul să-mi trăiesc şi eu traiul. Sunt prea multe de făcut. Prea multe de văzut.

— Există tipi drăguţi acolo unde lucrezi?

Heather izbucni în râs.

— O şleahtă de ciudaţi. Cei mai mulţi dintre ei sunt atât de inteligenţi încât aproape s-au cam ţicnit. Cât despre atracţie... nici nu-ţi vine să-i atingi, darămite altceva... Dar asta nu înseamnă că nu-s interesanţi... eruditi chiar. Foarte culţi. Totuşi, excentrici.

— Ce faci acolo? Care-i slujba ta?

Heather ridică din umeri şi îşi coborî privirea. Întinse mâna după o altă ţigară şi, când căta din nou în sus, Judith intui că prietena ei se închisese într-o muţenie îndărătnică şi n-avea de gând să mai scoată o vorbă. Poate se temea că spusese deja prea multe.

— Nu vrei să discuţi despre asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar îţi place munca pe care o faci?

Heather slobozi un nor de fum.

— E fascinantă. Acum, hai să vorbim despre tine. Cu ce te ocupi?

— Nu-i nimic palpitant. Sunt în insula Whale, la Şcoala de artilerie. Lucrez pentru ofiţerul responsabil cu instrucţia militară.

— Ce face el efectiv?

— Studiază şi perfecţionează stratageme menite să-i ajute pe recruţi să tragă cu tunul. Procedee de simulare. Manevre imaginare de luptă. Astfel de lucruri. O treabă fără sfârşit. Idei noi se ivesc pe neaşteptate tot timpul.

— Ai un prieten?

Judith surâse.

— O mulţime.

— Unul anume în mod special.

— Nu, nu-mi mai trebuie iarăşi.

— Ce vrei să spui?

— Edward Carey-Lewis. Nu vreau să mai trec din nou prin foc şi pară pentru cineva. Am de gând să aştept până se termină războiul şi apoi probabil mă voi îndrăgosti de vreun bărbat nepotrivit, mă voi căsători, voi face o droaie de copii şi voi deveni o femeie plicticoasă. Nici n-o să doreşti să mă mai cunoşti.

— L-ai iubit pe Edward?

— Da, ani de-a rândul.

— N-am ştiut.

— Nu ţi-am spus niciodată.

— Îmi pare rău.

— Acum totul s-a isprăvit.

Aşa că încetară să mai vorbească despre Edward şi abordară subiecte mai vesele şi pozitive, ca de pildă înrolarea domnului Warren ca sergent în armata teritorială locală din Porthkerris şi recomandarea lui Joe Warren pentru funcţia de ofiţer.

— Cum o mai duce mama ta? o întrebă Judith.

— La fel ca totdeauna. Nimic n-o tulbură. Nu-mi scrie prea mult. Bănuiesc că-i prea ocupată. Totuşi, mi-a trimis o scrisoare când bătrânul Fawcett cel scabros a

căzut mort în bancă. De-abia aştepta să aştearnă pe hârtie această bârfă. Îţi aminteşti zarva din acea seară când Ellie s-a întors de la cinematograf plângând cu istericale, fiindcă boşorogul cu apucături de berbant şi-a expus socoteala sub ochii ei? Nu voi uita asta cât voi trăi.

— Oh, Heather, tu nici măcar nu erai acolo.

— Totuşi, am auzit cu de-amănuntul. Zile în şir am trăit cu obsesia asta. Mama nu înceta să-mi repete totul la nesfârşit: "Ar fi trebuit s-o vezi pe Judith", îmi spunea întruna. Era ca o mică Furie[1] dezlănţuită.

— Cred că a murit de apoplexie. Când directorul băncii i-a atras atenţia că îşi depăşise suma din cont. Mie mi-a povestit domnul Baines şi n-am putut face altceva decât să chicotim. Groaznic de necuviincios.

— Aş zice, bine că am scăpat de el. Acum ce mai ştii despre familia Carey-Lewis? Sunt sănătoşi cu toţii?

Aşa că discutară despre Nancherrow şi despre cum mâhnirea adâncă a Dianei după moartea lui Edward fusese, într-o anumită măsură, alinată de venirea pe lume a nepoatei sale Clementina, de bucuria permanentă pe care i-o oferea în fiecare clipă. La fel cum, într-un mod obscur, compania nepretenţioasă a lui Phyllis şi-a Annei o ajutaseră pe Biddy Somerville să-şi recapete cumpătul.

— Deci, locuiesc împreună în Casa Dower?

— Da, totul s-a aranjat de minune. Nu mi-ai văzut deocamdată căminul. Odată, când ai să mai capeţi vreo permisie, trebuie să vii ca să ţi-l arăt. O să-ţi placă la nebunie. Ca şi mie. Pur şi simplu, ador fiecare părticică.

---

1 Furii – în mitologia romană, divinităţi ale răzbunării.

— Încă nu-mi vine să cred că ai o casă proprie, se minună Heather. Eşti realmente adult în toată firea. Trebuie să înţelegi ce vreau să spun, nu sunt câtuşi de puţin invidioasă, fiindcă ultimul lucru din lume pe care mi l-aş dori ar fi o casă care să-mi îngrădească libertatea, să mă lege de mâini şi de picioare. Dar în ce te priveşte, e ca şi cum ţi s-a adeverit visul tău dintotdeauna. Mai ales că familia ţi-e atât de departe. Se întrerupse, apoi adăugă pe nerăsuflate: Îmi pare rău.

— De ce-ţi pare rău?

— Sunt lipsită de tact. Singapore! Am citit în tren ziarul azi dimineaţă.

— Şi eu.

— Ai mai aflat veşti despre ai tăi?

— Din păcate nu, de prea multă vreme.

— Eşti îngrijorată?

— Bineînţeles, sunt neliniştită la culme. Nădăjduiesc doar că au fost evacuaţi. Oricum, măcar mama şi Jess. Toată lumea spune că Singapore nu va cădea, că insula e prea bine apărată, prea importantă din punct de vedere strategic, că toţi se vor avânta în luptă. Dar chiar dacă Singapore rezistă, vor fi raiduri aeriene şi alte orori. Şi se pare că nu există nimic sau nici o armată în stare să-i oprească pe japonezi. Pur şi simplu, aş dori să aflu ce se întâmplă. Privi de-a curmezişul mesei, spre Heather. Tu... n-ai putea afla ce se petrece, nu-i aşa? Vreau să zic, aşa, pe-ascuns?

Chelnerul veni să le aducă nişte cafea. Heather îşi stinse ţigara, dar îşi aprinse alta imediat. Stătură în tăcere cât timp li se turnă licoarea neagră şi proaspătă în ceşti. Când ospătarul se îndepărtă îndeajuns ca să mai poată auzi ceva, Heather clătină din cap şi spuse:

— Nu. Noi ne ocupăm doar de Europa.

— N-ar fi trebuit să te-ntreb. Judith oftă. Şi Gus e acolo. Gus Callender. A fost trimis cu regimentul scoţian Gordon.

— Nu ştiu la cine te referi.

— Gus era prieten cu Edward, la Cambridge. A fost şi la Nancherrow. El şi Loveday... cum se zice de obicei? S-au văzut, s-au plăcut şi le-a căzut tronc la inimă.

— Loveday? Heather părea neîncrezătoare. Loveday s-a simţit atrasă de el? Mie nu mi-a spus niciodată.

— Cred şi eu. A fost extraordinar. Loveday de-abia împlinise şaptesprezece ani şi s-a întâmplat aievea. Dragoste la prima vedere. De parcă s-ar fi cunoscut de-o veşnicie. Ca şi când ar fi fost dintotdeauna perechea potrivită.

— Dacă-i soldat şi e în Singapore, va fi în toiul luptelor. N-aş miza pe şansele lui de-a scăpa cu viaţă.

— Ştiu. Şi eu m-am gândit la asta.

— E un război blestemat, nu-i aşa? Biata Loveday! Şi sărmana de tine. Presupun că trebuie să stăm şi să aşteptăm: Să vedem ce o să se mai întâmple.

— Aşteptarea e partea cea mai grea. Tot adăstând să primeşti vreo veste. Încercând să pretinzi că nimic rău n-are să se petreacă. Că nu trebuie să se întâmple. Vreau ca părinţii mei şi Jess să rămână în viaţă, să fie în siguranţă şi într-o zi să revină aici, la Casa Dower. Şi doresc ca şi Gus să scape viu şi nevătămat, de dragul lui Loveday. După St. Valéry, cu toţii l-am socotit mort, dar a reuşit să supravieţuiască primejdiilor şi s-a întors acasă. Când a aflat vestea, Loveday s-a schimbat deodată, a devenit altă persoană. Nu pot suporta gândul că ea o să mai îndure încă o dată toată agonia asta.

— Judith, orice i s-ar putea întâmpla lui Loveday, fii convinsă că va supravieţui.

— De ce spui asta?

— Fiindcă o cunosc bine. E o fată tenace şi bătăioasă. Nu se lasă doborâtă cu una, cu două.

— Dar... Judith era gata să sară în apărarea lui Loveday, însă Heather o întrerupse.

— Uite ce-i, putem trăncăni întruna, toată după-amiaza şi o să ne pierdem toată ziua fără să realizăm nimic. Am în portofel două bilete pentru Albert Hall. Mi le-a dăruit tipul pentru care lucrez. Concertul trebuie să înceapă în jumătate de oră. Vrei să mergem la concert sau la cumpărături?

— Ce se interpretează?

— Concertul pentru vioară de William Walton şi Concertul numărul doi pentru pian de Rahmaninov.

— Nu vreau să facem târguieli.

Aşa că îşi terminară cafeaua, achitară nota de plată (împărţind bacşişuri zdravene de jur împrejur), îşi recuperară paltoanele de la garderobă (alte bacşişuri) şi se cufundară în frigul aspru, pornind spre Picadilly Circus. Pe când mergeau, un taxi se opri lângă trotuar şi dinăuntru coborâră un căpitan de marină şi soţia lui. Heather şi Judith aşteptară până când ofiţerul plăti costul călătoriei şi apoi săriră iute în automobil, înainte ca altcineva să le sufle taxiul de sub nas.

— Încotro, scumpe porumbiţe?

— La Albert Hall şi ne grăbim nevoie mare.

Concertul fu minunat, confirmând speranţele lui Judith şi chiar mai mult decât şi-ar fi putut închipui. Creaţia muzicală a lui Walton îi era complet necunoscută, dar compoziţia melodioasă a lui Rahmaninov foarte familiară, încât se lăsă furată de armoniile muzicii, transpusă cu gândul într-un soi de atemporalitate, într-altă lume statornică şi senină, disociată de nelinişti şi moarte, de lupte şi bombe.

Întreg auditoriul era la fel de absorbit şi când concertul se termină şi ultimele note muzicale se stinseră, îşi arătă admiraţia pentru dirijor şi orchestră prin aplauze, care se înteţiră cel puţin cinci minute.

Dar, în cele din urmă, totul se isprăvi şi veni vremea să plece. Judith se simţea de parcă plutise două ore, uşoară ca un fulg, în straturile înalte de aer, fiind acum nevoită să coboare cu picioarele pe pământ. Muzica o vrăjise atât de mult încât uitase cu desăvârşire de răceală, deşi chiar în acel moment, pe când se strecurau prin culoarul aglomerat spre foaier şi ieşire, durerile de cap şi de gât se redeşteptară cu înverşunare şi ea realiză că începe să se simtă din ce în ce mai rău.

Judith şi Heather plănuiseră să se întoarcă pe jos până în Cadogan Mews sau să prindă vreun autobuz, dar când se cufundară în seara mohorâtă şi rece, laolaltă cu şuvoiul de oameni, descoperiră că norii cerneau o ploaie măruntă, o lapoviţă subţire, şi nici una dintre ele nu avea umbrelă.

Izbite şi îmbrâncite de mulţime, aşteptau pe caldarâmul ud şi discutau despre şansele infime, aproape imposibile, de a găsi vreun taxi.

— Nu putem merge pe jos, ploaia ne va uda până la piele. De ce naiba n-am luat umbrela? Mereu atât de practică! Heather se înfuriase pe sine însăşi.

— N-am putut s-o aduc pe-a mea, fiindcă regulamentul nu permite să ai umbrelă când eşti în uniformă...

Chiar când stăteau în cumpănă cum să ajungă acasă, norocul le surâse. O maşină particulară trase lângă bordură pentru a-i lua pe un locotenent-colonel de aviaţie al R.A.F. şi pe însoţitoarea lui. Evident, acesta

avusese intuiţia salvatoare să-şi asigure un mijloc de transport. Deschise portiera şi femeia se ghemui înăuntru, punându-se la adăpost cât de repede putea şi când ofiţerul era pe punctul de a o urma, dădu cu ochii de cele două fete, luminate de raza firavă care răzbătea din interiorul automobilului, stând acolo stinghere, tremurând ca varga, rebegite de frig şi murate de burniţă.

— În ce direcţie vreţi să mergeţi? le întrebă el.

— Înspre Sloane Square, îi răspunse Judith.

— Noi ne ducem spre Clapham. De ce nu v-am lua şi pe voi?

Era parcă prea frumos ca să fie adevărat! Acceptară cu recunoştinţă şi Heather se urcă în spate, iar Judith lângă şofer. Portierele fură trântite şi maşina se urni din loc, rulând pe strada întunecată şi umedă, cu ştergătoarele mişcându-se energic încoace şi încolo şi croindu-şi drum pe dibuite, după mănunchiul slab de raze aruncate de faruri.

În spate, Heather întreţinea o conversaţie animată cu salvatorii lor.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, le spunea ea. Altminteri; nu ştiu ce ne-am fi făcut.

— Totdeauna este al naibii de greu să ajungi acasă după un spectacol de teatru sau un concert. Mai ales într-o seară afurisită ca asta...

Judith încetă să mai asculte. Stătuse într-o băltoacă, se udase la picioare şi acum începea să fie scuturată de frisoane. De cum vor sosi în Cadogan Mews, va aprinde focul în sobă, va face o căldură înăbuşitoare în casă, dar, înainte ca toate astea să se întâmple, mai era problema alimentelor, fiindcă nu avusese timp să târguiască nimic.

Acum, mergeau de-a lungul străzii Sloane. În spatele maşinii, discuţia amicală nu contenise. Isprăviseră de vorbit despre concert şi acum sporovăiau despre oroarea distrugerii în bombardamentele aeriene a edificiului Queen Hall şi despre recitalurile minunate pe care le dădea Myra Hess la catedrala Sfântul Martin.

— E plin de lume acolo. Oamenii intră să asculte puţin, în drum spre sau de la serviciu...

Locotenent-colonelul de aviaţie se aplecă în faţă.

— Unde anume vreţi să mergeţi? o întrebă pe Judith. Vă putem lăsa chiar la intrare, dacă nu-i prea departe.

— În Cadogan Mews. Se întoarse ca să-i răspundă. Dar... Ezita. Singurul lucru este că trebuie să trec pe la o prăvălie. Nu avem acasă nimic de mâncare. Am venit din Portsmouth azi dimineaţă şi n-am avut timp... însă... dacă aţi putea opri la băcănia învecinată...?

— Nici o problemă, spuse el şi, mulţumită amabilităţii lui, totul merse strună. Judith îl îndrumă pe şofer spre dugheana dărăpănată din colţ, care fusese dintotdeauna cea mai apropiată de casa din Cadogan Mews şi cea mai convenabilă. Se vindeau acolo coloniale, ziare şi ţigări. Pe când ceilalţi aşteptau, Judith intră înarmată cu cartela pentru raţii alimentare şi târgui pâine şi ouă, puţină slănină şi zahăr, margarină, o pintă de lapte şi un borcan de gem din zmeură, cu aspect destul de dubios. Bătrâna din dosul tejghelei scoase la iveală o pungă boţită din hârtie, îndesă înăuntru toate cumpărăturile. Judith plăti şi se întoarse la maşină.

— Vă mulţumesc foarte mult. E perfect. Cel puţin acum avem o mică gustare la ceai.

— Nu ne răbda inima să flămânziţi. Acum, încotro?

Dintr-o aleasă politeţe, fură lăsate chiar în dreptul uşii. În Cadogan Mews, lespezile de piatră sclipeau în lumina pâlpâitoare a felinarelor camuflate, strecurată cu greu prin întunericul serii; o pisică plouată ţâşni de-a curmezişul drumului, în căutarea unui adăpost. Judith şi Heather coborâră din maşină, exprimându-şi mulţumirile printr-un potop de vorbe şi oferindu-se chiar să plătească partea lor din costul călătoriei, dar fură prompt refuzate cu explicaţia că era cel mai firesc gest de bunăvoinţă pe care-l putea face oricine şi că era de preferat să intre imediat în casă, înainte ca lapoviţa să le ude leoarcă.

Totul suna ca un ordin, aşa că se supuseră fără crâcnire. Pe când închideau uşa în urma lor, maşina cotise deja, urmându-şi drumul.

Stăteau foarte aproape, în bezna din micul vestibul.

— Nu aprinde luminile, îi spuse Judith lui Heather, până nu trag draperiile de camuflaj. Rămâi unde eşti, altminteri o să cazi pe scări.

Merse orbecăind până-n bucătărie, potrivi cu grijă draperiile negre şi trânti punga cu alimente pe masă. Ieşi apoi din încăpere, tot pe dibuite, urcă scările încetişor, treaptă cu treaptă, şi trase perdelele grose de catifea din salon. Abia acum putea apăsa pe comutator.

— Poţi să vii, îi strigă lui Heather şi împreună cercetară fiecare încăpere, chiar şi cele pe care Judith nu intenţiona să le folosească, astfel încât de nicăieri să nu răzbată până afară nici o dâră de lumină. Treaba odată făcută, Heather se consideră ca la ea acasă, lepădându-şi paltonul şi cizmele jilave, aprinzând soba cu gaz şi lămpile. Aproape deodată, totul arătă complet diferit, comod, plăcut şi cochet.

— Mor să beau un ceai cald, spuse Heather.

— Şi eu, dar trebuie întâi să mai iau vreo două aspirine.

— Te simţi îngrozitor, nu?

— Da, destul de rău.

— Biata de tine! Se vede că eşti suferindă. Crezi că ai gripă?

— Doamne fereşte! Nici măcar să nu-mi pomeneşti de asta.

— Bine, du-te şi doftoriceşte-te, iar eu am să fac ceaiul. Heather se repezise deja să coboare scările. Nu-ţi fă griji. Mă descurc şi singură.

— E şi nişte pâine acolo. O putem prăji pe plită.

— Minunat!

Judith îşi scoase mantaua, o azvârli pe pat, apoi se descălţă, îşi lepădă ciorapii uzi şi-şi puse o pereche de papuci miţoşi. De asemenea, îşi scoase jacheta şi îşi trase pe cap un pulover Shetland, pe care şi-l adusese de la Portsmouth. Apoi, înghiţi două aspirine şi făcu din nou o gargară. Propria-i imagine reflectată în oglindă nu insufla nici un pic de bună dispoziţie sau de încurajare. Faţa îi era ofilită şi bolnăvicioasă, împrejurul ochilor îi apăruseră cearcăne negre, ca nişte vânătăi alungite. Dacă Biddy ar fi fost aici, i-ar fi prescris un grog fierbinte, dar cum nu aveau nici rachiu, nici miere sau lămâie, cunoştinţele ei n-ar fi ajutat-o la nimic.

Până când se reîntoarse în salon, Heather făcuse ceaiul şi cărase tava pe scări. Se aşezară lângă sobă şi prăjiră feliile de pâine înfipte într-o furculiţă lungă, apoi le unseră cu un strat subţire de margarină şi cu gem de zmeură.

— Aduceri-aminte de la picnicuri, hotărî Heather cu satisfacţie. Îşi linse degetele lipicioase. Mama obişnuia

să pună mereu gem de zmeură pe tartine. Privi în jur. Îmi place mult casa asta. Cà şi modul în care a fost decorată. Perdele de nuanţe pal şi toate celelalte. Vii aici deseori?

— Totdeauna când poposesc la Londra.

— Oricum, e mai bine decât la căminul W.R.N.S.

— Aş dori să rămâi şi tu peste noapte.

— Nu pot.

— N-ai putea telefona cuiva, spunându-i că te doare capul?

— Nici vorbă. Trebuie să mă prezint mâine la serviciu.

— Când pleacă trenul?

— La şapte şi jumătate.

— De unde?

— Din gara Euston.

— Cum o să ajungi acolo?

— Am să iau metroul din Sloane Square.

— Vrei să te însoţesc? Să te conduc până-n staţie?

— Categoric nu, îi răspunse Heather pe un ton hotărât. Şi apoi adăugă: Mai ales că eşti răcită. Nu trebuie să mai ieşi din casă astă-seară. Se impune să stai în pat.

Dar Judith avu presentimentul că şi de-ar fi fost în cea mai perfectă stare de sănătate, Heather n-ar fi acceptat să fie însoţită, nedorind ca Judith să afle nici măcar direcţia în care mergea. Totul era învăluit în cel mai strict secret şi căpăta un aspect alarmant. Pur şi simplu, Judith spera că prietena ei nu se instruia să devină spioană, întrucât nu suporta gândul ca Heather să fie paraşutată pe întuneric în teritoriul plin de primejdii al inamicului.

Erau încă o grămadă de lucruri despre care nu vorbiseră, dar, prea curând, sosi timpul ca Heather să plece.

— Atât de repede?

— Nu pot risca să pierd trenul, fiindcă e singurul la care vine o maşină să ne întâmpine. Judith îşi imaginã o gară îndepărtată de provincie, maşina oficială aşteptând stăruitor şi restul drumului de parcurs pe mile întregi de meandre şerpuitoare. Şi-apoi, sosirea. Porţi zăvorâte, acţionate electric, garduri înalte din sârmă ghimpată, câini de pază mişunând încoace şi încolo. De partea cealaltă, alei lungi spre te miri ce conac boieresc nedesluşit sau castel din epoca victoriană. Aproape că auzea şi bufniţele ţipând.

Dintr-un anume motiv, imaginea asta îi dădu fiori reci, de repulsie, şi fu recunoscătoare pentru slujba sa netăinuită şi monotonă de a formula mesaje pentru căpitanul de rangul trei Crombie, de a răspunde la apelurile telefonice şi de a-i dactilografia documentele şi rapoartele. Cel puţin nu era ţinută în secret. Şi nici nu trebuia să lucreze duminicile.

Heather se pregătise de plecare. Îşi trăsese fermoarul de la cizme (zvântate mai mult sau mai puţin în faţa focului), îşi încheiase nasturii de la paltonul roşu-intens şi-şi legase o eşarfă de mătase Jacqumar peste părul negru ca pana corbului.

— Am petrecut grozav. O zi minunată! spuse ea.

— Mersi pentru concert. Fiecare clipă a fost de neuitat, mi-a mers la inimă.

— Trebuie să ne reîntâlnim. Să nu mai aşteptăm atâta vreme. Nu te deranja, nu mă conduce până la uşă. Mă descurc şi singură.

— Totuşi, cred că s-ar cădea să te însoţesc.

— Nu fi prostuţă. Fă-ţi o baie fierbinte. Bagă-te în pat. Heather o sărută. Şi adăugă deodată: Nu vreau să te părăsesc. Nu-mi place să te las ca vai de capul tău.

— Îmi e bine.

— Păstrăm legătura. Mă refer la părinţii tăi şi la Jess. Mă voi gândi la tine. Anunţă-mă dacă ai veşti de la ei.

— Aşa am să fac. Promit.

— Ai adresa mea. Numărul căsuţei poştale şi toate celelalte. E puţin cam vagă, dar până la urmă corespondenţa îmi va parveni.

— O să-ţi scriu. Îţi dau imediat de ştire.

— La revedere, draga mea.

— La revedere.

O îmbrăţişă în grabă şi încă un sărut, apoi Heather dispăru. Coborî scările şi ieşi din casă. Uşa se trânti în urma ei. Zgomotul paşilor se stinse, pe când ea înainta cu repeziciune de-a lungul caldarâmului din Cadogan Mews. Heather dispăru în întunericul nopţii.

Acum, de afară nu mai răzbătea decât răpăitul ploii şi vuietul surd al traficului răzleţ de vehicule ce-şi croiau drum pe strada Slone. Judith trăgea nădejdea că nu va fi nici un raid aerian care, hotărî în sinea ei, părea puţin probabil pe o vreme urâtă şi vijelioasă. Bombardierelor le conveneau nopţile senine, cu lună. Încercă o senzaţie de monotonie apăsătoare fără compania lui Heather, aşa că puse la radioul cu pick-up un disc cu muzică de Elgar. Primele acorduri grave ale concertului pentru violoncel se furişară în odaie şi, însufleţită de armonia strunelor, Judith încetă să se mai simtă abandonată. Luă tava, o duse la bucătărie, spălă ceştile şi farfurioarele de porţelan şi le aşeză la uscat pe suportul de vase. Puse ibricul pe foc, găsi o buiotă

din cauciuc, o umplu cu apă fierbinte, urcă la etaj, desfăcu patul şi vârî buiota între aşternuturi. Apoi înghiţi încă două aspirine (se simţea de pe acum realmente jalnic), lăsă apa clocotită să curgă în cadă şi stătu aproape o oră cufundată în aburii parfumaţi. Se şterse, îşi puse cămaşa de noapte şi apoi puloverul Shetland. Între timp, concertul de Elgar luă sfârşit, aşa că închise radioul cu pick-up, dar lăsă focul să ardă mocnit în sobă şi uşa de la dormitor deschisă, astfel încât căldura să pătrundă înăuntru. Descoperi apoi un exemplar vechi al revistei "Vogue" şi se sui în pat. Se rezemă pe pernele moi, răsfoi paginile lucioase câteva clipe, după care căzu în toropeală şi închise ochii. Aproape numaidecât, sau cel puţin aşa i se păru, îi redeschise larg.

Un zgomot! Inima îi tresări de spaimă. Sunete la parter. Declicul yalei. Uşa din faţă descuiată şi apoi împinsă binişor.

Un intrus! Cineva se strecurase în casă. Înmărmurită de groază, stătu smirnă preţ de o clipă, incapabilă să se mişte. Apoi, ţâşni din pat, o zbughi pe uşa deschisă, de-a curmezişul salonului până în capătul scării, ferm hotărâtă, în caz că noul-venit era vrăjmaş mai degrabă decât prieten, să-l pocnească din plin în moalele capului cu orice obiect contondent ar apuca în grabă, pe când necunoscutul urca treptele.

Acesta era deja la jumătatea drumului, încotoşmănat într-o manta groasă, cu epoleţi tiviţi cu franjuri aurii sclipitori, cu chipiul îmbibat de picături de ploaie. Căra într-o mână o valiză şi în cealaltă un voluminos sac marinăresc din canafas, cu toarte din sfoară.

Jeremy! Îl recunoscu, simţi cum i se înmoaie picioarele de uşurare şi trebui să se sprijine de balustradă. Nicidecum un intrus, pătrunzând prin

efracţie în casă, cu intenţia de a jefui, a silui sau a ucide. În schimb, singura fiinţă cu care ar fi dorit într-adevăr să fie dacă ar fi avut de ales după pofta inimii.

— Jeremy!

Se opri, privi în sus, chipul lui umbrit de cozorocul chipiului, supt de neodihnă şi palid în lumina crudă de pe scară.

— Doamne Sfinte! Eşti tu, Judith!

— Cine credeai c-ar putea fi?

— Habar n-aveam. Dar am ştiut că locul este ocupat îndată ce-am deschis uşa, fiindcă sunt aprinse lămpile.

— Îmi închipuiam că eşti pe mare. Ce cauţi aici?

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Jeremy continuă să urce scările, îşi trânti bagajele pe palier, îşi scoase şapca udă leoarcă şi se aplecă s-o sărute pe obraz. Şi de ce întâmpini un gentleman îmbrăcată în cămaşa de noapte?

— Eram în pat, fireşte.

— Singură, sper.

— Sunt răcită, dacă chiar trebuie să ştii. Mă simt groaznic de rău.

— Atunci; du-te grabnic înapoi în pat.

— Nu. Vreau să-ţi vorbesc. Ai de gând să rămâi peste noapte?

— Aşa plănuişem.

— Şi-acum, am ocupat eu dormitorul.

— Nu contează. O să mă înghesui în cămăruţă, lângă scândura de călcat şi hainele Dianei. Am mai dormit acolo şi alte dăţi.

— Cât timp rămâi aici?

— Doar până dimineaţa. Îşi aşeză chipiul pe pilastrul din capătul scării şi începu să-şi descheie mantaua. Trebuie să prind trenul de la ora şapte.

— De unde vii? Chiar acum, vreau să zic.

— De la Truro. Îşi lepădă uniforma grea şi o atârnă peste balustradă. Am avut două zile de permisie şi m-am dus în Cornwall să le petrec cu părinţii mei.

— Nu te-am mai văzut de-o veşnicie. De multă, multă vreme... Nu-şi putea aminti precis de cât timp anume.

Dar Jeremy nu uitase.

— De când am venit la Casa Dower pentru a-mi lua rămas bun.

— Mi se pare că de-atunci s-a scurs o viaţă întreagă. Deodată, Judith îşi aduse aminte de ceva într-adevăr serios. Nu-i nimic de mâncare aici. Doar o bucată de pâine şi o felioară de slănină. Eşti lihnit de foame? Prăvălia din colţ s-a închis, dar...

Jeremy izbucni în râs.

— Dar ce?

— Poţi mânca în oraş. Poate la hotelul "Royal Court"?

— N-are nici un haz.

— Dacă ştiam că o să vii...

— Da, cunosc, ai fi copt o prăjitură. Nu-ţi fă griji. Nu-mi lipseşte simţul prevederii. Mama m-a ajutat să împachetez o desagă cu de-ale gurii. Jeremy lovi cu piciorul în sacul marinăresc din canafas. Asta e.

Judith privi cercetător în jos şi zări licăriri de sticlă.

— Cel puţin bag seamă că ţi-ai ordonat priorităţile cum se cuvine.

— Nu era nevoie să-l târăsc după mine pe trepte. Cântăreşte o tonă. L-aş fi trântit în bucătărie, numai că atunci când am văzut lumină, prîmul meu gând a fost să descopăr cine se află aici.

— Cine-ar fi putut să fie decât eu? Sau Athena. Ori Loveday. Rupert e în deşert, iar Gus în Extremul Orient.

— Ah, însă mai există şi alţii. Nancherrow a devenit un cămin deschis, un soi de cantină non-stop pentru tinerii ofiţeri din forţele armate. Ei vin din Culdrose şi de la tabăra de instrucţie militară a Marinei Regale din Bran Tor. Oricărui tânăr mai deosebit pe care Diana îl simpatizează i se cadoriseşte o cheie.

— N-am ştiut asta.

— Deci, clubul nu mai are acces limitat. Vii aici adeseori?

— Nu chiar. Câteodată, în weekend-uri.

— Şi ăsta-i unul dintre prilejuri?

— Da. Însă trebuie să mă-ntorc mâine la Portsmouth.

— Aş dori să stau mai mult. Te-aş invita să luăm prânzul la restaurant.

— Dar nu poţi.

— Nu, aşa e. Vrei să bei ceva?

— Nu e nimic în bufet.

— Se găseşte însă din belşug în desaga mea cu provizii.

Jeremy se aplecă, săltă sacul cu oarecare efort şi se auzi zornăit de sticle, povara părând foarte grea. Hai cu mine să-ţi arăt!

Jeremy îşi croi drum spre parter, intrară în mica bucătărie, depuse sacul pe masă şi începu să-l descarce. Judith simţi linoleumul rece sub picioarele goale, aşa că se aşeză la celălalt capăt al mesei, cu aerul că privea pe cineva care desface un ciorap lung de Crăciun, încărcat cu daruri. Nu avea absolut nici o idee ce anume bunătăţi urmau să fie scoase la iveală. O sticlă de whisky Black & White. O sticlă de gin Gordon. Două lămâi. O portocală. Trei pungi cu cartofi prăjiţi şi o livră de unt de ţară. O tabletă de ciocolată Terry şi, la sfârşit, un pachet sinistru, înfăşurat într-o coală de ziar şi pătat de sânge.

— Ce-i acolo? întrebă Judith. O căpăţână retezată de trup?

— Cotlete. Pronunţă cuvântul literă cu literă. C-O-T-L-E-T-E.

— De unde le-ai căpătat? Şi unt de ţară? Doar mama ta nu se îndeletniceşte cu bursa neagră, nu-i aşa?

— De la nişte pacienţi recunoscători. Frigiderul funcţionează?

— Desigur.

— Perfect! Este gheaţă?

— Aşa presupun.

Jeremy deschise frigiderul, aşeză bucata de unt şi pachetul însângerat alături de proviziile sărăcăcioase puse deja acolo de Judith, apoi scoase o tăviţă cu cuburi de gheaţă.

— Ce vrei să bei? Un whisky ţi-ar prinde bine. Deci, whisky cu sifon?

— Nu există sifon.

— Pui pariu?

Bineînţeles, descoperi un sifon pitit bine într-un dulap obscur. Luă pahare din bufet, apoi desprinse cuburile de gheaţă din tăviţă, turnă whisky, stropi puţin sifon. Băuturile sfârâiau şi clipoceau îmbietor şi Jeremy îi întinse lui Judith unul dintre paharele înalte fără picior.

— Noroc! Să trăieşti şi să-nfloreşti!

Judith zâmbi.

— Iar eu închin în cinstea ta.

Sorbiră alene. Jeremy se relaxă vizibil, slobozind un oftat adânc de mulţumire.

— Aveam nevoie de un rachiu!

— E bun. De obicei nu beau whisky.

— Vine vremea fiecărui lucru. E frig aici. Hai să mergem sus.

Aşa că părăsiră bucătăria, Judith păşind înainte şi Jeremy călcându-i pe urme. Se instalară comod lângă foc, Jeremy aşezându-se într-unul din fotolii, iar Judith se cuibări pe covoraşul din faţa căminului, aproape de dogoarea flăcărilor.

— Heather Warren a fost aici azi, rosti ea. Ne-am prăjit pâine la ceai. De-aia am venit din Portsmouth. Special ca s-o văd. Am luat prânzul împreună, apoi ne-am dus la un concert, dar a trebuit să prindă trenul de seară şi să se înapoieze la serviciul ei ultrasecret.

— Unde s-a dat concertul?

— La Albert Hall. William Walton şi Rahmaninov. Heather a făcut rost de bilete. Dar, te rog, povesteşte-mi despre tine. Ce s-a mai întâmplat?

— Chestiuni mărunte, de rutină.

— Ai obţinut totuşi o permisie.

— Nu, nu chiar. A trebuit să vin la Londra pentru o întrevedere cu mărimile de la Amiralitate. Am fost avansat la rangul de căpitan-comandor, chirurg militar.

— Oh, Jeremy... Era deopotrivă încântată şi impresionată. Ce bine-mi pare! Bravo ţie! În curând o să ajungi ofiţer de stat-major.

— Nu e încă oficial, aşa că nu chema oamenii la telefon ca să le dai de veste.

— Dar i-ai spus mamei tale?

— Da, bineînţeles.

— Altceva?

— Mă îmbarc pe o nouă navă militară. Cuirasatul HMS "Sutherland"

— Tot în Atlantic? Jeremy ridică din umeri. Un gest evaziv, care ar fi putut să fie un fel de răspuns. Poate

te vor trimite în Mediterană. E şi timpul să pleci într-un loc însorit.

— Ai mai aflat noutăţi despre familia ta? o întrebă el.

— Absolut nimic de la începutul lunii. Nu ştiu de ce. Atâta doar că ştirile din zonă sunt îngrozitoare.

— Se găsesc încă în Singapore?

— Aşa cred.

— O mulţime de femei şi copii au plecat deja de-acolo.

— N-am auzit.

Jeremy se uită la ceas.

— E opt şi un sfert. O să ascultăm radiojurnalul de la ora nouă.

— Nu ştiu dacă vreau.

— E mult mai bine să cunoşti adevărul decât să-ţi imaginezi tot ce-i mai rău.

— În clipa asta, ambele variante mi se par la fel de cumplite. Şi, în plus, evenimentele se precipită. Înainte, când lucrurile stăteau într-adevăr prost, ca de pildă în timpul bătăliei de la Dunkerque şi în decursul bombardamentelor din Portsmouth, obişnuiam să mă consolez zicându-mi că ei cel puţin erau în siguranţă. Mă refer la mama, tata şi Jess. Şi când noi ne înşiruiam la coadă pentru raţii şi mâncam ciozvârte oribile de carne, îmi repetam că o duceau cu mult mai bine, având hrană bună şi fiind îngrijiţi de o puzderie de servitori şi întâlnindu-se cu prietenii la club. Dar japonezii au bombardat apoi Pearl Harbour şi dintr-o dată nimic nu mai e adevărat şi ai mei sunt într-un pericol mult mai mare decât am fost eu vreodată. Îmi doresc acum să fi plecat în Singapore, când am avut prilejul. Astfel, cel puţin, am fi fost împreună. Dar aflându-mă atât de departe şi fără nici o veste...

Spre oroarea ei, glasul începu să-i tremure. N-avea sens să mai adauge ceva, ci poate doar să-şi verse amarul în lacrimi inutile. Luă încă o înghiţitură de whisky şi-şi aţinti privirea spre vâlvătăile albăstrii ale focului de gaz.

— Bănuiesc că lipsa de veşti e cea mai cumplită tortură dintre toate, spuse Jeremy cu blândeţe.

— Totu-i în regulă. De obicei mă simt bine. Numai că, astă-seară, nu sunt în apele mele, mi s-a făcut realmente rău.

— Du-te în pat.

— Regret. Îmi cer scuze.

— Ce regreţi? De ce te scuzi?

— Fiindcă ne vedem arareori şi atunci când ne întâlnim întâmplător, am o răceală mizerabilă, sunt prea nervoasă ca să ascult ştirile şi, într-un cuvânt, nu sunt o companie plăcută.

— Îmi placi exact aşa cum eşti. Oricum! Singura mea părere de rău e că trebuie să te părăsesc dis-de-dimineaţă. Suntem împreună, doar că ne vom despărţi iarăşi aproape numaidecât. Dar presupun că asta-i consecinţa blestematului de război.

— N-are a face. Acum suntem împreună. Mă bucur nespus că s-a nimerit să vii tu şi nu vreun alt tânăr pe care nu l-am cunoscut niciodată... unul dintre privilegiaţii Dianei.

— Şi eu mă simt la fel de bucuros că te-am găsit aici. Acum... Jeremy se ridică în picioare. Eşti abătută, iar eu sunt hămesit. Amândoi avem nevoie de o mâncare gustoasă şi caldă şi poate de puţină muzică. Lungeşte-te în pat şi o să-mi asum răspunderea gătitului. Jeremy se duse şi deschise radioul. Muzică de

dans. Melodii în vogă, compuse de Carroll Gibbons şi transmise în direct de la hotelul "Savoy" Un dans modern, sud-american, gen rumba. Îşi închipui perechile părăsindu-şi mesele şi înghesuindu-se pe ring.

— Ce meniu avem? Cotlete?

— Ce altceva? Prăjite în unt. Îmi pare însă rău că nu te pot servi cu şampanie. Mai vrei o altă băutură?

— N-am isprăvit-o nici pe asta.

Jeremy îi întinse mâna şi o ajută să se scoale în picioare.

— Imediat în pat, spuse el, o răsuci încetişor şi o împinse delicat în direcţia dormitorului. Judith trecu pragul uşii, îl auzi coborând la parter într-un suflet, de parcă ar fi gonit pe scările navei militare, dar nu se urcă numaidecât în pat. În schimb, se aşeză pe taburetul de la măsuţa de toaletă şi privi cercetător propria-i imagine palidă, reflectată în oglindă. Se întrebă de ce Jeremy nu-i remarcase noua tunsoare, părul cârlionţat tăiat scurt, atât de diferit de şuviţele lungi şi inelate, de culoarea mierii, care-i cădeau până la umeri în adolescenţă. Pasămite, nu-şi spusese părerea fiindcă nici nu observase. Unii bărbaţi nu băgau de seamă asemenea lucruri mărunte. Se simţea puţin ameţită. Probabil efectul whisky-ului, după baia fierbinte şi aspirine. Nu era o senzaţie neplăcută. Mai degrabă un simţământ de detaşare, de izolare de lume. Îşi pieptănă părul, îşi dădu cu puţin ruj şi parfum şi-şi dori să aibă o jachetă de noapte cu volănaşe - genul pe care-l purtau totdeauna Athena şi Diana - care să fie bogată în dantele şi s-o facă să arate vulnerabilă, fragilă şi feminină. Vechiul pulover Shetland nu era deloc romantic. Dar nu era vorba decât de Jeremy, deci voia să apară plină de romantism? De ce se simţea înclinată spre visare şi

lirism? Întrebările o luară prin surprindere şi se părea că nu există vreun răspuns raţional, aşa că se sculă de la masa de toaletă, înfoie şi potrivi pernele şi se sui în pat. Stătu întinsă acolo, sorbindu-şi whisky-ul şi savurând aromele delicioase de unt topit şi de cotlete suculente care exalau de la parter.

Rumba sud-americană se terminase. Acum, însuşi Carroll Gibbons cânta la pian o melodie dintr-un vechi music-hall compus de Irving Berlin. "Toate lucrurile pe care tu le întrupezi..."

"Tu-mi vesteşti făgăduinţele primăverii...

Curând, auzi paşi pe scară. În următoarea clipă, Jeremy se ivi în pragul uşii deschise. Îşi scosese jacheta şi îşi legase un şorţ lung peste puloverul bleumarin.

— Cât de fript îţi place să fie cotletul?.

— Nu-mi amintesc. N-am mai mâncat unul de un car de ani.

— Mediu, nici în sânge, nici prea prăjit?

— Sună bine.

— Cum stai cu băutura?

— Am terminat-o.

— Îţi aduc alta.

— O să mă prăvălesc de beată.

— Nu poţi cădea dacă eşti întinsă în pat. Îi luă paharul gol. Ţi-l readuc plin odată cu cina, în loc de şampanie.

— Jeremy, nu vreau să mănânc singură.

— Nici vorbă.

Jeremy se înfăţişă repede cu mâncarea şi aşezând tava grea pe noptieră. De obicei, când vreo persoană aducea mâncarea la pat, ca de pildă micul dejun, uita cu siguranţă ceva. Marmelada sau cuţitul sau linguriţa.

Dar se pare că Jeremy nu scăpase nimic din vedere. Cotletele, în farfurii fierbinţi şi aburinde, încă sfârâiau, garnisite cu cartofi prăjiţi şi mazăre verde dintr-o conservă pe care o descoperise pe un raft în cămară. Făcuse la friptură chiar şi sos picant. Pusese cuţite şi furculiţe, sare şi piper, un borcan cu muştar iute, şervete, atât doar că acestea nu erau dintre cele elegante de olandă, ci nişte simple şerveţele curate, folosite la servitul ceaiului, fiindcă nu găsise altceva. De asemenea, două pahare reumplute.

— De ce folosim oare cuvântul a reumple? întrebă Judith. Nu spui niciodată cuiva: "Vrei să-mi umpli paharul cu băutură?", ci "Dă-mi, re rog, ceva de băut".

— Adevărat.

— Ce desert avem în loc de budincă?

— Câte-o jumătate de portocală sau un sandviş cu gem.

— Exact ce prefer. E cea mai bună cină. Mulţumesc, Jeremy.

— Mănâncă cotletul înainte să se răcească.

Toate erau delicioase şi fortifiante. Jeremy avusese dreptate. Judith nu realizase cât era de înfometată şi, simţindu-se atât de deprimată şi slăbită de boală, avea nevoie de o hrană consistentă. Îi prăjise cotletul la perfecţie, rumenit frumos şi crocant pe deasupra, roz-trandafiriu şi zemos la mijloc. Carnea era atât de fragedă încât se fărâma uşor cu dinţii şi înghiţiturile alunecau domol pe gâtlejul ei dureros. De asemenea, cina se dovedi extrem de săţioasă. Probabil că, după luni întregi de amăgire cu alimente fade şi neapetisante, stomacul i se micşorase.

— Nu mai pot să mănânc, îi spuse ea în cele din urmă. Sunt pur şi simplu îmbuibată. Lăsă deoparte fur-

culiţa şi cuţitul, Jeremy strânse farfuriile şi ea se sprijini pe perne, prea îndestulată şi mulţumită de masa copioasă. Minunată-i trândăveala cu burta plină, adăugă Judith în cockney[1] şi Jeremy râse. Sunt îndopată ca un gâscan, nu mai e loc pentru desert, aşa că mănânc portocala singur. Niciodată nu încetezi să mă uimeşti. Nu ştiam că poţi găti.

— Orice bărbat care a navigat vreodată într-o bărcuţă poate găti, chiar dacă nu-i vorba decât de perpelit un macrou pe jar. Dacă găsesc niscaiva cafea, vrei să bei o ceaşcă? Nu, poate nu-i bine. Te va ţine trează. Când a început răceala? Dintr-o dată, manifesta un interes profesional.

— Azi dimineaţă, în tren. M-a durut în gât. Cred că m-am molipsit de la fata cu care împart dormitorul. Şi îmi vâjâie capul.

— Ai luat ceva?

— Aspirine. Am făcut şi gargară.

— Cum te mai simţi acum?

— Mai bine. Nu chiar atât de rău.

— Am nişte pilule magice în valiză. Le-am cumpărat în America şi am adus câteva cu mine. Seamănă cu nişte bombonele, dar de obicei au efectul scontat. O să-ţi dau una.

— Nu vreau să mă toropească somnul.

— N-o să te toropească...

De dincolo de uşa deschisă, programul de muzică de dans se apropia de final şi Carroll Gibbons şi orchestra lui cântau melodia de încheiere. O secundă sau două de tăcere, apoi orologiul Big Ben de la clădi-

---

[1] Cockney – dialect londonez, mai ales din estul oraşului.

rea parlamentului prinse a bate cu sunete rare şi grave şi, prin asociaţie cu semnalul rubricii de actualităţi, parcă prevestind sfârşitul lumii. "Aici e Londra. Transmitem buletinul de ştiri de la ora nouă". Jeremy o privi scrutător şi ea dădu din cap în semn de încuviinţare. Oricât de crunt şi dramatic ar fi, trebuia să asculte şi va fi în stare să înfrunte realitatea, pur şi simplu fiindcă Jeremy era acolo, stând la distanţă de-un cot; un bărbat atât înţelegător cât şi sensibil. De asemenea, puternic şi prietenos, prezenţă ce insufla un sentiment de încredere şi siguranţă. Căci tocmai străduinţa de a fi brav şi raţional de unul singur era atât de istovitoare. Doi oameni se puteau consola reciproc. Două fiinţe îşi puteau împărtăşi îndoieli şi nelinişti. Se puteau alina.

Chiar şi aşa, toate evenimentele erau la fel de sumbre pe cât se temuse. În Orientul Îndepărtat, japonezii blocaseră şoseaua spre Johore. Oraşul Singapore fusese supus bombardamentelor intense două zile consecutive... Se săpau tranşee şi se ridicau fortificaţii...

Lupte crâncene pe râul Muar... Aviaţia britanică nu conteníse să lanseze bombe şi să mitralieze navele invadatorilor niponi... Teritoriul australian atacat... Cinci mii de soldaţi japonezi ocupaseră insulele New Britain şi New Ireland[1]... Micile garnizoane de apărare forţate să se retragă...

În nordul Africii, în partea vestică a deşertului, Divizia Întâi de blindate, respinsă de trupele de asalt conduse de generalul Rommel... Un atac de flanc la Agedabia... O întreagă divizie indiană încercuită...

— Destul! rosti Jeremy, se ridică în picioare şi se

[1] New Britain şi New Ireland – insule în sudul Pacificului, situate la nord-est de Noua Guinee.

duse în salon să închidă radioul. Glasul cultivat şi potolit al crainicului se stinse. Jeremy se reîntoarse curând. Nu prea sună a bine, nu-i aşa?

— Crezi că Singapore va cădea?

— Va fi un dezastru dacă se întâmplă. Dacă Singapore o să fie cucerit, atunci şi Indiile olandeze de Est vor fi cotropite.

— Dar fără doar şi poate, dacă insula e aşa de importantă şi a fost dintotdeauna atât de importantă din motive strategice, atunci s-ar putea să fie apărată, nu-i aşa?

— Toată artileria grea e orientată spre sud, către mare. Presupun că nimeni nu s-a aşteptat vreodată la un atac dinspre nord.

— Gus Callender e acolo. Cu regimentul scoţian Gordon.

— Ştiu.

— Biata Loveday! Sărmanul Gus!

— Biata de tine.

Jeremy se aplecă, o sărută pe obraz, apoi îi puse mâna pe frunte.

— Cum te mai simţi?

Judith clătină din cap.

— Nu ştiu.

Jeremy îi surâse cu multă blândeţe.

— Duc tava jos şi fac curăţenie în bucătărie. Pe urmă, îţi aduc pastila. O să-ţi fie bine până mâine dimineaţă.

Plecă şi Judith rămase singură, culcată pe spate în patul cald şi moale ca puful, înconjurată de obiectele de lux alese cu grijă de Diana Carey-Lewis: perdele delicate ca pânza de păianjen, huse din creton înflorat cu trandafiraşi, lămpi din cristal care aruncau o lumină

potolită. Era ciudat de liniştit. Singurul zgomot, ploaia lovind în geam şi pe acoperiş în ropote dese, şi apoi zăngănitul canaturilor la prima rafală de vânt. Se gândi la vântoasele înteţite de parcă ar fi avut o existenţă de sine stătătoare, năpustindu-se dinspre vest, acoperind mile pătrate din suprafaţa unei ţări pustii înainte de a răbufni în oraşul întunecat. Şi stătea nemişcată, holbându-se în tavan, reflectând la Londra şi la faptul de a se găsi în inima capitalei, în acea clipă, în acea noapte, o făptură singură într-o adevărată metropolă locuită de sute de mii de oameni. Bombardată, pârjolită şi pustiită, totuşi pulsând de o extraordinară vitalitate, izvorâtă din înseşi fiinţele ce-i populau străzile şi casele. East End[1] şi docurile fuseseră aproape distruse de avioanele nemţeşti de vânătoare, dar ştia că rămăseseră neatinse câteva rânduri de case şi în ele familiile se adunau în camerele tihnite de la faţadă ca să bea ceai şi să tricoteze, să citească ziarele, să tăifăsuiască şi să râdă, să asculte radioul. La fel cum alţii se strângeau în fiecare seară pe peroanele metroului, ca să doarmă acolo, în timp ce trenurile treceau şuierând încoace şi încolo; fiindcă le ţinea de urât, îşi regizau o mică petrecere şi era cu siguranţă mai distractiv decât a sta de unul singur.

Şi mai erau oamenii care ieşiseră afară din casă în acea noapte friguroasă de ianuarie. Mitraliori sau tunari din artileria antiaeriană, pazniĉi de incendii veghind pe terasele de pe acoperişuri şi gardieni din apărarea antiaeriană civilă, stând lângă telefoane în gherete improvizate, expuse curentului, fumând ţigări şi citind

[1] East End – partea de est a Londrei, cu populaţie mai nevoiaşă.

"Picture Post" pentru a-şi trece mai uşor lungile ore de serviciu. Mai erau ostaşi în permisie, hoinărind câte doi-trei pe trotuarele jilave, în căutare de distracţii, năvălind în cele din urmă pe uşa vreunei cârciumi sordide. Judith îşi închipui şi prostituatele din Soho stând sub vechi portaluri, la adăpost de ploaie, şi expunându-şi la lumina făcliilor picioarele lungi şi pantofii cu tocuri cât cataligele, pentru a-şi prinde muşteriii în plasă. Şi, suind pe ultima treaptă a scării sociale, tinerii ofiţeri, veniţi în oraş de pe aerodromurile îndepărtate sau de la bazele militare, cinând cu prietenele lor la "Savoy" şi apoi mergând să danseze toată noaptea la "Mirabelle", "Bagatelle" sau "Coconut Grove"

Apoi, pe neaşteptate, împotriva voinţei sale, fără intenţie, începu să se gândească la mama ei. Nu aşa cum era acum. Nu chiar în acel moment, aflată la capătul lumii, expusă hazardului şi oricăror pericole mortale, cuprinsă de panică, probabil înfricoşată şi neîndoielnic într-o stare de confuzie. Ci aşa cum fusese odinioară. După cum şi-o amintea Judith din timpurile de la Riverview.

Şase ani întregi trecuseră de-atunci. Se schimbaseră atâtea. Aşa de multe lucruri se întâmplaseră. Înrolarea în W.R.N.S., cumpărarea Casei Dower şi, înainte de acestea, iarna întunecată pe care Judith o petrecuse cu Biddy la Upper Bickley. Anii fericiţi, de înflorire şi strălucire de la Nancherrow, despre care îşi închipuise mereu că vor continua la infinit, izbucnirea războiului.

Riverview! Partea esenţială a sfârşitului copilăriei şi, prin urmare, perioadă profund nostalgică a vieţii. Riverview. Poate vremelnic; închiriat şi deci niciodată proprietate a lor, le fusese totuşi căminul venerat timp

de patru ani. Îşi aducea aminte de grădina adormită în serile de vară, când apele sinilii ale fluxului se revărsau puhoi peste ţărmul dinspre marea deschisă, înecând lăcoviştea nămoloasă a estuarului. Şi cum trenuleţul local huruia toată ziua de-a lungul coastei, parcurgând cu regularitate aceeaşi distanţă dus şi întors, la Porthkerris. Îşi amintea cum cobora din acel tren care o aducea de la şcoală, urcând cărăruia abruptă şi umbrită de pomi până spre casă, năvălind pe uşa din faţă, strigând "mămico!" Şi Molly era totdeauna acolo. În salon, cu ceaiul gata pregătit pe măsuţă, înconjurată de bibelouri şi suveniruri frumoase, şi totul mirosea a prăjituri calde. Şi o vedea aievea pe mama ei stând la masa de toaletă, schimbându-se pentru cină, pieptănându-şi părul, tamponându-şi cu pudră parfumată năsucul insignifiant. Şi îi auzea glasul, citindu-i lui Jess o carte de poveşti înainte de culcare.

Ani liniştiţi, fără incidente, aproape lipsiţi de prezenţa unui bărbat în casă. Numai câteodată unchiul Bob, venit cu Biddy, şi poate Ned, ca să petreacă niscaiva zile în timpul verii. Vizitele sporadice ale familiei Somerville fuseseră puncte luminoase în existenţa lor domoală şi monotonă, laolaltă cu pantomimele de Crăciun jucate la Clubul artistic din Porthkerris şi cu picnicurile de Paşti, pe dealul Veglos, la vremea culesului de primule sălbatice. Altminteri, trecea zi după zi şi anotimp după anotimp, fără ca nimic palpitant să aibă loc vreodată. Dar nici evenimente triste nu se întâmplau.

Desigur, exista şi reversul medaliei; cealaltă faţetă a adevărului. Plăcută, docilă şi slabă de înger, Molly Dunbar fusese o mamă ştearsă, moale, lipsită de energie morală. Prea nervoasă să conducă micul auto-

mobil, simţind aversiune să stea pe plaja umedă în bătaia rece a vântului de nord, timorată să-şi facă noi prietene, incapabilă să ia vreo decizie, fără curajul să privească în faţă realitatea. Perspectiva oricărei schimbări o alarmase totdeauna. (Judith îşi aminti de comportamentul isteric al lui Molly când aflase că trebuia să plece nu la Colombo, loc familiar, ci în Singapore, insula complet necunoscută). Avea, de asemenea, puţină rezistenţă, obosind repede şi retrăgându-se în pat, găsind cele mai şubrede scuze.

Dintotdeauna, avusese nevoie de îndrumare şi sprijin. În lipsa unui bărbat care să-i spună ce să facă şi cum să procedeze, recurgea la ajutorul femeilor mai puternice decât ea. Mătuşa Louise, Biddy Somerville şi Phyllis. La Riverview, Phyllis condusese treburile casei, organiza totul, se tocmea cu prăvăliaşii, se îndepărta repede, luând-o pe Jess în braţe ori de câte ori pe copilă o apucau năbădăile şi toana de plâns.

De slăbiciunea şi firea ei supusă nu era de vină Molly: pur şi simplu aşa se născuse. Însă, acum, înţelegerea acestui fapt nu îmbunătăţea lucrurile cu nimic. Dimpotrivă, le înrăutăţea. Războiul, dezastrele, transformările radicale, necazurile, foametea, privaţiunile de tot felul scoteau la iveală tot ce era mai bun la unele femei – curaj de neclintit, spirit întreprinzător, hotărârea fermă de a supravieţui. Dar Molly Dunbar era lipsită de asemenea resurse interioare. Va fi înfrântă. Va suferi o cădere psihică. Va fi distrusă.

— Nu! Judith se auzi rostind cuvântul cu voce tare, o respingere chinuitoare a propriilor temeri. De parcă ar fi fost posibil să şteargă nălucirile disperării. Se întoarse, îşi îngropă faţa în pernă, trupul ei chircin-

du-se ca-n poziţia fătului, încă în siguranţă în pântecele mumei. Numaidecât îl auzi pe Jeremy venind de la bucătărie, cu paşii răsunându-i pe scara îngustă, apoi pe podeaua salonului.

— M-ai chemat? Glasul lui.

Încă înfundată în perne, Judith dădu din cap.

— Ţi-am adus pastila miraculoasă. Şi un pahar cu apă, s-o înghiţi.

Nu se mişcă.

— Judith. Se aşeză pe marginea patului, lângă ea, şi greutatea lui îi trase pătura de pe umeri.

— Judith!

Furioasă pe propriu-i plânset, se răsuci pe spate şi îşi holbă ochii înecaţi de lacrimi.

— Nu vreau pastile, îi spuse ea tăios. Nu vreau nimic. Vreau doar să fiu cu mama.

— Oh, draga mea.

— Şi pe deasupra, te porţi întocmai ca un doctor sadea. Eşti pur şi simplu îngrozitor de profesional, ţi-au intrat în sânge uzanţele meseriei.

— Fără intenţie.

— Mă urăsc, fiindcă nu sunt cu ea.

— Nu trebuie să fii aşa de pornită împotriva ta însăţi. Prea mulţi oameni te iubesc. Ai fi de-a dreptul copleşită.

Jeremy nu era câtuşi de puţin tulburat de comportamentul ei, ci atât de calm şi prozaic, încât scurta ei izbucnire de mânie i se stinse pe dată, Judith căindu-se, chinuită de remuşcări.

— Îmi pare rău.

— Te simţi într-adevăr aşa de rău?

— Nici nu ştiu cum mă simt.

Jeremy nu făcu nici o remarcă la spusele ei. Doar întinse mâna după tabletă, care semăna leit cu o mică bomboană, şi după paharul cu apă.

— Înghite-o şi apoi stăm de vorbă.

Judith privi medicamentul cu îndoială.

— Eşti sigur că n-o să mă moleşească?

— Absolut sigur. O să te facă să te simţi cu mult mai bine şi, mai târziu, o să adormi. Nu arată prea apetisant, dar dacă îl dai pe gât dintr-o înghiţitură, atunci n-o să te îneci. Durează ceva timp până îşi face efectul, aşa că ia-l acum.

— Bine, oftă Judith.

— Eşti o fată ascultătoare.

Cu oarecare efort, Judith se propti într-un cot, băgă pastila în gură şi o înghiţi pe nerăsuflate cu apă londoneză de la robinet, cu gust de cocleală. Jeremy îi zâmbea aprobator.

— Bravo ţie! Nici măcar nu ţi s-a pus un nod în gât. Îi luă paharul din mână, iar Judith se cufundă recunoscătoare în perne. Vrei să încerci să dormi?

— Nu.

— Vrei să vorbim?

— E aşa de stupid, nu sunt în stare să-mi curm gândurile. Mi-ar plăcea să mi se dea o pilulă care să-mi anestezieze creierul.

— Îmi pare rău. Jeremy rosti vorbele acelea cu tot regretul. N-am nici una.

— Atât de stupid! Am douăzeci de ani şi vreau să fiu cu mama. Îmi doresc fierbinte s-o ţin strâns în braţe, s-o ating şi să ştiu că e vie şi nevătămată.

Lacrimile care o podidiseră toată seara îi umplură iarăşi ochii şi se simţea prea slabă, prea lipsită de mândrie ca să şi le înăbuşe.

— M-am tot gândit la Riverview, la anii petrecuţi acolo împreună cu mama şi cu Jess... Şi cum nu se întâmpla nimic deosebit... Dar era atâta linişte senină şi tihnă... Şi socot că eram pe deplin fericite. Toate îmi păreau simple, fără pretenţii... Nimic nu te făcea să te simţi împărţit în două, cu inima sfâşiată... Ultima oară când am fost împreună... Şi deja au trecut şase ani... O perioadă lungă din viaţă... Şi acum... Nu ştiu... Îi fu imposibil să mai continue.

— Te înţeleg, grăi Jeremy cu tristeţe. Şase ani par uneori o veşnicie. Îmi pare rău.

— Nu ştiu... Nu mai ştiu nimic... Vreau doar să primesc o scrisoare. Ceva. Orice. Aşa încât să aflu unde sunt...

— Îmi dau seama.

— ...Atât de absurd...

— Nu, nicidecum. Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Câteodată, lipsa de veşti e semn bun. Cine ştie, poate chiar acum sunt deja departe de Singapore... Probabil în drum spre India sau spre alt loc mai sigur. Comunicaţiile pe timp de război se întrerup inevitabil. Încearcă să nu fii prea descurajată.

— Îmi spui aşa doar din bunăvoinţă. Mă amăgeşti cu vorbe blânde...

— Nu-i momentul potrivit pentru amăgiri sau îmbărbătări. Mă străduiesc să fiu rezonabil. Să-mi păstrez simţul măsurii şi al proporţiilor.

— Să presupunem că era vorba despre părinţii tăi...

— Mi-aş tot frământa mintea cu gânduri fel de fel. N-aş şti ce să mai fac de îngrijorare. Dar cred că mi-aş da silinţa să nu mă las pradă descurajării.

Judith cumpăni o clipă la cele spuse. Apoi, rosti:

— Mama ta nu se aseamănă cu a mea.

— Şi cam ce vrei să insinuezi, mă rog?

— Mă refer la faptul că e diferită.

— De unde ştii?

— Fiindcă am cunoscut-o la funeraliile mătuşii Lavinia. Am schimbat câteva cuvinte la praznic. Şi doamna Wells e puternică, practică şi cu judecată sănătoasă. Pur şi simplu, puteam să mi-o închipui liniştind la telefon pacienţii frenetici şi nerăstălmăcind mesajele importante.

— Eşti foarte perspicace.

— Mama nu e deloc aşa. Ai întâlnit-o doar o dată, în tren, şi pe atunci nici măcar nu ne cunoşteam. Nu este puternică. Nu are încredere în sine, nu şi-a fost niciodată stăpână. Se agită la ceea ce gândesc alţii, e neajutorată şi nici nu se pricepe să-şi poarte de grijă. Mătuşa Louise îi spunea întruna că-i naivă şi neroadă, iar mama n-o înfrunta niciodată cu fermitate, nici nu făcea nimic ca să-i dovedească lipsa de temei a unor asemenea ocări.

— Ce încerci de fapt să-mi spui?

— Că mă tem pentru ea.

— Nu-i singură. Îi are alături pe tatăl tău şi pe Jess.

— Jess e doar o fetiţă. Nu va fi în stare să ia vreo decizie în locul mamei mele.

— Jess are zece ani. Nu mai e un ţânc. Unele fetiţe de zece ani pot fi deja individualităţi formidabile. Pline de idei şi tare hotărâte să se impună şi să acţioneze după capul lor. Orice s-ar întâmpla şi oriunde i-ar duce soarta, sunt convins că Jess se va dovedi un reazem sufletesc infailibil.

— Cum am putea şti... Lacrimile îi izvorâră iară, înşirându-i-se pe obraji, iar Judith orbecăi după marginea cearşafului şi încercă să şi le şteargă într-un mod

atât de patetic şi de stângaci, încât Jeremy mai că nu suporta să o privească. Se ridică de pe pat, se duse în baie, înmuie un ştergar de faţă în apă rece, găsi încă un prosop şi se întoarse lângă ea.

— Poftim! Îi sprijini bărbia în palmă, îi înălţă faţa şi o şterse cu blândeţe; apoi îi dădu prosopul în care Judith îşi suflă cu zgomot nasul.

— De obicei, nu mă smiorcăi aşa, îi spuse ea. Am plâns ultima oară când a murit Edward, dar era cu totul altceva. Însemna sfârşitul unui lucru anume. Definitiv şi irevocabil. De astă dată mă simt de parcă aş trăi începutul a ceva mult mai rău decât înainte. Răsuflarea îi era întretăiată de suspine. Atunci nu eram înfricoşată.

Şi i se desluşea atâta disperare în glas, încât Jeremy făcu tocmai ce tânjise cu pasiune toată seara. Se lungi lângă ea, o cuprinse în braţe, o trase cât mai aproape de trupul lui, într-o îmbrăţişare dulce şi mângâietoare. Judith stătea pasivă, recunoscătoare, dar mâna îi atinse puloverul gros de lână şi degetele i se încleştară, apucându-l strâns, iar lui Jeremy gestul acesta îi aminti de un prunc strâns agăţat de şalul mamei.

— Ştii, când eram băieţaş şi sufeream adânc şi deznădăjduit după un lucru sau altul, mama obişnuia să mă mângâie, zicându-mi: "O să-ţi treacă. Într-o bună zi vei privi în urmă şi îţi vei dea seama că toate supărările se uită"

— Asta îmbunătăţea situaţia?

— Nu prea mult. Dar ajuta.

— Nu mi te pot imagina copil. Te-am cunoscut doar adult în toată firea. Câţi ani ai, Jeremy?

— Treizeci şi patru.

— Dacă n-ar fi război, cred că ai fi căsătorit, ai avea o familie... E ciudat când te gândeşti, nu-i aşa?

— De-a dreptul isteric! Dar, după cum se pare, puţin probabil.

— De ce nu?

— Sunt prea absorbit de medicină. Prea ocupat să alerg după fete. De obicei, duc în permanenţă lipsă de bani peşin.

— Ar trebui să te specializezi. Să devii chirurg, ginecolog sau altceva. Să-ţi iei un cabinet pe strada Harley, cu tăbliţă din alamă pe uşă: "Doctor Jeremy Wells, F.R.C.S.[1]" Şi doamnele bogate şi însărcinate, înnebunite după atenţiile tale, vor sta la coadă pe stradă, aşteptând să le vină rândul.

— Ce imagine grozavă!

— Nu-ţi surâde?

— Nu-i realmente stilul meu.

— Care-i stilul tău?

— Socot că voi călca pe urmele tatălui meu. Doctor de provincie în medicină generală, cu un câine în maşină.

— Într-adevăr, cât se poate de liniştitor.

Judith începea să-şi redobândească stăpânirea de sine, dar degetele, cu încheieturile albite de strânsoare, încă i se împlântau adânc în puloverul lui de lână.

— Jeremy!

— Ce este?

— Când te ţineai de baliză în mijlocul Atlanticului, la ce te gândeai?

— Să mă menţin pe linia de plutire. Să supravieţuiesc.

---

[1] F.R.C.S. - abreviere de la "Fellow of the Royal College of Surgeons" - în traducere "Membru al Colegiului Regal al Chirurgilor"

— Îţi aminteai de ceva anume? Lucruri frumoase? Locuri minunate? Clipe plăcute?

— Mă străduiam.

— Ce anume în special?

— Nu mai ştiu.

— Trebuie să ştii.

Se vădea limpede că era important pentru ea şi de aceea Jeremy, căznindu-se să ignore pornirile pătimaşe deşteptate în trupul său, stârnite de apropierea ei şi de nevoia-i clară de a-şi afla alinarea alături de el, îşi încordă toată voinţa şi-şi smulse din subconştient primele aduceri-aminte disparate care-i veniră în minte.

— Duminicile de toamnă din Truro şi dangătul clopotelor catedralei chemând la vecernie. Şi eu, urcând pe stâncile colţuroase, privind marea translucidă ca sticla şi florile sălbatice, viu colorate, care creşteau în văioage. I se învălmăşeau acum în minte şi alte amintiri, imagini şi sunete care aveau încă puterea, retrospectiv, de a-i umple inima de încântare. Fiind la Nancherrow, înotând dis-de-dimineaţă cu Edward, străbătând grădina cu gândul că urma să luăm cel mai copios mic dejun. Jucând atacant în echipa de rugby din Cornwall pentru prima oară, la Twickenham şi marcând două buturi. Vânând fazani în desişurile din Roseland în dimineţile geroase de decembrie, aşteptând păsările, câinii adulmecându-le urma, ramurile copacilor desfrunziţi ţesând o dantelă pe cerul palid de iarnă. Şi muzica: "Iisuse, rămâi bucuria mea!", iar eu ştiind că te-ai reîntors la Nancherrow.

— Muzica e sublimă, nu-i aşa? Te înalţă la sfere cereşti. Departe de lume.

— Ăsta-s eu. E rândul tău acum.

— Nu pot gândi. Sunt prea istovită.

— Măcar un gând, o îndupleca el.

Judith oftă.

— Bine. Casa mea. Propriul meu cămin. Cuibuşorul meu. Încă e casa mătuşii Lavinia, fiindcă a lăsat atâtea în urmă, totuşi acum îmi aparţine. Şi sentimentele care mă încearcă. Ticăitul pendulei în vestibul, priveliştea deschisă spre mare şi crângul de pini. Şi ştiind că Phyllis se află acolo. Şi că mă pot întoarce oricând vreau. Pot merge acasă. Şi că într-o bună zi n-o voi mai părăsi niciodată.

Jeremy zâmbi.

— Bizuie-te pe asta, îi spuse el.

Judith închise ochii. Jeremy îşi plecă ochii spre chipul ei şi-i văzu genele lungi şi întoarse, umbrindu-i obrajii palizi; forma desăvârşită a gurii, curbura perfectă a maxilarului şi bărbia.

Se înclină şi o sărută pe frunte.

— Eşti obosită şi eu trebuie să mă trezesc în zori. Cred că-i de ajuns pentru ziua de azi. Deodată, Judith căscă ochii de panică şi-l apucă şi mai strâns de pulover. Spunându-şi că trebuie să fie hotărât, Jeremy căuta să se descătuşeze. Te las să dormi.

Dar numaidecât Judith deveni agitată.

— Nu pleca. Te rog. Nu mă părăsi. Vreau să stai cu mine.

— Judith...

— Nu, nu pleca... Şi adăugă pe nerăsuflate, de parcă el avea nevoie de vreo încurajare. E un pat dublu. Este loc destul. O să mă simt mai bine dacă rămâi. Te implor.

Cu sufletul sfâşiat între dorinţă şi bunul său simţ înnăscut, Jeremy şovăia.

— E o idee bună? o întrebă el în ultimă instanţă.

— De ce n-ar fi?

— Fiindcă dacă îmi petrec noaptea cu tine, voi fi ispitit, după toate aparenţele, să facem dragoste.

Judith nu se arătă nici şocată, nici nu păru foarte surprinsă.

— Nu contează.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Înseamnă că, dacă doreşti, mi-ar plăcea să faci dragoste cu mine.

— Îţi dai seama ce zici?

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

Deodată, faţa i se lumină într-un surâs. Jeremy aproape că nu o văzuse zâmbind deloc toată seara şi simţi că imboldul inimii îl biruie şi, în acelaşi timp, bunul lui simţ înnăscut "se scurse" până la ultima picătură ca apa prin ciur.

— E-n ordine, Jeremy. Nu va fi prima dată.

— Edward, rosti el sec.

— Bineînţeles că Edward.

— Dacă fac dragoste cu tine, o să te gândeşti la Edward?

— Nu. Tonul ei era foarte categoric. Nu, n-o să mă gândesc la Edward. Mă voi gândi la tine. Aici, în Londra. Amândoi. Aici, când am avut într-adevăr nevoie de tine. Încă am nevoie de tine. Nu vreau să mă părăseşti. Vreau să mă strângi în braţe şi să mă simt protejată, în siguranţă.

— Nu pot să fac dragoste cu toate hainele pe mine.

— Atunci, du-te şi scoateţi-le.

— Nu pot. Mă ţii strâns de pulover.

Judith surâse iarăşi. Îşi slăbi strânsoarea, dar Jeremy nu se mişcă.

— Eşti slobod, spuse ea.

— Sunt prea speriat să te las singură... nu cumva să dispari ca prin farmec.

— Nu fi neliniştit.

— Vin în două minute.

— Grăbeşte-te! Să dureze doar un minut.

*

— Judith. O voce ce părea că răzbate din depărtare, din întuneric.

— Judith!

Se trezi din somn. Întinse mâna să-l atingă, dar patul era gol. Se sili să deschidă ochii. Nimic nu se schimbase. Dormitorul era luminat ca-n ceaţă de aceeaşi lampă, draperiile trase, întocmai cum fusese totul când se cufundase în somn. Jeremy şedea lângă ea, pe marginea patului. Se îmbrăcase deja în uniformă, se bărbierise. Îi simţea mirosul plăcut de săpun.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai.

O ceaşcă de ceai!

— Cât e ceasul?

— Şase. Sunt gata de plecare.

Şase dimineaţa. Se întinse, căscă, se ridică în capul oaselor, Jeremy îi dădu ceaşca aburindă de ceai, prea fierbinte ca să-l bea.

Clipea somnoroasă, încă toropită de picoteală.

— Când te-ai sculat?

— La cinci şi jumătate.

— Nu te-am auzit.

— Ştiu.

— Ai luat micul dejun?

— Da. Un ou şi o feliuţă de slănină.

— Trebuie să-ţi iei bunătăţile. N-are nici un rost să le laşi aici.

— Nu-ţi fă griji. Mi-am împachetat deja lucrurile. Voiam doar să-ţi spun la revedere. Să-ţi mulţumesc.

— Oh, Jeremy, eu sunt cea care îţi rămân recunoscătoare.

— A fost minunat. Desăvârşit. O amintire de preţ.

Judith se intimidă fără motiv. Îşi coborî privirea şi sorbi din ceaiul fierbinte.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă el.

— Bine. Doar puţin ameţită.

— Te mai doare gâtul?

— Mi-au trecut toate durerile.

— O să te-ngrijeşti, nu-i aşa?

— Sigur.

— Când trebuie să te-ntorci la Portsmouth?

— Astă-seară.

— S-ar putea să găseşti o scrisoare aşteptându-te, de la familia ta.

— Da. Chibzui la această posibilitate şi, deodată, se simţi mult mai încrezătoare. Da, tot ce se poate.

— Străduieşte-te să nu-ţi frământi mintea cu gânduri de tot felul. Şi poartă-ţi de grijă. Mi-aş dori să mai pot sta. Am vorbit câte-n lună şi în stele noaptea trecută, dar sunt încă o mie de lucruri pe care n-am apucat să ţi le destăinuiesc. Şi-acum, nu mai e timp.

— Nu trebuie să pierzi trenul.

— O să-ţi scriu. De îndată ce găsesc răgaz. O să-ţi scriu şi o să încerc să dau glas tuturor lucrurilor pe care doream să ţi le spun noaptea trecută. Probabil, pe hârtie, voi reuşi să mă exprim mai bine.

— Nu te-ai descurcat prea rău. Dar, cândva, mi-ar plăcea nespus să primesc o scrisoare.

— Trebuie să plec. La revedere, scumpă Judith.

— Dacă mă scapi de ceaşca asta cu ceai, o să-mi iau rămas bun cum se cuvine.

Şi Jeremy râse, o despovără de ceaşcă şi farfurioară, se îmbrăţişară cu gingăşie, se strânseră la piept, şi se sărutară ca nişte vechi prieteni, aşa cum fuseseră dintotdeauna, dar acum şi ca îndrăgostiţi.

— Să nu cumva să te mai răneşti în vreo explozie, Jeremy.

— O să-mi dau toată silinţa.

— Şi scrie-mi. Aşa cum mi-ai promis.

— Aşa am să fac. Mai curând sau mai târziu.

— Înainte să pleci, vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce anume?

— Trage draperiile ca să pot privi revărsatul zorilor.

— Mai e ceva până o să mijească de ziuă.

— O să aştept.

Aşa că se depărtă de ea şi se ridică de pe pat. Se aplecă să stingă lampa, apoi se duse la fereastră, iar Judith îl auzi dând la o parte perdelele de mătase şi draperiile de camuflaj. Dincolo de ochiurile de geam, dimineaţa de iarnă era întunecată, dar ploaia contenise şi vântul nu mai sufla.

— E perfect.

— Trebuie să plec.

— La revedere, Jeremy.

— La revedere.

Era prea beznă ca să vadă, dar îl auzi mişcându-se, deschizând uşa şi apoi închizând-o uşurel în urma lui. Jeremy dispăruse. Se rezemă pe perne şi, aproape numaidecât, adormi.

Era ora zece când se deşteptă din nou, deci, până la urmă, nu fusese martoră la ivirea zorilor, când lumi-

na se arată pe cer înainte de a răsări soarele. Ziua se revărsa prin ferestre; înnourată, dar cu petice de văzduh albastru spălăcit. Se gândi la Jeremy, călătorind în trenul pornit cu vuiet asurzitor spre nord, către Liverpool sau Invergordon sau Rosyth. Se gândi la noaptea abia trecută şi zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum o iubise, cu tandreţe nemărginită şi, totodată, cu matură pricepere, astfel încât propria ei plăcere fizică se armonizase cu ardoarea lui şi atinseseră împreună culmea pasiunii trupeşti. Un interludiu de patimă magică şi neaşteptată, şi chiar de beatitudine.

Jeremy Wells! Totul, acum, se schimbase. Înainte nu întreţinuseră vreo corespondenţă. Dar Jeremy îi promisese că, mai devreme sau mai târziu, îi va scrie. Ceea ce însemna că avea de aşteptat cu nerăbdare ceva într-adevăr special.

Între timp, era iarăşi singură. Întinsă în pat, concentrându-se asupra stării sale, Judith realiză că se însănătoşea. Răceala, gripa, infecţia sau orice-ar fi fost, îi trecuse, dispărând laolaltă cu toate simptomele, dureri de cap şi de gât, senzaţia de oboseală şi depresiunea sufletească. Deşi era greu de spus cât de mult din această vindecare se datora lui Jeremy Wells, mai degrabă decât îngrijirii medicale şi somnului adânc. Oricum ar sta lucrurile, nu conta. Îşi venise în fire, se simţea plină de vigoare, ca de obicei.

Dar cum să-şi cheltuiască energia? Până seara, nu trebuia să se prezinte la Cartierul General al W.R.N.S., dar perspectiva unei zile pustii, solitare, în Londra, într-o duminică pe vreme de război, nu i se părea prea ademenitoare. De asemenea, în străfundul minţii i se furişase posibilitatea sosirii unei scrisori din Singapore. Cu cât cumpănea mai mult la această eventualitate, cu

atât era mai sigură că va găsi o scrisoare acolo, la Serviciul de instrucţie militară, în cutia poştală însemnată cu iniţiala "D" Văzu cu ochiul minţii răvaşul aşteptând-o acolo şi, deodată, i se păru extrem de important să se reîntoarcă la Portsmouth fără zăbavă. Azvârli pătura în lături, ţâşni din pat, intră repede în baie, deschise robinetele la maximum şi se îmbăie în apă fierbinte.

Curată, îmbrăcată şi cu lucrurile împachetate, trebălui puţin prin casă. Schimbă patul, împături aşternuturile folosite, coborî la parter, goli frigiderul şi îl scoase din priză. Ca un bun marinar, Jeremy lăsase bucătăria strălucind de curăţenie, într-o ordine desăvârşită. Judith mâzgăli în grabă un bilet pentru doamna Hickson, puse deasupra lui două monede de jumătate de coroană, îşi ridică bagajul şi părăsi casa, trântind yala în urmă. Luă metroul până la staţia Waterloo, prinse primul tren spre Portsmouth, de acolo opri un taxi care rula pe lângă ruinele primăriei bombardate. La ora două, se afla deja la Cartierul general W.R.N.S. Plăti şoferului, trecu pragul intrării principale, pătrunse în Biroul de instrucţie militară, unde ofiţerul secund de serviciu, o fată posomorâtă la chip, cu un ten ciupit şi buburos, stătea la masa de scris, rozându-şi unghiile de plictiseală.

— Ai sosit mai devreme, nu-i aşa? o întrebă ea.

— Da, ştiu.

— Credeam că ai un weekend scurt.

— Aşa a şi fost.

— Păi, se cunoaşte. În privinţa asta ştii mai bine decât mine. Fata îi arunca priviri reci, lipsite de expresie, de parcă Judith punea ceva rău la cale. Bănuiesc că-i în regulă pentru unii.

Ceea ce nu părea să mai invite la vreo replică, aşa că Judith nu deschise gura. Doar semnă în condică, apoi se îndreptă spre şirul de cutii poştale din lemn. Sub litera "D" se găsea un teanc subţire de scrisori. Le scoase şi le frunzări. Destinate membrei W.R.N.S. Durbridge şi subofiţerului Joan Daly. Apoi, la sfârşit, un plic albastru, expediat cu poşta aeriană, cu adresa scrisă de mâna mamei sale! Plicul era îndoit la colţuri şi murdar, de parcă suferise vicisitudini de nepovestit, ca şi cum făcuse deja ocolul lumii de două ori. Judith puse celelalte scrisori la loc şi rămase cu ochii pironiţi asupra lui. Pornirea ei instinctivă era să-l deschidă şi să citească scrisoarea chiar acolo şi atunci, dar privirile ostile ale ofiţerului secund de serviciu erau încă aţintite asupra ei şi nu dorea să fie pândită de nimeni, aşa că îşi culese valiza de pe jos, urcă scările din piatră până la micul apartament, de la etaj, şi se retrase în cămăruţa friguroasă pe care-o împărţea cu Sue. Fiind duminică, nu se afla ţipenie de om prin preajmă. Probabil, Sue era la post, la datorie. Îşi scoase chipiul, se aşeză pe marginea patului cazon, încă înfăşurată în mantaua grea, rupse plicul, trase dinăuntru colile de hârtie din mătase, împăturite, mototolite şi aşternute cu scrisul mamei. Le despături şi începu să citească.

Orchard Road
Singapore
16 ianuarie

"Scumpa mea Judith,

Nu am prea mult timp, aşa că voi fi cât se poate de concisă. Mâine, Jess şi cu mine ne

îmbarcăm pe "The Rajah of Sarawak", cu destinaţia Australia. Kuala Lumpur a căzut în mâinile japonezilor cu patru zile în urmă şi trupele lor înaintează ca un torent spre insula Singapore. Încă din ajunul Anului Nou s-a răspândit vertiginos vestea că guvernatorul recomandă evacuarea tuturor "bouches inutiles". Asta înseamnă femei şi copii şi socot că expresia în franceză nu sună atât de insultător ca traducerea ei, "guri inutile" Dar de când a fost cucerit oraşul Kuala Lumpur, tata, la fel cu toată lumea, şi-a petrecut majoritatea zilelor la biroul companiei maritime, încercând să obţină bilete de vapor pentru Jess şi pentru mine. De asemenea, mii de refugiaţi năvălesc valuri-valuri de pretutindeni şi totul este un haos. Totuşi, în acest moment (ora unsprezece, înainte de amiază), tata a reapărut să ne spună că a făcut rost de o cabină pentru noi (oare prin dare de mită?) şi că pornim pe mare mâine. Ni se îngăduie să luăm cu noi numai câte o valijoară cu strictul necesar, fiindcă vasul e supraaglomerat. Nu mai este loc pentru bagaje. Tata trebuie să rămână aici. Nu ne poate însoţi, deoarece poartă încă răspunderea companiei şi a personalului. Sunt înfricoşată gândindu-mă la siguranţa lui şi privesc cu groază despărţirea. Dacă n-ar fi vorba de Jess, aş rămâne pe loc şi aş risca la noroc, dar, ca totdeauna, devotamentul meu e sfâşiat în două. Faptul de a-mi abandona servitorii, casa şi grădina mă chinuie la fel de rău, ca şi când mi s-ar fi retezat rădăcinile. Însă ce pot face?

Jess este foarte mâhnită la gândul că părăseşte Orchard Road, precum şi pe Ah Lin, pe

Amah[1] *şi pe grădinar. Cu toţii îi sunt prieteni buni. Şi-a trebuit să-i spun că plecăm într-o călătorie frumoasă cu vaporul şi că va fi ca o aventură din poveştile citite. Acum, Jess şi Amah împachetează lucrurile în valiză. Sufletul mi-e plin de temeri nelămurite, dar îmi tot repet că suntem norocoase să plecăm de-aici. Când vom ajunge în Australia, îţi voi trimite o telegramă ca să te înştiinţez că am sosit la destinaţie vii şi nevătămate şi ca să-ţi dau adresa unde îmi poţi scrie. Te rog, spune-i toate astea şi lui Biddy, fiindcă n-am timp să-i mai trimit şi ei o scrisoare".*

Răvaşul fusese aşternut cu scrisul obişnuit al lui Molly Dunbar, îngrijit, puţin aplecat, asemănător cu al unei şcolăriţe. Dar pe măsură ce paginile se succedau, scriitura ei se deforma, până la urmă nemaifiind decât o mâzgăleală frenetică, năclăită în cerneală.

*"Este foarte ciudat, dar toată viaţa mea, din răstimp în răstimp, m-am pomenit punându-mi întrebări fără răspuns. Cine sunt? Şi ce caut aici? Şi încotro mă îndrept? Acum, totul pare să se adevereasc*ă *într-un mod înspăimântător şi mă simt de parcă aş trăi un coşmar obsedant, care m-a mai bântuit în somn de multe ori. Aş dori să-mi pot lua rămas bun de la tine cum se cuvine, însă pe moment această scrisoare este singura modalitate. Dacă-ar fi să se întâmple ceva cu tata şi cu mine, vei avea grijă de Jess, nu-i aşa? Te iubesc atât de mult. Mă gândesc la tine tot timpul. Îţi voi*

[1] Amah – doică, slujnică în dialectul anglo-indian.

scrie din Australia. Scumpa mea Judith, te îmbrăţişez cu toată dragostea,

Mama"

*

Aceasta fu ultima scrisoare de la Molly. Trei săptămâni mai târziu, duminică, 15 februarie, insula Singapore capitulă în faţa armatei japoneze. După aceea, nimic.

*

H. M. S. Sutherland
c/o G.P.O.[1]
Londra
21 februarie, 1942

Iubită Judith,

Ţi-am promis că-ţi voi scrie mai curând sau mai târziu, dar se pare că a fost să fie mai târziu, fiindcă a trecut deja o lună de când ne-am luat rămas bun. Ţi-aş fi putut trimite un bileţel succint, dar un asemenea procedeu expeditiv ar fi lăsat de dorit şi ştiam că, dacă amân câtva timp, mă vei înţelege.

Adresa mea este dinadins vagă şi înşelătoare. Nu cumva să tragi concluzia că nava pe care m-am îmbarcat s-a chircit între timp într-o căsuţă poştală a G.P.O., ci, de fapt, se află în reparaţii la un şantier naval din Brooklyn. (Visul oricărui

[1] c/o G.P.O. – abreviere de la "care of General Post Office"— în traducere "prin grija Poştei Centrale din Londra.

matelot britanic.) Pentru Marina Regală, New York este ca o casă deschisă... N-am fost întâmpinat nicăieri cu atâta ospitalitate, iar petrecerile au început chiar din momentul când nava a tras cu bine în docurile de uscat şi lucrătorii de pe şantier s-au şi pus pe treabă. Căpitanul de rangul întâi Jock Curtin (australian de origine) şi cu mine am fost duşi cu maşina la un cocteil într-un apartament elegant din cartierul East Side, lângă Central Park, trataţi ca nişte eroi, cum de fapt nu suntem, şi, într-un cuvânt, lăudaţi şi răsfăţaţi în mod exagerat. La această sindrofie (şi, într-adevăr, au fost prea multe bunătăţi pentru ficatul oricărei persoane), am cunoscut un cuplu fermecător, Eliza şi Dave Barmann, care ne-au invitat imediat să petrecem weekend-ul în casa lor din Long Island. Plini de amabilitate şi îndatoritori, ne-au transportat în Cadillac-ul lor, dincolo de port şi docuri, şi ne-au adus aici, pe şoseaua ce şerpuieşte de-a lungul coastei atlantice, până la "căminul de sfârşit de săptămână". Este o casă veche şi mare, din bârne tăiate în formă de pană, situată într-un sat pe nume Leesport, pe ţărmul sudic al insulei din extremitatea statului New York.

A durat cam două ore până am sosit aici, parcursul şi privelişte a nu prea frumoase, numai panouri cu afişe, vagoane-restaurant şi centre de desfacere a automobilelor de ocazie, dar satul e plin de drumeaguri bătătorite şi foarte pitoresc. Pajişti verzi, garduri din ţăruşi, pomi umbroşi, uliţe largi, o farmacie care serveşte şi ca prăvălie de alimente, un corp de pompieri, o biserică din

lemn, cu o clopotniţă înaltă. Totul arată aidoma cum îmi închipuisem America dintotdeauna, ca în acele filme vechi pe care le vedeam odinioară, în care o fată nurlie purta o rochie din pânză vărgată de bumbac şi sfârşea prin a se mărita cu băiatul din vecini.

Casa este construită lângă malul apei, cu peluze verzi, coborând până la ţărm. Nu e vorba de ocean, fiindcă Great South Bay este un fel de lagună, împrejmuită de dune de nisip ce formează Fire Island. De cealaltă parte a insulei se întinde Atlanticul. Există în apropiere şi un mic port de ambarcaţiuni, unde flutură drapelul american în adierea vântului şi unde stau ancorate puzderie de iahturi şi bărci cu vele, demne de invidiat.

Acestea fiind spuse, ţi-am creionat ambianţa. Afară este frig, dar aerul e înviorător şi nu plouă. O dimineaţă fermecătoare. În casă, unde stau acum la birou, privind spre ponton şi spre bazinul de înot, este plăcut de cald, încălzirea centrală radiind din grilaje decorative. Datorită acestei facilităţi, reşedinţa este amenajată pentru vară, podelele lustruite, neacoperite de covoare, perdele albe din bumbac, şi totul e uşor, lesnicios şi proaspăt. Miroase a lemn de cedru, cu miresme de ceară de albine şi ulei pentru plajă. La etaj, şi Jock cât şi eu, avem câte un dormitor, cu baie en suite[1]. Prin urmare, poţi conchide că trăim în culmea luxului.

Aşa cum ţi-am spus deja, bunătatea şi ospitalitatea care ni s-au oferit sunt incredibile, chiar

[1] En suite – (din lb.fr.) – aici, alăturată, învecinată.

stânjenitoare, întrucât nu putem face cine ştie ce mare lucru pentru a ne recompensa. Par să fie parte integrantă a firii americanilor şi teoria mea este că aceste însuşiri izvorăsc din vremurile de odinioară ale pionierilor care au colonizat meleagurile. Un imigrant, iscodind depărtările învăluite într-un nor de colb şi ştiind că un străin în trecere venea pe drum, îi striga nevestei să mai pună câţiva cartofi în tocană. În acelaşi timp, întindea mâna după flintă, ceea ce reprezintă reversul monedei americane.

Acum nu mă voi mai referi la mine, ci la tine. Te port necontenit în gând şi mă întreb dacă ai primit vreo veste de la familia ta. Căderea insulei Singapore a fost un dezastru ireparabil, probabil cea mai cumplită înfrângere suferită de imperiul britanic în toată istoria lui, şi apărarea oraşului pare să fi fost îndrumată complet greşit şi prost concepută. Ceea ce, desigur, nu este o consolare pentru tine, în caz că n-ai încă nici o veste. Dar nu uita că războiul se va sfârşi, deşi s-ar putea să mai dureze destul timp, şi sunt convins că va veni şi ziua în care vă veţi reuni. Mai rău e că Crucea Roşie nu este în stare să culeagă nici o informaţie... Cel puţin prizonierii din Germania beneficiază de ajutorul organizaţiei din Elveţia. Orice-ar fi, nu contenesc a nutri speranţe pentru voi toţi. Şi, de asemenea, pentru Gus Callender. Sărmanul om! Mă gândesc la situaţia mea prezentă şi la câte trebuie el să îndure şi mă simt îngrozitor de vinovat. Dar vina personală a fost dintotdeauna un chin sufletesc zadarnic".

Aici, Jeremy lăsă deoparte stiloul, abătându-şi privirea spre priveliştea unui mic feribot care traversa pufăind apele liniştite şi argintii ale lagunei Great South Bay, îndreptându-se spre Fire Island. Acoperise deja câteva coli de hârtie cu scrisul lui mărunt şi încă nu abordase fondul problemei în scrisoarea sa către Judith. Îi trecu prin minte că amâna subconştient să ajungă la subiectul esenţial, fiindcă acesta era atât de personal şi de important încât se temea că nu va fi în stare să-şi îmbrace gândurile în cuvinte. Începuse scrisoarea cu multă încredere, dar acum nu se mai simţea aşa de sigur pe sine. Urmări din priviri înaintarea feribotului până când acesta pieri din câmpul său vizual, pe după nişte tufişuri de trestie. Apoi, apucă din nou stiloul şi continuă să scrie.

"Revederea ta la Londra, regăsirea noastră în casa Dianei au fost dintre cele mai frumoase şi mai neaşteptate recompense. Şi sunt profund recunoscător că m-am aflat acolo când erai suferindă şi jalnic de îndurerată. Faptul de a fi împreună în acea noapte şi de a mă lăsa să fiu părtaş la suferinţele tale şi, sper sincer, de a ţi le alina în esenţă, a devenit, privind retrospectiv, un soi de mic miracol şi nu voi uita niciodată gingăşia ta.

Adevărul e că te iubesc nespus de mult. Bănuiesc că te-am iubit mereu. Dar nu mi-am dat bine seama de asta până în acea zi când te-ai întors la Nancherrow şi am auzit cantata "Iisuse, rămâi bucuria mea" răzbătând din dormitorul tău şi când am ştiut că erai din nou acasă. Cred că îi scriai mamei tale. Sunt încredinţat că de-abia

în acel moment am înţeles cât de importantă eşti pentru mine.

Ca şi autoculpabilizarea de a fi în afară de primejdie, dragostea în vreme de război, deci asumarea unui angajament durabil, este o încercare zadarnică şi sunt aproape sigur că şi tu simţi la fel. L-ai iubit pe Edward şi el a fost ucis în luptă, şi asta nu e o experienţă prin care vreo persoană ar dori să mai treacă a doua oară în viaţă. Dar, într-o bună zi, războiul se va termina şi cu puţin noroc vom depăşi poverile lui, vom reveni cu toţii în Cornwall şi ne vom reîncropi traiul de dinainte. Când se va întâmpla asta, aş dori mai mult decât orice pe lume să fim iarăşi împreună pentru că în această clipă nu pot concepe viitorul fără tine".

Aici, Jeremy se opri din nou, lăsă stiloul pe birou, luă paginile şi le citi de la cap la coadă. Se întrebă dacă ultimul paragraf nu părea prea bombastic şi preţios. Ştia că nu e omul în stare să aştearnă cele mai adânci sentimente pe hârtie. Unii, ca de pildă Robert Burns sau Browning, izbutiseră să sugereze pasiunea arzătoare în câteva versuri bine ticluite, dar poetizarea nu era un har cu care el, Jeremy Wells, să fi fost binecuvântat. Ceea ce exprimase până atunci trebuia să fie de ajuns, totuşi se pomeni copleşit de îndoieli şi străbătut de gânduri.

La urma urmei, dorea mai fierbinte decât orice pe lume să se însoare cu Judith, dar oare se purta cinstit faţă de ea ca să-i propună un asemenea lucru? Mult mai în vârstă decât Judith, trebuia totodată să admită că nu era cine ştie ce partidă strălucită, nu-l aştepta

vreun viitor extraordinar, ci simpla carieră de medic generalist de provincie şi, pe deasupra, unul lipsit de avuţii. În timp ce Judith, graţie mătuşii răposate, era o tânără atât bogată cât şi proprietară a unei case. Îşi va închipui ea, vor spune gurile rele, că urmăreşte să pună mâna pe banii ei? Nu i-ar putea oferi decât o viaţă obişnuită pentru oricare soţie de doctor de ţară, şi ştia din experienţă că acest trai modest era în mod necesar dominat de apeluri telefonice nesfârşite, nopţi tulburate, vacanţe contramandate şi întârzieri la masă. Poate că ea merita mai mult: un bărbat care să-i dăruiască ceea ce nu cunoscuse niciodată – o viaţă de familie trainică şi liniştită – precum şi un venit corespunzător cu al ei. Judith devenise atât de atrăgătoare şi de dezirabilă... Numai gândul la ea îi făcea inima să palpite... Încât era evident că bărbaţii îi vor cădea la picioare aşa cum cad merele dintr-un pom. Era oare un egoism disperat, în momentul de faţă, să-i ceară să se mărite cu el?

Pur şi simplu nu ştia, dar ajunsese până aici şi putea foarte bine să termine scrisoarea. Cu inima încercată de incertitudini, apucă stiloul şi se porni să aştearnă pe hârtie ultimele cuvinte.

"Îţi spun toate acestea fără să am habar ce simţi pentru mine. Am fost totdeauna prieteni, sau cel puţin aşa mi-ar plăcea să cred, şi aş vrea să rămânem la fel, de aceea nu voi mai pomeni nimic ce ar putea dăuna pentru totdeauna legăturilor noastre de afecţiune. Deci, deocamdată, această declaraţie de dragoste este suficientă. Dar, te rog, scrie-mi cât de curând, împărtăşeşte-mi sentimentele tale şi dacă, la timpul cuvenit, ai

găsi de cuviinţă să ne petrecem restul vieţii împreună.

Te iubesc din tot sufletul. Sper că aceste vorbe nu te-au supărat sau întristat. Şi nu uita, sunt pregătit să aştept până când vei fi gata de un ataşament durabil. Dar, te rog, scrie-mi de îndată ce poţi şi risipeşte-mi temerile.

Scumpă Judith, rămân al tău,
Jeremy"

Zis şi făcut! Isprăvise. Renunţă la stilou pentru ultima oară, îşi trecu degetele prin păr, apoi stătu privind cu un aer abătut paginile a căror compunere îi luase întreaga dimineaţă. Poate că n-ar fi trebuit să-şi irosească timpul. Pesemne, s-ar cădea să le rupă, să uite totul, să formuleze altă scrisoare, de data asta fără să-i ceară nimic. Pe de altă parte, dacă proceda astfel...

— Jeremy.

Amfitrioana pornise în căutarea lui şi îi era recunoscător pentru această întrerupere.

— Jeremy!

— Sunt aici, în salon. Strânse repede foile epistolei, le puse în ordine şi le strecură sub coperta blocului de corespondenţă.

Întoarse capul. Gazda apăru în pragul uşii deschise, înaltă şi bronzată, cu părul auriu cârlionţat şi lucios, de parcă de-abia ar fi ieşit din mâinile unei coafeze versate. Purta un taior din lână fină şi o bluză dungată, învălurită la guler, ale cărei manşete erau prinse cu butoni din aur curat; pantofii escarpin cu tocuri înalte îi reliefau eleganţa picioarelor lungi. Eliza Barmann, o femeie plăcută şi demnă de contemplat.

— Mergem să luăm prânzul la club, spuse ea. Plecăm peste un sfert de oră. O să fii gata?

— Sigur. Îşi adună catrafusele şi se ridică în picioare. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

— Ai terminat scrisoarea?

— Aproape.

— Vrei s-o expediezi prin poştă?

— Nu... nu încă. S-ar putea să mai adaug ceva. Mai târziu. O voi trimite când mă întorc pe vas.

— Păi, dacă aşa crezi...

— Mă duc să-mi aranjez ţinuta.

— Fără formalisme. Pune-ţi doar o cravată. Dave se întreabă dacă ţi-ar plăcea să joci o partidă de golf după prânz?

— N-am crose.

Eliza zâmbi.

— Nu-i o problemă. Putem împrumuta de la club. Şi nu te grăbi. Nu e zor mare. Atât doar că ar fi bine să bem câte un pahar cu Martini înainte de a pleca să mâncăm.

*

La sfârşitul lui aprilie, Judith isprăvi de dactilografiat, la capătul unei zile lungi, ultima scrisoare pentru căpitanul de rangul trei Crombie (cu copii la indigo destinate căpitanului de pe nava HMS "Excellent" şi şefului artileriei navale) şi scoase paginile din maşina de scris.

Era aproape ora şase. Celelalte două membre W.R.N.S. cu care împărţea biroul îşi strânseseră deja lucrurile şi porniseră pe biciclete înapoi spre Cartierul General. Dar întârziind în acea după-amiază, căpitanul

de corvetă Crombie apăruse pe neaşteptate cu foarte lunga misivă, nu numai strict secretă, ci şi urgentă, iar Judith, cu un oarecare resentiment surd, mai rămăsese ca s-o bată la maşină.

Obosise. Afară, vremea se arătase minunată, o zi încântătoare de primăvară, cu adieri călduţe de zefir, şi toate coprinele din grădina căpitanului îşi legănau tulburător corolele în boarea vântului. La amiază, pe când se îndrepta spre Corpul O de baracamente, unde mâncase tocăniţă de berbec şi budincă cu stafide, văzuse povârnişurile înverzite ale dealului Portsdown, despicând parcă înaltul cerului; se opri în loc câteva clipe, se zgâi cu dor la creasta învălurată, se pătrunse de mireasma ierbii de curând cosite şi îşi simţi trupul răspunzând la freamătele acestui anotimp al tinereţii, vitalităţii şi reînnoirii. "Am douăzeci de ani, gândi ea, şi nu mă voi mai întâlni niciodată cu vârsta asta." Tânjea după o evadare, după libertate, să se bucure de natură şi să hoinărească, urcând dealul, sorbind aerul proaspăt, lungită pe brazdele buretoase de iarbă, ascultând foşnetul vântului şi trilurile păsărilor. Din păcate, avusese la dispoziţie doar o jumătate de oră pentru masa de prânz, apoi revenise la baraca sufocantă care găzduia temporar Serviciul de instrucţie militară.

Acum, aranja paginile documentului, separând originalul de copiile la indigo. Puse deoparte exemplarul întâi, pentru a fi păstrat la dosar, pe urmă potrivi celelalte trei copii, le vârî într-o mapă de carton şi le duse la semnat.

Asta presupunea să iasă din biroul dactilografelor şi să treacă prin încăperea principală, unde locotenentul Armstrong şi căpitanul Burton din Marina Regală se aflau încă la mesele lor de lucru. Pe când călca podea-

ua, aceştia nici nu se întorseseră, nici nu-şi ridicară capetele. Familiaritatea generase, dacă nu indiferenţă, atunci măcar o lipsă profesională de interes. La capătul camerei, pe uşă, era o plăcuţă gravată cu inscripţia "T.D.O."[1].

Pasiunea pentru iniţiale era unul dintre cele mai încâlcite hazarduri ale războiului. Căpitanul de rangul trei Crombie îşi petrecea cea mai mare parte a timpului de lucru încercând să trezească interesul superiorilor săi pentru perfecţionarea unei stratageme cunoscute sub prescurtarea "L.V.S.-1", adică "Instrucţie vizuală prin simulări - indice 1, ceea ce semnifica însuşirea exerciţiilor tactice demonstrative prin mijloace vizuale, care să prezinte execuţia corectă a unei teme de luptă.

Tot dactilografiind scrisori despre această născo-cire absurdă, de-a lungul ultimelor şase luni, Judith supranumi în ascuns această invenţie "N.I.R.-1", abreviere însemnând în vorbirea obişnuită "Naiba de inepţie în toată regula". Imediat după Anul Nou, căpitanul de corvetă Crombie îşi sărbătorise ziua de naştere şi, hotărând că şefului ei nu-i strica măcar puţin umor în viaţă, Judith îi desenase şi îi colorase o felicitare şi îi dedicase o poezioară.

"N.I.R.-1 e al matale tertip recent
La cerere expres şi la un preţ decent
Cu modificări
Şi uşoare schimbări
E bun în cambuze
Când mateloţii se ling de orez pe buze[2]"

---

[1]T.D.O. - în original "Training Devices Office" - Biroul de instrucţie militară.

[2]Cambuză - magazie de provizii sau bucătărie la bordul navelor.

Gluma căzu cum nu se poate mai prost. Căpitanului Crombie nu-i ardea de şagă, neliniştit fiind de trecerea anilor, de perspectivele avansării în grad, de taxele şcolare ale fiului său. Din aceste motive, felicitarea pentru aniversarea zilei sale de naştere fu un eşec, iar Judith o găsise, câteva ore mai târziu, aruncată la coşul de gunoi.

— Intră!

Crombie şedea la birou încruntat, cu un aer posomorât, iar de sub masă îi ieşeau la iveală ghetrele cu elastic în părţi. De cele mai multe ori avea înfăţişarea unui om suferind de ulcer.

— Poftiţi scrisorile, domnule. Am bătut la maşină şi adresa pe plicuri. Dacă vreţi, citiţi-le de la un cap la altul, apoi chemaţi-mă. Le voi trimite astă-seară.

Căpitanul Crombie se uită la ceas.

— Dumnezeule! S-a făcut aşa de târziu? Nu-i timpul să pleci?

— Păi, dacă nu mă-ntorc la cazarmă până la şapte, atunci o să pierd cina.

— N-aş îngădui una ca asta. Dacă-mi aduci plicurile, mă voi ocupa de expedierea lor. Atunci, nu va trebui să mori de foame.

Era genul de superior care mai mult latră decât muşcă. Judith descoperise de timpuriu acest lucru şi de atunci şeful ei nu-i mai insuflase câtuşi de puţin teamă sau smerenie. De la căderea insulei Singapore şi de la eclipsarea oricărei veşti privind soarta alor ei, Crombie devenise foarte preocupat de bunăstarea subordonatei lui, arătându-i interes într-o manieră degajată, de unchiaş binevoitor; întrebând-o mereu dacă primise vreo veste, apoi, pe măsură ce săptămânile se scurgeau şi nu sosea nici o ştire, păstră o tăcere plină de tact.

Crombie avea o casă în Fareham, unde locuia cu soţia şi fiul său, şi curând după ce comunicatul capitulării oraşului Singapore se abătuse asupra unei lumi cutremurate de groază, o invitase pe Judith într-o duminică să prânzească în familia lui. Nedorind cu nici un chip să meargă, totuşi foarte impresionată de amabilitatea lui, Judith acceptă imediat, radiind de zâmbete recunoscătoare, de parcă perspectiva o umplea de bucurie.

Duminicile, autobuzele nu circulau până la Fareham, aşa că trebui să se deplaseze cu bicicleta pe distanţa de cinci mile, pentru a ajunge la casa lui banală. Vizita fusese un eşec şi mai lamentabil decât felicitarea pentru aniversarea zilei de naştere, fiindcă doamna Crombie era cât se poate de clar pătrunsă de suspiciuni în privinţa unor eventuale relaţii sexuale între Judith şi soţul ei, căpitanul Crombie, om nedeprins cu stilul degajat de a purta o conversaţie despre nimicuri. Pentru a risipi orice bănuială, Judith i se adresă lui Crombie cu apelativul "domnule" la fiecare schimb de vorbe şi-şi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii stând pe podeaua din salon şi ajutându-l pe micul Crombie să construiască o moară de vânt cu setul lui de jucărie Meccano. Fu de-a dreptul o uşurare când veni vremea să se suie pe bicicletă şi să pedaleze cinci mile înapoi, până la Cartierul General.

Dar intenţiile lui Crombie fuseseră bune.

Lăsându-l să-şi citească scrisorile, Judith se înapoie în biroul ei, puse husa pe maşina de scris, luă plicurile, mantaua şi chipiul. Locotenentul Armstrong şi căpitanul Burton se hotărâseră, de asemenea, să-şi strângă lucrurile, considerând că munciseră de ajuns pentru acea zi. Locotenentul Armstrong îşi aprinsese o

ţigară şi, când Judith trecu pe lângă el, o opri spunându-i:

— Mergem să bem ceva la taverna "Crown & Anchor". Vrei să vii?

Judith zâmbi. Evident, se deciseseră că venise timpul să schimbe macazul vieţii, să se relaxeze şi să înceapă distracţiile.

— Mersi, dar nu cred că am răgaz.

— Păcat! Atunci, de vreme ce nu ne însoţeşti, îţi dau un bilet cu care poţi intra a doua oară la un spectacol întrerupt din cauza ploii[1]. Era o nouă expresie pe care locotenentul Armstrong o învăţase de la forţele americane recent sosite.

— Mulţumesc, îi răspunse Judith, care nu descoperise încă semnificaţia absconsă. Aşa am să fac.

Înapoindu-se la şeful ei, împături scrisorile cu o precizie ireproşabilă, le băgă în plicuri, le lipi şi le dădu drumul în tăviţa pentru "exterior".

— Dacă asta-i tot, plec.

— Mulţumesc, Judith. Crombie îşi ridică privirea şi-i dărui unul dintre rarele sale zâmbete. Judith şi-ar fi dorit ca şeful să surâdă mai des. De asemenea, şi faptul că-i spusese pe numele de botez era o răsplată egală. Se întrebă câte dintre posomorelile sale erau pricinuite de soţia-i distantă, indiferentă şi evident geloasă şi se întristă în sufletul ei.

— Nici un deranj. Judith îşi puse mantaua, se încheie la nasturi, iar căpitanul Crombie se rezemă de spătarul scaunului şi o urmări din priviri.

---

[1]În original "to give somebody a rain-check" - expresie din engleza americană, aici cu sensul de a amâna o invitaţie până la o dată convenabilă, de obicei nespecificată.

— De cât timp n-ai mai primit o permisie? o întrebă el brusc.

Judith aproape că nu-şi mai putea aduce aminte.

— De la Crăciun?

— Ai rămas mult în urmă faţă de alţii.

— Vreţi să vă descotorosiţi de mine?

— Dimpotrivă. Numai că arăţi puţin cam palidă şi obosită.

— A fost o iarnă lungă.

— Gândeşte-te la asta. Ai putea merge acasă, în Cornwall. Să te întorci la casa ta. O mică vacanţă de primăvară.

— O să văd.

— Dacă doreşti, voi vorbi cu ofiţerul tău superior.

Cu oarecare panică, Judith clătină din cap.

— Nu. Nu-i nevoie să faceţi asta. Ştiu bine, mi se cuvine un lung weekend. Poate o să cer o învoire.

— Cred c-ar trebui. Se ridică în picioare, devenind deodată la fel de aspru ca de obicei. Atunci, hai, du-te.

Judith îi zâmbi cu multă afecţiune.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, Dunbar.

În liniştea amurgului auriu de primăvară, parcurse cu bicicleta drumul înapoi la cazarmă, trecând podul pentru pietoni, aburcând pe Stanley Road, ieşind în şoseaua principală care se desfăşura spre nord, până dincolo de marginea oraşelului. Pedalând întruna, se gândi să plece în permisie, să se reîntoarcă în Cornwall... măcar pentru câteva zile. Să fie împreună cu Phyllis, Biddy şi Anna, învârtindu-se de colo-colo prin casă, îngenunchind, cu soarele bătându-i căldicel pe umeri, ca să smulgă buruienile dintre tufele de trandafiri. Era timpul să impregneze cu ulei de creozot

coliba din grădină şi poate şi vremea să caute un nou grădinar. N-avea nevoie decât de câteva zile şi un weekend lung ar fi dat rezultatul scontat.

Era ridicol, dar aproape cel mai chinuitor gol lăsat de pierderea contactului cu familia ei fusese recunoaşterea clară a faptului că nu va mai sosi nici o scrisoare. Atâta amar de vreme – aproape şapte ani – trăise cu speranţe mărunte, dar plăcute, în aşteptarea unui plic obişnuit, plin cu ştiri banale, totuşi preţioase, din Singapore, aşa încât căpătase un reflex condiţionat şi, de fiecare dată când revenea la cazarmă, trebuia să-şi readucă aminte că nu va găsi nimic în căsuţa poştală însemnată cu litera "D"

Nici măcar scrisoarea promisă de Jeremy Wells! Trecuseră două luni de când îşi luaseră rămas bun la Londra şi de când o lăsase dormind în patul Dianei. "O să-ţi scriu", îi promisese el. "Am atâtea să-ţi spun. Mai curând sau mai târziu." Iar ea îl crezuse şi apoi Jeremy nu-i mai dădu nici un semn de viaţă. Nu se întâmplă deci nimic. Ceea ce era groaznic de demoralizant şi, pe măsură ce săptămânile se scurgeau repede şi totuşi nu-i parvenea nici o scrisoare, Judith se mistui în îndoieli amarnice, nu numai pentru el, ci şi pentru ea însăşi. Inevitabil, îi încolţi în minte bănuiala neliniştitoare că Jeremy făcuse dragoste cu ea din acelaşi motiv ca şi Edward. La urma urmei, bolnavă fiind şi profund mâhnită, chiar ea însăşi îl implorase să rămână, să doarmă în acelaşi pat, să n-o părăsească. "Scumpă Judith", aşa o numise el, dar oare cât anume din iubirea lui izvorâse din compasiune? "O să-ţi scriu", îi promisese Jeremy, însă nu se ţinuse de cuvânt şi acum încetase să-i mai aştepte scrisoarea.

Din când în când, Judith se gândea să-i scrie,

spunându-i în glumă: "Brută ce eşti! Iată-mă aici, tânjind după veşti, fiindcă mi-ai făgăduit o scrisoare. Nu mă voi mai încrede niciodată în tine" Sau ceva asemănător. Dar era neliniştită să nu se pripească, să nu-i arunce prea multe vorbe grele. Să nu-l sperie cu patosul ei, aşa cum şi-l îndepărtase pe Edward cu acea declaraţie inoportună de eternă devoţiune.

În definitiv, se purta un război care acum se dezlănţuise pretutindeni în lume. Nu era momentul potrivit pentru angajamente. (Cuvintele lui Edward). Nu era timp de promisiuni.

Dar, pe de altă parte, nu era vorba despre Edward, ci despre Jeremy Wells, întruchiparea vie a loialităţii şi onestităţii. Nu-şi putea închipui decât că Jeremy avusese remuşcări. Aflat departe de Judith, bunul său simţ triumfase. Iubirea lor la Londra fusese pur şi simplu un intermezzo fermecător, dar prea frivol şi efemer pentru a continua, poate cu preţul unei prietenii agreabile.

Limpezindu-şi înadins mintea, Judith îşi spuse că-l înţelegea. Dar nu era adevărat, fiindcă nu pricepea nimic. Adevărul gol-goluţ era că Jeremy o dezamăgise şi o rănise totodată.

Aceste reflecţii nu tocmai optimiste durară tot drumul până la Cartierul General. Ocoli prin spatele clădirii urâte, îşi aşeză bicicleta în rastel şi intră în corpul de gardă. Ofiţerul însărcinat cu paza era o doamnă robustă, între două vârste, care, pe timp de pace, fusese intendentă într-o şcoală pregătitoare pentru băieţi.

— Hei! Bună, Dunbar. Ai lucrat târziu?

— Scrisori urgente, doamnă.

— Biata fată! Nu-i drept. Ai primit un telefon. Ţi-am pus un bileţel în căsuţa poştală.

— Oh, mulţumesc.

— Dă-i zor, altminteri o să pierzi haleala.

— Ştiu.

Judith se semnă în catastif, apoi se îndreptă spre şirul de cutii poştale, găsi o scrisoare de la Biddy şi crâmpeiul rupt dintr-un bloc de hârtie pe care ofiţerul de serviciu notase: "Membra W.R.N.S. Dunbar. Ora 16,30. Telefon de la Loveday Carey-Lewis. Te roagă s-o suni."

Loveday! Ce voia Loveday?

Dar n-avea timp să-i telefoneze înainte de cină, aşa că se duse direct la popotă, mâncă o felie de carne de vacă din conservă, cartofi prăjiţi şi o porţie de varză cam arsă. Ca desert, era o bucată pătrăţoasă de prăjitură-biscuit, cu un calup de gem din prune deasupra. Arăta atât de neapetisantă, încât Judith preferă să se abţină. Părăsi popota, urcă scările ce duceau la cămăruţa ei unde păstra o provizie ascunsă de mere, pentru a fi mistuite ori de câte ori era înfometată. Ronţăind un măr, coborî din nou la parter, în căutarea unui telefon liber. Se aflau acolo trei aparate, plasate în locuri strategice, presărate în unghere, şi seara fetele făceau de obicei o coadă lungă, ascultând fiecare cuvânt rostit de cea care vorbea la telefon şi aşteptându-şi rândul pe trepte. Dar, în acea seară, Judith fu norocoasă. Pesemne, datorită vremii calde, majoritatea membrelor W.R.N.S. ieşiseră la plimbare şi găsi ea imediat un telefon liber.

Băgă monedele, formă numărul de la Nancherrow şi aşteptă.

— Nancherrow.

Judith apăsă pe un buton şi monedele căzură zornăind în cutia aparatului.

— Cine-i acolo?

— Athena.

— Athena, sunt eu, Judith. Am primit un mesaj s-o sun pe Loveday.

— Stai o clipă! O chem îndată. Ceea ce Athena şi făcu strigându-şi sora cât o ţinea gura, aproape asurzind-o pe Judith. Vine imediat.

— Cum îi mai merge Clementinei?

— Splendid! Suni de la un telefon cu fise?

— Da.

— Atunci, n-o să îndrug verzi şi uscate, fiindcă îţi termini toţi şilingii. O să ne vedem curând. Iat-o şi pe Loveday!

— Judith! Drăguţ din partea ta că mi-ai dat telefon. Îmi pare rău că te-am deranjat. Am încercat să vorbesc cu tine mai devreme, dar mi s-a spus că eşti la lucru. Uite ce-i, o să fiu concisă şi la obiect. Mami şi cu mine venim la Londra în weekend şi stăm în Cadogan Mews. Te rog să vii şi tu. Poţi? Încearcă.

— Londra?! De ce mergi la Londra? Doar urăşti oraşul.

— O să-ţi explic. Şi vreau realmente să te văd. Am atâtea să-ţi spun. Poţi veni? Poţi căpăta o permisie?

— Păi, aş putea cere un weekend prescurtat...

— Oh, te rog, străduieşte-te. Spune-le şefilor tăi că-i foarte important. O problemă vitală. Mami şi cu mine ne urcăm mâine în tren. Nu mai avem benzină pentru bietul şi bătrânul Bentley. Mâine e joi. Cât de repede poţi sosi la noi?

— Nu ştiu. Trebuie să văd. Sâmbătă, cel mai devreme...

— Perfect! O să fiu acolo, chiar dacă mami pleacă pe undeva. Te aştept, afară de cazul că m-anunţi...

— S-ar putea să...

— Oh, sigur că poţi. Găseşte o scuză. Cere învoire pentru motive familiale. Orice. E extrem de important.

— O să-ncerc.

— Grozav! Mi s-a făcut dor de tine. Pip-Pip-Pip, păcăni telefonul. La revedereee! Ţac! Convorbirea se întrerupse.

Destul de nedumerită, Judith puse receptorul la loc în furcă. Ce naiba urzea acum Loveday? Şi de ce venea la Londra, când se jurase de atâtea ori că detestă capitala? Totuşi, nu existau răspunsuri la aceste întrebări. Singurul lucru pe deplin clar era că mâine dimineaţă, la prima oră, trebuia să se prezinte în bârlogul ofiţerului superior W.R.N.S. şi s-o convingă într-un fel pe această femeie înspăimântătoare să-i semneze un bilet de voie chiar pentru weekend-ul următor. Dacă refuza, Judith va merge ostentativ pe cale ierarhică şi va apela la ajutorul căpitanului de rangul trei Crombie. Imaginea acestuia, intrând în luptă de partea ei, era foarte liniştitoare.

*

Ofiţerul superior W.R.N.S. fu la fel de necooperantă pe cât se temuse Judith şi problema necesită o pledoarie stăruitoare şi dezagreabilă, până ce femeia coclită semnă în cele din urmă, plină de silă şi fără tragere de inimă, biletul de voie pentru weekend. Intervenţia ploconită şi umilinţa dăduseră rezultate. Judith nu mai conteni cu mulţumirile, apoi se retrase cât de repede putu, înainte ca "baba-cloanţa", haină, rămasă nemăritată, să se răzgândească. În biroul alăturat, membra W.R.N.S. de serviciu îşi ridică privirea

de la maşina de scris, citindu-i-se în ochi o întrebare mută. Judith îşi schimonosi gura într-un rânjet şi făcu un semn de victorie.

— Bravo ţie! murmură cealaltă fată. Duduia e prost dispusă în dimineaţa asta. Credeam că eşti sortită pieirii, chiar de la bun început. Judith o lăsă să-şi vadă de treburi, se întoarse în culmea fericirii la Serviciul de instrucţie militară, şi, fără să fie rugată, îi pregăti o ceaşcă de ceai mărinimosului căpitan Crombie, doar fiindcă se simţea recunoscătoare că lucra pentru el şi nu pentru vreo muiere înverşunată, chinuită de complexul puterii.

*

Sâmbăta fu o dimineaţă frumoasă de aprilie, fără vreun nor pe cer. Ieşind din bezna cavernoasă a gării Waterloo, Judith se hotărî să-şi îngăduie extravaganţa de a lua un taxi şi de a se lăsa dusă cu mare pompă în Cadogan Mews. Londra arăta surprinzător de plăcută în lumina soarelui de primăvară. Pomii erau înfrunziţi; ruinele de la bombardamente căpătaseră un aspect rustic, năpădite de răscoage; o raţă-sălbatică înota pe întinderea liniştită a bălţăului lăsat în urmă de cisternele de apă. Hăt, în înaltul cerului, baloanele de protecţie luceau cu reflexe argintii în lumina soarelui, drapelele fluturau deasupra clădirilor importante, chipurile trecătorilor, care se înghionteau pe trotuarele aglomerate, erau zâmbitoare şi pline de speranţă, preschimbate de vremea milostivă şi blândă.

Taxiul se opri la marginea străzii, lângă arcada de piatră ce ducea spre Cadogan Mews.

— Aici e bine, scumpete?

— Perfect.

Cărându-şi valiza cu lucrurile personale, Judith o luă de-a lungul stradelei pavate cu piatră cubică, unde căsuţele se înşirau faţă-n faţă, cu ghivece şi lădiţe pline de flori înmugurite la ferestre. Un motan se tolănise în bătaia razelor calde şi-şi lingea blana, iar cineva aninase o frânghie şi îşi prinsese în cârlige rufele la uscat, ceea ce o făcu să se simtă de parcă s-ar fi aflat la Porthkerris. Privi în sus. Ferestrele de la casa Dianei stăteau larg deschise, perdelele fluturau în vânt şi ciubărul de lângă uşa galbenă deborda de zarnacadele peste marginile de lemn.

— Loveday! strigă Judith.

— Hei, bună! Capul lui Loveday apăru la fereastră. Eşti aici. Nemaipomenit! Cobor imediat să-ţi descui.

— Nu te deranja. Am cheie.

Deschise uşa. Loveday şedea în capul scării.

— Eram îngrozită că n-ai să reuşeşti să ajungi aici. A trebuit să spui minciuni gogonate pentru a ţi se aproba învoirea?

— Nu. Doar uşoare plecăciuni şi ploconeli. Judith urcă treptele. Şi să ascult o droaie de reproşuri, că nu mi-am înştiinţat ofiţerul superior din timp, că din cauza mea subordonatele vor lucra ore suplimentare, că sunt lipsită de consideraţie faţă de colege, că-mi arde de plimbări etc. etc. bla-bla-bla, trăncăneală exasperantă. Trânti valiza la podea, îşi scoase chipiul şi se îmbrăţişară. Unde-i Diana?

— La târguieli, de prisos să-ţi mai spun. Ne întâlnim cu ea la unu fără un sfert, la Ritz. Tommy Mortimer ne-a invitat să luăm masa de prânz acolo.

— Dumnezeule, ce şic! N-am nimic elegant de purtat.

— Arăţi splendid aşa cum eşti, în uniformă.

— Nu ştiu, zău? Nu contează, cu oleacă de noroc n-or să mă dea afară din restaurant în sunet de tobe, pentru că nu sunt ofiţer. Se uită în jur. Ultima dată când venise aici, fusese mijlocul iernii, întunecat şi rece. Acum, totul era diferit, încăperea cochetă scânteia în lumina soarelui, răcorită de aerul curat şi plină de flori. Flori de la Nancherrow, aduse din Cornwall, purtând pecetea Dianei.

Judith se prăbuşi într-unul dintre fotoliile mari şi adânci, oftând de plăcere.

— Mă simt ca şi cum m-aş fi întors acasă.

Loveday se cuibări într-un colţ al canapelei, stând cu faţa spre ea.

— Trebuie să recunosc că, deşi nu mă înnebunesc după Londra, căsuţa asta mi-e tare dragă.

— Unde o să dormim toate?

— Tu şi cu mine o să împărţim patul dublu, iar mami se va înghesui în cămăruţa de culcare, lângă scândura de călcat.

— Nu-i drept.

— N-o incomodează câtuşi de puţin. Spune că, decât luxul, preferă intimitatea. Oricum, şi patul ăla e destul de confortabil.

— Când aţi sosit aici?

— Joi. Am venit cu trenul. N-a fost prea rău. Şi la gara Paddington, Tommy ne-a aşteptat cu maşina, ceea ce este o oarecare mângâiere. Loveday chicoti. Ştii că a primit o medalie pentru marele curaj de care a dat dovadă în timpul bombardamentelor aeriene? Fiind prea modest, de-abia acum ne-a spus.

— O medalie? Pentru ce faptă anume?

— A salvat o bătrânică din casa ei cuprinsă de

flăcări. S-a aruncat nebuneşte prin fum şi foc şi a tras-o de picioare de sub masa din sufragerie.

De admiraţie şi uimire, Judith rămase cu gura căscată. Nu era uşor să-şi reprezinte clar în minte imaginea curtenitorului Tommy Mortimer, gătit la patru ace, în cămaşă de mătase şi costum impecabil, dedându-se la asemenea acte de eroism.

— Bravo lui! Sper că femeia i-a fost profund recunoscătoare!

— Ei, aş! Nici pomeneală! Era livid㠄 fiindcă Tommy nu i-a salvat şi canarul. Cotoroanţă nerecunoscătoare!

Loveday izbucni în râs. Arăta, gândi Judith, mai frumoasă ca oricând şi răpitoare prin rafinamentul rochiei din lână fină, în nuanţa zambilelor albastre, cu mâneci scurte şi guleraş de pichet alb. Ciorapi de mătase pe picioarele subţiri, pantofi negri escarpin cu tocuri înalte, ruj strălucitor, gene rimelate, ochi violacei, scânteietori. Dar ceva era deosebit...

— Loveday, te-ai tuns.

— Aşa-i. Mama spunea că arătam ca o paiaţă grotescă. Ieri m-a târât forţat până la Antoine's. A durat ore întregi.

— Îmi place nespus.

Loveday îşi scutură părul.

— E cam scurt, dar o să crească. Nu am niciodată timp să mi-l aranjez acasă. Apropo, toată lumea îţi transmite complimente şi te îmbrăţişează. Tati, Athena, Mary şi restul. Inclusiv soţii Nettlebed. Clementina e o caraghioasă mică. A primit un cărucior de păpuşi şi-l împinge peste tot.

— Ce se mai aude cu Rupert?

— Se luptă în deşertul vestic al Africii. Dar îi scrie lungi epistole Athenei şi pare destul de optimist. Apoi,

Loveday se întrerupse şi tăcu. Se priveau în faţă şi Judith observă că surâsul se stinse pe chipul prietenei sale. După câteva clipe continuă: Cel puţin are veşti de la el. Primeşte scrisori. Oftă din greu. Bănuiesc că nu mai ştii nimic despre familia ta?

Judith clătină din cap.

— Absolut nimic.

— Îmi pare tare rău.

— E ca şi când un oblon ar fi fost tras definitiv. Însă nava pe care s-au îmbarcat mama şi Jess n-a ajuns niciodată în Australia. Asta-i tot ce ştiu.

— Dacă au fost salvate, presupun că sunt ţinute prizoniere.

— Aşa cred şi eu.

— Şi tatăl tău?

Judith dădu iarăşi din cap.

— Nimic. Şi apoi adăugă pe nerăsuflate, fiindcă aceste spuse trebuiau rostite: Şi Gus? Îmi închipui, nimic nici de la Gus, altminteri m-ai fi pus la curent.

Preţ de câteva clipe Loveday stătu pe gânduri, cu ochii plecaţi, degetele moşmonind la panglica extrafor de pe braţul sofalei. Şi apoi, brusc, ţâşni în picioare şi se duse la fereastră, privind în jos spre Cadogan Mews, cu spatele la Judith, şi razele soarelui ţesând o aureolă în jurul părului ei negru, cârlionţat. Judith aşteptă. După scurtă vreme, Loveday rosti:

— Gus e mort.

Şocul făcu ca Judith să fie străbătută de un fior rece şi, pe moment, nu-i trecu prin gând ce-ar putea să îngaime decât:

— Atunci, ai auzit despre soarta lui. Ai primit veşti.

— Nu, dar ştiu.

— Cum poţi şti sigur că-i mort?

Privind-o îngrozită, Judith văzu că Loveday ridică uşor din umerii osoşi.

— Pur şi simplu, ştiu. Şi-apoi îşi întoarse faţa spre Judith, sprijinindu-se de pervazul ferestrei vopsite în alb.

— Aş şti dacă era încă în viaţă. Aşa cum am presimţit după St. Valéry. Atunci a fost ca şi când aş fi primit un mesaj telefonic, dar fără cuvinte. Ţi-am povestit şi am avut dreptate. Atunci Gus era teafăr şi viu. Dar acum e mort. După căderea insulei Singapore am stat în fiecare zi cocoţată pe poarta de la ferma Lidgey, am închis ochii şi m-am gândit tot mai adânc la el, încercând să-i trimit lui Gus un mesaj şi să-l determin să-mi transmită şi el unul mie. Însă n-a urmat nimic decât tăcere şi întunecime. Gus s-a prăpădit.

Judith se cutremură la astfel de vorbe.

— Dar, Loveday, asta-i de parcă l-ai fi ucis tu însăţi. Nu trebuie să renunţi la speranţă. El are nevoie tot timpul de tine, de nădejdile şi gândurile tale bune.

— Aşa faci şi tu?

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta oribil de superioritate. Sigur că aşa şi fac. Trebuie!

— Crezi că părinţii tăi şi Jess sunt încă în viaţă?

— Ţi-am spus doar, sunt nevoită. De dragul lor. Nu înţelegi cât este de important?

— Nu-i deloc important dacă ştiu deja că Gus e mort.

— Încetează să tot repeţi asta. N-ai dreptul să fii atât de categorică. Numai fiindcă s-a întâmplat o dată, adică percepţia aia prin telepatie, nu înseamnă că e obligatoriu să se repete. Atunci Gus era în Franţa, deci relativ aproape. De data asta se găseşte la celălalt capăt al lumii.

— Distanţa nu contează câtuşi de puţin. Loveday era de neclintit, încăpăţânată, aşa cum fusese dintotdeauna odată ce-şi pusese ceva în minte, şi ferm hotărâtă să nu se abată de la propriile convingeri. Transferul afectiv şi transmiterea gândurilor pot acoperi mii de mile, într-o milioneime de secundă. Aş fi presimţit dacă era încă viu şi întreg. Dar ştiu că a fost omorât.

— Oh, Loveday. Te rog, nu mai fi atât de convinsă.

— Nu pot să nu fiu.

Se părea că nu mai era nimic de adăugat. Judith oftă.

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui? întrebă ea în ultimă instanţă. De-aia m-ai chemat la Londra?

— Da, şi pentru alte lucruri. Judith aştepta cuprinsă de o teamă vagă, nedesluşită. Apoi, Loveday lansă şi ştirea-bombă.

— O să mă mărit.

Rosti vorbele cu un aer degajat, de parcă i-ar fi dezvăluit vreo informaţie lipsită de însemnătate, şi Judith crezu pentru clipă că auzise complet greşit.

— Ce?!

— Mă mărit.

— Te măriţi?! Judith rămase acum perplexă. Cu cine?

— Cu Walter.

— Walter! Walter Mudge?

— Mai cunoşti şi alt Walter?

Ideea era atât de neverosimilă, încât Judith îşi pierdu răsuflarea, ca şi când cineva ar fi izbit-o cu forţă în plexul solar, lăsând-o fără putinţa de a mai articula vreun cuvânt. În cele din urmă, îngăimă:

— Dar... dar ce te-a apucat de vrei să te căsătoreşti cu Walter?

Loveday ridică din umeri.

— Îmi place. Dintotdeauna.

— Şi mie, însă nu-i un motiv ca să-ţi petreci restul vieţii cu el.

— Să nu cumva să-mi spui că provine din clasa de jos, sau că nu-i potrivit pentru mine şi că fac o mezalianţă, fiindcă o să răcnesc dîn toţi rărunchii...

— Nici prin minte nu mi-ar trece să-ţi zic asemenea lucruri şi ştii bine că n-aş face asta niciodată...

— Oricum, ne vom căsători. Aşa vreau.

Înainte de a se putea înfrâna să-şi exprime părerea, Judith şi scăpă vorbele:

— Dar îl iubeşti pe Gus... şi Loveday se răţoi brusc.

— Gus e mort, ţipă ea. Ţi-am spus. Aşa că nu mă va putea lua vreodată în căsătorie. Şi să nu-mi spui să-l aştept, fiindcă n-are sens să aştepţi un om care nu se va mai întoarce niciodată.

Din prudenţă, Judith nu-i dădu nici o replică. Se gândi că trebuia să fie foarte practică şi să-şi păstreze calmul, altminteri se va isca o ceartă răsunătoare şi-şi vor arunca vorbe grele de care apoi se vor căi, deşi asta nu va îndrepta situaţia.

Aşa că schimbă tactica.

— Ascultă-mă! De-abia ai nouăsprezece ani. Chiar dacă ai dreptate şi Gus e mort, sunt totuşi mii de alţi bărbaţi în lume, tocmai potriviţi pentru tine, care de-abia aşteaptă să intre în viaţa ta. Înţeleg cum stau lucrurile între tine şi Walter. Sunteţi prieteni vechi. Lucraţi împreună şi-l vezi tot timpul. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vă cununaţi.

— Ştiu că muncim împreună, sublinie Loveday. Dar s-ar putea să nu mai continuăm la fel ca până-acum. Autorităţile cheamă sub drapel fete de vârsta mea şi nu sunt moşiereasă sau altceva din punct de vedere oficial. Nu port uniformă ca tine.

— Dar faci o muncă absolut indispensabilă pentru eforturile legate de război...

— Nu risc să fiu încorporată. Trimisă într-un loc înfierător, ca să fabric muniţii. Nu voi părăsi niciodată Nancherrow.

— Vrei să spui că te măriţi cu Walter fiindcă-ţi-e frică de o eventuală mobilizare? Judith nu-şi putu stăpâni tonul de imputare.

— Ţi-am pomenit de atâtea ori. Ştii bine cum mă simt când mă aflu departe de-ai mei. Mă îmbolnăvesc. Îmi vine să mor. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să pricepi.

Era ca şi cum Judith ar fi susţinut prin argumente o demonstraţie în faţa unui zid de cărămidă.

— Dar, Walter... Loveday, ce ai tu în comun cu Walter Mudge?

Loveday îşi înălţă la cer ochii violacei în semn de indignare.

— Of, Dumnezeule! Ne întoarcem iarăşi la asta. Poate că nu mi-ai spus verde-n faţă, dar aşa gândeşti. Că Walter e de condiţie socială modestă, prost crescut, un umil fermier. Că nu fac o partidă bună, că nu-mi păstrez rangul şi standardele de viaţă

— Nu cred

— Am auzit deja toate astea, mai ales de la Mary Millyway, care aproape nu-mi mai vorbeşte. Dar eu n-am simţit niciodată aşa în privinţa lui Walter sau a mamei lui. După cum nici tu nu ai prejudecăţi faţă de Joe Warren, ori chiar Phyllis Eddy. Walter e prietenul meu, Judith. Mă simt în largul meu alături de el, îmi place să muncim împreună, amândoi iubim caii, ne place la nebunie să călărim şi să trudim pe câmpuri. Nu înţelegi că suntem acelaşi soi de oameni? În plus,

e foarte chipeş. Viril şi atrăgător. Am socotit totdeauna că prietenii lui Edward, manieraţi şi cu bărbia intrată mult înăuntru, erau nesuferiţi şi câtuşi de puţin fermecători. Şi oare de ce-ar trebui să stau şi să aştept după vreun tip scorţos, educat la şcolile pentru protipendadă, fără pic de minte, care să vină şi să se topească de dragoste pentru mine?

Judith clătină din cap:

— Cum de a putut o fată ca tine să acumuleze atâtea idei preconcepute şi nechibzuite îmi depăşeşte puterea de înţelegere.

— Credeam că ai să mă înţelegi. Să-mi împărtăşeşti punctul de vedere. Să mă susţii.

— Ştii că te-aş sprijini până la capătul pământului. Numai că nu pot să stau liniştită şi să privesc nepăsătoare cum faci un talmeş-balmeş din viaţa ta. La urma urmei, nu trebuie să te măriţi cu Walter.

— Ba da. Voi avea un copil, ţipă Loveday, de parcă Judith asurzise brusc de-a binelea şi, desigur, nici nu mai încăpea vreo umbră de îndoială despre asta.

— Oh, Loveday!

— Nu fi aşa de îngrozită. Se întâmplă în fiecare zi. Femeile rămân însărcinate. Fac copii. Nu-i mare scofală.

— Când o să naşti?

— În noiembrie.

— Copilul e al lui Walter?

— Bineînţeles.

— Dar... dar... când... vreau să zic...

— Exprimă-te fără menajamente. Dacă mă întrebi când a fost zămislit fătul, sunt fericită să-ţi spun. La sfârşitul lui februarie şi în pătulul pentru depozitarea fânului, deasupra grajdurilor. E oarecum trivial, ştiu.

Tipic a la Lady Chatterley sau Mary Webb, ori chiar "Ferma neconsolării" Ceva indecent în magazia de lemne. Dar aşa s-a întâmplat şi nu mi-e câtuşi de puţin ruşine.

— Socoteai că Gus era deja mort?

— Ştiam sigur. Eram atât de însingurată şi de nefericită şi nimeni nu mă putea ajuta. Walter şi cu mine ne îngrijeam de cai şi deodată am izbucnit în plâns, i-am povestit despre Gus', el m-a strâns în braţe, mi-a şters lacrimile cu sărutări şi nu mi-am închipuit niciodată că poate fi aşa de blând, de puternic şi drăguţ... Şi pătulul mirosea plăcut a fân şi caii erau dedesubt şi îi auzeam mişcându-se de colo-colo, şi a fost cel mai alinător lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu părea deloc să fi greşit. Loveday tăcu o clipită, apoi adăugă: şi nici acum nu mi se pare. N-am de gând să mă recunosc vinovată.

— Diana ştie?

— Bineînţeles. I-am spus de îndată ce-am fost sigură. Şi lui tati de asemenea.

— Ce ţi-au zis?

— Au fost într-o măsură uimiţi, dar s-au purtat drăguţ. Mi-au spus că, dacă nu vreau, nu trebuie să-l iau de bărbat. Un alt bebeluş în camera copiilor de la Nancherrow nu va afecta întru nimic situaţia şi va fi o companie plăcută pentru Clementina. Şi-apoi, când i-am anunţat că vreau să mă mărit cu Walter, şi nu numai din cauza copilului, s-au opus niţel, dar au conchis că este la mijloc decizia mea, viaţa mea. În plus, cunosc de multă vreme familia Mudge şi, după pierderea lui Edward, ştiu cel puţin că nu-i voi părăsi, ci le voi fi mereu în preajmă. Cred că asta contează mai mult pentru ei decât te miri ce lucruri prosteşti, ca de pildă condiţia socială şi bunele maniere ale lui Walter.

Ştiindu-i bine pe soţii Carey-Lewis, toate aceste argumente erau lesne de înţeles. Prin aleasa lor noblețe, fermecătoarea distincţie a păturii de sus a societăţii, ei nu recunoşteau decât propria lor lege, nedând socoteală nimănui şi nerespectând convenţiile sociale uneori rigide. Fericirea copiilor era mai presus de orice şi loialitatea faţă de odrasle avea să fie totdeauna precumpănitoare, depăşind barierele de clasă, sau eventualele clevetiri ieşite din gura lumii. Evident, Diana şi colonelul, umăr la umăr, se împăcaseră cu această situaţie totuşi nedorită, luând lucrurile aşa cum erau; ei aveau să se comporte la fel ca înainte şi, la timpul cuvenit, să-şi adore noul nepot. Şi Judith ştia că în faţa unei asemenea solidarităţi părerile şi atitudinile restului lumii – inclusiv ale ei însăşi – pur şi simplu nu prezentau nici o importanţă.

Ceea ce însemna că n-avea sens să mai nege faptul în sine prin alte argumente. Diana şi colonelul îşi dăduseră deja binecuvântarea şi lucrul logic şi de bun simţ pe care-l putea face Judith era să li se alăture şi să accepte inevitabilul cu eleganţă, oricare ar fi consecinţele. În ultimă instanţă, această concluzie fu o uşurare neînchipuită, fiindcă, acum, putea să înceteze a mai fi indignată şi supărată, arătându-se în schimb bucuroasă şi emoţionată.

— Trebuie că sunt cei mai buni, spuse ea. Mă refer la părinţii tăi. Ştiam dintotdeauna că sunt aşa. Deodată îi zâmbi, în ciuda lacrimilor ridicole care-i împăienjeneau ochii. Se ridică din fotoliu. Oh, Loveday, îmi pare rău, nu aveam dreptul să fiu aşa de dificilă. Şi Loveday îi veni întru întâmpinare, se întâlniră la mijlocul odăii, amândouă râzând şi schimbând sărutări. M-ai luat pe neaşteptate. Uită tot ce ţi-am spus. Tu şi Walter o să duceţi casă bună.

— Voiam să-ţi relatez totul eu însămi. Să-ţi explic. Nu doream să auzi de la altcineva.

— Când e nunta?

— Luna viitoare. Într-una din zile.

— La Rosemullion?

— Desigur. Şi urmează o petrecere la Nancherrow.

— Cum ai de gând să te îmbraci? Într-un veşmânt lung din satin alb, garnisit cu volane şi danteluri moştenite?

— Ferească Dumnezeu! Probabil în rochia de la confirmarea Athenei. Nu s-ar cuveni să mă cunun în alb virginal, dar trebuie să salvăm aparenţele.

— Cum rămâne cu recepţia? Dintr-o dată, totul începu să fie foarte palpitant.

— Ne-am gândit la o ceremonie de dimineaţă şi apoi un banchet la prânz... Detest nunţile oficiate după-amiaza... Îţi strică toată ziua. Vii, nu-i aşa?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume. Voi cere un concediu de o săptămână, imediat ce mă întorc. Vrei să-ţi fiu domnişoară de onoare?

— Vorbeşti serios?

— Rochie din tafta de culoarea caisei, cu jupon din tul?

— Un peplum cu pliseuri şi tocă împodobită cu perle?

— Buchet de garoafe şi coroniţă din tremurătoare[1]?

Totul era cum nu se poate mai bine. Erau din nou împreună. Nu se înstrăinaseră.

— Şi pantofi de gală, caisii, cu tocuri cât cataligele?

— Nu vreau să-ţi fiu domnişoară de onoare.

---

[1]Tremurătoare – plantă cu flori verzui sau purpurii, dispuse în spiculeţe.

— Şi oare de ce nu?

— Fiindcă s-ar putea să eclipsez mireasa.

— Oh, la naiba! Ha-ha-ha.

— Unde o să locuiţi, tu şi Walter?

— Există o căsuţă veche, ţărănească, la ferma Lidgey. E drept, puţin cam dărăpănată, dar tati ne-o va repara, va amenaja o baie cumsecade. N-are decât două camere, însă, deocamdată, ne sunt suficiente, iar Walter va curăţa toate urzicile şi bălăriile din grădină.

— Un adevărat cuibuşor al dragostei. Cum stăm cu luna de miere?

— Realmente, nici nu m-am gândit încă.

— Trebuie să-ţi petreci undeva luna de miere.

— Athena n-a plecat nicăieri.

— Ce-ai zice de o călătorie de nuntă la Gwithian Road?

— Sau de câteva nopţi la Camborne? Ar fi grozav. Uite!... Loveday cătă spre ceas. E deja amiază. O să pornim către Ritz dintr-o clipă în alta. Haide să bem ceva. Am adus de la Nancherrow gin şi o sticlă cu suc acidulat de portocale. Sunt în frigider.

— Crezi că se cuvine? Ştiindu-l pe Tommy Mortimer, nu se poate să nu fie un prânz stropit din belşug cu băutură.

— Acum suntem doar noi două. Şi-apoi, am nevoie de o licoare. M-am temut îngrozitor să-ţi povestesc totul, dacă ai fi făcut o mutră acră şi mi-ai fi spus că nu-mi mai vorbeşti niciodată.

— Aşa s-a purtat Mary Millyway?

— Oh!... Loveday îndepărtă cu un gest expresiv problema din discuţie. Va ajunge să vadă lucrurile în acelaşi fel. Trebuie! E singura persoană care poate transforma rochia de confirmare a Athenei într-una de

mireasă. Acum, du-te şi împopoţonează-te pentru Ritz, iar eu o să prepar cocteilurile. Loveday se îndreptă spre scară, apoi se opri la capătul de sus al treptelor şi se întoarse, rânjind ca fetiţa poznaşă de care Judith îşi amintea din zilele de şcoală.

— Ce s-a ales din educaţia severă de la St. Ursula? întrebă ea.

— Dacă ne-ar vedea, Deidre Ledingham ar rămâne mută din pricina şocului. Probabil ne-ar da amânduro-ra o notă proastă la disciplină.

— Slavă Domnului că suntem adulte în toată firea. N-am crezut niciodată că vârsta asta îşi va avea hazul ei, dar e şi o latură nostimă, nu-i aşa?

O latură nostimă! Buna dispoziţie a lui Loveday era molipsitoare şi Judith simţi cum i se ia brusc o greu-tate de pe inimă. Torentele pustiitoare ale războiului, cu toate neliniştile şi chinurile, se retraseră ca prin farmec şi, deodată, Judith fu năpădită, ca în copilărie, de un sentiment de fericire deplină, deşi neîntemeiată, pe care nu-l mai trăise cu atâta intensitate de multă vreme. La urma urmei, amândouă erau tinere şi fru-moase, soarele strălucea şi aerul era înmiresmat de parfumul florilor de primăvară. Loveday avea să se căsătorească şi Tommy Mortimer le oferea un prânz şic la Ritz. Mai important decât orice, rămăseseră încă prietene.

Judith zâmbi.

— Da. Da, ai dreptate. E şi hazliu, îi spuse ea.

*

Trataţia oferită de Tommy Mortimer întrecu toate aşteptările: o masă la fereastra frumosului restaurant,

cu vedere spre parc şi cu un amfitrion mai fermecător ca niciodată. Tommy şi Diana sosiseră deja, luând loc în foaier, aşteptând ca şi cele două fete să fie catapultate în hotelul magnific prin uşile turnante. Urmă un puhoi de salutări zgomotoase, toată lumea fiind nespus de bucuroasă de a se revedea. În ciuda reputaţiei şi gentileţei sale, Tommy Mortimer arăta aproape la fel ca totdeauna, iar Diana, gătită pentru Londra, era o adevărată desfătare, într-un taior negru, fără cusur, şi cu o pălărie tot neagră, extravagantă şi cochetă, uşor răsfrântă pe frunte. Nu zăboviră să ia un aperitiv, ci merseră direct în restaurant, unde o sticlă de şampanie stătea la rece într-o frapieră de argint plină cu gheaţă, chiar în mijlocul mesei lor frumos aranjate.

Fu un prânz fastuos. Soarele îşi revărsa lumina şi căldura, felurile de mâncare erau delicioase şi vinul curgea din belşug. Diana se arăta într-o vervă scăpărătoare. Aceasta era prima ei vizită la Londra de la izbucnirea războiului, totuşi nu părea să fi lipsit atâta vreme de-acolo. Unii meseni, prieteni vechi, neîntâlniţi de ani de zile, o observau după o cercetare atentă şi se opreau să stea la taifas, în drum spre locurile lor. Alţii, zărind-o, îi făceau semn fluturând din mână şi-i trimiteau bezele de unde se aflau.

Diana vorbea emoţionată despre apropiata nuntă a lui Loveday, de parcă ar fi fost cel mai minunat eveniment care se petrecuse vreodată şi relata cu de-amănuntul tot ce plănuise pentru fiica ei mai mică.

— Desigur, de-aia am venit în capitală, ca să comandăm invitaţiile şi să cumpărăm trusoul de nuntă. Ne-am pierdut toată ziua de ieri cutreierând prin magazine şi căutând mărfuri de lux, nu-i aşa, scumpa mea?

— Cum rămâne cu bonurile de cartelă pentru îmbăcăminte? vru să ştie Judith, dintr-un spirit practic.

— Oh, draga mea, nici o problemă. Am încheiat un târg cu Hetty. I-am dăruit un maldăr de vechituri aruncate la o parte de Athena şi, în schimb, Hetty mi-a dat toate cartelele ei strânse în ultimele şase luni. Ea socoteşte că a făcut cea mai bună afacere posibilă. Ceea ce, bineînţeles, e adevărat.

— Sărmana Hetty! se simţi Judith obligată să exclame.

— Da de unde! A fost de-a dreptul încântată. N-a avut nicicând o asemenea garderobă. Şi, pe deasupra, va fi invitată la nuntă. Desigur, o să-i poftim pe Phyllis, pe Biddy şi pe Bob.

Bob! Judith se încruntă. Trăind departe de Nancherrow şi de Casa Dower, cam pierduse şirul evenimentelor şi simpla menţionare a numelui lui Bob (care nu făcuse niciodată parte din comitatul Cornwall) o luase prin surprindere.

— Te referi la unchiul Bob? Bob Somerville?

— Sigur că da. A venit într-o permisie, primăvara asta, doar pentru câteva zile, şi Biddy l-a adus la prânz, la Nancherrow. El şi Edgar s-au înţeles repede şi uşor. Un om atât de încântător!

— Probabil că Biddy mi-a scris, dar am uitat. Mă întreb dacă va putea să vină.

— Aşa sper. O să cam ducem lipsă de bărbaţi atrăgători. Numai strane pline de nătărăi bătrâni, sprijinindu-se în bastoane.

— Povesteşte-mi despre nuntă. Spune-mi despre toate planurile tale.

— Păi... Diana era în elementul ei. Ne-am gândit

la un soi de fête-champêtre[1] în grădină. E cu mult mai original decât un festin în aerul sufocant din casă. Ştii la ce mă refer, căpiţe de fân, butoaie cu bere şi mese de lemn pe căpriori.

— Şi dacă plouă?

— Oh, n-o să plouă. Cel puţin nici nu-mi trece prin gând. Pentru nimic în lume! Desfid vremea rea.

Tommy râse de automulţumirea ei.

— Câţi musafiri vor lua parte la acest chiolhan? întrebă el.

— Am socotit deja în tren, nu-i aşa, Loveday, iubito? În biserica din Rosemullion încap la înghesuială optzeci de persoane, deci nu mai mulţi. Şi ne-am gândit să împodobim bisericuţa cât mai frumos, cu flori sălbatice şi ghirlande de brebenei. Şi cu strujeni verzi de porumb legaţi cu funde, făcute din panglici albe, la capătul fiecărei strane. Un aspect cu adevărat rustic. Tommy, de ce-ai mutra asta?

— Mi-am amintit de "Departe de lumea dezlănţuită"[2]

— E prea pesimist şi melancolic. La noi, atmosfera pastorală o să fie cu mult mai veselă.

— Ce imnuri vom cânta? "Câmpurile le arăm şi semînţe împrăştiem?" Sau "Lin se unduiesc lanurile de grâne aurii"?

— Nu-i deloc amuzant, Tommy. Întreci măsura.

— Pot purta redingota sau se cuvine să vin în costum din tweed, cu o undiţă înfiptă la pălărie?

— Te poţi îmbrăca aşa cum îţi place. În pantaloni din catifea reiată şi cămeşoi din tort de in, dacă asta te face fericit.

---

[1]Fête-champêtre (din lb. fr.) - serbare câmpenească.

2"Departe de lumea dezlănţuită" (în original "Far from the Maddening Crowd"), roman scris în 1874 de Thomas Hardy.

— Orice fericire a ta e şi a mea, îi spuse Tommy şi Diana îi trimise un pupic din vârful buzelor şi-i aminti că, pesemne, venise timpul să comande cafeaua.

Voioşia exuberantă a Dianei dură tot restul zilei şi cele două fete se lăsară absorbite de vigoarea şi buna ei dispoziţie. Odată prânzul isprăvit, micul grup se dispersă; Tommy se reîntoarse în Regent Street, Diana şi Loveday se îndreptară spre Harrods, iar Judith porni de una singură în căutarea unui cadou potrivit de nuntă pentru Loveday şi Walter. Prinse un autobuz până în Sloane Square şi Peter Jones şi, acolo, rătăci încoace şi încolo, cumpănind asupra unor lucruri, ca de pildă tingiri şi linguri de lemn, preşuri pentru şters picioarele şi lămpi cu abajur. Însă nici unul din aceste obiecte nu i se păru deosebit de interesant sau atrăgător, aşa că părăsi scuarul Peter Jones şi intră în labirintul de străduţe de la nord de King' s Road. După scurtă vreme, în mijlocul unor cârciumioare, descoperi o mică prăvălie de vechituri, expunând pe caldarâm mobilă stil, de provenienţă dubioasă. Dincolo de vitrina prăfuită, se înşiruiau cutii căptuşite cu pluş conţinând tacâmuri din argint, ceşti şi farfurioare desperecheate, soldăţei din plumb, piese de şah din ivoriu, vechi oale de noapte, statuete din bronz şi maldăre de draperii decolorate din catifea. Simţindu-se încrezătoare, Judith se încumetă să intre şi, când împinse uşa, un clinchet lung de clopoţel îi răsună în urechi. Înăuntru, mirosea a putregaiuri şi a mucegai; era întuneric şi colb, o învălmăşeală de mobile estompate, vătraie şi găleţi pentru cărbune, gonguri din alamă, toate aruncate claie peste grămadă. Dar, dintr-o odăiţă dosnică, ieşi o bătrânică, purtând un şorţ şi o pălărie exagerat de mare, aprinse o lumină slabă şi o întrebă pe Judith dacă doreşte ceva. Judith îi explică pe scurt că umbla după un dar

de nuntă, iar femeia în vârstă îi spuse: "Nu te pripi", apoi se instală maiestuoasă într-un fotoliu lăsat într-o rână şi începu să pufăie dintr-un chiştoc de ţigară. Şi, astfel, Judith petrecu cincisprezece minute fericite, strecurându-se dintr-un colţ în celălalt al prăvălioarei şi cercetând de aproape diverse obiecte nepotrivite. Însă, în cele din urmă, găsi exact ceea ce căuta: douăsprezece farfurii întinse din ceramică, neciobite şi în perfectă stare, cu chenare late, nedecolorate, pe margini, unele de un albastru intens ca marea, altele roşu-aprins. Erau atât decorative cât şi utile, iar dacă Loveday nu voia să mănânce din ele, le putea totuşi aranja pe vreo policioară.

— Le iau pe astea, vă rog.

— Că bine zici! Bătrâna dădu drumul mucului de ţigară pe podea, îl strivi cu papucul şi se săltă cu efort din fotoliu. Dură ceva timp până ce împachetă farfuriile, înfăşurându-le pe fiecare în coli de ziar, apoi le ambală într-o cutie veche de băcănie, care, în consecinţă, cântărea o tonă. Judith îi plăti, ridică voluminoasa povară şi se îndreptă spre King's Road, unde, după o scurtă aşteptare, reuşi să oprească un taxi care s-o ducă înapoi în Cadogan Mews.

Când sosi, era aproape patru şi jumătate, dar Diana şi Loveday se întoarseră de-abia după o oră, încărcate de pachete şi pacheţele, amândouă plângându-se în gura mare de dureri de picioare, deşi în mod miraculos încă, trăncăneau înainte, cuprinse de limbuţie. Se distraseră de minune, "incursiunea" fusese încununată de succes, dar amândouă mureau după un ceai cald. Aşa că Judith puse ibricul pe foc, aşeză ceştile pe o tavă, prăji pâine, unse feliile cu unt şi petrecură împreună o jumătate de oră fericită, privind cu atenţie şi admirând toate hainele noi şi frumoase, de-abia

cumpărate. Şi când, în fine, Loveday termină, iar în încăpere domnea o harababură de veşminte şi foiţe de mătase împrăştiate peste tot, Judith scoase la iveală cutia de ambalaj pitită în dosul canapelei şi o depuse la picioarele lui Loveday, spunând:

— E darul de nuntă pe care ţi-l fac, iar prima farfurie fu despachetată în exclamaţii de plăcută surprindere şi de preţuire, atât din partea mamei, cât şi a fiicei.

— Oh, sunt divine!

— Nu le mai desface şi pe celelalte. Toate sunt la fel, douăsprezece la număr.

— Sunt superbe! Nu-mi puteai dărui ceva mai frumos. Ne-am uitat şi noi la farfurii, dat toate erau oribile, numai albe şi de strictă utilitate. Astea sunt minunate. Splendide! De unde le-ai luat?

Judith le explică.

— Mă tem că trebuie să le cărăţi pe tren, adăugă ea. Sunt groaznic de grele. Credeţi că o să vă descurcaţi?

— Nici o problemă. O să găsim un hamal sau un cărucior, iar tati vine să ne aştepte la Penzance.

— Sunt prea frumoase ca să fie folosite, spuse Diana.

— Le voi etala pe un raft, hotărî Loveday. O să rog pe cineva să-mi dea un bufet de bucătărie şi le voi expune acolo. Or să-mi înveselească mult căsuţa. Mersi, dragă Judith. Îţi mulţumesc din suflet.

Aşadar, atmosfera era mai mult decât satisfăcătoare, pe toate feţele se citea bucuria. Mai stătură oleacă la taclale, sorbindu-şi ceaiul şi mâncând feliile de pâine prăjită, până când Diana se uită la ceas şi anunţă că a sosit vremea să se pregătească pentru distracţia de seară, întrucât Tommy cumpărase bilete la spectacolul de revistă "Loveşte din nou", deci le ducea pe toate la teatru.

Datorită acestor împrejurări încântătoare, de-abia în dimineaţa următoare se pomeni Judith între patru ochi cu Diana. Loveday nu se trezise încă, prin urmare luară micul dejun împreună, în bucătărie... Un mic dejun cum se cuvine - ouă fierte de la Nancherow şi ceşti pline ochi cu cafea proaspăt râşnită. Şi numai atunci fură în stare să discute despre subiecte mai grave şi mai serioase decât nunta lui Loveday, anume soarta familiei Dunbar, prinsă în capcană în Orientul Îndepărtat de atacurile dezlănţuite ale japonezilor.

Diana dorea să afle până în cele mai mici amănunte fiecare lucru petrecut, cum şi când anume. Şi era atât de înţelegătoare şi preocupată, încât lui Judith nu-i veni deloc greu să-i povestească despre trista desfăşurare a evenimentelor, culminând cu ultima veste care răsuflase, anume că "The Rajah of Sarawak" nu ajunsese niciodată în Australia.

— Crezi că vasul a fost torpilat?

— Trebuie să fi fost, deşi nu există vreo confirmare oficială.

— Groaznic! Biata ta mamă! Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Câteodată este bine să-ţi descarci inima. N-am pomenit dinadins nimic ieri, când eram toate împreună, fiindcă mi se părea cam deplasat. Şi voiam să-i dedic în întregime ziua lui Loveday. Sper din suflet că n-ai gândit despre mine că sunt îngrozitor de indiferentă şi nepăsătoare. Şi orice s-ar întâmpla, ştii că suntem mereu acolo. Mă refer la Edgar şi la mine. Te socotim ca fiica noastră. Dacă ai vreodată nevoie de vreun umăr pe care să plângi, nu trebuie decât să ridici receptorul.

— Ştiu bine asta. Eşti drăguţă.

Diana oftă, puse ceaşca pe masă şi întinse mâna după o ţigară.

— Presupun că nu se cade să ne pierdem speranţele. Stând acolo, în halatul din satin, de culoarea

piersicii, cu chipul de toată frumusețea, chiar și nefardat, Diana îi apăru deodată copleșită de amărăciune. Judith se aștepta ca ea să spună ceva despre Gus, fiindcă numele lui, deși nerostit, plutea în aer, suspendat între ele. Dar Diana rămase tăcută și Judith realiză că dacă aveau de gând să-și vorbească sincer, atunci trebuia să fie prima care să-i pomenească de Gus. Avu nevoie de o doză suficientă de curaj, întrucât se putea nimeri ca Diana să-și dezlege băierile inimii, destăinuindu-și propriile îndoieli referitoare la intențiile lui Loveday și, deși apropiate fiind, Judith privea cu groază asemenea confidențe, prinzându-se singură în capcana loialităților împărțite.

— Am considerat dintotdeauna că speranța e un soi de sabie cu două tăișuri, spuse ea. Loveday a încetat să mai spere, nu-i așa? E convinsă că Gus e deja mort.

Diana încuviință, dând din cap.

— Știu. Absolut convinsă. Prea tragic. Ce-aș mai putea spune? Bănuiesc că dacă presimte cu atâta intensitate, atunci înseamnă că Gus a fost cu adevărat ucis. Vezi, erau atât de apropiați. S-a creat între ei o legătură strânsă, chiar din prima clipă. Era minunat să-i privești, extraordinar! Gus a apărut la Nancherow din senin, totuși părea că s-ar fi găsit dintotdeauna prin preajmă. Un tânăr așa de liniștit, de fermecător și de talentat. Sensibil ca un artist. Și erau atât de îndrăgostiți. N-au încercat niciodată să-și ascundă dragostea.

Diana tăcu. Judith aștepta să continue, dar, după cum se părea, nu mai avea nimic de adăugat. Gus pierise așa cum se scurge apa pe sub un pod și acum Loveday purta în pântece copilul lui Walter, deci cu Walter urma să se mărite! Prea târziu pentru mustrări de cuget, nu mai era timp pentru îndoieli. Așa cum stăteau lucrurile, Diana și Edgar își apărau pe față părerile, țineau sus steagul și nici o altă persoană, nici

măcar Judith, nu avea să afle vreodată ce simţeau ei cu adevărat.

După scurtă vreme, Judith grăi:

— Roate că Loveday are dreptate. Nu-ţi poţi făuri viaţa numai din nădejdi. Dar alternativa este de neconceput şi, dacă asta-i tot ce aveţi... Şi-apoi, fără să se gândească: Jeremy mi-a zis că e important să nu renunţi la speranţă... Şi numaidecât îi veni să-şi muşte limba, fiindcă Diana deveni deodată foarte atentă.

— Jeremy? Când l-ai văzut pe Jeremy?

— Oh, mai demult. Tulburată, mânioasă pe sine, Judith se poticnea în vorbe. În ianuarie, presupun. Nu-mi mai amintesc. Chiar înainte de căderea insulei Singapore. Trecea prin Londra.

— Noi nu l-am văzut de-un car de ani. Era bine?

— Aşa cred. A fost avansat în grad. Căpitan-comandor, chirurg pe navă.

— Acum că mi-ai pomenit, parcă l-am auzit pe tatăl lui spunându-i aceasta lui Edgar. Un băiat deştept! Trebuie să-i trimit o invitaţie la nuntă. Unde e?

— Habar n-am.

— Dar nu-i ştii adresa?

— H.M.S. Sutherland, prin grija G.P.O.

— Prea vagă. Nu spune nimic. Of, blestematul ăsta de război. Toată lumea e răspândită peste tot. Spulberată în cele patru zări. Ca frânturile de şrapnel.

— Ştiu. Judith era plină de înţelegere. Dar nu se poate face nimic.

Deodată, Diana zâmbi.

— Dragă Judith, ce fată raţională eşti! Ai perfectă dreptate. Acum, toarnă-mi altă ceaşcă de cafea şi hai să hotărâm cum să ne petrecem dimineaţa asta frumoasă. Tommy vrea să ne invite iară la prânz, dar dacă putem s-o smulgem pe Loveday din pat, atunci avem timp şi de o plimbare în parc... Haide, să nu mai pierdem nici o clipă...

*

Aşadar, iarăşi la drum. Dar în acea seară, reîntorcându-se la Portsmouth cu trenul, Judith stătea privind ţintă pe geam şi cumpănea pe îndelete la evenimentele uimitoare din ultimele două zile. Loveday şi Walter. Cununaţi. Un cuplu. Singură, fără stimulentul ospeţelor de la prânz şi al companiei scânteietoare, simţi că starea de euforie din weekend se risipeşte şi, în schimb, o potopesc din nou propriile ei reticenţe. Loveday era şi fusese mereu o prietenă cu totul deosebită, dar Judith îi cunoştea prea bine firea capricioasă şi îndărătniciile. Temerea cea mai mare a lui Loveday fusese dintotdeauna că războiul o va îndepărta, într-un fel sau altul, de Nancherow. Ameninţarea chemării oficiale sub drapel era suficientă pentru a-i stârni panică. Odată ce Gus murise, aşa cum credea ea, şi îl pierduse pentru totdeauna, Loveday nu mai avea nici un motiv să nu caute consolare la Walter. Căsătorită cu Walter, va fi în siguranţă la Nancherrow pentru toată viaţa. Înlănţuirea de judecăţi din mintea lui Loveday nu era greu de priceput. Dar Judith nădăjduia că tot ceea ce i se spusese era adevărat. Că, în pătulul cu fân, Walter o sedusese pe Loveday. Şi că nu fusese Loveday cea care, cântărind avantajele, abuzase de buna lui credinţă, ispitindu-l, plină de "vino-ncoace"

*

Exact două săptămâni mai târziu, Judith primi invitaţia oficială la nunta lui Loveday. Descoperi plicul când reveni la Cartierul General din Whale Island, ostentativ de mare şi îndesat laolaltă cu restul corespondenţei în căsuţa poştală. Părea că Diana nu-şi irosise vremea degeaba: un plic voluminos, din hârtie de mătase, şi o

coală dublă, de lux, imprimată cu filigran, de care Judith uitase că existaseră vreodată. Şi-o închipui pe Diana momindu-l pe librar cu vorbe dulci pentru a-l determina să-şi dezgroape stocurile preţioase de dinainte de război şi apoi convingându-l pe tipograf să execute mai repede comanda ei urgentă. Rezultatul era o minunăţie de gravură, cu scris caligrafic în relief, aproape regească în splendoare. În mod limpede, se insinua prin invitaţie, nu avea să fie nimic precupeţit pentru acest eveniment.

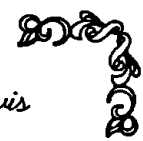

Colonelul şi doamna Edgar Carey-Lewis
au deosebita plăcere
de a vă adresa rugămintea
să-i onoraţi cu prezenţa
la cununia fiicei lor

LOVEDAY

cu

Dl. WALTER MUDGE

la Biserica parohială din Rosemullion
Sâmbătă, 30 mai 1942
şi după aceea la Nancherrow

R.S.V.P.
Nancherrow
Rosemullion
Cornwall

Înăuntrul invitaţiei era îndesată o foarte lungă misivă de la Loveday. Judith luă cu sine plicul în cămăruţă, prinse invitaţia în rama oglinzii de deasupra comodei şi se aşeză pe patul cazon, ca să citească scrisoarea.

Nancherrow
14 mai

"Dragă Judith,

A fost într-adevăr foarte drăguţ din partea ta că ai venit la Londra şi ne-am bucurat nespus să te vedem. Iată şi invitaţia. E şic, nu-i aşa? Mami e o comoară, ţine neapărat să facă totul în stil mare.

Aici este, cum s-ar zice; un circ cu trei arene, fiindcă trebuie să pregătim toate într-un timp atât de scurt. Încă muncesc cu Walter, întrucât mămica, Mary şi doamna Nettlebed sunt mult mai eficiente decât mine şi, în afară de faptul că stau nemişcată în vreme ce Mary mă înţeapă cu boldurile (apropo, rochia de confirmare nu arată realmente prea rău), se pare că nu am ce face altceva decât să încurc locul. Când nu suntem la fermă, Walter şi cu mine încercăm să curăţim grădina căsuţei. El a cărat cu tractorul cantităţi uriaşe de lemnărie şi fierărie, cărucioare stricate, găleţi fără fund şi alte obiecte inutile, apoi a arat cu plugul şi a plantat o brazdă cu cartofi. Walter numeşte asta "împrospătarea pământului" Din fericire, atunci când vom scoate cartofii, el va sădi flori de câmp şi iarbă şi vom avea o pajişte. Zidarii au desfăcut în bucăţele căsuţa ţărănească.

Cred că tati a tras sforile pe la Consiliul districtual sau altundeva, ceea ce nu-i stă deloc în fire, dar restricţiile de construcţie sunt deosebit de aspre şi, dacă nu intervenea cu abilitate, n-am fi reuşit nimic. Oricum, casa a fost devastată pe dinăuntru, apoi refăcută şi, pe lângă cele două camere, există acum şi o baie pe o latură, precum şi un soi de odăiţă de trecere, cu podea din piatră, unde Walter îşi poate lepăda bocancii şi atârna salopeta de lucru într-un cuier. O nouă maşină de gătit şi flori la ferestre. Cuibuşorul nostru, cred, va fi plăcut şi destul de cochet.

Mami şi tăticu şi-au petrecut seri agonizante încercând să întocmească lista cu musafiri, al căror număr este aşa de limitat. Tati este grozav de nepărtinitor, hotărând să invităm patruzeci de prieteni de-ai noştri şi patruzeci de-ai familiei Mudge. În orice caz, au fost poftiţi toţi oamenii cumsecade, inclusiv şeful puterii executive din comitat, Biddy şi Phyllis, dragul domn Baines, doctorul şi doamna Wells, precum şi alţi prieteni apropiaţi. Cât despre familia Mudge, problema e mai delicată, fiindcă au o puzderie de rude, toţi şi toate, după câte am înţeles, s-au căsătorit cu verişoarele şi verii celorlalţi etc. Dar vei fi bucuroasă să afli că familia Warren (rubedenii îndepărtate prin alianţă) a fost de asemenea invitată. I-am scris lui Heather şi am chemat-o şi pe ea, dar mi-a răspuns că nu-şi poate lua liber de la serviciu; sunt atât de fericită că nu lucrez la Departamentul ăla secret, fiindcă se pare că Heather n-are nici un pic de viaţă personală.

De asemenea, socot că te vei bucura să afli

că doamna Mudge şi-a cumpărat o nouă proteză dentară, anume pentru această ocazie. Precum şi o rochie albastră din crêpe de Chine şi o pălărie "asortată". Bineînţeles, pălăria şi rochia se potrivesc una cu cealaltă, şi nu cu dinţii cei noi. Doamna Mudge şi-a fixat oră la coafor ca să-şi facă părul permanent.

Mami e pe deplin optimistă în legătură cu vremea şi plănuieşte în cele mai mici detalii cum o să decurgă festinul în grădină. Tăticu nu se arată la fel de optimist şi tot înjghebează "planuri pentru orice eventualitate", cum le numeşte el, ceea ce înseamnă că vom muta toate calabalâcurile în sufragerie în caz că "se despică bolta cerului" Doamna Nettlebed dorea să pregătească toate bucatele din raţiile de alimente păstrate, dar nu se cade, aşa că am angajat un furnizor din Truro. Mămica i-a spus ca nu cumva să se prezinte cu vreun soi de flecuşteţe cu cremă de ouă sau cu sute şi mii de alte bagatele. Şi capul puterii executive din comitat ne-a promis nişte şomoni, deci, cu puţin noroc, ospăţul nu va fi prea sărăcăcios.

Şampanie nu vom avea, fiindcă e imposibil de procurat, iar tati spune că păstrează ultima ladă pentru reîntoarcerea lui Rupert acasă şi pentru sfârşitul războiului. Dar am făcut rost de un vin spumos excelent (din Africa de Sud?) şi de un butoi cu bere.

Domnul Mudge i-a mărturisit lui tati că a îngropat în grădină un poloboc cu rachiu curat şi ni l-a oferit ca un alt fel de tărie. După câte s-ar părea, "l-a pescuit" dintre stânci după un naufragiu, cu câţiva ani în urmă, şi l-a ascuns de vameşi

şi de funcţionarii de stat însărcinaţi cu încasarea taxelor de accize. De-a dreptul palpitant. Absolut ca-n romanele lui Daphne du Maurier. Cine şi-ar fi închipuit una ca aşta despre el? Totuşi, tati s-a gândit că ar fi prea riscant să-i servim pe oaspeţi cu rachiu curat, aşa că i-a spus domnului Mudge să lase mai bine polobocul unde este. Oferta lui a fost însă grozav de generoasă.

Domnul Nettlebed e atât de nostim. Oricine şi-ar fi imaginat că se va simţi cu adevărat în elementul lui cu toate aceste pregătiri mondene, dar, în fapt, cea mai mare preocupare a sa, din momentul în care ne-am anunţat logodna, a fost ce avea să poarte Walter la nuntă. Îţi vine să crezi asta? În realitate, Walter intenţiona să se îmbrace cu singurul lui costum pe care şi-l pune câteodată şi la funeralii, deşi trebuie să recunosc că arată cam ciudat, fiindcă a aparţinut unui unchi care avea picioarele mai lungi, iar doamnei Mudge nu i-a dat niciodată prin minte să-i scurteze lui Walter pantalonii. În cele din urmă, Nettlebed l-a însoţit pe Walter în cârciuma din Rosemullion, a plătit vreo două rânduri de beri şi l-a convins să-l lase pe el, Nettlebed, să preia iniţiativa. Sâmbăta trecută, au mers împreună la Penzance şi Nettlebed l-a târât în magazinul Medways, i-a ales un costum din flanel gri şi l-a pus pe croitor să i-l retuşeze, încât acum arată într-adevăr elegant. Şi i-a mai luat o cămaşă crem şi o cravată de mătase. Walter avea cartelele pentru îmbrăcăminte, dar Nettlebed i-a plătit toate hainele noi, spunând că e darul lui de nuntă. Atâta bunătate din partea sa! Şi, odată dusă

această trebşoară la bun sfârşit, Nettlebed pare să fie cu inima mai uşoară şi este în stare să se concentreze la număratul tacâmurilor şi la lustruirea paharelor de vin.

Ţi-am înşirat atâtea şi încă nu ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru farfurii. Am ajuns acasă cu ele întregi şi cred că doamna Mudge are de gând să ne dăruiască un bufet de bucătărie cu polícioare, care a aparţinut mamei sale, aşadar le voi aranja acolo şi vor fi de mare efect. A fost realmente cât se poate de drăguţ din partea ta şi i-au plăcut foarte mult şi lui Walter. De asemenea, am mai primit şi alte daruri de nuntă. O garnitură de pat (încă legată cu o panglică albastră, deci nefolosită, dar îngrozitor de prăfuită şi mototolită de atâta stat, ani de zile, în dulapul de aşternuturi), o pernă decorativă, cu rondele croşetate, un grătar de şters picioarele şi un ceainic de argint drăgălaş, în stil georgian.

Sper din tot sufletul că până acum ai căpătat permisia, aşa cum spuneai, fiindcă avem într-adevăr nevoie de tine. Vrem ca tu şi cu Biddy să ajutaţi la împodobirea cu flori a bisericii. Treaba asta trebuie să fie făcută vineri seara, fiind vorba de flori sălbatice care se ofilesc atât de repede. Biddy este de acord. Când soseşti?

Clementina o să fie domnişoară de onoare. E mult prea mică, dar Athena insistă. Mai ales fiindcă a găsit o rochie veche de-a mea, din muslin alb cu volane roz, şi de-abia aşteaptă s-o împopoţoneze pe fiică-sa şi s-o scoată în lume. Aş dori să fii aici, acum, ca să iei parte la toată nostimada.

Cu nesfârşită dragoste,
Loveday

P.S. I-am trimis o telegramă lui Jeremy Wells. Ne-a răspuns, pe lângă felicitările de rigoare şi urările de fericire, că din păcate nu poate veni la nuntă."

*

În dimineaţa următoare, după ce căpitanul de rangul trei Crombie scrută semnalele de zi şi semnă una sau două scrisori, Judith îşi formulă cererea:

— Credeţi că e-n ordine dacă îmi iau un concediu?

Îşi ridică brusc ochii lui pătrunzători, palizi ca monedele de argint de şase penny.

— Concediu?! Ceri într-adevăr un concediu?

Judith nu ştia sigur dacă şeful era sarcastic sau ofensat.

— Vreau să merg la o nuntă. Trebuie să merg la o nuntă, reformulă ea răspunsul cu curaj. Este pe treizeci mai.

Crombie se rezemă de spătarul scaunului şi-şi uni mâinile pe ceafă. Judith aproape se aştepta ca el să-şi aşeze ghetrele cu elastic în părţi pe birou, asemeni unui reporter dintr-un film american.

— A cui nuntă?

— A unei prietene. Se numeşte Loveday Carey-Lewis. De parcă această informaţie în plus ar fi schimbat substanţial lucrurile.

— În Cornwall?

— Da.

— Cât timp vrei?

— Două săptămâni?

Apoi, Crombie rânji, îşi curmă şicanele şi Judith se simţi din nou pe teren sigur.

— În ce mă priveşte, e-n ordine. Dar trebuie să lămureşti lucrurile cu ofiţerul superior W.R.N.S.

— Precis?

— Bineînţeles. Una dintre celelalte fete îmi poate purta de grijă. Or să-mi lipsească bunele tale servicii, dar o să supravieţuiesc. Dacă-ţi aminteşti, am încercat să te conving luni de zile să-şi iei un concediu.

— Se pare că înainte nu aveam motive.

— Dar acum e important.

— Da, este.

— Atunci, hai, întinde-o şi intră cu curaj în bârlogul ofiţerului superior. Spune-i că eu sunt de acord.

— Mulţumesc. Judith îi zâmbi. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Cu toate acestea, ofiţerul superior W.R.N.S. nu fu deloc la fel de maleabilă.

— Subordonat Dunbar! Ce cauţi aici din nou? Parcă aici ţi-ar fi biroul. Ce e de astă dată?

Nu era un început încurajator. Străduindu-se nici să nu se bâlbâie, nici să nu se împleticească în vorbă, Judith îşi argumentă solicitarea.

— Dar de-abia ai avut o permisie... Când te-ai dus la Londra.

— A fost un weekend, doamnă.

— Şi acum vrei două săptămâni?

— Da, doamnă.

Judith se simţea de parcă i s-ar fi năzărit să ceară luna de pe cer. La urma urmelor, sublinie ofiţerul superior cu vocea ei autoritară, după câte ştia şi Dunbar foarte bine, în acest moment, fiecare membru al echipajului de pe vasul H.M.S. "Excellent" se spetea muncind. Inclusiv celelalte două secretare W.R.N.S. de la Seviciul de instrucţie militară. Nimeni nu putea

pretinde ca ele să lucreze ore suplimentare, după ce şi aşa de-abia mai pridideau cu munca. Era Dunbar sigură că acest concediu de două săptămâni i-ar fi absolut indispensabil?

Simţindu-se ca o trădătoare sau ca un dezertor care îşi părăseşte unitatea militară, Judith îngână ceva despre o nuntă.

— O nuntă? Asta nu-i învoire pentru motive familiale.

— Nu cer concediu pentru motive familiale... Ofiţerul superior o ţintui cu o privire sfredelitoare... doamnă.

— În familie?

— Nu, e vorba de cea mai bună prietenă a mea. Persoanele tiranice, îşi aminti Judith din zilele de şcoală de la Porthkerris, trebuiau să fie înfruntate fără sfială. Părinţii ei au avut grijă de mine când ai mei au plecat în străinătate. Expresia de neîncredere de pe chipul ofiţerului superior îi trăda gândurile. Şi anume că membra W.R.N.S. Dunbar încerca s-o păcălească printr-o viclenie sau minciună. Nu am decât o mătuşă şi vreau să plec şi să stau cu ea. În plus, adăugă Judith, mi se cuvine un concediu. N-am mai avut unul de la Crăciun, doamnă.

"Zgripţuroaica" îşi plecă ochii pentru a cerceta în registru învoirile cerute de Judith.

— Ai vorbit cu căpitanul Crombie?

— Da. Mi-a spus că n-are nimic împotrivă, desigur, şi cu voia dumneavoastră.

Femeia încrâncenată îşi muşcă buzele, cumpănind în minte cu ostentaţie. Aflată de cealaltă parte a biroului, într-o atitudine servilă, Judith se gândi ce satisfacţie ar avea dacă ar apuca tava solidă pentru cores-

pondenţă şi ar izbi-o peste scăfârlia tunsă "à la garcon" În fine, ofiţerul superior oftă:

— Oh, foarte bine. Dar numai şapte zile. Ai destul timp la dispoziţie.

"Cotoroanţă meschină!"

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. Judith se îndreptă spre uşă, dar, înainte de-a o deschide, ofiţerul superior i se adresă din nou:

— Dunbar!

— Da, doamnă.

— Cred c-ar trebui să te tunzi. Părul tău pare neîngrijit. Îţi ajunge până la guler.

— Da, doamnă.

— E-n regulă. Poţi pleca acum.

— O săptămână? repetă incredul căpitanul Crombie, când Judith îi relată despre interviul total nesatisfăcător. Ce dracu a apucat-o pe baborni... ? Îşi cenzură vorbele aproape la timp. Ce naiba îşi închipuie ofiţerul superior? Nu-i nici un motiv pentru care să nu-ţi iei liber două săptămâni. Voi vorbi cu ea.

— Oh, nu, vă rog, îl imploră Judith, imaginându-şi deja o discuţie cu explicaţii stânjenitoare în mijlocul popotei ofiţerilor. Dacă vorbiţi cu ea, n-o să mi-o ierte niciodată. Va crede că eu v-am pus în temă.

— O săptămână de-abia ai timp să ajungi acolo şi să te întorci.

— Ba nu, e destul. Arhisuficient. Voi pleca joi şi voi reveni la serviciu joia următoare. Vă rog, nu-i spuneţi nimic, altminteri o s-o cuprindă vreo criză de autoritate şi-o să suspende toate permisiile.

— Chiar şi în acest caz n-ar putea face una ca asta.

— N-aş fi atât de sigură. Tocmai mi-a atras atenţia să mă tund.

— Socot că părul tău arată perfect aşa cum este,

spuse căpitanul Crombie, observaţie care-i luă pe amândoi prin surprindere. Judith se holba la el cu uimire, iar Crombie era limpede uluit de cuvintele-i impulsive, fiindcă, dintr-o dată, începu să-şi facă de lucru, rearanjându-şi, fără a fi nevoie, hârtiile de pe birou. Deci – îşi drese el glasul – în cazul ăsta, mai bine lăsăm lucrurile cum sunt. Tu trebuie doar să profiţi la maximum de fiecare zi.

— Nu fiţi neliniştit. Judith îi dărui un zâmbet cald, afectuos. Aşa am să şi fac.

Judith se retrase, închizând binişor uşa, iar căpitanul Crombie rămase de unul singur, regretând profund remarca sa nechibzuită şi având nevoie de câteva clipe pentru a se reculege. Pur şi simplu, îl luase gura pe dinainte, iar Judith era o fată atât de fermecătoare... cucerind prin calităţile ei plăcute. Cornwall! Judith avea propria sa căsuţă acolo. Crombie ştia, fiindcă ea îi vorbise despre căminul mult iubit, descriindu-i-l. Preţ de o clipită, îşi îngădui extravaganţa de a se lăsa prins în jocul imaginaţiei, dedându-se la fantezii tinereşti, cum că Judith îl invita s-o însoţească în Cornwall şi nu intervenea nimic pentru a-l opri: responsabilităţile din Marina Regală, slujba lui, soţia şi fiul, totul abandonat pe dată. "Un tărâm însorit, dincolo de mare!" Se vor plimba împreună pe stâncile bătute de vânturi, vor înota în apele albastre ale Oceanului Atlantic, vor cina în hanuri pitoreşti, la lumina lumânărilor, vor adormi nopţile, în sunetul tânguios al valurilor ce se sparg de ţărm...

Deodată, telefonul ţârâi, readucându-l la cruda realitate. Întinse mâna şi ridică receptorul. "T.D.O.", se răsti el, dar la celălalt capăt al firului era chiar şeful lui.

Visul său se risipi şi dispăru, ceea ce, la sfârşitul zilei, era probabil cum nu se poate mai bine.

Casa Dower
Rosemullion
Cornwall
Duminică, 31 mai

"Scumpul meu Bob,

Ei bine, nunta s-a sfârşit, iar fericita pereche a plecat într-o aşa-numită lună de miere, de numai trei zile, la "Castle Hotel" din Porthkerris.

Dumnezeule, habar n-ai cât de mult ţi-am dus dorul şi ţi-am regretat absenţa. Aş fi vrut să fi venit şi tu nu numai pentru a nu scăpa prilejul, ci şi de dragul meu. N-am mai fost niciodată la vreo nuntă fără tine şi m-am simţit foarte straniu. Aş putea adăuga că toată lumea ţi-a regretat absenţa, dar m-am rugat lui Dumnezeu pentru tine, cel rămas încremenit acolo, la Scapa Flow. Acum, sunt singură. Judith, Phyllis şi cu Anna au plecat la un picnic la golfuleţul de la Nancherrow, aşa că pot sta liniştită ca să-ţi scriu şi să-ţi povestesc totul despre nuntă, cât timp amintirile îmi sunt încă proaspete în minte.

O să încep cu ziua de joi, când a sosiţ Judith. Era o dimineaţă mohorâtă, umedă, însă m-am dus cu maşina la Penzance şi am întâmpinat-o la trenul Riviera. Judith făcuse o călătorie obositoare, trebuind să schimbe legătura în Bristol şi să aştepte două ore pentru trenul de Londra. Stând pe peron, m-au copleşit anumite temeri. Nu o văzusem de luni întregi şi, de când fusesem împreună ultima oară, se succedaseră atâtea întâmplări cu adevărat zdrobiroare. Mi-era teamă că Judith se va fi schimbat în vreun fel, devenind

mai interiorizată, şi că între noi va fi un soi de barieră neprevăzută... Am fost totdeauna atât de apropiate şi nu doream să intervină vreo schimbare în relaţiile noastre afectuoase. Dar totul a decurs bine, deşi am fost de-a dreptul şocată s-o văd atât de gălbejită şi de slăbită. Bănuiesc că nu-i deloc surprinzător, având în vedere că a trecut prin momente chinuitoare şi încă le îndură.

Oricum, am ajuns acasă, la Casa Dower, şi s-a purtat exact ca o fetiţă venită la locul ei de baştină, într-o vacanţă şcolară, adică şi-a scos în grabă uniforma militară, şi-a pus hainele vechi dar comode şi apoi a cutreierat din cameră în cameră, privind pe ferestre, atingând mobilele, verificând amănunţit fiecare detaliu al micului ei domeniu. Şi, trebuie să spun, totul arăta impecabil. Phyllis robotise mai rău ca o sclavă, lustruind podelele, spălând perdelele şi plivind buruienile din borduri, iar dormitorul lui Judith strălucea, plin de flori proaspete şi mirosind a lenjerie curată.

În seara aceea, după ce Judith s-a dus la culcare, am trecut să-i spun noapte bună şi am stat la taclale ore în şir. Mai ales despre Molly, Bruce şi Jess. În ce-i priveşte, Judith e hotărâtă să nu-şi piardă speranţa, deşi îmi închipui că nu vom mai primi veşti de la ei până la sfârşitul ostilităţilor. Apoi, am vorbit despre Ned şi Edward Carey-Lewis şi am întrebat-o despre viaţa ei sentimentală, dar s-ar părea că, deocamdată, n-are nici una şi nici nu-şi doreşte. Din prudenţă, aşa socot. Cine s-a ars cu supă suflă şi-n iaurt. Ceea ce-i lesne de înţeles. Aşa că, în schimb, am dis-

cutat despre Loveday şi Walter. Nici una dintre noi nu e grozav de fericită în privinţa acestei nunţi, dar nu o recunoaştem faţă de alt suflet, nici măcar faţă de Phyllis. Şi, cu siguranţă, nicidecum în prezenţa Dianei sau a lui Edgar Carey-Lewis, care se poartă mai departe de parcă Loveday s-ar căsători cu unicul bărbat preferat de ei înşişi. Şi sunt demni de toată stima pentru asta. Fie ce-o fi, chestiunea nu ne priveşte pe noi, deşi cred că toată lumea ar fi mai fericită dacă Loveday n-ar aştepta un copil. În cele din urmă, am lăsat-o pe Judith să doarmă cam pe la douăsprezece şi jumătate noaptea. Îi dădusem înainte un pahar cu lapte cald şi un somnifer, iar a doua zi dimineaţa părea cu totul altă persoană: o parte din oboseală şi slăbiciune îi pierise de pe chip, căpătase chiar puţină culoare în obraji. Ce loc tămăduitor e ăsta!

Prin urmare, vineri, Judith s-a dus cu bicicleta la Nancherrow să-i vadă pe toţi şi să inspecteze noua casă a lui Loveday, care nu este încă terminată. În timp ce era plecată, a apărut pe neaşteptate mama lui Phyllis, care călătorise cu autostopul din St. Just într-un furgonet cu zarzavaturi. Şi a luat-o pe Anna cu ea pe durata weekend-ului, deoarece fetiţa n-a fost invitată la nuntă, iar Phyllis avea să se distreze mult mai bine fără o mânzişoară năzdrăvană cum e Anna, agăţată de poale. Ne-am petrecut după-amiaza de vineri culegând flori sălbatice pentru împodobirea bisericii, iar seara am şi isprăvit cu pavoazatul. Athena, Diana şi Mary Millyway erau, de asemenea, acolo şi am muncit toate până când s-a

întunecat de-a binelea şi n-am mai văzut ce facem. Aşadar, am curăţat toată murdăria şi ne-am întors acasă.

Sâmbătă. Ziua nunţii, îţi vine oare a crede, toţi norii s-au destrămat în adierea vântului şi era o dimineaţă senină, însorită, absolut desăvârşită. Mi-o şi puteam închipui pe Diana jubilând zgomotos. Numai ea poate câştiga în orice împrejurare. Un mic dejun târziu, apoi ne-am gătit toate cu toaletele noastre cam demodate, pe care nu ţi le voi descrie, fiindcă sunt sigură că nu te interesează câtuşi de puţin. Poate, doar să-ţi spun, cu singura deosebire, că Judith nu avea pălărie, aşa că şi-a pus vechea pălărie de pai a Laviniei Boscawen, pe care răposata obişnuia s-o poarte la grădinărit. Phyllis i-a garnisit-o cu o panglică trandafirie şi până la urmă Judith arăta foarte drăgălaşă.

"Deci, nunta. Am coborât dealul şi tot ce lipsea era răsunetul clopotelor. Trebuie să recunosc, biserica arăta într-adevăr încântător, dantelată cu flori de câmp şi ghirlande de caprifoi şi frumos împodobită cu ulcioare mari, pline cu margarete albe. Treptat-treptat stranele s-au umplut până la refuz. O parte, cu lume elegantă, în redingote şi toalete luxoase; cealaltă parte, cu lume nu atât de formalistă, dar de două ori mai şic, cu garoafe prinse la butoniere şi tremurătoare, înfipte în ace la piepturile ample. Diana arăta de vis, în mătase turcoaz-deschis, iar colonelul deosebit de distins, în gheroc gri cu doi nasturi. Athena Rycroft purta un taior crem, iar micuţa Clementina Rycroft a fost o domnişoară de onoare destul de neastâm-

părată, scoţându-şi pantofiorii şi şosetele în portic, scărpinându-se la poponeţ în timp ce străbătea naosul şi sfârşind pe genunchii lui Mary Millyway pentru a-şi suge degetul.

Cât despre mireasă şi mire, ei formau un cuplu nemaipomenit de atrăgător. Walter este realmente chipeş, cu faţa lui oacheşă, proaspăt tuns şi bărbierit. Cavalerul lui de onoare era cam necioplit, dar a reuşit să nu piardă verighetele. Loveday arăta fermecător, în voal alb, ciorapi albi şi conduri din atlaz alb. Fără văl şi bijuterii. Doar o coroniţă din margarete pe părul ei strălucitor de negru.

Apoi, cununia odată oficiată, s-au făcut fotografii în faţa bisericii, s-au aruncat confeti multicolore şi fericiţii miri au fost duşi de îndată cu Bentley-ul decapotabil al Dianei (însuşi Nettlebed aflându-se la volan). Noi, ceilalţi, ne-am înghesuit în cele două camioane cu bănci pe care ni le pusese la dispoziţie Edgar Carey-Lewis. Cei rămaşi pe dinafară au mers cu alte maşini. (De pildă, Hetty, slujnică la bucătărie, la Nancherrow, care-i destul de simplă, a reuşit să se strecoare în automobilul oficial al şefului puterii executive din comitat. Poate că, la urma urmei, nu-i atât de naivă cum pare).

Nancherrow era pavoazat de sărbătoare, cu drapelul britanic fluturând în vârful catargului şi flori pretutindeni, înăuntru şi afară. Curtea interioară, luminată de soare şi ferită de vânt, avea cu totul altă înfăţişare. Baloturi de fân de jur împrejurul zidurilor, un stol de hulubi fâlfâind din aripi şi porumbarul preschimbat într-un "pom de

Arminden"[1]), cu iarzi de panglici multicolore fluturând în aer. Mese lungi, aşternute cu feţe din damasc şi gata aranjate pentru festin cu cea mai bună argintărie şi sticlărie. Mai important, tejgheaua bufetului, încărcată cu sticle şi pahare mari fără picior, precum şi cu butoiaşe cu bere. Ospătarii aduşi de furnizor, harnici ca albinele, şi curând, toată lumea cu câte un pahar în mână, începând distracţia.

Ne-am aşezat la masă cam pe la ora două şi jumătate şi, ţinând seama de raţionalizări şi de celelalte lucruri, se poate spune că a fost cu adevărat un mare zaiafet, ca în poveşti. Toţi au contribuit cu ce-au avut la îndemână, aşa că ne-am ospătat cu somon rece, friptură de porc, budinci şi prăjituri cu cremă. Eu am stat între domnul Baines, avocatul lui Judith, şi domnul Warren din Porthkerris şi am găsit nenumărate subiecte de conversaţie. Festinul a durat destul de mult, dar, în cele din urmă, şeful puterii executive din comitat s-a ridicat în picioare ca să rostească un toast şi să închine în sănătatea mirilor. Până atunci, din cauza băuturii, majoritatea bărbaţilor (fără a mai vorbi şi despre femei) nu mai ştiau pe ce lume se află şi urările capului puterii executive au fost primite călduros, cu multe aplauze, dar şi cu câteva fluierături, potolite însă repede. Walter a rostit un mic discurs (la înălţimea momentului), după el cavalerul de onoare (cam incoerent), şi, în fine, noi, ăştilalţi, ne-am continuat distracţia.

[1]Pom de Arminden – stâlp împodobit în jurul căruia se dansează de 1 mai în Anglia, zi considerată ca fiind începutul primăverii.

Era deja aproape ora cinci şi deodată am realizat că mirele şi mireasa urmau să vină la faţa locului, aşa că toţi ne-am repezit la intrarea principală şi am stat acolo, aşteptându-i să apară. Ceea ce s-a şi întâmplat şi Loveday a azvârlit buchetul spre Judith care l-a prins cu îndemânare; proaspăt căsătoriţii s-au urcat din nou în Bentley şi Nettlebed i-a condus ceremonios până la capătul drumului de acces, unde au trecut în maşina veche a domnului Mudge şi au gonit spre Porthkerris.

(Mă bucur că Nettlebed n-a trebuit să-i ducă tot drumul până în Porthkerris, fiindcă pentru prima dată în viaţa lui, a fost cam nechibzuit şi a băut prea mult. Nettlebed aghesmuit este într-adevăr un spectacol demn de văzut. Băţos şi impunător ca totdeauna, deşi se împleticea, nesigur pe picioare. La un moment dat, a fost observat valsând cu Hetty. Se poate doar spera că, la timpul cuvenit, doamna Nettlebed îi va ierta greşeala).

Deci, asta a fost. Ne-am luat rămas bun şi ne-am întors la Rosemullion, iar Judith şi cu mine am scos-o pe Morag la o lungă şi plăcută plimbare, fiindcă biata căţeluşă rămăsese închisă în casă toată ziulica. Apoi, am revenit la Nancherrow pentru a cina împreună cu soţii Carrey-Lewis. Am spălat după aceea vasele, întrucât doamna şi domnul Nettlebed se retraseseră la culcare.

Îmi pare rău că m-am întins atâta la vorbă, dar a fost un eveniment cu totul special. S-a asemuit oarecum cu petrecerile şi sărbătorile vesele ale solstiţiului de iarnă (nunta, adică), în mijlocul unei ierni friguroase şi întunecate (mă refer, desigur, la cumplitul război). Cred că ne-a prins bine tuturor să ne alungăm din minte, măcar şi pentru scurtă

vreme, veştile deprimante, plictiseala, singurătatea şi neliniştile şi, pur şi simplu, să ne desfătăm.

De asemenea, mie personal mi s-a oferit motivul să meditez pe îndelete la situaţia familiei noastre. Dacă se întâmplă tot ce-i mai rău şi Molly, Bruce şi cu Jess nu se mai întorc niciodată, atunci socot că tu, eu şi Judith trebuie să depunem orice efort ca să rămânem împreună. (În biserică, m-am gândit la ziua când Judith se va mărita şi mi-am închipuit cum tu o vei conduce la altar, iar eu voi aranja toate şi, deodată, totul mi s-a părut atât de important). Judith are această casă fermecătoare, deci un lucru absolut sigur de la care poate porni în viaţă, prin urmare nu-mi imaginez că va dori s-o părăseasscă sau s-o vândă. Aşa că, după război, când, în sfârşit, te vei pensiona, poate va fi o idee bună să încercăm să ne găsim vreun sălaş undeva, nu prea departe de Rosemullion. Pesemne în Helford Passage sau Roseland? Unde ai putea ţine o bărcuţă şi am putea avea o grădină cu un palmier. Pe drept cuvânt, nu mai vreau să mă mai întorc vreodată în Devon, la Upper Bickley. Casa e prea plină de amintirea lui Ned, iar aici mi-am făcut prieteni, mi-am încropit o nouă viaţă şi m-am împăcat - mai mult sau mai puţin - cu faptul că Ned nu se va mai înapoia acasă niciodată.

Acesta e locul unde mi-ar plăcea nespus să stau şi, după doi ani şi jumătate, socot că nu-l voi putea părăsi nicicând. Te superi, scumpul meu Bob? Vrei să te gândeşti la asta?

Te îmbrăţişez cu toată dragostea. Ai grijă de tine.

Biddy."

1945

Trincomalee, Ceylon. H.M.S. "Adelaide" era o navă care adăpostea Cartierul General al Flotei a Patra de Submarine, un crucişător transformat dintr-un vas comercial, cu traverse în babord şi timonerie la pupa. Locul permanent de ancorare a cuirasatului se găsea în golfuleţul Smeaton, un sân de mare adânc, înconjurat de două promontorii acoperite de junglă. "Adelaide" zăcea uşor cufundată în apele adânci, cu punţile ei de oţel clocotind înăbuşit în arşiţa dogoritoare şi cu o sumedenie de submarine legate lângă ea bord la bord, totul asemănându-se nici mai mult, nici mai puţin, decât cu o scroafă imensă, istovită, care de-abia fătase o droaie de purceluşi.

Comandant-şef era căpitanul Spiros din Corpul sud-african al Marinei Regale şi, deoarece nava lui slujea unor scopuri pur administrative, două secretare W.R.N.S., având baza pe ţărm, erau trecute cu barca peste ape în fiecare zi, ca să lucreze în biroul căpitanului la dactilografierea ordinelor de patrulare pentru submarine şi a rapoartelor întocmite după rondul de recunoaştere, ocupându-se şi de ordinele primite de la amiralitate şi aducând îndreptări documentelor confidenţiale. Una dintre acestea era o fată apatică, pe

nume Penny Wailes, care, înainte de a veni în Orientul Îndepărtat, îşi petrecuse doi ani la Liverpool, în Cartierul General al amiralului flotei, Serviciul căi maritime de acces spre Anglia prin Oceanul Atlantic. Când nu lucra la bordul H.M.S. "Adelaide", Penny îşi pierdea cea mai mare parte a timpului în compania unui tânăr căpitan din Marina Regală, cu baza la campamentul 39, câteva mile nord de Trincomalee. Tânărul exercita o mare atracţie nu numai fiindcă stăpânea un mijloc de transport (un jeep al Marinei Regale), ci avea şi o mică barcă cu vele; el şi Penny îşi petreceau majoritatea weekend-urilor în această ambarcaţiune, navigând în direcţia vântului, plutind lin peste apele întinse şi albastre şi descoperind golfuleţe inaccesibile, unde să facă un picnic şi să înoate.

Cealaltă membră W.R.N.S. era Judith Dunbar.

Datorită părelnicului prestigiu al slujbei lor, ele erau foarte invidiate de către colege, care îşi croiau drum, în fiecare zi, spre sediile banale de pe coastă: Cartierul General al forţelor navale, birourile ofiţerilor, H.M.S. "Highflyer", casierie, Serviciul de aprovizionare al bazei militare. Dar, de fapt, Judith şi cu Penny găseau că în slujba lor erau destul de solicitate, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic.

Fiziceşte, întrucât ziua lor de lucru era foarte lungă. Marinarii munceau în schimburi, conform rutinei de la tropice, ceea ce însemna că orele lor de cart se terminau la două după-amiaza, pentru ca apoi să moţăie toropiţi de căldură în paturile cazone, în hamace sau în vreun loc umbros pe punte, iar pe urmă, cam pe la patru, când se mai răcorea puţin, să înoate. Dar cele două fete ajungeau la bordul vasului la şapte şi jumătate dimineaţa, după ce îşi luaseră micul dejun şi traver-

saseră portul cu barca. Şi nu se reîntorceau la cazarmă decât seara, înapoindu-se cu aceeaşi ambarcaţiune care-i aducea la ţărm şi pe ceilalţi treizeci şi cinci de ofiţeri, învoiţi pe uscat.

Lungile ore de muncă n-ar fi fost atât de neplăcute dacă ele ar fi avut posibilitatea de a face un duş şi s-ar fi putut răcori peste zi, însă, din motive de spaţiu şi apropiere de cazarmă, precum şi din pricină că nava militară mişuna de bărbaţi, acest lucru era imposibil. Până când isprăveau cu dactilografierea, multiplicarea şi corectarea anostelor ordine secrete, sfârşeau prin a fi leoarcă de sudoare şi sleite de oboseală, cu uniformele albe - apretate în fiecare dimineaţă - acum boţite şi murdare.

Problema psihologică izvora din faptul că ele erau singurele două femei la bord şi, de asemenea, cartnici de grad inferior. Această situaţie le făcea să fie nici cal, nici măgar, nici laie, nici bălaie. Desigur, nu se aşteptau la cine ştie ce - şi într-adevăr nici măcar nu doreau să fie în relaţii intime sau chiar familiare cu matrozii de pe corvetă sau de pe puntea inferioară, care tânjeau după compania sexului feminin, simţindu-se ofensaţi de prezenţa lor stingheritoare acolo; le porecliseră "bucăţelele bunişoare ale ofiţerilor" şi pândeau cu prudenţă orice semn de favoritism.

Nici Judith, nici Penny nu-i învinovăţeau. Micul detaşament de membre W.R.N.S. din Trincomalee fusese totdeauna iremediabil întrecut în număr de ponderea covârşitoare a bărbaţilor şi acum, o dată cu terminarea războiului din Europa, navele Marinei Regale porneau din Regatul Unit şi străbăteau mările, pentru a se alătura Flotei din Indiile de Est. Aşadar, aproape nu trecea zi fără ca încă un crucişător sau distrugător

să nu lunece prin estacadă intrând în rada portului, aruncând ancora şi debarcând la ţărm primele bărci ticsite cu marinari însetaţi de plăceri senzuale.

La mal, nu prea aveau cine ştie ce mare lucru de făcut, decât să joace fotbal, să bea ceva la cantina cazărmii sau să vadă vreun film vechi la cinematograful improvizat, un hangar uriaş cu acoperiş din tablă ondulată. Nu găseau nici străzi familiare, nici cârciumi, nici fete. Existau doar câţiva civili europeni, iar singurul sat de băştinaşi nu era decât o îngrămădire de colibe acoperite cu frunze de palmier, cu drumeaguri înnoroite, brăzdate de roţile cotigelor trase de boi jugăniţi. Şi, de altfel, aşezarea, destul de primitivă, era dincolo de zonele permise. Înlăuntrul uscatului, departe de mare şi de plajele albicioase, mărginite de palmieri, regiunea era neprietenoasă, mişunând de şerpi, ţânţari şi furnici, a căror muşcătură putea fi periculoasă.

În timpul musonului, lucrurile se agravau şi mai mult, întrucât terenul de fotbal se inunda, drumurile se preschimbau în pâraie roşietice de mâl şi orice descindere la cinematograf, cu ploaia răpăind pe acoperişul de tablă, insufla cam tot atâta plăcere ca şi când ai fi stat înăuntrul unei tobe uriaşe. În consecinţă, marinarul obişnuit, odată ce noutatea postului "se tocea" repede, îşi forma o părere proastă despre Trincomalee. Locul era cunoscut şi sub porecla de "Scapa Flow în tehnicolor", ceea ce nu însemna un compliment.

Nici tu cârciumi, nici tu săli de cinema, nici tu fete. Numai pustietate.

Desigur, partea cea mai rea era lipsa fetelor. Dacă dintre matrozii tineri, vreunul chipeş şi hotărât, reuşea să atragă privirile vreunei membre a W.R.N.S. şi s-o convingă să iasă cu el, nici nu avea realmente unde

s-o invite, decât dacă ea poftea să bea o ceaşcă de ceai într-un local obscur de pe Harbour Road, denumit "Elephant House" Acesta era ţinut de o familie ceyloneză, a cărei idee despre distracţiile cu adevărat rafinate era să pună mereu şi mereu la gramofon un disc oribil, intitulat "Vechi amintiri din Anglia".

Prin urmare, marinarii nu puteau fi învinovăţiţi. Dar nici cele două fete nu duceau o viaţă uşoară, iar aceasta devenea uneori atât de iritantă, încât, de pildă, atunci când comandantul-şef al forţelor aliate, lordul Mountbatten, descinse la Trincomalee din buncărul lui construit pe o coamă de munte inaccesibilă în Kandy şi făcu o vizită oficială pe H.M.S. "Adelaide", Penny şi Judith preferaseră să rămână ascunse în biroul căpitanului şi nu se aliniară pe punte, laolaltă cu restul echipajului de vas. Ştiau foarte bine că mai-marele comandant, văzându-le, se va opri să le vorbească şi, de asemenea, erau convinse că o astfel de întâmplare nu putea decât să stârnească resentimente inutile.

Codindu-se la început să le lase pe cele două secretare W.R.N.S. să facă după cum credeau ele de cuviinţă, căpitanul Spiros înţelese în cele din urmă punctul lor de vedere şi se declară de acord.

După ce importanta vizită luă sfârşit şi comandantul suprem plecă, Spiros coborî să le mulţumească pentru purtarea lor plină de tact. Ceea ce le impresionă pe Judith şi Penny, dar nu le luă prin surprindere, dată fiind popularitatea printre subordonaţi a şefului lor, ofiţer înzestrat atât cu bun simţ, cât şi cu şarm.

Început de august şi sfârşit binevenit al unei alte zile caniculare. Judith şi Penny stăteau pe puntea supe-

rioară, între catargul principal şi arborele artimon, aşteptând barca să le ducă la ţărm. De asemenea, se mai găseau acolo, jinduind după puţină viaţă de noapte, doi dintre comandanţii de submarine, un căpitan de rangul întâi şi trei tineri sublocotenenţi, toţi arătând nefiresc de îngrijiţi şi protocolari în uniforme imaculate de gală.

La adăpostul golfuleţului Smeaton, H.M.S. "Adelaide" sfârâia încă în dogoarea căldurii tropicale. În traversul navei, tangoanele fuseseră prinse cu parâme groase de bordaj, purtând în balans scări de frânghie, iar marea adâncă spumega agitată în vreme ce două echipe de marinari se angajaseră într-o întrecere de polo, împroşcând în toate părţile şi despicând valurile ca nişte delfini.

Judith îi urmărea din privire, dar se gândea la reîntoarcerea în cazarmă, cum îşi va smulge pur şi simplu uniforma năclăită de sudoare, va alerga pe cărăruia dinspre golfuleţul retras şi acolo se va arunca de pe ponton în marea răcoroasă, purificatoare.

Alături, Penny căscă.

— Ce-ai de gând să faci diseară? o întrebă ea.

— Nimic, slavă Domnului! Nu ies nicăieri. Probabil o să aştern pe hârtie câteva scrisori. Dar tu?

— Nu mare scofală. Poate mă duc cu Martin la clubul ofiţerilor. Martin era căpitanul din Marina Regală care avea un jeep. Sau vom mânca peşte la restaurantul chinezesc. Depinde dacă se simte mână largă sau nu.

Barca vasului trase bord la bord, ţinută bine în loc cu cângi. În Marina Regală, orice navă militară era cunoscută după ambarcaţiunile sale, iar cele de la bordul H.M.S. "Adelaide" serveau ca exemplu strălucitor,

vopsite în alb, cu punţi frecate cu peria şi odgoane răsucite fără cusur. Chiar şi echipajul, un cârmaci şi trei marinari, fusese cu siguranţă ales după înfăţişare, fiindcă toţi erau bronzaţi, muşchiuloşi şi chipeşi, desculţi, cu bonetele potrivite cu meticulozitate militărească pe-o sprânceană. Ofiţerul de cart dădu semnalul, iar Judith şi Penny, având rang inferior, coborâră în grabă pasarela şi se îmbarcară primele. Ceilalţi le urmară: căpitanul de rangul trei Fleming în faţă şi comandantul submarinului H.M.S. "Foxfire" încheind şirul. Marinarii de punte împinseră cu putere înainte, motorul fu pornit, cârma manevrată şi barca lunecă pe ape, descriind o curbă largă, cu prora ridicată în aer; o dâră strălucitoare de spumă, ca un vârf de săgeată, se alungea la pupa.

Deodată, din fericire, se răcori binişor şi Judith se aşeză într-un ungher al cockpit[1]-ului, pe perniţa din canafas alb, şi-şi întoarse faţa spre adierea brizei. Dinspre gura portului sufla un curent de aer proaspăt, oceanic, şi prova bărcii pulveriza perdele fine de stropi, cu irizări de curcubeu în lumina crepusculară, şi Judith simţi gust de sare pe buze.

După puţin timp, ocoliră promontoriul lung care străjuia golfuleţul Smeaton; de aici, copacii dispăreau, cedând locul stâncilor, palmierilor cu frunze penate şi fâşiilor de plajă cu nisip albicios. Linia de coastă se retrăgea tot mai departe şi portul - acest uimitor fenomen natural şi unul dintre marile limanuri de ancorare din lume - se deschidea larg dinaintea lor. În acest adăpost se cuibărea cea mai mare parte a Flotei

---

1Cockpit - spaţiu neacoperit la pupa unei ambarcaţiuni, amenajat cu banchete.

Indiilor de Est: nave grele de luptă, crucişătoare, distrugătoare şi fregate; o forţă de război suficientă pentru a inspira teamă chiar celui mai agresiv şi neînfricat inamic. Un cuirasat, H.M.S. "Antigua", era ultima navă sosită din Regatul Unit, duneta[1] acesteia fiind umbrită de tende albe ce se mişcau în vânt; pavilionul de război britanic flutura la pupa.

Cinci minute mai târziu, se apropiară de destinaţie, debarcaderul forţelor navale. Viteza fu micşorată, prora bărcii coborî, în vreme ce timonierul se pregătea să acosteze la chei. Debarcaderul era lung, construit mult în mare, din beton, în formă de T şi, totodată, aglomerat de ambarcaţiuni care veneau şi plecau, încărcând şi descărcând militari şi provizii. Pe ţărm, în curbura largă a litoralului, se întindea ansamblul de clădiri care alcătuiau Cartierul General al Marinei, unitatea de transmisiuni, administraţia şi biroul ofiţerului superior W.R.N.S. Toate erau pătrăţoase şi albe ca nişte cuburi uriaşe de zahăr, dominate de palmieri mlădioşi şi catarge înalte cu pavilionul britanic de război fluturând în adierea brizei de seară. Dincolo, aidoma unor picături de opiu, se arcuiau povârnişurile acoperite de junglă ale dealului numit "Elefant", o coamă de pământ de aproximativ o milă întindere, arătând ca un deget aţintit spre marea deschisă.

Pe creasta acestei ridicături, se găseau trei importante edificii, ale căror acoperişuri căptuşite cu olane de-abia se întrezăreau printre ramurile copacilor. În planul îndepărtat se afla reşedinţa căpitanului Curtice, comandantul navei H.M.S. "Highflyer", casă cu o mi-

[1]Dunetă – parte mai înaltă la pupa unei nave, unde se află de obicei cabina căpitanului.

nunată vedere spre port, după care ar fi murit orice fiinţă cu judecată dreaptă şi sănătoasă. Puţin mai jos, de-a lungul pantei, locuia superiorul lui Curtice. Cel de-al treilea bungalou spaţios şi aerisit găzduia infirmeria membrelor W.R.N.S. Toate aceste case erau înconjurate de verande largi, de terenuri înverzite şi de palmieri înalţi, iar din fiecare grădină şerpuiau la vale cărărui bătătorite, printre desişurile junglei, până la ţărmul oceanului. Suferind de un acces afurisit de friguri tropicale infecţioase, Penny Wailes petrecuse o săptămână la infirmerie şi revenise fără tragere de inimă la simplitatea primitivă a traiului din cazarmă, resimţind lipsa brizelor răcoroase, a relaxării în băile pardosite cu plăci de ceramică şi a orelor plăcute de indolenţă totală, sub oblăduirea serviciilor pline de zel ale surorilor medicale şi copiilor de casă.

Barca fu trasă cu îndemânare la dana de acostare, de-abia atingând în treacăt tanchetele de amortizare a şocului. Doi dintre marinari săriseră deja pe ponton, fixând parâmele de babale. Ofiţerii coborâră pe mal, după regulile de rigoare, conformându-se ascendentului vârstei. Judith şi Penny fură ultimele; Judith se întoarse şi-i zâmbi cârmaciului, fiindcă îl ştia drept cel mai prietenos membru al echipajului.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

— O.K., scumpete. Ridică mâna. Ne vedem mâine dimineaţă. Cârmi uşor, deschise valva de siguranţă, barca de la bordul navei "Adelaide" porni cu toată viteza, depărtându-se de ponton. Cele două fete o urmăriră din priviri, cum lăsa în urmă un siaj şerpuitor şi înspumat şi apoi, umăr lângă umăr, purceseră ca să străbată obosite şi ultima bucată de drum, înapoi, spre cazarmă.

Debarcaderul era foarte lung. De-abia ajunseseră la jumătate când auziră paşi bocănind pe beton, în spatele lor, şi o voce strigând:

— Staţi puţin...

Se opriră şi se întoarseră. O altă barcă, acostată deja, lăsase pe uscat un grup de ofiţeri învoiţi. Bărbatul care strigase nu-i era câtuşi de puţin cunoscut şi Judith se încruntă sincer nedumerită, ba chiar intrigată că despre omul acesta nu ştia nimic.

— Îmi pare rău... El le ajunse din urmă: un căpitan de corvetă R.N.[1], în uniformă scrobită şi băţoasă, arătând ca nou-nouţă şi cu cozorocul chipiului bine îndesat pe frunte. N-am... N-am vrut să zbier aşa, dar te-am văzut şi... nu eşti cumva Judith Dunbar?

Găsindu-se încă în mare încurcătură, Judith încuviinţă, dând din cap.

— Ba da.

— Aşa credeam şi eu. Te-am recunoscut. Sunt Toby Whitaker.

Ceea ce nu-i fu de folos. Judith nu cunoscuse niciodată pe nimeni cu numele de Toby. Clătină din cap derutată.

Începând a se fâstâci oarecum, tânărul ofiţer insistă totuşi cu hotărâre.

— Am fost ofiţerul de legătură al unchiului tău în Devonport. Căpitanul Somerville. Am venit la casa mătuşii tale din Devon, chiar înainte de izbucnirea războiului. Căpitanul Somerville trebuia să plece la Scapa Flow...

Ceaţa din minte i se risipi. Bineînţeles! Amintirile o

---

[1]R.N. – abreviere de la "Royal Navy" – Marina Militară Regală.

potopiră. Locotenentul Whitaker! Şi doar stătuseră împreună în grădină, la Upper Bickley şi el fumase o ţigară. Acea zi, privind retrospectiv, o socotise totdeauna ca marcând într-adevăr începutul războiului.

— Sigur că-mi amintesc. Îmi pare rău, se scuză ea. Dar s-a întâmplat cu atâta timp în urmă.

— Se cuvenea să schimbăm câteva vorbe.

— Desigur. Deodată, Judith îşi aduse aminte de Penny. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Penny Wailes. Lucrăm împreună. Tocmai ne întorceam la cazarmă.

— Bună, Penny.

— Bună. Dar Penny era preocupată de altceva decât de cunoştinţe întâmplătoare. Uite ce-i, să nu mă credeţi cumva nepoliticoasă, dar o iau înainte. Trebuie să mă schimb, fiindcă ies în lume. Vă las să depănaţi noutăţile la zi. Deja se îndepărta. Mă bucur că te-am cunoscut. Ne vedem mâine, Jude.

Le făcu semn, fluturând indiferentă din mână şi-şi văzu de drum, picioarele ei lungi şi bronzate, cu pantofi albi, iuţindu-şi şi mai mult mersul.

— Lucraţi împreună? întrebă Toby Whitaker.

— Da. La bordul navei H.M.S. "Adelaide". E vasul-Cartier General pentru submarine. Acostat în golfuleţul Smeaton. Lucrăm în biroul căpitanului.

— Cine-i căpitanul vostru?

— Căpitanul Spiros.

— Numele sună a fi de origine greacă.

— De fapt, şeful e sud-african.

— Deci, de-aia veneaţi spre ţărm în barcă laolaltă cu ofiţerii în permisie. Nu prea mă dumiream.

— Şi, de asemenea, ăsta-i motivul pentru care sunt atât de şifonată şi murdară. Stăm la bord toată ziua şi nu putem face măcar un duş.

— În ce mă priveşte, arăţi foarte bine.

— Îmi pare rău că nu te-am recunoscut. Adevărul e că am fost în Whale Island timp de doi ani, înainte de a veni aici, şi, fiindcă toţi sublocotenenţii urmau acolo pregătire militară, aproape cunosc chipul fiecărui ofiţer din marină, dar nu-mi amintesc niciodată numele lor. Şi-acum, încă mă întâlnesc cu mulţi oameni, şi ştiu c-ar trebui să-i deosebesc pe unul de celălalt, dar, bineînţeles, nu-i identific. De câtă vreme eşti aici?

— Doar de vreo două zile.

— H.M.S. "Antigua", deci?

— Ofiţer de transmisiuni.

— Înţeleg.

— Şi tu?

Mergeau agale, alături.

— Sunt aici de aproape un an. Am venit în septembrie 1944. După ziua debarcării forţelor aliate în Franţa, m-am oferit voluntar să plec peste mare într-acolo, adică în Franţa, cel puţin aşa gândeam. Însă, numaidecât, m-am pomenit pe un vas de transportat trupe, navigând prin Oceanul Indian.

— Cum a fost?

— În ordine. Câteva semnale de alarmă, anunţând apropierea submarinelor inamice, de îndată ce-am trecut prin Canalul de Suez, dar, slavă Domnului, nimic altceva. Eram pe nava "Queen of the Pacific" În timp de pace, un pachebot de croazieră grozav de luxos. Şi după încartiruirea în cazarma din Portsmouth, încă părea luxos. Patru membre W.R.N.S. într-o cabină de clasa întâi şi pâine albă. Am mâncat atâta pâine albă, încât probabil că m-am mai îngrăşat cu câteva livre.

— Nu mi se pare.

— E mult prea toridă clima aici ca să ai poftă de

mâncare. Trăiesc cu suc proaspăt de chitră şi sare. Sarea are proprietatea de a preveni deshidratarea. Odinioară, asta se numea insolaţie şi nimănui nici prin minte nu i-ar fi trecut să iasă din casă fără pălăria tropicală contra soarelui. Dar acum, nici unii dintre noi nu mai poartă panamale demodate, nici pe plajă, nici în călătoriile pe mare. Ştiai că Bob Somerville este contraamiral acum? Şi că se află în Colombo şi că face parte din statul major al C-in-C[1]?

— Da, ştiam. De fapt, plănuisem să-i fac o scurtă vizită când "Antigua" a acostat la ţărm în Colombo, ca să se aprovizioneze cu apă proaspătă. Dar n-am căpătat permisiunea de a părăsi nava, aşa că s-a ales praful din toate planurile mele.

— Ce păcat!

— Tu l-ai văzut deja?

— Nu. Se află acolo de-abia de o lună. Dar am primit o scrisoare de la el. Instalaţiile telefonice de aici sunt imposibile. Există cam patru centrale diferite, însă, invariabil, ţi se dă legătura cu cea greşită. Unchiul Bob părea foarte vesel şi mi-a comunicat că s-a stabilit într-o locuinţă frumoasă şi că, dacă vreau, pot veni să stau cu el. Aşa că s-ar putea să fac asta data viitoare, când capăt o nouă permisie. În ultima, m-am dus spre interiorul ţării, la nişte prieteni, pe nume Campbell, care au o plantaţie de ceai lângă Nuwara Eliya. Părinţii mei au trăit multă vreme în Colombo, înţelegi. Eu însămi am crescut acolo, până ce mama m-a luat înapoi în Anglia. Soţii Campbell erau prieteni de-ai lor.

— Unde sunt părinţii tăi acum?

---

[1]C-in-C – prescurtare de la "commander-in-chief" – comandant-şef, aici comandant de flotă.

— Nu ştiu. Au fost surprinşi în Singapore de invazia japonezilor. Îşi continuau ferm drumul.

— Oh, Dumnezeule! Ce blestemăţie! Îmi pare nespus de rău.

— Aşa e. A trecut mult timp de-atunci. Aproape trei ani şi jumătate.

— Nici o veste?

Judith clătină din cap.

— Absolut nimic.

— Te înrudeşti prin alianţă cu soţii Somerville, nu-i aşa?

— Da, Biddy e sora mamei mele. De-aia locuiam cu ei în Devon. Deodată, un gând îi trecu prin minte. Trebuie să fi aflat că Ned Somerville a fost ucis. Atunci când nava "Royal Oak" s-a scufundat la Scapa Flow.

— Desigur. Ştiam asta.

— Chiar la începutul războiului. Atâta amar de vreme!

— Cinci ani par uneori o eternitate. Cum o mai duce doamna Somerville? Locuieşte încă în Devon?

— Nu, e în Cornwall. Am o casă acolo. A venit să stea cu mine curând după moartea lui Ned şi, când m-am înrolat, Biddy a rămas pur şi simplu acolo. Nu sunt sigură dacă se va mai întoarce vreodată în Devon.

— Noi avem o căsuţă lângă Chudleigh, spuse el.

— Noi?

— Soţia mea şi cu mine. Sunt însurat. Am şi doi băieţi.

— Ce drăguţ! De cât timp nu i-ai mai văzut?

— Doar de câteva săptămâni. Am primit o permisie scurtă înainte de îmbarcare.

Conversaţia îi purtă pe nesimţite la capătul pontonului şi se opriră din nou, privindu-se drept în faţă.

— Încotro mergi? întrebă Judith.

— De fapt, spre casa căpitanului Curtice. E un vechi camarad de vas de-al tatălui meu. Au fost împreună la Dartmouth. Mi-a dat recent un semn de viaţă, poftindu-mă să trec şi să-i fac o vizită şi, bineînţeles, să-i prezint omagiile mele respectuoase.

— La ce oră eşti aşteptat?

— La şase şi jumătate după-amiază.

— În cazul ăsta, ai de ales între două posibilităţi. Fie să mergi pe drumul ăla - şi Judith îi arătă cărarea îngustă care ducea de-a lungul liniei de coastă - şi urci aproape vreo sută de paşi până la grădina lui, fie să apuci pe calea mai puţin abruptă şi să străbaţi şoseaua.

— Tu pe care drum mergi?

— Pe şosea.

— Atunci, te însoţesc.

Aşa că, ţinându-şi tovărăşie, purceseră înainte pe şoseaua uşor povârnită, înălbită de colb, brăzdată de făgaşele rămase în urma camioanelor, şi care trecea de-a curmezişul prin Cartierul General al Marinei. Ajunseră la gardul înalt, de sârmă ghimpată, şi la poarta larg deschisă, fiindcă era încă lumină, dar străjuită de două santinele; acestea luară repede poziţia de drepţi şi salutară milităreşte când trecu Toby Whitaker. Dincolo de poartă, şoseaua principală se deşira fără sfârşit, cotind pe sub palmieri, dar nu mai avură prea mult de mers că poposiră la alt rând de porţi păzite: intrarea în cazarma membrelor W.R.N.S.

Judith îşi întoarse faţa spre Toby.

— Iată unde locuiesc, de-aici ne luăm rămas bun.

Witaker privi atent, cu oarecare interes, la priveliştea ce se deschidea înainte, dincolo de porţi, şi

la poteca în pantă ducând spre o clădire lunguiaţă, umbrită de palmieri, unde se aflau popota şi sala de petrecere a timpului liber. Verandele erau năpădite de bougainvilla şi se mai găseau acolo arbuşti tropicali de geranium, supranumiţi şi "flăcările junglei", şi borduri cu flori îmbobocite.

— De-aici, locul arată extrem de atrăgător, spuse Toby.

— Cred că aşa e. Nu-i rău deloc. Seamănă oarecum cu un mic sat sau cu o tabără de vară. Bungalourile unde dormim sunt în capătul îndepărtat, cu faţada înspre golfuleţ, şi avem şi propriul nostru ponton pentru înot.

— Bănuiesc că nu i se permite nici unui bărbat să pună piciorul acolo.

— Dacă-i invitat, poate intra. I se îngăduie să vină la popotă pentru un ceai sau pentru o băutură. Dar bungalourile şi golfuleţul sunt strict în afara zonelor permise.

— În regulă! Toby şovăi o clipă, apoi continuă: Dacă te-aş ruga să ieşi cu mine într-o seară? Să luăm cina sau să mergem altundeva? Singurul lucru este că sunt cam neumblat pe-aici. N-aş şti unde să te duc.

— Există un club al ofiţerilor. Sau restaurantul chinezesc. În rest, nimic altceva.

— Ai veni?

Era rândul lui Judith să ezite. Avea un număr de prieteni cu care mergea în mod obişnuit să cineze, să danseze, să se plimbe cu barca, să înoate sau să ia parte la picnicuri. Dar cu toţii erau vechi cuhoştinţe din zilele petrecute la Portsmouth, prin urmare oameni puşi la încercare, cumsecade şi sinceri, relaţii platonice. De la moartea lui Edward şi perfidia lui Jeremy, se opu-

sese cu înverşunare oricărei implicări emoţionale, dar în Trincomalee această rezistenţă îndărătnică se dovedea a fi o chestiune extrem de complicată, pur şi simplu din pricina numărului copleşitor de tineri arătoşi, înnebuniţi după compania sexului feminin.

Pe de altă parte, Toby Whitaker îi reamintea trecutul, îi cunoştea bine pe soţii Somerville, avea şi el o casă în Devon şi ar fi fost plăcut să înceapă a depăna firul zilelor de odinioară, să vorbească despre unchiul Bob, Biddy şi Ned. Apoi, Toby era însurat. Desigur, faptul că vreo fată fixa un rendez-vous cu un bărbat căsătorit nu însemna mare lucru, în această ambianţă exotică, după cum învăţase Judith din experienţa ei amară. Patimile sexuale, aţâţate de clarul lunii tropicale, de palmierii foşnitori şi de săptămânile nesfârşite de burlăcie, se dovedeau imposibil de reprimat, iar soţiile şi droaia de copii aflaţi la mari distanţe erau cu uşurinţă alungaţi din minte în fierbinţeala momentului. Judith rezistase până la capăt, nu cedase în asemenea situaţii jenante şi nu avea intenţia să mai treacă din nou printr-o astfel de întâmplare.

Tăcerea se prelungea în vreme ce Tobby îi aştepta răspunsul. Judith cumpănea cu mare prudenţă la propunerea lui. Nu-l găsea deosebit de atrăgător, iar, pe de altă parte, nici nu arăta ca un cuceritor. Mai mult decât probabil, îşi va petrece timpul povestindu-i despre copiii lui şi – perspectivă de temut – scoţând la iveală fotografiile lor.

Destul de inofensiv. Ar fi, pesemne, nemanierat şi jignitor să-l refuze în faţă.

— Sigur că da, spuse ea într-un târziu.

— Grozav!

— Mi-ar plăcea să ieşim împreună. Dar nu pentru a

lua cina. E mai amuzant să mergem undeva şi să înotăm. Poate chiar sâmbătă. Sâmbetele scap de îndatoriri.

— Perfect! Deşi sunt încă nefamiliarizat cu meleagurile de-aici. Unde-am putea merge?

— Cel mai bun loc este Y.W.C.A.[1]

Toby Whitaker se încordă în mod vizibil.

— Y.W.C.A.?!

— E-n ordine. De fapt, se numeşte pensiune şi chiar seamănă puţin cu un mic hotel. Nu dai nicidecum numai peste cărţi sfinte şi mese de ping-pong. De fapt, e tocmai invers. Poţi chiar servi ceva de băut.

— Unde-i locul ăsta?

— În cealaltă parte a fortului Frederick. Pe o plajă perfectă pentru băi de soare şi înot. Bărbaţilor li se dă voie acolo doar dacă sunt invitaţi de vreo femeie, aşa că nu e niciodată aglomeraţie. Şi localul e condus de o doamnă admirabilă, pe nume Todd-Harper. Noi îi spunem Toddy. E o figură cu adevărat formidabilă.

— Mai povesteşte-mi.

— Nu-i timp acum. E o poveste prea lungă. Am să-ţi explic sâmbătă. (Dacă discuţia s-ar tărăgăna, ceea ce ar putea să se întâmple, Toddy le-ar oferi un subiect de conversaţie.)

— Cum se ajunge acolo?

— Ne putem urca într-un camion sau autocamion al forţelor navale. Circulă cu regularitate încoace şi încolo, ca nişte autobuze.

— Unde ne vom întâlni?

— Chiar aici. La poartă, pe la unsprezece şi jumătate.

---

[1]Y.W.C.A. - prescurtare de la "Young Women's Christian Association - în traducere "Asociaţia Tinerelor Femei Creştine"

— Perfect!

Judith îl petrecu cu privirea când Toby porni cu un pas vioi pe povârnişul dealului, cu pantofii lui albi deveniţi cafenii din pricina colbului. Scăpând în sfârşit de el, oftă, întrebându-se în ce încurcătură se bagă cu de la sine putere, apoi se întoarse, intră pe poartă şi în Corpul de gardă (nici o scrisoare în căsuţa ei poştală) şi parcurse drumul de acces. La popotă, ospătarii ceylonezi serveau deja cina pentru paznici, puţin mai devreme ca de obicei. Judith se opri să ia un pahar cu suc de chitră, îl bău pe nerăsuflate, apoi ieşi pe terasă, unde două fete stăteau de vorbă şi se amuzau cu prietenii lor care se tolăniseră comod în şezlongurile împletite din trestie. De la terasă, o potecă pavată cu beton ducea spre capătul îndepărtat al taberei militare, unde bungalourile şi spălătoarele erau grupate, deşi la voia întâmplării, într-un mod plăcut, pe sub copacii lăsaţi să ţină umbră atunci când această porţiune a junglei fusese defrişată şi nivelată de către genişti cu ajutorul buldozerului şi când se clădise tabăra.

În acest moment al zilei, se aflau totdeauna multe fete prin preajmă, într-un du-te-vino neîntrerupt. Membrele W.R.N.S. care lucrau pe uscat îşi isprăveau ziua de muncă la ora patru şi, deci, aveau destul timp pentru o partidă de tenis sau pentru înot. Siluete pe jumătate despuiate cutreierau degajat de colo-colo, ieşind de la spălătoare, în sandale din cureluşe împletite, înfăşurate în prosoape de baie şi nimic altceva. Alte fete rătăceau din loc în loc, în costume de baie, îşi prindeau în cârlige la uscat lenjeria de corp sau erau deja în pantaloni kaki şi bluze cu mânecă lungă – ţinuta regulamentară de seară în această regiune bântuită de ţânţarii anofel şi, în consecinţă, de frigurile palustre.

De altfel, malaria nu era singurul pericol. Cu puţin timp în urmă, se declanşase o epidemie de febră tifoidă, care adunase toată lumea suferindă de tulburări digestive într-un lung şir în faţa infirmeriei, pentru injecţiile atât de dureroase. De asemenea, pândeau o mulţime de indispoziţii minore care puteau foarte bine să doboare cât ai clipi orice persoană. Insolaţia şi durerile de stomac biruiau inevitabil orice fată nousosită din Anglia, încă nedeprinsă cu soarele torid şi arşiţa. Frigurile tropicale infecţioase se asemănau oarecum cu gripa rebelă. Năduşeala permanentă pricinuia spuzeli pe tot corpul, un soi de chelbe[1] a europenilor la tropice, şi impetigo[2], iar cea mai banală pişcătură de ţânţar sau de furnică se putea infecta dacă nu era tamponată numaidecât cu o soluţie dezinfectantă de Dettol. În raniţa cu obiecte personale a fiecărei fete se găsea deci o sticluţă cu Dettol şi spălătoarele miroseau totdeauna a dezinfectant şi a fenol, substanţe pe care măturătorii de noapte le foloseau când deşertau şi curăţau tomberoanele.

Câte douăsprezece paturi se înşirau pe fiecare latură a lungului bungalou, asemănător unui dormitor de internat, dar mult mai primitiv. Fiecare pat avea alături o comodă şi un scaun. Cârligele de lemn serveau drept dulap de haine. Podeaua era turnată din beton şi evantaiele din lemn, suspendate de tavanul învelit cu trestii, vânturau aerul, stârnind o uşoară răcoreală. Deasupra fiecărui pat, aidoma unui clopot monstruos, atârna o plasă albă, plină de noduri, contra ţânţarilor.

---

[1]Chelbe – boală contagioasă care atacă pielea capului, provocând căderea părului.

[2]Impetigo – boală de piele care se manifestă prin pete roşii, acoperite cu băşicuţe.

Ca totdeauna, la această oră din zi, erau în toi diverse activităţi disparate. În capătul îndepărtat al dormitorului, o fată, înfăşurată în prosopul de baie, şedea în pat, ţinând pe genunchii dezgoliţi o maşină de scris portabilă, la care dactilografia o scrisoare pentru acasă. Alte fete stăteau lungite, citind cărţi, parcurgând atent corespondenţa, vopsindu-şi în alb pantofii, pilindu-şi unghile. Două cleveteau împreună şi chicoteau aplecate deasupra unui teanc de fotografii. O alta pusese un disc cu melodii cântate de Bing Crosby la gramofonul portabil şi-i asculta vocea în vreme ce îşi răsucea pe moaţe şuviţele de păr ud. Placa de patefon era foarte veche şi uzată, hârşâind şi scârţâind sub vârful acului de oţel.

"Amurgul purpuriu când se pogoară,
Grădina-adoarme-n umbra ce-o-mpresoară..."

Propriul ei pat cazon, cel mai apropiat lucru de ceea ce se cheamă un cămin şi pe care Judith îl cunoscuse mai bine de un an. Azvârli raniţa, îşi dezbrăcă uniforma murdară, îşi înnodă un prosop de baie în jurul taliei şi se trânti pe pat, cu mâinile înlănţuite sub ceafă, zăcând nemişcată şi holbându-se în sus, la paletele evantaiului care se roteau în mari cercuri concentrice.

Era ciudat cum se întâmplau lucrurile, un şir necurmat de evenimente. Treceau zile când nici măcar nu se gândea la Cornwall şi Devon, la Casa Dower şi Nancherrow. Pe de o parte, asta se datora faptului că nu prea avea prilejul de a medita melancolic, iar pe de alta, fiindcă învăţase din propria-i experienţă că nostalgia era un chin sufletesc destul de zadarnic. Vremurile de demult, vechii prieteni, viaţa de odinioară, toate erau trecute, o lume pierdută pe veşnicie. Slujba

ei solicitantă îi acapara mintea în întregime şi tihnitele interludii de introspecţie deveneau imposibile din cauză că nu era niciodată singură, ci înconjurată în permanenţă de alţi oameni, nu totdeauna plăcuţi sau înţelegători.

Dar iată acum o clipă, o întâlnise la voia soartei. Toby Whitaker, dând buzna din senin, luând-o pe nepregătite. Vorbindu-i despre Upper Bickley, despre Biddy şi Bob, stârnind un potop de amintiri care dormeau în subconştient de luni întregi. Îşi aducea aminte cu exactitate ziua când Toby apăruse pe neaşteptate să-l ia cu maşina pe Bob Somerville.

Ea şi Bob, împreună cu Morag, fuseseră într-o plimbare pe tărâmurile mlăştinoase şi unchiul Bob purta încă hainele lui vechi, provinciale, din tweed, şi bocancii rezistenţi...

Şi acum "Amurg purpuriu" şi Bing Crosby. Melodia "Amurg purpuriu" se împletea inextricabil cu acele ultime zile din vara anului 1939, fiindcă Athena adusese discul de la Londra şi îl asculta încontinuu la radioul cu pick-up din salonul de la Nancherrow.

"În liniştea nopţii te-aştept
Strâns să te ţin iarăşi la piept."

Se gândi la grupul de-atunci. Tabloul care nu fusese pictat niciodată, dar rămăsese în imaginaţia ei ca o operă realizată, înrămată, aninată de un perete. "Înainte de prânz. Nancherrow, 1939" Pajiştile verzi, cerul albastru, marea limpede, briza legănând franjurii umbrelei de soare, umbra ei alungindu-se pe iarbă. Şi făpturile care stăteau împrejur, în şezlonguri, sau cu picioarele încrucişate, pe pledul tartan. Fuseseră împreună cu toţii, în aparenţă trândavi şi privilegiaţi, dar

fiecare cu propriile reţineri şi temeri; dureros de conştienţi de primejdia războiului.

Oare avusese vreunul dintre ei habar despre cum urma acest conflict armat, de lungă durată, să le năruie vieţile, să-i despartă şi să-i împrăştie în cele patru zări ale pământului? Judith parcurgea micul grup cu ochiul minţii, numărându-i unul câte unul.

Desigur, Edward primul. Cuceritorul blond, iubit de toţi. Mort. Doborât din înaltul cerului, în timpul bătăliei pentru Anglia. Edward nu se va mai reîntoarce nicicând la Nancherrow, nu va mai lenevi niciodată la soare, pe pajişte, într-o zi tihnită de duminică.

Athena, împletind grijulie o coroniţă din margarete. Păr bălai, strălucitor, braţe dezgolite de culoarea mierii mai închise. Atunci, nici măcar logodită cu Rupert Rycroft. Acum, avea douăzeci şi opt de ani, fetiţa ei, Clementina, împlinise deja cinci ani şi nu-şi văzuse niciodată tatăl.

Rupert, întins pe spate în şezlong, genunchii osoşi ieşindu-i în evidenţă. Arhetipul ofiţerului dintr-un regiment de gardă, înalt, rezistent, cu glas tărăgănat; nemaipomenit de încrezător în sine şi cu desăvârşire inocent. Întrucât supravieţuise campaniei din nordul Africii şi îşi croise drum luptând prin Sicilia, oricine îşi putea imagina într-un fel oarecare că fusese binecuvântat de soartă şi că viaţa i se aflase sub puterea unei vrăji, pentru ca ulterior să audă vestea zdrobitoare că Rupert fusese rănit aproape mortal în Germania, curând după ce forţele aliate traversaseră Rinul, şi că sfârşise prin a ajunge într-un spital militar, într-un anume loc din Anglia, unde doctorii îi amputaseră piciorul drept. Această informaţie îi fusese comunicată lui Judith într-o scrisoare de către Diana care, deşi

mâhnită cât se poate de limpede, cu greu îşi putea ascunde uşurarea că ginerele ei nu-şi pierduse viaţa.

Gus Callender. Tânărul scoţian brunet şi rezervat, prietenul lui Edward. Student la inginerie, totodată artist şi soldat, care se insinuase, fără multă vorbă, în existenţa lor, doar pentru a dispărea apoi, pierind în măcelul pentru apărarea insulei Singapore. "E mort", insistase Loveday şi, fiindcă purta în pântece copilul lui Walter Mudge, familia ei crezu imediat în justeţea acestei convingeri, întrucât dacă vreunei persoane îi stătea în putinţă să ştie că Gus supravieţuise, atunci aceasta nu putea fi decât Loveday. De asemenea, fericirea şi bunăstarea ei erau precumpănitoare, iar Diana şi Edgar doreau să-şi păstreze fiica alături de ei pentru totdeauna. Prin urmare, Gus era mort. Numai Judith, se pare, rămăsese neconvinsă. Şi stăruise în această convingere până la nunta lui Loveday, iar după aceea i se păruse lipsit de sens să mai menţină flacăra speranţei arzând. Zarurile fuseseră aruncate. Loveday se căsătorise. Şi, acum, era nevasta unui fermier din Cornwall, mama lui Nathaniel, care trebuia să fie cel mai durduliu, mai viguros şi mai gălăgios băieţel pe care-l întâlnise vreodată Judith. Numele lui Gus nu mai era pomenit deloc. El dispăruse din viaţa lor.

Şi, în cele din urmă, Jeremy Wells.

Veşti despre el răsuflaseră în scrisorile primite de Judith de-acasă. Scăpase cu bine de bătălia din Atlantic, fusese trimis în Mediterană, dar asta era tot ce ştia. Din noaptea pe care o petrecuse împreună cu Jeremy în casa Dianei din Londra, Judith nu primise de la el nici un cuvânt, nici un mesaj, nici o scrisoare. Îşi spunea în gând că Jeremy ieşise de bunăvoie din viaţa ei, dar câteodată, ca de pildă chiar acum, tânjea să-i

revadă chipul lipsit de frumuseţe, să fie în compania lui liniştitoare, să-i vorbească. Poate că într-o bună zi se va ivi din senin la Trincomalee, comandor-chirurg pe un crucişător sau pe o navă grea de luptă. Şi, totuşi, dacă acest lucru se întâmpla şi Jeremy o căuta şi o găsea, ce şi-ar putea spune unul aluia, după atâţia ani de necomunicare? N-ar fi între ei decât reticenţă şi stângăcie. Timpul lecuise rana sufletească pe care i-o provocase Jeremy dar cicatricea o făcea să fie prudentă. Pisica opărită fuge şi de apă rece. Şi ce noimă ar fi avut acuzarea reciprocă şi deschiderea vechilor răni?

— Judith Dunbar e aici?

Vocea ridicată îi disipă şirul gândurilor. Se clinti puţin din loc şi realiză că acum era deja întuneric, soarele asfinţise grăbit şi dincolo de obloanele trase, din trestie, noaptea se îngroşa în tonuri de albăstrui, presărată cu o spuză de nestemate. Una dintre membrele W.R.N.S. îşi croia drum de-a lungul dormitorului, îndreptându-se spre patul lui Judith. Avea părul tuns scurt şi negru, ochelari cu rame de baga şi era îmbrăcată în pantaloni şi bluză cu mâneci lungi. Judith o recunoscu imediat. O tânără, pe nume Anne Dawkins, care lucra la casierie şi se fălea cu un accent piţigăiat cokney, de parcă îţi zgâria auzul.

— Da, sunt aici... Se ridică în capul oaselor, neostenindu-se să-şi tragă prosopul de baie peste sânii goi.

— Îmi pare rău că dau buzna aşa, dar tocmai mi-am frunzărit corespondenţa şi am dat peste una din scrisorile tale. Trebuie s-o fi luat din greşeală o dată cu ale mele. M-am gândit c-aş face bine să ţi-o aduc imediat ...

Îi înmână un plic gros şi voluminos. Judith se uită la adresă, văzu scrisul lui Loveday şi avu o senzaţie

de coincidenţă aproape supranaturală a faptelor. Toby Whitaker, apoi "Amurg purpuriu" şi acum o misivă de la Loveday. Realmente bizar, greu de explicat. Loveday nu prea scria epistole şi Judith nu primise vreuna de la ea de luni întregi. Nădăjduia că nu se întâmplase nimic rău.

Anne Dawkins se tot codea, încă împăciuitoare.

— Ce neghiobie din partea mea... Nu ştiu unde-mi erau minţile...

— Nu contează. Îţi spun cu toată sinceritatea. Mersi că mi-ai adus-o.

Anne se îndepărtă. Judith o urmări din priviri cum pleacă, apoi îşi înfoie perna, se rezemă pe spate, dezlipi plicul cu unghia. Dinăuntru scoase colile împăturite, de hârtie foarte subţire. Musculiţe zbârnâiau şi i se roteau în jurul feţei. Aranjă plasa contra ţânţarilor pentru a le alunga, despături scrisoarea şi începu să citească.

Lidgey
Rosemullion
22 iulie 1945

"Dragă Judith,

Nu care cumva să te lovească damblaua fiindcă primeşti o scrisoare de la mine. Sunt sigură, te gândeşti că trebuie să fie ceva în neregulă, dar n-ai motive să te temi, nu-ţi voi da nici o veste proastă. Doar că Nat şi eu tocmai am luat ceaiul la Casa Dower şi mi s-a părut atât de ciudat fără tine acolo, şi îţi duc dorul aşa de tare încât am găsit de cuviinţă să-ţi scriu câteva rânduri. Slavă Domnului, Nat a adormit, iar Walter a plecat la

cârciumă să bea un păhărel cu amicii lui. Nat nu este în pat, ci pe sofa, chiar aici în bucătărie. Dacă-l bagi în pat, se dă jos din nou şi ţipă în gura mare, aşa că, de obicei, îl las în voia lui şi apoi îl salt în braţe şi-l culc în pătuţul lui. Cântăreşte o tonă. A împlinit doi ani şi jumătate, e cel mai voinic băieţaş pe care l-ai văzut vreodată, cu păr negru şi ochi aproape la fel de negri, debordează de energie şi are un temperament năvalnic. Nu vrea niciodată să stea în casă, nici măcar când plouă cu găleata şi tot ce-şi doreşte este să cutreiere ferma în lung şi-n lat, de preferinţă să conducă tractorul cu tatăl său. Stă aşezat pe genunchii lui Walter şi adesea îl fură somnul, iar taică-su nici nu-l ia în seamă, ci-şi continuă pur şi simplu treburile pe care şi le-a pus în gând. Nat se poartă frumos numai atunci când se află la Nancherrow, fiindcă e puţin speriat de tati şi, bineînţeles, de Mary Millyway, care nu-i îngăduie să iasă basma curată din orişice boroboaţă.

Luând ceaiul cu Biddy, ea mi-a spus că unchiul Bob a fost trimis în Colombo şi este deja acolo. Nu-i straniu că amândoi, adică tu şi unchiul Bob, aţi sfârşit prin a vă găsi împreună acolo? Sau poate nu atât de straniu, deoarece acum, când războiul din Europa s-a terminat, presupun că aproape întreaga Marină Regală se va îndrepta către Orient. Mă întreb dacă l-ai şi văzut. Desigur, mă refer la unchiul Bob. M-am uitat pe hartă şi, faţă de portul Trincomalee, Colombo este exact în partea cealaltă a insulei Ceylon, prin urmare probabil că n-aţi reuşit încă să vă vedeţi.

Şi, de asemenea, mă întreb dacă Jeremy

Wells va veni şi el în acelaşi loc? Ultima oară când am auzit de Jeremy, el era în Gibraltar cu Flota a Şaptea. Şi-a petrecut atâta amar de vreme luptând de colo-colo prin apele Atlanticului, încât trebuie să fie raiul pe pământ în Mediterana. Oricum, mult soare.

Şi-acum, veşti de la Nancherrow. E foarte pustiu şi trist, întrucât, cam cu două luni în urmă, Athena şi Clementina şi-au făcut bagajele şi ne-au părăsit pentru a se duce să locuiască în Gloucestershire cu Rupert. Fie mami, fie Biddy, ori altcineva trebuie să-ţi fi spus că Rupert a fost grav rănit în Germania, imediat după ce aliaţii au trecut Rinul şi i s-a amputat piciorul drept. (Îngrozitor de crudă soartă, când te gândeşti că a bătut atâta cale în deşertul vestic al Africii, din Alamein până-n Tripoli, apoi în Sicilia şi a purtat aşa de multe bătălii fără să se aleagă cu vreo singură zgârietură, numai ca să fie mutilat chiar aproape de sfârşitul războiului. În orice caz, a fost adus acasă şi a zăcut în spital luni în şir, pe urmă într-un soi de centru de recuperare, învăţând să meargă cu o proteză de lemn. Athena a lăsat-o pe Clementina în grija mamei şi a lui Mary Millyway, a lipsit multă vreme de-acasă, stând în apropierea spitalelor şi fiind alături de Rupert. Dar, bineînţeles, cumnatul meu nu mai putea rămâne înrolat în regiment, având acum această infirmitate, aşa că a fost declarat inapt pentru prestarea serviciului militar. Rupert şi Athena locuiesc într-o căsuţă de ţară de pe moşia tatălui său, aşa că el are de gând să-şi însuşească toate cunoştinţele despre gospodăria proprietăţii, ca să fie în temă când

bătrânul Rycroft nu se va mai putea ocupa de treburile administrative. A fost îngrozitor să ne luăm rămas bun de la Athena şi Clementina, dar sorămea avea multă tragere de inimă să plece şi cred că este pur şi simplu recunoscătoare că Rupert n-a fost ucis în luptă. Ne-a telefonat o dată sau de două ori şi ne-a spus că e foarte frumos în Gloucestershire şi, de asemenea, căsuţa lor va fi destul de drăgălaşă imediat ce-şi vă face timp să obţină tot ce are nevoie. Oarecum dificil cu toate mărfurile încă raţionalizate, căci anevoie poţi procura perdele sau pături ori aşternuturi fără cartele!

Nat regretă foarte mult absenţa Clementinei, dar, pe de altă parte, îi place nespus să aibă numai pentru sine toate jucăriile din camera copiilor de la Nancherrow, fără ca ea, Clementina, să mai protesteze tot timpul şi să-l lovească în cap cu vreo păpuşă sau vreo maşinuţă.

E într-adevăr o mare uşurare că războiul se apropie de sfârşit, însă viaţa de zi cu zi nu s-a schimbat prea mult, benzina încă se găseşte în cantităţi reduse, nu vezi mai nimic prin prăvălii şi alimentele-s pe sponci la fel ca totdeauna. Noi suntem norocoşi că stăm la fermă, fiindcă putem tăia o găină, vânăm fazani şi porumbei în pădure şi, desigur, la nevoie, pescuim. Ca să nu mai pomenim nici de ouă. Aproape că ne ţinem zilele cu ouă şi am mai cumpărat două duzini de găini albe din rasa Leghorn, pentru a împrospăta rezerva. Săparea şi cultivarea grădinii de legume de la Nancherrow s-au dovedit a fi însă peste puterile bietului Nettlebed; aşadar, am transformat unul

din câmpurile situate la poalele dealului, de pe ferma Lidgey, într-o grădină obştească de zarzavaturi, iar tatăl lui Walter a arat-o şi lucrează pământul împreună cu Nettlebed. Au plantat cartofi, au pus varză, morcovi etc. etc. Şi o grămadă de fasole şi mazăre. Socrul meu nu s-a simţit prea bine – dureri în coşul pieptului şi tuse seacă. Doctorul l-a sfătuit să-şi cruţe puterile, dar el a râs găunos (există oare o asemenea expresie?) şi îşi vede de treburi ca înainte. Doamna Mudge trudeşte ca o roabă în căşărie, etc. etc. Îl adoră pe Nat şi-l răsfaţă de i se suie în cap. Cred că ăsta-i unul din motivele pentru care Nat e aşa de prost crescut. Poate merge la şcoală când împlineşte cinci ani. De-abia aştept.

Acum, socot că trebuie să spăl vasele murdărite la cină, care zac împrăştiate peste tot, să închid găinile şi să-l duc pe Nat la culcare. Mai am un morman de rufe de călcat, ceea ce probabil nu voi face prea curând. Oricum, e o îndeletnicire inutilă.

Sunt în al nouălea cer de bucurie că am putut să-ţi vorbesc prin intermediul acestei scrisori. Te rog, trimite-mi şi tu câteva rânduri. Câteodată nu mă gândesc la tine zile-n şir, iar alte dăţi nu mi te pot scoate din gând, încât mi se pare bizar să merg la Nancherrow, zicându-mi că nu eşti acolo.

Cu multă dragoste,
Loveday"

*

În mediul exotic de la tropice, unde singura schimbare de sezon era năvala musonului şi unde lumina

perpetuă a soarelui putea deveni monotonă, zilele, săptămânile şi lunile se scurgeau cu o iuţeală alarmantă şi îţi venea uşor să pierzi noţiunea timpului. Această senzaţie de a trăi într-un soi de uitare izvora din lipsa cotidianelor sau chiar a răgazului de a asculta buletinele de ştiri şi doar fetele cele mai scrupuloase făceau efortul să urmărească îndeaproape evenimentele petrecute în lume. Ultimul fapt cu adevărat semnificativ care părea să se fi întâmplat era ivirea ca un astru a "Zilei V-E[1], şi aceasta se petrecuse deja cu trei luni în urmă.

Datorită acestor lucruri, ritmul săptămânii obişnuite de lucru, fragmentat în segmente bine delimitate de punctele luminoase reprezentate de weekend-uri, căpăta o importanţă mult mai mare decât acasă şi ajuta la insuflarea unui simţ al normalităţii într-o existenţă eminamente aberantă. Sâmbetele şi duminicile dobândeau o însemnătate specială: zile libere, lipsite de orice îndatorire, aşteptate cu mare nerăbdare, timp disponibil pentru sine şi folosit după voia inimii, având de ales între a face tot ce se poate şi a trândăvi.

Cât despre Judith, cel mai bun lucru era că nu trebuia să se scoale pentru a fi în timp util la capătul pontonului şi a se îmbarca pe şalupa de la bordul navei H.M.S. "Adelaide", care efectua primul transport al zilei. Totuşi, se trezea din somn la aceeaşi oră matinală, dintr-un reflex condiţionat, ceasul ei biologic fiind supărător de precis, dar, de obicei, se întorcea pe-o parte şi adormea din nou, până când aerul devenea prea înăbuşitor pentru a mai rămâne "captivă" sub

[1]Ziua V-E – 9 mai 1945, Ziua Victoriei în Europa pentru forţele aliate, în cel de-al doilea război mondial.

plasa contra ţânţarilor, aşa că era de mult vremea să facă un duş şi să ia gustarea de dimineaţă.

În acea sâmbătă, micul dejun consta din ouă jumări, în loc de felia subţire de pâine unsă cu gem de piersici din timpul săptămânii, iar Judith putu să-şi savureze porţia pe îndelete, zăbovind apoi la o ceaşcă de ceai. Curând, i se alătură o fată excentrică din Irlanda, pe nume Helen O'Connor, care se trăgea din comitatul Kerry şi afişa un aer ştrengăresc şi înviorător de totală amoralitate, fiind înaltă şi slabă ca un ţâr, cu păr lung, negru şi având reputaţia de a colecţiona bărbaţi, aşa cum unii colecţionează timbre. Purta o brăţară de aur plină cu amulete pe care le numea fetişurile ei şi dacă cineva se ducea la Clubul ofiţerilor o găsea totdeauna acolo, sărutându-se înfocat, ameţită de patimă, sub lumina stelelor, cu mereu noul ei însoţitor.

— Şi ce ai de gând să faci azi? o întrebă ea pe Judith, aprinzându-şi prima ţigară din ziua aceea şi exalând o pană lungă de fum.

Judith îi spuse despre Toby Whitaker.

— E chipeş?

— Arată bine. Însurat, are şi doi copii.

— Fii atentă! Ăştia-s cei mai afurisiţi. Speram că vii cu mine să ne plimbăm cu barca. Mi-am propus să plutesc o zi întreagă pe ape şi am sentimentul ciudat că, de astă dată, m-aş putea mulţumi şi cu o însoţitoare.

Judith râse.

— Mersi! M-ai făcut praf, dar mi-e teamă că trebuie să-ţi cauţi altă damă de companie.

— Nu sunt prea multe de încredere pe-aici. Ei bine... Helen căscă şi se întinse. Poate o să-mi încerc norocul. Îmi voi apăra onoarea de virgină... Ochii ei

albaştri scăpărau şugubăţ şi licărirea aceea poznaşă îi aminti lui Judith de Loveday, încât, deodată, Helen îi plăcu foarte mult.

După micul dejun, coborî spre golfuleţ şi înotă până când sosi timpul să se pregătească pentru întâlnirea cu Toby Whitaker. Îşi puse un şort, o bluză fără mâneci, o pereche de pantofi vechi de tenis şi-şi îndesă într-un coş câteva lucruri necesare peste zi: O pălărie ponosită de paie, un costum de baie, un prosop. O carte, în caz că survenea vreo pauză în conversaţie sau că Toby se hotăra să-şi facă siesta de după-amiază. Trecându-i prin minte un gând întârziat, adăugă nişte pantaloni şi o bluză kaki, o pereche de sandale împletite din cureluşe, în eventualitatea că ziua lor de rendez-vous va continua, până la şi chiar de-a lungul orelor târzii.

Cu coşul atârnat pe umăr, îşi croi drum prin cazarmă, până la postul de control şi la poartă. Ajunsese puţin mai devreme, dar Toby Whitaker se afla deja acolo, aşteptând-o, şi surpriza plăcută era că, într-un fel sau altul, el reuşise să pună mâna pe un jeep pe care-l parcase într-un petic de umbră, pe partea opusă a drumului. Toby stătea la volan şi fuma în linişte o ţigară, însă, când o zări venind, sări din maşină, aruncă ţigara şi traversă şoseaua în întâmpinarea ei. Era şi el în haine lejere, pantaloni scurţi, albaştri, şi o cămaşă uşor decolorată, dar se număra printre acei bărbaţi care, fără uniformă, arătau banal, împutinaţi la trup, lipsiţi de distincţie. Judith decise că, înveşmântat aşa simplu şi potrivit pentru o zi de plimbare, Toby semăna nici mai mult nici mai puţin decât cu un familist conştiincios pornit spre malul mării. (Cel puţin, nu purta ciorapi scurţi la sandale şi, printr-o împrejurare favorabilă, nu avea să-şi înnoade colţurile batistei ca să şi-o pună pe cap în loc de pălărie de soare).

— Hei, bună!

— Am venit mai devreme. Nu credeam că eşti deja aici. De unde ai făcut rost de jeep?

— Căpitanul Curtice mi l-a dat cu împrumut pentru ziua de azi. Toby părea foarte încântat de sine şi poate avea şi motive.

— Splendid! Ăsta-i mare noroc.

— Mi-a spus că n-are de gând să folosească jeepul azi. I-am pomenit de tine şi căpitanul Curtice mi-a zis că autostopul cu camionul nu-i un mod elegant de a scoate o fată la plimbare. Trebuie să-i înapoiez maşina astă-seară.

Afişând o excesivă mulţumire de sine, Toby îi luă coşul din mână.

— Să mergem.

Se suiră în jeep şi porniră, stârnind un nor de praf înecăcios, de-a lungul drumului către port, care înconjura curba largă a liniei de coastă. Înaintau încet, fiindcă traficul era peste măsură de aglomerat: camioane şi autocamioane ale marinei, biciclete şi ricşe, căruţe trase de boi jugăniţi. Pe diguri lucrau echipe de muncitori, iar spre piaţă îşi croiau drum femei desculţe, înfăşurate în sari din bumbac, cărându-şi în spate pruncii, îndrumând şiruri de copii cu poponeţele goale şi purtând pe creştet coşuri cu fructe. Dincolo de diguri, portul se întindea ticsit de navele cenuşii şi lucioase ale flotei de război. Drapelele fluturau în vârful catargelor, tendele albe unduiau în bătaia vântului cald şi ecoul semnalelor de siflee[1] care transmiteau ordine răsuna ascuţit peşte cuprinsul apelor scânteietoare.

---

[1]Siflee – fluier cu care se dau diferite semnale la bordul navelor militare.

Dar meleagurile acestea îi erau complet necunoscute lui Toby.

— Trebuie să-mi fii călăuză, îi spuse el. Să-mi dai îndrumările necesare.

Ceea ce Judith şi făcu, ghidându-l departe de port, de-a lungul făgaşelor bătătorite care străbăteau satul, dincolo de piaţa de fructe, prin Pettah. Lăsară în urmă voluminosul fort Frederick şi stânca Swami; apoi ieşiră în drumul de coastă care ducea spre nord, către Nilaveli.

Acum, circulaţia se rărise de tot şi aveau întregul drum la dispoziţie, dar era imposibil să apese pe accelerator din pricina gropilor, şanţurilor şi a pietrelor. Aşadar, rulară de-a rostogolul, hurducându-se înainte.

Ridicându-şi vocea ca să domine vacarmul motorului şi confuzia generală produsă de vânt şi praf, Toby spuse:

— Mi-ai promis să-mi povesteşti despre doamna care conduce Y.W.C.A.

— Aşa e. Lui Judith i-ar fi venit mai uşor să nu deschidă gura, dar poate că ar fi fost puţin cam nepoliticos să-i reteze vorba. Cum ţi-am pomenit deja, e o femeie cu personalitate.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Toddy. Doamna Todd-Harper. E văduva unui plantator de ceai. Aveau o proprietate funciară în Banderewela. În 1939, ar fi trebuit să se întoarcă acasă, dar atunci a izbucnit războiul, mările erau înţesate de submarine, nu se găseau bilete de vapor, aşa că au rămas în Ceylon. Apoi, cu vreo doi ani în urmă, domnul Todd-Harper a suferit un atac de cord şi a murit, deci Toddy s-a trezit de una singură. A predat plantaţia de ceai unui arendaş şi a intrat în asociaţia

de-aici, care echivalează cu Serviciul de voluntariat pentru femei. Vroia să se înroleze în W.R.N.S., dar era prea în vârstă. Oricum, a sfârşit prin a fi postată în Trincomalee şi i s-a spus să conducă noua Y.W.C.A. Ăsta-i sfârşitul povestirii.

— De unde ştii atâtea despre ea?

— Am trăit în Colombo până la zece ani. Soţii Todd-Harper obişnuiau să coboare dealurile din când în când şi veneau să stea la Galle Face Hotel ca să-şi întâlnească toţi prietenii.

— Îi cunoşteau pe părinţii tăi?

— Da, însă mama n-avea mai nimic comun cu Tody. Nu cred că maică-mea o privea cu ochi buni. Obişnuia să spună că Tody e totdeauna într-o prea mare vervă. Asta aducea fără echivoc a dezaprobare.

Toby râse.

— Prin urmare, după atâţia ani, v-aţi reîntâlnit.

— Întocmai. Toddy era deja aici când am sosit acum aproape un an. A fost o regăsire emoţionantă. Prezenţa ei prin preajmă schimbă cu totul situaţia. Câteodată, dacă are loc vreo petrecere târzie şi mi se dă voie să nu dorm la cazarmă, îmi petrec noaptea la pensiunea ei. Iar dacă Toddy a închiriat cumva toate camerele, atunci îl pune pe unul dintre băieţi să-mi aşeze un pat şi o plasă contra ţânţarilor afară, pe verandă. E divin să te trezeşti din somn în răcoarea dimineţii şi să priveşti catamaranele navigând spre ţărm, încărcate cu peştii prinşi peste noapte.

Acum, se desfăşura dinaintea lor ţinutul pustiu. În faţă, linia de coastă, mărginită de palmieri, era învăluită în aburii fierbinţi ai căldurii de amiază. Spre dreapta, se întindea marea, de culoarea jadului, limpede şi liniştită, cu luciri de oglindă. După scurtă vreme, pen-

siunea Y.W.C.A. se dezvălui privirilor, o clădire lungă şi joasă, situată atrăgător între drum şi ocean: acoperiş de trestii şi verande largi, cufundată într-o oază de palmieri. O singură altă aşezare omenească înfăţişându-se vederii era un pâlc de colibe ale băştinaşilor, răsfirate până departe, cam jumătate de milă de-a lungul litoralului. Aici, fumul se înălţa de la focurile pe care se perpeleau bucatele, iar catamaranele pescarilor erau trase pe nisip.

— Într-acolo mergem? întrebă Toby.

— Aşa-i.

— Ce loc idilic!

— Construcţia a fost ridicată doar cu vreo doi ani în urmă.

— N-am realizat că Tinerele Femei Creştine pot avea atâta fantezie.

Rulară încă vreo cinci minute şi ajunseră acolo. Se auzea murmurul mării, dar era un zăduf înăbuşitor, care-ţi tăia respiraţia. Înaintară prin nisipul încins, albicios, deşi destul de murdar, urcară treptele de lemn ale unei verande şi intrară într-o încăpere lunguiaţă, mobilată cu mese şi scaune simple, pentru dejunat, şi deschisă pe toate laturile pentru a lăsa să pătrundă înăuntru fiecare adiere uşoară a brizei. Un băiat de casă ceylonez, purtând o cămaşă albă şi un sarong cu pătrăţele roşii, aranja tacticos farfuriile şi tacâmurile pentru servitul prânzului. Deasupra, evantaiele de lemn se învârteau şi, pe latura dinspre mare, se încadra cantr-un tablou panorama cerului până la orizont, a apelor liniştite şi a plajei cu nisip alb-gălbui, fierbinte.

Pe când stăteau acolo, uşa din capătul îndepărtat al sufrageriei se deschise brusc şi ieşi o femeie cărând un teanc de şervete albe, proaspăt călcate. Îi văzu pe

Judith şi pe Toby pironiţi locului, şi se opri o clipă; o recunoscu pe Judith, radie de încântare, trânti şervetelele grămadă pe masa aflată la îndemână şi străbătu degrabă camera pentru a-i întâmpina.

— Scumpa mea! Îşi întinse braţele cu dragoste. Ce surpriză plăcută! Habar n-am avut că vii azi. De ce nu mi-ai dat de veste? Ajungând lângă Judith, o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, aproape sufocantă, şi îi plasă pupături apăsate pe obraz, lăsându-i urme de ruj. N-ai fost bolnavă, nu-i aşa? A trecut atâta vreme de când n-ai mai trecut să mă vezi...

— Cam o lună, şi n-am fost bolnavă. Eliberată din încleştare, Judith încercă pe furiş să-şi şteargă petele de ruj de pe faţă. Toddy, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Toby Whitaker.

— Toby Whitaker, repetă Toddy. Glasul ei era groaznic de răguşit, ceea ce nu surprindea de altfel pe nimeni, fiindcă doamna Todd-Harper fuma ţigară de la ţigară. Nu ne-am întâlnit până acum, nu-i aşa? Îl străpungea îndeaproape cu privirea.

Luat uşor prin surprindere, Toby îngână:

— Nu, nu cred. De-abia am sosit în Trincomalee.

— Mă gândeam eu că nu te ştiu. Îi cunosc pe cei mai mulţi dintre prietenii lui Judith.

Toddy era o femeie înaltă, costelivă, îngustă în şolduri şi cu pieptul plat, ca un bărbat, îmbrăcată în pantaloni şi bluză lejeră. Tenul îi era oacheş şi tare bătucit, ca pielea de animal bine argăsită, şi zbârcit aidoma prunelor uscate, dar machiajul compensa oarecum şi-i atenua înfăţişarea, cu sprâncene desenate apăsat cu creionul, contur albastru şi strălucitor la ochi, plus o cantitate mare de ruj, roşu închis pe buze. Părul, care nu putea fi descris decât ca o chică ridicată vâlvoi

şi zbârlită şi care i-ar fi fost alb ca zăpada în împrejurări naturale, ("Scumpa mea, părul cărunt îmbătrâneşte pe oricine"), fusese vopsit într-o nuanţă luminoasă de blond arămiu.

— Aţi venit să şi prânziţi aici? Minunat! O să luăm dejunul împreună. O să vă-mpărtăşesc cele mai recente fapte. Din fericire, nu sunt prea ocupată azi. Şi avem peşte la masă. L-am cumpărat dis-de-dimineaţă de la una din bărci. Vreţi ceva de băut? Trebuie că muriţi de sete. Gin şi apă tonică? Sau gin şi suc de chitră? Chiar atunci când vorbea, de-i umbla gura ca o moară stricată, Toddy căută pipăind în buzunarul de la piept după ţigări şi brichetă, scoţând cu mâna tremurătoare una din pachet. Judith, de-abia aştept să-şi spun, a fost aici alaltăieri seară cea mai nesuferită dintre femei. Cred că-i ofiţer de rangul trei. Mult prea vulgară pentru a fi cartnic pe vreo navă Dar grozav de izmenită, dându-şi ifose de parcă s-ar scoborî din pătura avută a nobilimii. A flecărit din străfundul bojocilor tot timpul cinei. Taca-taca, nu mai contenea meliţând întruna, ca şi cum s-ar fi găsit pe un teren de vânătoare. De-a dreptul stânjenitor. N-o cunoşti, nu-i aşa?

Judith râse şi clătină din cap.

— Nu personal.

— Dar ştii despre cine vorbesc? Ei, lasă, nu contează! Scăpără bricheta şi îşi aprinse ţigara. Ţinându-şi-o bine între buzele rujate, Toddy reîncepu să pălăvrăgească vrute şi nevrute. Pur şi simplu, sper că tipesa nu va sosi iarăşi, pe neaşteptate. Acum, să vă aduc băuturile. Vă convine amândurora gin cu apă tonică? Judith, te rog, condu-l pe... Îi uitase deja numele.

— Toby, rosti chiar el însuşi.

— Condu-l pe Toby pe verandă, instalaţi-vă comod, iar eu mă duc să prepar băuturile pentru noi toţi.

Uşa se trânti cu putere în urma ei, dar glasul încă i se putea desluşi clar, bătând apa în piuă, dând ordine.

Judith se uită la Toby.

— Ai o expresie care-ţi trădează şocul, spuse ea.

Toby îşi revizui repede expresia feţei.

— Înţeleg exact ce vrei să spui.

— E plină de vervă?

— Cum nu se poate mai volubilă. Pesemne, prea guralivă, gălăgioasă. Şi apoi, de parcă se destăinuise fără voie, adăugă: Dar sunt sigur că Toddy e o companie plăcută.

Îşi lăsară coşurile pe podea şi ieşiră pe verandă. Aceasta era mobilată cu şezlonguri şi mese împletite din trestie şi se vădea limpede că reprezenta zona de toate zilele a pensiunii. Mici grupuri de fete şi bărbaţi eraú deja acolo, îmbrăcaţi sumar pentru înot, delectându-se în bătaia brizei, savurând o băutură înainte de prânz. Pe plajă, alţii stăteau în bătaia soarelui, trupuri arămii întinse pe nisip ca o puzderie de scrumbii afumate. Câţiva înotau sau pluteau alene în voia valurilor uşoare. Judith şi Toby se duseră să-şi rezeme coatele pe balustrada de lemn şi să admire privelişte a.

Nisipurile erau orbitor de albicioase. La ţărmul mării, mărginită cu dâre roz-deschis, detritusul rezultat din măcinarea scoicilor era spălat şi răsfirat în rostogolirea talazurilor. Scoici exotice, întru totul deosebite de midiile obişnuite şi de cochiliile dungate din Penmarron. Zăceau răspândite aici în fărâme de ghioc şi nautilus, de testacee şi kauri. Moluşte gasteropode închise într-o cochilie de sidef şi ţepi fatali ai aricilor de mare.

— Nu sunt sigur cât de mult mai pot aştepta înainte să intru în mare. Putem înota până la stâncile alea?

— Poţi, dacă vrei neapărat, însă eu nu mă încumet niciodată, fiindcă sunt acoperite cu arici-de-mare, şi ultimul lucru din lume de care am nevoie e un ghimpe în picior. În plus, nu-mi place să mă duc atât de departe. Totuşi, pe-aici nu se ivesc rechini, din pricina bărcilor de pescuit care vin la mal şi pornesc iarăşi în larg.

— Ai văzut rechini?

— Nu aici. Dar odată navigam departe de port şi tot drumul spre cazarmă am fost urmăriţi ca o umbră de un rechin, pândindu-ne ascuns sub chilă. Dac-ar fi vrut, ne-ar fi putut răsturna barca într-o clipită şi ne-ar fi fărâmat cu dinţii. A fost înfricoşător.

Tocmai atunci, o fată ieşea din mare. Purta un costum alb de baie, era zveltă, avea picioare lungi şi, pe când o pironeau cu privirea, ea îşi ridică mâinile pentru a-şi stoarce părul ud, castaniu-închis. Apoi, aplecându-se să culeagă de jos prosopul, porni cu paşi mărunţi pe plajă ca să se alăture bărbatului care o aştepta.

Toby nu o pierdea din ochi. După un timp, spuse:

— Ce zici, e adevărat că toate fetele de-aici arată cu mult mai atrăgătoare decât păreau acasă? Sau sunt deja sedus de fascinaţia curiozităţii?

— Nu, socot că-i adevărat.

— De ce oare?

— Împrejurările, presupun. Trăind cea mai mare parte a timpului în aer liber, mult soare, tenis şi înot. E destul de interesant. Un nou detaşament de membre W.R.N.S. sosesc din Anglia şi toate arată realmente îngrozitor. Supraponderale, cu carnea flască şi tremurătoare, livide. Plete cu ondulaţie permanentă şi chipuri acoperite cu un strat gros de farduri. Şi apoi încep să

înoate, iar permanentul se încreţeşte şi mai tare, aşa că îşi tund părul. Curând îşi dau seama că-i prea dogoritoare căldura şi te face să năduşeşti al naibii, deci încetează să se mai machieze, iar trusa cu sulimanuri sfârşeşte în coşul de gunoi. Şi fiind zăpuşeală tot timpul, îi piere oricui pofta de mâncare, aşadar toate slăbesc. În cele din urmă, stau tolănite la soare, se fac frumoase şi se bronzează. Un progres natural.

— Nu-mi vine a crede că tu ai fost vreodată puhavă şi albă la faţă.

— N-am fost puhavă, dar cu siguranţă eram palidă...

Toby râse.

— Mă bucur că m-ai adus aici, spuse el. E un loc minunat. Nu l-aş fi găsit niciodată de unul singur.

Toby se reîntoarse cu băuturile, reci gheaţă şi foarte alcolizate. Când le isprăviră, Judith şi cu Toby înotară puţin şi, după aceea, prânziră în sufragerie împreună cu anfitrioana lor. Peşte fript la grătar, atât de proaspăt încât carnea albă se desprindea uşor de pe os, iar la desert fură serviţi cu salată de fructe din manghier, portocale şi ananas. Şi Toddy vorbi în tot timpul mesei, delectându-i cu crâmpeie de clevetiri pline de savoare, dintre care unele aveau şanse mari de a fi adevărate, întrucât ea îşi petrecuse jumătate din viaţă în Ceylon şi era în relaţii amicale cu toată lumea, adresându-se tuturor pe numele de botez, începând cu vice-amiralul din Colombo şi sfârşind cu fostul plantator de ceai care conducea acum lagărul de muncă din Trincomalee.

Toby Whitaker asculta politicos, tot surâdea binevoitor, dar lui Judith îi era cât se poate de limpede că se îngrozise întrucâtva de atâta mahalagism strigător la cer şi, prin urmare, îi cam dezaproba purtarea. Ceea ce lui Judith îi insufla o stare de iritare. Toby nu avea

nici un motiv să afişeze un puritanism excesiv şi Judith se pomeni dorindu-şi să-l provoace, aşa că o îmboldea pe Toddy să comită indiscreţii şi mai scandaloase.

Din cauza acestor sporovăieli, alimentate cu câte un al doilea pahar de gin cu apă tonică ("Scumpa mea, trebuie să bem şi cealaltă jumătate de sticlă"), prânzul dură destul de mult timp şi, în cele din urmă, însăşi Toddy îi puse capăt, strivindu-şi mucul de ţigară în scrumieră, ridicându-se în picioare şi anunţându-i că se retrage în odaia ei, pentru a se odihni oleacă şi a-şi face siesta.

— Dar vreţi câte o ceaşcă de cafea, nu-i aşa? O să-i spun lui Peter să vă servească pe verandă. Voi veni probabil pe la patru şi jumătate. Atunci, o să luăm ceaiul împreună. Între timp, distraţi-vă cât mai bine.

Aşadar, Judith şi Toby îşi petrecură următoarea oră lungiţi pe spate în şezlonguri, în maniera sibariţilor de odinioară, sorbindu-şi alene cafeaua la gheaţă şi aşteptând prelungirea peste nisipuri a umbrelor aşternute de soarele în declin, deci vremea ideală să înoate iarăşi. Judith se duse să se schimbe în costumul de baie şi, când ieşi, văzu că Toby era deja în apă. Alergă de-a lungul plajei să i se alăture, plonjând în valurile limpezi verzui; răcoarea mării îi învălui precum mătasea pielea pârlită de soare şi picăturile de apă îi prefăcură genele în mici spice şi zdrumicaseră lumina în mii de curcubee.

Circumstanţele erau atât de îmbietoare încât se scurse o oră întreagă înainte să se îndrepte, în fine, spre ţărm şi să revină pe plajă. Până atunci, înotaseră plutind domol şi tihnit, dar, dintr-o dată, Toby fu apucat de o izbucnire violentă de energie sau poate mânat de un imbold, în esenţă viril, de a epata.

— Hai să ne întrecem! îi strigă el şi fără nici un preambul sau fără măcar să-i dea lui Judith şansa de a se dumiri, ţâşni ca o săgeată înainte, tăind apa în stilul craul, într-un tempo demn de invidiat. Bălăcindu-se încă, Judith, scoasă din sărite, se hotărî să nu facă nici cel mai mic efort de a se lua la întrecere, fiindcă ce sens avea oare să se avânte într-o asemenea competiţie lipsită de speranţă? Şi cine şi-ar fi închipuit că un adult poate fi aşa de copilăros? Îl văzu ajungând la ţărm, trecând uşor peste valurile care se spărgeau de mal şi stând triumfător pe plajă, cu mâinile în şolduri, pentru a-i urmări din priviri înaintarea voit înceată.

Pe faţă i se lăţea un rânjet înnebunitor de obraznic.

— Gură-cască! îi reproşă el în derâdere.

Judith refuză să se enerveze de pomană. Talazurile line o împingeau înainte.

— Ţi-ai acordat de la sine un avantaj foarte necinstit, îl apostrofă ea cu severitate.

Alt val şi nisipul îi atinse genunchii. Va merge ultimii câţiva iarzi. Puse piciorul pe fundul apei şi se ridică.

Brusc, o împunsătură ca de pumnal o străpunse adânc în talpa stângă, o durere atât de intensă şi de agonizantă, încât îşi deschise gura să ţipe, dar nu putu slobozi nici un strigăt. Neprevăzutul, spasmele şocului îi opriră răsuflarea, se împiedică şi căzu cu faţa în jos, gura deschisă umplându-i-se cu apă de mare. Înecându-se, în pragul panicii, simţi nisipul sub degete, reuşi într-un fel să-şi scoată capul din apă, apoi, fără să se sinchisească de propria-i mândrie, începu să se târască în patru labe.

Totul se petrecuse în mai puţin de o fracţiune de secundă, dar Toby era deja acolo, lângă ea.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Piciorul meu! Am călcat pe ceva. Nu pot să mă ţin în poziţie dreaptă. Nu încerca să mă ridici.

Aşa că Toby o cuprinse cu braţele pe după umeri şi o săltă cu efort, ca pe un caşalot bătrân, eşuat pe ţărm, şi o târî pe nisip, unde Judith se întinse, proptindu-se în coate. Din păr îi picura strop cu strop pe faţă şi apa de mare îi ţâşnea pe nări. Ridică mâna şi se şterse cu palma.

— E-n regulă?

O întrebare ridicolă.

— Nu, nu-i deloc în regulă, îl bruftului ea şi numai-decât avu mustrări de cuget că l-a repezit, fiindcă Toby îngenunchease alături, rânjetul i se stinsese de pe faţă, înlocuit fiind de o expresie de adâncă nelinişte şi îngrijorare.

— Care picior?

— Stângul. Lacrimi ridicole ameninţau să-i izvorască din ochi şi Judith se trezi că-şi încleştează fălcile de durere, spaimă şi teamă, cu gândul la ceea ce păţise.

— Stai liniştită, îi spuse Toby. O apucă de glezna stângă, ţinând-o strâns, şi-i ridică piciorul ca să-i cerceteze rana. Judith închise ochii fiindcă nu dorea să vadă. Îl auzi rostind:

— Oh, Dumnezeule, e o bucată de sticlă spartă. Un ciob. E încă acolo. Ţi-l voi scoate. Scrâşneşte din dinţi...

— Toby, nu, te rog... ! Dar zis şi făcut şi, deodată, un alt spasm de supliciu ţâşni ca o flacără din fiecare nerv al trupului ei. Judith crezu că o să leşine de durere, ceea ce însă nu i se întâmplă. Apoi, treptat-treptat, cu oarecare împotrivire, agonia se stinse şi Judith fu conştientă că un şiroi de sânge lipicios i se prelingea pe talpă.

— E O.K. S-a terminat. Judith deschise ochii. Eşti o fată curajoasă. Uite!

Toby ţinea în mână un mic triunghi de sticlă, ascuţit ca un brici de valurile mării, cu aspect deloc inofensiv. Un ciob dintr-o glajă aruncată peste bordul vreunei nave, sfărâmată de stânci, împinsă de apă la mal.

— E gata? L-ai scos pe tot?

— Aşa cred. A fost doar o aşchie.

— Îmi sângerează piciorul.

— Asta-i afirmaţia superfluă a anului, spuse Toby. Băgă cu grijă fărâma de sticlă în buzunarul şortului. Acum prinde-mă pe după gât şi ţine-te bine. O ridică în braţe şi Judith se simţi ciudat de uşoară când Toby o purtă pe sus, de-a lungul plajei, până în sanctuarul răcoros al verandei, unde o aşeză pe unul din şezlongurile capitonate cu perniţe decorative.

— Nu pot... Vreau să zic că o să pătez cu sânge pernele lui Toddy... spuse Judith, dar Toby dispăruse deja în casă, pentru a reapărea aproape numaidecât cu o faţă de masă albă, smulsă de pe undeva. Strânse pânza sul, o îndoi şi o puse binişor sub piciorul ei. În câteva clipe, faţa de masă se mânji de pete roşii.

Judith îl auzi spunând cu disperare:

— Trebuie să facem ceva.

— Ce se-ntâmplă? Era una dintre fetele care stătuseră la soare pe plajă şi acum venise să vadă ce s-a petrecut. Bronzată, cu părul decolorat de raze, purta sutienul de la costumul de baie în două piese, iar peste slip îşi înnodase o eşarfă din bumbac sub forma unui sarong.

— O întâmplare nefericită, îi spuse Toby scurt.

— Ascultă, sunt infirmieră.

Atitudinea lui se schimbă brusc.

— Slavă Domnului!

— La spitalul forţelor navale. Se ghemui să examineze rana. Hei! Asta-i o tăietură cu adevărat zdravănă. Ce-a fost? Pare prea adâncă să fi fost făcută de vreo scoică.

— Sticlă spartă. Toby scoase la iveală ciobul fatal din buzunar şi-i arătă muchiile crestate şi periculoase.

— Dumnezeule, ce lucru oribil să se găsească în nisip! Şi ce ascuţit e! Trebuie să fi pătruns adânc. Fata deveni practică. Uite, încă sângerează ca un porc înjunghiat. Avem nevoie de bandaje, vată şi tifon. Există fireşte pe undeva o trusă de prim-ajutor. Unde-i doamna Todd-Harper?

— Îşi face siesta.

— Mă duc s-o chem. Stai aici şi încearcă să opreşti curgerea sângelui.

Fata plecă. Având pe cineva competent care-şi asuma răspunderea şi dădea indicaţii precise, Toby îşi redobândi stăpânirea de sine.

— Îmi pare tare rău, repeta el mereu şi mereu.

Judith îşi dorea să înceteze de a mai spune acelaşi lucru. Una peste alta, fu o mare uşurare când infirmiera se reîntoarse, aducând cu sine trusa de Cruce Roşie, urmată îndeaproape de Toddy.

— Scumpa mea! Deranjată din somnul de după prânz, Toddy se îmbrăcase cu atâta grabă încât bluza îi atârna din pantaloni, iar nasturii fuseseră încheiaţi la nimereală. Doamne Dumnezeule, ce lucru îngrozitor s-a întâmplat! Te simţi ceva mai bine? Nu-i de mirare că eşti palidă ca moartea. Îşi întoarse chipul îngrijorat spre tânăra soră medicală. E foarte grav?

— Destul, îi răspunse ea. E o rană foarte adâncă. Trebuie să fie cusută, cel puţin aşa cred.

Din fericire, fata nu era numai competentă, ci şi blândă. Cât ai clipi din ochi, tăietura lui Judith fu curăţată, dezinfectată, acoperită cu un cocoloş de vată şi pansată.

Tânăra infirmieră prinse grijulie capetele bandajului cu un ac de siguranţă. Se uită la Toby.

— Socot c-ar trebui s-o duci la infirmeria membrelor W.R.N.S. sau la spital. Acolo, o va coase un medic. Ai vreun mijloc de transport la îndemână?

— Da, un jeep.

— Asta-i bine.

Toddy se prăbuşise în cel mai apropiat şezlong.

— Mă simt destul de distrusă, îi anunţă ea pe cei prezenţi, adresându-li-se în general. Şi, de asemenea, sunt îngrozită. Am avut pe-aici orice soi de crize şi accidente minore: pişcături de meduze, înţepături de la ţepii aricilor-de-mare, chiar şi sperieturi cauzate de rechini, dar niciodată răniri cu cioburi din nisip. Cum pot fi unii oameni atât de neglijenţi? Totuşi, cât de norocoşi am fost că te-ai aflat aici... Toddy îi zâmbi cu recunoştinţă infirmierei, ocupată acum să rânduiască toate ustensilele în trusa de prim-ajutor. Eşti o fată isteaţă. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Nici o problemă. Dacă-mi daţi voie să folosesc telefonul, mă voi îngriji să obţin legătura cu infirmeria. Să-i spun sorei-şefe să aştepte pe cineva rănit...

Apoi, fata se îndepărtă.

— Scuzaţi-mă, vă rog, cred c-aş face bine să-mi pun nişte haine potrivite. Nu pot conduce jeep-ul până-n Trincomalee în slipul ud.

Prin urmare, pleacă şi Toby, iar Judith şi Toddy rămaseră singure. Se uitau ţintă una la alta, cu oarecare deznădejde.

— Ce blestemăţie ţi s-a întâmplat! Toddy scociorî în buzunarul bluzei după o ţigară neapărat necesară, trase una din pachet şi o aprinse. Regret nespus. Mă simt răspunzătoare. Te doare rău?

— Oricum nu-i prea plăcut.

— Şi te distrai de minune. N-are a face, or să vină şi alte zile. Alte zile mai bune. Şi, poate, te vizitez la infirmerie. Să-ţi aduc struguri şi să-i mănânc pe toţi eu însămi. Fruntea sus! Trebuie să ne gândim la partea bună a lucrurilor. Pesemne, peste o săptămână, nu mai mult, ai să fii iarăşi pe picioare. Închipuie-ţi doar, vei putea să te odihneşti din plin. Să zaci întinsă în pat, fără să ai nimic de făcut.

Dar Judith nu-şi afla consolare.

— Detest să nu fac absolut nimic.

*

În chip destul de surprinzător, se întâmplă însă că nu găsi câtuşi de puţin plictisitoare şederea la infirmerie. Judith fu plasată într-un salon cu patru paturi, al ei fiind aşezat lângă uşa mereu deschisă, care dădea spre o terasă lată, umbrită de un acoperiş împletit din trestii. Stâlpii care sprijineau acoperământul erau înfăşuraţi în boungainvilla, iar podeaua terasei presărată mereu cu flori roşii-violacee scuturate, ceea ce atrăgea după sine măturarea lor zilnică de către copilul de casă. Dincolo, clocotind înăbuşit sub dogoarea unui soare fierbinte, se întindea grădina, povârnindu-se într-o pantă abruptă până la ţărm; şi iarăşi dincolo, panorama impresionantă a întregului port.

În ciuda rostului şi a inevitabilei zarve a vieţii spitaliceşti, infirmeria era un loc în esenţă liniştit, aerisit,

vopsit în alb şi ireproşabil de curat; chiar luxos, cu instalaţii sanitare cum se cuvine, cu tablouri pe pereţi (ilustraţii în culori ale dealurilor din Sussex şi ale ţinuturilor Lacurilor) şi perdele frumoase din bumbac, care fluturau şi se umflau ca nişte baloane în adierea permanentă a brizei.

Celelalte trei companioane ale lui Judith se aflau în stadii diferite de însănătoşire. Una avusese friguri tropicale infecţioase, alta îşi scrântise glezna, sărind din greşeală pe o stâncă în timpul unui picnic animat. Doar cea de-a treia fată era într-adevăr bolnavă, suferind de un acces recurent de dizenterie amibiană, maladia persistentă de care se înspăimânta toată lumea. Zăcea lungită în pat, palidă şi debilă, iar printre surorile medicale se zvonise că, atunci când se va înzdrăveni oleacă, va fi probabil trimisă acasă.

Recompensa reală era că nici una dintre aceste trei paciente nu se dovedea pricepută în arta conversaţiei sau avidă de sporovăială. Erau deosebit de plăcute şi prietenoase, dar de îndată ce o văzură pe Judith instalată şi ascultară amănuntele accidentului ei nefericit, se prezentară şi, în general, o făcură să se simtă binevenită, dar asta fu tot. Fata cu friguri tropicale se vindecase deja suficient de bine pentru a coase cu sârg la goblenul ei. Cea cu glezna luxată era cufundată în lectura unui roman gros, intitulat "De-a pururi ambră" Din răstimp în răstimp, fata cu dizenterie se dezmeticea îndeajuns din moleşeală pentru a răsfoi paginile unei reviste, dar era cât se poate de clar că n-avea energie să se mai preocupe şi de altceva.

La început, dură ceva timp până ce Judith se obişnui cu această lipsă de comunicare, consimţită tacit, totuşi în totală discordanţă cu agitaţia şi flecă-

reala din dormitorul de la cazarmă. Dar, treptat, Judith îşi îngădui să devină la fel de absorbită de sine ca şi companioanele ei şi se lăsă adâncită în propriile gânduri, detaşându-se de lumea înconjurătoare, de parcă ar fi pornit într-o călătorie solitară. O experienţă pe care n-o mai trăise de atâta amar de vreme, încât aproape nu-şi mai aducea aminte.

Din timp în timp, infirmierele guralive veneau şi plecau, luându-le temperatura, administrându-le pastile sau aducându-le prânzul, însă, în cea mai mare parte a zilei, singurul sunet era al radioului care zumzăia încetişor mai toată vremea, reglat pe postul marinei militare, de unde se transmitea încontinuu muzică, întreruptă numai de scurte buletine de ştiri. Melodiile erau înregistrate şi, după câte s-ar părea, alese la întâmplare, într-un soi de amalgam inspirat, aşa încât cântecul interpretat de surorile Andrews ("Rom şi Coca-Cola" era intercalat printre arii de Verdi şi valsuri din "Coppelia". Judith găsea oarecum amuzant să ghicească îndată ce avea să urmeze. Ceea ce reprezenta aproximativ limita perspicacităţii ei din acel moment. Sora medicală (cu pieptul mare, scrobită, blândă şi îngăduitoare ca o doică de modă veche) îi oferise cărţi de la biblioteca infirmeriei şi, când acestea fură refuzate, apăru cu câteva exemplare de demult ale revistei "Life" Dar, dintr-un anume motiv, Judith se pomeni că nici nu dorea, nici nu se putea concentra să citească. Era mai uşor şi cu mult mai plăcut să-şi întoarcă faţa spre terasă şi spre grădină şi să privească fix priveliştea măreaţă deschisă către ocean şi nave, trecerea grăbită, încoace şi încolo, a bărcilor cu motor, schimbarea subtilă a tonurilor albăstrii pe cer. Totul părea foarte însufleţitor, vesel şi plin de viaţă, dar

şi destul de liniştitor, ceea ce era straniu, ţinând seama de faptul că temeiurile pentru care flota se afla în primul rând acolo erau strict belicoase. Îşi aminti de o împrejurare survenită cu câteva luni în urmă, când "un obiect neidentificat" se furişase dincolo de estacadă şi intrase în port, stârnind o panică îngrozitoare, fiindcă se bănuise că ar putea fi un submarin japonez în miniatură care avea intenţia să torpileze şi să trimită întru împărăţia cerurilor întreaga Flotă a Indiilor de Est. Totuşi, intrusul se dovedi a fi o balenă, în căutarea unui refugiu liniştit, unde să dea naştere unui pui. Când "monstruoasa" zămislire se isprăvi şi după ce mamiferul şi puiul fură socotiţi în stare să plece, o fregată îi escortă înapoi în largul mării. Fu un eveniment inedit care suscită zile în şir interesul tuturor.

Mai era şi altceva, vag familiar, în legătură cu perspectiva imensă ce i se înfăţişa ochilor, dar stătu mult pe gânduri până ce se dumiri. Nu era doar felul în care priveliştea se desfăşura în toată amploarea, ci, mai ales, simţămintele pe care i le trezea. Îşi stoarse o vreme creierii să înţeleagă bine faptul, încercând să-şi lămurească exact unde şi când anume mai văzuse şi înainte aceste lucruri. Şi apoi realiză că impresia de déjà vu[1] era parte esenţială a amintirilor legate de prima ei vizită la Casa Dower, când, împreună cu familia Carey-Lewis, se dusese într-o duminică să prânzească la mătuşa Lavinia Boscawen. Asta era! Atunci, cătase pe fereastra din salon şi văzuse grădina povârnindu-se în terase pe panta dealului şi orizontul albastru din Cornwall, profilându-se ca o linie dreaptă

[1]Déjà vu (lb.fr.) – deja văzut, aici senzaţia vie de a mai fi trăit actuala împrejurare în trecut, cu aceeaşi intensitate afectivă.

deasupra pinilor Monterey. Desigur, nu era chiar la fel, ci într-o măsură asemănătoare, ea aflându-se pe creasta dealului, în bătaia luminii solare, cerul şi marea vizibile deasupra arborilor din junglă.

Casa Dower! Îşi reamintea acel moment special şi toate zilele următoare, culminând cu aceea când ea şi Biddy se mutaseră şi intraseră în posesia noului cămin. Şi nu-i era greu să-şi închipuie că se afla în realitate acolo. Singură. Fără Biddy, Phyllis şi Anna. Doar ea, Judith. Trecând prin încăperile dragi şi binecunoscute, atingând mobilele, aranjând perdelele, îndreptând abajurul unei lămpi. Îşi auzea aievea paşii răsunând pe podeaua de piatră a coridorului dinspre bucătărie, simţea mirosul lenjeriei jilave, proaspăt călcate şi mireasma narciselor galbene. Acum, urca scările, sprijinindu-şi mâna pe balustrada lustruită, traversa palierul pentru a deschide uşa dormitorului ei. Văzu patul dublu, cu tăblii de alamă, unde, odinioară, dormise mătuşa Lavinia; fotografiile în rame de argint, cărţile ei, cutia chinezească. Străbătu odaia ca să deschidă larg ferestrele şi simţi aerul răcoros şi umed atingându-i obrajii.

Aidoma unei vrăji, imaginile îi umpleau inima de mulţumire şi satisfacţie. Timp de cinci ani fusese casa ei, căminul mult iubit. Şi trecuseră optsprezece luni de când îşi văzuse casa pentru ultima oară, într-o permisie înainte de îmbarcare, doar câteva zile pentru a-şi lua rămas bun de la Biddy şi Phyllis. Atunci i se păruse la fel de dragă ca totdeauna, dar şi grozav de deteriorată, aproape dărăpănată şi necesitând multă atenţie, dar, deocamdată, nu se putea face nimic din pricina lipsurilor şi restricţiilor pe vreme de război. Dar acum îşi spuse Judith în sinea ei, Casa Dower s-ar putea să fie gata-gata să se prăbuşească.

Când... peste un an? Doi ani? Mai mult poate... când războiul se va sfârşi şi se va putea întoarce acasă, va sărbătorii evenimentul dedicându-se cu frenezie reparaţiilor şi remobilării. Va da prioritate încălzirii centrale pentru a îndepărta igrasia pătrunsă în ziduri de-a lungul nenumăratelor ierni umede din Cornwall. Prin urmare, un nou boiler, ţevi noi, radiatoare peste tot. Închipuindu-şi aceste îmbunătăţiri duse la bun sfârşit, încât aerul din casă devenise uscat şi călduţ, gândurile ei alunecaseră spre alte proiecte fermecătoare. Lemnăria revopsită în alb. Pesemne, alt tapet pe pereţi. Covoare moi. Draperii nou-nouţe. În salon, vechile draperii erau decolorate şi zdrenţuite de soare, atârnând de galerii atâţia ani; când Judith şi Biddy se mutaseră, se ţineau deja numai în câteva fire de aţă. Dar alegerea cretonului pentru a le înlocui nu era o treabă tocmai uşoară, fiindcă Judith dorea ca noile draperii să arate exact ca şi cele vechi. Cine ar putea-o ajuta? Şi, atunci, avu fericita inspiraţie. Diana! Diana Carey-Lewis. Selectarea cretonului era o îndeletnicire la care ea se pricepea cel mai bine. Deci, Diana.

"Ştii, scumpa mea, sunt sigură că la magazinul Liberty vom găsi tocmai ce ne trebuie. De ce nu plecăm degrabă la Londra şi să ne petrecem o dimineaţă încântătoare la Liberty?"

Judith aţipi. Gândurile stării de veghe se pierdură în visare. Totuşi, Casa Dower îi rămase în subconştient. Salonul, scăldat în razele soarelui. Dar, acum, mai erau şi alţii acolo. Lavinia Boscawen, stând în fotoliu, lângă fereastră, şi Jeremy Wells. Acesta venise fiindcă Lavinia rătăcise o scrisoare şi o ajuta s-o caute, golind sertarul biroului.

"Ai aruncat-o", îi repeta Jeremy la nesfârşit, dar mătuşa Lavinia îi spunea că nu o aruncase, ci,

pasămite, o trimisese la destinaţie. Iar Judith ieşi în grădină şi acum ploua, cădeau averse din înaltul cerului de culoarea granitului şi, când încercă să intre în casă, toate uşile erau zăvorâte, neputând fi deschise. Aşa că Judith ciocăni în geamul ferestrei, dar mătuşa Lavinia dispăruse, iar Jeremy, arătând diabolic, îşi dezgolea mulţimea de colţi într-un rânjet ameninţător.

*

Orele de vizită la infirmeria membrelor W.R.N.S. erau intervale de timp oarecum variabile, începând devreme după-amiaza şi sfârşind în mod frecvent la zece seara, până când şi ultimul vizitator era alungat din salon. Abordarea lejeră de către sora medicală a regulilor şi regulamentelor spitaliceşti reprezenta o politică premeditată, fiindcă ea ştia bine că majoritatea fetelor ajunse sub oblăduirea ei se găseau acolo deoarece erau vulnerabile, cu sănătatea şubredă şi surmenate. şi nici nu era de mirare. Toate tinerele, într-un fel sau altul, îndeplineau munci de importanţă vitală, istovitoare, trudind ore nesfârşite în condiţii de arşiţă tropicală, care slăbea puterile oricui. Şi întrucât fetele nu erau prea multe la număr, dar foarte solicitate şi în viaţa mondenă, nu aveau parte de multă odihnă nici măcar în preţioasele lor răgazuri. De îndată ce se reîntorceau la cantonamente de la slujbe, porneau din nou să joace tenis sau să înoate, să ia parte la vreo petrecere organizată la bordul unei nave H.M.S., ori să danseze toată noaptea la Clubul ofiţerilor.

Aşadar, când o nouă pacientă era adusă – indiferent din ce motiv – la infirmerie, prescripţiile sorei medicale pentru însănătoşire includeau nu numai medicamente, pilule, ci şi somn, un program de voie peste zi,

câteva înlesniri ca acasă, precum şi puţin răsfăţ. În vremurile de altădată, aceasta s-ar fi numit cură prin repaus. După părerea nezdruncinată a infirmierei-şefe, acest regim era o dovadă simplă de bun simţ.

Prin urmare, exista un minimum de "înregimentare". Prietenele se perindau pe la bolnave, în drum spre sau de la muncă, aducându-le scrisori de acasă, lenjerie curată de corp, cărţi ori o pungă cu fructe proaspete. Bărbaţii tineri, în afara orelor de serviciu la bordul navelor militare sau la încartiruirile de pe ţărm, se succedau, ducând în braţe buchete de flori, reviste şi ciocolată americană, răvăşind saloanele cu prezenţa lor virilă. Dacă vreo fată era frumuşică şi atrăgătoare, se putea întâmpla să se aciueze pe patul ei trei juni în acelaşi timp, iar dacă râsetele şi larma glasurilor atingeau un nivel inacceptabil, atunci îşi făcea îndată apariţia infirmiera-şefă pentru a izgoni pacienta şi anturajul ei pe terasă, unde se instalau în şezlonguri, priveau lumina stingându-se treptat-treptat pe cerul înserării şi se dedau la conversaţii lungi şi uşuratice

Întrucât acea duminică era prima zi petrecută de Judith la infirmerie şi nu se răspândise încă vorba din gură-n gură nici despre accidentul şi nici despre internarea ei, Penny Wailes fu prima care o vizită, sosind pe neaşteptate la ora cinci, după o zi întreagă de plimbare cu barca alături de ofiţerul din Marina Regală. Penny apăru purtând o bluză şi un şort pe deasupra costumului de baie, părul fiindu-i impregnat de sare şi ciufulit de vânt.

— Oh, biata de tine, îmi pare rău! Ce ghinion îngrozitor! Ofiţerul de serviciu de la cazarmă mi-a povestit ce-ai păţit. Ţi-am adus un ananas, l-am cumpărat din piaţa de fructe. Mai ai nevoie de altceva? Nu pot sta prea

mult, fiindcă se dă o petrecere astă-seară la bordul crucişătorului nou-sosit şi trebuie să mă întorc repede la cazarmă, să fac un duş şi să mă dichisesc. O să-i spun mâine căpitanului Spiros că vom duce lipsă de mână de lucru o vreme. Cât timp crezi că vei sta aici? O săptămână întreagă, aşa presupun. Şi nu te frământa de grija dactilografierii. Şeful şi eu ne vom descurca şi, dacă n-o să putem, îţi strângem toate documentele într-un teanc, să te ocupi de ele când te-ntorci...

Penny mai trăncăni cam vreun sfert de oră şi apoi, văzând cât era ceasul, ţâşni în picioare, promise să revină în altă zi şi plecă. Judith se gândi că aşa îi stătea lui Penny în fire. Nu mai sosi nici un vizitator. Dar, imediat după asfinţit, când văzduhul se întunecă şi se aprinseră luminile în salon, auzi pe cineva rostindu-i numele, îşi ridică privirea şi o văzu pe doamna Todd-Harper înaintând cu paşi mari spre ea.

O surpriză încântătoare!

— Scumpa mea! Toddy se înveşmântase în uniforma ei obişnuită, adică pantaloni călcaţi şi bluză apretată, dar era cât se poate de limpede că se gătise dinadins, ca de sărbătoare, pentru a ieşi într-o seară în lume, dat fiind că părul blond-arămiu îi strălucea, era fardată strident, parfumată şi-şi pusese o sumedenie de bijuterii grele din aur, lanţuri, cercei şi multe inele care aproape îi acopereau degetele. Pe umăr, îi atârna un coş voluminos, iar glasul ei răsunător şi aparţia cu totul bizară stârniră vâlvă, conversaţiile se curmară pe moment şi toate capetele se întoarseră în direcţia lui Toddy.

Însă doamna Todd-Harper fie că ignoră faptul că atrăsese atenţia, fie că, din fericire, nu era conştientă că făcuse senzaţie.

— Iată-te în sfârşit! Pur şi simplu a trebuit să vin să mă conving că te simţi mai bine.

Judith fu foarte impresionată.

— Toddy, doar n-ai bătut atâta cale doar ca să mă vezi, nu-i aşa? şi încă pe întuneric? Şi conducând maşina tu însăţi? Se gândi că Toddy era deosebit de curajoasă. Prima porţiune de drum de la pensiune era destul de puţin umblată şi lui Judith nu-i venea greu să-şi închipuie o bandă de hoţi sau de tâlhari apărând dintre arbuşti cu intenţia de a jefui sau chiar de a ucide. Dar, desigur, Toddy avea experienţă de viaţă, trecuse prin multe încercări şi nu se temea de nimeni şi de nimic. Orice bandit, destul de nesăbuit pentru a risca prin forţa împrejurărilor o confruntare cu Toddy, nu va fi scăpat fără îndoială prea ieftin, ameţit de ploaia de sudălmi aspre sau de pocnituri peste creştet cu bastonul solid pe care Toddy îl ţinea totdeauna la îndemână când se deplasa la volan.

— Nici o problemă. Îşi trase un scaun. Oricum, trebuia să vin să iau nişte provizii de la baza de aprovizionare a forţelor navale, terestre şi aeriene. Şi ţi-am adus niscaiva bunătăţi şi ţie. Îşi goli coşul, înşirând darurile pe pat. Compot de piersici, suc de chitră şi o sticluţă cu ulei de baie, destul de dubios. Numai bunul Dumnezeu ştie cum miroase. Pasămite a spanieli[1] morţi. Ce-i chestia asta de la capătul patului?

— E un soi de cadru pentru a-mi sprijini piciorul.

— Te mai doare la fel de tare?

— Doar puţin.

De dincolo de uşa deschisă, din întunecimea de pe

[1]Spaniel - soi de prepelicar.

terasă, se auziră hohote de râs ale unor bărbaţi. Tody îşi încruntă sprâncenele conturate cu creionul.

— Sună a chef în toată regula. Pun pariu că unul dintre flăcăi a introdus pe furiş o sticluţă de buzunar cu gin. M-am gândit şi eu să strecor pe ascuns un clondiraş cu rachiu pentru tine, dar m-am temut că mi-o va descoperi infirmiera-şefă şi vom da amândouă de bucluc. Acum, mai spune-mi despre sărmanul tău picior. Ce ţi-au făcut?

— Mi-au făcut anestezie locală şi mi-au cusut rana.

— Brr! Toddy se schimonosi, mimând grimasa unei persoane care tocmai muşcase dintr-o felie de lămâie. Sper că n-ai simţit când te-a împuns cu acul. Cât timp trebuie să stai aici?

— Poate zece zile.

— Şi cum rămâne cu slujba ta?

— Probabil că se vor descurca şi fără mine.

— Şi Toby Whitaker? Şi-a îndeplinit obligaţia? A venit să te vadă?

— Azi e ofiţer de gardă.

— Scumpa mea, e un bărbat destul de drăguţ, dar puţin cam plicticos. Nu-i deloc amuzant ca alţi tipi pe care i-ai adus la mine.

— E însurat, Toddy.

— Asta nu înseamnă că trebuie să fie plicticos. Nu-mi imaginez de ce ai catadicsit să ieşi cu el.

— De dragul vremurilor de odinioară. Cu mulţi ani în urmă, a fost ofiţerul de legătură al unchiului Bob.

— Unchiul Bob! Repetă Toddy gânditoare. Bineînţeles, ştia despre soţii Somerville şi despre Casa Dower, precum şi despre Nancherrow şi familia Carey-Lewis, fiindcă de-a lungul lunilor, din răstimp în răstimp, avuseseră prilejul să stea de vorbă, iar Toddy

era o femeie avid interesată să afle amănunte din viaţa oricărei alte persoane. Dar, de asemenea, îi plăcea să-şi întipărească bine în minte numele şi să compartimenteze oamenii. Te referi la contraamiralul Somerville. Din statul major al comandantului-şef din Colombo?

Judith se pomeni izbucnind în râs.

— Toddy, unchiul Bob se află în Colombo doar de o lună. Nici eu nu l-am văzut încă. Să nu-mi spui că l-ai şi cunoscut.

— Nu, dar Johnny Harrington mi-a telefonat alaltăseară şi mi-a zis că l-a întâlnit la un banchet. Şi-ţi aminteşti de soţii Finch-Payton? Acum sunt mai bătrâni chiar decât Dumnezeu, dar obişnuiau să joace bridge cu părinţii tăi. Ei bine, după câte s-ar părea, biata Mavis Finch-Payton s-a îmbătat turtă la dineu. Desigur, n-a ştiut niciodată când să se oprească din băut, dar acum a început să se dea de gol.

— Ştii ceva, cred c-ar trebui să redactezi cronica mondenă din ziarul forţelor navale.

— Nici măcar să nu pomeneşti de asta. Aş fi rasă de pe faţa pământului... Acum, cât e ceasul? Îşi consultă ceasul din aur masiv prins cu brăţară la încheietura mâinii. Oh, e-n ordine, nu trebuie încă să plec.

— Unde te duci?

— Nu-i vorba de cine ştie ce. Sunt invitată doar să beau ceva la club, cu noul colonel de aviaţie.

— Noul colonel de aviaţie! Nou-sosit în Trincomalee sau necunoscut ţie?

Toddy strâmbă din nas.

— De fapt, şi una şi alta. Spune-mi ce să-ţi mai aduc când vin iarăşi. Poate un roman picant, ca să-ţi treacă timpul mai repede?

— Ar fi minunat. Nu prea mă simt în stare acum să citesc, dar sunt sigură că în curând voi avea chef.

— Deci, ce-ai făcut azi?

— Nimic.

— Absolut nimic? Nu sunt de acord.

— Tu însăţi mi-ai spus că o să-mi placă să stau degeaba.

— Mă refeream la oleacă de odihnă. Nu să zaci aici adâncită în gânduri negre.

— Cine a zis că m-am cufundat în gânduri negre? De fapt, am fost foarte inventivă, mi-am redecorat mental căminul din Cornwall.

— Făgăduieşti că-i adevărul adevărat?

— De ce eşti aşa de preocupată?

— Păi... e firesc, nu-i aşa...? Măcar şi numai o dată, Toddy păru să nu găsească vorbe potrivite. Ştii, când zbuciumul vieţii se domoleşte pentru o clipă, toată lumea e tentată să se lase furată de gânduri amare. Ştiu asta bine, fiindcă şi eu am păţit aşa când a murit soţul meu. Ăsta-i unul din motivele pentru care îmi fac de lucru. Toddy se împotmoli iarăşi în cuvinte. Draga mea, înţelegi ce vreau să-ţi spun...

Judith pricepea, dar, limpede, era de datoria ei să vorbească pe şleau.

— Crezi probabil că zac aici frământându-mă de grija mamei, a tatei şi a lui Jess.

— Tocmai fiindcă toate neliniştile astea îngrozitoare, totdeauna prezente în subconştient, pot reveni clar în minte şi ieşi la suprafaţă, când ai răgazul să meditezi. La fel ca o întrerupere în conversaţie.

— Nu le las să revină la suprafaţă. Doar aşa mi le pot reprima.

Toddy se apleacă înainte şi o prinse pe Judith de

mână cu degetele ei lungi, manichiurate, lăcuite cu roşu-aprins.

— Aş fi o comentatoare periculoasă de ştiri mondene, dar sunt o confidentă demnă de încredere. Nu-i totdeauna o idee bună să ţii lucrurile în secret. Nu aduc vorba niciodată despre familia ta, fiindcă nu vreau să mă amestec în viaţa ta intimă. Dar trebuie să afli că poţi să mi te destăinuieşti oricând.

— Ce rost are să discutăm? Ce bine o să le aducă? În plus, n-am dezbărat de obiceiul de a vorbi degeaba. Singura persoană cu care am putut vorbi totdeauna este Biddy, fiindcă îi cunoaşte îndeaproape pe-ai mei. În afară de mătuşa Louise, n-a mai existat niciodată altcineva la fel de apropiat, iar ea a murit într-un oribil accident de maşină, când aveam paisprezece ani. Chiar şi familia Cerey-Lewis nu le-a cunoscut vreodată pe mami şi pe Jess, fiindcă n-am început să-mi petrec vacanţele la Nancherrow decât după ce ele au plecat cu vaporul spre Colombo şi după decesul mătuşii Louise. Ţi-am povestit deja toate astea, nu-i aşa? Ţi-am spus despre familia Carey-Lewis? Cu toţii sunt binecuvântaţi şi deosebit de cumsecade, ca nişte rude dragi pentru mine, dar nu le-au cunoscut niciodată pe mama şi pe Jess.

— Nu trebuie să cunoşti o persoană ca să fii plin de înţelegere.

— Da, aşa e. Dar necunoscând-o deloc înseamnă că n-ai cum s-o păstrezi în amintire. Nu-ţi poţi aminti de vremurile când erai împreună cu ea. Nu poţi spune, de pildă: "În acea zi, când am ieşit la un picnic, ploua cu găleata şi, pe drum, pneul de la maşină s-a spart la o distanţă de o milă de casă", sau "În acea zi când ne-am dus cu trenul la Plymouth, era atât de frig încât

Bodmin Moor se troienise de zăpadă" şi mai e un lucru. Este ca şi cum ai fi suferind, ori îndurerat, ori groaznic de nefericit. Prietenii sunt minunaţi şi înţelegători, dar se arată admirabili doar pentru scurt timp. După aceea, dacă continui să te văicăreşti, să-ţi plângi de milă şi să jeleşti, se plictisesc şi încetează să mai vină ca să te vadă. Trebuie să cazi la un soi de învoială cu tine însuţi. Un compromis. Dacă nu poţi să-i înveseleşti, atunci nu mai spune nimic. Oricum, am învăţat acum să trăiesc cu nesiguranţa în suflet. M-am împăcat cu incertitudinile, la asta mă refer. Situaţia se aseamănă întrucâtva cu războiul, nici unul dintre noi nu ştie când se va sfârşi. Doar că suntem cu toţii împreună în aceeaşi barcă. Partea cea mai proastă o reprezintă zilele de naştere şi Crăciunul. Nu le scrii alor tăi felicitări, nu alegi cadouri, nu le împachetezi, nu le trimiţi prin poştă. şi te gândeşti la ei toată ziua, întrebându-te ce fac.

— Of, draga mea! Exclamă Toddy fără vigoare.

— Mai e şi alt motiv pentru care mă prăpădesc câteodată de dorul lui Biddy. Oamenii păstrează viu în amintire imaginea bunicilor, a mătuşilor bătrâne, multă vreme după ce au murit, doar vorbind despre ei. Şi reversul medaliei este la fel de adevărat. Dacă nu-ţi mai aduci aminte de fiinţele încă în viaţă, se prea poate ca ele să se estompeze în obscuritate, să devină simple umbre ale trecutului. Să înceteze de-a mai exista. Uneori, mi-e greu să-mi reamintesc măcar cum arătau mama şi tata şi Jess! Jess are paisprezece ani acum. Presupun că nici n-aş mai recunoaşte-o. Şi-au trecut paisprezece ani de când nu mi-am văzut tatăl, zece ani de când mami m-a condus la pension şi ne-am luat rămas bun. Oricât de mult m-aş strădui să mi-i readuc în memorie, e ca şi când aş privi vechile fotografii

sepia, pe care le găseşti în albumele altora. Cine-i asta? Te întrebi şi apoi, poate, râzi pe înfundate. E într-adevăr Molly Dunbar...? Nu-i posibil...!

Toddy tăcea. Judith se uită la ea şi îi citi tristeţea pe chipul înăsprit de riduri şi-i văzu ochii umeziţi de lacrimi. Deodată avu mustrări de cuget.

— Ce discurs lung şi trunchiat! Îmi pare rău. Nu intenţionam să-ţi spun toate aceste lucruri... Încercă să se gândească la ceva mai optimist. Cel puţin, orice s-ar întâmpla, n-am să rămân săracă, deoarece când a murit mătuşa Louise mi-a lăsat toată averea ei prin testament. Vorbe, care odată rostite, nu sunau deloc a optimism, ci mai degrabă păreau prea materialiste şi inspirate de lăcomie. Pesemne, nu-i momentul potrivit să vorbim despre aceste lucruri.

Toddy o contrazise vehement.

— Nici pomeneală! Oricine trebuie să fie practic. Banii, ştim cu toţii, nu aduc fericirea, dar cel puţin, dacă-i ai, poţi fi nefericit trăind totuşi în confort.

— Şi-ţi creează o independenţă a spiritului. Aşa obişnuia să-mi bage în cap fosta mea directoare de şcoală. Dar, de asemenea, şi independenţa obişnuită, din viaţa de zi cu zi, e la fel de importantă. Am învăţat asta din proprie experienţă. şi am putut cumpăra Casa Dower, deci mi-am făcut un cămin. Nu mai sunt nevoită să locuiesc la altcineva. Am prins rădăcini. Chiar de când eram mică, m-am gândit mereu că ăsta trebuie să fie cel mai important lucru pe lume.

— Şi aşa şi e.

— În clipa de faţă, mă simt de parcă aş bate pasul pe loc. Fiindcă nu-i posibil să merg înainte şi să-mi fac planuri până când nu ştiu sigur ce s-a întâmplat cu mama, cu tata şi cu Jess. Un singur lucru e cert, într-o

bună zi, cineva are să-mi spună. Dacă-i de rău augur şi nici unul dintre ei nu se va mai întoarce, cel puţin mi-am petrecut zece ani din viaţă învăţând să trăiesc departe de aî mei. Dar şi asta sună a egoism, fiindcă nu le îmbunătăţeşte cu nimic situaţia.

— Cred că tu trebuie să te cramponezi de viitor, de ceea ce v-a urma după sfârşitul războiului. Dar ştiu că-i foarte dificil când eşti tânăr. Mie îmi vine uşor să vorbesc. Am trăit atâţia ani, sunt destul de în vârstă pentru a-ţi fi mamă. Pot privi retrospectiv şi cântări rostul tuturor evenimentelor petrecute în viaţa mea. Şi, deşi unele au fost nefericite, totul are o noimă. Iar tu, după câte îmi dau seama, n-ai nici cea mai mică şansă de a rămâne singură multă vreme. Te vei mărita cu un bărbat afectuos, vei avea copii şi-i vei privi crescând în căsuţa ta dragă.

— O perspectivă prea îndepărtată, Toddy. La o distanţă de ani-lumină. Un vis imposibil. Chiar acum, alegerea draperiilor la magazinul Liberty din Londra reprezintă limita imaginaţiei mele.

— Măcar asta-i o ocupaţie care-ţi dă speranţe. E foarte important să nu-ţi pierzi speranţa. Aşa cum este să rămâi consecvent, credincios unui principiu. Să-ţi ţii legământul făcut faţă de cineva. Şi-apoi, războiul ăsta odios nu poate dura la infinit. Nu ştiu cum şi când, dar se va sfârşi. Într-o bună zi! Poate chiar mai curând decât îşi închipuie vreunul dintre noi.

— Aşa cred. Judith se uită în jur. Salonul se golise, vizitatorii îşi luau rămas bun, se pregăteau de plecare. Am pierdut amândouă noţiunea timpului. Îşi reaminti de întâlnirea fixată de Toddy la Clubul ofiţerilor şi fu chinuită de vină. O să întârzii la rendez-vous. Colonelul de aviaţie o să creadă că îl laşi cu buza umflată.

— Oh, poate să aştepte. Totuşi, pesemne, trebuie să mă urnesc din loc. Acum te simţi mai bine?

— Da, e-n ordine. Eşti o sfântă că m-ai ascultat.

— În cazul ăsta... Toddy îşi luă coşul, se ridică în picioare, apoi se aplecă să-i dea lui Judith un ţocăit pe obraz. Ai grijă de tine. Dacă vrei, o să vorbim din nou despre astea. Până una alta, o să-ţi aduc un roman mai deocheat, să nu te plictiseşti.

— Mulţumesc că ai venit.

Toddy plecă. Străbătu repede salonul şi ieşi pe uşa din capătul îndepărtat. Dispăru. Judith îşi întoarse capul pe pernă şi se uită la cerul înseninat şi presărat cu stele, observă Crucea Sudului licărind sus, pe bolta albastră ca safirul. În mod ciudat, se simţea foarte istovită. Dar şi detaşată. Îi trecu prin minte că probabil aşa se simţeau şi romano-catolicii după ce fuseseră la spovedanie.

"Se va sfârşi". Vocea lui Toddy încă îi răsuna în urechi. "Cândva. Într-o bună zi. Poate mai curând decât îşi închipuie vreunul dintre noi".

*

Infirmeria membrelor W.R.N.S.
Trincomalee
Ceylon
16 august 1945

"Draga mea Biddy,

Nu ştiu de ce nu ţi-am scris de-o veşnicie, mai ales că de aproape două săptămâni n-am avut nimic de făcut. Am zăcut la infirmerie fiindcă ducându-mă să înot cu Toby Whitaker (ofiţerul de legătură al unchiului Bob, la Plymouth, înainte de

război), m-am tăiat la picior într-un ciob teribil de ascuţit, aşa că am sfârşit prin a fi internată aici. A urmat cusutul rănii, iar medicul-şef militar s-a temut de o eventuală septicemie, apoi mi-a scos firele, am mers o vreme în cârje, dar acum totu-i în regulă, mă întorc la cantonament chiar azi după-amiază. Mâine, mă înapoiez la slujbă.

Dar în scrisoarea asta nu-i vorba în principal de mine, motivul pentru care n-ai primit vreuna mai înainte fiind, desigur, că mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului, chiar începând din acea zi de luni, stând ca ţintuită locului lângă radioul din salon şi ascultând buletinele de ştiri. Am aflat despre bomba atomică aruncată la Hiroshima, la ştirile de după-amiază din ziua respectivă. Toate fetele îl ascultau pe Glenn Miller şi se ocupau cu diverse îndeletniciri. De obicei, nimeni nu se sinchiseşte să dea radioul mai tare când se transmite jurnalul, dar, deodată, infirmiera-şefă a intrat val-vârtej în odaie şi a dat volumul la maximum ca să putem auzi. La început, ne-am gândit că era vorba de un raid obişnuit al avioanelor americane de bombardament, dar încet-încet am priceput că faptul în sine părea cu mult mai important şi mai înfricoşător decât un atac aerian pur şi simplu. Se spune că o sută de mii de oameni au murit imediat, iar oraşul, deşi nu foarte mare, a fost distrus în întregime, şters literalmente de pe faţa pământului. Probabil că ai văzut deja fotografiile îngrozitoare din ziare, norul în formă de ciupercă şi pe bieţii supravieţuitori, arşi din cap până-n picioare. Într-un fel, pur şi simplu nici nu poţi suporta să

te gândeşti la grozăvia de acolo, nu-i aşa? Şi lucrul înspăimântător este că noi, aliaţii, am făcut asemenea prăpăd, chiar mai nimicitor decât bombardarea oraşului Dresda. Şi mă simt înfricoşată fiindcă tot ceea ce pot gândi este că acum noua şi înspăimântătoarea putere de distrugere se află în mâinile noastre şi cu toţii va trebui să trăim cu responsabilitatea morală a acestei culpe, tot restul vieţii.

Dar chiar aşa, mi-e ruşine să spun că toate am fost stăpânite de emoţii şi ne-am simţit groaznic de frustate stând imobilizate aici, la infirmerie, culegând noutăţi de la radio, luând parte doar aşa la ce se petrece în lume, şi nu din nou pe picioare, complet întremate. Totuşi, mulţi oameni au venit şi ne-au vizitat, ne-au adus ziare şi alte lucruri şi puţin câte puţin, însemnătatea a ceea ce s-a întâmplat şi proporţiile distrugerii de la Hiroshima au început să se atenueze. Apoi, joi, am aflat ştirea că şi oraşul Nagasaki a fost bombardat şi după aceea părea evident că japonezii nu mai puteau rezista multă vreme. Dar a trebuit să mai aşteptăm câteva zile tensionate, înainte ca vestea capitulării Japoniei să se răspândească îndată în toată lumea.

În acea dimineaţă, toate navele militare ale flotei de război au oficiat tedeumuri de mulţumire şi din cuprinsul larg al apelor se auzea imnul "Dumnezeu cel Veşnic şi Atotputernic ne mântuieşte!" cântat de toate echipajele de nave, iar gorniştii Marinei Regale interpretau "Ultimul post" în memoria tuturor soldaţilor căzuţi în luptă.

A fost o zi extraordinar de emoţionantă, cele-

brată apoi din belşug cu băutură, întrucât toate regulile şi regulamentele au fost abandonate şi s-a dat o petrecere la popota V.A.S.[1] şi oamenii s-au pèrindat pe acolo toată ziua, de parcă nimeni nu avea de lucru. În acea noapte, după lăsarea întunericului, sărbătorile s-au ţinut lanţ, întreaga Flotă a Indiilor de Est orbea prin strălucire în lumina felinarelor şi a proiectoarelor, din furtunurile de incendiu ţâşneau adevărate fântâni arteziene, rachete scânteietoare fulgerau în noapte şi sirenele şuierau în văzduh. Pe puntea pupa a vasului amiral, fanfara Marinei Regale nu cânta marşuri de ceremonie, ci melodii ca, de pildă, "Ulcioraşul brun", "Bucurie, bucurie" şi "Să ne veselim când luminile se aprind la Londra".

Noi toate ne-am îngrămădit pe terasă şi am urmărit distracţiile militarilor, împreună cu medicul-şef şi alţi doi doctori şi cu toate infirmierele şi pacientele (unele în scaune cu rotile) şi cu diverşi oaspeţi nepoftiţi, iar toată lumea care sosise pe neaşteptate părea să fi adus câte o sticlă de gin, aşa încât se iscă destulă zarvă şi de fiecare dată când se lansa vreo rachetă de la bordul navelor, strigau cu toţii, zbierau şi ovaţionau.

Şi eu făceam la fel şi era minunat, dar, în acelaşi timp, mă simţeam şi puţin speriată. Fiindcă ştiu că, mai devreme sau mai târziu, cineva îmi va spune ce s-a întâmplat cu mama, cu tata şi cu Jess, şi dacă ei au supravieţuit după aceşti cumpliţi trei ani şi jumătate. Eu am rămas

---

[1] V.A.S. – în original „Voluntary Aid Detachment" – „Detaşamentul Auxiliar de Voluntari"

în viaţă doar pentru că nu m-am gândit dinadins prea mult la ei, dar, acum, trebuie să-mi scot capul ascuns în nisip şi să înfrunt realitatea, oricare-ar fi: De îndată ce voi afla ceva, îţi voi trimite o telegramă, îi voi da telefon unchiului Bob, în cazul când pot obţine legătura cu biroul comandantului-şef din Colombo. E cu putinţă ca lucrurile să se cam dezorganizeze pe-aici, având în vedere evoluţia evenimentelor. Toby Whitaker a trecut să mă vadă cu câteva zile în urmă şi se zvoneşte că flota va începe să se îndrepte spre Singapore. O parte a pornit deja. Probabil că va pleca şi H.M.S. "Adelaide" Nu ştiu încă. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem ce se va petrece.

O altă persoană care m-a vizitat aici de două sau trei ori este Toddy. Ţi-am pomenit despre ea în alte scrisori, cum mi-amintesc, dar în caz că ai uitat, Toddy locuieşte în Ceylon de când s-a măritat (acum e văduvă) şi i-a cunoscut pe mami şi pe tăticu în anii 1930. De fapt, singura fiinţă de-aici care i-a cunoscut bine şi cu care am vorbit despre ei mult timp chiar în prima mea seară de infirmerie. Era chiar ziua dinaintea bombardării oraşului Hiroshima, dar, bineînţeles, noi habar n-aveam ce urma să se întâmple, piciorul încă mă durea şi mă simţeam puţin deprimată. şi, ca să mă înveselească, Toddy mi-a spus "Războiul se va sfârşi într-o bună zi. Poate mai curând decât îşi imaginează vreunul dintre noi." şi taman în ziua următoare, a căzut bomba atomică peste Hiroshima şi exact acea zi a fost începutul sfârşitului. Nu crezi că-i absolut extraordinară previziunea lui Toddy?

Vă îmbrăţişez pe toate, pe tine, Phyllis şi Anna. Transmite salutările mele soţilor Carey-Lewis şi toată dragostea mea lui Loveday şi lui Nat, când o să-i vezi.

Judith."

*

"Mai devreme sau mai târziu, cineva îmi va spune ce s-a întâmplat cu mama, tata şi cu Jess."

Judith aştepta. Viaţa se depăna înainte. Trecea zi după zi, conform rutinei obişnuite. În fiecare dimineaţă, călătorea cu barca pentru a ajunge în golfuleţul Smeaton şi, deci, la bordul H.M.S. "Adelaide" Ore lungi, anevoioase, năduşitoare, petrecute dactilografiind, completând şi corectând documentele confidenţiale. Apoi, întoarcerea la cazarmă în fiecare seară.

"Poate acum", îşi spunea Judith în sine. "Probabil azi"

Dar nimic.

Neliniştile ei se amestecau cu crâmpeie de informaţii scoase la iveală, încetul cu încetul, din primele lagăre japoneze de prizonieri. O saga de atrocităţi, muncă silnică, foamete şi boli. Alţii discutau despre aceste lucruri, dar Judith nu putea.

În biroul căpitanului, toţi care lucrau acolo erau deosebit de grijulii şi de binevoitori, aproape protectori, chiar şi subofiţerul, şeful secretariatului, renumit pentru temperamentul său morocănos şi pentru limbajul aspru. Judith intui că însuşi căpitanul Spiros îi pusese pe toţi în temă, dar cum anume ajunsese el să afle despre situaţia ei familială nimeni nu ştia precis. Judith bănuia că îi spusese ofiţerul secund şi se simţea foarte

impresionată fiindcă superiorii în grad arătau atâta preocupare.

Penny Wailes îi aducea multă alinare. Fuseseră întotdeauna bune prietene şi lucraseră bine împreună, dar, dintr-o dată, se crease între ele o apropiere deosebită, o înţelegere tacită, fără a fi nevoie să rostească vreun cuvânt. Era ca şi când ar fi fost din nou la şcoală şi ar fi avut o soră mai mare care nu o pierdea din ochi. În fiecare seară, se înapoiau împreună la cazarmă şi Penny nu o părăsea niciodată pe Judith până când nu treceau prin postul de control şi nu se încredinţau că nu primise încă nici un mesaj. Nici o ştire. Nici un apel sau vreo convocare urgentă.

Şi, deodată, se întâmplă aievea. La ora şase, într-o seară de joi, Judith era în dormitor. Înotase în golfuleţ, îşi făcuse un duş. Înfăşurată în prosop, îşi pieptăna părul ud, când una dintre membrele W.R.N.S. care lucra în serviciul de gardă veni în căutarea ei.

— Dunbar?

Judith se întoarse cu spatele la oglindă, ţinând pieptenul în mână.

— Da?

— Un mesaj pentru tine. Trebuie să te duci mâine dimineaţă la o întrevedere cu ofiţerul superior.

Judith se auzi spunând calm:

— Trebuie să plec la slujbă dis-de-dimineaţă.

— Se specifică în mesaj că ofiţerul superior a aranjat cu căpitanul Spiros. Te poţi îmbarca pe una dintre şalupele care fac transporturi mai târziu.

— La ce oră e întâlnirea?

— La zece şi jumătate. Membra W.R.N.S. aştepta un răspuns. O.K.? îi sugeră ea.

— Da, în regulă. Mulţumesc. Judith se uită din nou în oglindă şi continuă să-şi pieptene părul.

A doua zi dimineaţă îşi lustrui pantofii cu cremă albă de ghete şi-i puse la soare să se zvânte. Îmbrăcă o uniformă curată, fustă albă din bumbac şi bluză la fel, bine scrobite şi călcate de dhobi[1]. Semăna cu un matroz pornit la luptă. Când o navă se avânta în bătălie, întregul echipaj de pe vas îşi punea haine curate, aşa încât, dacă era cineva rănit, se diminua riscul unor infecţii. Pantofii i se zvântaseră. Se încheie la şireturi, îşi potrivi chipiul, ieşi din dormitor, păşi sub bătaia soarelui orbitor, de-a lungul cazarmei, trecu de poartă şi apucă pe drumul binecunoscut care ducea la Cartierul General al Marinei.

*

Membra W.R.N.S. cea mai mare în grad la Trincomalee era ofiţerul superior Beresford. Ea şi personalul în subordine, adică un subofiţer şi alte două membre W.R.N.S. din ierarhia militară, ocupau trei încăperi la catul de sus al uneia dintre clădirile Cartierului General, cu ferestrele orientate spre debarcaderul lung şi spre portul ce se întindea dincolo. Cu acea privelişte, mereu în schimbare şi fremătând totdeauna de zgomot, părea că ofiţerul Beresford are un tablou uimitor aninat pe perete, fiindcă orice nou-venit în biroul ei îl observa imediat, fără excepţie, se oprea să se uite ţintă pe fereastră şi o întreba cum de reuşea să se concentreze asupra muncii sale cu o asemenea diversiune menită a distrage permanent atenţia.

Dar, după aproape un an de confruntare cu multiplele aspecte ale postului ei de răspundere, peisajul de

[1]Dhobi – servitor indian.

dincolo de fereastră îşi pierduse ceva din fascinaţie şi devenise destul de banal, parte a vieţii de zi cu zi. Masa ei de lucru era plasată în unghi drept faţă de privelişte şi dacă îşi ridica nasul din hârtii sau se întrerupea să răspundă la telefon, dădea ochi cu un perete gol, două fişete şi o şopârlă stranie, ţintuită locului pe tencuiala albă, ca ornament decorativ.

De asemenea, se mai găseau trei mici fotografii înrămate şi aşezate discret pe birou, astfel încât să nu-i atragă atenţia de la preocupările profesionale: soţul ei, locotenent-colonel la artilerie, şi cei doi copii. Nu-şi mai văzuse copiii din vara anului 1940, când, convinsă fiind de bărbatul ei, îi trimisese în Canada pentru a sta acolo, la nişte rude din Toronto, pe toată durata războiului. Amintirea momentului când îi urcase în tren la Euston şi-şi luaseră rămas bun, poate pentru totdeauna, era atât de traumatizantă încât şi-o respingea din minte cea mai mare parte a timpului.

Dar, acum, războiul se sfârşise pe neaşteptate, atât de violent. Se terminase în fine. Supravieţuiseră cu toţii. Într-o zi, familia Beresford se va reuni. Vor fi iarăşi împreună. Copiii ei avuseseră opt şi respectiv şase ani când plecaseră în Canada. Acum, aveau treisprezece şi unsprezece ani. Fiecare zi a îndelungatei despărţiri fusese dureroasă. Nu trecuse una singură fără ca ea să se gândească la ei...

Destul! Tresărind uşor, făcu totuşi un efort pentru a-şi redobândi stăpânirea de sine. Nu era momentul potrivit ca să se gândească la copiii ei; de fapt, chiar în clipa de faţă, cel mai inoportun prilej pe care-l putea alege. Acum, era miercuri, douăzeci şi două august, iar la ora zece şi un sfert căldura devenise insuportabil de sufocantă, temperatura crescând treptat, pe măsură ce

soarele se mişca pe ecuatorul ceresc către echinocţiul de toamnă. Până şi briza, care sufla dinspre mare, şi evantaiele de lemn, omniprezente, ce se învârteau deasupra, nu prea izbuteau să răcorească aerul, iar bluza de bumbac a ofiţerului superior era deja umedă de sudoare şi lipicioasă.

Hârtiile importante zăceau împrăştiate pe birou. Şi le trase în faţă şi începu să citească, deşi le ştia pe dinafară.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Calmă în aparenţă, îşi ridică privirea.

— Da?

Subofiţerul W.R.N.S. băgă capul pe uşă.

— Membra W.R.N.S. Dunbar, doamnă.

— Mulţumesc, Richardson. Poftește-o înăuntru.

*

Judith intră. Văzu biroul spaţios, aranjat într-un mod tipic feminin, evantaiele rotindu-se, fereastra deschisă pe peretele opus, încadrând perspectiva familiară a portului. Ofiţerul superior se ridică de la masa de lucru, întâmpinându-şi politicos oaspetele. Era o femeie înaltă, plăcută la chip, trecută bine de treizeci de ani, cu păr castaniu şi lucios, răsucit la ceafă într-un coc. Dintr-un anume motiv, nu arătase niciodată perfect în uniforma militară. Nu fiindcă nu i s-ar potrivi, ci doar pentru că era mult mai uşor să ţi-o imaginezi într-un taior, cu un şirag de perle, fiind stâlpul Asociaţiei de femei şi organizând acţiuni filantropice în folosul comunităţii de creştini.

— Dunbar, mulţumesc că ai venit. Acum trage-ţi un scaun şi instalează-te comod. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, doamnă.

Scaunul era din lemn şi nu foarte confortabil. Judith se aşează cu faţa spre ofiţerul superior, ţinându-şi mâinile în poală. Privirile li se întâlniră. Apoi, ofiţerul superior îşi întoarse capul, îndeletnicindu-se cu rânduirea câtorva hârtii şi întinzând mâna după stilou.

— Ai primit mesajul meu? Da, evident, altminteri n-ai fi aici. Ieri seară am vorbit la telefon cu căpitanul Spiros şi mi-a spus că-i de acord să te învoiască în dimineaţa asta.

— Mulţumesc, doamnă.

Altă pauză. Şi apoi:

— Ce-ţi face piciorul?

— Poftim?

— Piciorul! Te-ai rănit într-un ciob. Ţi s-a vindecat?

— Da, desigur. N-a fost foarte grav.

— Totuşi, destul de neplăcut.

Vorbele acestea erau numai un preambul. Judith aştepta ca ofiţerul superior să abordeze fondul problemei. Ceea ce şi făcu, după o scurtă şovăire.

— Mă tem că n-am să-ţi dau veşti bune, Dunbar. Îmi pare rău.

— E vorba despre familia mea, nu-i aşa?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Am aflat prin intermediul Crucii Roşii şi-al Centrului de Asistenţă al Marinei Regale. Cele două organizaţii lucrează strâns împreună. Trebuie... Trebuie să-ţi spun că tatăl tău e mort. A murit de dizenterie în lagărul de la Changi, la un an după căderea insulei Singapore. N-a fost acolo singur. Ceilalţi prizonieri au făcut tot posibilul să-l îngrijească şi să-i aline durerile, dar, bineînţeles, condiţiile erau înspăimântătoare. Nu

aveau medicamente şi nici hrană. N-au avut ce face. Însă prietenii i-au fost alături până-n ultima clipă. Să nu gândeşti cumva că a murit în singurătate.

— Înţeleg. Brusc, gura i se uscase atât de tare încât de-abia putu să rostească acest cuvânt în şoaptă. Încercă din nou. De astă dată vorbele se desluşiră mai bine. Şi mama? Şi Jess?

— N-avem deocamdată nici o informaţie clară. Ştim doar că vaporul lor, "The Rajah of Sarawak" a fost torpilat în Marea Java, la şase zile după ce a pornit din Singapore. În primul rând, nava era supraaglomerată şi s-a scufundat repede. Trebuie să fi fost numai câteva clipe pentru ca cineva să scape cu viaţă, însă versiunea oficială pare să fie că, dacă au existat supravieţuitori, n-ar putea să fie mai mult decât o mână de oameni.

— Aţi găsit pe cineva care a supravieţuit?

Ofiţerul superior clătină din cap.

— Nu, nu încă. Sunt atât de multe lagăre în insulele Java, Sumantra şi Malaya - chiar şi unele lagăre de civili în Japonia. Va dura ceva timp să căutăm peste tot.

— Poate...

— Cred, draga mea, că n-ar trebui să nutreşti vreo speranţă.

— Aşa vi s-a sugerat să-mi ziceţi?

— Mă tem că da.

Evantaiele de lemn se mişcau, în cercuri, deasupra. De dincolo de fereastra deschisă, răzbătea zgomotul făcut de o barcă cu motor care se apropia de debarcader. Undeva, vreun bărbat pesemne, muncea lovind în ceva cu un ciocan. Cei dragi, aşadar, dispăruseră. Erau cu toţii morţi. Trei ani şi jumătate de aşteptare şi

speranţă, şi acum această veste cumplită! Nu-i va revedea niciodată...

În tăcerea lungă şi tristă care se lăsase, o auzi pe femeie spunând:

— Dunbar? Te simţi bine?

— Da. Probabil, nu se comporta cum se cuvenea în asemenea împrejurări. Pesemne, s-ar cădea să plângă cu suspine. Dar îi era imposibil să verse vreo lacrimă. Judith încuviinţă, dând din cap. Da, totu-i în ordine.

— Poate... acum... vrei o ceaşcă de ceai sau altceva?

— Nu.

— Îmi... îmi pare realmente nespus de rău.

Şi glasul îi tremură, iar Judith fu copleşită de mâhnire, fiindcă doamna Beresford o privea întristată, cu o duioşie maternă şi, de asemenea, pentru că îi era cumplit de grea încercarea de a-i împărtăşi asemenea veşti devastatoare.

Se miră auzindu-şi propriu-i glas atât de calm şi fără expresie:

— Ştiam că "The Rajah of Sarawak" s-a scufundat. Vreau să zic că intuiam că trebuie să se fi întâmplat ceva rău, fiindcă vaporul n-a ajuns niciodată în Australia. Mama îmi spusese că urma să-mi scrie de îndată ce ea şi Jess aveau să sosească în Australia, dar n-am primit nici o scrisoare după ultima trimisă din Singapore.

Judith îşi amintea acel răvaş, citit de atâtea ori, încât învăţase pe de rost cel din urmă paragraf care exprima atâta durere.

"E foarte ciudat, dar toată viaţa mea, din răstimp în răstimp, m-am pomenit punându-mi întrebări fără răspuns. Cine sunt? Şi ce caut aici? Încotro mă

îndrept? Şi acum pare să se adeverească totul şi mă simt ca bântuită de un coşmar pe care l-am trăit de atâtea ori înainte"

*

Pesemne, o premoniţie? Dar acum nu va şti nimeni niciodată.

— Mi-am dat seama că trebuie să se fi întâmplat ceva. Totuşi, mi-am zis că mama şi Jess au supravieţuit, că au reuşit să sară într-o barcă de salvare, să se agaţe de vreo plută. Scoase fiind din apă... sau... Marea Java. Rechini. Coşmarul lui Judith. Şters din minte... Dar presupun că n-au avut nici o şansă. Jess era doar un copil. Şi mama n-a fost niciodată o bună înotătoare.

— Mai ai şi alţi fraţi sau surori?

— Nu.

Ofiţerul superior îşi coborî din nou privirea spre hârtiile de pe birou şi Judith realiză abia acum că era vorba de referinţele ei complete de serviciu, începând chiar din acea zi, ziua după ce Edward fusese ucis, când călătorise de la Penzance la Davenport şi se înrolase în W.R.N.S.

— Se menţionează aici că doamna şi căpitanul Somerville sunt rudele tale cele mai apropiate.

— Da. N-am putut să-i trec pe părinţii mei, fiindcă erau peste mări şi ţări. Acum, unchiul Bob e contraamiral, se află în Colombo, răspunde de arsenalul naval. Biddy Somerville e sora mamei. Pomenindu-i numele, îşi reaminti: l-am promis să-i trimit o telegramă de îndată ce capăt vreo veste. Trebuie să fac asta. Biddy aşteaptă.

— Te putem ajuta. Scrie ce vrei să-i spui şi una dintre membrele W.R.N.S. va transmite textul prin telegraf...

— Mulţumesc.

— Dar mai ai şi alţi prieteni în Ceylon, aşa cred, nu? Familia Campbell. Ţi-ai petrecut ultima permisie la ei, în interiorul insulei, nu-i aşa?

— Da, e adevărat. I-au cunoscut bine pe părinţii mei.

— Am pomenit de soţii Campbell, fiindcă socot c-ar fi bine să-ţi iei o permisie. Să pleci din Trincomalee. Poate ţi-ar plăcea să stai la ei câtva timp.

Luată prin surprindere, Judith chibzui temeinic la această propunere. Nuwara Eliya! Munţii, aerul răcoros şi ploaia. Versantele acoperite cu arbuşti de ceai, eucalipţii care-şi revarsă mireşmele aromate. Bungaloul tihnit şi confortabil, focuri de lemne pâlpâind serile... Dar şovăia şi în cele din urmă clătină din cap.

— Nu-ţi surâde ideea?

— Nu prea. În acea permisie, soţii Campbell căutaseră să o distreze cât mai bine, dar nu se mai putea repeta acelaşi lucru. Nu acum. Acum, nu credea că ar mai suporta petrecerile care se ţineau lanţ la Hill Club, nici oaspeţii necunoscuţi. Tânjea mai degrabă după un loc liniştit. Un loc unde să-şi lingă rănile. Nu fiindcă familia Campbell n-ar fi extrem de binevoitoare... Încercă să se explice... Dar pur şi simplu...

Nu avu nevoie să spună mai mult. Ofiţerul superior zâmbi.

— Te înţeleg perfect. Prietenii cei mai apropiaţi pot fi uneori atât de obositori. Atunci, iată altă sugestie. De ce nu pleci la Colombo ca să-ţi petreci câtva timp cu contraamiralul Somerville? Reşedinţa lui oficială este

pe Galle Road, deci are destul spaţiu şi vor fi acolo şi servitori care să aibă grijă de tine. Mai important decât orice, o să fii în familie. Consider că, în acest moment, de asta ai într-adevăr nevoie. De puţin răgaz pentru a te împăca şi a accepta ce a trebuit să-ţi spun. Prilejul de a vorbi despre aceste lucruri... Poate chiar să-ţi faci câteva planuri de viitor...

Unchiul Bob! În această grea cumpănă a vieţii ei, Judith ştia că nu exista nici un alt bărbat pe lume cu care ar fi preferat să fie. Dar...

— O să lucreze toată ziua, spuse ea. Nu vreau să fiu o pacoste pe capul lui.

— Nu cred că-i posibil să se întâmple asta.

— Mi-a spus c-aş putea merge să stau la el. Mi-a scris imediat ce a sosit în Colombo. M-a înştiinţat atunci că va fi cum nu se poate mai bine...

— Prin urmare, ce mai aştepţi? Ce-ar fi să-i dăm telefon şi să-l anunţăm?

— Cum rămâne cu slujba mea? Căpitanul Spiros şi "Adelaide"?

— O să aranjăm ca o altă secretară s-o ajute provizoriu pe membra W.R.N.S. Wailes.

— Când aş putea pleca?

— Cred că imediat. Aşa încât să nu mai pierdem timpul.

— Câtă vreme aş putea sta în Colombo?

— Asta-i altă problemă. Ţi se cuvin două săptămâni de permisie, dar socot c-ar trebui să adăugăm şi o învoire pentru motive familiale. Ceea ce ţi-ar da dreptul să ai liber o lună.

— O lună?

— Nu ridica şi alte obiecţii, fiindcă meriţi pe deplin. O lună! O lună întreagă cu unchiul Bob. Din nou la

Colombo. Îşi aducea încă aminte de casa unde locuise în primii zece ani ai vieţii. Şi-o reamintea pe maică-sa stând pe verandă şi cosând, în suflarea brizei răcoroase dinspre Oceanul Indian.

Ofiţerul superior aştepta cu răbdare. Judith îşi ridică privirea şi căută ţintă în ochii ei. Îi zâmbea încurajator.

— Ei bine?

— Sunteţi prea bună cu mine, fu tot ce putu spune Judith.

— Asta-i slujba mea. Atunci, lucrurile sunt lămurite, nu-i aşa? După un timp, Judith dădu din cap aprobator. Perfect! În cazul ăsta, haide să facem pregătirile necesare.

*

De la: Biroul ofiţerului superior W.R.N.S.
Trincomalee, Ceylon

Către: Doamna Somerville, Casa Dower,
Rosemullion, Cornwall, Anglia

22 august 1945

Dragă Biddy, mi-e teamă că am veşti triste. Stop. Bruce Dunbar a murit de dizenterie, în închisoarea din Changi, în 1943. Stop. Molly şi Jess s-au prăpădit când "Rajah of Sarawak" a fost torpilat în Marea Java. Stop. I-am telefonat lui Bob la Colombo. Stop. Mâine plec într-o permisie de o lună şi stau la el. Stop. Îţi voi scrie de acolo. Stop. Te rog, nu fi nefericită pentru mine. Stop. Multă dragoste ţie şi lui Phyllis. Stop. Judith.

*

De la: Somerville, Rosemullion,
Cornwall, Anglia
Către: Judith Dunbar c/o Contraamiralul
Somerville,
326 Galle Road, Colombo, Ceylon.
23 august 1945

Primit telegrama. Stop. Veştile m-au distrus. Stop. Sunt recunoscătoare că eşti cu Bob. Stop. Toate gândurile noastre afectuoase. Stop. Phyllis şi eu te aşteptăm aici să te-ntorci acasă. Stop. Biddy.

*

Reşedinţa contraamiralului Somerville
325 Galle Road
Colombo
Marţi, 28 august 1945

"Scumpă Biddy,

Mi-a luat ceva timp să mă acomodez cu noul sălaş şi să-ţi scriu câteva rânduri. Îmi pare rău. Îţi mulţumesc pentru telegramă. M-a făcut să mă simt mult mai bine, doar auzind de tine şi ştiind că, deşi suntem la capătul opus al lumii, avem aceleaşi gânduri triste şi poate aşa ne aducem alinare una alteia. Dar mi-aş dori să putem fi împreună. Partea cea mai dureroasă este să ştii că ei au murit de atâta vreme şi noi n-am aflat nimic până acum, prinzând de veste abia într-un târziu. Condiţiile din Changi erau de nedescris şi

este un miracol cum de-au supravieţuit unii oameni. Atât de multe boli, puţină mâncare şi nici un fel de îngrijire medicală. Sărmanul tata! Dar sunt convinsă că a avut mulţi prieteni alături, deci n-a fost singur în ceasul morţii. Cât despre Molly şi Jess, mă rog lui Dumnezeu să fi murit pe loc când "The Rajah of Sarawak" a fost torpilat. Trebuie să spun de la bun început, pentru mine mai dureros este că nu mi-a rămas nimic de la ei, nici un fel de bunuri personale, nici măcar un singur memento. De parcă totul ar fi fost înghiţit de un hău necuprins şi negru. Şi apoi mi-am amintit de cutiile de împachetat, de toate flecuşteţele pe care le-am pus deoparte când eram încă în Casa Riverview şi înainte ca mami şi Jess să pornească pe mare spre Colombo. Toate acele mărunţişuri trebuie să fie pe undeva, la păstrare. Când, în fine, mă voi întoarce acasă, poate ne-om da osteneala să le căutăm împreună.

De asemenea, mă gândesc şi la Phyllis, fiindcă o îndrăgea pe mama şi mă bucur că voi două sunteţi laolaltă

În ce mă priveşte, sunt în siguranţă aici, cu Bob. (Nu mă mai adresez lui cu apelativul "unchiule", pentru că mi-a spus că sunt prea mare). Trăiesc fără griji, o viaţă de lux.

Dar să încep cu începutul.

Ofiţerul superior W.R.N.S. mi-a adus la cunoştinţă veştile proaste şi a fost pe cât de drăguţă şi înţelegătoare putea fi cineva. Cred că se aştepta să izbucnesc într-un plâns isteric, însă am făcut asta de-abia mai târziu. Ea aflase de soarta mamei, a tatei şi-a lui Jess prin inter-

mediul Crucii Roşii, care descoperă treptat ce s-a întâmplat cu toată lumea, căutând prin lagărele de prizonieri şi dând de urma persoanelor dispărute, aşa încât ştirile sunt oficiale. Apoi, ea m-a sfătuit să plec în permisie, aşadar i-am telefonat lui Bob din biroul ei şi el a spus: "Judith trebuie să vină de îndată".

Ofiţerul superior a aranjat totul. În loc să călătoresc cu trenul de la Trincomalee la Colombo (îngrozitor de cald, de murdar şi mânjit de funingine), m-am deplasat la Kandy cu o maşină a statului major, părăsind Trincomalee la şase dimineaţa. Căpitanul Curtice (pe H.M.S. "Highflyer") şi secretara lui mergeau acolo pentru o întrunire a cadrelor militare la Cartierul General al forţelor aliate. Ei au stat în spate, iar eu lângă şofer, ceea ce a fost plăcut, fiindcă n-a trebuit să fac conversaţie. Drumul este atât de frumos, deşi chiar cu maşina îţi ia destul de mult timp, fiindcă şoseaua e foarte întortocheată, trecând pe lângă cătune cu copii mici care ne făceau semn cu mâna şi peste tot maimuţe. Femei şezând în faţa colibelor, împletind diverse obiecte din trestie, şi bărbaţi muncind cocoţaţi pe elefanţi. Ne-am oprit să prânzim la un han lângă Sigiriya (căpitanul Curtice, plin de amabilitate, mi-a plătit prânzul). La Kandy am poposit peste noapte tot într-un han şi apoi m-am dus cu altă maşină a armatei până la Colombo. Am ajuns aici pe la cinci seara, lăsată fiind chiar la uşă.

Bob plecase de la birou şi mă aştepta. Când maşina trase în faţa casei, el a ieşit, a coborât treptele şi când m-a văzut, deşi uniforma îmi era

destul de murdară, m-a strâns la piept şi m-a îmbrăţişat, fără să scoată vreo vorbă.

Ştii şi tu Biddy, mai bine decât oricine altcineva, cât de alinătoare sunt îmbrăţişările lui, Bob mirosind a haine curate şi a loţiune de păr "Royal Yacht". Şi de-abia în acel moment m-a biruit slăbiciunea şi m-am văicărit ca un ţânc, nu atât cu gândul la biata mami, la tata şi la Jess, cât pentru că mă simţeam ostenită şi era o mare uşurare să fiu cu el, ştiindu-mă astfel în deplină siguranţă, fără a mai trebui să mă tot frământ sau să-mi impun să fiu bravă şi să înfrunt durerea de una singură.

Bob arată nemaipomenit. Poate are mai multe fire albe de păr şi câteva riduri în plus, dar altminteri e neschimbat. Nici mai gras, nici mai slab ca de obicei.

Casa lui e minunată, un bungalou enorm. Porţi cu santinele şi o sumedenie de servitori. Nu este situată la ţărmul mării, ci de cealaltă parte a Galle Road. Are o grădină imensă, umbroasă, plină de arbuşti şi pomi înfloriţi. Cam la şase case mai jos, de-a lungul drumului, se află Cartierul General W.R.N.S. şi chiar vizavi se găseşte căsuţa unde noi am locuit înainte ca tata să plece în Singapore. Nu-i aşa că e o coincidenţă uluitoare? Nu ştiu cine stă acum acolo, presupun că familia vreunui ofiţer indian.

Să-ţi povestesc despre reşedinţa lui Bob. Urci câteva trepte şi intri într-un mare vestibul, apoi vezi nişte uşi duble ce dau spre un salon enorm. Acesta are o verandă şi dincolo se întinde grădina vastă şi frumoasă. Dormitoarele şi băile se

înşiruie pe fiecare latură a coridorului. (Eu am o odaie minunată şi răcoroasă, cu podea din marmură, cu duş şi closet propriu). După cum probabil ştii deja, Bob împarte locuinţa cu un bărbat pe nume David Beatty, un funcţionar civil care lucrează pentru guvern. Arată ca un profesor, este uimitor de deştept şi erudit, vorbeşte cel puţin şase limbi, incluzând dialectul hindus şi chineza. El îşi are propriul birou şi îşi petrece majoritatea timpului studiind acolo, dar ni se alătură totdeauna seara, la cină, şi e foarte simpatic şi amuzant, într-o manieră destul de scolastică dar necăutată.

Cum ţi-am pomenit, sunt servitori peste tot. Majordomul e un om încântător, un tamil pe nume Thomas. Înalt şi oacheş, stafidit la chip, îşi prinde totdeauna o floare după ureche. Are o mulţime de dinţi din aur. Ne aduce băuturile, ne serveşte la masă, dar sunt atâţia alţi slujitori mai mărunţi, încât Thomas nu pare să facă nimic altceva. Şi totuşi, dacă el n-ar fi aici, sunt ferm convinsă că întreaga gospodărie s-ar nărui.

De asemenea, Thomas este renumit pentru pregătirea unei poţiuni secrete şi miraculoase care garantează lecuirea mahmurelii. O născocire utilă.

La început, n-am făcut nimic aproape trei zile, doar am dormit buştean, am stat lungită pe verandă, am citit cărţi şi am ascultat muzică la patefonul lui Bob (amintiri de la Keyham Terrace, cu atâta vreme în urmă). Desigur, Bob şi David Beatty pleacă la lucru în fiecare dimineaţă, aşa că am rămas de capul meu, dar asta a fost foarte tihnit, numai Thomas dându-mi târcoale şi aducându-mi băuturi reci.

Fireşte, nu trebuia să zac aici fără să fac nimic, fiindcă Bob are două maşini şi doi şoferi. O maşină de serviciu a Marinei Regale, condusă de un matroz, îşi face apariţia în fiecare dimineaţă să-l ducă la lucru, iar seara să-l aducă acasă. Dar, totodată, are şi propria lui maşină, cu un şofer pe care-l cheamă Azid; Bob mi-a spus că pot s-o folosesc oricând, dacă vreau să merg la cumpărături sau altundeva. N-am avut însă chef să fac ceva anume care necesită energie şi planuri.

Serile, după cină, când David Beatty se retrage în camera lui de lucru, eu şi Bob discutăm ceasuri întregi. Gândindu-ne la trecut, amintindu-ne de tot şi de toată lumea. Am vorbit despre Ned şi chiar despre Edward Carey-Lewis. Şi Bob mi-a spus că plănuieşte să renunţe la cariera din marina militară. Mi-a zis că a luptat în două războaie mondiale, că asta-i destul pentru orice bărbat şi acum doreşte să-şi rezerve ceva timp pe care să-l petreacă împreună cu tine. De asemenea, născocirea bombei atomice a schimbat faţa viitorului, puterea maritimă nu va mai fi niciodată de importanţă vitală, iar Marina Regală, aşa cum o cunoscuse toată viaţa lui, e constrânsă să se modernizeze şi să se restructureze în întregime. Bob mi-a mai spus că te gândeşti de câtva timp să vinzi casa din Devon şi să te muţi în Cornwall. Nu vreau s-o faci din pricina mea, dar nu-mi pot închipui vreun alt lucru mai minunat pentru mine. Însă, te rog, nu părăsi Casa Dower până nu mă întorc acasă!

Scrisoarea asta pare să se lungească la nesfârşit!

În cea de-a treia seară, Bob a venit acasă şi mi-a zis că am stat destul de una singură şi că mă invită la o petrecere, la bordul unui crucişător aflat în trecere. Aşa că mi-am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu o rochie potrivită, am pornit împreună cu el la drum şi te asigur că ne-am distrat de minune. Am traversat portul cu o şalupă şi petrecerea s-a dat pe dunetă. Acolo, o grămadă de chipuri noi, oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată înainte, civili şi militari - o adevărată amestecătură.

În toiul acestei îndeletniciri mondene, Bob mi-a prezentat un bărbat pe nume Hugo Halley, căpitan de rangul trei în Marina Regală, care lucrează tot la statul major al comandantului-şef. Când petrecerea s-a terminat, cam opt persoane (inclusiv Hugo) ne-am întors pe uscat şi am luat cina la Galle Face Hotel. Totul arată exact cum îmi aminteam, doar că restaurantul este mult mai aglomerat. Duminica trecută, Hugo a venit la prânz, apoi ne-am dus amândoi cu maşina până la Muntele Lavinia. Intenţionam să înotăm, dar valurile erau enorme şi curenţii marini foarte puternici, aşa că ne-am aşezat puţin pe plajă, după care ne-am întors în Colombo şi am înotat în piscina de la Clubul ofiţerilor. Există şi terenuri de tenis acolo, deci poate vom juca tenis într-una din zile. Ştiu că dacă am fi împreună, ţi-ai ciuli urechile şi ai fi însetată de amănunte, prin urmare iată-le! Hugo e foarte drăguţ, extrem de prezentabil, binecuvântat cu un simţ dezvoltat al umorului, şi nu-i însurat. Nu înseamnă că asta contează câtuşi de puţin în clipa de faţă, nici că

ar avea vreo importanţă. Pur şi simplu e o persoană sociabilă, prietenoasă, cu care mă simt în largul meu. Aşa că, te rog, nu începe să ţesi fel de fel de fantasmagorii şi să făureşti în vis vreo rochie albă de mireasă, schiţată să arate bine din spate! Oricum, m-a invitat la o sindrofie pe altă navă, aşadar trebuie să-mi reînnoiesc garderoba. Doamnele din Colombo sunt foarte şic, iar bietele mele veşminte din Trincomalee, uzate şi decolorate de atâta spălat, mă fac să arăt ca o rudă săracă.

Acum am ajuns la sfârşitul scrisorii. E ciudat, dar de-abia încep să-mi dau seama cât de grea era povara incertitudinii, neştiind sigur ce s-a întâmplat cu tata, mama şi cu Jess. Cel puţin acum nu mai trebuie să trăiesc cu această apăsătoare povară în adâncul inimii. Totuşi, golul lăsat în urmă prin dispariţia lor este imposibil de umplut, dar treptat-treptat un anume soi de viitor va începe să se contureze din nou. Deci, mi-e cât se poate de bine. Nu te neliniştii din cauza mea.

Singura problemă este că acum am douăzeci şi patru de ani şi e oarecum deprimant să realizezi că în atâta vreme pare-se că n-am înfăptuit mai nimic. Nici măcar n-am dobândit o educaţie cum se cuvine, fiindcă n-am mers la universitate. Odată cu revenirea în Anglia şi reîncropirea unui mod de viaţă după o perioadă de întrerupere, mă voi simţi ca şi când aş relua totul de la început. Dar ce fel de început, încă nu m-am lămurit. Totuşi, bănuiesc că mă voi readapta.

Cu multă dragoste, scumpă Biddy, ţie şi tuturor celorlalţi.

Judith"

*

Şapte dimineaţa; sidefată şi liniştită, cea mai răcoroasă oră a zilei. Cu picioarele goale, înfăşurată într-o robă subţire, Judith ieşi din baie şi înaintă repede pe podeaua din marmură, străbătu casa şi ajunse pe verandă. Un mali[1] uda iarba cu furtunul şi se auzeau ciripituri pe multe glasuri, peste vuietul surd al traficului de pe Galle Road.

Judith îl găsi deja pe Bob acolo, luându-şi micul dejun într-o solitudine tihnită; terminând de mâncat felia de papaya[2] şi sorbindu-şi acum a treia ceaşcă de cafea neagră. Răsfoia ediţia de dimineaţă a ziarului "The Ceylon Times" şi nu o auzise venind.

— Bob!

— Dumnezeule! Luat prin surprindere, puse repede ziarul deoparte. De ce te-ai sculat din somn la ora asta?

Judith se aplecă să-l sărute.

— Vroiam să te întreb ceva.

— Ia-ţi micul dejun în timp ce mă întrebi!

Auzind glasuri, Thomas se îndreptă spre ei, aducând pe o tavă o altă felie de papaya, pâine prăjită şi un ceainic pentru Judith. În dimineaţa asta, Thomas îşi pusese pe după ureche o floare de frangipani[3].

— Mulţumesc, Thomas.

Dinţii lui de aur se descoperiră într-un zâmbet sclipitor.

1Mali - cuvânt de origine anglo-indiană, desemnând un băiat băştinaş, angajat ca grădinar.

2Papaya - arborele-de-pepeni, aici fructul acestui copac.

3Frangipani - specie de arbust exotic, cu denumirea ştiinţifică „Plumeria rubra"

— Şi un ou fiert?

— Nu, doar papaya.

Thomas aranjă mulţumit masa şi se retrase.

— Ce vrei să mă întrebi?

Încărunţit, cu pielea bine arsă de soare, bărbierit proaspăt şi îmbrăcat în uniformă albă, cu epoleţi de contraamiral, tiviţi cu galoane aurii, Bob arăta şi mirosea incredibil de plăcut.

— Trebuie să fac nişte cumpărături. E-n ordine dacă împrumut maşina şi-l rog pe Azid să mă ducă?

— Sigur că da. Nu trebuia să te trezeşti atât de devreme pentru asta.

— M-am gândit că-i mai bine aşa. Oricum, nu mai puteam să dorm. Judith căscă. Unde-i David Beatty?

— A plecat deja. Are o întâlnire de dimineaţă. Ce ai de gând să-ţi cumperi?

— Nişte haine. N-am nimic de purtat.

— Am mai auzit asta şi înainte.

— E adevărat. Hugo m-a invitat din nou să ieşim împreună şi nu prea am destule rochii. E o problemă.

— Care-i problema? Îţi trebuie bani?

— Nu, am bani berechet. Numai că nu m-am priceput niciodată la târguieli şi nu ştiu dacă o să mă descurc.

— Credeam că toate femeile sunt pricepute la târguieli.

— Asta-i o generalizare. Practica e necesară în orice domeniu, chiar şi la cumpărături. Mama era totdeauna puţin timorată când trebuia să mergem la târguieli şi, de fapt, în cele mai bune timpuri, n-a avut niciodată prea mulţi bani de cheltuială. Iar când eu şi Biddy locuiam împreună, războiul era în toi şi nu puteai obţine decât rochii strict necesare, dar oribile, pe

cartelă. Era mult mai uşor să-ţi modifici sau să-ţi cârpeşti vechile haine. Judith întinse mâna după ceainic şi-şi turnă o ceaşcă de ceai fierbinte. Singura persoană cunoscută care posedă într-adevăr experienţă, fiind versată în domeniu, este Diana Carey-Lewis. Ea obişnuia să treacă în mare viteză prin magazinele Harvey Nichols, Debenham şi Freebodys, aşa cum trece cuţitul prin unt, iar vânzătorii nici nu se supărau, nici nu se arătau agasaţi.

Bob izbucni în râs.

— Crezi că se vor supăra sau plictisi de tine?

— Nu. Dar ar fi bine dacă m-ar însoţi o prietenă într-adevăr hotărâtă.

— Mă tem că nu pot să-ţi fac pe plac, dar sunt convins că, în ciuda lipsei de experienţă, te vei descurca. La ce oră vrei să porneşti?

— Înainte de a se încălzi prea tare. Cam pe la nouă, ce zici?

— O să-i spun lui Thomas să-l anunţe pe Azid. Acum mă aşteaptă maşina, deci trebuie să plec. Îţi doresc o zi bună.

*

Amintirile lui Judith despre străzile şi prăvăliile din Colombo erau vagi, iar localizarea lor precisă chiar şi mai confuză. Dar îi spuse lui Azid să o ducă la Whiteaway & Laidlaw, magazinul pe care Molly obişnuise să-l frecventeze cu regularitate, gravitând către acea direcţie aşa cum doamnele din Londra sunt atrase către Harrods. Odată ajunşi acolo, Azid o lăsă pe caldarâmul fierbinte şi aglomerat, întrebând-o când să se înapoieze ca s-o ia.

Stând în lumina arzătoare a soarelui, înghiontită şi lovită de trecători, Judith chibzui o clipă.

— Pe la unsprezece? Da, unsprezece fix.

Urcă scările, în umbră, sub tenda întinsă deasupra, şi trecu pragul uşii. La început, confuzie. Apoi, se orientă şi urcă la etaj, găsind drumul spre raionul de îmbrăcăminte, asemănător cu peştera lui Aladin, dar înţesat de oglinzi şi manechine, rafturi şi stative metalice, care etalau o abundenţă copleşitoare de veşminte. Nu-i trecea prin minte de unde ar putea să înceapă şi stătea în mijlocul podelei, agitându-se fără rost, când fu salvată de o vânzătoare care se apropie - o euroasiatică îmbrăcată elegant în fustă neagră şi bluză albă, firavă la trup, cu ochi mari, ca tăciunele, şi păr ca pana corbului, legat la spate cu o panglică.

— Doriţi să vă ajut? O întrebă ea sfioasă şi după aceea lucrurile se îmbunătăţiră. Ce vreţi să cumpăraţi? Fu întrebată Judith din nou şi încercă să se gândească.

— Nişte rochii, potrivite pentru petreceri şi cocteiluri. Poate o rochie lungă pentru dans. Rochii din bumbac, de fiecare zi...?

— Avem de toate. Sunteţi foarte suplă. Veniţi cu mine, să vi le arăt.

Confecţiile fură adunate la întâmplare, din rafturi, de pe umeraşe şi din dulapuri, strângându-se grămadă pe braţul vânzătoarei.

— Trebuie să le probaţi pe toate.

Într-o cabină cu perdea, Judith îşi scoase fusta şi bluza din bumbac şi încercă răbdătoare rochie după rochie, lunecându-şi-le pe trup, admirându-se în oglindă, cântărind bine în minte şi apoi lepădându-le pe măsură ce altele îi erau aduse. Mătăsuri, bumbac şi voaluri fine; nuanţe strălucitoare ca penele de păun,

pastelate sau combinaţii simple de alb şi negru. O rochie de bal, un soi de sari indian din mătase trandafirie, cu stele aurii brodate de jur-împrejurul tivului. O rochie pentru cocteil din crêpe de Chine azuriu, presărată cu flori mari, albe. O rochie strânsă pe corp, din şantung de culoarea grâului, elegantă şi sofisticată, şi apoi o rochie neagră, de seară, făcută din muselină, cu pulpanele transparente căptuşite cu jupon din tul şi cu un guler imens şi alb din organdi, mărginind decolteul adânc...

Era agonizant să ai de ales, dar în cele din urmă Judith cumpără rochia de bal şi celelalte trei rochii pentru cocteil (inclusiv aceea irezistibilă, neagră cu guler alb). De asemenea, trei rochii de zi şi o rochiţă de plajă.

Acum toate reticenţele se risipiră şi Judith prinse curaj să se comporte după cum îi spunea instinctul. În definitiv, rochiile noi necesitau şi accesorii noi. Cu un scop precis, porni în căutarea raionului de încălţăminte, de unde îşi cumpără sandale, pantofi escarpin în culori vii şi o pereche de conduri negri, cu tocuri de patru ţoli, pe care să-i poarte la rochia neagră. Urnindu-se din loc, găsi raionul de marochinărie şi târgui o poşetă aurie şi una neagră pentru seară, precum şi o geantă frumoasă de umăr, din piele roşie. Apoi, negăsindu-şi aştâmpărul, cumpără eşarfe şi brăţări, un şal din caşmir, ochelari de soare şi o curea din piele maronie, cu cataramă gravată în argint.

La parter, văzu raionul de cosmetice, răspândind felurite miresme şi strălucind ispititor, tejghele ticsite de cutii în culori pastel şi borcănaşe, sticle de parfum, rujuri, pudriere ca nişte bijuterii, pufuri de lebădă pentru pudrat, prinse în mici perniţe din şifon. Toate te

îmbiau şi făceau să-ţi lase gura apă. Judith îşi terminase demult fardurile din trusa Elizabeth Arden, iar Trincomalee nu se putea făli cu o drogherie adevărată. Aşa că îşi cumpără rujuri şi parfum, pudră de talc şi săpun, creion pentru conturat sprâncenele, rimel, farduri pentru ochi, ulei de baie, şampon, lac de unghii şi cremă de mâini...

Întârzie la întâlnirea cu Azid, care însă o aştepta acolo, pe când ea ieşi clătinându-se în stradă, încărcată cu pachete, cutii şi pungi. Zărind-o, Azid îi sări înainte să o despovăreze de toate boccelele, le bagă în portbagaj, îi ţinu portiera să urce în maşină, unde Judith se prăbuşi istovită pe bancheta încinsă, din piele.

Azid se sui la volan şi trânti portiera. Îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare şi-i surâse.

— V-aţi distrat bine?

— Da, Azid, mulţumesc. Îmi pare rău că te-am lăsat să m-aştepţi.

— N-are a face.

Rulând înapoi spre Galle Road, cu pacheţelele ambalate, îngrămădite în jurul ei, cu geamurile de la maşină coborâte, încât suflul vântului îi răcorea faţa năduşită, Judith realiză două lucruri. Unul că, timp de cel puţin două ore, nu se mai gândise nici la mama, nici la tata, nici la Jess. Celălalt că, deşi obosită şi transpirată, se simţea nu numai însufleţită, dar şi... exaltată. Nu găsea alt cuvânt potrivit. Cugetă la asta o clipă, apoi ajunse la concluzia că, pentru prima dată în viaţă înţelegea osârdia care le împingea pe femei la târguieli; să caşte gura la vitrine, să cumpere, să cheltuiască bani şi să adune bunuri materiale cu duiumul, articole de lux, chiar inutile.

"Se pare că târguielile pot aduce consolare dacă cineva este nefericit; un strop de emoţie dacă eşti plictisit; autoindulgenţă, cedare în faţa plăcerilor, dacă ai fost respins. Poate o îndeletnicire extravagantă şi frivolă, dar, cu siguranţă, mai bună decât autocompătimirea, căutarea alinării în braţele iubiţilor ocazionali sau patima băuturii".

Judith se pomeni zâmbind. Rochia neagră era fermecătoare. Trebuie să se ducă din nou la cumpărături.

Şi-apoi, amintindu-şi cât de mulţi bani risipise, adăugă, din prudenţă, o corecţie. "Dar nu prea des"

*

Se lăsase întunericul. Dincolo de ferestrele deschise, un palmier îşi proiecta silueta pe fondul cerului albastru, catifelat, presărat cu primele stele. Judith şedea la măsuţa de toaletă şi-şi punea un cercel. De pe verandă, unde stătea Bob Somerville, cu un pahar de whisky cu sifon în faţă, pufăind din pipă, răzbăteau acorduri uşoare de pian, diminuate de distanţă şi de uşa închisă, notele slabe picurând dulce în auz ca stropii de apă. Bob pusese un disc la gramofon, muzica fiind încă pentru el o plăcere statornică şi o mângâiere. Judith stătu să asculte. "Rapsodia pentru pian şi orchestră pe o temă de Paganini", compusă de Rahmaninov. Întinse mâna după celălalt cercel. Şi-l prinse de lobul urechii, alese apoi unul dintre noile rujuri, deşurubă tubul şi îşi coloră cu grijă buzele. Propria-i imagine reflectată în oglindă, învăluită într-o lumină difuză, o privea fix; ochii albaştri-cenuşii, mărginiţi de gene rimelate, o umbră de fard pe pometii obrajilor, arcuirea buzelor înroşite. Îşi spălase părul,

acum bine netezit şi lucios, mult mai blond, decolorat de soare.

Parfumul. Noua sticlă "L Heure Bleu". Îşi trecu dopul pe după urechi, la baza gâtului şi la încheieturile mâinilor. Mireasma îi umplu nările şi îi trezi o senzaţie de voluptate aproape sibarită şi dintr-o dată se gândi la Diana Carey-Lewis, anume la cât de mult ar aprecia şi cât de mulţumită ar fi ea de această nouă şi sofisticată Judith.

Se ridică în picioare, îşi desprinse roba de pe umeri şi o lăsă să alunece pe podea, îşi puse condurii negri, cu tocuri înalte, apoi se duse să-şi ia rochia aşezată pe pat. Se îmbrăcă, trăgând-o uşor peste cap, îşi aranjă faldurile care se înfoiau delicat ca nişte nori vaporoşi şi apoi, cu firească nonşalanţă, întinse mâna să se încheie la fermoar.

Un adevărat impediment. Fermoarul era fixat la spate, cusut pe toată lungimea corsajului, şi se dovedea imposibil de tras de către oricine se întâmpla să poarte acea rochie. De dimineaţă, vânzătoarea o ajutase să se încheie şi să se descheie, iar Judith nu reţinuse această problemă. Evident, era o rochie care reclama ajutorul altei persoane. Pasămite, o cameristă sau un soţ, sau chiar un iubit aflat, fie şi temporar, sub acelaşi acoperiş. Dar Judith nu avea nici unul dintre aceşti însoţitori utili la nevoie, aşadar trebuia să fie Bob cel care să-i vină în ajutor. Îşi luă poşeta neagră de seară, ieşi din odaie în căutarea lui, străbătu coridorul, tocurile ei bocănind uşor pe dalele din marmură iar rochia uşoară alunecându-i pe umeri.

Bob şedea întins într-un şezlong, cu o singură lampă aprinsă, cu paharul de whisky în mână, fumân-

du-şi pipa şi ascultând Rahmaninov. Părea atât de liniştit, încât era o necuviinţă să-l tulburi.

— Bob?

— Bună, draga mea.

— Trebuie să-mi tragi fermoarul.

Bob râse, se sculă din şezlong şi-i închise fermoarul cu priceperea unui bărbat însurat. Apoi ea îl privi drept în faţă. Dintr-o dată se simţi conştientă de farmecul ei.

— Îţi place?

— E senzaţională. Ai cumpărat-o azi dimineaţă?

— Da. A fost grozav de scumpă, dar n-am rezistat tentaţiei. Am şi pantofi noi. Şi o poşetă nouă.

— Arăţi de milioane. Şi mai ziceai că nu ştii cum să faci târguielile.

— N-a fost prea greu. Am învăţat. Judith stătea în picioare, lângă şezlong. E divin Rahmaninov. Aş dori să vii şi tu cu mine astă seară.

— Unde te duci?

— La o petrecere, pe-o navă. Cred că-i vorba de un distrugător australian.

— Oh, sindrofia aia! Între noi fie vorba, am primit o invitaţie, dar am refuzat-o. Am motivat că aş avea o întâlnire deja fixată. Aşa că nu-mi trăda secretul.

— N-o să te dau de gol. Promit.

— Sunt prea bătrân ca să-mi mai pierd nopţile. Simt nevoia, din când în când, să petrec câte o seară în linişte. Să mă culc devreme.

— Dacă te duci la culcare devreme, cum o să-mi scot rochia?

— Îl poţi ruga pe Thomas să-ţi descheie fermoarul. E sigur că te va aştepta până vii acasă.

— N-o să se simtă jenat?

— Nimic. nu-l stânjeneşte pe Thomas.

Tocmai atunci ţârâi soneria de la intrare. Judith şi Bob aşteptară în linişte. Îl auziră pe Thomas traversând vestibulul pentru a deschide uşa.

— Bună seara, sahib[1].

— Bună seara, Thomas.

— Contraamiralul e pe terasă.

— Îţi mulţumesc. Nu te deranja, găsesc drumul şi singur.

O clipă mai târziu era acolo, afară, în întuneric, ieşit de la luminile strălucitoare din interiorul casei, în uniforma sa de gală şi arătând extrem de distins. Îşi ducea chipiul sub braţ.

Judith îi zâmbi.

— Bună, Hugo.

I se oferi o băutură, dar Hugo refuză politicos. Oricum erau în întârziere şi, neîndoielnic, odată ce ajungeau la bordul navei, aveau să fie bombardaţi cu cocteiluri.

— Atunci, vedeţi-vă de drum. Bob se săltă cu efort din şezlong. Vă conduc. Era cât se poate de limpede că de-abia aştepta să se descotorosească de ei şi să fie lăsat în pace, cu pipa şi gramofonul său. Îi însoţi până la uşa din faţă. Judith îl sărută de bun rămas şi-l asigură că se va distra de minune. Apoi se urcă în maşina lui Hugo şi porniră la drum. Pe când ieşeau din curte, Bob închise uşa în urma lor.

În acea seară, era lună plină, perfect rotundă şi argintie ca un taler, ridicându-se încet-încet pe cer, către est, deasupra acoperişurilor din oraş, iar ei străbătură Galle Road, trecură pe lângă fort şi se îndreptară spre portul îndepărtat.

---

[1]Sahib – „domnule", titlu cu care indienii se adresează europenilor.

Un distrugător australian era ancorat la docuri, puntea pupa scânteia de şiraguri de luminiţe şi petrecerea era deja în toi, aşa încât Judith îl urmă pe Hugo de-a lungul apuntamentului spre larma de glasuri şi clinchetul de pahare. Totul semăna cu cealaltă petrecere la care fusese împreună cu Bob şi chiar recunoscu aceleaşi chipuri, deşi nu-şi amintea numele persoanelor prezente pentru a le identifica. Ţinând-o de braţ, Hugo o conduse în direcţia căpitanului şi făcură prezentările, flatând cu obişnuitele formule de politeţe. Fură serviţi cu băuturi şi li se oferiră locuri pe banchetele de pe punte de către ospătarii atenţi care mişunau de colo-colo. După aceea, totul respectă vechea rutină a conversaţiilor mondene, fără noimă, dar nu lipsite de savoare.

Curând, Judith se despărţi de Hugo, însă, din fericire, stătu de vorbă cu doi tineri locotenenţi australieni şi tocmai atunci simţi o mână prinzând-o ca o menghină de încheietură; întorcându-se se trezi faţă-n faţă cu o doamnă oţelită, cu obrajii pârliţi de soare, într-o rochie strânsă pe corp, de culoarea penelor de păun.

— Draga mea... ne-am cunoscut. Bob Somerville ne-a făcut cunoştinţă alaltăseară. Mă numesc Moira Burridge. Şi tu eşti Judith Dunbar. Ce rochie superbă, îmi place nespus. Unde-i fermecătorul tău unchi?

Moira îşi slăbi strânsoarea şi Judith putu să-şi sloboadă încheietura mâinii. Scuzându-se politicos, unul dintre locotenenţii australieni se urni din loc. Celălalt rămase neclintit, stoic, alături de Judith, cu un surâs încremenit pe buze, de parcă ar fi fost teribil de mulţumit.

— Trebuie să-l găsim. Moira Burridge stătea în vârful picioarelor (nu era prea înaltă) şi se iţi de jur împre-

jur, pe deasupra capetelor celorlalţi. Avea ochi foarte mari, spălăciţi ca boabele de struguri, iar rimelul începea să i se topească de căldură, mânjind-o de negru pe pleoape şi sub cearcăne. Nu-l zăresc nicăieri, bruta de el!

— N-a... N-a venit. O întâlnire stabilită anterior.

— Of, la naiba! Jumătate din distracţie la aceste chefuri este să glumeşti cu Bob. Dezamăgită, îşi îndreptă toată atenţia spre Judith. Atunci, cine te-a adus aici?

— Hugo Halley.

— Hugo? Era genul de persoană care, în timp ce vorbea, îşi vâra faţa cât mai aproape de cea a interlocutorului. Instinctiv, Judith încercă să se depărteze puţin, pe cât de discret putea, dar Moira Burridge se împingea şi mai aproape. Când l-ai cunoscut pe Hugo? Eşti aici doar de vreo două minute. Locuieşti cu Bob, nu-i aşa? Cât timp ai de gând să stai în Colombo? Trebuie să ne faci o vizită. O să dăm o petrecere. Acum, mă întreb ce zi ar fi mai convenabilă?...

Judith bâigui ceva despre faptul că nu ştie sigur ce program are Bob...

— O să-i dau un telefon. Noi avem un apartament lângă fort. Rodney e în statul major... Un gând îi trecu prin minte. Îl cunoşti pe Rodney, nu-i aşa? Judith se simţi împroşcată în obraji cu stropi de salivă ţâşniţi din gura Moirei Burridge, dar era prea manierată pentru a se şterge. Nu-l cunoşti? O să ţi-l arăt...

Un ospătar trecu ducând o tavă plină cu băuturi şi Moira Burridge, iute ca fulgerul, îşi depuse paharul gol şi se servi fără jenă cu unul plin.

E acolo. Nu se oprise nici măcar să-şi tragă răsuflarea. Vorbeşte cu tipul ăla, cu două trese pe

umeri, din marina indiană. Judith îl localiză pe căpitanul Burridge cu oarecare greutate. Era un bărbat foarte înalt, pleşuv, cu faţa de forma unei pere, dar înainte de a putea să facă vreo observaţie cuvenită, Moira Burridge începu să trăncănească din nou.

— Acum, spune-mi te rog. Încă nu m-am lămurit în privinţa ta. Ştiu că eşti rudă cu Bob. Vii din Anglia sau am înţeles greşit?

Judith murmură ceva despre Trincomalee.

— Oh, va să zică detaşată acolo. Biată nefericită! Ce loc îngrozitor! Numai ţânţari. Nu-mi imaginez de ce am crezut că vii din ţară. Avem şi noi două fete acasă, amândouă la pension. Îşi petrec vacanţele la mama mea. Nu le-am văzut de doi ani, sărmanele de ele...

Singurul lucru îmbucurător cu privire la peroraţia Moirei Burridge era că nici nu mai aştepta vreo replică din partea ascultătorului. Din când în când, Judith încuviinţa, clătina din cap sau zâmbea şters, dar, altminteri, doamna Burridge, uşor cherchelită, pur şi simplu pălăvrăgea fără încetare şi fără sens. Prinsă în capcană, Judith începu să se simtă aproape de disperare.

"Unde eşti Hugo? Vino repede şi salvează-mă"

—... Dar ca să fiu cinstită, nu mă bucur de pe acum la gândul reîntoarcerii în Anglia. Avem o casă în Petersfield, dar toate produsele sunt raţionalizate, nu se găseşte benzină şi plouă prea des. Răul cel mai mare e că nu avem servitori. Cu toţii suntem al naibii de răsfăţaţi aici. Unde iei cina după sindrofia asta? Ce-ar fi să mergem împreună şi să mâncăm la "Grand Oriental"?

Oroare.

— Judith! Hugo venise în fine şi chiar la ţanc. Judith crezu că leşină de uşurare. Zâmbetul lui fermecător radia spre Moira Burridge.

— Bună seara, doamnă Burridge. Cum o mai duceţi? Chiar adineauri am stat de vorbă cu soţul dumneavoastră...

— Hugo, drăcuşor ce eşti! Cine şi-ar închipui că tu eşti cavalerul care însoţeşte cea mai frumoasă fată de pe vas? Tocmai îi propuneam lui Judith să veniţi cu noi ca să cinăm împreună. Ne ducem la "Grand Oriental"...

— Sunteţi prea amabilă. Expresia figurii lui Hugo reflecta mâhnire şi regrete. Mă tem că nu vom putea. Suntem invitaţi la cină şi am întârziat deja. Judith, cred că ar trebui să ne luăm rămas bun...

— Oh, să vă fie ruşine! E într-adevăr musai să plecaţi? Petreceam de minune, nu-i aşa, draga mea? Am flecărit vrute şi nevrute şi avem încă multe de discutat. Acum, Moira se clătina uşor pe tocurile înalte şi nestabile. Nu contează, rămâne pe altă dată. Ne vom întâlni atunci...

În cele din urmă, Judith şi Hugo reuşiră să se depărteze. La capătul estacadei, Judith aruncă o privire înapoi şi o văzu pe doamna Burridge că-şi umple din nou paharul, încolţeşte un alt invitat şovăitor şi-i dă cu gura iarăşi ca o moară hodorogită, aruncându-i omului în obraz un potop de cuvinte.

Ajunşi în siguranţă la docuri şi dincolo de distanţa de la care îi putea auzi ofiţerul de cart, Judith îi spuse lui Hugo:

— N-am întâlnit în viaţa mea o femeie aşa de îngrozitoare.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să am grijă de tine mai bine. Îşi petrecu braţul pe sub al ei şi începură să-şi caute de drum înainte, de-a lungul docurilor, ocolind macarale şi lăzi, călcând peste grămezi de cabluri, odgoane şi lanţuri. Moira e vestită prin maliţiozitatea ei.

l-aş plânge de milă bietului Rodney, dacă el n-ar fi un bătrân plicticos şi antipatic, care-şi merită pe deplin consoarta.

— Mă temeam c-o să-mi petrec tot restul serii cu ea.

— N-aş fi îngăduit.

— Plănuiam să invoc o durere de cap. O migrenă. Hugo, nu ştiam că am fost invitaţi la o cină.

— Nici n-am fost. Dar am rezervat o masă la "Salamander" şi nu voiam să afle Moira Burridge, fiindcă, altminteri, ar fi încercat să vină cu noi.

— N-am auzit de "Salamander"

— E un club privat al cărui membru sunt. Putem să cinăm şi să dansăm acolo. Desigur, numai dacă nu preferi să mergem la "Grand Oriental" cu soţii Burridge? Pot să mă întorc repede şi să le spun că ne-am răzgândit.

— Fă asta şi te împuşc.

— În cazul ăsta, hai la "Salamander"

*

Îşi lăsaseră maşina lângă poarta docului. Se urcară şi demarară, părăsind fortul şi rulând spre sud, către un cartier cu străzi largi şi case vechi ridicate de olandezi, care-i era necunoscut lui Judith. Merseră zece minute şi ajunseră la o clădire impresionantă, cu frontoane şi acoperiş ţuguiat, situată într-o fundătură, cu porţi înalte şi cu o alee circulară de acces care ducea la intrarea principală. Foarte discretă, fără firmă sau reclamă luminoasă. Erau acolo un portar, într-o uniformă verde şi cu un turban magnific, şi un alt băiat de serviciu care parca maşinile. Urcară scara lată, trecură

prin portalul cu sculpturi bogate, intrară într-un foaier cu stâlpi din marmură şi tavan cu ornamente minunate. Apoi, prin alt rând de uşi, pătrunseră într-o curte interioară, mare şi deschisă spre cerul liber, înconjurată de terase largi, unde se servea cina. În mijloc se afla ringul de dans. Cele mai multe dintre mese erau deja ocupate, pe fiecare luminând o lampă cu abajur roşu, dar ringul de dans era scăldat doar de razele lunii care se înălţa pe cer. O orchestră cânta. Muzică sud-americană. O samba sau o rumbă sau o altă melodie asemănătoare. Câteva cupluri se învârteau în ritmul cadenţat, unele mai versate, altele mai puţin, totuşi făcând tot posibilul să păstreze măsura şi tempo-ul insidios.

— Bine aţi venit, comandor Halley! Şeful de sală, în jachetă scrobită şi sarong alb, se apropie să-i întâmpine. Fură conduşi la masa lor, se instalară comod în scaune, şerveţelele fură despăturite şi aşezate în poală. Li se prezentă meniul. Şeful de salon se depărtă cu pas uşor.

Privirile li se întâlniră pe deasupra mesei.

— Te simţi bine? O întrebă Hugo.

— Uimitor. Habar n-am avut că există un asemenea loc.

— Clubul s-a deschis de şase luni. Numărul de membri e foarte limitat. Am fost norocos că m-au acceptat. Acum, hai să ne uităm pe lista de bucate.

— Cine-l conduce?

— Oh, un tip oarecare. Pe jumătate portughez, cred.

— E ca o secvenţă dintr-un film plin de romantism. Hugo râse.

— Nu de-aia te-am adus aici.

— Şi-atunci, de ce m-ai adus?

— Pentru mâncarea delicioasă, găgăuţă ce eşti!

Curând, chelnerul-şef se reîntoarse, urmat îndeaproape de un ospătar cu o frapieră din argint, plină cu gheaţă, în care se bruma o sticlă verzuie.

Judith era uluită.

— Când ai comandat asta?

— Când am rezervat masa.

— Nu-i şampanie, nu? Nu poate fi şampanie!

— Nu, dar e cel mai bun vin găsit. Africand.

— Poftim?

— Sud-african. Din Colonia Capului. Un umil vin alb spumos, fără buchet deosebit şi fără pretenţii. Un vin vechi, din viţă selecţionată, ne-ar ameţi. Dar cred că şi ăsta-i delicios.

Dopul fu scos, vinul turnat, frapiera lăsată pe masă. Judith ridică paharul cu picior înalt.

— În sănătatea ta! Închină Hugo şi Judith sorbi o înghiţitură şi, deşi nu era şampanie, părea cea mai bună licoare din lume. Rece gheaţă, spumegând de bule, nemaipomenit de răcoritoare.

Hugo puse jos paharul şi spuse:

— Acum, trebuie să-ţi zic două lucruri înainte să treacă momentul potrivit.

— Ce anume?

— Primul... s-ar fi cuvenit probabil să ţi-l pomenesc de la bun început. Şi anume că eşti realmente incredibil de frumoasă.

Judith îl privea profund mişcată. De asemenea, în tulburarea ei, se simţea puţin stânjenită.

— Oh, Hugo...

— Nu te fâstâci. Englezoaicele sunt renumite pentru că nu ştiu cum să facă faţă complimentelor. Dimpotrivă, femeile americane se pricep foarte bine.

Acceptă cuvintele măgulitoare şi de laudă de parcă li s-ar cuveni.

— Păi, eşti foarte amabil. Rochia e nouă.

— Fermecătoare.

— Care-i al doilea lucru? Spuneai că trebuie să-mi zici două lucruri.

— E puţin diferit.

— Aşadar?

Hugo se aplecă înainte, peste masă.

— Am aflat despre familia ta. Ştiu că nici unul dintre ai tăi n-a supravieţuit... după Singapore. Ştiu că ai aşteptat veşti despre ei timp de trei ani şi jumătate. Ca să ţi se spună în cele din urmă că nu mai există nici o speranţă. Îmi pare foarte rău. Şi dacă vrei, nu vom mai discuta despre asta. Dar nu voiam să începem seara fără să afli că sunt la curent. Nu doream ca nişte vorbe nerostite să fie o barieră între noi, un soi de zonă interzisă, pe care trebuie s-o ocolim.

După scurtă vreme, Judith grăi:

— Nu, ai dreptate. Pesemne s-ar fi căzut să-ţi spun eu prima. Numai că-mi vine greu...

Hugo aşteptă, apoi, când văzu că ea nu avea de gând să continue, interveni:

— Nu mă deranjează să-mi vorbeşti despre asta, dacă vrei.

— Nu ţin neapărat.

— E-n regulă.

Atunci, un gând îi trecu prin minte.

— Cine ţi-a spus? Îl întrebă Judith.

— Contraamiralul Somerville.

— Înainte să ne întâlnim? Adică, ştiai de la bun început?

— Nu, am aflat de-abia duminica trecută, când

te-am dus cu maşina înapoi, pe Galle Road, după ce înotasem. Tu ai dispărut vreo zece minute ca să te schimbi, iar amiralul Somerville şi eu am stat puţin împreună. Mi-a spus atunci.

— N-ai suflat un cuvânt.

— Nu era momentul prielnic.

— Mă bucur că n-ai ştiut dinainte. Altminteri, îţi suspectam purtarea.

— Nu înţeleg.

— Oh, ştii tu. "Vin la petrecere cu o nepoată tristă. Vreau să ai grijă de ea"

Hugo râse.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare. Nu sunt de nici un folos nepoatelor triste. De fapt, dacă văd vreuna, fug la distanţă de o milă.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Deci, asta-i tot, mai spuse Hugo. Subiectul e închis. Sfârşit pentru totdeauna?

— Aşa-i mai bine.

— Să vorbim despre altceva. Când te întorci la Trincomalee?

— Peste trei săptămâni. Trebuie să mă prezint la datorie într-o luni dimineaţă. Bob o să încerce să mă ducă cu maşina până la Kandy, apoi o să-mi continuu drumul de acolo.

— De ce nu călătoreşti cu avionul?

— Ar trebui să fie un avion R.A.F. şi nu-i prea uşor să găseşti unul care zboară acolo.

— Vrei să te-ntorci?

— Nu prea. Acum nu mai sunt nevoi presante. De vreme ce războiul s-a terminat, bănuiesc că toate îşi vor urma cursul firesc şi oamenii vor fi trimişi acasă treptat. Cred că "Adelaide" - asta-i nava - Cartier

General pentru submarine, pe care am lucrat - şi Flotila a Patra vor fi probabil trimise în Australia. Aşa că va trebui să fiu repartizată într-o slujbă la o bază de pe ţărm. Întinse mâna după pahar şi luă altă înghiţitură din vinul delicios. În realitate, mi s-a cam acrit de tot, recunoscu Judith. Ceea ce mi-ar plăcea într-adevăr să fac ar fi să sar pe o navă care transportă trupe şi să mă duc acasă chiar acum. Dar asta-i puţin probabil să se-ntâmple.

— Şi când se va întâmpla? Ce o să faci atunci?

— Mă întorc în sfârşit acasă. Judith îi povestise deja despre Cornwall şi despre Casa Dower, despre Biddy Somerville şi Phyllis, în ziua când stătuseră lungiţi pe plaja de lângă Muntele Lavinia şi când priviseră brizanţii rostogolindu-se pe nisipuri. Şi n-am să-mi caut vreo slujbă, ci voi face doar ce vreau. O să-mi las părul să-mi crească până ajunge la talie, o să mă culc şi o să mă scol când am chef, o să stau afară să benchetuiesc până-n zori. Am trăit toată viaţa respectând reguli şi regulamente. La şcoală, în război, în W.R.N.S. şi am douăzeci şi patru de ani, Hugo. Nu eşti de acord că a sosit timpul să fac niscaiva nebunii de tinereţe?

— Fireşte. Dar toată lumea de vârsta ta a fost greu încercată de război. O întreagă generaţie. Trebuie însă să-ţi dai seama că pentru unii efectul produs a fost contrar - un soi de descătuşare din convenienţele sociale, slujbele fără perspectivă, orizonturile limitate. Judith se gândi la Cyril Eddy care, profitând de prilejul favorabil de a părăsi mina de cositor, şi-a realizat, în cele din urmă, ambiţia vieţii lui de a porni pe mare. Cunosc cel puţin două femei, binecrescute, măritate de timpuriu, pur şi simplu fiindcă nu s-au putut gândi că

le rămâne altceva mai bun de făcut. A urmat războiul şi, eliberate de soţii lor îngrozitori, având acces la ofiţerii din Rezistenţa franceză, poloneză şi norvegiană – ca să nu amintim şi forţele armate americane – s-au apucat să se distreze cu frenezie, să-şi trăiască din plin tinereţea.

— Vor reveni la bărbaţii lor?

— Socot că da. De-acum, femei mai în vârstă, mai înţelepte.

Judith râse.

— Ei bine, nimeni nu mai e la fel.

— Dacă ar fi aşa, lumea ni s-ar părea anostă.

Judith gândi că Hugo era foarte ager la minte.

— Câţi ani ai? Îl întrebă ea.

— Treizeci şi patru.

— N-ai vrut niciodată să te însori?

— Ba da, de nenumărate ori. Dar nu în vreme de război. Nu mi-a surâs niciodată perspectiva de a fi omorât, totuşi îmi repugna să mor ştiind că am lăsat în urmă o văduvă şi o droaie de copii orfani de tată.

— Dar acum războiul s-a sfârşit

— Adevărat. Însă viitorul meu e încă legat de Marina Regală. Numai dacă nu voi fi reformat sau pus la naftalină, încredinţându-mi-se o slujbă monotonă pe uscat...

Şeful de sală reapăru să le ia comanda, ceea ce necesită ceva timp fiindcă nici măcar nu apucaseră să cerceteze lista de bucate. În fine, îşi aleseră amândoi aceleaşi feluri, scoici şi pui, ospătarul le umplu paharul şi se retrase imediat.

Tăcură câteva clipe. Apoi Judith oftă.

— Ce nu e în regulă? o întrebă Hugo.

— Nu ştiu. Gândul că trebuie să mă întorc la

Trincomalee, aşa presupun. Ca şi când m-aş înapoia la pension.

— Nu te mai gândi la asta.

Judith se resemnă.

— Nu, n-o să-mi mai fac atâtea gânduri. Şi nu ştiu cum de ne-am antrenat într-o discuţie destul de serioasă.

— Probabil e vina mea. Aşa că să-i punem capăt acum şi să începem să fim frivoli.

— Nu cred că mă pricep.

— Ai putea să-mi spui o glumă sau o ghicitoare.

— Păcat că nu avem câte un coif de hârtie colorată.

— Dar asta ar atrage atenţia asupra noastră. Dacă ne-am da în spectacol, s-ar putea ca toţi de-aici să creadă că ne lipseşte o doagă şi am fi poftiţi să părăsim clubul. Gândeşte-te ce scandal. Daţi afară de la "Salamander" în sunet de tobe. Moirei Burridge i-ar plăcea la nebunie, ar avea ce bârfi luni în şir.

— Ar spune că aşa ne trebuie pentru că am minţit-o şi am fost urâcioşi.

— Cred c-ar fi mai bine să ne facem planuri pentru următoarele trei săptămâni. Să nu irosim nici o clipă. Astfel încât să te reîntorci la Trincomalee cu o licărire în ochi şi cu o mulţime de amintiri fericite. O să te duc la Negombo să-ţi arăt vechiul fort portughez. E nemaipomenit de frumos. Şi vom înota la Panadura, o plajă de vis, aidoma ca-n "Laguna albastră"! Şi poate mergem cu maşina până la Ratanapura. La hanul de-acolo stau înşirate pe mese castroane vechi, pline cu safire. O să-ţi cumpăr unul, să ţi-l înfigi în nară. Ce ţi-ar mai plăcea să facem? Sport? Am putea juca tenis.

— N-am rachetă.

— O să împrumut eu una pentru tine.

— Depinde. Eşti foarte bun?

— Strălucit! Întruchiparea farmecului bărbătesc atunci când sar peste fileu ca să-l felicit pe câştigător.

Orchestra cânta din nou. Nu muzică sud-americană, ci o melodie veche, lentă, cu tânguiri de saxofon.

"Doar dragostea mea ţi-o pot dărui, iubito,
Asta-i tot ce am din belşug, iubito"...

Hugo se ridică brusc în picioare.

— Hai să dansăm!

Se îndreptară spre ring şi acolo Hugo o cuprinse în braţe. Dansa aşa cum bănuise Judith, mişcându-se uşor în ritmul melodiei, fără să se salte de pe un picior pe altul, nici să-şi târască partenera după sine ca pe un aspirator, două neşanse cărora Judith învăţase, de-a lungul anilor, să le facă faţă. Hugo o ţinea strâns, cu capul puţin plecat, aşa încât obrajii li se atingeau. Şi nu scotea o vorbă. De fapt, nici nu era nevoie de cuvinte.

"Vai, iubito, cât de mult mi-aş dori să te văd
Gătită cu brăţări de la Woolworth, bătute-n diamante
Deşi până-n acea zi norocoasă, ştii prea bine, iubito,
Nu-ţi pot da decât dragostea mea".

Peste umărul lui, Judith privi în sus, spre luna rotundă ca un disc de argint, şi se simţi de parcă, preţ de o clipă, ar fi fost atinsă de învăpăierea fericirii.

*

Două şi jumătate noaptea şi Hugo o conducea înapoi, spre Galle Road. Santinela le deschise porţile,

maşina intră cu zgomot mare de roţi şi înaintă pe aleea de acces, pentru a trage lângă porticul de la intrarea principală. Coborâră. Aerul era înmiresmat de flori exotice, iar luna îşi strecura lumina strălucitoare printre umbrele din grădină, negre ca tuşul de desen. Judith se opri lângă trepte şi se întoarse spre Hugo.

— Îţi mulţumesc. A fost o seară grozavă.

— Chiar şi episodul cu doamna Burridge?

— Cel puţin ne-a făcut să râdem. Ezită o clipă, apoi adăugă: Noapte bună.

Hugo o cuprinse în braţe şi se aplecă s-o sărute. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese sărutată atât de pătimaş. Şi chiar şi mai mult timp de când nu mai simţise o plăcere aşa de profundă. Judith îl înconjură cu braţele pe după gât şi îi răspunse cu un soi de pasiune recunoscătoare.

Uşa din faţă se deschise şi fură surprinşi în conul de lumină gălbuie. Se dezlipiră din strânsa îmbrăţişare, câtuşi de puţin ruşinaţi şi-l văzură pe Thomas stând în capătul scărilor, trăsăturile lui oacheşe netrădând nici dezaprobare, nici satisfacţie. Apoi, Hugo se scuză că-l ţinuseră treaz atât de târziu şi Thomas zâmbi, razele lunii reflectându-se pe dinţii lui de aur.

Judith spuse din nou "Noapte bună" şi urcă treptele, apoi intră în casă. Thomas o urmă, închizând uşa şi trăgând zăvoarele grele.

*

După aceea, zilele se scurgeau repede, zburând pe măsură ce se succedau, astfel încât, întocmai ca într-o vacanţă plăcută, înainte de-a avea răgazul să bage de seamă, trecură cu iuţeală o săptămână, încă una şi

apoi alta. Acum, era optsprezece septembrie. Încă trei zile şi sosea timpul să pornească în lunga călătorie înapoi spre Trincomalee; având de dactilografiat rapoarte nesfârşite, trebuind să se întoarcă la cazarmă la ore fixe; lipsindu-se de prăvălii şi de freamătul sofisticat al oraşului. Fără a mai reveni în casa minunată şi bine rânduită. Nici tu Bob. Nici tu Thomas. Şi nici tu Hugo.

Hugo îşi ţinuse făgăduiala. "Nu trebuie să irosim o clipă"; îi spuse el. Se întrecuse chiar pe sine şi chipul lui nu trăda nici urmă de regret că-i promisese atâtea lucruri. Niciodată plictisit, nu putea fi nicicând plictisitor şi, deşi vădit încântat de compania ei şi ştiind că preţuieşte timpul pe care Judith şi-l petrecea cu el, Hugo rămase la fel de drăguţ şi de nepresant în relaţia lor, aşa încât ea se putu simţi în siguranţă şi protejată, nici măcar pentru o clipă asaltată de avansuri.

De-acum, deveniseră foarte apropiaţi şi se simţeau împreună la largul lor, încât puteau chiar să-şi vorbească sincer, pe când stăteau întinşi pe nisipurile pustii şi fierbinţi de la Panadura, lăsând soarele să le zvânte trupurile după înot.

—... Nu înseamnă că nu te găsesc deosebit de atrăgătoare sau că nu vreau să fac dragoste cu tine. Şi cred că dacă am avea o relaţie amoroasă, s-ar putea să fie grozav de plăcut pentru amândoi. Dar nu-i momentul potrivit. Eşti prea vulnerabilă. Ca un convalescent, ai nevoie de puţină linişte. De răgaz pentru a te lecui şi a reintra pe făgaşul normal al vieţii. Ultimul lucru de care ai nevoie este trauma unei legături sexuale. O aventură sentimentală nechibzuită.

— N-ar fi nechibzuită, Hugo.

— Dar, probabil, nebunească. Totul depinde de tine.

Avea dreptate. Gândul de a trebui să ia orice fel de hotărâre o înspăimânta. Voia doar să se lase purtată de valurile vieţii, mânată de vânturile întâmplării.

— Nu fiindcă aş fi încă virgină, Hugo.

— Fată dragă, nu mi-am închipuit măcar o clipă că ai fi.

— M-am culcat cu doi bărbaţi. Şi i-am iubit foarte mult pe amândoi. Şi i-am pierdut pe amândoi. De-atunci, am evitat dragostea. Asemenea experienţe rănesc prea tare. Mi-a luat prea mult timp să mă vindec.

— Aş încerca din răsputeri să nu te rănesc. Dar nu vreau să-ţi răvăşesc sentimentele. Nu chiar acum. Te îndrăgesc prea tare.

— Dacă-aş putea rămâne în Colombo... Dacă n-ar trebui să mă-ntorc la Trincomalee... Dacă am avea mai mult timp...

— O sumedenie de dacă. Toate astea ar schimba într-un fel lucrurile?

— Oh, Hugo, nu ştiu.

El îi prinse mâna şi-i depuse o pupătură apăsată în podul palmei.

— Nici eu nu ştiu. Hai să înotăm din nou.

*

Azid coti maşina spre poartă, trecu de santinelă, vră către curba drumului de acces şi stopă lângă intrarea principală. Opri motorul şi, înainte ca Judith să schiţeze vreo mişcare, sări jos şi-i deschise grăbit portiera.

Atenţiile lui o făceau totdeauna să se simtă de parcă ar fi aparţinut familiei regale.

— Mulţumesc, Azid.

Era cinci şi jumătate seara. Urcă treptele, intră în casă, străbătu vestibulul răcoros şi salonul gol şi ieşi pe veranda pavoazată cu flori. Acolo îi găsi – după cum ştia prea bine – atât pe Bob Somerville cât şi pe David Beatty, relaxându-se în şezlonguri după o zi de muncă şi savurând clipele de tihnă. Între scaunele lor se afla o măsuţă scundă, aranjată cu mărunţişurile pentru tradiţionalul ceai de după-amiază.

David Beatty era cufundat într-unul din tomurile lui groase şi savante, iar Bob citea "Times", trimis în fiecare săptămână de la Londra prin poşta aeriană. Era încă în uniformă. Pantaloni scurţi albi, cămaşă la fel, ciorapi şi pantofi tot albi. După răsfoirea ziarului, avea să facă un duş. Să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele. Dar, întâi de toate, îi plăcea să zăbovească pentru ceaiul de după-amiază, un ritual zilnic care-l desfăta, fiind un memento liniştitor al micilor plăceri de acasă, din Anglia, şi-al soţiei aflată la mare depărtare.

Bob îşi ridică privirea şi lăsă ziarul să-i cadă.

— Iată-te în sfârşit! Mă întrebam ce ţi s-a întâmplat. Trage-ţi un scaun. Serveşte-te cu o ceaşcă de ceai. Thomas a pregătit nişte sandvişuri cu castraveţi.

— Foarte amabil! Bună seara, David.

David Beatty se foi în scaun, clipi des, o văzu, lăsă cartea din mână, îşi scoase repede ochelarii şi dădu să-şi salte trupul uscăţiv şi să se ridice. Era o pantomimă curtenitoare, bine jucată de fiecare dată când Judith îl lua prin surprindere, aşa încât se obişnuise să-i spună: "Te rog, nu te ridica!", chiar înainte ca picioarele lui să atingă podeaua.

— Îmi pare rău. Citeam... Nu te-am auzit. Îi zâmbi, doar să-i arate că nu-i era ostil, îşi repuse ochelarii pe

nas, se înfundă comod în perne şi-şi îndreptă toată atenţia spre cartea lui. Pierdut în gânduri, desprins de viaţă şi rupt de lume. Conversaţia banală nu fusese niciodată punctul lui forte.

Bob turnă ceai într-o ceaşcă albă de porţelan, puse o felie de lămâie şi o servi pe Judith.

— Ai jucat tenis, observă el.

— De unde ştii?

— Puterea mea de observaţie şi de deducţie, plus echipamentul tău de sport şi racheta.

— Eşti grozav!

— Unde aţi jucat?

— La club. Cu Hugo, contra altui cuplu. O competiţie serioasă.

— Cine-a câştigat?

— Noi, firește.

— Ieşi în oraş astă-seară?

— Nu. Hugo trebuie să meargă la o petrecere dată de cazarmă. Sunt invitaţi numai bărbaţi.

— Asta înseamnă băutură gârlă, distracţii grosolane şi glume periculoase după cină. Când o să-l vezi mâine, probabil va avea un picior rupt. Înainte să uit, ţi-am aranjat călătoria până la Kandy. Cu o maşină, sâmbăta viitoare, de dimineaţă. Vei fi luată de-aici la ora opt.

Judith primi informaţia cu sentimente învălmăşite. Obrajii i se boţiră ca unui copil.

— Nu vreau să plec.

— Nici eu. O să-ţi duc dorul al naibii de tare. Dar asta e, n-avem ce face. Strânge din buze. Chemarea datoriei. Şi vorbind de datorie, mai am şi alt mesaj. Nici mai mult, nici mai puţin, decât de la ofiţerul superior W.R.N.S. Mi-a dat telefon azi după-amiază. M-a întrebat dacă ai fi dispusă să o ajuţi mâine dimineaţă.

— La ce? Îl întrebă Judith prudentă. Fusese destul de multă vreme în serviciul militar activ ca să ştie că nimeni nu se oferea voluntar până nu era în posesia tuturor amănuntelor. Luă un sandviş cu castraveţi şi începu să-l ronţăie.

— Să mergi şi să întâmpini cu căldură o grămadă de ortaci care merită.

— Nu înţeleg.

— E vorba de o navă care face escală aici, în drum spre Anglia. H.M.S. "Orion" O navă-spital. Primul grup de prizonieri de război din direcţia Bangkok-Birmania. Au stat în spital la Rangoon. Li se îngăduie să debarce aici câteva ore, primii lor paşi în civilizaţie. Li se va organiza o mică reuniune de primire la fort. Ceai şi chifle cu stafide, presupun. Ofiţerul superior strânge câteva membre W.R.N.S. care să joace rolul de gazde, să schimbe o vorbă cu soldaţii, să-i facă să se simtă ca acasă.

— Ce i-ai spus?

— Că trebuie să discut mai întâi cu tine. I-am explicat că de-abia ai aflat despre moartea tatălui tău în lagărul de la Changi şi desigur întâlnirea cu o puzderie de foşti prizonieri vlăguiţi te-ar putea afecta.

Judith încuviinţă. Îşi terminase sandvişul şi, cufundată în propriile gânduri, luă încă unul. Prizonierii de război din Birmania! La sfârşitul războiului, când armata operativă intrase în acţiune acolo împreună cu serviciile medicale, urmate îndeaproape de Crucea Roşie (ca şi de către Lady Mountbatten), lagărele fuseseră deschise iar ororile de acolo demascate. Reportajele şi fotografiile din ziare stârniseră aici valuri de stupoare şi de repulsie, egalate doar de reacţia lumii occidentale, o mutilare universală a spiritului uman, constatată

de forţele aliate în înaintarea lor spre răsărit, la descoperirea lagărelor de la Auschwitz, Dachau şi Ravensbruck.

Muriseră mii de oameni în lagărele nipone de prizonieri şi cei care supravieţuiseră trudiseră optsprezece ore pe zi în jungla încinsă. Gardienii brutali îi forţaseră şi pe bolnavi să muncească, în ciuda slăbiciunilor cauzate de foame, epuizare, malarie şi dizenterie, în condiţiile mizerabile ale captivităţii.

Dar acum se întorceau acasă.

Judith oftă.

— Trebuie să mă duc. Dacă nu dau acum o mână de ajutor, nu voi mai putea să mă privesc în faţă tot restul vieţii. Deşi o să fie îngrozitor de deprimant.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să ţi se limpezească anumite lucruri.

— După câte au îndurat oamenii aceia te întrebi dacă vreunul dintre ei se mai simte în stare să coboare pe ţărm...

— Au stat câtva timp în spital, au fost îngrijiţi şi hrăniţi cum se cade. Iar familiilor li s-au anunţat că ei sunt în viaţă şi în drum spre casă...

— Ce trebuie să fac?

— Să te-mbraci în uniformă şi să te prezinţi acolo la ora nouă.

— Unde?

— La serviciul auxiliar al marinei militare de pe Galle Road. Vei primi ordinele la sosire.

— Bine.

— Eşti o fată bună. Mai toarnă-ţi o ceaşcă de ceai. Şi-n seara asta cinezi cu David şi cu mine, nu? O să-i spun lui Thomas să pregătească masa pentru trei persoane.

*

În acea dimineaţă, după duş, înfăşurată într-o robă subţire, Judith îşi lua micul dejun singură, fiindcă Bob şi David Beatty plecaseră deja la slujbă. Gustarea era compusă dintr-un grepfruit şi un ceai chinezesc. Nimic altceva. Dintr-un motiv anume, nu-i era foame. După micul dejun, se întoarse în odaia ei şi constată că Thomas îi aşezase uniforma curată pe patul de curând făcut, cu chipiul şi pantofii vopsiţi într-un alb orbitor.

Se îmbrăcă şi se simţi ca în ultima zi petrecută la Trincomalee când, copleşită de temeri, îşi pusese uniforma curată şi parcursese drumul prăfuit pentru a nu lipsi de la întrevederea cu ofiţerul superior W.R.N.S. Acum, din nou la luptă. Îşi încheie nasturii, îşi legă şireturile de la pantofi, se pieptănă, îşi potrivi chipiul, îşi dădu cu puţin ruj şi parfum. Se gândi să-şi ia raniţa, apoi se răzgândi. Nu era nevoie. Va fi înapoi acasă, pe la amiază. Dar pentru orice eventualitate, scoase din poşetă un teanc de rupii şi-şi îndesă bancnotele în buzunarul cămăşii.

În vestibul, îl găsi pe Thomas aşteptând-o lângă uşa deschisă.

— Vreţi să vă ducă Azid cu maşina?

— Nu, Thomas, mulţumesc. Pot merge pe jos. E vorba doar de câteva sute de iarzi în josul drumului.

— E foarte bine ce faceţi. Bărbaţi cu adevărat bravi! Dumnezeule, japonezii ăştia! Aş dori să le spuneţi soldaţilor că au fost foarte curajoşi.

Chipul lui tuciuriu exprima multă suferinţă şi Judith fu mişcată de această izbucnire neaşteptată.

— Da, ai dreptate. O să le spun.

Păşi afară, în lumina soarelui orbitor şi-n arşiţă, ieşi

pe poartă şi apucă pe drumul aglomerat. Curând, Cartierul General W.R.N.S. se întrevăzu la orizont, un edificiu impunător, în stil eduardian[1], alb şi bogat ornamentat ca un tort de nuntă, cu două etaje şi cu acoperiş plat, încununat cu o balustradă împodobită cu motive decorative. Pe vremuri, acolo fusese casa unui negustător bogat, dar acum îşi pierduse puţin din lustrul de altădată, iar pe grădinile care o înconjurau - terenuri întinse, cu poteci şi pajişti - se construiseră bungalouri, acoperite cu frunze de palmier, şi lavabouri.

Intră pe poartă, iar sentinela, un soldat tână, îi rânji cu subînţeles şi înclină din cap, cu ochii plini de admiraţie. Judith văzu camionul parcat pe aleea presărată cu pietriş şi pe marinarul abil de la volan absorbit de noutăţile picante dintr-un exemplar mai vechi al revistei "Titbits". Urcă treptele puţin abrupte, sub umbra unui portic impresionant, pătrunse în holul foarte înalt, care acum servea drept corp de gardă. Se aflau acolo birouri, căsuţe poştale şi un număr de membre W.R.N.S. stând în picioare şi aşteptând să li se spună ce aveau de făcut. Un ofiţer de rangul trei, femeie tânără, părea să deţină comanda, având alături o membră W.R.N.S., cu o anume funcţie, pentru sprijin moral. Ofiţerul întâmpina unele dificultăţi în legătură cu numele şi numărul celor prezente.

— Trebuie să fie aici paisprezece membre W.R.N.S. Câte anume sunt de faţă...? Cu un creion în mână, se căznea să numere capetele. Una... Două... Trei...

— Douăsprezece, doamnă. Subalterna ei era vădit cu mult mai eficientă.

---

[1] Stil eduardian - stil al arhitecturii din perioada regelui Edward al VII-lea al Angliei (1841-1910).

— Atunci, mai sunt două de venit. O zări pe Judith, codindu-se să se alăture micului grup. Cine eşti?

— Dunbar, doamnă.

— De unde?

— H.M.S. "Adelaide", Trincomalee. Sunt în permisie.

— Dunbar. Ofiţerul de rangul trei cercetă lista. Ah, da, iată-te. Te bifez, atunci. Dar lipseşte încă o fată. Se uită neliniştită la ceas. Se vedea clar că întreaga răspundere o depăşea. Întârzie...

— Nu, sunt aici! Ultima voluntară dădu buzna pe uşă, prezentându-se la datorie. E doar nouă fără cinci. O fată scundă, robustă, negricioasă ca boaba de afină, cu ochi albaştri, strălucitori şi veseli, cu păr scurt, care se cârlionţa în jurul marginilor chipului.

— Oh, bine, Bravo! Aerul ei plin de sine o lăsă pe şefa W.R.N.S. cu gura căscată. Eşti... Sudlow?

— Exact! De pe H.M.S. "Lanka" Am învoire toată dimineaţa.

În cele din urmă, se constată că toate fetele răspunseră la apel şi că erau gata de plecare. Li se dădură ordinele. Camionul avea să le ducă la fort, unde foştii prizonieri de război aveau să debarce de pe nava-spital.

— De ce nu la docuri? întrebă una dintre fete.

— Trebuie să aranjăm transportul soldaţilor cu camioanele până la fort. În felul ăsta, îşi pot continua pe jos drumul rămas până la Gordon's Green. Distanţa e mică. Acolo, există o cală de halaj şi un debarcader. Apoi, când toţi vor fi coborât pe ţărm, îi întâmpinaţi, vorbiţi cu ei, îi însoţiţi spre corturile ridicate acolo, unde se vor servi gustări şi răcoritoare.

— Şi bere? Întrebă membra W.R.N.S. Sudlow plină de speranţă.

— Nu, i se spuse tăios. Doar ceai, chifle cu stafide, sandvişuri şi altele de-astea. Mai sunt întrebări?

— Cât timp trebuie să stăm?

— Atât cât vă simţiţi de folos. Încredinţaţi-vă că soldaţii se distrează şi se hrănesc bine. Faceţi-i să se simtă la largul lor.

— Numai noi suntem, doamnă? întrebă o altă fată, puţin neliniştită.

— Sigur că nu. Vor fi acolo infirmiere de la spital şi un contingent al garnizoanei. Şi cred că o fanfară pentru muzica de rigoare. Apoi, la petrecerea din corturi, vor fi prezenţi ofiţeri superiori din toate cele trei arme, unul sau doi miniştri locali şi alţi demnitari. Aşa că n-o să fiţi singure. Privi în jur. Toată lumea a înţeles? E-n ordine. La drum, atunci!

— Şi noroc porcesc! adăugă membra W.R.N.S. Sudlow, ceea ce stârni râsul tuturor celor prezente, cu excepţia ofiţerului de rangul trei, care se prefăcu că nu o auzise.

Cele paisprezece fete mărşăluiră în ordine în lumina soarelui torid, iar marinarul abil, auzindu-le sporovăiala, sări din cabina şoferului, ocoli până-n spatele camionului ca să lase în jos tăblia rabatabilă şi să dea o mână de ajutor oricui se întâmpla să aibă nevoie. Îmbarcate, fetele se aşezau pe banchetele de lemn de pe laturi. Când se urcară toate, încărcate ca nişte vite, oblonul fu trântit şi asigurat. O clipă mai târziu, şoferul porni motorul şi camionul purcese la drum, ieşi pe poartă clătinându-se şi rulă de-a lungul Galle Road.

Se iscă un curent răcoros, prin clapele rulate ale prelatei din canafas, camionul fiind deschis pe toate laturile. Judith şi membra W.R.N.S. Sudlow, ultimele care se îmbarcaseră, stăteau una lângă alta, în spate.

— Ce mai hărăbaie! spuse Sudlow. Nu credeam că o să ajung la timp. Am încercat să găsesc o maşină,

dar n-am reuşit, aşa că a trebuit să iau o ricşă. De-aia era cât pe ce să întârzii. Se uită la Judith. Nu te cunosc, nu-i aşa? Eşti din Colombo?

— Nu, din Trincomalee. Sunt în permisie.

— Bănuiam că nu ne-am mai întâlnit. Cum te cheamă?

— Judith Dunbar.

— Eu sunt Sarah Sudlow.

— Mă bucur că te cunosc.

— Cam patetică doamna ofiţer de rangul trei, nu? Şi, în plus, proastă de dă în gropi. Nu prea aştept cu plăcere această îndatorire. Dar tu? Ceai şi chifle într-un cort militar n-ar părea o primire călduroasă după câte au pătimit bieţii fârtaţi...

— Presupun că nu sunt în stare să facă faţă prea multor emoţii.

În urma lor, Galle Road, larg şi supraaglomerat de trafic, fumega de aburi şi praf, printre şirurile de palmieri înalţi. Judith privi drumul până ce dispăru, ca să-i apară în gând tatăl ei, trăind în Colombo şi străbătând această cale zi de zi, spre şi de la birourile companiei Wilson-McKinnon. Şi-l închipui apoi murind în mizeria cumplită de la Changi şi se strădui să şi-l reamintească exact cum arătase odinioară, cu timbrul vocii sale, dar îi era imposibil. Trecuse prea multă vreme. Ceea ce era o ruşine fiindcă, taman în acel moment al disperării, nu i-ar fi stricat puţin sprijin patern ca să prindă curaj şi să-şi simtă şira spinării înfrângerea. "Tăticule, dacă eşti acolo. Într-un fel, fac asta pentru tine. Nu mă lăsa să fiu cu totul inutilă."

Lângă ea, Sarah Sudlow se foia pe banca tare.

— Dumnezeule, ce n-aş da pentru o ţigară! În mod clar, cu privire la misiunea lor, se simţea la fel de temă-

toare ca şi Judith. E ca un soi de lovitură neaşteptată, drept în faţă, nu-i aşa? Mă refer la găsirea unui subiect de conversaţie. Pălăvrăgeala de la cocteiluri nu este potrivită şi privesc cu groază pauzele lungi şi apăsătoare. Chibzui la această problemă, apoi îi fulgeră în minte o idee salvatoare. Ascultă-mă bine, va fi mult mai uşor să fim pereche. Dacă vreuna din noi epuizează ce are de spus, poate interveni în discuţie cealaltă. Ce părere ai? Stăm împreună?

— Da, te rog, rosti Judith pe nerăsuflate şi dintr-o dată se simţi mult mai bine. Sarah Sudlow! Nu-şi putea imagina parteneră mai sigură pe sine în momente stresante.

*

Semne familiare de hotar se perindau prin faţa ochilor: "Galle Face Hotel", "Galle Face Green" Camionul trecu huruind peste un pod şi înaintă de-a lungul drumului care se desfăşura pe ţărmul estic, către fort. Marea era un murmur de albastru, întinzându-se la nesfârşit, dincolo de linia orizontului; iar vântul care sufla dinspre sud-vest, mânând şiruri neîntrerupte de talazuri ce se izbeau de stânci cu bubuituri. Ajunseseră la limanul cu far în capăt şi formând un port natural, adăpostit de vremuiri, cu ape liniştite. Se găseau aici un debarcader şi o cală de lansare, iar în apropiere, aliniaţi fără cusur şi atrăgând atenţia, câţiva cimpoieri Sikhi[1], în ţinută de gală: pantaloni scurţi şi tunici kaki, turbane magnifice, un spectacol cu adevărat impresionant. Tambur-major era un bărbat foarte înalt, în mână

[1]Sikhi - adepţii unei secte mistice, întemeiată în Punjab, India.

cu un toiag uriaş din argint şi, de-a curmezişul pieptului, cu o eşarfă din mătase purpurie, cu nod bufant, petrecută peste umăr.

— Nu ştiam că Sikhii cântă la cimpoi, spuse Sarah. Credeam că doar la fluiere ciudate şi la un soi de lăute pentru îmblânzirea şerpilor.

— Totuşi, arată destul de bine, nu-i aşa?

— Îmi rezerv părerea până când aud ce fel de sunete or să scoată.

Camionul opri, oblonul lăsat şi coborâră toate. Alţii erau deja acolo, înaintea lor. Comitetul oficial de primire: ofiţeri de la garnizoană şi de la Cartierul General al Marinei, două ambulanţe, câteva infirmiere, vălurile şi şorţurile albe fluturând în bătaia brizei.

Mai departe de ţărm, se înălţau turnul cu orologiu, clădirile guvernamentale, Queen's House[1], diverse bănci şi ministere. Pe suprafaţa întinsă, acoperită cu iarbă, de la Gordon's Green (loc de adunare la ceremonii, ca de pildă ordonarea retragerii[2] sau petreceri în grădină pentru capetele încoronate aflate în vizită) puteau fi văzute corturile kaki înălţate de armată. Acestea fuseseră pavoazate cu drapele şi, deasupra tuturor, în vârful unui catarg înalt, flutura pavilionul britanic.

Nava "Orion" aruncase ancora cam la o milă de coastă.

— Seamănă puţin cu un pachebot de dinainte de război care făcea croaziere de plăcere, nu-i aşa? Observă Sarah. E o ironie a sorţii să ştii că de fapt este

---

[1]Queen's House - reşedinţa reginei.

[2]Ceremonialului coborârii drapelului, la apus, într-o unitate militară.

o navă-spital şi cei mai mulţi pasageri sunt probabil prea bolnavi sau slăbiţi chiar şi pentru a coborî la ţărm. Oh, Dumnezeule, iată-i că vin...

Judith privi şi văzu apropiindu-se de far şi debarcader trei bărci mari cu prora puţin ridicată în aer. Fiecare era ticsită cu soldaţi, cu toţii estompaţi, din pricina distanţei şi a soarelui orbitor, într-o pată kaki şi contururi şterse.

— Se pare că sunt destul de mulţi, nu-i aşa? Judith îşi dădu seama că flecăreala lui Sarah se datora probabil nervozităţii, un potop de cuvinte greu de stăvilit. Trebuie să recunosc, găsesc că totul e bizar. Vreau să spun, încercarea de a asocia faptele înfiorătoare cu parada asta en fête[1]. Mă refer la steaguri, cimpoieri şi celelalte. Sper că nu vor fi... Cerule!

Sarah fu redusă la tăcere, destul de oportun, de glasul tambur-majorului care tună din străfundul bojocilor primele ordine, aproape făcând-o pe Sarah să tresară de spaimă. Fusese cât se poate de bine inspirat în privinţa sincronizării. Razele soarelui sclipiră pe toiagul lui de argint, tobele bubuiră şi, ca un singur om, cimpoierii îşi înălţară instrumentele până la umeri. Urmă un bocet lugubru, care te furnica pe şira spinării, în timp ce ei umflau burduful iar aerul ieşea sonor prin tuburi. Apoi, începură să cânte. Nu marşuri ostăşeşti, ci o veche melodie scoţiană.

"Zboară mândră bărcuţă
Ca o pasăre pe aripi de vânt,
Înainte, mai departe, repede ca gândul,
Strigau matrozii..."

[1]En fête (lb. fr.) - de sărbătoare.

— Oh, Doamne! exclamă Sarah. Sper să nu hohotesc de plâns...

Bărcile se apropiau, pasagerii erau înghesuiţi umăr la umăr. Acum se puteau distinge şi trăsăturile bărbaţilor de la bord.

"Du-l ca săgeata pe flăcăul
Născut să fie rege,
Peste mare, până-n Skye[1]

Dar nici bărcile acestea nu erau arătoase şi, neîndoielnic, nici regi nu aveau să pună piciorul pe ţărm, ci doar bărbaţi obişnuiţi care supravieţuiseră chinurilor iadului şi se reîntorceau în lumea reală şi familiară. Însă ce mod de a se apropia de coastă, întâmpinaţi în sunetele cimpoaielor! Cineva anume, hotărî Judith, fusese bine inspirat. Desigur, auzise şi înainte cimpoieri, la radio sau în cinematografele cu scurte programe de actualităţi, dar în realitate nu asistase niciodată la un asemenea spectacol, ascultând sălbatica muzică revărsată în vânt şi către înaltul cerului. Melodia, îmbinată cu împrejurările emoţionante, îi stârnea fiori şi ea, la fel ca Sarah, simţi că i se umezesc ochii. Îşi reţinu lacrimile şi rosti vorbele cu un glas cât se putea de normal şi neşovăielnic:

— De ce cântă melodii scoţiene?

— Or fi singurele pe care le ştiu. De fapt, cea mai mare parte a prizonierilor aparţin Infanteriei Uşoare din Durham, dar sunt, de asemenea, şi câţiva soldaţi din Regimentul Scoţian Gordon.

Toate simţurile lui Judith se ascuţiseră.

1Skye - insulă aparţinând Insulelor Hebride, situate în nord-vestul Scoţiei.

— Gordon?

— Aşa mi-a spus ofiţerul meu secund.

— Am cunoscut odinioară un soldat din Regimentul Gordon. A fost ucis la Singapore.

— Poate îi vei întâlni pe unii din camarazii lui.

Prima barcă acostase la ţărm şi era priponită cu parâme. Pasagerii începuseră să debarce în ordine.

Sarah îşi îndreptă umerii.

— Haide, să nu mai zăbovim. Aici trebuie să intervenim noi. Zâmbete binevoitoare şi bună dispoziţie!

*

În ciuda tuturor temerilor, situaţia nu fu defel dificilă. Nu era vorba de străini de pe altă planetă, ci de tineri obişnuiţi şi de îndată ce-i auzi vorbind cu accente regionale, de natură să liniştească, din Northumberland, Cumberland şi Tyneside, toate reticenţele lui Judith pieriră. Costelivi, cu capetele descoperite, cu trăsături peste care încă se întindea paloarea bolii şi a malnutriţiei, erau totuşi îngrijiţi şi curaţi, echipaţi decent (oare de către Crucea Roşie din Rangoon?) în uniforme de campanie, verzui, potrivite pentru junglă, şi în pantofi din pânză groasă, cu şireturi. Nici un însemn al rangului militar sau al armei, nici o emblemă de regiment. Străbătând debarcaderul în rânduri, câte doi sau câte trei, se apropiau încet, de parcă n-ar fi fost prea siguri la ce să se aştepte, dar când membrele W.R.N.S. şi infirmierele îmbrăcate în alb se amestecară printre ei, vorbindu-le şi strângându-le mâinile, timiditatea lor se topi.

"Bună. Sunt Judith. Mă bucur nespus că vă văd."

"Mă numesc Sarah. Bine aţi venit în Colombo."

"Suntem încântate de cunoştinţă."

Curând, fiecare fată strânse firesc în jurul ei un număr de bărbaţi, cu toţii evident uşuraţi să li se spună ce trebuiau să facă.

— O să vă conducem la Gordon's Green, unde sunt corturile.

— Grozav!

Una dintre infirmierele mai în vârstă bătu din palme ca o profesoară de şcoală elementară, încercând să atragă atenţia.

— Nimeni nu trebuie să meargă pe jos dacă nu se simte în formă. Avem destule mijloace de transport la dispoziţie pentru oricine vrea să fie dus cu maşina.

Dar grupul lui Judith, numărând acum aproape douăzeci de oameni, răspunse că preferă să străbată drumul pe jos.

— E-n ordine. Atunci, haideţi.

Porniră agale, urcând panta domoală care se înălţa de la ţărm. Formaţia de cimpoieri cânta o altă melodie.

"Treci marea, Charlie, semeţule Charlie, bravule Charlie,
Treci marea, Charlie, şi bucuros întâmpină-l pe MacLean
De mi-i fi ostenit, inima ţi-oi înveseli"

Bărbatul apropiat de Judith spuse:

— Sora aia care a bătut din palme. Aveam o profesoară la fel acasă, când eram flăcău.

— De unde eşti?

— Din Alnwick.

— Ai mai fost vreodată în Colombo?

— Nu. Ne-am oprit aici în drum spre Singapore, dar

n-am coborât pe ţărm. Au debarcat doar ofiţerii, dar nu şi noi, gradele inferioare. Presupun că s-au gândit c-am putea fugi.

Un alt bărbat interveni în discuţie.

— N-ar fi fost rău dacă ne-am fi făcut scăpaţi. Avea cicatrice pe gât, urme cumplite, rămase probabil de la nişte arsuri, şi mergea şchiopătând.

— Te simţi bine? N-ai prefera să urci într-o maşină?

— Nu-mi strică să-mi dezmorţesc puţin mădularele.

— Unde-i căminul tău?

— Lângă Walsingham. La munte. Tata e oier.

— Cu toţii faceţi parte din Infanteria Uşoară a comitatului Durham?

— Aşa e.

— Sunt şi soldaţi scoţieni din Regimentul Gordon, la bordul navei?

— Da, însă vin cu ultima barcă. Urmează să tragă la ţărm.

— Puţin cam neprietenos să se cânte melodii scoţiene la debarcare. S-ar fi cuvenit să se cânte muzică populară din Northumberland, special pentru voi.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu. Nu cunosc nici un cântec de pe la voi.

Un alt bărbat păşi înainte.

— Ai auzit "Când sosesc bărcile?"

— Nu, îmi pare rău. Sunt ignorantă în materie.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Judith.

— Lucrezi în Colombo?

— Nu, sunt în permisie.

— Atunci, de ce n-ai plecat undeva să te distrezi?

— Asta şi fac.

*

Mai târziu, când totul se isprăvi, Judith îşi reaminti de primirea oficială organizată pentru prizonierii de război reîntorşi la fel de bine cum îşi aducea aminte de serbările şcolare de la sfârşitul anului, când se împărţeau premiile, sau de serbările câmpeneşti din Anglia. Toate elementele unei colecte de fonduri pentru biserică erau acolo: mirosul ierbii bătătorite, al pânzei de cort, al trupurilor omeneşti încălzite. Fanfara Marinei Regale, înşiruită pe Gordon's Green, intona selecţiuni muzicale din compoziţii de Gilbert şi Sullivan. Corturile sufocante clocoteau de mulţimea oamenilor în kaki, iar demnitarii invitaţi veneau să-şi prezinte omagiile. (Vicarul, capul puterii executive din comitatul Cornwall şi colonelul Carey-Lewis s-ar fi simţit cât de cât la locul lor acolo). Apoi, gustările şi răcoritoarele. Pe laturile corturilor, mesele pe căpriori erau încărcate cu bunătăţi: chifle, sandvişuri, prăjiturele, care toate dispăreau într-un timp record, pentru a fi apoi imediat înlocuite dintr-o sursă inepuizabilă. De băut, se serveau cafea la gheaţă, limonadă şi ceai fierbinte. (Iarăşi, mai că te-ai fi aşteptat să le distingi, după o cercetare atentă, pe doamna Nettlebed şi pe Mary Millyway în seama cărora se lăsase grija samovarului fierbând, laolaltă cu doamna Mudge, ocupată cu umplerea cănilor cu lapte şi adusul zahărului).

Mulţimea se ticsea buluc în corturi, accesul spre mesele din lemn era limitat, aşa că după ce-şi predară protejaţii cu bine, lui Judith şi lui Sarah le reveni obligaţia de a-i ospăta pe soldaţi, încărcând tăvi cu farfurii pline, pahare şi cesti, şi asigurându-se că fiecare om îşi primea porţia cuvenită.

Era acum larmă şi forfot, iar aerul se înfierbântase. Dar, într-un târziu, lumea adunată îşi potoli foamea şi setea şi se risipi în grupuri de câte doi sau trei, întinzându-se pe iarbă, fumând ţigări sau ascultând fanfara.

Judith se uită la ceas şi văzu că era deja unsprezece şi jumătate. Nu o zărea nicăieri pe Sarah Sudlow şi ospătarii strângeau acum resturile de la petrecere. Bluza i se umezise pe spate de transpiraţie şi, cum se părea că nu mai are nimic de făcut, părăsi cortul, plecându-şi capul sub copertina de canafas. Privi în faţă marea şi briza era binecuvântat de răcoroasă.

Stătu pe loc o clipă, respirând adânc aerul proaspăt şi rece care adia dinspre ţărm şi contemplă cu atenţie tabloul atât de liniştitor: pajiştile de la Gordon's Green, fanfara Marinei Regale (în uniforme de ceremonie, cu caschete albe), care cânta acum melodii de la bordul navei H.M.S. "Pinafore", grupurile răzleţe de bărbaţi care se odihneau. Apoi zări un om singuratic, care nu era întins pe burtă şi proptit în coate, ci stătea în picioare, cu spatele la ea, după cât s-ar părea absorbit de muzică. Îl remarcase numaidecât fiindcă era oarecum deosebit. Uscăţiv şi descărnat ca şi ceilalţi, fără a purta însă uniforma anonimă de campanie şi nici pantofi de sport din pâslă. În schimb, era încălţat cu o pereche de bocanci uzaţi, pentru deşerturile de nisip, exact genul pe care ofiţerii din Marina Regală îl porecliseră în derâdere "crampoane de lupanar" Avea pe cap o bonetă scoţiană, cu panglici la spate, care fluturau în adierea vântului. O cămaşă ponosită kaki, cu mânecile suflecate până la cot. Şi un kilt. O fustanelă tradiţională a soldaţilor scoţieni din Regimentul Gordon. Zdrenţuită şi decolorată, cu pliseturile cârpăcite cu sfoară de un amator. Totuşi, un kilt.

Gus!

Preţ de o clipă se gândi că ar putea fi chiar Gus, apoi realiză brusc că nu era posibil, fiindcă Gus murise. Se prăpădise, ucis în Singapore. Dar poate acesta îl cunoscuse pe Gus.

..."Ferestrele le-am spălat, podelele le-am măturat,
Şi lustruit-am clanţa de la uşa din faţă,
Cu atâta migală lustru am dat.
Încât acum mi-s comandant pe nava reginei."

Străbătu pajiştea, îndreptându-se spre acel bărbat. El nu o auzi venind şi nu se întoarse.

— Bună! îi spuse Judith

Tresărind, se răsuci atunci pe călcâie şi ea îl privi drept în faţă. Ochi negri, sprâncene stufoase, obraji cadaverici, piele brăzdată de riduri adânci, care nu fuseseră înainte acolo. Judith încercă o senzaţie trupească stranie, de parcă inima i-ar fi încetat să bată şi tot corpul i-ar fi amorţit pentru o clipită.

El fu primul care sparse tăcerea.

— Dumnezeule, Judith!

"Oh, Loveday! N-ai avut dreptate. Te-ai înşelat amarnic tot timpul."

— Gus!

— De unde-ai răsărit?

— De-aici. Din Colombo.

"N-a fost omorât la Singapore. Nu e mort. E aici. Cu mine. Viu şi nevătămat."

— Eşti în viaţă! exclamă ea.

— Credeai că nu sunt?

— Da. Te socoteam mort de mulţi ani. Chiar de la căderea insulei Singapore. Cu toţii ne-am închipuit asta. Când te-am văzut stând aici, ştiam că nu eşti tu, fiindcă nu se putea.

— Arăt a cadavru?

— Nicidecum. Arăţi minunat. Şi vorbise serios, era adevărat. Bocancii, Kilt-ul şi bereta scoţiană. Cum naiba ai reuşit să le păstrezi?

— Doar kilt-ul şi bereta. Bocancii i-am furat.

— Oh, Gus!

— Nu plânge.

Dar Judith făcu un pas înainte, îi înconjură mijlocul cu braţele şi-şi îngropă faţa în cămaşa lui de bumbac, veche şi uzată. Îi putea simţi coastele, oasele, îi auzea bătăile inimii. Gus o îmbrăţişă şi el; stătură pur şi simplu acolo, înlănţuiţi, strângându-se cu afecţiune, în văzul tuturor. Şi Judith se gândi din nou la Loveday, ca s-o dea apoi uitării; pe moment, cel mai important lucru era că-l regăsise pe Gus.

După scurt timp, se depărtară. Dacă vreo persoană fusese martoră la exteriorizarea acestor sentimente de ataşament, atunci băgase de seamă că nu avea de ce să manifeste interes. În definitiv, Judith nu plânsese, iar Gus n-o sărutase. Scena se sfârşise. Înapoi deci la lucrurile fundamentale.

— Nu te-am văzut în cort, îi spuse ea.

— N-am stat acolo decât puţin timp.

— Trebuie să rămâi aici?

— Nu neapărat. Dar tu?

— Nici eu. Când trebuie să te-ntorci la bord?

— Bărcile pleacă la ora trei.

— Ne-am putea duce la Galle Road. Unde locuiesc eu. Să bem ceva sau să luăm prânzul. E timp destul.

— Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat este să mergem la "Galle Face Hotel", spuse Gus. Am un soi de întâlnire acolo. Dar nu pot merge singur, fiindcă n-am bani indieni. Nici măcar o rupie, doar bancnote japoneze.

— Am eu bani. Te conduc acolo. Vin cu tine.

— Cum?

— O să luăm un taxi. E o staţie mai încolo, pe drum, lângă Turnul cu orologiu. Nu-i prea departe, putem merge pe jos.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles.

— N-o să dai de bucluc?

— Sunt în permisie. Liberă ca pasărea cerului.

*

Aşa că se strecurară pe nesimţite prin mulţime. Nimeni nu-i observă, şi dacă totuşi cineva băgă de seamă, nu spuse nimic ca să-i oprească. Trecură pe lângă cortul acum aproape gol, străbătură pajiştea, ieşiră pe strada Reginei, apucară pe drumul ce ducea spre răspântie şi spre Turnul cu ceas. Acolo, aşteptau câteva taxiuri vechi. Şoferii, zărindu-i, săriră imediat în picioare, ciorovăindu-se pentru transportul pasagerilor, dar Judith şi Gus se urcară în primul taxi care stătea la coadă, ceea ce-i scuti de discuţii în contradictoriu.

— Ştii, n-am realizat niciodată până acum cât de dificil trebuie să fie să depui mărturie. La tribunal. Într-un proces pentru crimă sau altceva. Poţi jura orbeşte pe Biblie că ai văzut sau n-ai văzut persoana implicată într-un moment vital. Dar ştiu acum că tot ce vezi în realitate e dominat de ceea ce crezi sau socoţi că-i adevărat.

— Te referi la mine?

— Nu erai tu până când nu ţi-am văzut chipul.

— Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat este să te-ntâlnesc. Povesteşte-mi despre tine. Eşti în permisie, deci. Nu lucrezi aici?

— Nu, în Trincomalee. Ţi-aminteşti de Bob Somerville, unchiul meu? N-ai cum, nu cred că l-ai cunoscut. E contraamiral în statul major al comandantului-şef al flotei. Stau la el.

— Înţeleg.

— Soţia lui, Biddy, era sora mamei.

— Era? La trecut?

— Da. Părinţii mei erau în Singapore, cam în acelaşi timp cu tine...

— Ştiu. I-am întâlnit la o petrecere dată de un batalion la cazarma Selaring. Era chiar înainte de atacul de la Pearl Harbor, când luam încă parte la chefuri. Ce li s-a întâmplat? N-au scăpat cu viaţă?

Judith clătină din cap.

— Nu. Tata a murit la Changi.

— Îmi pare foarte rău.

— Iar mama şi sora mea mai mică au încercat să ajungă în Australia, dar vaporul lor a fost torpilat în Marea Java. N-au supravieţuit.

— Oh, Dumnezeule! Regret din tot sufletul.

— De-aia sunt în permisie. O lună întreagă. Să fiu cu Bob. Trebuie să mă întorc la Trincomalee la sfârşitul săptămânii ăsteia.

— Deci, nu te-aş mai fi întâlnit câteva zile mai târziu.

— Aşa e.

Taxiul se deplasa de-a lungul trotuarului, pe lângă Galle Face Green. Un grup de băieţaşi jucau fotbal, driblând şi tot lovind în minge, în ciuda faptului că erau desculţi. Gus întoarse capul să-i privească.

— Nu-i exact aceeaşi situaţie, dar şi părinţii mei au murit, spuse el. N-au pierit de foame, nici nu s-au înecat, ci s-au stins în linişte, de moarte bună, în patul lor sau în spital, ori poate într-un sanatoriu particular.

Gus îşi întoarse faţa spre ea. Erau foarte bătrâni. Erau în vârstă înainte să mă nasc. Am fost singurul lor copil. Pesemne, şi ei credeau că murisem.

— Cine ţi-a spus?

— O doamnă cumsecade, un fel de asistentă socială, în spitalul din Rangoon.

— Nu puteai să trimiţi vorbă cuiva din Singapore? Nici măcar mamei şi tatălui tău?

— Am încercat să scot pe furiş o scrisoare din lagărul de la Changi, dar bănuiesc că n-a ajuns niciodată la destinaţie. N-am mai avut apoi altă şansă.

Taxiul coti spre curtea exterioară a hotelului, trăgând sub umbra tendei de la intrare. Pătrunseră în lungul foaier decorat cu arbuşti înfloriţi, în ghivece mari, şi cu două şiruri de vitrine etalând sub sticlă bijuterii superbe şi costisitoare: coliere de aur, brăţări, broşe cu safire şi diamante, cercei şi inele cu rubine şi smaralde.

— Gus, ziceai că ai o întâlnire.

— Aşa-i.

— Cu cine?

— Aşteaptă şi-ai să vezi. În spatele biroului de la recepţie stătea un funcţionar ceylonez. Vă rog, Kuttan lucrează încă aici?

— Desigur, domnule. Conduce restaurantul.

— Mă întreb dacă aş putea vorbi cu el. N-am să-i răpesc prea mult timp.

— Puteţi să-mi spuneţi cine doreşte să-l vadă?

— Căpitanul Callender. Un prieten al colonelului Cameron. Din Regimentul Scoţian Gordon.

— Foarte bine. Poate vreţi să aşteptaţi pe terasă? Le arătă direcţia cu degetul lui subţire, cafeniu. Doriţi vreo răcoritoare? Cafea la gheaţă sau vreo băutură de la bar?

Gus se întoarse spre Judith:

— Ce-ai vrea să bei?

— O limonadă, te rog.

— Deci, o limonadă pentru doamna şi o bere pentru mine.

— Perfect, domnule.

Parcurseră foaierul pardosit cu dale de marmură şi ieşiră pe terasă. Gus mergând înainte să aleagă masa şi să aranjeze fotoliile împletite din trestie. Urmându-l, Judith se miră de calmul lui imperturbabil, de detaşarea vădită, de aerul său autoritar care era înnăscut şi nu putea fi niciodată distrus. Nu numai că Gus supravieţuise chinurilor din lagărul birmanez, dar, cum se părea, supravieţuise cu tăria sa de caracter, având evident un anumit stil în purtare. Uniforma lui jerpelită nu arăta pe el nici comică, nici bizară, pur şi simplu fiindcă o purta cu atâta mândrie. Dar mai era totuşi şi altceva. O forţă lăuntrică aproape palpabilă, de asemenea extraordinară. Găsea că acest fapt era puţin intimidant. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună despre Loveday. În vremurile de demult, purtătorilor de veşti proaste li se tăiau deseori capetele. Hotărî că nu se va oferi în mod voluntar să-i dezvăluie nici o informaţie, până când nu-i va pune el întrebarea cu pricina.

Stând pe terasă, băuturile li se aduseră imediat. Nişte copii, supravegheaţi cu atenţie de câteva amah[1] înotau în piscină. Briza foşnea printre frunzele de palmier şi, în capătul grădinii, dincolo de balustrada ornamentală, se întindea marea nesfârşită.

— Totu-i la fel, spuse Gus. Nimic nu s-a schimbat.

— Ai mai fost aici?

---

[1]Amah (cuvânt anglo-indian) - doică.

— Da, în drum spre Singapore. Am venit pe o navă care transporta trupe, via Cape Town, împreună cu câţiva fârtaţi din regiment. Am poposit aici timp de patru zile, apoi ne-am îmbarcat pe alt vapor. A fost un răgaz cu adevărat tumultuos. Petreceri în lanţ şi fete drăguţe. Un răgaz plăcut, repetă el.

— Căpitane Callender!

Nu-l auziseră venind pe cel care-l strigase, dar acum era acolo. Gus se ridică în picioare.

— Kuttan! Străinul stătea radiind numai zâmbet, cu tunica albă, înzorzonată cu epoleţi din mătase roşie, însemnul slujbei sale; părul îi era bine netezit şi impregnat cu ulei, mustaţa superbă, în stilul rajahilor, impecabil tunsă. Ducea o tavă de argint pe care era aşezată o sticlă de whisky Black & White.

— Doamne, nu-mi puteam crede urechilor când mi s-a spus că sunteţi aici. Că sunteţi viu şi nevătămat.

— Mă bucur că te văd, Kuttan.

— Şi eu. Dumnezeu e foarte milostiv. Aţi venit cu vaporul din Rangoon?

— Da. Plecăm azi după-amiază.

— O să privesc nava pornind pe mare. Când se lasă întunericul, toate luminile sunt aprinse. Foarte frumos. Vă voi petrece cu privirea când plecaţi spre casă.

— Mă voi gândi la tine, Kuttan.

— Şi asta-i sticla de Black & White a colonelului Cameron pe care m-a rugat să i-o păstrez. Am ţinut-o sub cheie tot timpul. Se uită în jur. Colonelul Cameron nu-i cu dumneavoastră?

— A murit, Kuttan.

Bătrânul îşi holbă trist ochii negri.

— Oh, căpitane Callender, ce veste proastă!

— Nu voiam să părăsesc Colombo fără să te înştiinţez.

— N-am uitat niciodată zilele când aţi stat aici. Şi nici pe colonelul Cameron. Un adevărat gentleman. Se uită la sticla de whisky. Eram atât de sigur că se va întoarce să şi-o ia, aşa cum a promis. A plătit-o în ultima seară. Mi-a zis atunci: "Kattan, păstrează-mi-o. La gheaţă. Vom sărbători din nou întoarcerea noastră acasă." Şi, acum, nu mai vine. Puse sticla pe masă. Aşa că trebuie s-o luaţi dumneavoastră.

— N-am venit pentru whisky, Kuttan. Am trecut să te văd.

— Vă sunt foarte recunoscător. Vreţi să prânziţi la restaurant?

— Nu cred. Din păcate, n-am timp să-ţi degust delicioasele preparate şi mă tem că, în momentul de faţă, nu mi-e gândul să-mi pun stomacul la cale.

— Aţi fost bolnav, nu-i aşa?

— Acum mă simt bine. Kuttan, eşti un om ocupat. Nu trebuie să te reţin de la treburi. Îi întinse mâna. La revedere, prieten vechi. Îşi strânseră mâinile. Şi, apoi, Kuttan se dădu un pas înapoi, îşi împreună palmele şi făcu salamalecuri cu multă afecţiune şi respect.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, căpitane Callender.

Când dispăru, Gus se aşeză din nou şi privi ţintă sticla de whisky.

— Trebuie să găsesc o pungă sau o traistă în care s-o pun, spuse el. Nu mă pot lăsa luat peste picior cu glume nesărate odată ajuns la bord, pe "Orion" N-aş suporta.

— O să găsim ceva, îi promise Judith. O poţi lua cu tine în Scoţia.

— E ca şi cum aş căra apă la puţ.

— Ce o să se întâmple când ajungi acasă?

— Nu sunt sigur. Presupun că o să mă prezint la

Cartierul General din Aberdeen. Controale medicale. Vreo permisie, eventual.

— Ai fost foarte bolnav?

— Nu mai rău decât alţii: Beri-beri, dizenterie, inflamaţii şi abcese. Pleurezie purulentă, malarie şi holeră. Se consideră că au murit aproape şaisprezece mii de britanici. Bărbaţii care au coborât azi pe ţărm sunt întrecuţi de trei ori în număr de cei care au trebuit să rămână la bord.

— Îţi repugnă să vorbeşti?

— Despre ce?

— Despre Singapore şi despre cum a început totul. Am primit ultima scrisoare a mamei, dar nu mi-a spus realmente mare lucru, cu excepţia confuziei şi a haosului.

— Cum aşa a şi fost. La o zi după atacul de la Pearl Harbor, japonezii au invadat Malaya. Regimentul Gordon trebuia să apere fortificaţiile de pe coastă, dar la începutul lui ianuarie ne-am deplasat spre interiorul peninsulei Malaya şi ne-am alăturat unui detaşament australian. Însă n-am avut nici o şansă de izbândă şi, pe la sfârşitul lui ianuarie, ne-am retras către şoseaua dinspre insula Singapore. Dar era o operaţiune militară sortită eşecului, o campanie imposibil de câştigat fără ajutorul forţelor aeriene şi noi aveam doar o sută cincizeci de avioane, întrucât cea mai mare parte a R.A.F. lupta în nordul Africii. Şi, apoi, erau refugiaţii. Ne stânjeneau, mişunau prin tot locul. Am fost trimişi să luptăm în ariergardă pe şoseaua de legătură. Ne-am menţinut poziţiile trei sau patru zile, dar numai cu puştile şi baionetele, de vreme ce artileria îşi epuizase obuzele cât ai bate din palme. Umbla sporadic vorba despre o încercare de a scăpa, de repliere spre Java

sau altundeva, dar era numai un zvon. Apoi, la o săptămână după ce au intrat în Singapore, japonezii au descoperit rezervoarele de alimentare cu apă proaspătă. Erau cel puţin un milion de oameni în oraş şi japonezii au întrerupt robinetele. Asta a fost tot. A urmat capitularea.

— Ce ţi s-a întâmplat atunci?

— Am fost cu toţii încarceraţi la Changi. Nu era prea rău, gardienii erau destul de rezonabili. Am fost repartizat într-o echipă de muncă trimisă să repare străzile după distrugerile bombardamentelor. Am căpătat multă abilitate în şterpelirea proviziilor şi raţiilor suplimentare. Chiar mi-am vândut ceasul pe dolari Malaya, cu care l-am mituit pe unul dintre gardieni ca să trimită prin poştă scrisoarea pentru părinţii mei, dar nu ştiu dacă a expediat-o şi dacă ai mei au primit-o. Bănuiesc că nu voi afla niciodată. De asemenea, tot el mi-a adus hârtie, creioane şi un bloc de desen, care am reuşit să-l umplu cu schiţe şi să-l ţin ascuns următorii trei ani şi jumătate. Un soi de mărturie istorică. Desigur, nu pentru contemplare.

— Îl mai ai încă?

Gus încuviinţă, dând din cap.

— La bord. Împreună cu periuţa de dinţi, bucata de săpun şi ultima scrisoare a lui Fergie Cameron, pe care trebuie s-o predau văduvei lui.

— Ce s-a mai întâmplat apoi, Gus?

— Păi, am stat la Changi şase luni, apoi s-a dus vestea că japonezii au construit alte lagăre pentru noi în Siam[1]. Pe urmă, n-am avut habar decât că ne-au suit pe toţi în camioane pentru vite şi că am călătorit spre

[1]Siam - Thailanda.

nord către Bangkok cinci zile şi cinci nopţi. Câte treizeci în fiecare camion, aşa că nu era loc să te întinzi. A fost înfiorător. Primeam zilnic câte o ceaşcă de orez şi câte una de apă. Până când am ajuns în Birmania, mulţi dintre noi erau deja foarte bolnavi, iar alţii muriseră. Sosiţi la Bangkok, ne-am prăvălit din camioane, răsuflând uşuraţi că supliciul se sfârşise. Ceea ce nu ştiam era că acesta de-abia începuse!

Copiii se opriră din înotat şi fură însoţiţi apoi de către doici în restaurant ca să-şi ia prânzul. Acum, piscina zăcea liniştită. Gus apucă sticla şi dădu pe gât toată berea.

— Asta-i tot, spuse el. Nici mai mult, nici mai puţin. Am pus punct. Pe buze îi trecu o nălucire de zâmbet. Mulţumesc că m-ai ascultat.

— Mulţumesc că mi te-ai destăinuit.

— Destul cu vorbăria despre mine! Vreau să-mi povesteşti acum despre tine.

— Oh, Gus, nu suferă comparaţie. În ce mă priveşte, totu-i şters.

— Te rog. Când te-ai înrolat în W.R.N.S.?

— A doua zi după ce a murit Edward.

— Crud şi cumplit! Le-am scris soţilor Carey-Lewis. Eram în Aberdeen atunci, după St.Valéry. Am vrut atât de mult să merg şi să-i văd dar n-am găsit nici răgaz, nici prilejul potrivit înainte de a pleca pe mare spre Cape Town. Se încruntă, aducându-şi aminte. Ai cumpărat casa doamnei Boscawen, nu-i aşa?

— Da. După moartea ei. Casa e minunată. Am adorat-o dintotdeauna. Însemna în sfârşit că aveam un cămin. Biddy, soţia lui Bob Somerville, a venit să locuiască la mine. Ca şi Phyllis, care lucra pe vremuri pentru mama. Şi fetiţa ei, Anna. Sunt încă acolo.

— Ăsta-i sălaşul unde te vei întoarce?

— Da.

Judith aştepta.

— Şi Nancherrow? o întrebă el.

— Totu-i la fel. Atâta doar că Nettlebed a încetat să mai fie majordom şi s-a apucat de grădinărit. Desigur, serveşte încă la masă şi perie hainele din tweed ale colonelului, dar e mult mai interesat de legumele lui.

— Şi Diana? Şi colonelul?

— Neschimbaţi.

— Athena?

— Rupert a fost rănit în Germania. A rămas invalid şi a fost declarat inapt pentru serviciul militar. Acum, Rupert şi Athena locuiesc în Gloucestershire.

Judith tot adăsta.

— Şi Loveday?

Gus o urmărea atent cu privirea.

— Loveday s-a măritat, Gus, îi răspunse ea.

— S-a măritat? Expresia figurii lui reflecta o totală consternare. Loveday? Căsătorită! Cu cine s-a măritat?

— Cu Walter Mudge.

— Grăjdarul de la fermă?

— Exact.

— Când?

— În vara anului 1942.

— Dar... de ce?

— Credea că ai murit. Era absolut convinsă că ai fost ucis. Nu primise nici o veste de la tine, nici un cuvânt. Tăcere împietrită. Pur şi simplu, a renunţat, s-a dat bătută.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic. Dar după St.Valéry, Loveday a avut un soi de premoniţie, acea revelaţie că

erai viu. Şi a fost adevărat. Te-ai întors. Nici n-ai pierit atunci în luptă, nici n-ai fost luat prizonier. Asta... Asta a făcut-o să creadă că se înfiripase un fel de telepatie nemaipomenit de puternică între voi. După Singapore, a încercat din nou, gândindu-se stăruitor la tine şi aşteptând vreun semn sau vreun mesaj: anume că nu erai mort, ci în viaţă. Dar n-a primit nici unul.

— Nu puteam s-o sun la telefon.

— Oh, Gus, încearcă s-o înţelegi. Ştii cum e Loveday. Odată ce îi intră o idee în cap sau îşi formează o convingere, e imposibil de clintit. Într-un mod ciudat, ne-a convins pe toţi. Judith îşi schimbă afirmaţia. Cel puţin, i-a convins pe Diana şi pe colonel.

— Nu şi pe tine?

— Ca să zic aşa, eram şi eu în aceeaşi barcă. Aveam familia în Singapore, şi nici un fel de veste. Totuşi, nu mi-am pierdut speranţa fiindcă ştiam că doar atât îmi mai rămăsese. Am tot nădăjduit şi pentru tine, până în ziua când Loveday s-a căsătorit, iar după aceea mi s-a părut lipsit de noimă.

— E fericită?

— Poftim?

— Te-am întrebat, e fericită?

— Aşa cred, deşi n-am mai văzut-o de multă vreme. Are un băieţel, pe nume Nathaniel. O să-mplinească trei ani în noiembrie. Locuieşte într-o căsuţă la ferma Lidgey. Oh, Gus, îmi pare rău. Mă îngrozeam la gândul să-ţi spun. Dar s-a întâmplat, e un fapt de viaţă. N-are nici un sens să te mint.

— Socoteam că mă va aştepta, spuse el.

— Nu trebuie să fii supărat pe ea.

— Nu sunt supărat. Dar, deodată, Gus arătă teribil de sleit, buimac de disperare. Ridică mâna şi se frecă

la ochi. Judith se gândi că se întoarce acasă, în Scoţia şi că nu-l aştepta nimic acolo. Nici tu părinţi, nici tu familie. Şi nici Loveday.

— Trebuie să ţinem legătura, Gus, spuse ea. Orice s-ar întâmpla, trebuie neapărat să ţinem legătura. O să-ţi dau adresa mea, iar tu mi-o dai pe-a ta, ca să ne putem scrie. Judith chibzui puţin la asta şi realiză că amândurora le lipseau cele necesare. Se ridică în picioare. Mă duc să caut nişte hârtie şi un creion. Şi să şterpelesc ceva ca să-ţi ascunzi sticla de whisky. Aşteaptă-mă aici, vin într-o clipă.

Îl lăsă singur. Intră în hotel, plăti nota de la bar, i se dădu o pungă maronie în care să camufleze sticla de Black & White. După aceea, îşi croi drum spre sala de bridge, de unde sustrase câteva coli de hârtie cu antetul hotelului, precum şi un creion. Când se reîntoarse la Gus, văzu că el nu se clintise din loc. Rămăsese exact cum îl lăsase, cu ochii pironiţi pe linia nedesluşită a orizontului, între două nuanţe diferite de albastru, rătăcind în altă lume.

— Uite! Îi întinse o coală de hârtie şi creionul. Adresa ta, unde te pot găsi. Gus i-o notă, apoi împinse îndărăt foaia şi plaivazul.

"Ardvray
Bancharry
Aberdeenshire."

Judith împături hârtia şi şi-o îndesă în buzunar. Apoi, fu rândul ei.

"Casa Dower
Rosemullion."

— Dacă-ţi scriu, promiţi că-mi răspunzi, Gus?

— Sigur că da.

— Nici unuia dintre noi nu ne-a mai rămas mare lucru, nu-i aşa? Prin urmare, trebuie să ne susţinem reciproc. E important.

Acum, el împături foaia de hârtie şi o bagă în buzunarul de la piept.

— Da, e important. Judith... Cred că trebuie să plec. Nu cumva să întârzii şi să pierd vaporul.

— Te însoţesc.

— Nu, prefer să merg singur.

— Să căutăm un taxi. Uite...

— Ce-i asta?

— Bani pentru costul călătoriei.

— Mă simt ca un bărbat întreţinut.

— Nicidecum. Eşti cu totul special.

Îşi luă pachetul (care îşi trăda totuşi conţinutul, în ciuda ambalajului), părăsiră terasa, trecură prin foaier şi ieşiră. Portarul chemă un taxi şi îi ţinu portiera deschisă lui Gus.

— La revedere, Judith. Glasul lui părea uşor răguşit.

— Promite-mi că-mi scrii. Te înştiinţez imediat ce ajung în Anglia.

Gus înclină din cap. Şi apoi rosti:

— Doar un lucru. O să le povesteşti tuturor de la Nancherrow despre ziua de azi?

— Desigur.

— Spune-le că sunt sănătos. Zi-le că mă simt bine.

— Oh, Gus. Se întinse şi-l sărută pe amândoi obrajii. Gus se sui în taxi, trântind portiera. Apoi maşina demară şi porni la drum pe lângă Galle Face Green. Zâmbind şi fluturând din mână, Judith îl urmări din ochi, dar, de îndată ce taxiul se pierdu în zare, simţi că surâsul ei încurajator i se stinge pe buze.

"Să păstrăm legătura", strigă după el în gând. "Nu trebuie să dispari din nou."

— Vă pot chema un taxi?

Se întoarse şi privi la portarul îndatoritor şi fastuos în uniforma lui verzuie. Preţ de o clipă, nu-i trecu prin minte ce intenţiona să facă, unde îşi propunea să meargă. Dar nu avea nici un sens să se reîntoarcă la fort. Se va duce acasă, va face un duş, se va lungi în pat.

— Da, mulţumesc.

Ieşi pe Galle Road, dar acum îndreptându-se în direcţia opusă, instalată comod şi nu înghesuită pe banca unui camion de trei tone.

"Le vei povesti tuturor de la Nancherrow despre ziua de azi?"

Se gândi la Walter Mudge, Nathaniel şi, bineînţeles, la Loveday. La nunta care n-ar fi trebuit niciodată să aibă loc. La copilul care n-ar fi trebuit să fie nici zămislit, nici născut. Loveday era cea mai apropiată prietenă a ei. Nici o persoană din lume nu putea fi o companie mai bună, dar, totodată, nimeni nu putea fi mai agasant. Zgâindu-se pe geam la trotuarele prăfuite, la trecători şi la şirurile mişcătoare de palmieri, abia de suporta să contemple trista întoarcere acasă, hărăzită lui Gus. I se părea groaznic de nedrept şi deloc ceea ce merita el. Cu inima grea de revoltă în numele lui, îşi vărsa resentimentele asupra lui Loveday, dezlănţuindu-şi furia în tăcere.

"De ce trebuie totdeauna să fii aşa de îndărătnică, atât de impulsivă? De ce nu m-ai ascultat în acea zi la Londra?"

"Eram deja însărcinată." Loveday, zbierând la ea de parcă Judith ar fi fost slabă de duh. Loveday nedezminţindu-şi firea.

"Ai încurcat complet iţele. Gus e în viaţă, se-ntoarce acasă şi n-are nici măcar familie, fiindcă bătrânii lui părinţi au murit. S-ar cuveni să vină la Nancherrow şi să te găsească aşteptându-l. Totul ar fi putut să fie perfect în toate privinţele. S-ar cădea să revină acasă, la tine. În schimb, se întoarce în Scoţia, la o casă goală, fără familie, fără dragoste."

"Ce-l opreşte să vină la Nancherrow? Era prietenul lui Edward. Mami şi tăticu cred că-i vrednic de admiraţie. Nimic nu-l poate împiedica."

"Cum să vină la Nancherrow dacă eşti măritată cu Walter? Te-a iubit. A nutrit multă dragoste pentru tine. Şi-a irosit ani din viaţă suferind în lagărul din Birmania, spunându-şi să reziste fiindcă tu-l aştepţi. Cum poate veni la Nancherrow? Trebuie că n-ai inimă sau imaginaţie pentru a sugera un asemenea lucru."

"Ar fi trebuit să-mi dea de veste că e teafăr." Loveday părea acum îmbufnată.

"Cum era posibil? Nu te gândeşti că era închis în lagăr şi n-avea de unde să te sune la telefon? A reuşit doar să strecoare o scrisoare pentrû părinţii lui, dar nu e sigur dacă au primit-o vreodată. De ce ţi-ai pierdut speranţa? De ce nu l-ai aşteptat?..."

"Nu înţeleg de ce te amesteci unde nu-ţi fierbe oala."

"Nu mă amestec. Totuşi, mă simt răspunzătoare. Gus trebuie să ştie că are prieteni. Nu se cade să-l lăsăm să dispară iarăşi. Dar nu cred că se va reîntoarce la Nancherrow şi mă îndoiesc că-mi va face vreo vizită la Casa Dower, fiindcă ştie că locuim în apropiere şi că, mai curând sau mai târziu, va da ochi cu tine. Nu pricepi, m-ai pus într-o postură intolerabilă?"

"Negreşit, nu suntem singurii lui prieteni."

"Dar ştii cât de mult iubeşte comitatul Cornwall. Era un soi de rai pe pământ pentru el, cu tine acolo şi cu picturile lui. Cum poţi să fi atât de dură? De ce faci totdeauna un talmeş-balmeş din toate?"

"Nu ştii dacă am încurcat într-adevăr toate lucrurile. Noi nu ne-am văzut decât arareori în ultimii cinci ani. De unde ştii că nu sunt fericită cu Walter?"

"Fiindcă nu-i bărbatul potrivit pentru tine. Ar fi trebuit să-l aştepţi pe Gus."

"Of, taci din gură."

Acum, taxiul încetini, trăgând lângă bordură. Văzu porţile atât de familiare şi santinela. Era acasă. Coborî, plăti şoferului şi intră.

Şi apoi, în acea zi extraordinară, cu evenimente extraordinare, se petrecu şi ultimul lucru ieşit din comun, care avea să o abată de la toate preocupările şi gândurile legate de Gus şi Loveday. La bungaloul lui Bob uşile stăteau larg deschise şi, chiar atunci când intră pe aleea de acces, el era acolo, coborând în fugă treptele late şi înaintând cu paşi mari pe pietrişul bine greblat pentru a-i ieşi în întâmpinare.

— Unde-ai fost? Bob nu fusese niciodată în viaţa lui supărat pe ea, dar acum părea profund enervat şi necăjit. Te aştept de la amiază. De ce nu te-ai întors mai repede? Ce-ai făcut atâta timp?

— Eu... Eu... Pe deplin uluită de izbucnirea lui, Judith abia găsea cuvinte să se explice... M-am întâlnit cu cineva. Am fost la Galle Face Hotel. Îmi pare rău...

— Nu regreta. Bob nu era mânios, ci doar tulburat. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o ţinu strâns-de parcă, în orice clipă, Judith ar fi putut să se prăbuşească la pământ. Ascultă-mă cu atenţie! Azi dimineaţă am primit un telefon de la ofiţerul tău secund din Trincomalee...

S-a transmis un semnal telegrafic din Porthsmouth, de la bordul navei H.M.S. "Excellent" Jess a supraviețuit... Java, Djakarta... "The Rajah of Sarawak" O barcă de salvare... o tânără infirmieră australiană... Un lagăr de concentrare...

Judith îi privea țintă chipul plin de încrețituri, ochii arzând de emoție, gura deschizându-i-se și închizându-i-se, rostind cuvinte aproape neinteligibile.

—... Mâine sau poimâine... cu R.A.F. de la Djakarta la Ratmalana... Va fi aici.

În fine, prinse tâlcul vorbelor lui: Bob îi spunea că Jess scăpase cu viață. Micuța Jess. Nu se înecase. Nu murise în urma exploziei. Era vie și nevătămată.

— Crucea Roșie ne va înștiința când trebuie să sosească... Vom merge împreună s-o întâmpinăm la avion...

— Jess? Făcu un efort uriaș să-i rostească numele.

Brusc, Bob o trase la piept și o strânse cu atâta putere, încât ea crezu că îi va frânge coastele.

— Da, Jess, și glasul îi fu sugrumat de o emoție pe care nici măcar nu încerca să și-o ascundă. Se întoarce la tine!

*

— O zi destul de emoționată pentru tine.

— Așa e.

— Sora ta, parcă astfel spunea colonelul de aviație?

— Da.

— Câți ani are?

— Paisprezece.

Era ora cinci după-amiaza. Judith și Bob – călătorind cu oarecare pompă în mașina lui de serviciu –

se înfăţişaseră la baza aeriană R.A.F. de la Ratmalana, la patru şi un sfert. Acolo îi întâmpinase comandantul de escadră şi îi însoţise la popotă, unde fuseseră serviţi cu ceşti de ceai, în aşteptarea semnalului dat de Turnul de control precum că avionul de la Djakarta va ateriza în decurs de câteva minute.

— Crezi că o vei recunoaşte?

— Da, aşa socot.

Ieşiră din popotă, traversară terenul plin de praf, destinat defilărilor, îndreptându-se spre Turnul de control. Bob Somerville şi colonelul de aviaţie mergeau în frunte, amândoi în uniforma militară, adânciţi într-o discuţie de interes profesional. Ofiţerul mai tânăr – căpitan de aviaţie, îndeplinind o anume îndatorire de serviciul (Secretar? Locotenent major? Aghiotant? Ataşat pe lângă comandantul militar?) – îşi potrivi ritmul paşilor după cel al lui Judith şi o antrenă în conversaţie. Avea o mustaţă stufoasă de pilot de vânătoare şi purta cascheta înclinată strengăreşte. Judith intui că se bucura de reputaţia unui bărbat căruia îi place societatea femeilor. Oricum, era limpede că îi surâdea compania unei tinere drăguţe, nicidecum slute şi, în plus, gătită într-o rochie atrăgătoare; o schimbare plăcută faţă de uniforma kaki, omniprezentă, a femeilor înrolate în Forţa Aeriană Auxiliară.

— Vei rămâne mult timp în Colombo?

— Nu ştiu.

Deşi în aparenţă calmă, Judith tremura de nervi. Dacă avionul nu venea? Dacă, atunci când în sfârşit ateriza, Jess nu era la bord? Dacă se întâmpla ceva îngrozitor, vreo încurcătură neaşteptată? Sau vreo explozie, provocând prăbuşirea avionului şi moartea pasagerilor?

— Lucrezi pentru contraamiral?

— Nu, doar locuiesc cu el.

— Ce şansă nesperată să-ţi regăseşti sora!

Ofiţerul făcea pentru înviorarea dialogului tot ce era omeneşte posibil, dar Judith nu avea chef de vorbă.

Li se alăturară celorlalţi în faţa Turnului de control şi, de asemenea, câtorva membri ai personalului de la sol, care purtau salopete murdare şi răspundeau de întreţinerea vehiculelor şi de alimentarea cu combustibil. În capătul îndepărtat al pistei, se înălţau hangarele şi staţionau câteva avioane Tornado şi Hurricane. Pista era liberă. Giruetele se învârteau în adierea vântului.

Pentru scurtă vreme, nimeni nu spuse nimic. Era un moment de intensă adăstare. Apoi, căpitanul de aviaţie rupse tăcerea.

— Vine acum! Judith simţi că-i saltă inima din piept. Membrii personalului de la sol se desprinseră din grup, se încolonară, urcându-se pe rând într-un camion. Un bărbat cu vestă roşie apăru la marginea pistei pentru a semnaliza. Punându-şi mâna streaşină la ochi, scrutând înaltul cerului, Judith nu putu vedea nimic din pricina strălucirii orbitoare a soarelui ce aluneca în declin. Ciulindu-şi urechile, nu auzi nici un zgomot. Se întrebă dacă tânărul căpitan de aviaţie fusese cumva blagoslovit cu puteri extrasenzoriale. Pesemne, mustaţa lui era la fel de sensibilă ca mustăţile unui motan şi deci îi stătea în putinţă să...

Chiar atunci văzu avionul, o jucărioară argintie, suspendată în văzduh. Auzi zumzetul motoarelor pe când plana în jos, dinspre sud-vest, pierzând treptat altitudine, zburând spre pistă, cu roţile coborâte către pământ. Aterizează cu un zgomot infernal, roţile rulând

răsunător pe pistă şi Judith ridică instinctiv mâna să-şi ferească faţa de vârtejul stârnit, împrăştiind norişori de praf înecăcios.

De îndată ce colbul se risipi, mai zăboviră încă cinci minute, aşteptând ca avionul Dakota să ruleze încet din capătul pistei, pentru a se opri în cele din urmă în faţa Turnului de control. Elicele îşi conteniră rotaţiile. Uşile grele, etanş, se deschiseră dinăuntru şi scara fu împinsă şi fixată. Pasagerii descinseră unul câte unul şi începură să străbată rampa din beton: un maior de aviaţie, un grup de piloţi americani, trei tamili îmbrăcaţi îngrijit, ducând nişte genţi. Doi soldaţi, unul din ei în cârje...

În fine, aproape când Judith era pe punctul de a-şi pierde speranţa, Jess apăru acolo, coborând treptele. Slabă şi arsă de soare ca un băiat, purtând pantaloni scurţi şi o bluză verde decolorată, cu părul de un blond spălăcit, tuns foarte scurt. Sandale şleampete din piele care arătau de parcă erau cu două numere mai mari; un mic rucsac din pânză groasă îi atârna pe umerii osoşi.

Se opri o clipă, căutând să se orienteze vădit pierdută, neliniştită şi temătoare. Apoi, regăsindu-şi curajul, fata porni după ceilalţi, plecându-şi capul pe sub aripa avionului. În sfârşit, venea.

Jess! În acea clipă, ele ar fi putut fi singurele două fiinţe de pe lume. Judith îi ieşi în întâmpinare, căutând pe chipul tras, palid şi împietrit vreo urmă a copilaşului bucălat, de patru ani, care se smiorcăise înduioşător când îşi luaseră rămas bun de-atât-amar de vreme. Şi Jess o zări şi încremeni pe loc, dar Judith merse înainte şi fu minunat, fiindcă ochii lui Jess, la fel de albaştri şi limpezi cum fuseseră totdeauna, erau aţintiţi asupra ei.

— Jess!

— Judith? Trebuia s-o întrebe, nefiind sigură.

— Da, eu, Judith.

— Credeam că n-am să te recunosc.

— Eu eram convinsă că te voi recunoaşte.

Judith întinse mâinile cu dragoste. Jess şovăi puţin, apoi se aruncă în îmbrăţişarea lui Judith. Era atât de înaltă încât creştetul îi ajungea până la bărbia lui Judith, care, ţinând-o strâns în braţe, avu senzaţia că strânge la piept ceva foarte fragil, ca de pildă o pasăre înfometată sau o rămurea. Îşi îngropă faţa în părul aspru, cu miros de dezinfectant al lui Jess şi simţi cum braţele firave ale surorii ei mai mici îi înlănţuie mijlocul. Şi se sărutară, numai că de astă dată nici una nu vărsă o lacrimă.

Li se îngădui să-şi petreacă un scurt răgaz împreună şi când ele se alăturară celor trei bărbaţi care le aşteptau răbdători, fură întâmpinate cu multă bunătate şi cu tact. Jess fu primită cu căldură, dar pe tonuri degajate, lipsite de solemnitate, de parcă ar fi făcut această memorabilă călătorie de la Djakarta în fiecare zi a vieţii. Bob nu încercă nici măcar să o sărute, pur şi simplu îi ciufuli părul cu un gest blând. Jess nu spuse nimic, nici nu zâmbi. Dar totul era cum nu se poate mai bine.

Colonelul de aviaţie îi însoţi până la locul unde, în umbra unui palmier, îi aştepta maşina. Acolo, Bob se întoarse spre el.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns.

— Mi-a făcut mare plăcere, domnule. O zi pe care n-o voi uita niciodată.

Şi nu plecă imediat ce maşina se puse în mişcare, ci, petrecându-i cu privirea, salutându-i ceremonios,

stătu acolo fluturând din mână până când ei trecură de porţile păzite de santinele şi apucară pe şosea, pierzându-se în zare.

— Acum, Jess, ai pornit într-adevăr la drum, spuse Bob, instalându-se comod, şi îi surâse nepoatei mai mici.

Jess stătea între ei, pe bancheta din spate a maşinii impozante. Judith nu o pierdea din ochi, dorind s-o mângâie, să-i netezească părul. Jess părea că se simte bine. Observă trei cicatrice hidoase, purpurii, pe piciorul ei drept, fiecare de mărimea unei jumătăţi de coroană, şi îi putu desluşi, prin bluza subţire de bumbac, arcurile coastelor ieşite în relief. Dar Jess se simţea bine. Şi dinţii erau prea mari pentru faţa ei, părul arăta de parcă ar fi fost tăiat cu satârul. Era însă bine, sănătoasă. Era frumoasă.

— Când l-ai văzut pe unchiul Bob, l-ai recunoscut? o întrebă Judith.

Jess clătină din cap.

— Nu.

Bob râse.

— Cum ar fi putut? Cum ai putea, Jess? Aveai doar patru ani. Şi am stat împreună prea puţin timp. La Plymouth, de Crăciun.

— Îmi amintesc acel Crăciun, dar nu şi de tine. Îmi amintesc de bradul argintiu şi de cineva pe nume Hobbs. Obişnuia să-mi ungă pâinea prăjită cu grăsimea scursă de la friptură.

— Ştii ceva, Jess? Vorbeşti exact ca o micuţă australiană. Îmi place. Îmi aminteşte de nişte buni camarazi de vas din vremurile de odinioară.

— Ruth este din Australia. Jess pronunţa cuvântul: "Astrilia:"

— E fata care a avut grijă de tine? întrebă Judith.

— Da. Era minunată. Am în rucsac o scrisoare de la ea pentru tine. Ţi-a scris-o ieri. O vrei acum?

— Nu, aşteaptă până ajungem. O voi citi atunci.

Lăsaseră deja Ratmalana mult în urmă şi goneau spre nord, de-a lungul şoselei late care ducea spre oraş. Jess privea cu oarecare interes pe geam.

— Seamănă puţin cu Singapore.

— N-am cum să ştiu. N-am fost niciodată acolo.

— Unde mergem?

— Acasă la mine, îi răspunse Bob. Judith locuieşte cu mine.

— E o casă mare?

— Destul de încăpătoare.

— Voi sta şi eu acolo?

— Desigur.

— O să am camera mea?

— Bineînţeles, dacă aşa vrei.

Jess nu replică nimic.

— Sunt două paturi în odaia mea, îi spuse Judith. Ai putea dormi cu mine, dacă preferi.

Însă Jess nu voia să se oblige în vreun fel.

— O să mă mai gândesc. Şi apoi adăugă: Am putea schimba locurile, aşa încât să pot privi pe geam?

După aceea, nu mai scoase o vorbă, stând cu spatele la Bob şi la Judith, contemplând peisajele pe lângă care treceau. La început, cătune răzleţe, mici ferme, căruţe trase de boi jugăniţi şi fântâni, apoi primele case, prăvălii la marginea drumului şi staţii de benzină în paragină. În cele din urmă, intrară pe Galle Road şi Jess vorbi din nou de-abia când maşina încetini şi viră spre poartă:

— E un gardian la intrare! Părea puţin alarmată.

— Da, o santinelă, îi spuse Bob. Nu stă acolo ca să ne împiedice să ieşim, ci doar ca să se asigure că nici un musafir nepoftit nu poate intra.

— E santinela ta?

— Da, chiar a mea. Şi am de asemenea un grădinar, un bucătar şi un majordom. Cu toţii sunt în serviciul meu. Grădinarul a umplut casa cu flori special pentru tine, bucătarul a pregătit o budincă de lămâie pentru cină, iar majordomul, pe nume Thomas, de-abia aşteaptă să te cunoască... Maşina trase în faţă şi opri. De fapt, Thomas e acolo deja, a ieşit să te întâmpine.

Fu o primire călduroasă. Thomas coborî repede scările, deschise portiera, păru-i bogat, gras de pomadă, floarea de hibiscus[1] prinsă pe după ureche; radiind de bucurie şi încântare, cu dinţi de aur sclipitori, o ajută pe Jess să coboare, mângâind-o pe cap cu palma lui mare şi negricioasă. Îi luă rucsacul şi o conduse în casă, cu braţul petrecut pe după umerii ei osoşi, comportându-se în general de parcă i-ar fi fost propria copilă demult pierdută, iar el, tatăl tandru şi iubitor.

... A fost o călătorie bună? Cu avionul? Ţi-e foame, da? Ţi-e sete? Ai dori să te răcoreşti...?

Părând puţin copleşită de atâtea atenţii, Jess spuse că nu dorea altceva decât să se ducă la toaletă, aşa că Judith interveni, recuperă rucsacul şi o conduse de-a lungul coridorului până în sanctuarul liniştit şi răcoros al dormitorului.

— Nu trebuie să fii supărată pe Thomas.

— Nici nu sunt.

— A fost atât de emoţionat chiar de când a aflat că vii. Baia e aici...

---

[1]Hibiscus (de la latinescul Hibiscum) - arbore tropical cu flori ornamentale, asemănător cu nalba mare.

Jess stătea în pragul uşii deschise, pur şi simplu zgâindu-se la marmora strălucitoare, la robinetele lucioase, la porţelanul de un alb scânteietor.

— E numai pentru tine? întrebă ea.

— Doar pentru noi două.

— Nu erau decât două latrine în lagărul de la Asulu. Puţeau de departe. Ruth obişnuia să le cureţe.

— Asta trebuie să fi fost cât se poate de neplăcut. Ceea ce era dureros de neadecvat, dar singurul comentariu care-i trecu prin minte.

— Da, aşa era.

— De ce nu te duci să-ţi satisfaci nevoile şi apoi o să te simţi mult mai bine.

Ceea ce Jess şi făcu, fără a se osteni să închidă uşa.

Curând, Judith auzi apa curgând la robinet şi pleoscăitul stropilor pe faţă şi pe mâini.

— Nu ştiu ce prosop să folosesc.

— Oricare. Nu contează.

Judith şedea la măsuţa de toaletă şi, neavând nimic altceva de făcut, începu să-şi pieptene părul. Apoi, Jess se reîntoarse şi se cocoţă la marginea unuia dintre paturi. Privirile li se întâlniră în oglindă.

— E mai bine acum?

— Da. Simţeam într-adevăr că fac pipi pe mine.

— E o nevoie agonizantă câteodată, nu-i aşa? Te-ai hotărât? Vrei să dormi aici cu mine?

— O.K.

— O să-i spun lui Thomas.

— Mă gândeam că semeni cu mama, dar nu-i aşa.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Arăţi diferit. Eşti mai drăguţă. Mami nu-şi dădea niciodată cu ruj. Când am coborât din

avion, credeam că s-ar putea să nu fii acolo ca să mă aştepţi. Ruth mi-a spus să stau la baza aeriană R.A.F. până vii, dacă nu te găsesc acolo.

Judith puse deoparte pieptenul şi-şi întoarse faţa spre Jess.

— Ştii ceva? Şi eu încercam aceeaşi senzaţie. Îmi tot ziceam că n-ai să fii în avion. Şi apoi, văzându-te în sfârşit... A fost o uşurare neînchipuită.

— Da, Jess căscă. Locuieşti de obicei aici cu unchiul Bob?

— Nu, stau deocamdată la el. Eu lucrez în Trincomalee. Ăsta-i un port mare pe coasta estică a insulei Ceylon, unde acostează navele Marinei Regale.

— La început, ofiţerii de la Asulu n-au putut găsi nici o rudă de-a mea. A trebuit să stau în lagăr până când au descoperit unde eşti.

— Nu-mi imaginez cum pot face faţă unor asemenea probleme. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. S-a întâmplat să aflu în cele din urmă că atât mama cât şi tata au murit. Mi s-a spus, de asemenea, că şi tu murisei la drept vorbind. Şi mi s-a dat un fel de vacanţă, de fapt se cheamă permisie pe motive familiale, iar Bob a stăruit să vin aici.

— Am ştiut dintotdeauna că mami a murit. Chiar de când s-a scufundat vaporul. Dar despre tata mi s-a spus de curând. S-a primit un mesaj de la Crucea Roşie din Singapore. A murit în închisoare. A murit la Changi.

— Da, ştiu. Deşi, încă nu m-am împăcat cu gândul ăsta. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Mureau multe femei la Asulu, dar aveau totdeauna alături multe prietene.

— Cred că şi tata a avut prieteni până-n ultimul ceas.

— Da. Jess se uita ţintă la Judith. Vom rămâne împreună? Tu şi cu mine?

— Da, împreună. N-o să ne mai despărţim niciodată.

— Încotro o să mergem? Unde o să locuim?

— În Cornwall. În casa mea.

— Când o să plecăm?

— Nu ştiu, Jess. Nu ştiu încă. Dar o să stabilim totul la timpul cuvenit. Unchiul Bob ne va ajuta. Acum, Judith se uită la ceas, e ora şase şi jumătate. De regulă, la ora asta facem un duş, ne schimbăm şi stăm puţin afară, pe verandă. Bem câte ceva. Şi apoi cinăm. O să ne culcăm mai devreme astă-seară. Ne-am gândit că s-ar putea să fii obosită, să-ţi fie somn.

— Luăm cina doar tu, eu şi unchiul Bob?

— Nu. David Beatty va fi de asemenea acolo. Împarte casa cu Bob. Dar e un om foarte drăguţ.

— În Singapore, mami îşi punea totdeauna o rochie deosebită la cină.

— De obicei, şi noi ne schimbăm. Nu ca să fim eleganţi, ci doar ca să ne fie răcoare şi comod.

— N-am decât hainele astea.

— O să-ţi împrumut eu câte ceva. Ar trebui să ţi se potrivească, eşti aproape la fel de înaltă ca mine. O altă pereche de pantaloni scurţi şi probabil o bluză drăguţă. Şi-ţi dau nişte sandale din cureluşe împletite, roşii şi aurii.

Jess îşi întinse picioarele şi le privi cu repulsie.

— Astea-s oribile. N-am mai purtat pantofi de-o veşnicie, am umblat desculţă. Doar pe astea mi le-au găsit pe măsură.

— Mâine o să împrumutăm maşina lui Bob şi o să mergem la cumpărături. Vom târgui o nouă garderobă pentru tine şi, de asemenea, haine călduroase, foarte necesare, când ne vom întoarce în Anglia. Un pulover gros, o manta de ploaie, pantofi cumsecade şi ciorapi.

— Poţi cumpăra de-astea la Colombo? În Singapore nimeni nu purta haine călduroase.

— Aici, sus la munte, e deseori umezeală şi frig. Unde creşte ceaiul. Acum, ce-ai vrea să faci? Să te speli?

— Mi-ar plăcea să văd grădina.

— De ce nu faci mai întâi un duş, schimbă-te şi apoi te vei simţi altă fată. Găseşti tot ce ai nevoie în baie şi, când ai terminat, poţi alege cum vrei să te îmbraci. Apoi pleci să-l cauţi pe Bob sau să explorezi grădina înainte de a se lăsa întunericul.

— Am periuţă de dinţi. Jess întinse mâna după rucsac. Dezlegă curelele şi scoase la iveală periuţa, un calup mic de săpun şi un pieptene. Apoi, ceva înfăşurat într-o cârpă zdrenţuită, după ce aceasta fu desfăcută cu grijă, ieşi la iveală un fluier, asemănător cu un flaut, lucrat dintr-o tulpină de bambus.

— Ce-i asta ?

— Mi l-a dat un băiat din lagăr. L-a făcut cu mâinile lui. Poţi cânta melodii adevărate. Odată, am dat şi un concert. L-au organizat Ruth şi una dintre prizonierele olandeze. Puse fluierul alături, pe pat, şi începu să cotrobăie din nou în rucsac.

— Ce s-a întâmplat cu Golly?

— A sărit în aer odată cu vaporul, îi spuse Jess pe un ton liniştit. Mai scoase din rucsac câteva foi de hârtie mototolită, liniate, rupte dintr-un blocnotes îngălbenit. I le întinse. Astea-s pentru tine. De la Ruth.

Judith le luă.

— Pare o scrisoare foarte lungă. O s-o citesc mai târziu. Şi o puse pe masa de toaletă, presând-o sub sticla grea de parfum "L'Heure Bleu"

Îi arătă lui Jess cum funcţionează duşul, apoi o lăsă să se spele. Când, după câtva timp, Jess ieşi din baie, era despuiată, atât doar că îţi înfăşurase în jurul taliei un prosopel de faţă. Părul ud i se zbârlise în spiculeţe şi era atât de slabă încât îi puteai număra coastele. Dar sânii copilăreşti începuseră să-i crească, dezvăluindu-se ca doi boboci sfioşi, şi nu mai mirosea a dezinfectant, ci a săpun "Rose Geranium"

Dură oarece timp până aleseră hainele, hotărându-se în fine asupra unui şort alb de tenis şi a unei bluze albastre din mătase chinezească. După ce-şi încheie nasturii şi-şi răsuci mânecile până la cot, Jess luă pieptenul şi îşi netezi părul.

— Arăţi perfect. Te simţi comod?

— Da. Am uitat cât de moale e mătasea. Mami obişnuia să poarte rochii de mătase. Unde o fi unchiul Bob?

— Bănuiesc că pe terasă.

— Mă duc să-l caut.

— Bine faci.

Şi era plăcut pentru Judith să rămână singură câteva clipe, istovită de emoţii, copleşită de recunoştinţă, totuşi fără să-şi fi pierdut sângele rece. Era important să-şi păstreze stăpânirea de sine, fiindcă doar în felul ăsta putea reîncropi relaţiile cu Jess, recâştigând treptat anii pierduţi. Cât despre Jess, regăsirea de la Ratmalana, exteriorizarea spontană a afecţiunii fuseseră motivate nu atât de dragostea neadormită pentru sora sa cât de pura uşurare că nu fusese uitată, aban-

donată. Fiindcă zece ani erau prea lungi ca dragostea să supravieţuiască şi, în atâta amar de timp, prea multe i se întâmplaseră lui Jess. Dar totul avea să decurgă bine dacă Judith era răbdătoare, nu se pripea, nu-i tulbura tihna şi continua să se poarte cu ea de parcă Jess ar fi fost deja adultă. De aceeaşi vârstă, egala ei. Jess se reîntoarse. Un început. În aparenţă, sănătoasă, calmă, netraumatizată. Deci, va porni de aici.

După un timp, se ridică în picioare, îşi lepădă hainele, făcu un duş şi se îmbrăcă în pantaloni subţiri şi într-o bluză fără mâneci. Se dădu cu ruj, luă sticla de parfum "L'Heure Bleu" şi pulverizâ puţin pe gât şi după urechi. Apoi, aşeză sticla la loc şi apucă paginile îngălbenite, scrise de fata din Australia.

*

Djakarta,
19 septembrie 1945

"Dragă Judith,

Mă numesc Ruth Mulaney. Am douăzeci şi cinci de ani. Sunt originară din Australia. În 1941 am absolvit o şcoală de infirmiere din Sydney şi am plecat către Singapore să stau la nişte prieteni de-ai părinţilor mei.

Când japonezii au invadat Malaya, tata mi-a telegrafiat că trebuie să mă întorc acasă şi am reuşit să obţin un bilet de călătorie pe "The Rajah of Sarawak" Era un vapor vechi, supraaglomerat de refugiaţi.

Am fost torpilaţi după şase zile, în Marea Java, cam pe la ora cinci după-amiază. Mama lui Jess coborâse în cabină pentru câteva clipe şi mă rugase să o supraveghez pe Jess.

Vaporul s-a scufundat foarte repede. Era un vacarm îngrozitor, la care se adăugau răcnete de deznădejde, domnea confuzia. Am prins-o de mână pe Jess, am înşfăcat o singură vestă de salvare şi am sărit amândouă peste bord. Am putut să ne agăţăm bine una de alta, apoi a apărut o barcă de salvare şi am reuşit să ne suim împreună. Dar, am fost ultimele, fiindcă era deja plină până la refuz, iar dacă alţii încercau să se urce la bord, a trebuit să-i împingem în apă sau să-i lovim cu vâslele.

Nu erau destule bărci, centuri de salvare sau plute. Nu aveam suficientă apă de băut, nici provizii de rezervă, însă eu izbutisem, la fel ca şi o altă femeie, să iau o sticlă cu apă. Se aflau împreună cu noi chinezi, malaiezi şi un marinar hindus, membru al echipajului. Patru copii şi o doamnă în vârstă care erau la bord au murit în prima noapte.

Am plutit în derivă în acea noapte, toată ziua următoare şi încă o noapte. A doua zi dimineaţă, am fost reperaţi de o barcă de pescuit indoneziană şi remorcaţi. Ne-au dus la Java, la satul lor de pe ţărm. Vroiam să mergem la Djakarta, ca să ne îmbarcăm pe alt vas cu destinaţia Australia, dar Jess era bolnavă.

Se tăiase cumva, accidental, la picior, rana se infectase, avea febră mare şi era foarte deshidratată.

Ceilalţi supravieţuitori au plecat, însă noi am rămas cu pescarii din sat. Credeam că Jess avea să moară, dar e o copilă rezistentă şi a reuşit să-şi revină.

Când s-a însănătoşit şi se simţea în stare să se deplaseze, s-au ivit pe cer avioanele japoneze. În cele din urmă, ne-am urcat într-o căruţă trasă de boi, am pornit pe drumul spre Djakarta şi am mers pe jos ultimele cincisprezece mile. Dar japonezii se aflau deja acolo, ne-au prins şi ne-au închis într-un lagăr la Bandung, laolaltă cu o mulţime de femei şi copii de origine olandeză.

Bandung a fost primul dintre cele patru lagăre unde am stat. Ultimul, cel de la Asuluj a fost cel mai cumplit. Era un lagăr de muncă forţată şi toate femeile au fost obligate să trudească pe plantaţiile de orez sau să cureţe canalele de drenaj şi latrinele. Jess era destul de mică, aşa încât a fost scutită de muncă. Eram totdeauna înfometate şi câteodată chiar se murea de inaniţie. Una din pedepse era că nimeni nu primea nimic de mâncare timp de două zile.

Ne hrăneam cu orez, fiertură din sago[1] şi supă făcută din rămăşiţe de legume. Uneori, indonezienii ne aruncau câteva fructe peste gardul de sârmă ghimpată şi puteam face troc pentru un ou sau puţină sare. Mai erau acolo două australiene, infirmiere ca şi mine. Una a murit, cealaltă a fost împuşcată.

Jess nu s-a mai îmbolnăvit grav niciodată, însă a suferit de inflamaţii şi arsuri care i-au lăsat câteva cicatrice.

Am încercat să organizăm o mică şcoală pentru copii, dar atunci gardienii ne-au confiscat cărţile.

---

[1]Sago sau Sagu - produs făinos preparat din măduva sagotierului, numit şi arborele-de-pâine.

Ştiam că războiul se apropie de sfârşit, fiindcă o mână de femei curajoase introduseseră pe furiş în lagăr, piesă cu piesă, un radio demontat, îl asamblaseră şi-l pitiseră.

Apoi, cam pe la sfârşitul lui august, ni s-a spus că americanii au bombardat Japonia şi că forţele aliate urmează să debarce în Java. După aceea, comandantul şi gardienii au dispărut, dar noi am rămas în lagăr, fiindcă nu aveam încotro să plecăm.

Un avion american s-a rotit în zbor deasupra lagărului şi a paraşutat lăzi cu conserve, ciocolată şi ţigări. A fost o zi într-adevăr minunată.

Apoi, au venit britanicii şi bărbaţii olandezi care supravieţuiseră în lagărele lor. Cred că au fost destul de şocaţi când au văzut în ce stare jalnică ne găseam.

Sunt două motive pentru care a durat atât timp ca să prinzi de veste că Jess e în viaţă.

Unul este că mânia clocoteşte în Indonezia, fiindcă indonezienii nu mai acceptă dominaţia colonizatorilor olandezi. Această situaţie frământată a tergiversat mersul lucrurilor.

Celălalt motiv este că Jess a fost înregistrată pe numele meu, adică Jess Mulaney, şi spusesem tuturor că suntem surori. Nu voiam să fim despărţite. Nu le-am dezvăluit adevărul nici măcar prizonierelor olandeze.

Mă temeam că voi fi repatriată înaintea ei şi că trebuia s-o părăsesc, aşa că n-am spus nimic până când n-a sosit timpul de plecare. De-abia atunci ofiţerii din armată au aflat că ea era în realitate Jess Dunbar.

De-a lungul acestor trei ani şi jumătate, Jess a fost martoră la întâmplări cumplite, atrocităţi şi decese. Se pare că a învăţat să le accepte şi să-şi păstreze cumpătul. Pe cât se pare, copiii sunt în stare să se detaşeze cu uşurinţă. E o fetiţă admirabilă şi foarte curajoasă.

În decursul timpului petrecut împreună, ne-am apropiat foarte mult şi, efectiv, am devenit importante una pentru cealaltă. Mâine, Jess se îmbarcă pe avion; nu credeam să sufăr atât la despărţire. Totodată, Jess s-a împăcat cu gândul că nu se poate să mai rămânem împreună.

Pentru a uşura lucrurile, i-am spus că nu ne luăm rămas bun pentru totdeauna şi că, într-o bună zi, trebuie să vină în Australia şi să stea cu mine şi cu familia mea. Suntem oameni cumsecade, de nădejde, cu o situaţie socială mijlocie. Tatăl meu este antreprenor în construcţii şi locuim într-o căsuţă din Turramurra, o suburbie a oraşului Sydney.

Ţi-aş fi recunoscătoare dacă, atunci când Jess va mai creşte puţin, i-ai îngădui să facă o călătorie până-n Australia.

Voi pleca acasă curând după Jess, de îndată ce voi fi obţinut un bilet de vapor sau de avion.

Ai grijă de surioara ta.

Cu multe urări de bine,
Ruth Mulaney."

*

Judith citi scrisoarea de la cap la coadă de două ori, apoi o mai parcurse o dată, o împături şi o puse în

sertarul măsuţei de toaletă. "Ai grijă de surioara ta." Vreme de trei ani şi jumătate, Ruth Mulaney chezăşuise ocrotirea, oricât de firavă, a lui Jess. Aici se dovedeau dragostea şi loialitatea ei, faţă de fiinţa de care era legată sufleteşte. Şi trebuise să-şi ia rămas bun, să lase totul în urmă.

Acum, era întuneric. Judith se ridică în picioare, ieşi din dormitor în căutarea lui Jess. O găsi singură, pe veranda luminată de o lampă, răsfoind paginile unui vechi album de fotografii al lui Bob. Când Judith apăru, Jess aruncă o privire în sus.

— Vino să ne uităm împreună. Pozele sunt atât de ciudate. Mami şi tata cu ani în urmă. Par aşa de tineri.

Judith se aşeză lângă Jess pe canapeaua mică împletită din trestie şi acoperită cu perniţe, cuprinzând-o pe după umeri.

— Unde-i unchiul Bob?

— S-a dus să se schimbe. Mi-a dat albumul să-l privesc. Asta-i de când ei locuiau chiar aici, în Colombo. Şi iată o fotografie cu tine. Ce pălărie caraghioasă aveai! Jess întorcea filă după filă. Cine-s oamenii ăştia?

— Bunicii noştri. Părinţii mamei.

— Arată foarte bătrâni.

— Aşa şi erau. Şi grozav de anoşti. În copilărie, detestam să merg şi să stau la ei. Cred că nici ţie nu ţi-a plăcut, deşi erai doar un copilaş pe atunci. Şi iat-o şi pe Biddy. Soţia unchiului Bob. Sora mamei noastre. Ai s-o adori. E amuzantă, te face să râzi tot timpul.

— Şi ăsta?

— E Ned, pe când avea doisprezece ani. Fiul lor, vărul nostru. A fost omorât la începutul războiului, când nava lui s-a scufundat, Jess nu spuse nimic. Pur şi simplu, întoarse altă pagină.

— Am citit scrisoarea, interveni Judith. Ruth pare o persoană cu totul deosebită.

— Este, într-adevăr. Şi foarte curajoasă. Nu se sperie de nimic.

— Şi ea spune că şi tu ai înfruntat situaţia cu îndrăzneală. Jess ridică uşor din umeri. Zice să eraţi surori în lagăr.

— Ne-am prefăcut la început. Apoi, a devenit aproape real.

— Trebuie să fi fost dureros să-ţi iei rămas bun.

— Da.

— Vrea, când te mai măreşti, să te duci în Australia şi să stai la ea.

— Am vorbit despre asta.

— Cred că-i o idee bună.

Jess îşi înălţă capul şi, pentru prima oară, o privi pe Judith în ochi.

— Aş putea? Aş putea într-adevăr să merg?

— Desigur. Fără doar şi poate. Să zicem, când vei împlini şaptesprezece ani? Mai sunt doar trei ani până atunci.

— Trei ani!

— Va trebui să te duci la şcoală, Jess. Când ne întoarcem în Anglia. E musai să recuperezi timpul pierdut. Dar nu-i nevoie să stai la internat. Ai putea merge la pensionul St. Ursula unde am învăţat şi eu. Te voi înscrie ca elevă externă.

Dar Jess nu era interesată să discute despre şcoală.

— Credeam că n-ai să-mi dai voie să merg la Ruth. Se vădea că era hotărâtă să nu se abată de la subiect. Mă gândeam că ar fi prea scump. Australia e atât de departe de Anglia...

— Nu va fi niciodată prea scump, îţi promit. Şi poate, când te-ntorci din Australia, o aduci şi pe Ruth în vizită la noi.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios.

— Oh, mi-ar plăcea mai mult decât orice altceva pe lume. Dacă ar trebui să-mi pun o singură dorinţă, asta ar fi. Asta m-a durut cel mai mult, la despărţirea de azi dimineaţă. Gândindu-mă că n-o voi revedea niciodată. Pot să-i scriu ca s-o anunţ? Îi ştiu adresa din Australia. Am învăţat-o pe dinafară, pentru cazul că aş fi pierdut bucăţica de hârtie.

— Cred că se cuvine să-i scrii chiar mâine câteva rânduri. Să nu iroseşti nici o clipă. Şi-atunci, amândouă puteţi să vă bucuraţi de pe acum la gândul revederii. E totdeauna important să aştepţi ceva cu nerăbdare. Dar... Judith ezită... Între timp, probabil că tu şi eu ar trebui să începem să ne facem planuri pentru viitorul imediat.

Jess încruntă din sprâncene.

— Ca de pildă?

— Socot că e timpul să ne întoarcem acasă.

*

Judith făcea bagajele. Era o îndeletnicire pe care o considera dintotdeauna un soi de corvoadă, dar acum situaţia se complica, întrucât avea de împachetat lucrurile pentru două persoane, de burduşit totul în patru geamantane. Două pentru hainele absolut necesare în timpul voiajului, altele două pentru cele netrebuincioase în voiaj.

Cât despre calabalâcurile nefolositoare în călătorie,

Judith investi bani în două valize voluminoase, din piele, prinse în curele cu catarame. Destul de rezistente, după cum spera, pentru a supraviețui când aveau să fie cărate în cârcă de către hamalii din docurile de la Colombo și Liverpool, fără să se deterioreze dacă s-ar întâmpla să fie scăpate din mâini și să cadă de la oarecare înălțime.

Cât despre lucrurile indispensabile în călătorie, Judith folosea vechiul ei geamantan adus din Trincomalee; pentru Jess cumpărase un sac de voiaj încăpător, din marochin cafeniu.

Whiteaway & Laidlaw, replica orientală a marelui magazin londonez Harrods, nu le dezamăgise.

Pentru haine, expediția de târguieli durase aproape o zi întreagă, iar Judith își făcuse de cap, punându-se pe cheltuială, lăsând la o parte deziderатul cumpătării. Știa că în Anglia raționalizarea obiectelor de îmbrăcăminte era mai strictă ca niciodată și că, ajunse acasă, nu vor avea posibilitatea să cumpere ceva. Ca să nu mai pomenim că le va răpi timp îndeplinirea tuturor formalităților birocratice, trecând prin diferite nivele; dacă nu le ducea până la capăt, nici ea și nici Jess nu aveau acces la cartelele pentru îmbrăcăminte, nemaivorbind de cartelele de alimente, bonurile de benzină, buletinele de identitate și toate restricțiile din vreme de război, care însă împovărau o națiune izolată și suferindă.

Așadar, pentru Jess, o garderobă completă, începând de la lenjeria de corp: bluze, pulovere, fuste, ciorapi trei sferturi din lână, pijamale, patru perechi de pantofi, un halat gros de casă și o pelerină de ploaie. Toate acestea zăceau înșirate pe patul lui Jess, în maldăre, împăturite cu grijă, menite să fie stivuite în

cala navei pentru transportul trupelor. Pentru voiajul spre casă, Judith pusese deoparte lucrurile absolut esenţiale. Nava, după cum li se spusese, era ticsită până la platbord[1] cu trupe care se reîntorceau în ţară, iar spaţiul se drămuia cu economie. Deci, pantaloni scurţi din bumbac, pulovere, un cardigan, o cămaşă subţire de noapte, pantofi de sport din pânză. Şi, pentru ziua când vor debarca, o pereche de pantaloni lungi, o jachetă din piele de căprioară, de culoare cafenie...

Acum, era ora patru după-amiază, şi căldura înăbuşitoare aproape îţi tăia respiraţia, aşa încât nu-i stătea în putinţă să realizeze că peste trei săptămâni, ea şi Jess se vor bucura cu adevărat de toate aceste veşminte groase, aspre şi grele. Chiar efortul de a împături un pulover Shetland semăna cu un marş pe o arşiţă dogoritoare şi Judith putea simţi năduşeala prelingându-i-se pe ceafă şi părul ud lipindu-i-se de frunte.

— Duduiţă Judith! Glasul blând al lui Thomas. Se îndreptă din şale, se întoarse, înlăturându-şi părul de pe faţă. Lăsase uşa deschisă ca să se facă puţin curent şi acum îl văzu pe Thomas stând acolo şi sfiindu-se oarecum s-o întrerupă.

— Ce este, Thomas?

— Aveţi un vizitator. Vă aşteaptă pe verandă.

— Cine e?

— Căpitanul-comandor Halley.

— Oh! Din instinct, Judith îşi astupă gura cu mâna. Hugo! Se simţea într-adevăr vinovată în legătură cu Hugo, fiindcă de la reîntoarcerea lui Jess, cu o săptămână în urmă, nu-l mai văzuse, nu mai păstrase relaţiile prieteneşti şi - dacă trebuia să spună adevărul

[1]Platbord - rama punţii.

adevărat – nu se gândise deloc la el. Şi, în decursul ultimelor zile, avusese atâtea de făcut, de pus la punct atâtea aranjamente, încât nu se ivise nici un moment prielnic pentru a ridica receptorul şi a forma numărul lui de telefon. Pe când zilele se scurgeau cu iuţeală, sentimentul de vină se accentuase şi, chiar în acea dimineaţă, scrisese cu seriozitate un bileţel "Sună-l pe Hugo" – şi prinsese bucăţica de hârtie în rama oglinzii. Şi, acum, Hugo era aici. El preluase iniţiativa, iar Judith se simţea ruşinată şi stânjenită din cauza purtării ei lipsite de bunăcuviinţă.

— Vin imediat, Thomas. Vrei să-i spui?

— O să vă aduc ceaiul pe terasă.

— Ar fi minunat.

Thomas făcu o plecăciune adâncă şi se îndepărtă. Simţindu-se dezavantajată, Judith abandonă împachetatul, se spălă de transpiraţie pe mâini şi faţă şi încercă să-şi aranjeze părul, de asemenea jilăvit de sudoare. Rochia de bumbac, fără mâneci, nu era nici curată, nici proaspătă, dar pe moment mergea şi aşa. Îşi puse o pereche de sandale din barete şi se duse să-şi ceară iertare, cu o atitudine smerită în faţa lui Hugo.

Îl găsi stând în picioare, cu spatele spre ea, sprijinindu-şi umerii de stâlpul verandei şi privind spre grădină. Era în uniformă militară, fără chipiul pe care şi-l aruncase pe un scaun.

— Hugo!

Se întoarse.

— Judith. Expresia figurii lui nu vădea nici reproşuri, nici supărare, ceea ce fu o mare uşurare pentru ea. Dimpotrivă, arăta ca totdeauna încântat să o vadă.

— Oh, Hugo, îmi plesneşte obrazul de ruşine.

— De ce?

— Fiindcă ar fi trebuit să-ţi telefonez de mult, să te înştiinţez ce se petrece. Dar am avut atâtea de făcut şi pur şi simplu n-am mai apucat. Am fost nepoliticoasă. Îmi pare rău.

— Încetează cu umilinţele. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Şi arăt respingător de neglijentă, dar deja am împachetat toate hainele curate.

— Arăţi foarte bine. Şi cu siguranţă mai curată decât mine. Am fost toată ziua la Katakarunda. M-am gândit să trec pe aici înainte de a mă înapoia la fort.

— Mă bucur nespus. Fiindcă mâine plecăm.

— Aşa de curând?

— Am pus un bileţel pe masa de toaletă ca să nu uit să te sun diseară.

— Pesemne, eu ar fi trebuit să ţin legătura cu tine. Dar ştiind situaţia, n-am vrut să te deranjez.

— N-aş fi plecat niciodată fără să-mi iau rămas bun de la tine.

Hugo îşi ridică mâinile cu un gest de capitulare.

— Să dăm uitării astal Ce-a fost a fost. Pari frântă de oboseală, ca şi mine de altfel. Ce-ar fi să ne aşezăm o clipă, ca să ne relaxăm pur şi simplu?

Fu cea mai strălucită idee care le trecuse prin minte toată ziua. Judith se prăbuşi în şezlongul lui Bob, cu picioarele proptite pe rezemătoare, întinzându-se pe perne şi oftând de uşurare, în vreme ce Hugo îşi trase un taburet, se aşeză cu faţa spre ea, aplecat niţeluş înainte, cu coatele sprijinite pe genunchii dezgoliţi, arşi de soare.

— Acum, să începem cu începutul. Deci, plecaţi mâine.

— Toată după-amiaza am tot împachetat.

— Cum rămâne cu W.R.N.S.? Cu slujba ta?

— Sunt învoită din motive familiale pe timp nelimitat. Când voi ajunge acasă, voi cere să fiu demobilizată. Totu-i stabilit. Chiar ofiţerul superior W.R.N.S. din Colombo a aranjat lucrurile.

— Cu ce vă întoarceţi în ţară?

— Cu o navă pentru transportul trupelor. Bob ne-a rezervat în ultima clipă două cabine.

— "The Queen of the Pacific?"

— Exact. În mod destul de bizar, e acelaşi bătrân vapor cu care am venit aici. Dar în acest voiaj o să fie o îmbulzeală nemaipomenită. Familii din Ceylon ducându-se acasă, precum şi un contingent al Forţei Aeriene Regale din India. Dar n-are importanţă. Tot ce contează e că ne vom îmbarca. Judith zâmbi, simţindu-se iarăşi vinovată. E groaznic să-ţi mărturisesc, însă ajută nespus de mult să ai rudă un contraamiral. Bob a tras nu numai sforile, dar a manevrat abil odgoanele, ca să mă exprim aşa. A vorbit vehement la telefon, luându-i pe toţi la trei păzeşte, cum se cuvine rangului său. Şi-a folosit toată puterea.

— Şi Trincomalee?

— Nu mă voi mai întoarce niciodată acolo.

— Şi cum rămâne cu hainele tale? Cu lucrurile lăsate în urmă.

— Mi-am adus cu mine la Colombo tot ce-i mai deosebit, nu mi-au rămas acolo decât niscaiva cărţi, câteva fleacuri şi uniforma de iarnă. Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu ele. Nu-s importante. De asemenea, săptămâna trecută Jess şi eu ne-am dus la Whiteaway & Laidlaw şi am petrecut o zi întreagă golind magazinul. Aşa că amândouă suntem bine echipate pentru orice eventualitate.

Hugo surâse.

— Îmi place cum spui.

— Ce anume?

— Jess şi eu. Sună de parcă n-aţi fi fost despărţite niciodată.

— Nu-i aşa că a fost un miracol, Hugo? Un vis frumos care s-a adeverit? S-ar părea că vorbesc ca şi cum n-am fi fost despărţite vreodată, totuşi încă mă terezesc în toiul nopţii şi mă întreb dacă-i aievea şi nu o închipuire. Trebuie să aprind lumina ca să o pot vedea pe Jess, dormind în patul de alături, şi atunci ştiu că-i adevărul adevărat.

— Cum e Jess?

— Uimitoare. Atât de vioaie. Mai târziu, s-ar putea să se ivească probleme. De natură fizică sau psihologică. Însă, deocamdată, pare să fi ieşit biruitoare din toate încercările.

— Unde-i acum?

— A dus-o Bob la grădina zoologică. Jess a vrut să vadă crocodilii.

— Îmi pare rău că n-am întâlnit-o.

— Trebuie să se întoarcă repede. Rămâi până vin.

— Nu pot. Am fost invitat să beau ceva la reşedinţa comandantului-şef şi dacă întârzii voi fi trimis în faţa curţii marţiale.

În acest moment, fură întrerupţi de Thomas, care se apropia; aducând tava cu serviciul de ceai. Hugo se aplecă să tragă o măsuţă, iar Thomas, cu pedanteria lui obişnuită, aşeză tava, se înclină şi se retrase. După ce dispăru, Judith spuse:

— Ştiu că Bob ţi-a povestit despre Jess şi despre lagărul din Java, dar nu ţi-a pomenit cumva şi de Gus Callender?

— Cine-i Gus Callender? Vrei să fac eu bunele oficii de gazdă şi să torn ceaiul?

— Te rog. Evident, Bob nu ţi-a zis nimic. A fost un lucru extraordinar. S-a întâmplat în aceeaşi zi. Chiar în dimineaţa când am aflat că Jess este în viaţă. Ştii despre nava-spital "Orion", care a acostat aici? Plină de foşti prizonieri veniţi din Birmania?

— Da. După un popas de o zi, apoi au pornit din nou pe mare seara.

— Ei bine, m-am dus să-i întâmpin pe cei care coborau pe ţărm... Hugo îi întinse o ceaşcă pe farfurioară şi Judith fu izbită în faţă de mirosul plăcut de lămâie şi de ceai proaspăt, dar era prea fierbinte ca să bea o înghiţitură, aşa că îşi puse ceaşca în poală... Şi acolo era un bărbat, căpitan în Regimentul scoţian Gordon...

Judith îi relată cu de-amănuntul întâlnirea bizară. Cum crezuse că Gus era mort şi descoperise pe neaşteptate că-i viu. Însoţindu-l la Galle Face Hotel. Reîntâlnirea emoţionantă cu bătrânul chelner; sticla de whisky Black & White. Îi spuse cum arăta Gus, cum era îmbrăcat, cum, la sfârşit, s-a suit într-un taxi, îndreptându-se spre fort şi spre nava-spital; şi cum îşi luaseră rămas bun.

—... Pe urmă, am revenit aici şi, chiar înainte de a intra în casă, Bob şi-a făcut apariţia şi m-a anunţat că Jess e teafără. Doi oameni, Jess şi Gus, pe care-i credeam pierduţi pentru totdeauna! Totul în aceeaşi zi. N-a fost un fapt straniu, Hugo?

— Uluitor! Rosti el pe un ton serios.

— Singura deosebire e că nu mă simt şi pentru Gus la fel de fericită ca pentru Jess. Bătrânii lui părinţi au murit în vreme ce el era în lagăr şi trudea la construcţia căii ferate. A fost înştiinţat de-abia în Rangoon că au

răposat. Nu mai are familie. Nici fraţi, nici surori. Socot că are să fie o întoarcere deprimantă acasă, în Scoţia.

— Pe unde locuieşte?

— Undeva prin comitatul Aberdeenshire. Nu ştiu precis. Nu l-am cunoscut prea bine. E un prieten al altor prieteni din Cornwall. A stat la ei în vara dinaintea izbucnirii războiului. Atunci l-am întâlnit şi din acel moment n-am mai dat ochii cu el. Până când l-am întâlnit iarăşi, stând acolo pe pajiştea de la Gordon's Green.

— Are o casă unde să se reîntoarcă?

— Da. Cred că-i un fel de moşie mare. Se pare că a moştenit bani berechet. A studiat la Cambridge şi înainte de asta a urmat colegiul pentru băieţi din Rugby. Şi, pe vremuri, conducea o maşină sport Lagonda, foarte elegantă.

— Ar trebui să ducă o viaţă cât se poate de bună.

— Dar contează mai ales oamenii, nu-i aşa? Mă refer la familie, la prieteni.

— Dacă a făcut războiul într-un regiment scoţian, precis va fi înconjurat de amici.

— Aşa nădăjduiesc, Hugo. Sper din tot sufletul.

Ceaiul se răcise. Judith luă ceaşca, sorbi o dată şi se simţi înviorată, răcorită. Gândindu-se încă la Gus, grăi:

— Dar trebuie să ţin neapărat legătura cu Gus.

— Şi tu la cine, unde te reîntorci? o întrebă Hugo.

Judith râse.

— Într-o casă încântătoare, plină de femei.

— Şi Jess?

— Mai devreme sau mai târziu se cade să meargă la şcoală. Probabil puţin mai târziu. Merită un răgaz să se acomodeze cu o nouă viaţă, să ştie pe ce lume se află, să se distreze.

— Deci, tu rămâi cu prietenii şi cu familia.

— Bineînţeles.

— Nici un amorez tandru, aşteptând să-ţi ceară mâna? Să-ţi pună un inel de logodnă pe deget?

Era greu să-şi dea seama dacă Hugo glumea sau nu. Judith ridică privirea spre chipul lui şi văzu că nu vorbea a şagă.

— De ce mă-ntrebi?

— Fiindcă dacă ai avea un drăguţ, aş spune că-l bărbat norocos.

Judith se aplecă să aşeze ceaşca şi farfurioara pe masă.

— Hugo, mi-ar displăcea să crezi vreodată că pur şi simplu m-am folosit de tine.

— N-aş gândi aşa niciodată. Din întâmplare doar ţi-am fost în preajmă când ai trecut prin momente grele. Mi-aş dori numai să fi petrecut mai mult timp împreună.

— Am mai discutat asta şi înainte. Nu cred să situaţia s-ar fi schimbat.

— Probabil că nu.

— Dar nu înseamnă că nu m-am simţit cât se poate de bine întâlnindu-te şi cu toate lucrurile făcute împreună. Şi sfârşitul războiului, ştiind că ororile lui n-au ucis distracţiile banale, frivole, pe care, înainte ca această cumplită vrajbă armată să înceapă, oamenii obişnuiau să şi le îngăduie. Ca de pildă melodia "Nu-ţi pot dărui decât dragostea mea, iubito!", dansată sub clar de lună, într-o rochie nouă şi râzând în hohote de penibila Moira Burridge. Nimic nu conta prea mult, totuşi fiecare nimic având o însemnătate. Îţi rămân cu adevărat recunoscătoare. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să-mi fi readus pofta de viaţă, să-mi redescopere realitatea cu atâta gingăşie.

Hugo se întinse şi o prinse de mână.

— Când mă voi întoarce în Anglia, oricând o fi să fie, ne vom mai vedea?

— Desigur. Trebuie să vii şi să-mi faci o vizită în Cornwall. Am o casă de vis, aproape de mare. Poţi veni vara. Singur sau împreună cu o prietenă atrăgătoare. La timpul cuvenit, îţi poţi aduce soţia şi copiii, şi vom chefui cu toţii.

— Îmi plac astea.

— Ce anume?

— Intenţiile clare.

— Nu vreau să mă ţin scai de tine, Hugo. N-am avut niciodată intenţia asta. Dar nici nu vreau să te pierd.

— Cum o să te găsesc?

— În cartea de telefon: Dunbar, Casa Dower, Rosemullion.

— Şi dacă te sun, îmi promiţi că n-o să-mi replici la repezeală: "Cine naiba mai eşti?"

— Nu, nu cred că o să-ţi vorbesc aşa vreodată.

Hugo mai zăbovi un timp, îndrugară în continuare verzi şi uscate, apoi el se uită la ceas şi spuse că a sosit vremea să plece.

— Trebuie să dau câteva telefoane, să scriu o scrisoare şi să mă prezint într-o ţinută impecabilă la reşedinţa comandantului-şef, cu cinci minute înainte de ora stabilită.

— Anume când?

— La şase şi jumătate. La un cocteil. O ocazie oficială. Invitaţii de seamă sunt, nici mai mult nici mai puţin, Lordul şi Lady Mountbatten.

— Va fi şi Moira Burridge acolo?

— Doamne fereşte!

— Dacă o vezi, transmite-i salutările mele.

— De nu-ţi păzeşti gura, o să-i dau adresa ta din Cornwall şi-o să-i spun că de-abia aştepţi s-o primeşti în vizită.

— Fă aşa şi te-mpuşc.

Judith îl conduse până la uşă, coborâră treptele şi merseră până la aleea cu pietriş încins, unde îşi parcase maşina.

Hugo se întoarse.

— La revedere.

— La revedere, Hugo.

Se sărutară pe amândoi obrajii.

— A fost minunat.

— Da, frumos. Şi-ţi mulţumesc.

— Sunt foarte bucuros, realmente fericit că toate problemele tale s-au rezolvat.

— Încă nu, spuse Judith. Dar se pare că ăsta-i începutul.

*

The Queen of the Pacific
Marea Mediterană

Vineri, 12 octombrie 1945

"Dragul meu Gus,

Stau în curent, pe puntea de promenadă, înconjurată de copii gălăgioşi şi mămici distrase, precum şi de numeroşi soldaţi din aviaţie cu un aer plictisit. Nu te poţi aşeza aici pe nimic, aşa că noi toţi ne lăsăm pe vine, sprijiniţi de rampa punţii, ca o puzderie de refugiaţi, tot mai murdari pe zi ce trece, fiindcă nu există destule lavabouri!

Dar mai întâi trebuie să-ţi explic totul. E mai

uşor să încep din momentul când ne-am despărţit în faţa Galle Gace Hotel. Când am sosit acasă, Bob (unchiul meu, contraamiralul Somerville) mi-a dat de veste că surioara mea, Jess, a fost găsită într-un lagăr de concentrare din Java. La început tu, apoi ea! O zi plină de miracole. Cu gândul la vânătoarea de fazani, Bob a poreclit cele două evenimente "împuşcătura spre dreapta" şi "împuşcătura spre stânga"

Jess are acum paisprezece ani. A zburat de la Djakarta la Colombo cu un avion U.S.A.F.[1] Dakota, iar eu şi cu Bob am întâmpinat-o la baza aeriană de la Ratmalana. E slabă, bronzată şi-n curând mă va întrece la înălţime. Este sănătoasă.

Aşa că am avut o săptămână de pregătiri febrile, la capătul căreia, după cum bagi de seamă, suntem amândouă pe vapor, în drum spre casă. M-au lăsat la vatră pentru motive familiale şi ne întoarcem împreună la Casa Dower.

M-am tot gândit la tine... Probabil că te afli deja în Scoţia. Voi trimite scrisoarea asta pe adresa dată şi o voi expedia prin poştă când ajungem în Gibraltar.

A fost un lucru extraordinar că te-am întâlnit şi am putut petrece puţin timp împreună. Regret nespus că a trebuit să-ţi relatez despre căsătoria lui Loveday. Înţeleg destul de bine că, probabil, pentru o vreme, din această pricină nu vei dori să vii în Cornwall. Dar când te vei fi statornicit din nou la Ardvray şi îţi vei fi reînnodat firul vieţii, vei

[1] U.S.A.F. - prescurtare de la „United States Air Force" - Forţa Aeriană a Statelor Unite.

avea probabil o părere cu totul diferită. Atunci, ştii bine, te aşteaptă aici o primire călduroasă. Nu numai la mine acasă, ci şi la Nancherrow. Oricând eşti dispus să vii. Dar, te rog, vino! Şi adu-ţi albumul de schiţe!

Scrie-mi şi dă-mi de ştire cum îţi merge şi ce planuri de viitor ţi-ai făcut.

Cu multă afecţiune,
Judith"

*

Casa Dower
Rosemullion
Duminică, 21 octombrie
"Ziua Trafalgar."[1]

"Scumpul meu Bob,

Fetele au sosit acasă, vii şi nevătămate. Am închiriat un taxi încăpător şi am plecat vineri la Penzance, să le întâmpin în gară. Trenul "Riviera" a ajuns fără întârziere şi iată-le coborând pe peron, încărcate de bagaje. Nu cred că am fost vreodată mai emoţionată.

Amândouă arată bine, doar puţin istovite şi vlăguite. Jess nu mai seamănă deloc cu acea copiliţă dolofană şi răsfăţată, care a stat odinioară cu noi, de Crăciun, la Keyham. Cu singura deosebire că ochii ei albaştri sunt la fel de strălucitori.

---

[1] „Ziua Trafalgar" - ziua sărbătoririi celebrei bătălii navale de la Trafalgar, din 21 octombrie 1805, când flota engleză, condusă de amiralul Nelson, a repurtat o strălucită victorie asupra flotei franco-spaniole.

A vorbit o grămadă despre tine şi despre timpul pe care l-aţi petrecut împreună la Colombo.

Cel mai impresionant moment a fost când a văzut-o din nou pe Phyllis. Pe când taxiul trăgea în faţa Casei Dower, Phyllis şi Anna, cu Morag călcându-le pe urme, au ieşit pe uşă ca să ne întâmpine. Nimeni nu i-a spus nimic lui Jess, dar ea a aruncat o privire pripită spre Phyllis şi a coborât din taxi chiar înainte de oprire, repezindu-se în braţele ei întinse. Cred că Anna este puţin geloasă, dar Jess se poartă foarte frumos cu ea. Jess ne-a zis că şi-a petrecut mult timp în lagăr ajutând la supravegherea copiilor mai mici.

Judith mi-a arătat scrisoarea de la acea drăguţă fată din Australia care a avut grijă de Jess, când au fost închise în lagăr, pe vreme de război. Prin ce chinuri ale iadului trebuie să fi trecut împreună! Sunt sigură că, mai curând sau mai târziu, Jess va începe să vorbească despre experienţele ei îngrozitoare. Totodată, sunt la fel de convinsă că, atunci când o va face, i se va destăinui mai întâi lui Phyllis.

Azi dimineaţă, m-am dus la biserică şi i-am mulţumit bunului Dumnezeu.

Acum, e duminică după-amiaza, o zi friguroasă de octombrie, toţi copacii sunt despuiaţi de frunze, s-a pornit o ploaie cu băşici şi suflă un vânt tăios. Judith a luat-o pe Jess la Nancherrow, fiind invitate să-şi bea ceaiul acolo, în camera copiilor, împreună cu Loveday şi Nat. Au plecat pe jos, cam o oră în urmă, înfăşurate bine în mantale de ploaie şi încălţate cu cizme de cauciuc. Cu prima ocazie favorabilă, trebuie să-i cumpă-

răm o bicicletă lui Jess. E realmente un lucru absolut necesar, fiindcă primim doar o picătură de benzină pe săptămână, iar maşina lui Judith este încă pe icuri în garaj, imposibil de folosit până când nu obţine bonurile de combustibil.

În casă, e cam înghesuială, totuşi ne descurcăm şi avem destul confort. Anna s-a mutat în odaia maică-sii, iar Jess doarme în fosta cămăruţă a Annei. Dar socot că a venit timpul "să zbor" din acest cuibuşor şi să încep a aranja altul pentru noi doi. Săptămâna trecută, am văzut o casă încântătoare în Portscatho, cu trei dormitoare şi două băi. Nu e situată în sat, ci cocoţată pe un deal, cu vedere spre mare. E numai jumătate de milă de la prăvălia din sat şi sunt vreo două mile până la St. Maws. (Plus loc de acostare pentru bărcuţa ta). Este în stare bună şi ne-am putea muta chiar mâine, dacă am vrea, aşa că mă gândesc să fac o ofertă şi s-o cumpărăm.

Alaltăieri, am vorbit la telefon cu Hester Lang şi mi-a promis să vină şi să mă ajute la mutat. Vreau să mă stabilesc deja în noua casă când vii aici şi să putem fi iarăşi împreună.

Cât despre Phyllis, vestea bună este că Cyril s-a hotărât să rămână în serviciul militar activ al Marinei Regale. S-a descurcat realmente foarte bine, acum este subofiţer, are referinţe excelente din război, precum şi o medalie pentru merite deosebite şi curaj pe câmpul de luptă. Cred că e foarte important să o vedem şi pe Phyllis aşezată la casa ei. Dat fiind că Molly a murit, mă simt răspunzătoare pentru soarta lui Phyllis, după toţi aceşti ani cât am locuit împreună, spre norocul

meu. Totul depinde de cât a reuşit Cyril să economisească din soldă, dar trebuie să aibă un cămin al lor, undeva, într-un loc oarecare, unde el să poată veni în permisie. Poate o căsuţă, cu o mică verandă, în Penzance. Dacă se va dovedi mai costisitoare, decât îşi permit, am putea să-i căpătuim? Sunt sigură că şi Judith îi va ajuta, dar trebuie acum să se gândească la Jess, la taxele şcolare etc. etc. O să discut cu ea de îndată ce toate emoţiile se sting.

Prin urmare, cam asta-i tot. Dacă nu mă opresc acum din scris, nu voi mai ajunge în timp util până la poştă. Închipuie-ţi, eu coborând lipa-lipa-lip prin noroiul de pe panta dealului ca să pun această scrisoare în cutia poştală. O voi scoate şi pe Morag la plimbare. Puţină mişcare nu-i strică. A mai îmbătrânit acum, totuşi e încă iute ca săgeata, la cuvintele "Hai, afară!".

Dragul meu Bob, cât de norocoşi suntem. De-abia aştept să te întorci acasă. Nu zăbovi prea mult.

Cu multă dragoste,
ca totdeauna,
Biddy"

*

— Am uitat cât de lung e drumul ăsta.

— Mi se pare că umblam de-o veşnicie.

— Fiindcă mergem pe jos. Pe bicicletă, ni s-ar fi părut o bagatelă.

Drumul de acces spre Nancherrow arăta neîngrijit, plin de hârtoape şi băltoace, cu bordurile gata să i se

surpe. Hortensiile se veştejiseră demult, florile lor mari, acum de culoare brună, fărâmicioase, atârnând până la pământ sub bătaia rafalelor de ploaie, dezlănţuite dinspre mare şi care nu conteniseră toată după-amiaza. Crengile de sus ale copacilor erau desfrunzite, scuturate de vânt şi, dincolo de ele, cerul spălăcit se împânzea de nori plumburii, apoşi.

— Prima dată când am venit la Nancherrow, drumul mi s-a părut atât de lung şi de întortocheat, încât, ajunsă în sfârşit acolo, aş fi pariat că acest conac avea să fie bântuit de fantome. Dar, bineînţeles, n-a fost. E destul de nou. O să vezi şi tu. Apoi, când am citit "Rebecca", mi-am amintit de Nancherrow şi de clipa când l-am văzut pentru prima oară.

— N-am citit încă "Rebecca"

— N-ai avut deocamdată şansa. Însă îţi rezerv o mare surpriză. O adevărată delectare. Te voi hrăni cu romane bune, aşa cum îi dăm de mâncare lui Morag.

— Când eram mică, aveam o carte de care îmi aduc aminte mereu. Am primit-o în dar de Crăciun: mare, colorată, plină de ilustraţii şi poveşti. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea?

— Bănuiesc că a fost pusă la păstrare. Laolaltă cu toate celelalte bunuri ale noastre. Împachetate în lăzi. Va trebui să le scoatem din magazie. Toate obiectele care i-au aparţinut mamei. Bibelouri şi porţelanuri. O să fie ca şi cum am deschide cutia Pandorei...

Copacii se răreau. Ajunseseră aproape de conac. La ultima curbă a drumului, acesta li se dezvălui ochilor, dar o pâclă se aşternea în zare, ascunzând ca o perdea fumurie priveliştea spre mare. Se opriră în loc şi să zgâiră în depărtare, ploaia şiroindu-le pe impermeabile, iar vântul fluturându-le fularele.

— Într-adevăr, e mare conacul, spuse apoi Jess.

— Le trebuia o asemenea casă. Aveau trei copii, o grămadă de servitori şi o sumedenie de prieteni veniţi în vizită. Primisem şi eu odaia mea. Camera roz. După ceai, o să ţi-o arăt. Hai să mergem, altminteri o să ne udăm leoarcă.

Traversară în fugă aleea prunduită, adăpostindu-se în sanctuarul intrării principale, tocmai când ploaia cădea potop. Acolo îşi-lepădară pelerinele, îşi scoaseră cizmele de cauciuc. Apoi, Judith deschise uşa şi amândouă intrară în vestibul, ude ciuciulete la picioare.

Totul neschimbat. La fel ca-nainte. Acelaşi miros. Era probabil puţin cam răcoare, în ciuda buştenilor care ardeau mocnit în şemineul înalt, iar un aranjament floral din crizanteme şi frunze de toamnă trona, strălucea ca nişte vâlvătăi, în mijlocul mesei rotunde, unde zăceau, ca totdeauna, zgarda câinelui, cartea vizitatorilor şi micul teanc de corespondenţă, aşteptând să fie ridicat de poştaş.

Nici un sunet. Doar ticăitul vechii pendule.

— Unde-i toată lumea? Şopti Jess, părând cumva intimidată.

— Nu ştiu. Să mergem şi să vedem. Întâi, la etajul superior.

Pe la jumătatea palierului, auziră hârâitul uşor al radioului răzbătând dinspre camera copiilor. Uşa stătea uşor întredeschisă. Judith o împinse încet şi o văzu pe Mary total preocupată de netezirea rufăriei de călcat. O strigă pe nume.

— Oh, Judith! Fierul electric fu pus deoparte cu un bufnet înfundat şi Mary îşi întinse braţele robuste. Nici nu pot crede că te-ai întors. Şi că eşti într-adevăr iarăşi aici. A trecut atâta vreme! Şi ea e Jess, nu? Bună, Jess,

mă bucur să te cunosc. Uitaţi-vă la voi, sunteţi ude până la piele. Aţi mers pe jos, nu-i aşa?

— Da, tot drumul. Avem doar o singură bicicletă. Unde-i Loveday?

— Va sosi aici îndată. Vine de la Lidgey, împreună cu Nat. Întârzie puţin fiindcă l-a ajutat pe Walter să bage vitele-n ocol.

— Ce mai face Nat?

— E o scumpete de copil, dar, totodată, un drac împeliţat. Mary încărunţise, se mai ridase la coada ochilor, slăbise, dar, în mod ciudat, îi şedea bine. Se observau mici cârpeli în cardiganul ei albastru, gulerul bluzei era puţin destrămat, totuşi mirosea încă a săpun pentru copii Johnson şi a rufărie proaspăt călcată.

— Aţi văzut-o pe doamna Carey-Lewis?

— Nu încă. Am urcat direct aici să te căutăm.

— Atunci, hai să coborâm şi să-i spunem că sunteţi la Nancherrow.

Zăbovind un moment ca să scoată fierul de călcat din priză, să închidă radioul şi să mai arunce un buştean în foc ("E bine că avem destui copaci pe moşie, altminteri am fi murit cu toţii de frig"), le conduse afară din camera copiilor, înapoi pe scări, de-a lungul coridorului, până la uşa micului salon. Bătu uşor în tăblie, apăsă pe clanţă şi băgă capul prin crăpătura uşii.

— A venit cineva să vă vadă! Şi apoi, cu un gest teatral, smuci uşa în lături.

Ei erau acolo, de-o parte şi de alta a şemineului, Diana brodând la goblen, iar colonelul citind "Sunday Times" La picioarele lui, bătrânul Tigru zăcea întins, toropit de somn, dar Pekoe, care moţăise pe canapea, imaginându-şi acum că pătrunseseră niscaiva hoţi,

deveni brusc atent, ciulindu-şi urechile, şi slobozi o cacofonie de lătrături. Diana îşi ridică privirea, îşi scoase repede ochelarii, aruncă deoparte goblenul şi sări în picioare.

— Pekoe, potoleşte-te! E doar Judith. E Judith. Oprit din excesul său de zel, Pekoe se cufundă îmbufnat în perne. Oh, Judith, draga mea! S-au scurs atâţi ani! Vino şi lasă-mă să te-mbrăţişez cu foc. Diana era suplă, înaltă şi frumoasă ca totdeauna, deşi părul ei de culoarea grâului căpătase reflexe argintii. Te-ai întors, scumpa mea fiică adoptivă. Şi arăţi minunat! Şi ai adus-o la noi pe Jess. Jess! Sunt Diana Carey-Lewis. Am auzit multe lucruri despre tine, dar asta-i prima oară când ne întâlnim.

Eliberându-se din îmbrăţişarea Dianei, Judith se întoarse spre colonelul care, stând în picioare, îşi aştepta răbdător rândul. Arătase mereu mai bătrân decât îi era vârsta şi, în momentul de faţă, se părea că timpul recuperase rămânerile în urmă. Hainele îi atârnau lălâu pe trupul uscăţiv - o jachetă venerabilă din tweed şi o pereche de pantaloni uzaţi din catifea reiată, în care, odinioară, nu s-ar fi lăsat văzut nici mort.

— Draga mea! Formal şi, ca totdeauna, puţin timid. Colonelul îi prinse mâinile şi se sărutară. Cât de bucuroşi suntem să te avem din nou acasă.

— Nici pe departe pe cât de recunoscătoare sunt eu să mă aflu aici. Acum, Tigru, cuviincios ca totdeauna, se săltă pe labe şi Judith se aplecă să-l mângâie.

— A îmbătrânit, spuse ea cu tristeţe. Şi într-adevăr era bătrân, deşi nu gras, dar greoi şi suferind de podagră, iar părul îi devenise cenuşiu.

— Nici unul dintre noi nu mai întinereşte. Ar trebui să caut alt pui de labrador, încă nu mă rabdă inima...

— Edgar, iubitule, salut-o pe Jess.

Colonelul întinse mâna.

— Bună ziua, Jess. Ce faci? Trebuie să ţi-l prezint pe câinele meu, Tigru. Iat-o pe Jess, Tigru. Colonelul îi zâmbi, un surâs plin de bunătate, blând şi fermecător, la care nu putea rezista nici un copil. Ai străbătut un drum lung. Ei, ce crezi despre Cornwall? Nu plouă aşa tot timpul.

— De fapt, îmi amintesc de Cornwall, grăi Jess.

— Nu mai spune, pe toţi sfinţii! A trecut mult de-atunci. De ce nu luăm loc şi hai să-mi povesteşti totul... Uite, aici pe taburete, lângă foc... Dădu deoparte câteva reviste şi hârtii. Câţi ani aveai când ai plecat?

— Patru.

— N-am realizat că erai atât de măricică. Păi, bineînţeles că ai amintiri. Eu pot să-mi aduc aminte de când aveam doi ani. Şedeam în cărucior şi un alt copil îmi îndesa o bomboană în gură...

În acel moment, ridicând glasul, Mary îi anunţă că se retrage ca să pună ibricul cu ceai la fiert şi toată lumea căzu de acord că e o idee strălucită. După ce Mary plecă, Diana se cufundă în fotoliu, iar Judith se aşeză pe colţul opus al canapelei, neocupat de Pekoe.

— Scumpa mea, prin câte încercări ai trecut! Ai slăbit. Eşti elegantă. Te simţi bine?

— Sigur că da.

— Loveday moare de nerăbdare să te vadă şi să ţi-l prezinte pe poznaşul de Nat. Vor fi aici dintr-o clipă în alta. Şi micuţa Jess! Ce copilă curajoasă! Asemenea experienţe de viaţă! Biddy mi-a telefonat imediat ce a primit telegrama de la Bob. Ne spusese deja că... Dându-şi seama că era cât pe-aci să scape din imprudenţă vorbe nechibzuite, mai ales că Jess putea auzi

de la distanţa la care se afla, Diana se întrerupse brusc. Aruncă o privire spre Jess, care stătea acolo, cu spatele la ele, absorbită de conversaţia cu colonelul. Apoi, şopti... că Jess murise. Judith înclină din cap... Dar să auzim pe urmă că nu era adevărat. Trebuie că te-ai topit de atâta bucurie.

— A fost o zi profund emoţionantă.

— Draga mea, m-a întristat nespus vestea despre părinţii tăi. E de necrezut. Aveam de gând să-ţi scriu, dar înainte de a pune condeiul pe hârtie, am aflat că eraţi în drum spre casă. Cum aţi voiajat?

— Nu prea se poate numi voiaj. Mai curând un test de rezistenţă. Vaporul era ticsit până la refuz. Trei cozi pe zi pentru a lua mesele. Îţi poţi imagina.

— Îngrozitor! Vorbind de mâncare, soţii Nettlebed îţi transmit salutările lor şi că de-abia aşteaptă să vă vadă. Acum, au liber întreaga zi de duminică şi au plecat la Camborne ca să-i facă o vizită unei rude bătrâne aflată într-un sanatoriu particular. Nu eşti în al nouălea cer că te-ai întors la Casa Dower? Nu-i aşa că grădina arată minunat? Am ajutat-o pe Phyllis la tăiatul uscăturilor din pomi...

Înflăcărată de emoţie, Diana sporovăia întruna, iar Judith stătea şi se forţa să dea impresia că o ascultă, deşi n-o urmărea cu atenţie. Se gândea la Gus Callender. Era oare acum momentul potrivit să le spună Dianei şi colonelului că Gus scăpase cu viaţă? Nu, hotărî ea. Prima persoană căreia trebuie să-i împărtăşească vestea între patru ochi era Loveday. Azi, ceva mai târziu, într-un fel sau altul, undeva, Judith avea să facă acest lucru.

— ... Unde doarme micuţa Jess?

— În odaia Annei. E spaţiu destul. Anna s-a mutat cu Phyllis. Doar deocamdată.

— Şi ce anume plănuieşti pentru Jess?

— Bănuiesc că voi merge s-o văd pe domnişoara Catto şi să mă interesez dacă o primeşte la St. Ursula.

— Dar, draga mea, bineînţeles că o s-o primească. Oh, nu-i extraordinar cum viaţa se mişcă în cerc? Of, ce tot îmi umblă prin minte? Nu ţi-am spus încă nimic despre Athena. O să aibă un bebeluş. În primăvară, cred. Emoţionant, nu? Nu-ţi pot spune cât de mult le ducem dorul de când au plecat. Casa e pustie fără un copil...

Nici nu apucase să sloboadă bine cuvintele că, deodată, se şi auzi glasul piţigăiat al lui Nathaniel Mudge, care, pe coridorul dinspre bucătărie, se certa cu mama lui.

— Nu vreau să-mi scot cizmele!

— Trebuie. Sunt murdare de noroi.

— Ba nu.

— Să n-avem vorbă. Ai mânjit cu noroi podeaua din bucătărie. Vino aici imediat!

— Nu...

— Nat...!

Un zbierăt de împotrivire. Era limpede că Loveday îl prinsese şi-i trăgea cu forţa cizmele.

— Oh, Doamne Dumnezeule! murmură Diana.

O clipă mai târziu, uşa sări din ţâţâni şi nepoţelul năvăli în salon ca un proiectil lansat dintr-o catapultă, deposedat de încălţări, cu obrăjorii roşii de indignare şi cu buza de jos atârnându-i a bosumflare.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Diana, iar Nat îi răspunse pe un ton plin de siguranţă:

— Mami mi-a smuls cizmele. Sunt noi. Sunt roşii. Voiam să vi le arăt.

— O să le vedem altă dată, îi spuse Diana cu blândeţe, încercând să-l împace.

— Acum vreau să le vezi!

Judith se sculă de pe canapea. Loveday apăru imediat în pragul uşii deschise. Arătând la fel ca totdeauna, o adolescentă ştrengară, şi nicidecum ca mamă a acestui băieţel neastâmpărat, de trei ani. Purta pantaloni, un pulover vechi, şosete roşii, iar părul i se zburlea încă pe creştet în bucle negre, lucitoare.

Se lăsă o scurtă tăcere, în timp ce ele stăteau pur şi simplu nemişcate acolo, rânjindu-şi una celeilalte cu gura până la urechi.

— Ei, uite cine-i aici! Spuse apoi Loveday. Dumnezeule, ce bine-mi pare că te văd! Se îmbrăţişară şi se sărutară cu bucurie, aşa cum obişnuiau dintotdeauna. Regret c-am întârziat, dar... Nat, ai grijă să nu-i bagi lui Pekoe degetele-n ochi. Ştii că n-ai voie.

Nat o privea sfidător pe maică-sa, înfruntând-o cu ochii lui căprui, şi Judith, în ciuda bunelor ei intenţii, se prăpădi de râs.

— Se pare că ţi-ai găsit naşul.

— Oh, e un drăcuşor împieliţat. Nu-i aşa, Nat? Eşti foarte scump, dar prea poznaş.

— Tăticu spune că sunt un hoţoman mic, informă Nat în general grupul prezent, apoi, zărind-o pe Jess, o persoană străină, îşi fixă privirea asupra ei, holbându-se fără să clipească.

— Bună, îi spuse Jess, cât se poate de amuzată.

— Cine eşti?

— Sunt Jess.

— Ce cauţi aici?

— Am venit la ceai.

— Am adus biscuiţi cu ciocolată într-o pungă, mămica mea şi cu mine.

— Îmi dai şi mie unul?

Nat chibzui o clipă, apoi răspunse:

— Nu. O să-i mănânc pe toţi.

Pe urmă, se căţără pe sofa şi începu a sălta din picioare şi pentru moment s-ar fi zis că întreaga după-amiază era cât pe ce să fie bulversată, dar, tocmai atunci, dădu buzna Mary, salvând situaţia cu anunţul că puteau servi ceaiul, îl înhăţă pe Nathaniel din aer, chiar la mijlocul unei sărituri, şi-l scoase afară pe uşă, mânându-l în direcţia bucătăriei în ţipete care, după cum spera toată lumea, erau de bucurie.

— Mary e singura fiinţă, spuse Loveday, cu un soi de mândrie deznădăjduită, care-l poate stăpâni.

— Cum rămâne cu Walter?

— Ah, Walter e mai rău decât Nat. Hai, mamă, să mâncăm.

Aşa că mărşăluiră cu toţii spre sufragerie, colonelul zăbovind puţin să pună grilajul protector în faţa şemineului şi încheind apoi cortegiul. Acolo, în sufragerie, masa fusese deja întinsă, cu nişte gustări de care Judith îşi aducea aminte de la trataţiile servite în camera copiilor: sandvişuri cu gem şi pastă de carne, o prăjitură cu fructe, coaptă într-un vas rotund şi biscuiţii de ciocolată aduşi de Loveday.

Totuşi, trataţia de acum era cu mult mai modestă decât cele obişnuite în vremurile de odinioară. Lipsea serviciul elegant de ceai, iar ceştile şi farfurioarele înşirate arătau ciudat de mici şi inadecvate în mijlocul încăperii vaste şi protocolare. Dispăruse şi faţa de masă din damasc alb şi, în schimb, fusese aşternută o pânză indiană din bumbac, în dungi albastre şi albe, umilă, deşi practică. Mary, de parcă ar fi servit ceaiul în camera copiilor, ca altădată, şedea în capătul mesei, având în grijă ceainicul mare şi cafeniu (Judith îşi

reaminti că toată argintăria tradiţională fusese pusă la păstrare o dată cu izbucnirea războiului), cu Nat alături, cocoţat pe un scaun înalt. Nat nu vroia să stea pe un asemenea scaun. De fiecare dată când era aşezat, sărea jos, până când, în cele din urmă, Mary îl puse la loc, arzându-i o palmă peste poponeţ, aşa încât Nat luă în seamă această pedeapsă şi rămase nemişcat.

Stând faţă-n faţă cu Mary, colonelul o avea în stânga pe Jess.

— Vrei un sandviş cu gem sau pastă de carne? o întrebă el politicos, iar Jess răspunse că prefera unul cu gem, în vreme ce Nat bătea în masă cu o linguriţă, anunţând în gura mare grupul adunat acolo că vroia, şi vroia imediat, un biscuit cu ciocolată.

În fine, fu potolit, hrănit cu un sandviş cu pastă de carne, zarva infernală, ca într-un adevărat pandemoniu, se domoli şi astfel se putu înjgheba o conversaţie normală. Mary turnă ceaiul. Ceştile trecură din mână în mână. Prietenoasă, fermecătoare, gazdă perfectă ca totdeauna, Diana se întoarse spre Jess.

— Jess, trebuie să ne povesteşti despre planurile minunate pe care tu şi Judith vi le-aţi făurit, acum că sunteţi din nou acasă. Care-i cel mai palpitant?

Cu ochii pironiţi asupra ei, Jess se fâstâci oarecum. Înghiţi pe nerăsuflate o îmbucătură din sandvişul cu gem, apoi spuse:

— Nu ştiu, realmente, şi, peste masă, privirea i se încrucişă cu a lui Judith, un semnal mut de a-i veni în ajutor.

— Ce zici de bicicletă? îi sugeră Judith.

— Ah, da. O să-mi cumpere o bicicletă.

— S-ar putea să fie la mâna a doua, o avertiză Diana. E foarte greu de procurat. Ca şi maşinile. Nu ne

putem permite azi să cumpărăm un automobil nou-nouţ, cele de ocazie fiind desigur mai ieftine. Altceva? Aveţi de gând să vă duceţi şi să revedeţi căsuţa voastră veche din Penmarron, unde aţi locuit pe vremuri?

— Ne-am gândit să ne urcăm în tren, într-o bună zi. Şi, de asemenea, să mergem la Porthkerris.

— Ce idee bună!

— Nu putem intra în casă. Desigur, mă refer la Riverview, fiindcă alţi oameni locuiesc acum acolo. Neîntreruptă de nimeni, ascultată de toţi cu interes binevoitor, lui Jess îi dispăru brusc timiditatea. Credem însă că vom putea să ne uităm pe afară. Şi o să mergem ca s-o vedem pe... Însă uitase numele. Îşi aţinti din nou privirile rugătoare asupra lui Judith.

— Pe doamna Berry, îi reaminti ea. De la prăvălia din sat. Obişnuia să-ţi dea caramele cu fructe. Şi, poate, chiar şi pe domnul Willis, luntraşul de la bac. Deşi, el era prietenul meu. Nu cred că a cunoscut-o vreodată pe Jess.

— O să-ţi placă în Porthkerris, Jess, îi spuse colonelul. E plin de bărci, de artişti şi de străduţe întortocheate.

— Şi familia Warren, intră în vorbă Loveday. Judith, trebuie s-o duci pe Jess să-i vadă. Doamna Warren o să fie grozav de mâhnită dacă vă duceţi la Porthkerris şi nu treceţi şi pe la băcănie, ca să vă ofere măcar un ceai.

— Ce s-a mai întâmplat cu Heather? N-am auzit nimic despre ea, ani în şir. Lucrează tot ca agent secret?

— Nu, a plecat în America, într-o misiune diplomatică, împreună cu şeful ei de la Ministerul Afacerilor Externe. Ultima dată când am primit veşti de la ea, era la Washington.

— Dumnezeule! Putea să mă fi încunoştinţat şi pe mine.

Loveday tăia prăjitura.

— Cine vrea o bucată?

Terminându-şi sandvişul, Jess luă o felie mare.

— Nu ştiu cine e Heather, spuse ea.

— E o prietenă comună, de demult, îi răspunse Loveday. Judith şi eu obişnuiam să mergem şi să stăm la familia ei. În vara de dinaintea războiului, soarele a strălucit fără contenire şi ne-am petrecut tot timpul pe plajă. Judith tocmai îşi cumpărase maşina şi ne simţeam grozav de mature.

— A fost la şcoală cu voi? întrebă Jess.

— Nu, noi eram la St. Ursula.

— Judith crede c-ar trebui să merg şi eu acolo, grăi Jess.

— O altă micuţă novice pentru mănăstirea de călugăriţe.

— Of, Loveday! Stând în capătul mesei, în dosul ceainicului imens, Mary păru destul de ofensată. Mă superi cu adevărat când spui asemenea prostii. Şi mai ales lui Jess. St.Ursula e un pension foarte bun. Tu ai fost fericită acolo. Ai făcut mare tapaj ca să te înscrie părinţii acolo, ăsta-i adevărul.

— Oh, dar Mary, uniformele alea oribile! Şi toate acele reguli stricte, fără noimă.

Jess arăta puţin îngrijorată. Observând acest lucru, colonelul îşi lăsă mâna peste a ei.

— Nu-i da nici o atenţie fiicei mele prostuţe. E o şcoală excelentă, iar domnişoara Catto o făptură deosebită. Nici nu se putea altfel fiindcă a tolerat toate năzdrăvăniile lui Loveday.

— Mulţumesc foarte mult, tată.

— Oricum - Diana îi întinse ceaşca lui Mary ca s-o umple - elevele de la St. Ursula nu mai poartă uniforme. Războiul a pus capăt acestui obicei. Şi o altă şcoală de fete din comitatul Kent a fost evacuată, elevele transferate aici, aşa că uniformele erau oricum diferite. Şi s-au construit un soi de săli-adăposturi Nissen[1] în grădină, fiindcă nu aveau suficiente clase.

— Nu se mai poartă acum nici un fel de uniformă la St.Ursula? întrebă Judith.

— Doar cravate şcolăreşti.

— Ce uşurare! Nu voi uita niciodată lista aceea nesfârşită cu haine obligatorii, pe care biata mama a fost nevoită să mi le cumpere.

— De la Medways, draga mea. A fost prima dată când ne-am văzut. Noi toate, în magazin, târguind uniforme oribile. Nu ţi se pare că a trecut o veşnicie de-atunci?

— Un car de ani, spuse Loveday deodată. Şi apoi, pe un ton uşor agasat: E-n regulă, Nat. Bine. Poţi lua acum un biscuit cu ciocolată.

Când isprăviră ceaiul şi gustările, după-amiaza rece şi umedă de octombrie se cufundase tot mai mult în amurg. Se înserase acum, ploaia cădea neîntrerupt, totuşi nimeni nu se ridică să tragă draperiile grele.

— Ce binecuvântare! exclamă Diana. Fără draperiile de camuflaj. Încă nu m-am obişnuit cu această libertate: de-a sta în casă şi a privi apusul, fără să astupi toate ferestrele. A durat atât timp să croim şi să

[1]Adăpost Nissen - construcţie prefabricată din tablă de metal ondulată purtând numele inginerului militar englez P.N.Nissen, care a inventat-o; folosită de militari şi în timpul celui de-al doilea război mondial.

atârnăm draperiile de camuflaj, iar la sfârşitul războiului ne-a luat numai trei zile ca să le dăm jos. Mary, nu strânge ceştile de ceai, lasă că le spălăm noi. Du-l pe Nat în camera copiilor şi îngăduie-i lui Loveday câteva clipe de răgaz. Se întoarse spre Jess. Poate că şi lui Jess i-ar plăcea să meargă. Nu fiindcă vrem să ne descotorosim de tine, draga mea, dar sunt o grămadă de fleacuri sus, la care te-ai putea uita. Cărţi şi reviste, jocuri de cuburi şi mobile preţioase pentru casa păpuşii. Dar nu-l lăsa pe Nat să pună mâna pe ele. Jess şovăia. Numai dacă vrei, adăugă Diana zâmbind.

— Da, mi-ar plăcea să merg.

Mary îl şterse pe Nat la gură cu un şervet.

— Nat nu se joacă cu mobilele pentru casa păpuşii. Preferă cuburile şi maşinuţele, nu-i aşa, răţoiul meu?

Se sculă în picioare şi-l ridică pe Nat în braţe.

— Haide, Jess, să vedem ce putem găsi pentru tine.

Când plecară, se lăsă o linişte senină. Diana scurse ultimele picături din ceainic în ceaşcă, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Judith, ce fată drăguţă. Trebuie să fii mândră de ea.

— Aşa e.

— Atât de încrezătoare în sine.

— Aparenţele adeseori înşeală. Jess încă tatonează terenul, caută să se orienteze.

Colonelul se ridică, ducându-se să aducă de pe bufet o scrumieră pentru soţia lui. O puse pe masă şi Diana îi aruncă o privire, zâmbindu-i a mulţumire.

— Nici lacrimi? Nici coşmaruri? Nici simptome patologice? întrebă el.

— Nu cred, îi răspunse Judith.

— Poate că n-ar strica un sumar control medical.

Deşi trebuie să recunosc, mie mi se pare sănătoasă. Fiindcă veni vorba de asta, bătrânul doctor Wells a trecut pe la noi alaltăieri, să-l consulte pe Nat, care tuşea şi îşi sufla întruna nasul, iar Mary şi Loveday erau cam îngrijorate. Nimic în neregulă, doar o simplă răceală. Dar ne-a spus că Jeremy speră să capete curând o permisie şi să vină acasă pentru o vreme. N-a avut nici o permisie timp de doi ani. A stat numai în Mediterana. Unde anume...?

— În Malta, îi răspunse colonelul.

— Nu-mi aminteam dacă era vorba de Malta sau de Gibraltar. Ştiam că undeva pe-acolo.

— N-aş crede că va fi demobilizat prea curând, spuse Judith şi fu încântată de tonul ei degajat. Ţinând seama că Jeremy a fost printre primii care s-au înrolat.

Cu un aer distras, Loveday luă o altă bucată de prăjitură.

— Nu-l pot vedea stabilindu-se în Truro după ce a navigat fără încetare pe mări şi oceane.

— Eu pot, interveni Diana. E tipul perfect de medic generalist de provincie, cu un câine pe bancheta din spate a maşinii. Nu v-aţi întâlnit întâmplător niciodată, Judith?

— Nu. Am socotit mereu că s-ar putea să vină în Orientul Îndepărtat. Toţi cunoscuţii mei soseau mai devreme sau mai târziu în Trincomalee. Dar Jeremy n-a ajuns.

— Îmi tot închipuiam că se va însura. Probabil în Malta nu se găsesc prea multe talente locale. Diana căscă, se rezemă de spătarul scaunului şi scutură resturile şi fărâmiturile rămase de la ceai. Bănuiesc că ar fi bine să strângem şi să spălăm vasele.

— Nu-ţi fă griji, mami, îi spuse Loveday. Judith şi eu o să ne ocupăm de tot. O să fim ca două şcolăriţe, câştigând prin muncă glorie pentru Asociaţia cercetaşelor.

— Ce s-a întâmplat cu Hetty? întrebă Judith.

— Oh, a scăpat în cele din urmă din ghearele doamnei Nettlebed şi a plecat să-şi aducă prinosul la eforturile cerute de război. Infirmieră într-un spital din Plymouth. Biata Hetty! A sărit din lac în puţ. Vă veţi ocupa voi de strâns totul, dragele mele? E trecut de şase şi totdeauna îi dăm telefon Athenei în fiecare seară de duminică...

— Transmite-i complimentele mele.

— Aşa am să fac.

*

Bucătăria, mare şi demodată ca totdeauna, mai călduroasă decât restul casei, părea ciudat de pustie fără soţii Nettlebed, ca şi fără Hetty, zdrăngănind oalele în chicineta auxiliară.

— Cine freacă tingirile acum? întrebă Judith, legându-şi un şorţ peste mijloc şi umplând vechea cuvă cu apă fierbinte de la robinet.

— Presupun că doamna Nettlebed. Sau Mary. Nicidecum mama.

— Mai cultivă domnul Nettlebed legume?

— Da, împreună cu domnul Mudge. Mâncăm cu toţii o droaie de zarzavaturi, fiindcă nu prea a mai rămas altceva. Şi, deşi casa e goală în acest weekend, părinţii mei primesc tot atât de mulţi musafiri ca de obicei. Mami a luat de suflet un şir nesfârşit de soldaţi din unităţile cartiruite prin împrejurimi şi ei se perindă încă în grupuri pe aici. Mă tem că atunci când se vor retrage

din aceste locuri şi ne vor părăsi, mama o să simtă lipsa zarvei şi a companiei lor.

— Ce mai ştii despre Tommy Mortimer?

— Oh, încă soseşte pe neaşteptate de la Londra, din când în când. Cu alţi vechi amici. Prezenţa lui o amuză pe mami. A fost groaznic pentru ea când au plecat Athena şi Clementina.

Judith pulveriză în apă puţin detergent lichid, îl amestecă bine până făcu clăbuci şi apoi puse pentru spălat în chiuvetă primul teanc de farfurii.

— Ce mai face Walter? întrebă ea.

— E bine.

— Cum merg treburile la fermă?

— Ca de obicei.

— Şi domnul Mudge?

— Munceşte încă, dar i-au cam slăbit puterile.

— Ce-o să se-ntâmple când se retrage?

— Nu ştiu. Presupun că Walter şi eu ne vom muta în casa mare de la Lidgey. Vom schimba locuinţele. Nu ştiu sigur.

Răspunsurile lui Loveday erau atât de laconice, de dezinteresate, încât lui Judith îi îngheţă sângele în vine.

— Ce faceţi când Walter nu lucrează? Vreau să zic, mergeţi la cinema, la picnicuri sau la birt?

— Mă duceam uneori la birt, dar acum mi-e imposibil. Trebuie să am grijă de Nat. Desigur, îl pot lăsa cu doamna Mudge, dar, ca să fiu sinceră, nu prea mă pasionează localurile. Aşa că Walter pleacă singur.

— Oh, Loveday!

— Ce-i cu glasul ăsta trist?

— Se pare că nu te distrezi deloc.

— E O.K. Câteodată mai luăm cina cu prieteni. Atât doar că nu mă pricep la gătit.

— Cum rămâne cu pasiunea ta pentru cai? Mai călăriţi împreună?

— Nu prea mult. L-am vândut pe Fleet şi n-am apucat încă să-mi cumpăr alt cal. Şi de la începutul războiului nu se mai vânează călare şi cu câini.

— Războiul s-a sfârşit, probabil o să se redeschidă sezonul de vânătoare.

— Poate că da.

Loveday găsise un şervet de vase şi ştergea farfuriile şi ceştile, alene, una câte una, apoi le aşeza pe masa din bucătărie.

— Eşti fericită, Loveday?

Loveday luă altă farfurioară de pe grătarul pentru vase.

— Cine a zis că orice căsnicie seamănă cu o colivie, aninată vara într-o grădină? Şi că toate păsările libere vor să intre, iar cele închise vor să iasă?

— Nu ştiu.

— Tu eşti o pasăre liberă. Poţi zbura oriunde.

— Nu chiar. O am pe Jess.

— Nu vrei să intri într-o colivie?

— Nu.

— N-ai lăsat în urmă nici un marinar tânjind de dor? Nu-mi vine a crede. Să nu-mi spui că îl iubeşti încă pe Edward.

— Edward a murit de mulţi ani.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi zic asta.

— Nu mă deranjează. Era fratele tău.

Loveday mai şterse vreo două farfurii.

— Mi-am închipuit totdeauna că Jeremy era îndrăgostit de tine.

Judith râcâia cu migală vasele pe care se lipiseră fărâmituri din prăjitura cu fructe.

— Cred că te înşeli.

— N-aţi păstrat legătura? Nu v-aţi scris?

— Nu. L-am văzut ultima dată la Londra, la începutul anului 1942. Chiar înainte de căderea insulei Singapore. De-atunci, nici nu l-am mai revăzut, nici n-am mai auzit de el.

— V-aţi certat?

— Nicidecum. Presupun că ne-am decis tacit să-şi croiască fiecare drumul său în viaţă.

— Mă întreb de ce nu s-a căsătorit. E destul de în vârstă acum. Trebuie să aibă treizeci şi şapte de ani. Bănuiesc că atunci când s-o reîntoarce, tatăl lui va ieşi la pensie şi Jeremy îşi va asuma răspunderea pentru toţi pacienţii de prin împrejurimi.

— Asta şi-a dorit dintotdeauna.

Ultima farfurie, apoi ceainicul, Judith scoase dopul şi privi cum se scurge apa plină de spumă.

— Am terminat. Îşi dezlegă şorţul, îl agăţă în cuier, apoi se întoarse şi se rezemă de marginea chiuvetei.

— Îmi pare rău. Loveday luă ultima farfurie de pe grătar şi o şterse.

Judith se încruntă.

— De ce-ţi pare rău?

— Fiindcă ţi-am pomenit despre Edward. În ultimul timp, le spun lucruri neplăcute oamenilor, fără a avea însă intenţii rele. Loveday aşează farfuria deasupra celorlalte. O să vii în vizită la mine, nu-i aşa? N-ai văzut încă mica mea căsuţă. Iubesc căminul, ferma şi animalele. De asemenea, îl ador pe Nat, deşi e atât de neastâmpărat. Îşi trase mâneca uşor zdrenţuită a puloverului şi se uită la ceas.

— Doamne Dumnezeule! Trebuie să plec. E vraişte la mine în bucătărie, musai să-i pregătesc ceaiul lui Walter şi să-l culc pe Nat...

— Nu pleca, spuse Judith.

Loveday păru oarecum surprinsă.

— Trebuie.

— Mai stai măcar cinci minute. Am să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Promiţi să asculţi şi să nu mă întrerupi?

— Bine. Loveday se cocoţă pe masă şi stătu acolo, gheboşându-şi umerii şi balansându-şi picioarele. Dă-i drumul!

— E vorba despre Gus.

Loveday îngheţă. În bucătăria auxiliară, expusă curentului, pardosită cu plăci de ardezie, singurele sunete erau zumzăitul frigiderului şi pliciul picăturilor de apă care cădeau încet de la unul din robinetele de alamă. Pic! Pic! Bobiţele de apă, prelingându-se în chiuvetă, picurau în clipe ritmate.

— Ce ştii despre Gus?

Judith îi spuse.

*

— ...Apoi, mi-a zis că era timpul să se întoarcă pe nava-spital, portarul i-a chemat un taxi şi ne-am luat rămas bun. A plecat. Ăsta-i sfârşitul poveştii.

Loveday îşi ţinuse făgăduiala. Nu făcuse nici o observaţie şi nu pusese nici o întrebare. Pur şi simplu, stătea acolo, nemişcată ca o statuie, şi asculta. Nici măcar acum nu scoase vreo vorbă.

— I-am... i-am scris de pe vaporul cu care călătoream şi am pus scrisoarea la poştă în Gibraltar. Dar nu mi-a răspuns.

— Se simte bine? întrebă Loveday.

— Nu ştiu. Arăta nemaipomenit, chiar uluitor, ţinând

cont de încercările prin care a trecut. Slab, însă Gus n-a fost niciodată gras. Şi puţin istovit.

— De ce nu ne-a dat de veste?

— Ţi-am explicat doar. N-a putut. A avut dreptul la o singură scrisoare pe care a trimis-o părinţilor lui. Ei nu ştiau nimic despre tine, despre Diana sau colonel. Chiar dacă au primit-o, nu te puteau anunţa.

— Eram atât de convinsă că murise!

— Ştiu, Loveday.

— Parcă aş fi presimţit cu fiecare fibră din trup. Un soi de goliciune, de vid.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti.

— Ce-o să se întâmple cu el?

— O să-şi revină. Regimentele scoţiene sunt renumite pentru spiritul lor de clan. De adevărată familie. Toţi prietenii or să se strângă în jurul lui.

— Nu vreau să vină aici, spuse Loveday.

— Înţeleg. Ca să fiu sinceră, cred că nici lui Gus nu-i surâde ideea.

— Îşi închipuia că o să-l aştept?

— Da. Nu exista nici un alt răspuns.

— Oh, Dumnezeule! Sub lumina rece din bucătărie, chipul lui Loveday se umbri şi se crispă, ochii ei violeţi i se goliră de orice expresie.

— Îmi pare rău, Loveday.

— Nu-i vina ta, ci doar a mea. Tot ce s-a întâmplat.

— Îmi repugna să-ţi spun.

— Gus e în viaţă. Ar trebui să jubilez şi nu să stau aici, arătând ca o sperietoare de ciori.

— Mi-a displăcut la fel de mult să-i spun şi lui Gus. Anume că te-ai măritat.

— Asta-i altceva. A fost sfârşitul unei perioade. Pentru Gus, e începutul în încropirea restului vieţii. Cel

puţin nu-i lefter şi lipsit de proprietăţile lui. Există măcar ceva la care să se reîntoarcă.

— Şi tu?

— Oh, eu am tot ce-mi trebuie. Un soţ, un fiu, o fermă. Nancherrow şi părinţii. Mary. Totu-i neschimbat. Absolut tot ce mi-am dorit mereu. Tăcu o clipă, apoi întrebă: Mama şi tata au aflat de Gus?

— Nu. Voiam să-ţi spun ţie mai întâi. Dacă vrei, mă duc să le zic acum.

— Nu-i nevoie. O să-i anunţ eu. După ce veţi pleca tu şi Jess. Înainte de a mă întoarce la Lidgey. E mai bine aşa. Loveday se uită din nou la ceas. Şi-acum, pur şi simplu trebuie să gonesc spre casă. Coborî lunecând de pe masă. Walter o să scrâşnească din dinţi că nu i-am făcut ceaiul.

— Totul o să fie-n regulă?

— Da. Loveday cumpăni o clipă, apoi rânji, iar fetiţa poznaşă, netemătoare şi îndărătnică de odinioară reapăru deodată acolo. Da, cum nu se poate mai bine.

*

A doua zi dimineaţa, luni, Diana veni la Casa Dower. După gustarea matinală, mica familie se dispersase. Întâi, Anna plecă spre şcoala primară din Rosemullion, târându-şi picioarele pe panta dealului, cu ghiozdanul în spate şi o punguţă cu biscuiţi în buzunar, pentru pauza de la ora unsprezece. Apoi, porni la drum Biddy, fiindcă era ziua pe care şi-o petrecea în Penzance, dând o mână de ajutor la Crucea Roşie. Jess, care descoperise coliba de lemn în cursul explorărilor solitare şi îndrăgise imediat căsuţa ca din poveste, retrasă, intimă şi fermecătoare, îşi procurase o mătură,

perii şi cârpe de praf şi o zbughise emoţionată spre grădină ca să se apuce de curăţenie.

Acum, era unsprezece şi Jess încă nu se întoarse. Phyllis întindea rufe pe frânghie, iar Judith făcea în bucătărie o supă. Carcasa de la puiul de ieri fusese fiartă bine, aşa că Judith curăţa de zor legumele la chiuvetă. Considerase totdeauna că prepararea unei supe avea un efect terapeutic, iar mireasma exalată în timp ce supa fierbea, dreasă cu plante aromate din grădină, fiind la fel de îmbietoare ca mirosul de pâine caldă sau de turtă dulce, abia scoasă din cuptor.

Curăţând cartofi, auzi o maşină urcând dealul, intrând pe poarta deschisă şi parcând în faţa casei. Deşi nu aştepta pe cineva anume, Judith privi pe fereastră şi o văzu pe Diana coborând din furgoneta hârbuită pe care o cumpărase de la negustorul de peşte la începutul războiului, pentru a economisi benzina, şi care de-atunci le slujise la nevoie. Străbătu bucătăria şi ieşi pe uşa din spate. Diana vorbea cu Phyllis peste gardul viu de lemn-câinesc care mărginea pajiştea unde se întindeau rufele. Purta o fustă strâmtă din tweed şi o jachetă lejeră şi căţa un coş mare şi demodat, de piaţă.

— Diana!

Aceasta se întoarse.

— Oh, draga mea, nu te deranjez, nu-i aşa? Ţi-am adus nişte zarzavaturi şi ouă proaspete de la Nancherrow. Păşi pe aleea prunduită cu pantofii eleganţi, lustruiţi. Mă gândeam că ţi-ar putea fi de folos şi-apoi tot voiam să-ţi vorbesc.

— Sunt în bucătărie. Intră, îţi fac o cafea.

În bucătărie, Diana puse coşul pe masă, îşi trase un scaun şi se aşeză. Judith umplu ibricul cu apă şi-l puse pe sobă.

— Miroase minunat aici, draga mea.

— A supă. Te superi dacă îmi văd mai departe de treburi?

— Câtuşi de puţin. Diana îşi deznodă eşarfa de mătase, înfăşurată atât de elegant în jurul gâtului ei subţire. Loveday ne-a povestit despre Gus.

— Da. Mi-a şi zis că are de gând.

— Era afectată când i-ai spus?

— Cred că era destul de distrusă. Dar n-a plâns.

— Scumpa mea, lacrimile sunt pentru morţi, nu pentru vii.

— Asta părea să spună şi Loveday, dar cu alte cuvinte.

— Ce încurcătură, nu-i aşa?

— Nu, socot că nu-i nici o încurcătură. E doar trist că Loveday a rămas neînduplecată, convinsă fiind de moartea lui Gus. Şi e la fel de trist că n-a avut credinţa să-l aştepte. Dar nu-i o încurcătură. Atât doar că nu sunt împreună. Nu mai pot fi niciodată împreună. Loveday şi-a croit un drum în viaţă, iar Gus va trebui să răzbească prin toate, să-şi facă o situaţie.

— Din cele spuse de Loveday, s-ar părea că o să aibă nevoie de ajutor.

— Va fi greu de ajutat, dacă nu vrea să răspundă la scrisori şi să ţină legătura.

— Dar i-a fost un prieten atât de bun lui Edward. Măcar şi numai pentru acest motiv, socotesc de datoria noastră să-l sprijinim. Şi ne-a scris o misivă emoţionantă când a fost ucis Edward. Ne-a trimis crochiul pe care i-l făcuse lui Edward. E cel mai preţios bun al lui Edgar. Şi mult mai grăitor decât orice fotografie. Desenul stă pe biroul lui Edgar şi îl priveşte în fiecare zi.

— Ştiu. Însă-i greu să-i sărim în ajutor când căminul lui Gus e în celălalt capăt al ţării.

— Ar putea veni să stea la noi. Crezi oare c-ar fi bine să-i scriu şi să-l invit la Nancherrow?

— Nu. Consider că n-ar fi o idee bună. Mai târziu, poate. Dar nu chiar acum.

— Din pricina lui Loveday?

— Ea nu vrea să-l vadă aici. Şi chiar dacă-l invităm, nu cred că va veni. Din aceeaşi cauză.

— Deci, ce ne rămâne de făcut?

— O să-i scriu din nou, cât de curând, dacă nu pentru alt motiv, măcar ca să primesc cât de cât un răspuns. Dacă aş putea să-l determin să reacţioneze, cel puţin am şti cum stau lucrurile. Cum îi merge. Cum s-a acomodat.

— Îl îndrăgeam atât de mult, Edgar şi eu. Ştiu că n-a stat la noi decât pentru scurt timp, dar am prins drag de el... Glasul i se pierdu într-un murmur. Oftă.

— Diana, nu te gândi la ocaziile ratate. Nu faci nimănui nici un bine, privind spre trecut şi spunând "măcar dacă".

— Mă învinuieşti pe mine?

— De ce să te-nvinuiesc?

— Pentru că i-am îngăduit să se mărite cu Walter.

— N-ai fi putut deloc s-o opreşti. Era însărcinată cu Nathaniel.

— Nu asta conta. Nat s-ar fi putut naşte la Nancherrow şi ar fi trăit fericit împreună cu noi. Ei şi ce dacă oamenii cleveteau? Nu mi-a păsat niciodată de gura lumii.

Ibricul fierbea. Judith puse cafeaua cu linguriţa, o amestecă şi o lăsă să dea în clocot.

— Dar Loveday voia să se cunune cu Walter.

— Da. Şi nu numai că noi am încuviinţat. Într-un fel, am încurajat-o. E copilul nostru. Edward murise şi nu mă puteam îndura s-o pierd şi pe Loveday. Căsătoria cu Walter însemna că ea va rămâne lângă noi. Şi ne-a plăcut totdeauna de Walter, în ciuda lipsei lui de maniere alese sau de educaţie. Edgar îl simpatiza fiindcă se pricepea să aibă grijă de cai şi ţinea mult la Loveday, veghind-o la vânătoare şi ajutând-o când a început să lucreze la fermă. Walter era prietenul ei. Am considerat mereu că lucrul cel mai important când te măriţi este ca bărbatul să-ţi fie un bun prieten. După un timp, iubirea cea mai înfocată se stinge încetul cu încetul, dar prietenia dăinuie pentru totdeauna. Credeam cu adevărat că se potriveau.

— E vreun motiv să presupui că acum nu mai sunt potriviţi?

Diana suspină.

— Nu, cel puţin aşa cred. Dar Loveday avea doar nouăsprezece ani. Poate ar fi trebuit s-o îndrumăm cu fermitate, să-i spunem să aştepte.

— Diana, dacă s-ar fi iscat discuţii în contradictoriu, Loveday s-ar fi încăpăţânat şi mai mult să procedeze cum o tăia capul... Asta-i firea ei. Am încercat s-o combat prin argumente, în acea zi, la Londra, când mi-a spus că s-a logodit, însă mi-am răcit gura de pomană.

Cafeaua era gata. Judith turnă în două căni şi aşeză una în faţa Dianei. De le etaj, începu să se audă un vuiet surd, ca de avion care zboară în jos pentru aterizare. Terminând cu rufele, Phyllis se apucase acum să dea cu aspiratorul.

— Mă gândeam că lucrurile vor merge strună. Cel puţin aşa a fost în cazul meu, spuse Diana.

— Nu te-nţeleg.

— Edgar n-a fost niciodată iubirea mea cea mare, dar a rămas mereu prietenul meu. Îl cunoşteam dintotdeauna, chiar de când eram fetiţă. Se împrietenise cu părinţii mei. Îl socoteam prea în vârstă, un om bătrân şi învechit. Obişnuia să mă scoată la plimbare în parc şi hrăneam raţele. Apoi, a început războiul... Primul război mondial. Aveam şaisprezece ani şi eram îndrăgostită nebuneşte de un tânăr frumos pe care-l întâlnisem pe patru iunie la Eton. Era în regimentul de gardă Coldstream şi a plecat să lupte în Franţa. A mai venit apoi acasă, într-o permisie. Dar, bineînţeles, a trebuit să se reîntoarcă în Franţa şi a fost ucis în tranşee. Atunci aveam deja şaptesprezece ani. Şi eram însărcinată.

Glasul Dianei rămase neschimbat. Spunea toate aceste lucruri, evocând Dumnezeu ştie ce amintiri, şi continua să rostească vorbele fără părtinire, de parcă ar fi descris vreo pălărie nouă şi încântătoare.

— Însărcinată?!

— Da. Prea uşuratică, draga mea, dar eram cu toţii cam nechibzuiţi în acele zile.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat să fie Edgar în preajmă. Nu le puteam spune părinţilor mei, aşa că m-am destăinuit lui Edgar. Mi-a zis că are de gând să ne căsătorim, să fie tatăl copilului meu şi că nu trebuie să mă mai necăjesc sau să mă tulbur niciodată în vreo privinţă, tot restul vieţii. Diana râse. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Şi copilul?

— E vorba de Athena.

— Dar... Însă nu mai era nimic de spus.

— Oh, scumpa mea, nu eşti şocată, nu-i aşa? A fost

doar alt fel de dragoste. N-am socotit niciodată că mă folosesc de Edgar. Iar după atâta zarvă, pasiune, tragedie şi disperare, fiind cu Edgar, parcă aş fi poposit la un liman liniştit, ştiind că nimic nu mă mai putea răni vreodată. Aşa au stat lucrurile. Chiar aşa a fost totdeauna.

— Athena! N-am bănuit niciodată, nici măcar pentru o singură clipă.

— De ce-ai fi bănuit? De ce-ar fi intuit cineva? Edward a fost primul copil al lui Edgar. Dar nici o fiică n-a fost iubită vreodată de el mai mult decât Athena. Ştiu, seamănă cu mine. Dar există asemănări între ea şi tatăl ei, pe care doar Edgar şi eu le vom percepe mereu. El era un tânăr atât de chipeş. Înalt, cu ochii albaştri, fermecător. Mama obişnuia să-l numească Adonis. "Băiatul ăsta, spunea ea, este un veritabil Adonis"

— Athena ştie?

— Sigur că nu. De ce i-am mărturisi? Edgar e tatăl ei. A fost totdeauna. E ciudat, nu m-am mai gândit la asta de ani în şir. De fapt, nici nu-mi dau seama de ce îţi spun totul acum.

— Din cauza lui Loveday.

— Bineînţeles. Îmi justific faptele. Istoria se repetă. Alt război odios, alt copil venit întâmplător pe lume şi alt bărbat statornic de care te agăţi la nevoie. Un prieten. Diana sorbi din cafea. N-am spus asta nimănui altcuiva.

— Nu voi sufla niciodată o vorbă.

— Draga mea, ştiu. Vreau să zic că Edgar e viaţa mea.

— Înţeleg.

Tăcură. Judith se gândi la Tommy Mortimer şi la

enigma relaţiilor lui apropiate cu Diana pe care nu reuşise s-o dezlege niciodată. Dar, acum, aflând adevărul, pricepu deodată bine de tot. "Edgar e viaţa mea" Diana îşi pierduse marea dragoste, dar nicicând tinereţea. Avusese mereu nevoie de un plus de valori: Londra, concertele şi petrecerile, cumpărăturile, hainele elegante. Şi prânzurile de la Ritz. Tommy Mortimer fusese cheia, tâlcul, acestei alte lumi.

— Draga mea, de ce te-ai cufundat în gânduri?

— Mă gândeam la Tommy Mortimer.

— N-a fost niciodată ibovnicul meu.

— Nici nu-mi închipuiam asta.

— Nu-i genul ăsta de bărbat. Nu mă refer la faptul că-i stăpânit de viciul homosexualităţii. E pur şi simplu liniştitor de asexuat.

— Când am venit prima oară la Nancherrow şi el era acolo... N-am descifrat lucrul ăsta.

— Oh, scumpo, credeai că Edgar ar trebui să-l azvârle afară pe uşă?

— Nu chiar.

— Tommy n-a fost niciodată un pericol. Edgar ştia asta. Ci o persoană de care aveam nevoie. Şi Edgar mi-a îngăduit să-l păstrez în preajmă. Fiindcă e cel mai drăguţ şi mai generos bărbat din lume. M-a făcut atât de fericită. Vezi, în ce mă priveşte, toate s-au brodit de minune. De aceea socoteam că lucrurile se vor aranja cât se poate de bine şi pentru Loveday.

— Diana, a fost decizia ei, nu a ta.

În acest moment, pesemne fortuit, fură întrerupte. Uşa din faţă se trânti cu zgomot, apoi un strigăt:

— Judith!

Judith ridică glasul.

— Sunt în bucătărie.

— Jess, spuse Diana. Ce groaznic! Am uitat complet că-i aici. Şi izbucniră în râs când uşa se izbi de perete şi Jess dădu buzna, arătând ciufulită, colbuită, plină de pânze de painjen, dar gălăgioasă şi mulţumită.

— Am terminat, însă îmi mai trebuie ceva, o cârpă şi nişte detergent, să spăl ferestrele. O zări pe Diana şi ezită. Îmi pare rău. Nu ştiam că sunteţi aici.

— Oh, draga mea Jess, n-ai de ce. Am trecut doar să aduc nişte ouă şi zarzavaturi. Ce ai făcut?

— Am curăţat murdăria din colibă. Era plină de păienjenişuri, muşte albastre, dar am strâns totul cu mătura. Şi erau şi doi şoareci morţi pe podea. Ar trebui să avem o pisică. Îmi dai ceva să spăl ferestrele?

— Caut imediat.

Diana zâmbi.

— Nu-i cea mai drăguţă căsuţă? A fost construită pentru copiii mei, Athena şi Edward, şi-n copilărie îşi petreceau ore întregi, zile şi săptămâni acolo. Trăind ca într-o tabără de vară şi frigând cârnaţi rău mirositori.

— Când vine vara, am de gând să dorm acolo. Tot timpul.

— N-o să te simţi singură?

— O voi lua pe Morag să-mi ţină companie.

— Vrei puţină cafea? o întrebă Judith.

Jess strâmbă din nas.

— Nu.

— Atunci, bea o ceaşcă de lapte. Şi mănâncă un biscuit sau altceva.

— Vreau întâi să spăl ferestrele.

— Fă o pauză de cinci minute pentru o gustare, apoi poţi pleca să-ţi vezi de treabă.

— Bine.

— Laptele-i în frigider şi biscuiţii-s în cutie. Serveşte-te.

Jess se duse spre frigider şi scoase sticla de lapte.

— Ai sunat la St. Ursula? întrebă ea.

— Da, avem întâlnire cu domnişoara Catto mâine după-amiază.

— Ai vorbit chiar cu ea?

— Desigur.

— Nu trebuie să încep imediat, nu-i aşa?

— Nu. Dar probabil pe la jumătatea primului trimestru.

— Când e jumătatea primului trimestru?

— Cam la cinci noiembrie.

— Ziua "Guy Fawkes"[1], spuse Diana.

Jess se încruntă.

— Ce înseamnă Ziua Guy Fawkes?

— E cea mai bestială celebrare a unui eveniment înfiorător; ardem efigia bietului Guy Fawkes pe rug. Şi se aruncă în aer artificii şi, în general, ne purtăm ca nişte păgâni.

— Sună destul de amuzant.

— O să fii elevă externă sau internă?

Jess ridică din umeri.

— Habar n-am. Luă o cană de pe bufet şi-şi turnă lapte.

— Probabil, externă ar fi mai plăcut, dar e problematic cu transportul şi benzina. Autobuzele circulă prost. Pesemne, internă, în timpul săptămânii, iar în weekend să vină acasă. Oricum, rămâne de văzut.

---

[1] "Ziua Guy Fawkes" - sărbătoare protestantă închinată lui Guy Fawkes şi zilei de cinci noiembrie, celebrată solemn prin slujbe religioase. Guy Fawkes, gentilom şi militant catolic, a participat la aşa numitul "complot al prafului de puşcă", pentru uciderea regelui Iacob I şi distrugerea celor două Camere ale Parlamentului britanic. Fawkes trebuia să dea foc imensei cantităţi de praf de puşcă, adunată în subsolul Parlamentului, dar a fost denunţat, arestat la 5 noiembrie 1605 şi executat.

Jess se munci să deschidă cutia şi găsi înăuntru doi biscuiţi cu ciocolată.

Ronţăindu-l pe primul, se apropie şi se sprijini de umărul lui Judith.

— Judith, aş vrea să cauţi ceva pentru spălatul ferestrelor.

*

— ...Totul depinde şi de pregătirea lui Jess în şcoala din Singapore, spuse domnişoara Catto. Câţi ani avea când a plecat de-acolo?

— Unsprezece.

— Şi de-atunci a mai învăţat undeva?

— Nu într-o instituţie de învăţământ, prin studiu organizat. Dar prizonierele olandeze din lagăr erau, în majoritate, soţii de plantatori de ceai, deci educate şi culte. Au început să predea lecţii copiilor, dar japonezii le-au confiscat toate cărţile. Aşa că s-au rezumat la povestiri, cunoştinţe generale şi cântece. Au reuşit chiar să organizeze un concert sau două. Un băiat i-a făcut lui Jess un fluier dintr-o tulpină de bambus.

Domnişoara Catto clătină din cap.

— E aproape imposibil să-ţi închipui, spuse ea cu tristeţe.

Stăteau în biroul domnişoarei Catto, loc de întâlnire în atâtea prilejuri importante, vitale. Aici îi împărtăşise domnişoara Catto lui Judith vestea despre accidentul fatal de maşină al mătuşii Louise. Şi tot în această încăpere domnul Baines îi vorbise despre testamentul mătuşii Louise, prin care i se lăsase întreaga moştenire, viaţa lui Judith schimbându-se de atunci în bine.

Ora patru după-amiază. În pensionul St. Ursula domnea liniştea. Lecţiile se terminaseră la ora trei şi toate fetele mărşăluiră în coloană spre terenurile de sport, ca să alerge acolo în galop, ca nişte mânzişoare, pe pajiştile de hochei, pline de noroi, sau ca să joace netball. Doar una sau două eleve din clasele mai mari mai rămaseră în şcoală, să studieze în bibliotecă, ori să exerseze la pian sau la vioară. De departe, se puteau auzi sunetele uşoare din gama muzicală, repetată mereu şi mereu.

Judecând după aparenţe, St.Ursula se schimbase, dar nicidecum în bine. Anii de război îşi puseseră pecetea; fuseseră ani în care domnişoara Catto dusese şi ea o luptă crâncenă, conducând nu o şcoală, ci două, făcând faţă, într-un fel sau altul, problemelor presante şi nesfârşite generate de spaţiul insuficient, de hrana raţionalizată şi sărăcăcioasă, de camuflaj şi raiduri aeriene, de personalul semicalificat sau îmbătrânit şi de reducerea la minimum a oamenilor de serviciu.

Drept urmare, totul purta cicatrice vizibile. Întinderile de pământ, dacă nu chiar năpădite de buruieni, nu mai semănau deloc cu grădinile îngrijite impecabil în anii trecuţi, iar de la fereastra din biroul domnişoarei Catto, se zăreau şase adăposturi Nissen, cu aspect hidos, construite acolo unde fuseseră odinioară terenurile de tenis şi de crochet.

Chiar şi cabinetul de lucru al domnişoarei Catto, altădată atât de bine rânduit, părea puţin dezordonat, cu hârtii îngrămădite pe birou şi cu un vechi ibric electric pus pe grătarul de la şemineu. Draperiile, recunoscute de Judith, erau evident ponosite, husele de creton decolorate şi zdrenţuite, iar covorul ros şi uzat.

Însăşi domnişoara Catto fusese marcată de atâtea

încercări grele. Având puţin peste patruzeci de ani, arăta totuşi mult mai în vârstă. Acum, părul îi încărunţise de-a binelea, iar grijile îi săpaseră cute adânci pe frunte şi în jurul gurii. Dar fiinţa ei degaja încă o aură de competenţă calmă, ochii îi erau exact la fel, plini de înţelepciune şi bunătate, scăpărând a inteligenţă şi umor. După o oră în compania ei, Judith nu mai avu nici o urmă de rezervă spre a i-o încredinţa pe Jess sub oblăduire.

— Cred c-ar fi bine să înceapă cu clasele de boboci din cursul elementar. Va fi într-un grup de fete mai mici cu un an, dar toate foarte drăguţe. Nu vreau să lupte din greu cu lecţiile şi eventual să-şi piardă încrederea.

— Jess e destul de ageră. Dacă-i încurajată, presupun că nu va dura mult până le va ajunge din urmă pe colege.

În mod limpede, Jess o simpatiza pe domnişoara Catto. La început, întrucâtva intimidată şi speriată, Jess răspunsese monosilabic la întrebările domnişoarei Catto, dar nu-i trebuise prea mult timp pentru a se relaxa şi a-i dispărea timiditatea, iar după aceea, interviul formal se transformase într-o conversaţie animată, presărată cu râsete. La scurt timp, se auzi un ciocănit în uşă: se înfăţişă una dintre fetele mai mari, spunând că venise să-i arate lui Jess şcoala. Eleva purta o fustă din flanel gri, un pulover albastru strălucitor, ciorapi albi şi o pereche de pantofi din piele, cu talpă moale. Judith gândi că arăta cu mult mai atrăgătoare decât ea şi decât Loveday la aceeaşi vârstă, încotoşmănate cum fuseseră în uniformele diforme din tweed verde şi cu ciorapi groşi, maro, din fil d'Ecosse.

— Mulţumesc, Elizabeth, e foarte amabil din partea

ta. Cred că jumătate de oră e de ajuns, nu? Aveţi la dispoziţie suficient timp. Şi nu uita să-i arăţi lui Jess dormitoarele şi sălile de gimnastică şi de muzică.

— Da, domnişoară Catto. Fata zâmbi. Hai, Jess, vino.

De-atunci nu se reîntorseseră încă.

— ... A studiat vreo limbă străină?

— Cred că puţină franceză, câteva noţiuni de bază. Dar probabil nu mai ţine minte nimic.

— Poate e nevoie să ia lecţii cu un preparator. Însă nu vreau să supraîncărcăm copila. Deci, să ne limităm la lucrurile fundamentale. Când ai dori să înceapă?

— Ce părere aveţi?

— Ţi-aş propune cât mai curând posibil. Poate chiar după jumătatea trimestrului. Asta înseamnă la şase noiembrie.

Lui Judith i se părea grozav de devreme.

— Am putea discuta şi cu Jess? Vreau să fie părtaşă la toate. Să se simtă implicată în luarea deciziilor care o privesc.

— Ai perfectă dreptate. O să improvizăm un soi de consiliu de dezbatere, noi toate trei, când se întoarce. Şi ai de gând să o înscrii elevă externă sau internă? Ar putea fi internă pe durata săptămânii, dacă doreşte, dar nu-i un aranjament pe care să-l recomand deseori. E posibil să împingă la o ruptură, mai ales dacă situaţia copilului e puţin mai neobişnuită. Dar, repet, totul depinde în întregime de tine şi de Jess.

— Nu cred că poate fi externă. Nu-i cu putinţă, ţinând cont de criza de benzină şi de circulaţia autobuzelor.

— Atunci, internă? O să mai discutăm. Când Jess va termina micul tur de inspecţie, se va linişti, sunt

convinsă, şi va realiza că n-o să fie încarcerată în alt lagăr de prizonieri.

— Bănuiesc că trebuie să primim o listă cu hainele necesare.

Domnişoara Catto zâmbi.

— Vei fi încântată să afli că a fost redusă considerabil. Acum, de-abia mai acoperă o singură pagină. Regulile şi regulamentele au fost aruncate peste bord, ca să zic aşa. Câteodată cred că eram teribil de demodaţi înainte de război, fără îndoială prea pătrunşi de spiritul epocii victoriene. La drept vorbind, îmi place să le văd pe fete umblând de colo-colo în hainele lor vesele. Copiii n-ar trebui să fie niciodată omogenizaţi. Acum, fiecare elevă este o individualitate, care se poate distinge imediat. Se priveau drept în ochi. Îţi promit, draga mea, că voi face tot ce omeneşte e posibil pentru ca Jess să fie fericită aici.

— Ştiu.

— Şi tu, Judith? Cum îţi merge?

— Bine.

— Cum o mai duci cu viaţa?

— Din păcate, încă n-am ajuns la universitate.

— Ştiu aproape totul despre tine, fiindcă mă întâlnesc din când în când cu domnul Baines, care mă ţine la curent cu toate ştirile. Am fost realmente distrusă aflând de părinţii tăi, dar cel puţin o ai pe Jess. Şi, în plus, eşti în stare să-i oferi un cămin. Domnişoara Catto surâse. Nu te înfunda însă în treburile casnice, Judith. Ai o minte prea ageră şi-un viitor prea luminos ca să te limitezi la asta!

— Dar la universitate n-aş mai putea merge acum.

Domnişoara Catto oftă.

— Probabil că nu. Ar fi un soi de regres. Nu con-

teză. Oricum, ne-am pus puterile la încercare... Ai văzut-o pe Loveday Carey-Lewis?

— Da.

— E fericită?

— Aşa se pare.

— Nu m-am putut hotărî niciodată ce avea să se aleagă de Loveday. De obicei, pot dimensiona tiparul şi intui direcţia pe care o va urma în viaţă orice copil. Să-mi fac o idee despre cum se va rostui odată ce a absolvit şcoala. Dar nu-i valabil şi-n cazul lui Loveday. Era când euforie, când dezastru, şi n-am putut niciodată să mă decid care din două.

Judith chibzui o clipă.

— N-ar putea fi ceva la mijloc, între cele două?

Domnişoara Catto râse.

— De acord! Acum, ce-ai zice să bem o ceaşcă de ceai? Jess se va întoarce din clipă-n clipă şi am nişte biscuiţi cu ciocolată pentru ea. Se ridică în picioare, punându-şi roba neagră şi uzată pe umeri. Zilele de altădată, când fata în casă aducea tava cu ceai, au dispărut demult. Aşa că-mi pun singură ibricul la fiert şi mă descurc bine.

— Nu mi-am închipuit niciodată că veţi fi absorbită de asemenea preocupări domestice.

— Nu, nicidecum.

*

Casa Dower
Rosemullion
Sâmbătă, 3 noiembrie

"Dragă unchiule Bob,

Îmi pare rău că nu ţi-am scris mai curând, dar eu şi Judith am fost ocupate, ne-am ţinut de

vizite. De asemenea, am făcut curăţenie în coliba din grădină, unde am de gând să dorm la vară.

Îţi mulţumesc foarte mult pentru şederea la Colombo şi pentru timpul petrecut împreună acolo. Mi-a plăcut nespus, mai ales de crocodilii de la grădina zoologică.

Marţi, încep şcoala. Nu-mi închipuiam că aş vrea să fiu internă, dar m-am învoit îndată fiindcă domnişoara Catto spune că se organizează în weekend-uri activităţi deosebite, ca de pildă spectacole de teatru, lecturarea unor romane şi expediţii prin împrejurimi. Şi mi se va îngădui să-i telefonez lui Judith ori de câte ori vreau. Dar nu în timpul zilei, ci numai seara.

Domnişoara Catto e foarte drăguţă, şi chiar glumeaţă.

Morag o duce de minune.

Sper, de asemenea, că şi ţie îţi merge bine.

Te rog transmite salutările mele domnului Beatty şi lui Thomas.

Cu multă dragoste,
Jess

P.S. Şi Biddy te îmbrăţişează cu dor".

*

— Judith, n-aş vrea să intri. Vreau să ne luăm rămas bun în faţa uşii. Dacă intri, totul s-ar prelungi prea mult.

— Asta doreşti cu adevărat?

— Da. Fata aceea simpatică, Elizabeth, mi-a spus că mă va întâmpina acolo şi mă va conduce în dormitor. Mi-a zis că mă aşteaptă la uşă.

— Drăguţ din partea ei.

— Şi mi-a mai spus că o să fie monitoarea mea particulară pentru tot restul trimestrului, iar dacă m-aş rătăci sau altceva, n-am decât s-o caut şi ea o să mă ajute.

— Pare un aranjament bun.

Aproape ajunseseră la pensionul St.Ursula. Judith vră maşina de pe drumul principal şi aburcă pe panta dealului, rulând spre porţile şcolii, pe lângă nişte căsuţe risipite ici şi colo. Era ora două şi jumătate după-amiază şi cădea o burniţă deasă, care, amestecată cu o pâclă uşoară adusă dinspre mare, înmuia grădinile îngheţate şi copacii desfrunziţi. Ştergătoarele de parbriz funcţionaseră încontinuu de la plecarea din Rosemullion.

— E atât de straniu, grăi Judith.

— Ce anume?

— Cum se repetă istoria. Când m-a adus mama pentru prima dată la St.Ursula, i-am spus exact acelaşi lucru. "Nu intra, să ne luăm rămas bun în pragul uşii". Şi aşa am făcut.

— Dar acum e diferit, nu-i aşa?

— Da. Slavă Domnului, e întru totul diferit. Nu-am spus atunci la revedere şi credeam că despărţirea avea să dureze patru ani. Deşi mi s-a părut pe vecie. Şi-a fost într-adevăr aşa, dar, din fericire, nu ştiam ce va urma. Tu şi eu nu mai trebuie să ne luăm rămas bun. Doar au revoir. Fiindcă Phyllis, Biddy şi cu mine nu vom fi niciodată prea departe. Chiar dacă Biddy îşi cumpără o casă nouă, şi se mută, vom fi toate destul de aproape. Şi până să prinzi de veste, va veni Crăciunul.

— Îl vom sărbători cum se cade?

— Cât se poate de bine.

— Vom avea brad frumos, precum Biddy la Keyham?

— Alb şi argintiu. Ajungând până la jumătatea casei scării.

— O să mă simt ciudat fără tine, spuse Jess.

— Şi eu o să-ţi duc dorul.

— Dar nu voi suferi de nostalgia casei.

— Nu, Jess. Cunoscându-te bine, nu cred că vei tânji de dor.

Despărţirea lor nu dură prea mult. Aşa cum promisese, eleva mai mare, Elizabeth, era acolo, la intrarea principală, aşteptându-le. Zărind maşina, le ieşi întru întâmpinare, îmbrăcată într-o manta de cauciuc.

— Bună ziua! Iată-vă în sfârşit. Ce zi oribilă! Drumul era întunecat de ceaţă?

Stăpânirea ei de sine şi purtarea prietenoasă risipiră în întregime orice stângăcie sau tensiune.

— Îţi iau valiza şi crosele de hochei. Te descurci cu restul? Apoi, mergem direct la etaj să-ţi arăt unde vei dormi...

Toate bagajele fură cărate imediat înăuntru. Plină de tact, Elizabeth îşi făcea de lucru la o distanţă de la care nu putea auzi vreun cuvânt. Pe dreapta pragului, sub ploaia măruntă, Judith şi Jess se priveau faţă-n faţă.

Judith zâmbi.

— Atunci, asta e tot. Aici ne despărţim.

— Da. Jess era calmă, părea hotărâtă, neşovăitoare. Chiar aici. O să-mi fie bine acum. Şi era atât de liniştită, atât de stăpână pe situaţie, încât Judith se ruşină de propriile-i temeri, ca şi de presimţirea că, dacă i s-ar fi dat cel mai mic semn de încurajare, s-ar fi purtat poate ca o mamă sentimentală şi lacrimile i-ar fi umplut ochii. Mulţumesc că m-ai adus.

— La revedere, Jess.
— La revedere.
— Te iubesc.

Se sărutară. Jess îi rânji strengăreşte cu gura până la urechi, se întoarse şi dispăru.

În maşină, pe drumul spre casă, Judith plânse puţin, dar numai fiindcă Jess fusese atât de stăpânită; Casa Dower i se va părea pustie fără ea şi pentru că nu-şi îngăduiseră să petreacă mai mult timp împreună. Găsi o batistă, îşi suflă nasul şi-şi curmă plânsul, spunându-şi răspicat că se purta prosteşte. La St. Ursula, Jess avea să înflorească precum o mică plantă; stimulată spiritual, preocupată de studiu în permanenţă şi bucurându-se în compania fetelor de aceeaşi vârstă. Prea mult timp trăise alături de adulţi. Rezistase foamei, privaţiunilor şi durerilor, supravieţuise tuturor ororilor într-o lume crudă şi strâmbă a oamenilor în toată firea. Acum, în fine, va avea răgazul şi posibilitatea de a redescoperi toate bucuriile şi tentaţiile unei copilării normale. Tocmai ceea ce avea nevoie. Şi, în ultimă instanţă, fusese cel mai bun lucru de făcut.

Prin urmare, toate erau spre binele lui Jess. Dar îi venea greu să nu se simtă cumva îndurerată şi tristă de golul lăsat în suflet. Rulând prin ţinuturile mlăştinoase, acoperite de pâclă, Judith simţea că tânjea după compania unei persoane de acelaşi leat, aşa că va merge s-o vadă pe Loveday. Încă nu fusese la Lidgey, pur şi simplu pentru că, în ultima vreme, tot timpul disponibil i-l dedicase lui Jess: făcând călătoria promisă la Penmarron; luând trenul până la Porthkerris, explorând orăşelul fascinant, vizitând familia Warren şi fiind servite acolo cu tradiţionalul ceai. De

asemenea, trebuise să o echipeze pe Jess pentru St.Ursula. Lista cu haine nu era la fel de lungă şi de complicată, ca pe vremea ei, a lui Judith, şi de altfel, graţie magazinului Whiteaway & Laidlow din Colombo, Jess fusese înzestrată cu toate veşmintele necesare. Dar mai erau şi alte obiecte disparate pe care Jess nu le avea şi toate acestea trebuiau să fie depistate în prăvăliile golaşe din Penzance: crose şi ghete pentru hochei, hârtie de scris, o cutie cu acuarele; un halat pentru experienţele practice de laborator, un stilou, foarfece şi coş de lucru manual şi trusă de geometrie. Şi, ultimele lucruri, dar nu cele mai puţin însemnate, o Biblie şi o "Carte de rugăciuni cu cântece religioase vechi şi noi", amândouă deopotrivă obligatorii pentru orice instituţie de învăţământ cu respectul şi conştiinţa valorilor Bisericii anglicane.

Şi apoi, toate trebuiseră să fie împachetate.

Aşa că o neglijase întrucâtva pe Loveday. Dar acum, în această după-amiază, se ivise ocazia favorabilă; Judith îşi va ţine promisiunea, îi va face o vizită şi va petrece o oră sau două împreună cu Loveday şi cu Nat. Îşi dori să se fi gândit înainte la asta, aşa încât să fi cumpărat nişte flori din Penzance pentru Loveday şi poate o jucărie sau nişte dulciuri pentru Nat. Însă era prea târziu. Cadourile trebuiau să aştepte pentru altă-dată.

Judith trecu prin Rosemullion, urcă dealul, pe lângă porţile de la Nancherrow, şi conduse mai departe, încă o milă, până ajunse la cotitura dinspre fermă. Drumeagul, îngust şi brăzdat de făgaşe, ca albia unui pârâu, cobora în pantă şi se afunda mărginit de garduri din granit şi tufişuri de grozamă. La capătul lui, se aflau un stâlp de lemn cu un indicator pe care scria

"Lidgey" şi platforma de piatră unde Walter lăsa donițele în fiecare dimineață pentru camionul care transporta laptele la piață. Mai era cale de o milă până la locuința principală de la fermă, o cărare întortocheată, accidentată, plină de hârtoape, dar cam pe la jumătatea drumului, pe partea stângă, se înălța căsuța țărănească de piatră, fără etaj, pe care colonelul o renovase când se căsătoriseră Loveday şi Walter. Bojdeuca îmbrățişa curbura dealului, acoperişul din plăci de ardezie sclipea în ploaie şi se putea recunoaşte imediat după frânghia cu rufe întinse care fluturau în bătaia vântului. Judith ajunse la poarta larg deschisă şi proptită într-un pietroi, dincolo de care se întindea o potecă acoperită cu iarbă, pierdută în ceea ce ar fi trebuit să fie, dar nu era, o grădină. Doar frânghia cu rufărie, câteva tufişuri de drobişor şi niscai jucării împrăştiate ici şi colo. O tricicletă ruginită, un hârleț, o găleată. Opri maşina, scoase cheia de contact şi ascultă cum suflă vântul. Undeva, lătra un câine. Coborî din maşină, aburcă pe poteca pavată cu dale de piatră şi deschise uşa scorojită.

— Loveday!

Judith deschise şi cea de-a doua uşă.

— Eu sunt.

Bucătărie şi salon într-o singură încăpere. Aproape copie fidelă a cuhniei din casa doamnei Mudge. O sobă de gătit clocotind înăbuşit, după tipicul obiceiurilor din Cornwall, haine înşirate pe o sfoară prinsă sus, deasupra capului, podele din piatră, câteva covoraşe; o masă, o chiuvetă, castroane ale câinilor, găleata cu resturi pentru porci, un teanc de ziare vechi, bufetul de bucătărie cu policioare încărcate cu veselă, o canapea uşor lăsată în părți.

Nat stătea întins pe canapea, cu degetul mare în gură. Adormise. Purta o salopetă murdară, udă leoarcă la tur, fiindcă făcuse pipi în somn. Radioul, cocoţat pe poliţa bufetului, susura timid, ca pentru sine. "Ne vom vedea din nou, nu ştiu unde, nu ştiu când". Loveday călca rufe.

Când se deschise uşa, ridică privirea. Judith spuse de prisos:

— Eu sunt.

— Ei bine! De unde ai apărut pe neaşteptate? Loveday trânti fierul de călcat cu un bufnet.

— De la St. Ursula. Tocmai am lăsat-o acolo pe Jess.

— Oh, Dumnezeule, totul a mers bine?

— Jess a fost uimitoare. S-a comportat firesc, cu seninătate. Ne-am despărţit fără lacrimi. De fapt, eu am fost cea care m-am smiorcăit.

— Crezi că o să-i placă acolo?

— Da, aşa presupun. I s-a permis să mă sune la telefon dacă o cuprinde melancolia. În realitate, persoana abătută sunt chiar eu, aşa că am venit să mă veselesc puţin.

— Nu sunt sigură că ai ales locul potrivit.

— Mie mi se pare destul de bun. Mor să beau o ceaşcă de ceai.

— O să pun ibricul pe foc. Scoate-ţi haina şi atârn-o undeva.

Ceea ce Judith vru să şi facă, dar nu avu unde, fiindcă pe un scaun zăcea un maldăr de rufe, pe altul se tolănise şi moţăia un motan gras şi tărcat, iar canapeaua pe care dormea Nat nu mai putea fi pusă la socoteală. Aşa că se întoarse în micul vestibul, îşi agăţă mantaua de ploaie în cuier, deasupra unor nădragi din pânză gudronată, pătaţi de noroi.

— Îmi pare tare rău că nu ţi-am făcut o vizită mai înainte, Loveday, dar n-am găsit pic de răgaz, cu atâtea de făcut pentru Jess... Judith se apropie de canapea şi-l privi pe Nat adâncit în somn. Obrăjorii îi erau îmbujoraţi, poate unul mai mult decât celălalt, şi strângea în pumnul lui grăsuţ un crâmpei dintr-o pătură veche, uzată, tivită cu panglică acum zdrenţuită. Doarme totdeauna după-masă?

— De obicei nu. Dar n-a închis ochii până la două dimineaţa. M-am chinuit groaznic cu el. Cred că s-ar putea să-i crească dinţii. Loveday umplu ibricul la chiuvetă şi se duse să-l pună pe sobă. Ca să fiu sinceră, nu ştiu niciodată când adoarme sau când e treaz. E un copil insuportabil, cu greu îl prinde somnul. Şi când aţipeşte până la urmă, îl las în pace, fiindcă numai aşa îmi găsesc şi eu liniştea. De-aia m-am apucat de călcat.

— Poate dacă-l trezim acum, ar adormi mai devreme diseară.

— Probabil că da. Însă lui Loveday nu păru să-i surâdă ideea. Odată ce s-a sculat din somn, nu mai poţi face nimic din cauza lui. Asta e. Şi-i prea rece şi umed ca să-l las să se joace afară.

"Dar ştiu bine că o să ne revedem într-o zi cu soare", îngâna ca în vis radioul. Loveday se îndreptă spre bufet şi îl închise.

— Ce melodie sentimentală! Ascultam doar ca să-mi treacă de urât. Strâng imediat, să-ţi fac puţin loc...

Începu să adune ghem rufele necălcate, dar Judith o opri.

— Le calc eu. Lasă-mă să le termin până faci tu ceaiul. Îmi place să calc. Şi trezeşte-l pe Nat, apoi luăm ceaiul împreună...

— Eşti sigură? E o muncă destul de grea...

— La ce altceva sunt buni prietenii, draga mea? o întrebă Judith, parcă pe tonul vocii lui Mary Millyway; apucă o cămaşă boţită de deasupra maldărului şi o întinse pe scândura de călcat. Vrei să arate impecabil când isprăvesc? Dacă da, trebuie s-o stropesc puţin cu apă.

— Nu contează. Netezeşte-o uşor, apoi o împătureşti ca să o pot pune în sertarul lui Walter. Loveday se prăbuşi pe canapea lângă băieţelul adormit. S-a udat, puşlamaua mică. Dar glasul îi era îngăduitor. Hei, Nat, scoală-te. A sosit timpul să ne bem ceaiul. Puse mâna pe burtica lui rotundă şi se aplecă să-l sărute. Ocupată cu rufele lui Loveday, Judith se gândi că prietena ei arăta groaznic de rău. Părea istovită, pământie, cu cearcăne negre sub ochi. Judith se pomeni întrebându-se dacă se întâmpla vreodată să fie aranjată căsuţa, îngrijită sau măcar decent de curată şi ordonată, şi decise că probabil în nici o zi.

Nat deschise ochii, Loveday îl ridică în braţe, îl aşeză pe genunchi şi-l strânse la piept, vorbindu-i până când el se trezi de-a binelea. Holbându-se în jur, Nat o zări pe Judith.

— Cine-i doamna?

— E Judith. Ai cunoscut-o alaltăieri. La bunica acasă.

Ochii negri ai lui Nat erau ca două boabe zemoase de strugure.

— Nu o ţin minte.

— Păi, ea şi-a amintit de tine şi a venit să te vadă. Loveday se sculă în picioare, luându-l pe Nat în braţe. Vino, să-ţi schimb pantalonii.

— Pot să vin şi eu să-mi arăţi restul casei? întrebă Judith.

— Nu, nu se poate, îi reteză scurt vorba Loveday. E prea multă dezordine. Dacă m-ai fi anunţat că vii, aş fi ascuns tot gunoiul sub pat. Trebuie să fiu înştiinţată înainte de a servi drept ghid într-un tur de orizont. Întocmai ca la o şedinţă oficială. O să-ţi arăt data viitoare.

Se găsea o uşă în celălalt capăt al bucătăriei şi Loveday dispăru pe acolo, lăsând-o uşor întredeschisă, aşa încât Judith văzu dintr-o ochire tăblia mare, din alamă, a patului. Făcând tot posibilul să netezească bine cutele cămăşii uscate, mototolite, Judith asculta glasul lui Loveday, sporovăind cu Nat. O auzi deschizând şi închizând sertare, dând drumul la robinet, trăgând apa la closet. Se reîntoarseră curând. Nat, în salopetă curată, cu părul pieptănat, arăta de parcă nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea. Loveday îl aşeză pe covor, îi găsi un mic camion să se joace şi-l lăsă să se descurce singur.

Ibricul fierbea. Întinse mâna după ceainic.

— Am călcat o cămaşă.

— Oh, ajunge. Scoate fierul din priză. Dacă vrei să mă ajuţi, aşează masa. Ceştile sunt în bufet. Ca şi farfurioarele. Au mai rămas câteva bucăţi de prăjitură cu şofran în coşul de pâine şi găseşti nişte unt în strachina de deasupra frigiderului...

Judith aranjă la întâmplare masa pentru ceai, împingând deoparte, pentru a face loc, câteva ziare vechi şi revista "The Farmer's Weekly". Nat fu poftit să li se alăture, dar refuză, preferând să stea pe podea, cu camionul jucărie, pe care-l mişca de colo-colo, scoţând sunete de bâr-bâr-bâr, ca şi cum gonea aievea la volan. Loveday îl lăsă în pace.

— Îmi pare rău pentru harababura de aici şi că nu ţi-am dat voie să te uiţi în cealaltă cameră.

— Nu fi prostuţă.

— O să fac curăţenie de primăvară şi apoi îţi trimit o invitaţie oficială. Casa e realmente drăguţă şi noua baie este cochetă. Faianţă, teracotă, suporturi pentru prosoape şi tot dichisul. Dragul de tata a fost într-adevăr generos. Doar că nu avem decât un dormitor. Ştiu că Nat ar dormi mai bine singur, dar nu se poate face nimic deocamdată. Îi turnă ceai lui Judith. Casa ta arată totdeauna atât de îngrijită, nici un lucru nu-i mutat de la locul lui.

— E meritul lui Phyllis. În plus, noi nu avem un năzdrăvan de trei ani care să deranjeze peste tot.

— Nu-i la fel de rău în zilele frumoase. Nat se joacă afară mai tot timpul. Dar când plouă, e imposibil, cară tot noroiul înăuntru.

— Unde-i Walter?

— Oh, pe undeva. Cred că la câmp. Se va întoarce curând, ca să mulgă vacile.

— Încă îl mai ajuţi la asta?

— Câteodată. Dacă nu-i acasă doamna Mudge.

— Dar azi?

— Nu, azi nu, slavă Domnului.

— Arăţi destul de obosită, Loveday.

— La fel ai fi arătat şi tu dacă te-ai fi culcat abia la trei dimineaţa.

Loveday tăcu, stând acolo, cu coatele osoase pe marginea mesei, cu mâinile încleştate pe cana aburindă, cu privirile plecate. Genele lungi şi negre îi adumbreau obrajii palizi şi Judith observă, spre stupefacţia ei, că îi sclipeau de lacrimi, gata-gata să picure.

— Oh, Loveday!

Loveday clătină din cap în semn de negare furioasă.

— Sunt doar obosită.

—Dacă ceva nu-i în regulă, ştii bine că poţi să-mi spui.

Loveday dădu din nou din cap. O lacrimă îi scăpă, prelingându-i-se pe obraz. Ridică mâna şi se şterse repede la ochi.

— N-are rost să te fereşti de mine. Nu te-ajută la nimic.

Loveday nu scoase o vorbă.

— E vorba de tine şi Walter, nu? Avu nevoie de curaj să i-o spună pe şleau, fiindcă Judith ştia că se putea expune la vreo replică brutală, însă, până la urmă, i-o trânti verde în faţă.

Zis şi făcut! Iar Loveday nu tăbărî cu reproşuri asupra ei.

— A intervenit ceva între voi?

Loveday bâigui ceva.

— Poftim?

— Am zis că-i vorba de o altă femeie. Walter mă înşeală.

Judith simţi că o părăsesc puterile. Puse cu grijă cana pe masă.

— Eşti sigură?

Loveday încuviinţă.

— De unde ştii?

— Ştiu. Se văd în fiecare seară, la cârciumă. Câteodată, Walter nu se întoarce acasă până-n zori.

— Totuşi, cum ai aflat?

— Mi-a spus doamna Mudge.

— Doamna Mudge?

— Da. I-au ajuns la urechi vorbele care umblă prin sat. Mi-a zis, considerând că ar trebui să ştiu. Să lămuresc situaţia cu Walter. Să-i spun să rupă legătura.

— Doamna Mudge e de partea ta sau a lui?

— A mea, până la un punct. Probabil consideră că dacă un bărbat s-a încurcat cu vreo femeiuşcă fluşturatică, atunci e ceva în neregulă cu soţia lui.

— De ce nu-i trage ea un perdaf? Doar e fiul ei.

— Spune că nu se amestecă în treburile altora. Şi, trebuie să recunosc, nu şi-a băgat nasul niciodată. Ce-i drept, e drept.

— Cine-i femeia asta?

— O belea. A venit în Porthkerris vara trecută. A sosit pe neaşteptate de la Londra, împreună cu un aşazis pictor. A trăit o vreme cu el, apoi, fie că s-au certat, fie că tipul şi-a găsit pe alta, ea s-a mutat.

— Unde locuieşte acum?

— Într-o rulotă lângă dealul Veglos.

— Şi-unde a cunoscut-o Walter?

— În vreo cârciumă.

— Cum o cheamă?

— N-o să-ţi vină a crede.

— Pune-mă la încercare.

— Arabella Lumb.

— Nu poate fi adevărat.

Şi deodată, deşi incredibil, izbucniră amândouă în râs, deşi Loveday avea încă dâre de lacrimi pe obraji.

— Arabella Lumb? Numele, rostit încă o dată, suna şi mai neverosimil. Ai văzut-o vreodată?

— Da, o singură dată. Era în Rosemullion, într-o seară, când eu şi Walter ne-am dus să bem o bere. A stat într-un colţ, lângă bar, toată seara, sorbindu-l din ochi pe Walter, dar nu şi-au vorbit fiindcă eram eu acolo. Precum o damă de companie nedorită, care li se pune îndrăgostiţilor în cale. Arată ca o matroană pieptoasă... ştii tu, muma pământului. Brăţări, mărgele, san-

dale şi lac roşu pe unghiile de la picioare, altminteri destul de murdare.

— Pare să fie înfiorătoare.

— Totuşi, provocatoare, are sex-appeal. Aţâţă la plăceri sexuale. Exaltă vino-ncoace prin fiecare por. Ca un fruct mare, pârguit. Stârneşte un soi de excitaţie. Cred că termenul potrivit e "palpabil". Poate ar trebui să căutăm în dicţionar.

— Nu, socot că ai intuit bine.

— Am senzaţia îngrozitoare că Walter şi-a pierdut minţile. Loveday se rezemă de spătarul scaunului, scotoci în buzunarul pantalonilor şi scoase la iveală un pachet boţit de ţigări şi o brichetă ieftină. Luă o ţigară şi o aprinse. Şi nu ştiu ce să fac.

— Urmează sfatul doamnei Mudge. Limpezeşte lucrurile, discută cu el.

Loveday trase fum după fum din ţigara aprinsă. Apoi, privirile li se întâlniră peste masă.

— Am încercat aseară. Glasul îi suna deznădăjduit. Eram furioasă şi sătulă până-n gât. Walter a sosit acasă pe la ora unsprezece şi băuse mult whisky. Mirosea de la o poştă. Când se îmbată, devine agresiv. Şi ne-am certat la cuţite, l-am trezit din somn şi pe Nat, fiindcă zbieram şi urlam unul la altul. Walter mi-a spus că are de gând să facă ce-i place şi să se vadă cu cine vrea. Mi-a zis că oricum e vina mea, fiindcă sunt o nevastă şi o mamă a naibii de nepricepută, casa este totdeauna vraişte şi nici măcar nu-s în stare să gătesc ca lumea...

— E nedrept şi crud.

— Ştiu că nu mă pricep la gătit, dar e oribil să mi se spună în faţă. Şi mai există o problemă. Lui Walter nu-i place să-l duc pe Nat la Nancherrow. Bănuiesc că

se simte ofensat. De parcă i s-ar ştirbi într-un fel prestigiul...

— Dintre toţi bărbaţii, Walter n-are dreptul să aibă o atitudine sfidătoare.

— Spune că o să-l transform pe Nat într-un fătălău. El vrea ca fiul lui să fie un adevărat Mudge şi nu un Carey-Lewis.

Totul era lesne de înţeles, dar, totodată, neliniştitor.

— Îl iubeşte pe Nat?

— Da, când Nat e cuminte, nostim sau amuzant. Nu şi când e obosit, mârâit sau are nevoie de atenţie. Uneori, trec zile întregi şi Walter nici măcar nu-i vorbeşte. Omul ăsta poate fi rău şi capricios ca un demon. În ultima vreme, a fost cu adevărat imposibil.

— Vrei să zici, de când Arabella Lumb a apărut pe scenă?

Loveday încuviinţă.

— E sigur că nu-i o legătură serioasă, Loveday? Toţi bărbaţii au momente de rătăcire când apucă pe căi greşite şi o iau razna. Dar dacă ea l-a prins în mreje, mi se pare că Walter nu mai are nici o şansă.

— Tipa n-are de gând să rămână cu buzele umflate, Judith.

— Totuşi, s-ar putea. Dar chiar când Judith rosti aceste cuvinte, ele nu-i sunară în urechi a speranţă. Ai fost fericită cu Walter. Cred că trebuie pur şi simplu să-ţi ascunzi durerea sub masca unui zâmbet, să suporţi cu stoicism şi să aştepţi ca lui Walter să-i vină mintea la cap. N-are rost să vă certaţi. Asta nu ajută la nimic, din contră înrăutăţeşte situaţia.

— Cam târziu să-mi spui aşa.

— Nu-ţi sunt de mare folos, nu-i aşa?

— Ba da. Simplu fapt că am vorbit cu tine mi-a venit

în ajutor. Partea proastă e că n-am cu cine discuta. Mami şi tăticu - Loveday căuta cuvântul potrivit - ar exploda de indignare dacă ar şti.

— Sunt surprinsă că n-au aflat deja.

— Singura persoană care ar putea să fie la curent e Nettlebed. Şi amândouă ştim că Nettlebed n-ar sufla o vorbă nimănui.

— Da, aşa e.

În tot acest timp, Nat stătuse întins pe burtă, absorbit de jocul lui. Acum, se hotărî că-i era foame. Se apropie în patru labe, apoi se ridică pe vârfuri şi se iţi la gustările de pe masă.

— Vreau să mănânc.

Loveday stinse mucul de ţigară într-o farfurioară aflată la îndemână, se aplecă şi îl săltă pe genunchi. Îi depuse un pupic pe creştet şi, înconjurându-l cu un braţ, îi unse o felie de pâine cu unt.

Nat mesteca plescăind şi se holba la Judith. Ea îi zâmbi.

— Voiam să-ţi aduc un dar, Nat, însă nu era nici o prăvălie deschisă. Când o să vin data viitoare îţi aduc negreşit ceva. Ce ţi-ar plăcea?

— O maşină.

— O maşinuţă de jucărie?

— Nu, o maşină mare în care să mă pot urca.

Loveday râse.

— Eşti un băieţel care-şi urmăreşte interesele, nu-i aşa? Judith nu-ţi poate cumpăra o maşină.

Judith îi ciufuli părul negru şi des.

— Nu o asculta pe mama, îi spuse ea. Pot face orice doresc.

Când isprăviră ceaiul, era deja trecut de ora patru.

— Trebuie realmente să plec, grăi Judith. Biddy şi

Phyllis se vor întreba ce s-a întâmplat, închipuindu-şi tot felul de drame cu Jess.

— Mă bucur că te-am văzut. Îţi mulţumesc că ai venit.

— Şi eu mă bucur. La proxima vizită, voi călca toate rufele. Judith se duse să-şi recupereze mantaua de ploaie. Şi, într-o zi, trebuie să-l aduci pe Nat la Casa Dower. De exemplu, la prânz.

— Ne-ar plăcea foarte mult, nu-i aşa, Nat? Judith, n-ai să scapi vreo vorbă cuiva, nu? Despre ce ţi-am spus.

— Nici o vorbuliţă. Dar trebuie să mai vorbim şi altădată.

— Bineînţeles.

Loveday îl ridică pe Nat în braţe şi se îndreptă spre uşă ca s-o conducă pe Judith. Afară, burniţa şi ceaţa se îndesiseră, totul era cenuşiu, îmbibat de apa care curgea şiroaie, Judith îşi ridică cu grijă gulerul impermeabilului şi se pregăti să se năpustească prin ploaie spre maşină, însă Loveday o strigă, aşa că se întoarse.

— Ai primit vreo ştire de la Gus?

Judith clătină din cap.

— Nici un semn de viaţă.

— Mă întrebam doar.

Judith conducea spre casă, prin întunericul serii mohorâte, trecu prin Rosemullion, urcă dealul şi pătrunse pe porţile Casei Dower. Fereastra bucătăriei strălucea în beznă, împrăştiind dâre de lumină gălbuie, şi cineva aprinsese lampa de deasupra intrării principale. Judith parcă maşina lui Biddy în garaj, acolo unde zăcea chircit şi micul ei Morris, cocoţat fără roţi pe

butuci şi acoperit cu o prelată murdară şi prăfuită. Bonurile necesare de benzină nu-i parveniseră încă de la autorităţile de resort şi, până când urma să le primească, nu avea rost să roage pe cineva să-i monteze roţile, să-i încarce bateria sau să verifice dacă micul automobil neglijat nu se stricase după atâţi ani de nefolosinţă.

Traversă aleea prunduită şi intră în casă pe uşa din spate. În bucătărie, o găsi pe Phyllis frământând aluatul pentru plăcinte şi pe Anna stând în capătul mesei şi trudind să-şi facă temele.

— Trebuie să scriu o propoziţie cu verbul "a vorbi"

— Păi, nu-i prea greu... Judith! Unde ai fost? Ne gândeam că s-ar fi cuvenit să te-ntorci de câteva ore.

— M-am dus să-i văd pe Loveday şi pe Nat.

— Ne întrebam dacă nu s-a întâmplat ceva cu Jess pentru care să fi fost reţinută.

— Ştiu. Trebuia să vă sun ca să nu vă faceţi griji inutile. Jess a fost stăpână pe sine. Nu m-a lăsat să intru cu ea. Ne-am luat rămas bun din prag.

— Ce uşurare! Pare ciudat fără Jess, nu-i aşa? De parcă ar fi locuit aici totdeauna. Anna o să-i simtă lipsa, nu-i aşa, scumpa mea? Acum, hai, termină-ţi tema pentru şcoală.

Anna oftă din adânc.

— Nu-mi trece prin gând ce să scriu.

Judith îi sări în ajutor.

— Ce-ai zice de "I-am telefonat lui Jess şi am vorbit cu ea?"

Anna chibzui o clipă.

— Nu ştiu să scriu corect cuvântul "telefonat"

— Atunci, înlocuieşte-l cu "văzut". "Am văzut-o pe Jess şi am vorbit cu ea"

— Aşa-i mai bine! Cu degetele încleştate pe stilou, Anna se apucă să scrie propoziţia, scoţând vârful limbii printre dinţi, în semn de concentrare serioasă.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu mersi. Am băut la Loveday. Unde-i doamna Somerville?

— În salon. De-abia aştepta să fii acasă. Stă ca pe ghimpi. Are să-ţi spună ceva.

— Ce anume?

— Nu se cade să-ţi spun eu.

— Sper că nu-i ceva trist.

— Du-te mai repede şi atunci ai să afli.

Aşa că Judith plecă, lepădându-şi impermeabilul ud pe drum. Deschise uşa de la salon şi dădu peste o scenă tihnită. Lămpile fuseseră aprinse şi focul ardea cu vâlvătăi în cămin. În faţa acestuia, pe covoraş, se tolănise Morag. Biddy şedea în fotoliu, lângă şemineu, şi se apucase să croşeteze rondele. Împletitul cu croşeta era limita iscusinţei ei. Lucra rondelele din resturi de lână colorată şi, când termina câte o duzină, le ducea la Crucea Roşie, unde vreo altă doamnă, ceva mai îndemânatică, le prindea una de alta tot cu croşeta, confecţionând astfel cuverturi din petice multicolore.

— Judith! Biddy lăsă deoparte lucrul şi-şi scoase ochelarii. Totu-i în ordine? Nici o problemă cu Jess?

— Câtuşi de puţin.

— Bravo ei! Jess e un soi de amestec ciudat. Preţ de o clipă pare o fetiţă neştiutoare, apoi, imediat, mult prea matură pentru vârsta ei. Sunt sigură că se va descurca de minune, totuşi, e pustiu aici fără ea. Unde ai fost?

— În vizită la Loveday. Judith se duse să tragă draperiile, ascunzând privirii amurgul jilav şi rece al serii de noiembrie. Phyllis zice că ai să-mi spui ceva.

— Da, ceva de-a dreptul palpitant. Cât e ceasul?

— Şase fără un sfert.

— Hai să bem câte un păhărel. Whisky şi sifon. Ce zici?

— Sigur că da. Chiar simt nevoia.

— Draga mea, eşti secătuită emoţional. Ia loc, fă-te cât mai comodă şi eu îţi aduc îndată băutura.

Biddy se ridică, ieşi din cameră, fiindcă, potrivit tradiţiei, sticlele şi paharele se păstrau dintotdeauna în sufragerie. Rămasă singură, Judith mai puse nişte lemne pe foc şi se prăbuşi într-un fotoliu. Secătuită emoţional, spusese Biddy, şi era adevărat. Dar ceea ce nu realiza Biddy era că nu atât despărţirea de Jess o vlăguise pe Judith, cât mai ales discuţia cu Loveday. Şi era sigur că nu-şi putea regăsi înseninarea.

După câteva clipe, Biddy se reîntoarse cu două pahare. Îi dădu unul lui Judith, se aşeză din nou, punându-l pe al ei, cu grijă, pe măsuţa alăturată. Îşi aprinse o ţigară. În cele din urmă, având totul la îndemână, rosti:

— Acum...

— Spune-mi.

— Am intrat în posesia casei din Portscatho. Mi-a dat de veste agentul de vânzări imobiliare, azi după-masă.

— Biddy, e minunat!

— Mă pot muta oricând, după jumătatea lui ianuarie.

— Atât de curând?

— Dar mai sunt multe de făcut. M-am tot gândit, am întocmit liste. Va trebui să plec la Devon ca să vând Upper Bickley.

— Cui ai s-o vinzi?

— Familiei ofiţerului de marină care a locuit acolo cu chirie, de-a lungul războiului. Ei doresc s-o cumpere de ani de zile, dar dacă aş fi vândut-o, ar fi trebui să depozitez undeva toată mobila. La drept vorbind, ei s-au îngrijit mai bine de toate lucrurile mele.

— Mai vor încă s-o cumpere?

— Abia aşteaptă. Aşa că se cuvine să plec la Bovey Tracey, să rezolv toate problemele, să fac inventarul tuturor bunurilor şi apoi să aranjez cu ambalatul şi transportul mobilei. O s-o sun la telefon pe Hester Lang astă-seară, s-o întreb dacă pot sta la ea. E mai uşor să mă ocup de toate la faţa locului. Prin urmare... Întinse mâna după whisky şi ridică paharul... Noroc, draga mea!

— În sănătatea noastră! Şi să închinăm pentru Portscatho!

Toastară pentru noua casă.

— Când plănuieşti să pleci? o întrebă Judith.

— Cred că săptămâna viitoare. Şi o să stau acolo, cu Hester Lang, pentru câtva timp.

Judith se alarmă.

— Dar te-ntorci de Crăciun?

— Numai dacă vrei.

— Oh, Biddy, trebuie să fii aici de Crăciun. I-am promis lui Jess sărbători creştineşti cumsecade, dar nu le-am organizat niciodată singură, aşa că voi avea nevoie de ajutor şi îndrumare. Şi trebuie să împodobim bradul, să pregătim o cină festivă de Crăciun, cu toate bunătăţile. Deci, e absolut necesar să te-ntorci.

— Atunci, bine, aşa voi face. Doar până la jumătatea lui ianuarie. Apoi, mă voi muta. Vreau să mă instalez în noul cămin înainte de venirea lui Bob.

— E grozav de emoţionant, însă, Dumnezeule, o să ne fie tare dor de tine.

— Şi mie. Iar fără Phyllis, sunt obligată să învăţ cum să mă îngrijesc de treburile gospodăriei. Dar oricine trebuie să-şi ducă viaţa înainte, chiar şi o femeie în vârstă ca mine. Acum, mai e şi alt lucru la care m-am gândit. Când plec la Hester, voi călători cu trenul şi-ţi las ţie maşina. Ai nevoie de un mijloc de transport, iar eu mă pot lipsi cu uşurinţă, ştiind că, în disperare de cauză, Hester mi-o va împrumuta pe a ei.

— Biddy, eşti prea generoasă.

— Nicidecum. Şi-am pus deoparte câteva bonuri de benzină mai vechi. Vorbind cinstit, nu mai sunt valabile, dar cei de la staţia de benzină din sat sunt foarte înţelegători şi închid ochii. Aşadar, toate or să-ţi meargă cum se poate mai bine. Biddy se reapucă de croşetat. E realmente palpitant, nu-i aşa? Nu-mi vine să cred că am cumpărat casa. Exact cum îmi pusesem mereu în minte. Şi, pe deasupra, nici nu suntem prea departe de tine. Doar la o oră de mers cu maşina. Iar căsuţa are vedere spre mare, poţi coborî pe cărare până la stânci şi înota. Şi grădina e destul de mare.

— Aştept cu nerăbdare să o văd.

— Abia aştept să ţi-o arăt. Dar nu înainte de a rostui toate la locul lor. Numai când mă instalez definitiv.

— Eşti la fel de răutăcioasă ca şi Loveday. Nu m-a lăsat să-i văd căminul, spunând că e prea mare dezordine.

— Oh, viata Loveday! Probabil ai luat-o prin surprindere. Ce mai face? Şi Nat era gălăgios?

— Nu, a fost cuminte. Vrea să-i dăruiesc o maşină pe care s-o poată conduce.

— Sfinte Sisoie, ce băieţaş hrăpăreţ.

— Ba, defel. De ce n-ar avea una? Judith se întinse şi căscă. Dogoarea focului şi băutura o moleşiseră,

făcând-o să-i fie somn. Dacă mai am destulă energie, mă duc să mă îmbăiez.

— Du-te. Arăţi cam obosită.

— A fost o zi grea. S-au întâmplat atâtea. Multe schimbări. Cei dragi se mută. Mai întâi Jess, acum tu. Nu sunt nefericită pentru Jess, totuşi n-am stat prea mult împreună. Timpul petrecut cu ea a fost cu desăvârşire bun, însă s-a sfârşit prea repede.

— Ai procedat aşa cum trebuie.

— Da, ştiu. Numai că... Judith ridică uşor din umeri. Totu-i altfel!

Totul! Judith se gândi la horoscoape. Nu citea prea des zodiacele, totuşi, când le parcurgea distrată, cu privirea, ele se refereaú totdeauna la configuraţia astrelor, la ciocnirea planetelor - Mercur fiind într-o poziţie nefastă faţă de Soare sau Marte, arătându-se aprig şi primejdios undeva - şi astfel prezicând prăpăd în destinul oamenilor, aflaţi după naştere sub un anume semn zodiacal care, în cazul ei, se întâmpla să fie Racul. Pesemne, aceasta era o perioadă extrem de furtunoasă şi dinamică, iar bolta cerească nesfârşită îi predestinase atâtea întâmplări. Ştia doar că din ziua când i se spusese că părinţii ei muriseră, fusese bombardată de evenimente inimaginabile. Hugo Halley apăruse pe neaşteptate în viaţa ei, aflase că Gus trăieşte şi, în mod miraculos, Jess se reîntorsese vie şi nevătămată din Java. Dar deja Jess plecase, purtată de valurile vieţii. Şi acum, Biddy se pregătea să pornească la drum. Mai devreme sau mai târziu, Phyllis şi Anna o vor părăsi de asemenea, pentru a-şi înjgheba un nou cămin împreună cu subofiţerul Cyril Eddy.

Însă, probabil, mai mohorâte decât toate erau preocupările personale. Grija crescândă pentru Gus, chiar nelinişte şi frustare în acelaşi timp. Şi fiind părtaşă la confidenţe pe care n-ar fi dorit să le audă niciodată:

Athena nefiind fiica lui Edgar şi mizerabilul de Walter Mudge implicat într-o aventură amoroasă cu Arabella Lumb, provocând nefericirea lui Loveday.

— Totul se întâmplă cu atâta repeziciune, rosti Judith pe un ton slab.

— Războiul s-a sfârşit, cu toţii ne schimbăm traiul, ne punem în mişcare, facem tot posibilul pentru a reintra în normalitate. Vieţile oamenilor nu pot sta niciodată pe loc, altminteri am ajunge într-un punct mort şi ne-am atrofia.

— Ştiu asta.

— Eşti istovită. Du-te şi fă o baie. Poţi folosi ultimele picături din spumantul meu Floris Stephanotis, drept trataţie deosebită. Şi Phyllis pregăteşte pentru cină o plăcintă cu legume, după reţeta specială şi economică a domnului Woolton. Cred că trebuie să profităm de ocazie. O să destup o sticlă de vin.

Biddy părea atât de însufleţită şi de încântată de propriu-i gând, încât Judith, fără voie, izbucni în râs.

— Ştii ceva Biddy? Câteodată, ai cele mai sclipitoare idei. Ce voi face fără tine?

Biddy îşi schimbă arcul cu cârlig şi începu să croşeteze altă rondelă.

— O grămadă de lucruri.

*

Casa Dower
Rosemullion
14 noiembrie

"Dragă Gus,

Mă întreb dacă ai primit scrisoarea compusă pe vapor şi trimisă prin poşta din Gibraltar? Am expediat-o la Ardvray, dar probabil n-ai ajuns încă

acasă. Pe aceasta o voi trimite pe adresa Cartierului General al Regimentului Gordon din Aberdeen şi atunci o vei primi cu siguranţă.

Când am sosit aici, pe 19 octombrie, ne-am simţit minunat să fim în sfârşit acasă. Am fost foarte ocupată cu Jess. Am înscris-o la vechea mea şcoală ca elevă internă. Domnişoara Catto, directoare şi acum, ca şi pe vremea mea, este extrem de amabilă şi înţelegătoare. N-am mai văzut-o pe Jess de când ne-am despărţit, dar ne scrie epistole pline de optimism şi se pare că s-a adaptat cât se poate de bine.

M-am reîntâlnit cu toţi cei de la Nancherrow. Inclusiv cu Loveday. Fiul ei, Nat, e dolofan şi vioi, iar ea îl adoră. Am reuşit să-i cumpăr, la mâna a doua, o maşină cu pedale şi Nat o iubeşte atât de mult încât vrea s-o ia cu el şi-n pat la culcare.

Mă întreb ce ai de gând să faci de Crăciun? Sunt sigură că eşti înconjurat în Scoţia de o sumedenie de prieteni care stau la coadă ca să se bucure de compania ta.

Te rog, scrie-mi şi dă-mi de veste ce se mai întâmplă şi cum îţi merge.

Cu afecţiune,
Judith"

*

Casa Dower
Rosemullion
5 decembrie 1945

Dragă Gus,

Din păcate, încă nici un semn de viaţă de la tine. Aş dori să nu locuieşti atât de departe, aşa

încât să pot veni să te caut. Te rog, trimite-mi măcar o ilustrată cu brazdele de flori din faţa primăriei Aberdeen. Mi-ai promis că vom ţine legătura şi mă vei asigura că o duci bine, totuşi, dacă vrei să fii lăsat în pace şi nu doreşti să-ţi mai scriu, spune-mi măcar şi te voi înţelege pe deplin.

Aici, familia s-a mai micşorat. Biddy Somerville a plecat să-şi vândă casa din Devon. Şi-a cumpărat alta într-un loc numit Portscartho, lângă St.Mews. Cred că plănuieşte să se mute acolo pe la mijlocul lui ianuarie. A luat-o şi pe Morag, căţeaua ei. Lui Jess îi plăcea nespus creatura necuvântătoare, aşa că mă gândesc să-i dăruiesc un câine care s-o înlocuiască pe Morag când ea şi Biddy ne vor părăsi pentru totdeauna."

Aici, Judith se opri din scris, şovăind ce să mai adauge şi cum să-i spună. "Nu vreau să vină Gus aici", insistase Loveday. Dar, probabil, măcar o dată în viaţă, Loveday ar trebui să ocupe locul al doilea în ordinea priorităţilor. Problemele ei, deşi serioase, nu se comparau cu acelea ale lui Gus. Orice i s-ar întâmpla, Loveday era înconjurată de o familie afectuoasă şi protectoare, în timp ce Gus părea să nu aibă pe nimeni apropiat, care să-l ajute ca să se restabilească după ororile din lagărul birmanez. De asemenea, în mod obscur, pe măsură ce zilele se scurgeau fără nici o scrisoare sau mesaj de la el, îngrijorarea lui Judith pentru Gus creştea. "Lipsa de veşti e un semn bun", conform vechii zicale, dar instinctele îi spuneau, clar şi răspicat, că nimic nu-i mergea bine lui Gus.

Judith răsuflă adânc, se decise cum să continue şi luă iarăşi stiloul.

"Biddy se va întoarce de Crăciun. Suntem o casă plină de femei, dar dacă-ţi va face plăcere, te rog vino să petreci Crăciunul cu noi. Poate nu eşti de capul tău, depinzi şi de alţii, însă n-am de unde să ştiu fiindcă nu mi-ai scris niciodată. Dacă vii, nu te voi sili să mergi la Nancherrow sau s-o vezi pe Loveday, îţi promit. Poţi să-ţi petreci zilele exact cum vrei.

Dacă mă amestec în chestiunile tale intime sau sunt prea pisăloagă, te rog spune-mi. Nu o să-ţi mai scriu până când nu aflu ştiri de la tine.

Cu dragoste,
Judith"

*

Pe măsură ce Crăciunul se întrevedea la orizont, vremea se înrăutăţea necontenit, iar comitatul Cornwall îşi arăta faţa dezagreabilă: ceruri de granit, ploaie şi vânturi tăioase dinspre est. Ferestrele neetanşe de la Casa Dower nu stăvileau pătrunderea vântoaselor, dormitoarele erau glaciale şi fiindcă focul se făcea zilnic în salon la ora nouă dimineaţa, stiva de lemne se micşora văzând cu ochii, aşa că trebui să fie stabilită de urgenţă legătura telefonică cu moşia Nancherrow, respectiv furnizorul de lemne pentru foc. Colonelul nu le dezamăgi şi le livră el însuşi noua încărcătură, târând cu tractorul pe panta dealului remorca împovărată cu buşteni. Ieri, duminică, Judith, Phyllis şi Anna îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei stivuind buştenii într-un stog lângă zidul grajdului, unde cornişa acoperişului oferea adăpost contra umezelii.

Aşadar, acum era luni şi ploua încă. Tradiţionalistă obstinată, Phyllis spălase rufe, dar, nefiind posibil să le întindă afară, trebuise să le atârne pe toate pe frânghia din bucătărie, de unde picurau, aburind soba încinsă. Luptându-se cu o reţetă din vremea războiului, pentru tradiţionala budincă de Crăciun (morcovi grataţi şi o lingură de marmeladă), Judith sparse un ou peste compoziţie şi începu să amestece. Din vestibul, se auzi telefonul sunând. Aşteptă cu speranţă să răspundă Phyllis, dar ea deretica în dormitoarele de la mansardă şi era limpede că nu auzise telefonul, aşa că Judith se şterse pe mâini de făină şi se duse să ridice receptorul.

— Casa Dower.

— Judith, sunt eu, Diana.

— Bună dimineaţa. Ce zi oribilă!

— Îngrozitoare! Dar ai primit lemnele.

— Aşa e. Soţul tău, amabil, mi le-a adus şi stăm iarăşi la căldurică.

— Draga mea, am veşti emoţionante. Jeremy Wells e acasă, în permisie. Şi cel mai bun lucru e că nu-i o simplă permisie, ci a fost demobilizat. Lăsat la vatră, se întoarce acasă pentru totdeauna. E de necrezut, nu-i aşa? Chipurile, el a făcut cerere de învoire din pricină că a servit destul timp în R.N.V.R. Şi, de asemenea, pentru că doctorul Wells e prea bătrân şi istovit ca să mai îngrijească pacienţii de unul singur. Şi l-au lăsat să plece... Judith? Eşti încă acolo?

— Da. Da, aici sunt.

— N-ai scos o vorbă şi mă gândeam că s-a întrerupt legătura.

— Nu, te ascult.

— Nu-i extraordinar?

— Ba da, e minunat. Mă bucur într-adevăr. Când... Când ai aflat?

— Jeremy a sosit acasă sâmbătă. M-a sunat azi dimineaţă. Vine miercuri la Nancherrow, să petreacă la noi câteva zile. Aşa că ne-am gândit să dăm o petrecere cu ocazia întoarcerii lui acasă. Miercuri seara. Loveday, Walter, Jeremy şi tu. Te rog să vii. Edgar o să destupe ultima sticlă de şampanie. O păstrează de atâta vreme şi pur şi simplu mă rog să nu se fi trezit. Dacă da, trebuie să găsim altceva. O să vii, nu-i aşa?

— Sigur. Mi-ar plăcea nespus.

— Cam pe la opt fără un sfert? E de-a dreptul divin să vă am iarăşi pe toţi alături. Veşti bune de la Jess?

— Da, foarte bune. E strălucită la hochei, a doua jucătoare din echipă.

— Isteaţă micuţa. Şi Biddy?

— Mi-a dat telefon sâmbătă. A vândut casa, aşa că acum o poate plăti pe cea nouă.

— Transmite-i salutările mele când te mai sună.

— Desigur...

— Ne vedem miercuri, draga mea.

— Grozav! De-abia aştept.

Judith puse telefonul în furcă, dar nu se reîntoarse imediat în bucătărie. Jeremy! Întors acasă. Demobilizat. Nu se mai afla hăt departe, în Mediterana, ci acasă pentru totdeauna. Îşi spuse că nu era nici tristă, nici fericită. Ştia doar că înainte de a relua orice soi de relaţii facile, totul se cuvenea să fie dezvăluit fără ascunzişuri şi ea trebuia să fie pregătită să-l înfrunte cu durere, dezamăgire şi chiar resentimente pricinuite de purtarea lui. Faptul că totul se întâmplase cu trei ani şi jumătate în urmă era nerelevant. Jeremy îi făgăduise ceva, nu-şi respectase promisiunea, în consecinţă nu

încercase nici să-şi explice perfidia, nici să se scuze. Prin urmare, o confruntare...

— Ce faci? De ce stai acolo, lângă telefon, privind în gol?

Phyllis cobora scările, cu făraşul, mătura şi cârpe de praf. Zărind-o pe Judith, se opri la jumătatea drumului, oarecum nedumerită, cu mâna pe şoldul acoperit de şorţ.

— Poftim?

— Ai o mină fioroasă, ca de buldog. N-aş dori să-mi ieşi noaptea pe neaşteptate în cale. Phyllis continuă să coboare treptele. Era cineva la telefon?

— Da, doamna Carey-Lewis.

— Ce ţi-a spus?

— Oh, nimic important. Crezându-se datoare să confere cât de cât greutate cuvintelor, Judith îşi compuse un zâmbet vesel. M-a invitat doar la cină, miercuri. Phyllis aştepta şi alte informaţii. S-a întors Jeremy Wells.

— Jeremy! Phyllis căscă gura în semn de pură încântare. Jeremy Wells? Păi, e nemaipomenit. În permisie, nu-i aşa?

— Nu. Da. Demobilizat. A revenit pentru totdeauna.

— Nu mai spune! Ia imaginează-ţi! O veste mai bună n-am auzit de când sunt! Atunci, ce-i cu mutra asta plouată? Credeam că de bucurie o să fii în al nouălea cer.

— Oh, Phyllis!

— Păi, de ce nu? E un om minunat. Ţi-a fost bun prieten încă de când v-aţi întâlnit în trenul de Plymouth. Şi tare ca stânca atunci când Edward Carey-Lewis a fost omorât.

— Ştiu, Phyllis.

— S-a simţit totdeauna atras de tine. Orice prost ar băga de seamă. Se vede de la o poştă. Şi e timpul să-ţi iei un bărbat în casă. Puţină distracţie. Stai încremenită aici cu o grămadă de femei. Nu asta ţi-e hărăzit.

Într-un fel sau altul, aceasta fu ultima picătură care umplu paharul. Judith îşi pierdu răbdarea.

— Ştiu eu ce ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât. Şi-n plus, am de făcut o budincă. Rostind această ultimă replică, parcă de ieşire de pe scenă, Judith merse îndărăt spre bucătărie, de-a lungul coridorului pietruit. Dar Phyllis nu se lăsa amăgită cu una cu două, şi pur şi simplu o urmă îndeaproape.

— Încă n-am terminat...

— Phyllis, nu-i treaba ta.

— Ar trebui să fie. Cine mai e aici, în afară e mine? Se cuvine să-ţi împărtăşesc părerea sinceră, dacă te agiţi la simpla pomenire a numelui lui Jeremy. Phyllis băgă făraşul şi cârpele în dulap, apoi îşi continuă atacul. Te-ai certat cu el sau ce?

— Toată lumea mă întreabă asta. Nu, nu m-am certat.

— Păi, atunci...?

Era imposibil să tăgăduiască un fapt prin argumente.

— E vorba de necomunicare. Neînţelegeri. Nu ştiu. Atât doar că nici nu l-am văzut, nici n-am primit vreo veste de la el trei ani şi jumătate.

— Era război. Acum, s-a sfârşit. Judith nu spunea nimic. Ascultă, faci o budincă bună de dat la câini. Mişcă-te din loc şi lasă-mă pe mine... Fără vreo împotrivire, Judith renunţă la lingura de lemn. Nu se

leagă bine, nu-i aşa? O să mai pun un ou. Phyllis amesteca vârtos, cu îndemânarea-i obişnuită, iar Judith se rezemă de colţul mesei, privind-o. Cum ai de gând să te îmbraci?

— Nici nu m-am gândit.

— Ei bine, gândeşte-te acum. Ceva fermecător. Eşti atât de frumoasă acum, ca o vedetă de film, când te găteşti şi te machiezi cum se cade. Nu trebuie decât să-l dai gata.

— Nu, Phyllis, nu cred că-mi doresc asta.

— Bine, atunci. Încăpăţânează-te, dacă asta vrei. Fă cum te taie capul. Dar o să-ţi mai spun un lucru. E de preferat să uiţi ce a fost. N-are rost să-i porţi pică. Phyllis sparse cel de-al doilea ou în castron, bătând amestecul de parcă trebuia să-şi ispăşească vina pentru întreaga situaţie. Nu se face să te frustrezi singură din ciudă. Îţi tai craca de sub picioare.

Părea că nu există nici un comentariu la aceste observaţii. Judith rămase cu senzaţia neplăcută că probabil Phyllis avea dreptate.

*

Rupert Rycroft, fost maior în Gărzile regale de dragoni, păşea şontâc-şontâc prin portalurile magazinului Harrods; traversă până la bordura trotuarului şi acolo se opri, cumpănind în minte încotro să meargă. Era douăsprezece şi jumătate, ora prânzului, şi frigul aspru pişca în acea zi de decembrie, cu vânt tăios, înverşunat, deşi, din fericire, nu ploua. Întâlnirea lui de la Westminster durase aproape toată dimineaţa, iar timpul care îi mai rămăsese şi-l consumase cu o incursiune la Harrods. Restul zilei îi aparţinea în întregime. Se

gândi să oprească un taxi, să meargă la gara Paddington, apoi să se înapoieze cu trenul până la Cheltenham, unde îşi parcase maşina, lângă staţia de cale ferată. Sau s-ar putea duce la club să ia prânzul şi abia pe urmă să-şi croiască drum spre Paddington. Simţind că i se lipeşte stomacul de coaste, optă pentru a doua variantă. Deşi, pe fundalul puhoiului de oameni care forfoteau grăbiţi de colo-colo, funcţionari, muşterii veniţi după cumpărăturile de Crăciun şi tineri ofiţeri în uniformă sau bărbaţi în vârstă cu serviete, toţi revărsându-se din metrou şi sărind în autobuzele aglomerate, era o lipsă evidentă de taxiuri. Totuşi, dacă se zărea vreunul, era invariabil ocupat. Dacă ar fi fost sprinten şi vioi, Rupert s-ar fi simţit fericit să se urce în autobuzul 22, care să-l transporte până în Picadilly Circus. Dar proteza de lemn excludea orice efort fizic de a ajunge târâş-grăpiş până-n staţie, şi mai rău, de a se sui într-un autobuz. Aşadar, trebuia să ia neapărat un taxi.

Aştepta pe caldarâm - o siluetă înaltă şi atrăgătoare, echipat corespunzător în palton bleumarin, cravată şi melon. Purta cu sine nu o umbrelă obligatorie, strânsă, ci un baston care-i devenise un fel de al treilea picior şi în lipsa căruia ar fi întâmpinat dificultăţi în deplasare. Mai ales scările şi treptele erau o problemă. De asemenea, în cealaltă mână, acoperită de o mănuşă din piele, ţinea o sacoşă verde-închis, cu emblema Harrods. Înăuntru, se găseau o sticlă cu vin de Xeres, Harvey's Tio Pepe, un cartuş de ţigări şi o eşarfă din mătase Jacqumar, cadou pentru soţia lui. După părerea lui Rupert, târguielile la Harrods nu contau drept adevărate cumpărături. În alte magazine, avea tendinţa să se simtă oarecum pierdut, înjosit sau stânjenit, dar

târguind lucruri la Harrods era de parcă şi-ar fi cheltuit banii într-un club de gentilomi, cu acces limitat, somptuos şi liniştitor de familiar, prin urmare, cât se poate de plăcut.

Era cât pe-aici să-şi piardă speranţa când, în sfârşit, apăru un taxi, înaintând pe partea cealaltă a străzii. Rupert îl chemă, înălţând sacoşa ca pe un drapel, fiindcă dacă ar fi ridicat bastonul s-ar fi prăbuşit probabil la pământ. Şoferul îl zări, făcu o cotitură în formă de U, şi trase lângă trotuar.

— Încotro, domnule?

— La Clubul oavalerıştilor, te rog.

— În ordine!

Rupert se înclină să deschidă portiera. Aplecat fiind, se uită spre şuvoiul de trecători care se apropiau şi, într-o clipă, renunţă să urce în taxi, fiindcă privirea şi întreaga atenţie îi fură atrase de chipul unui bărbat tânăr care se îndrepta spre el. Înalt - aproape cât Rupert - vag cunoscut, îmbrăcat sărăcăcios, nebărbierit şi sfrijit. Jalnic de slab. O claie de păr negru îi cădea peste gulerul ridicat al jachetei boţite din piele, avea pantaloni vechi din flanel gri şi pantofi scâlciaţi şi murdari. Ducea în braţe o pungă de băcănie, din care ieşeau la iveală o ţelină şi gâtul unei sticle, iar ochii lui negri, adânciţi în fundul capului, nu priveau nici spre stânga, nici spre dreapta, ci se holbau înainte, ca şi când nimic n-ăr fi fost mai important decât direcţia către care se îndrepta.

Cinci secunde, nu mai mult, şi trecu pas cu pas pe lângă Rupert şi îşi văzu mai departe de drum. Ceilalţi trecători îl urmau de aproape, acoperindu-i silueta. Încă o clipă de şovăială şi ar fi dispărut în mulţime. Înainte de a fi prea târziu, Rupert îşi ridică glasul şi-l strigă pe nume.

— Gus!

Încremeni pe loc, ţintuit de groază, ca un om împuşcat. Zăbovi puţin, apoi se întoarse. Îl văzu pe Rupert stând lângă taxi, privirile li se întâlniră. Pentru un lung moment, nu se întâmplă nimic. Şi apoi, încet, se înapoie pe acelaşi drum.

— Gus! Sunt Rupert Rycroft.

— Ştiu. Îmi amintesc. De aproape, înfăţişarea lui era chiar mai puţin încurajatoare, iar maxilarele umbrite de ţepii negricioşi ai bărbii îl făceau să arate ca un om cu trăsăturile deformate. Tot ce ştia Rupert despre Gus era că fusese prizonier de război într-un lagăr japonez. Bănuit a fi mort, se dovedi în schimb că supravieţuise. Dar nu ştia mai mult. Credeai că am murit?

— Nu, am aflat că ai reuşit să scapi cu viaţă. M-am însurat cu Athena Carey-Lewis, deci vestea ne-a parvenit de la Nancherrow. Mă bucur mult că te văd. Ce faci la Londra?

— Am poposit aici pentru scurt timp.

În acest moment, fiindu-i lehamite de atâta tărăgăneală, şoferul interveni în discuţie:

— Mai vreţi să luaţi taxiul sau nu, domnule?

— Sigur că vreau, îi răspunse Rupert cu răceală. Mai stai puţin. Se întoarse spre Gus. Unde mergi acum?

— Spre Fulham Road.

— Acolo locuieşti?

— Deocamdată. Am închiriat un apartament.

— Ce ai zice de un prânz?

— Cu tine?

— Cine altcineva?

— Mulţumesc, dar nu. Te-aş dezonora. Nici măcar nu m-am bărbierit...

Un refuz deci, numai că Rupert îşi dădu imediat seama că dacă-l pierde din vedere pe Gus, nu-l va mai găsi niciodată. Aşa că insistă.

— Am toată ziua de dispoziţie. Nici un fel de întâlnire. De ce nu ne întoarcem la tine acasă? Te poţi aranja, apoi mergem să prânzim la un restaurant. Putem discuta. Să depănăm noutăţile la zi. A trecut atâta vreme.

Totuşi, Gus ezita încă.

— Locuinţa mea e cam neatrăgătoare...

— Nu contează. Fără scuze inutile. Venise timpul să acţioneze hotărât. Rupert deschise portiera şi se dădu la o parte. Vino, amice, urcă-te.

Ceea ce Gus şi făcu, strecurându-se până în capătul îndepărtat al banchetei şi aşezând punga de băcănie la picioare. Rupert îl urmă, cu mişcări mai puţin agile, îşi propti piciorul de lemn într-o poziţie comodă, apoi trânti portiera.

— Tot la Clubul cavalerilor, domnule?

— Nu. Se întoarse spre Gus. Spune-i tu.

Gus îi dădu şoferului o adresă de pe Fulham Road şi taxiul porni, înscriindu-se în fluxul traficului.

— Ai fost împuşcat, rosti apoi Gus.

Nu era o întrebare.

— Da. În Germania, câteva luni înainte de sfârşitul ostilităţilor. Mi-am pierdut piciorul. Cum ai aflat?

— Mi-a spus Judith. În Colombo. Eram în drum spre casă.

— Desigur, Judith.

— Ai părăsit armata?

— Da. Locuim în Gloucestershire, într-o casă de pe moşia tatălui meu.

— Ce mai face Athena?

— La fel de bine ca întotdeauna.

— Încă-i fermecător de frumoasă?

— Aşa socot.

— Şi ai o fetiţă, cred?

— Clementina, acum are cinci ani. Aşteptăm al doilea copil. Athena o să nască în primăvară.

— Loveday obişnuia să-mi scrie şi să-mi comunice toate veştile din familie. Aşa am aflat. Cu ce te ocupi în Gloucestershire?

— Mă deprind cu toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le cunosc cu ani în urmă... Cum se administrează moşia, fermele, pădurile. Şi vânez. Armata, mi-am dat bine seama, nu te pregăteşte cu adevărat pentru viaţa civilă. Câtva timp, m-am gândit la ideea de a urma Colegiul de agronomie din Cirencester, dar acum, probabil, îmi voi îndrepta talentele modeste spre o altă direcţie.

— Care anume?

— Mă voi consacra carierei politice.

— Dumnezeule, ce idee! Gus scotoci în buzunarul jachetei şi scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Îşi aprinse o ţigară şi Rupert îi observă tremurul nervos al mâinii şi degetele lungi, spatulate, pătate de nicotină. Ce te-a apucat?

— Nu ştiu. Ba da, ştiu. După ce am ieşit din spital, m-am dus să văd familiile unor camarazi din regimentul meu care au fost ucişi pe când zăceam rănit. Foşti tanchişti şi alţi militari. Oameni alături de care am luptat tot timpul în deşertul african şi-n Sicilia. Oameni cumsecade, modeşti. Iar familiile lor trăiesc în condiţii atât de mizere şi mediocre. În oraşe industriale, locuinţe înghesuite, coşuri de fum, total murdar şi urât. Sincer vorbind, am rămas scârbit. Şi vreau să fac ceva

ca să le îmbunătăţesc viaţa. Să-mi pun toată priceperea la contribuţie pentru ca oamenii să trăiască în demnitate. Sună puţin naiv şi idealist, dar mă simt dator s-o fac.

— Bravo ţie! Dacă socoţi că poţi schimba situaţia.

— Azi dimineaţă, am avut o întâlnire la Camera Comunelor cu preşedintele Partidului Conservator. Voi fi acceptat drept viitor candidat într-o circumscripţie electorală sau alta... Probabil un fief laburist pe care nimeni nu l-ar putea cuceri într-un milion de ani, dar, oricum, e o experienţă bună. Apoi, la timpul cuvenit şi cu un dram de noroc, membru în Parlamentul de la Westminster.

— Ce crede Athena?

— Mă susţine.

— Parcă o şi văd stând la tribuna conservatoare şi purtând o pălărie împodobită cu flori.

— Asta nu se va întâmpla totuşi încă multă vreme...

Gus stinse ţigara şi se aplecă să-i vorbească şoferului.

— ... E chiar pe partea dreaptă, dincolo de spital.

— O. K., domnule.

Se părea că ajunseseră. Rupert privi pe geamul taxiului cu oarecare interes, fiindu-i necunoscută această parte a Londrei. Zona pe unde umbla el, care includea "The Ritz", "Berkley", clubul său şi casele impunătoare ale prietenilor mamei lui, era delimitată prin hotare clar statornicite în cele patru puncte cardinale: fluviul Tamisa, Shaftesbury Avenue, Regents Park şi Harrods. Dincolo de acestea, se întindea un teritoriu necunoscut. Acum, văzu urmele distrugerilor din timpul bombardamentelor, gropi de obuz înconjurate temporar cu garduri şi ziduri năruite unde odinioară fusese terasa unei

case. Totul arăta dărăpănat, jalnic, deprimant. Micuţe băcănii îşi revărsau mărfurile pe trotuare; o prăvălie de zarzavaturi şi fructe, un vânzător ambulant de ziare şi periodice, o dugheană cu mobilă de ocazie şi o cafenea cu ferestrele aburite.

Apoi, taxiul opri, Gus coborî, aplecându-se să-şi recupereze punga de băcănie. Rupert îl urmă. La marginea trotuarului, începu să caute în buzunar după mărunţiş, însă Gus i-o luă înainte.

— Păstrează restul.

— Mulţumesc foarte mult.

— Haide, spuse Gus. Traversă caldarâmul, urmat îndeaproape de Rupert. Între cafenea şi prăvălia de zarzavaturi şi fructe, se găsea o uşă îngustă, vopsită în maro închis. Gus scoase o cheie de yală, descuie şi merse înainte pe un coridor igrasios şi neaerisit, cu o scară înălţându-se în întuneric. Pardoseala şi treptele erau acoperite cu linoleum, iar înăuntru plutea o miasmă stătută şi înţepătoare, un amestec de varză râncedă, de pisici şi closete murdare. Când uşa fu închisă în urma lor, se făcu o beznă de o tăiai cu cuţitul.

— Ţi-am spus că e urât aici, rosti Gus şi începu să urce treptele. Rupert îşi mută bastonul în mâna cu care ţinea sacoşa şi păşi şchiopătând în urma lui, sprijinindu-se de balustradă.

Pe primul palier, o uşă stătea deschisă, dezvăluind o baie jilavă cu linoleum încreţit, sursa duhorii de closet. Urcară mai departe până la cel de-al doilea palier. Scările continuau în obscuritate, până când o altă uşă li se înfăţişă privirilor. Gus o deschise cu cheia şi-l conduse pe Rupert într-o cameră mare, cu tavan înalt şi cu două ferestre care dădeau spre stradă.

Primul lucru care-l frapă pe Rupert fu frigul cumplit. Exista un cămin, dar focul nu ardea, iar grătarul era un cimitir pentru chibrituri şi chiştocuri de ţigară. Un mic radiator electric se găsea lângă paravanul vetrei, dar nu fusese pus în funcţiune şi, chiar dacă ar fi fost, era greu să-ţi imaginezi că drugii subţiri de metal ar fi putut atenua răceala de gheaţă. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet înflorat, de prost gust, genul pe care Athena îl denumea mereu "coşmarul albinelor", aici însă decolorat, murdar şi prinzând să se scorojească la colţuri. Perdelele, înguste şi mult prea scurte, fuseseră clar destinate altei încăperi, iar pe poliţa din marmură neagră de deasupra şemineului trona un vas verde plin cu ierburi din pampas. Canapeaua şi scaunele uzate, capitonate cu mochetă cafenie şi roasă, etalau câteva perne decorative boţite, iar masa, pe care probabil mânca, era înţesată cu ziare şi reviste vechi, o ceaşcă şi o farfurie murdare şi o servietă deteriorată, din care se împrăştiaseră nişte scrisori şi note de plată vechi.

Nicidecum, hotărî Rupert în sinea lui, un loc vesel.

Gus aşeză punga de băcănie pe masă. Apoi se întoarse şi îl privi pe Rupert drept în faţă.

— Îmi pare rău. Dar te-am avertizat.

N-avea nici un sens să ocolească adevărul şi să-l mintă.

— N-am văzut ceva atât de deprimant în viaţa mea.

— Tu singur ai spus-o. Mă refer la cum trăieşte cealaltă jumătate. Nu-i nici măcar un apartament. Doar simple camere. Folosesc baia de pe culoar, iar bucătăria şi dormitorul sunt în partea opusă a palierului.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am închiriat locuinţa. Nu voiam să merg la hotel.

Doresc să fiu singur. Altcineva a stat înainte aici şi a lăsat toată murdăria. N-am apucat să fac curăţenie. De fapt, am avut gripă şi am zăcut trei zile în pat. De-aia nici nu m-am ras. Şi am ieşit în oraş abia azi dimineaţă, fiindcă terminasem proviziile. Trebuia să cumpăr ceva de mâncare. E cam complicat, n-am cartelă pentru alimente.

— Nu te supăra că-ţi spun, dar te-ai putea rostui mai bine.

— Posibil. Vrei să bei ceva? Am o sticlă de whisky dubios, dar ţi-l prepar cu apă de la robinet. Sau poate preferi o ceaşcă de ceai. Mi-e teamă că nu te pot servi cu nimic altceva.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau nimic.

— Păi, atunci ia loc şi fă-te comod. Mă duc să mă schimb. Dă-mi un răgaz de cinci minute. Uite... Răscoli în punga cu coloniale şi scoase un exemplar din "Daily Mail" Citeşte-l cât lipsesc.

Rupert luă ziarul, dar nu se apucă să-l frunzărească. Îndată ce Gus plecă, îl aruncă pe masă, apoi puse sacoşa lui Harrods alături de cumpărăturile lui Gus. Străbătu încăperea, se postă la fereastră şi privi prin geamul murdar la circulaţia de pe Fulham Road, văzând totul ca prin ceaţă.

Mintea îi era întrucâtva tulburată şi se pomeni că gândurile îi zboară spre trecut şi încercă să-şi limpezească toate faptele pe care şi le amintea despre Gus Callender şi despre acea vară fericită din 1939, când fuseseră cu toţii împreună la Nancherrow. Gus sosise acolo din senin, conducând o maşină Lagonda elegantă, venit din Scoţia, ca prieten de la Cambridge al lui Edward. Un tânăr rezervat, închis în sine, destul de necomunicativ, brunet şi chipeş, cu o aură eviden-

tă de belşug. Ce le spusese el atunci despre sine? Că urmase şcoala din Rugby; că părinţii lui locuiau în Deeside, un ţinut binecunoscut pentru bogăţia lui, cu moşii întinse aparţinând proprietarilor funciari, vechii nobilimi şi chiar membrilor familiei regale. Undeva anume, fusese vorba de o avere substanţială, banii păreau să curgă berechet. Deci, ce se întâmplase?

Rupert îşi amintea şi alte aspecte legate de Gus, mai puţin materialiste. Maniera în care se acomodase la stilul de viaţă al unei familii pe care nu o cunoscuse dinainte, devenind pe nesimţite unul dintre ei. Talentul lui pentru desen, pictură şi portretistică. Crochiul făcut lui Edward, care trona cu mândrie pe biroul lui Edgar Carey-Lewis, era cel mai grăitor portret, izbitor şi prin asemănare, dar percepând şi reflectând mai ales trăsăturile interioare. Şi apoi, micuţa Loveday. Avusese doar şaptesprezece ani, însă dragostea ei pentru Gus şi marea lui grijă faţă de ea înduioşaseră inimile tuturor.

După căderea insulei Singapore, Loveday fusese atât de singură, de convinsă că iubitul ei Gus murise, încât îşi convinsese, într-un fel sau altul, întreaga familie că el nu avea să se mai întoarcă vreodată. În acel moment, Rupert se afla în nordul Africii cu divizia de blindate, dar îi parveneau scrisori de la Athena, care îl informau despre fiecare amănunt al întâmplărilor petrecute sau care urmau să se petreacă.

După aceea, Loveday se căsătorise cu Walter Mudge.

Rupert oftă adânc. Realiză că i se făcuse frig şi ciotul de picior începu să-i zvâcnească, semn clar că stătuse prea mult în poziţie verticală. Se depărtă de fereastră şi tocmai atunci se reîntoarse şi Gus, arătând mai bine, bărbierit, pieptănat şi îmbrăcat într-un pulover bleumarin pe gât şi cu o haină venerabilă din tweed.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi atât. Ar fi trebuit să iei loc. Eşti sigur că nu vrei să bei ceva?

— Da. Rupert încuviinţă, dând din cap. De-abia aştepta să scape din acel loc dezolant. Hai să căutăm un restaurant.

— E unul chiar în josul străzii. Poţi să mergi până acolo?

— Cu condiţia să nu mă alergi...

— Vom face paşi mărunţi, spuse Gus.

*

Birtul se dovedi unul din acele localuri vechi care, printr-o minune, scăpase neatins de bombardamente, deşi clădirile alăturate fuseseră spulberate de explozie în ţăndări; bodega "Coroana şi Ancora" rămăsese izolată, ridicându-se din caldarâm ca un dinte rezistenţ. Înăuntru, era întuneric şi confortabil, numai mahon, alamă şi lăcrămioare asiatice în ghivece, iar în şemineu ardeau brichete de cocs, împrăştiind un miros specific vechilor săli de aşteptare din gări.

Comandară două beri la bar, iar chelnăriţa le spuse că le va face nişte sandvişuri, dar, până la urmă, reuşi să le ofere doar câteva felii de carne din conservă şi nişte murături. Aşa că se mulţumiră cu acel prânz frugal şi se duseră cu berile spre şemineu, unde găsiră o masă liberă la care, de îndată ce Rupert îşi lepădă paltonul şi melonul, se instalară comod.

— De câtă vreme eşti la Londra, Gus?

— Am cam pierdut noţiunea timpului. Gus îşi aprinse o ţigară. Ce zi e astăzi?

— Marţi.

— Am sosit oare vineri? Da, aşa e. Şi imediat m-a

doborât gripa. Cel puţin, cred că asta a fost. Nu m-a consultat nici un doctor. Pur şi simplu, am zăcut în pat şi am dormit.

— Te simţi mai bine acum?

— Da, sunt doar puţin slăbit. Ştii cum e după boală.

— Cât timp ai de gând să rămâi aici?

Gus ridică din umeri.

— N-am încă nici un plan.

Rupert intuia că aşa nu avea să ajungă la vreun rezultat şi, în definitiv, era momentul să înceteze de a mai ocoli problema esenţială.

— Ascultă, Gus, te deranjează dacă te întreb ceva? îl chestionă Rupert. Dacă da, o să tac numaidecât. Dar trebuie să-ţi dai seama că vreau neapărat să aflu cum ai ajuns într-o asemenea situaţie.

— Nu-i atât de grav pe cât pare.

— Nu asta e problema principală.

— De unde vrei să începem?

— Poate de la momentul Colombo? Acolo te-ai întâlnit cu Judith, nu?

— Da, Judith. Ăsta a fost cel mai frumos lucru, revederea cu ea. Judith e o persoană atât de drăguţă şi de bună. N-am avut prea mult timp la dispoziţie, doar vreo două ore, apoi a trebuit să mă întorc pe navă. Aveam la mine o sticlă de whisky Black & White. Bătrânul chelner de la Galle Face Hotel o păstrase pentru Fergie Cameron, însă Fergie murise, aşa că mi-a dat-o mie.

— Când ai sosit în Anglia?

— Oh, nu ştiu precis. Pe la mijlocul lui octombrie, presupun. Întâi la Londra, apoi ne-au transportat pe toţi la Aberdeen. Ştiai că părinţii mei au murit?

— Nu. Îmi pare rău.

— Mi s-a spus când am ajuns la spitalul din Rangoon. Erau foarte bătrâni. Deja în vârstă când eram copil mic. Dar mi-ar fi plăcut tare mult să-i revăd. Le-am scris din Singapore, de la Changi, însă n-au primit niciodată scrisoarea. Mă credeau mort, iar mama a suferit un atac de apoplexie, a stat trei ani într-un sanatoriu particular, apoi a decedat. În tot acest timp, tata a continuat să locuiască la Ardvray, având menajeră şi servitori care l-au îngrijit. N-a vrut să se mute înapoi la Aberdeen. Bănuiesc că se temea să nu-şi ştirbească prestigiul. Era un bătrân încăpăţânat şi foarte mândru.

Rupert încruntă din sprâncene.

— Ce vrei să zici? Să se mute înapoi la Aberdeen?! Credeam că ai locuit totdeauna la Ardvray.

— Toată lumea credea asta. Toţi au presupus la fel. Ne închipuiau cu moşii vaste, terenuri de vânătoare, latifundiari cu reputaţie bine stabilită. Iar eu n-am îndreptat lucrurile, fiindcă îmi era mai uşor să persist în această falsă presupunere. Dar adevărul curat e că familia mea nici nu deţinea moşii, nici nu făcea parte din rândul marilor proprietari de pământ cu titluri de nobleţe. Tatăl meu era un umil locuitor din Aberdeen, care şi-a câştigat singur banii şi s-a ridicat prin forţele proprii. Când eram mic, locuiam într-o casă în Aberdeen, iar tramvaiul trecea chiar prin faţa grădinii. Dar tata vroia o situaţie mai bună pentru mine. Eram unicul lui copil. Îşi dorea să fiu un gentleman. Aşa că ne-am mutat din Aberdeen la Deeside, într-o casă hidoasă în stil victorian, unde mama n-a fost niciodată fericită. Şi m-a trimis la o şcoală pregătitoare particulară, apoi la colegiul din Rugby, pe urmă la Cambridge. Cum se cuvine unui adevărat gentilom, de condiţie şi

cu educaţie aleasă. Dintr-un anume motiv, situaţia socială şi buna creştere erau importante odinioară, înainte de război. Nu mi-a fost niciodată ruşine de părinţii mei. De fapt, îi admiram. Mi-am petrecut mult timp cu ei. Dar în aceeaşi măsură, ştiam că erau inacceptabili din punct de vedere social. Chiar rostirea acestor cuvinte îmi provoacă scârbă.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A murit - un atac de cord - curând după mama. Când am revenit în Aberdeen, mă gândeam, cel puţin, că eram înstărit, aveam destui bani pentru a începe totul de la capăt. Dar lucrurile au ieşit repede la iveală. Averea strânsă s-a risipit puţin câte puţin. Cheltuielile fuseseră prea mari, costurile spitaliceşti pentru mama, întreţinerea conacului Ardvray pentru un bătrân, plata servitorilor, a bucătăresei şi a grădinarilor. Tata nu s-a gândit niciodată să-şi reducă pretenţiile şi standardele de viaţă. Apoi, capitalul său, acţiunile şi alte bonuri de valoare. N-am ştiut niciodată că el a investit atâţi bani în Malaya, în afaceri cu staniu şi cauciuc. Şi, desigur, s-a ales praful de toate.

Rupert hotărî că nu era timpul să vorbească din vârful buzelor, cu o eleganţă afectată.

— Eşti falit? întrebă el direct.

— Nu, nu chiar falit. Dar trebuie să-mi caut o slujbă. Am pus şi Ardvray în vânzare...

— Cum rămâne cu maşina ta? Acea luxoasă Lagonda, demnă de invidie?

— Ei poftim, îţi aminteşti! E undeva într-un garaj din Aberdeen. N-am apucat încă s-o revendic.

— Îmi pare rău, Gus. Nu prea sună a întoarcere acasă.

— Nici nu mi-am închipuit vreodată că va fi plină

de bucurie. Apoi, adăugă încet: Cel puţin sunt totuşi acasă.

În acest moment fură întrerupţi de apariţia chelneriţei, care le aducea sandvişurile.

— Mă tem că nu-s cine ştie ce, dar e tot ce pot face. Am pus şi puţin muştar, aşa încât puteţi zice că mâncaţi şuncă.

Îi mulţumiră şi Rupert mai comandă alte două beri, iar ea luă paharele goale. Gus îşi mai aprinse o ţigară.

— Cum rămâne cu Cambridge?

— Ce-i cu Cambridge?

— Nu-mi amintesc ce studiai...

— Ingineria.

— Te-ai putea întoarce la universitate ca să-ţi termini studiile.

— Nu, n-aş putea. Nu mă simt în stare să mă înapoiez acolo.

— Cum stai cu pictura?

— N-am mai făcut nici o schiţă de când ne-a eliberat armata şi ne-au dus la spitalul din Rangoon. Dorinţa de a desena pare să mi se fi stins.

— Eşti al naibii de bun. Sunt sigur că ai putea să-ţi câştigi traiul din asta.

— Mulţumesc.

— Acel crochiu făcut lui Edward. Strălucit!

— A trecut mult timp de atunci.

— Un talent ca al tău nu moare.

— Nu sunt sigur. Nu mai sunt convins de nimic. În spital, mă tot îndemnau să desenez din nou. Mi-au adus hârtie, creioane şi vopsele...

— Te referi la spitalul din Rangoon?

— Nu. Am fost internat în alt spital în ultimele şapte săptămâni. Într-o clinică psihiatrică din Dumfries.

Doctorii m-au sfătuit să fac un tratament acolo fiindcă eram deprimat, ajunsesem o epavă. Nu puteam dormi. Aveam coşmaruri. Tremurături, şiroaie de lacrimi... Un soi de cădere psihică, presupun...

Rupert era îngrozit.

— Dragă amice, de ce nu mi-au spus mai înainte?

— Anost! Chiar ruşinos. N-am cu ce mă mândri...

— Te-au ajutat doctorii?

— Da, au fost uimitori. Înţelepţi şi răbdători. Dar mă tot îmboldeau să mă apuc din nou de desenat, iar eu aveam un blocaj mental. Aşa că am refuzat şi, în schimb, mi-au dat de împletit un coş. Erau acolo peisaje frumoase şi o infirmieră drăguţă mă scotea la plimbare. Şi priveam cerul, pădurile şi iarba, dar nimic nu mi se părea real, ca şi când aş fi contemplat o altă lume printr-un panou gros de sticlă, ştiind în acelaşi timp că toate cele înconjurătoare nu aveau nici o legătură cu mine.

— Şi simţi încă la fel?

— Da. De-aia am venit la Londra. Mi-am închipuit că venind în cel mai anonim, aglomerat şi stresant loc aş supravieţui, apoi m-aş putea întoarce în Scoţia ca să reintru în normal. Unul din tipii de la spital spunea că aş putea sta în apartamentul lui. Mi s-a părut o idee bună atunci. Dar am ajuns aici, m-am îmbolnăvit de gripă şi a încetat să mai fie o idee la fel de bună. Adăugă repede: Dar sunt O.K. acum.

— Vrei să te întorci în Scoţia?

— Nu m-am hotărât.

— Ai putea merge în Cornwall.

— Nu, e imposibil.

— Din cauza lui Loveday?

Gus nu-i răspunse. Chelneriţa reveni cu băuturile, Rupert îi plăti, lăsându-i pe tavă un bacşiş zdravăn.

— Oh, mulţumesc, domnule. Nu v-aţi mâncat încă sandvişurile. Or să se usuce.

— Le mâncăm imediat. Mersi mult.

Focul aproape se stinsese. Fata observă şi se opri să arunce o lopată de cocs în cenuşa fierbinte. Preţ de câteva clipe, un fum negru şi funingine bufniră în sus, apoi flăcările începură să pâlpâie iarăşi.

— Răul cel mai mare a fost cu Loveday, spuse Gus.

— Poftim?

— Aflând de la Judith că Loveday s-a măritat. Gândul la Loveday şi la Nancherrow m-a ţinut în viaţă când trudeam la blestemata aia de cale ferată. Odată am suferit atât de tare de dizenterie, încât eram mai mult mort decât viu şi ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să dau ortul popii, dar nu s-a întâmplat. Într-un fel sau altul, m-am agăţat cu disperare de viaţă. Nu mi-am îngăduit să mor, deoarece ştiam că mă aşteaptă şi trebuie să mă întorc la ea. Dar ea a crezut că murisem şi nu m-a aşteptat.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Am păstrat imaginea ei în suflet ca pe o icoană de preţ. Apa a fost celălalt lucru care mi-a dat tărie. Gândindu-mă la apă. Izvoarele din Scoţia rostogolindu-se peste bolovani. Privind apele curgând sau revărsându-se pe o plajă pustie. Ascultând murmurul apei, sorbind-o cu nesaţ sau înotând. Ape curgătoare şi reci. Limpezi, tămăduitoare, purificatoare. Golfuleţul de la Nancherrow şi marea în flux, adâncă, albastră şi clară ca sticla de Bristol. Golfuleţul şi Nancherrow. Şi Loveday.

— Socot c-ar trebui să te întorci în Cornwall, rosti Rupert după un timp.

— Judith m-a invitat. Mi-a scris trei epistole. Şi nu i-am răspuns la nici una. Am încercat o dată sau de

două ori, dar degeaba. Nu-mi trecea prin minte ce-aş putea să-i spun. Dar mă simt vinovat. I-am promis că păstrăm legătura şi nu m-am ţinut de cuvânt. Acum, probabil că a abandonat orice altă tentativă. Umbra unui zâmbet îi trecu peste trăsăturile sobre. M-a azvârlit deoparte ca pe o mănuşă uzată sau ca pe o portocală stoarsă. Şi n-o învinovăţesc deloc.

— Nu cred că-i bine să mai rămâi aici, la Londra, Gus.

Gus luă un sandviş şi muşcă parcă numai de încercare.

— De fapt, nu-i rău defel. Dar Rupert nu ştia dacă vorbea despre sandviş sau despre Londra.

— Ascultă – Rupert se aplecă înainte – dacă nu vrei să mergi la Cornwall, şi-ţi înţeleg pe deplin starea de spirit, atunci vino cu mine în Gloucestershire. Acum, azi. Vom lua un taxi până la gara Paddington, apoi trenul până-n Cheltenham. Maşina mea e acolo. Te voi duce acasă la mine. Poţi sta la noi. Nu-i Cornwall, dar ţinutul e frumos. Athena te va primi cu braţele deschise, ştiu sigur. Poţi rămâne cât timp vrei. Te rog, de dragul meu, nu te-ntoarce în apartamentul ăla îngrozitor.

— Ăsta e menit să fie un capăt de drum. Nu pot să tot alerg la nesfârşit.

— Te rog, vino.

— Eşti foarte amabil, dar nu pot. Încearcă să mă înţelegi. Trebuie să ajung la un modus vivendi cu mine însumi. Odată împăcat, voi putea să-mi reîncropesc traiul.

— Nu te pot părăsi aşa.

— Ba da. Mă simt bine, Ce-i mai greu a trecut.

— N-o să faci vreun gest stupid?

— Ca de pildă, să-mi curm zilele? Nu, nicidecum.

Dar să nu crezi că n-aş putea fi recunoscător. Rupert se scotoci în buzunarul hainei şi-şi scoase portofelul. O clipă, Gus păru oarecum amuzat. Nu sunt atât de strâmtorat. N-am nevoie de pomană.

— Mă jigneşti. Îţi dau cartea mea de vizită. Adresa şi numărul de telefon. I-o întinse şi Gus o luă. Promite-mi că mă suni dacă lucrurile se înrăutăţesc şi ai nevoie de ceva.

— Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă.

— Iar invitaţia rămâne valabilă.

— Sunt cât se poate de bine, Rupert.

Se părea că după aceea nu mai aveau ce să-şi spună. Îşi terminară sandvişurile şi berea, iar Rupert îşi luă paltonul şi melonul, bastonul şi sacoşa Harrods. Părăsiră birtul, porniră prin frigul după amiezii cenuşii şi merseră câtva până ce un taxi apăru huruind pe drum. Gus îl opri şi, când maşina trăgea lângă bordură, se întoarseră unul spre celălalt.

— La revedere.

— La revedere, Rupert.

— Mult noroc.

— Şi complimente Athenei.

— Desigur.

Rupert se urcă în taxi, iar Guş trânti portiera.

— Încotro, domnule?

— La gara Paddington, te rog.

Când maşina se puse în mişcare, Rupert privi în urmă pe geam. Dar Gus se răsucise deja pe călcâie şi se depărta repede, o clipă mai târziu pierind în întuneric.

*

În acea seară, chiar înainte de ora nouă, după ce dezbătuse problema cu Athena, Rupert Rycroft ceru

legătura telefonică la Casa Dower. Acolo, Judith şi Phyllis petreceau împreună o seară liniştită, lângă foc, tricotând şi ascultând la radio opereta "Sânge vienez" Acum, aceasta era pe sfârşite şi aşteptau ştirile. Atunci, dincolo de uşa închisă, telefonul începu să ţârâie.

— La naiba! exclamă Judith. Nu fiindcă dorea neapărat să asculte buletinul de ştiri, ci pentru că telefonul se găsea în vestibul, unde în acea noapte rece de decembrie era frig de-a binelea. Lăsă tricotatul, îşi puse un cardigan pe umeri şi porni să înfrunte curenţii de aer glacial.

— Casa Dower.

— Judith, aici e Rupert. Rupert Rycroft. Te sun tocmai din Gloucestershire.

— Dumnezeule! Mă bucur că te aud. Era mai mult decât probabil să fie o convorbire lungă, aşa că îşi trase un scaun şi se aşeză. Cum o mai duceţi? Ce mai face Athena?

— Suntem bine cu toţii. Dar nu de-asta te-am sunat. Ai un moment liber?

— Sigur.

— E puţin cam complicat, aşadar nu mă întrerupe...

Aşa şi făcu. Rupert vorbea, iar ea îl asculta cu atenţie. În acea zi, fusese la Londra. Se întâlnise cu Gus Callender. Gus locuia într-un apartament jalnic, situat în Fulham Road. Prânziseră împreună într-un birt şi acolo Gus îi povestise lui Rupert tot ce i se întâmplase de când sosise acasă. Moartea părinţilor lui, pierderea averii, lungul tratament în spitalul de boli psihiatrice.

— Spital... psihiatric? Era o veste alarmantă. De ce nu ne-a înştiinţat? Ar fi trebuit să mă anunţe. I-am scris, dar nu mi-a răspuns.

— Aşa mi-a şi spus. Trei scrisori. Dar nu cred că era în stare.

— Se simte mai bine acum?

— Ştiu şi eu? Arăta îngrozitor. Şi-şi aprindea ţigară de la ţigară.

— Dar ce caută la Londra?

— Pur şi simplu voia să fie undeva complet singur.

— Nu-şi putea permite să stea într-un hotel?

— Nu cred că lucrurile stau atât de prost. Însă nu vroia să meargă la hotel. Cum ţi-am zis deja, dorea să fie de unul singur. Să se împace cu sine însuşi. Să-şi dovedească sieşi că poate înfrunta realitatea. Un prieten i-a dat cheia de la locuinţa aia oribilă, dar de îndată ce a ajuns la Londra s-a îmbolnăvit de gripă. Deci, probabil, de-aia arăta atât de jalnic, iar apartamentul atât de murdar.

— Ţi-a pomenit de Loveday?

— Da.

— Şi?

Rupert ezita.

— N-a spus prea multe. Însă socot că nelealitatea ei are mare legătură cu decăderea lui psihică.

— Oh, Rupert, aproape nu pot îndura să mă gândesc la chinul lui. Ce putem face?

— De aceea ţi-am telefonat. L-am invitat să vină cu mine în Gloucestershire. Să stea o vreme aici, cu noi. Dar m-a refuzat. Mi-a fost imposibil să-l înduplec.

— Atunci, de ce m-ai sunat?

— E mai apropiat de tine decât de mine. Tu l-ai reîntâlnit în Colombo. Şi-apoi, nu faci parte din familie. Athena şi eu îi reamintim prea mult de cei de-ai casei. Ne-am gândit că, poate, l-ai ajuta.

— Cum?

— Probabil, plecând la Londra. Am adresa lui. Du-te să-l vezi, încearcă să-l smulgi de-acolo.

— Rupert, l-am invitat să vină aici în toate scrisorile mele. În ultima, chiar l-am poftit să petrecem împreună Crăciunul. Nu cred că vrea să mă amestec...

— E un risc pe care trebuie să ţi-l asumi. Ai putea merge la Londra?

— Sigur că da.

Rupert şovăia.

— Adevărul e că nu vreau să te presez, dar consider că nu putem amâna prea mult.

— Eşti neliniştit, nu-i aşa?

— Da, realmente.

— În cazul ăsta, pot pleca de îndată. Chiar mâine, dacă doreşti. Biddy nu-i aici, dar Phyllis şi Anna sunt. Las casa în grija lor. Judith chibzuia deja, plănuind totul repede. O să mă duc cu maşina la Londra. S-ar putea să fie mai bine decât cu trenul, fiindcă aş avea mai multă libertate de mişcare.

— Cum stai cu benzina?

— Biddy mi-a lăsat un teanc de bonuri, deşi expirate. O să le schimb la garajul de aici.

— E un drum lung pentru vremea asta.

— E-n ordine. L-am mai străbătut şi altă dată. Şi nu e mare circulaţie pe şosele. Dacă plec mâine, poposesc peste noapte la Mews, apoi pornesc spre Fulham a doua zi dis-de-dimineaţă.

— Poate crezi că fac din ţânţar armăsar, dar când ai să-l vezi, ai să-ţi dai seama că nu exagerez cu nimic. Mai mult decât orice, Gus are nevoie de vechii prieteni. Cei de la Nancherrow ies din discuţie, deci nu mai rămâi decât tu.

— Mai bine dă-mi adresa. Judith găsi un creion şi,

pe când Rupert îi explica, însemnă în grabă pe coperta cărţii de telefon... Cam pe la jumătate de drum, pe Fulham Road, dincolo de Spitalul Brompton, pe partea dreaptă a străzii.

— Nu-ţi fă griji. O să nimeresc.

— Judith, eşti o sfântă. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— E posibil să nu iasă nimic bun din asta.

— Dar poate îl convingi să vină cu tine.

— Da, o să încerc. Şi mulţumesc că m-ai sunat. Mi-am făcut atâtea griji din pricina lui. Am regretat că ne-am luat rămas bun la Colombo. Părea aşa de vulnerabil şi de însingurat.

— Cred că aşa şi e. Dă-ne de ştire cum te-ai descurcat.

— Îţi promit.

Mai vorbiră puţin, apoi îşi spuseseră la revedere şi Judith puse telefonul în furcă. Realiză că tremura, înfrigurată până la oase, nu numai din cauza temperaturii din hol, ci şi fiindcă toate temerile ei pentru Gus se adeveriseră. După un timp, se ridică şi se întoarse în salon pentru a pune alte lemne pe foc, ghemuindu-se aproape de dogoarea flăcărilor.

Buletinul de ştiri era pe sfârşite. Phyllis întinse mâna şi închise radioul.

— Ce convorbire lungă! remarcă ea.

— Da. Era Rupert Rycroft. Am vorbit despre Gus Callender.

Phyllis ştia totul despre Gus, fiindcă Judith, de-a lungul săptămânilor care trecuseră de când revenise acasă, îi povestise de întâlnirea lor la Colombo şi cum trebuise să-i spună că Loveday se căsătorise cu Walter Mudge.

— Ce-i cu el ? întrebă Phyllis.

Judith îi explică. Phyllis se opri din tricotat şi ascultă cu luare-aminte, expresia figurii ei devenind tristă.

— Oh, bietul om! Pare nedrept, nu-i aşa? N-a putut Rupert face nimic pentru Gus?

— L-a rugat să meargă în Gloucestershire, dar Gus n-a acceptat.

Phyllis arăta oarecum neliniştită.

— Deci, ce anume vrea să faci tu?

— Să plec la Londra şi să-l conving pe Gus să vină aici.

— Nu-i violent, nu-i aşa?

— Oh, Phyllis, sărmanul de el, bineînţeles că nu.

— Nu se ştie niciodată cu bolile astea mintale. Citeşti atâtea grozăvii în ziare...

— Nu e deloc aşa. Judith se gândi la Gus. Nu va fi nicicând aşa.

— Aşadar, pleci?

— Da. Trebuie.

— Când?

— Mâine. Nu pot pierde timpul. Merg cu maşina. Vin acasă joi. Se lăsă o lungă pauză. Apoi Phyllis spuse:

— Nu poţi pleca mâine. Mâine e miercuri. Are loc petrecerea la Nancherrow. Jeremy Wells va fi acolo. Nu se poate să lipseşti.

— Am uitat.

— Auzi, a uitat! Phyllis se indignă. Cum e posibil? De ce-ai goni spre prietenul altcuiva, când trebuie să te gândeşti la viaţa ta. La viitorul tău. Vreau să zic, amână plecarea la Londra pentru o zi. Du-te acolo joi. O amânare de o zi n-o să omoare pe nimeni.

— Phyllis, nu pot.

— Păi, socot că-i nepoliticos. Ce o să creadă doamna Carey-Lewis? Ce o să gândească Jeremy Wells, încredinţat fiind că te va revedea după atâţia ani şi aflând de fapt că ai fugit mâncând pământul la Londra, ca să-l vezi pe alt bărbat?

— Gus nu-i un bărbat oarecare.

— Mie mi se pare că da. Chiar dacă era prieten cu Edward, ăsta nu-i motiv să-ţi încurci ţie iţele.

— Phyllis, dacă n-aş pleca, n-aş mai putea să mă privesc în faţă tot restul vieţii. Nu înţelegi câte a îndurat omul ăsta? Trei ani şi jumătate de chinuri ca-n iad, trudind la construcţia unei căi ferate prin jungla fierbinte. Boli şi molime, aproape gata să moară de dizenterie. Bătăi şi brutalităţi din partea celor mai cruzi şi sadici gardieni. Văzându-şi prietenii murind, ucişi. Sau alte lucruri şi mai rele. Te mai miri că a avut o depresie psihică? Cum să mă gândesc la mine şi la Jeremy în condiţiile astea?

Această izbucnire o reduse pe Phyllis la tăcere. Rămase cu privirile pironite în vălvătăile focului, arătând totuşi îndărătnicie, deşi renunţase să mai aducă argumente.

— E cam la fel cum s-a întâmplat cu naziştii şi evreii, spuse ea apoi. Nu ştiu cum de pot unii oameni fi atât de inumani cu alţii. Jess mi-a spus anumite lucruri. Mi-a povestit câte ceva. Uneori, când eram singure şi găteam în bucătărie sau când îi uram, înainte de culcare, noapte bună. Poate n-a fost atât de cumplit pentru ea şi australianca aia. Cel puţin, n-au fost silite să construiască o cale ferată. În ultimul lagăr în care au stat, la Asulu, condiţiile erau atât de proaste, nu aveau deloc mâncare, încât zece femei, în frunte cu doctorul, s-au dus la comandant să se plângă. Şi el le-a bătut pe toate, au fost rase pe cap şi închise cinci

zile într-o cuşcă din bambus. M-a obsedat lucrul ăsta, Judith. Dacă s-au putut purta aşa cu femeile şi copiii...

— Ştiu, rosti Judith. Jess nu-i spusese ei nimic, dar vorbise cu Phyllis şi Judith era recunoscătoare acestui fapt care denota că toate ororile trăite de Jess nu fuseseră înăbuşite în ea prin refulare.

— Ştiu, repetă ea.

Phyllis oftă.

— Păi, atunci, asta e. Când ai de gând să porneşti la drum?

— Mâine, dis-de-dimineaţă. O să iau maşina doamnei Somerville.

— Crezi că o să vină cu tine?

— Nu ştiu.

— Dacă da, unde o să doarmă?

— În camera lui Biddy.

— O să deretic. Voi schimba aşternuturile. Ai face bine să o suni la telefon pe doamna Carey-Lewis.

— Sigur, chiar imediat.

— Pari istovită. Vrei o ceaşcă de cacao fierbinte, nu?

— Da, nu mi-ar prinde rău.

— Atunci, mă duc să-ţi fac. Phyllis rulă tricotul şi înfipse andrelele în ghemul de lână, străpungându-l. O să ne binedispună înainte de culcare.

*

Întorcându-se în vestibul, Judith formă numărul de telefon de la Nancherrow.

— Alo!

— Diana, aici e Judith.

— Draga mea!

— Îmi cer scuze că te sun aşa de târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Din nou explicaţii. Diana scotea, din când în când,

exclamaţii de groază, dar, în rest, se dovedi binevoitoare, nici nu-i puse întrebări, nici n-o întrerupse.

— ... Aşadar, plec mâine la Londra. Dacă nu te deranjează, o să stau la Mews şi sper să-l aduc pe Gus cu mine joi.

— Petrecerea mea! Sindrofia pentru întoarcerea acasă a lui Jeremy!

— Ştiu. Îmi pare rău. N-o să pot veni.

— Draga mea, sunt mâhnită! Plănuiam o cină festivă.

— Regret cu adevărat.

— Oh, la naiba! De ce se petrec astfel de lucruri chiar la momentul nepotrivit!

Era o întrebare la care nu se putea răspunde, aşa că Judith spuse:

— Cum rămâne cu Loveday?

O lungă tăcere, apoi Diana oftă cu amar.

— Da, înţeleg.

— Loveday nu vrea să vină Gus în Cornwall. Nu doreşte să-l vadă. Aşa mi-a spus.

— Of, draga mea, totu-i atât de dificil.

— Cred că n-ar trebui să-i pomeneşti de Gus. Dacă el vine la Casa Dower, consider că Loveday nu trebuie să ştie. Nu are rost să-i spunem.

— Dar nu se poate să nu afle mai devreme sau mai târziu.

— Da, însă nu imediat. Conform spuselor lui Rupert, s-ar părea că Gus nu se simte în stare să facă faţă unor confruntări emoţionale.

— Urăsc secretele.

— Şi eu. Dar măcar o zi sau două, până când ne dăm seama cum stau lucrurile. Tu vezi-ţi de petrecere şi zi-i lui Loveday că a trebuit să plec. Şi spune-le colonelului şi lui Jeremy Wells să nu sufle nici o vorbă. Dacă Gus se întoarce cu mine şi stă aici o vreme, bineînţeles că Loveday va afla. Dar, acum, cred că-i mai bine să ne ţinem gura.

Pentru câteva clipe lungi, Diana tăcu. Judith îşi stăpâni răsuflarea. Dar când Diana grăi din nou, nu veni decât încuviinţarea:

— Da, desigur. Ai dreptate.

— Îmi pare rău că-ţi stric petrecerea.

— Sunt convinsă că Jeremy îţi va regreta absenţa.

*

I se dăduse vechiul său dormitor, atât de familiar, şi-şi croi drum pe scară, târând după sine valiza verde şi cu pielea boţită, care-l însoţise pe toată durata serviciului militar la marină. Trecuse mult timp de când nu mai fusese la Nancherrow, aşa că nu-şi despachetă lucrurile imediat, ci depuse geamantanul pe poliţa pentru bagaje de la capătul patului şi se duse să deschidă fereastra, privind afară cu oarecare satisfacţie, la peisajul binecunoscut. Era aproape miezul zilei. În răstimpuri, soarele se arăta capricios, licărind printre nori. Un şir de rufe întinse pe o frânghie fâlfâiau în bătaia vântului, iar hulubii umblau ţanţoş pe dalele de piatră sau se adunau ciopor pe stinghia porumbarului, uguind pentru ei înşişi sau probabil tânguindu-se de frig. Era un moment de desfătare. Din când în când, trebuia să-şi reamintească faptul că războiul se sfârşise şi că într-adevăr se reîntorsese în Cornwall pentru totdeauna. Era una dintre clipele de rară delectare. Şi ştia că, având un dram de noroc, nu se va mai despărţi niciodată de acest loc magic unde se simţise totdeauna ca acasă. Şi nutrea o profundă recunoştinţă că i se hărăzise să trăiască şi că nu fusese răpus în lupte, putând astfel să revină aici.

Curând, închise fereastra şi se aplecă să-şi despacheteze bagajul dar, chiar atunci, auzi paşi uşori pe culoar şi vocea gazdei lui.

— Jeremy! Diana dădu buzna pe uşă şi se ivi acolo, îmbrăcată cu pantaloni din flanel gri şi un pulover albastru-deschis din mohair, arătând cât se poate de fragilă şi de feminină. Dragul meu! Îl sărută cu afecţiune, apoi se aşeză pe pat, având intenţia clară de a sta la taifas. Ai călătorit bine? - de parcă el ar fi parcurs vreo sută de mile şi n-ar fi venit doar de la Truro. Dumnezeule, ce mult mă bucur că te revăd! Şi arăţi minunat. Îţi şade grozav cu bronzul ăsta mediteranean. Scumpul meu, mă înşel sau ai început deja să încărunţeşti pe la tâmple?

Puţin stânjenit, Jeremy ridică mâna să atingă acea mărturie a înaintării în vârstă.

— Da, aşa e.

— Nu-ţi fă griji. Cred că-i un semn de distincţie. Uită-te la mine. Mi-e părul argintiu ca monedele de şase penny. Acum, ascultă-mă. Am atâtea să-ţi spun, încât nu ştiu de unde să încep. Mai important decât toate, ai aflat că Judith e acasă?

— Da, ştiu. Mi-a zis tata că părinţii ei au murit, dar că Jess a supravieţuit.

— Biata copilă, a trecut prin momente îngrozitoare, dar s-a dovedit într-adevăr curajoasă. Detest s-o numesc fată cu judecată, fiindcă ăsta-i un epitet care şi-a pierdut valoarea, dar n-am cunoscut niciodată pe cineva cu atâta bun simţ. În plus, e grozav de drăguţă. Şi o fiinţă realmente fermecătoare. Dar nu vreau să-ţi vorbesc numai despre Judith. Mai e o chestiune absolut vitală... Jeremy, îţi aminteşti de Gus Callender? A stat aici, în acea ultimă vară dinaintea războiului.

— Sigur că da. Iubitul lui Loveday. Tipul care a fost ucis în Singapore.

— Dragul meu, n-a fost ucis. A supravieţuit. Prizonier de război, într-un lagăr din Birmania. Înfiorător! Judith l-a întâlnit în Colombo când el venea spre casă. I-a spus că Loveday s-a măritat şi bineînţeles

Gus a fost grozav de mâhnit. Apoi, de îndată ce Judith s-a întors aici, i-a destăinuit lui Loveday că Gus e în viaţă, iar Loveday ne-a spus mie şi lui Edgar.

Jeremy nu putu decât să exclame:

— Doamne sfinte!

— Ştiu ce vrei să spui. E o problemă delicată, nu-i aşa? În orice caz, Gus s-a înapoiat în Scoţia, apoi a dispărut cumva. Judith i-a scris – cred că era neliniştită din pricina lui şi se simţea răspunzătoare – dar Gus nu i-a răspuns niciodată. Şi pe urmă, chiar ieri, Rupert a fost la Londra şi l-a găsit pe Gus acolo. Hoinărind pe străzi şi arătând ca o epavă. Era foarte deprimat. Însă Rupert l-a convins să prânzească împreună şi Gus i-a povestit că avusese o depresiune nervoasă, stătuse într-un soi de spital pentru nebuni şi lunatici, că toată averea familiei lui s-a risipit... O poveste plină de nenorociri. Rupert a fost teribil de afectat. A încercat să-l convingă pe Gus să vină cu el în Gloucestershire, dar Gus n-a vrut să se clintească din loc.

— Unde locuieşte?

— Într-un apartament sordid, un loc oribil, unde nu s-ar duce nimeni niciodată.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Oh, dragul meu, asta necesită multe explicaţii, nu-i aşa, dar e foarte important. S-a întâmplat că Judith a plecat azi la Londra să vadă dacă-l poate ajuta cumva. Poate îl aduce la Casa Dower.

— Şi cum rămâne cu Loveday?

— Loveday ne-a spus tuturor că nu vrea să-l vadă pe Gus. Cred că se simte oarecum ruşinată. Nu că ar avea de ce, dar îşi dă seama că... Glasul Dianei se frânse. Se uita cu nădejde la Jeremy. Mă înţelegi, nu-i aşa, dragă Jeremy?

El oftă.

— Da, aşa socot.

— Totu-i deprimant, fiindcă, astă-seară, plănuisem

să dăm o petrecere grozavă pentru reîntoarcerea ta, iar Nettlebed a jumulit câţiva fazani, şi doamna Nettlebed avea de gând să facă o gelatină de fructe. Edgar era fericit, a coborât chiar în pivniţă să aleagă vinul. Însă Judith m-a sunat la telefon seara trecută şi m-a anunţat că pleacă la Londra. Apoi ne-a telefonat şi Loveday să ne spună că Walter nu poate veni nici el, aşa că am hotărât să amânăm petrecerea. E o adevărată decepţie.

— Nu-ţi fă griji, o linişti Jeremy. E drăguţ din partea ta că te-ai gândit.

— Păi, presupun că rămâne pe altă dată. Diana tăcu o clipă şi apoi se uită la ceasul ei micuţ, din aur. Trebuie să plec. I-am promis lui Edgar să-i dau telefon negustorului de grăunţe, în legătură cu hrana găinilor. Nu ne-a sosit comanda şi bietele orătănii mor de foame. Diana se ridică în picioare. Prânzul la ora unu, e-n regulă?

— Perfect.

Se îndreptă spre uşă, apoi se opri cu mâna pe clanţă şi se întoarse spre el.

— Jeremy, dacă Gus vine cu Judith, să nu-i spui nimic lui Loveday. Măcar la început. Până vedem cum stau lucrurile.

Jeremy înţelese.

— S-a făcut!

Diana clătină din cap, expresia feţei sale trădând o mare tristeţe.

— Urăsc conspiraţiile, tu nu? Dar dispăru înainte ca Jeremy să-i poată răspunde.

Rămas acum singur, cu bagajul încă nedespachetat, Jeremy se simţea tulburat că această nouă viaţă, în plină pace, părea asaltată de probleme, de hotărâri cheie şi complicate chestiuni particulare – care zăceau baltă de prea multă vreme – pentru a fi în cele din urmă limpezite cu toate.

Avusese de dus la îndeplinire doar puţine formalităţi

înainte de a părăsi pentru totdeauna R.N.V.R., cu o excelentă recomandare din partea căpitanului-medic militar chirurg şi o mică gratificaţie din partea patriei recunoscătoare. Dar se reîntorsese acasă pentru a-şi găsi bătrânul tată cufundat într-un val de tristeţe. Un guvern laburist era acum la putere şi umbla vorba despre un nou proiect de Serviciu Naţional Sanitar, care să schimbe întru totul faţa asistenţei medicale, tradiţionala practică a profesiei de doctor în familie căzând în desuetudine. Acest lucru, presimţea Jeremy, nu putea avea decât urmări bune, dar, pe de altă parte, îşi dădea seama că tatăl lui era prea vârstnic pentru a ţine piept declanşării unei serii de transformări radicale.

Aşadar, în loc să se reîntoarcă pentru a practica medicina la Truro, poate acesta era momentul unei schimbări? O nouă localitate şi un nou parteneriat; oameni tineri şi metode moderne. Un coleg din Marina Regală abordase deja acest subiect, avansând o idee pe care Jeremy o găsea deosebit de atrăgătoare. Totuşi, nu se putea angaja la nimic până cu vorbea cu Judith.

Ea reprezenta ultima şi cea mai presantă dilemă. Mai presus de orice, tânjea s-o vadă din nou, dar, în acelaşi timp, privea cu groază o confruntare care ar fi putut pune capăt pentru totdeauna viselor nutrite de multă vreme. De-a lungul anilor, de la acea noapte petrecută împreună la Londra, se tot gândise la ea întruna. Din mijlocul Atlanticului, de la Liverpool, din Gibraltar şi Malta, începuse să-i scrie misive pe care nu le terminase niciodată. Din când în când, rămăsese fără cuvinte, îşi pierduse sângele rece, mototolise paginile pe jumătate scrise şi le aruncase în coşul de gunoi. Întrebându-se, ce rost are? Spunându-şi că fusese dat uitării şi că Judith îşi găsise pe altcineva.

Dar nu se măritase. Măcar ştia atât. Însă revelaţiile Dianei despre Gus Callender îi umpleau inima de neli-

nişte. În ce o priveşte pe Loveday, implicaţiile reîntoarcerii lui Gus erau lesne de înţeles, dar, acum, Judith, după câte se părea, era, de asemenea profund implicată. Faptul că renunţase la petrecerea Dianei şi alergase mâncând pământul la Londra pentru a fi alături de Gus nu-i prevestea nimic bun lui Jeremy Wells. Dar, la urma urmei, Gus fusese prietenul lui Edward, iar Edward marea iubire din viaţa lui Judith. Pesemne, lucrurile aveau o legătură. Sau poate compasiunea ei se preschimbase într-o afecţiune mai adâncă. Dragoste. Nu ştia. Vreme prea îndelungată nu ştiuse nimic.

Deodată simţi, mai mult decât orice pe lume, nevoia unei băuturi. Un pahar cu gin. Despachetatul putea să aştepte. Se duse la baie, se spălă pe mâini, se pieptănă şi ieşi din odaie, coborând scara în căutarea licorii alinătoare.

Judith mai privi o dată în jur, pentru a se încredinţa că nu uitase nimic. Patul desfăţat de aşternuturi, ceaşca şi farfuria de la micul dejun spălate şi clătite bine, puse pe suportul de vase să se usuce. Frigiderul scos din priză, ferestrele închise şi zăvorâte. Îşi luă bocceaua cu lucrurile personale, coborî scările înguste, ieşi pe uşa din faţă, trântind tare yala în urmă.

Deşi era ora nouă dimineaţa, lumina pâlpâia slab. Sub cerul nopţii întunecos şi acoperit cu nori, fusese un ger cumplit. În Cadogan Mews, lămpile încă ardeau în interiorul căsuţelor, aruncând dâre galbene pe lespezile îngheţate. Nu se zăreau flori în ghivece la ferestre, dar cineva cumpărase un pom de Crăciun şi-l rezemase de zid, lângă intrarea principală. Probabil, azi, va fi adus în casă, pentru a fi împodobit şi înşirat cu beculeţe colorate.

Judith puse sacoşa în portbagajul maşinii lui Biddy şi se sui la volan. Automobilului nu-i priise că fusese lăsat peste noapte în frig, aşa că fură necesare două sau trei încercări pentru a porni motorul, dar, în cele din urmă, acesta se trezi la viaţă, pocnind istovit şi exalând norişori de gaz. Judith stinse semnalizatoarele laterale şi conduse de-a lungul străzii Mews, ieşind prin pasajul boltit din capăt.

I se părea ciudat să fie iarăşi la Londra, fără baloanele de baraj plutind în văzduh, cu toate felinarele mari de pe străzi strălucind. Dar mărturiile bombardamentelor distrugătoare şi ale pierderilor mari de război se iveau totuşi peste tot şi, rulând pe Sloane Street, văzu că, deşi vitrinele magazinelor nu mai erau acoperite cu scânduri, fiind acum prevăzute cu geamuri de sticlă, mărfurile expuse de Crăciun nu aminteau nici pe departe luxul ostentativ din zilele de dinaintea conflagraţiei.

La această oră, erau totuşi o mulţime de oameni pe străzi. Mame, care-şi zoreau copiii spre şcoală, funcţionari înghiţiţi în grupuri de găurile de iepuri de la metrou sau stând răbdători la coadă în staţiile de autobuz. Toată lumea arăta puţin obosită şi hărţuită, ca şi veşmintele lor, iar unele femei aveau o înfăţişare sărăcăcioasă, ponosită, aidoma ţărăncilor, încotoşmănate cum erau în paltoane, cizme şi basmale.

La capătul de sus al Străzii Sloane, Judith viră la stânga, după semnalul semaforului, coborî pe Brompton Road şi intră deci pe Fulham Road. Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse ea în gând, conducând mai departe. Îşi repetase asta întruna de când părăsise Rosemullion, ieri dis-de-dimineaţă. "Umplu rezervorul de benzină şi canistrele de rezervă." (Garajele de la marginea drumului s-ar putea să nu primească bonurile de benzină care expiraseră). "Ajung la Londra. Sosesc

în Cadogan Mews. Rămân peste noapte acolo." Acum, atât îi rămăsese: "Să găsesc apartamentul lui Gus. Sun la uşă. Aştept să-mi răspundă." Dacă nu era acasă, atunci ce va face? Să spargă uşa? Să telefoneze la poliţie sau la pompieri? Şi dacă îi deschidea, ce avea să-i spună? Judith se gândi la Diana. Diana găsea totdeauna cuvinte pentru a se exprima. "Dragă Gus, bună ziua. Sunt eu. Ce dimineaţă minunată!"

Trecu pe lângă Spitalul Brompton şi, încetinind, începu să caute numerele caselor, uitându-se la faţada prăvăliilor sau deasupra portalurilor. Aproape ajunsese. Între două străzi laterale, un şir de mici prăvălii, ai căror proprietari ieşeau să stivuiască lăzile cu varză de Bruxelles pe caldarâm sau să-şi aranjeze standurile cu ziare şi periodice. Văzu cafeneaua, unul dintre punctele de reper date de Rupert, şi trase la marginea trotuarului. Ieşi din maşină şi încuie portiera. Uşa îngustă era înghesuită între cafenea şi o băcănie.

Pe tocul uşii se aflau două sonerii, sub fiecare fiind lipită o etichetă cu numele de familie. Pe una scria Nolan, pe cealaltă Pelovsky. Nu-i era de ajutor să iasă din încurcătură. Chibzui o clipă, apoi apăsă pe butonul sub care citise Pelovsky. Aşteptă.

Nu se întâmplă nimic, aşa că apăsă din nou. Dacă, în continuare, nu se întâmpla nimic, va încerca la Nolan. Picioarele, deşi în cizme căptuşite cu blană, îi îngheţaseră, răceala pavajului pătrunzând prin tălpile de cauciuc. Poate Gus era încă în pat, dormind. Sau, probabil, nu funcţiona soneria, oare n-ar trebui să se adăpostească în sanctuarul cafenelei şi să bea o ceaşcă de ceai?...

Atunci, auzi zgomot de paşi; cineva cobora scara. Judith îşi plimbă privirile asupra uşii. Încuietoarea ţăcăni, fu descuiată cu un declic şi, în sfârşit, aproape de necrezut, se ivi acolo Gus.

Pe moment, fără să rostească vreo vorbă, se holbară numai unul la altul, Judith redusă la tăcere, pur şi simplu, fiindcă se simţea uşurată că îi dăduse de urmă, iar Gus, evident sincer nedumerit să se pomenească deodată cu ea în pragul uşii.

Trebuia să spună ceva.

— Nu ştiam că acum te numeşti Pelovsky.

— Nici vorbă de una ca asta. E tipul de la care am închiriat apartamentul.

Gus nu arăta prea rău. Nu atât de groaznic cum se temuse. Desigur, foarte slab şi palid, dar bărbierit şi îmbrăcat comod, într-un pulover cu guler răsfrânt şi pantaloni din catifea reiată.

— Ar trebui să schimbi notiţa de la sonerie.

— Judith, ce naiba cauţi aici?

— Am venit să te văd. Şi am îngheţat bocnă. Pot intra?

— Desigur. Îmi pare rău... Gus se retrase câţiva paşi ca să-i facă loc să intre. Vino...

Judith păşi înăuntru şi Gus închise uşa. Era întunerric şi plutea în aer un miros stătut, greţos, de îmbâcseală.

— Nu-i cine ştie ce intrare, se scuză el. Hai să urcăm scările.

Gus mergea în frunte, Judith urmărindu-l pe treptele întunecate. Pe palier, văzu uşa larg deschisă a odăii cu tapet ţipător şi perdele zdrenţuite. Lângă cămin, ardea modest un mic radiator electric, barele lui metalice emanând o căldură anemică; ferestrele murdare erau încă îngheţate şi acoperite de chiciură şi era un frig cumplit.

— Mai bine nu-ţi scoate paltonul, spuse Gus. Îmi pare rău, locul e cam păcătos. Mi-am irosit ieri toată dimineaţa încercând să curăţ murdăria, dar se pare că n-am prea reuşit.

Exista şi o masă. Judith văzu că hârtiile, dosarele şi colecţia de ziare fuseseră împinse într-un capăt, iar în celălalt zăceau resturile de la micul dejun, o ceaşcă murdară şi, pe o farfurie, o coajă de pâine prăjită.

— Te-am deranjat, spuse Judith.

— Deloc! Terminasem de mâncat. Instalează-te comod...

Gus luă de pe poliţa de deasupra şemineului un pachet de ţigări şi o brichetă. După ce îşi aprinse ţigara, se întoarse şi se rezemă cu umerii de poliţa căminului. Judith şedea pe braţul canapelei. Privirile li se întâlniră.

N-avea rost să-l ia pe departe, învârtindu-se în jurul problemei.

— Rupert mi-a dat telefon, spuse Judith.

— Ah! Părea că totul se clarificase imediat. Înţeleg. M-am gândit că despre asta trebuie să fie vorba.

— N-ai de ce să te superi pe el. Era realmente îngrijorat.

— E un tip de treabă. Dar mă tem că m-a prins într-o zi proastă. După gripă şi toate celelalte. Mă simt mai bine acum.

— Mi-a spus că ai fost bolnav. Internat în spital.

— Da.

— Ai primit scrisorile mele? Gus încuviinţă. De ce nu mi-ai răspuns?

El clătină din cap.

— Nu mă simţeam în stare să comunic cu nimeni, darămite să mai aştern cuvinte pe hârtie. Îmi pare rău. Sunt ingrat, iar tu te-ai purtat aşa de frumos cu mine.

— Neaflând veşti de la tine, m-am neliniştit.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Ai destule probleme pe cap. Cum o mai duce Jess?

— E bine. Se acomodează cu şcoala.

— Ce miracol pentru tine s-o regăseşti.

— Adevărat! Însă, Gus, n-am venit aici să discutăm despre Jess...

— Când ai sosit la Londra?

— Ieri. Cu maşina. Am parcat-o în stradă. Mi-am petrecut noaptea în casa Dianei. Şi-apoi, am venit direct aici. Rupert mi-a dat adresa ta. N-a fost greu să nimeresc.

— Îţi faci târguielile de Crăciun?

— Nu, n-am venit la cumpărături. Am venit special să te găsesc. Fără alt motiv.

— Ce plăcere! Câtă bunătate din partea ta.

— Vreau să te-ntorci cu mine în Cornwall.

— Nu pot, spuse Gus pe nerăsuflate şi fără ezitare. Mulţumesc, dar prefer să nu vin.

— De ce trebuie să rămâi la Londra?

— E un loc la fel de bun ca oricare.

— Pentru ce?

— Să fiu singur. Să-mi limpezesc problemele personale. Să mă obişnuiesc a trăi de capul meu, fără să depind de nimeni, stând pe propriile-mi picioare. Un spital de psihiatrie este o experienţă neomenoasă şi vlăguitoare. Şi, cândva, trebuie să-mi caut o slujbă. Am relaţii aici. Vechi prieteni din şcoală, fârtaţi cu care am făcut armata. Un soi de reţea de legături.

— Te-ai întâlnit cu vreunul din ei?

— Nu încă...

Judith nu credea o iotă din palavrele lui, dar intuia că încearcă s-o liniştească, să se debaraseze de ea uşor.

— E aşa de important ? Să găseşti o slujbă?

— Da. Nu-i presant, dar necesar. Probabil Rupert te-a pus la curent cu detaliile moştenirii de la tata. Până să moară, capitalul său s-a irosit într-un fel sau altul, lăsându-mi doar câteva bunuri. Nu mă mai pot bucura de viaţa unui gentleman care trăieşte în opulenţă:

— Cunoscându-te bine, nu-mi închipui că asta va fi o problemă.

— Nu, dar e nevoie să trec la acţiune.

— Însă nu imediat. Trebuie să-ţi acorzi o şansă. Ai fost bolnav. Ai îndurat momente grele. E mijlocul iernii, eşti abătut şi se apropie Crăciunul. Nu poţi rămâne singur de Crăciun. Vino cu mine. Chiar acum Judith realiză cum îi tremură glasul de implorare. Fă-ţi bagajul, încuie uşa şi o să mergem acasă împreună.

— Îmi pare rău. Regret din suflet. Nu pot.

— Din cauza lui Loveday? îl întrebă ea, de-abia cutezând să-l interogheze.

Judith crezu că avea să tăgăduiască, dar el recunoscu fără crâcnire.

— Da, rosti, dând din cap.

— Nici nu va trebui s-o vezi pe Loveday...

— Oh, haide, Judith, nu fi naivă. Cum se poate asta? E nerealist să-ţi imaginezi că nu ne vom întâlni.

— N-o să spunem nimic... N-o să ştie nimeni...

— Şi la ce te aştepţi din partea mea? Să umblu de colo-colo, cu o barbă falsă şi o pereche de ochelari fumurii, vorbind pe tonuri guturale ca un european strămutat din centrul continentului[1]?

— O să pretindem că te numeşti domnul Pelovsky.

Nu era o glumă reuşită şi Gus nu o găsi deloc amuzantă.

— Nu vreau să îngreunez situaţia lui Loveday.

"Nici nu-i nevoie. Walter Mudge şi Arabella Lumb se ocupă deja de încurcarea lucrurilor cu multă competenţă". Judith îşi ţinu gura şi-şi înghiţi vorbele tocmai când îi stăteau pe vârful limbii, ceea ce fu un lucru cât

[1]În original, Mittel Europa (lb.germană) - Europa centrală, partea continentului aflată multă vreme sub dominaţia sau influenţa germană.

se poate de bun. Odată rostite, n-ar mai fi putut să le retracteze niciodată.

În schimb, spuse:

— Loveday nu-i la fel de importantă ca tine, Gus. Persoana la care trebuie să ne gândim acum ești tu. Gus nu-i răspunse. Ascultă, dacă nu vrei să vii la Rosemullion, atunci lasă-mă să te duc în Gloucestershire, ca să stai acolo cu Rupert și Athena. Le-ar plăcea să te primească, știu sigur.

Chipul i-ar fi fost lipsit de expresie, dacă ochii negri nu-i erau adânciți în orbite și triști. Nu reușea să o scoată la capăt cu el și, deși își păstrase răbdarea tot timpul, începu să-și iasă din sărite. Nu era nimic mai enervant pe lume decât un bărbat încăpățânat și imposibil.

— Of, Gus, de ce trebuie să fii atât de închis în tine și îndărătnic? De ce nu lași pe nimeni să te ajute?

— N-am nevoie de ajutor.

— Asta-i ridicol! Ești egoist și vanitos. Nu te gândești decât la tine. Cum îți închipui că ne simțim cu toții, știindu-te singur, fără familie, fără cămin, fără... nimic. Nu putem face ceva pentru tine dacă nu te ajuți tu însuși. Știu că ai trecut prin chinurile iadului, știu că ai fost bolnav, dar trebuie să-ți acorzi măcar o șansă infimă. Și nu să lâncezești în apartamentul ăsta oribil, meditând la nenorocirile tale, gândindu-te la Loveday...

— Oh, taci!

Preț de o clipă amară, Judith crezu că avea să izbucnească în lacrimi. Se sculă de pe canapea, se duse la fereastră și se zgâi la circulația de pe stradă, până când senzația dureroasă de înțepături și mâncărime în ochi se potoli și știu că nu va plânge până la urmă.

În spatele ei, Gus spuse:

— Îmi pare rău.

Judith nu-i replică.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine. O parte din mine tânjeşte după asta. Însă sunt înspăimântat de mine însumi. De ceea ce s-ar putea întâmpla. Mi-e frică să nu-mi pierd iarăşi încrederea în mine.

— Nimic nu poate fi mai rău decât locul ăsta, băigui Judith.

— Poftim!

— Am spus, nimic nu poate fi mai rău decât aici.

Se aşternu tăcerea. După un timp, îl auzi spunându-i:

— Ascultă, am terminat ţigările. Cobor să cumpăr altele de la vânzătorul ambulant. Rămâi aici. Nu pleca. Mă întorc imediat. Apoi, îţi fac o ceaşcă de ceai.

Judith nu se urni din loc. Îl auzi ieşind din cameră, paşii lui răsunând pe trepte. Uşa de la stradă se deschise şi fu trântită cu zgomot.

Înfrigurată, obosită şi descurajată, Judith slobozi un oftat adânc, tremurător. Ce să facă în continuare? Ce să-i mai spună? Se întoarse şi privi în jur, prin camera deprimantă. Se îndreptă spre masă şi luă ziarul vechi de o zi, care părea să reprezinte singurul mijloc de diversiune. Sub foile lui împăturite se ascundeau o servietă, deschisă, înţesată cu hârtii vechi, scrisori şi chitanţe de plată, o mapă din mucava; un bloc de desen, un carnet de schiţe legat în canafas sau un album, prins cu elastic gros de cauciuc. Intrigată, Judith trase blocul de schiţe spre sine. Văzu coperta murdară, pătată şi slinoasă şi colţurile îndoite. Îşi aminti vocea lui Gus, pe când stătuseră împreună pe terasa de la Galle Face Hotel, povestindu-i despre ultimele zile petrecute la Singapore. Cum îşi vânduse ceasul pe dolari Malaya şi mituise un gardian din lagăr ca să-i procure hârtie, creioane şi un bloc de desen.

Albumul lui de schiţe! Un soi de document istoric. Dar nu pentru a fi contemplat de alţi oameni..

Ştia că n-ar trebui să iscodească aşa, pe furiş, de fapt, nici nu dorea. Dar se părea că, vrând-nevrând, mâinile ei căpătaseră o independenţă irezistibilă. Desfăcu banda de cauciuc şi deschise la întâmplare blocul de schiţe. Desene în creion. Foarte minuţioase. Pagină după pagină. Un lung şir de bărbaţi vlăguiţi, pe jumătate despuiaţi, cu spatele împovărate de greutatea traverselor de cale ferată, croindu-şi drum în coloană prin junglă. O siluetă ofilită, legată cu frânghii de un stâlp, lăsată să se deshidrateze şi să moară sub bătaia soarelui necruţător. Un gardian nipon, lovind cu patul puştii un prizonier scheletic, căzut cu faţa în noroi. Apoi, altă pagină. O execuţie, sângele ţâşnind în şiroaie dintr-un cap retezat...

O greaţă copleşitoare îi umplu gura de un amar ca fierea.

Auzi uşa de la stradă izbită cu putere şi zgomotul paşilor lui Gus pe scară. Închise repede blocul de desen şi presă coperţile cu podul palmei, de parcă ar fi astupat cu capacul o cutie plină de orori vii, letale, colcăitoare.

Destul! Rosti cu voce tare: E destul!

Gus era la uşă.

— Ai spus ceva?

Judith se întoarse spre el.

— Da. N-am de gând să te las aici, Gus. Nu te mai rog să vii cu mine; îţi zic clar şi răspicat. Iar dacă nu vrei, atunci voi sta aici şi te voi cicăli până cedezi.

Nedumerit de această izbucnire, Gus îşi plimbă privirea de la chipul ei la masă şi atunci văzu blocul pus acolo, alături de banda de cauciuc.

— N-ar fi trebuit să te uiţi, rosti el încet.

— Ei bine, m-am uitat. Nu era nevoie să-l porţi cu tine, de parcă acelea ar fi singurele tale amintiri. Aceste reprezentări vor fi totdeauna acolo. Nu vor dis-

părea niciodată. Dar, într-o bună zi, se vor estompa, dacă nu te împotriveşti. Şi nu poţi răzbi de unul singur. Trebuie să-ţi împărtăşeşti frământările şi altora, să te descarci. E spre binele tău să vii cu mine. Altminteri, totu-i irosit în van. Am străbătut atâta drum, iar maşina lui Biddy nu merge cu mai mult de patruzeci şi cinci de mile la oră, am lipsit de la petrecerea dată de Diana în cinstea lui Jeremy Wells, iar acum trebuie să mă întorc atâta cale şi tu nu faci decât să stai acolo ca un zombie[1] mumificat...

— Judith...

— Nu mai vreau să discut. Te rog pentru ultima oară. Dacă nu pornesc acum la drum, n-o să ajung acasă în timp util. Drumul e lung şi pe la patru se întunecă...

Deodată, totul se dovedi prea mult pentru puterea de îndurare a oricărui om; dezamăgirea ei, refuzul lui de a o asculta, cumplitele desene din blocul de schiţe. Glasul i se frânse şi îşi simţi faţa boţindu-i-se. Până la urmă, copleşită de emoţii şi istovită, izbucni în lacrimi.

— Of, Gus...

— Nu plânge, spuse el şi se apropie, o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns până ce suspinele încetară.

— Ai renunţat într-adevăr la o petrecere, cu Diana, Jeremy şi ceilalţi... pentru mine?

Căutându-şi batista, Judith încuviinţă.

— Oricum, nu contează. O să mai fie şi altă dată. Îşi suflă nasul.

— Nu-mi place să mi te imaginez conducând de una singură, tot drumul până-n Cornwall. Şi mai ales cu viteza de patruzeci şi cinci de mile pe oră.

Judith îşi şterse lacrimile de pe obraji...

---

[1]Zombie – mort reînviat prin practici magice, în superstiţiile indigenilor din insulele mării Caraibilor.

— Nu prea ai ce face.

— Ba da. Gus zâmbi pentru prima oară. Dă-mi doar un răgaz de cinci minute.

*

Porniră spre vest, trecând prin Hammersmith şi Staines, apoi apucară pe şoseaua A-30. Judith conducea maşina, fiindcă se gândise că probabil Gus ar dori să doarmă şi oricum era obişnuită cu idiosincrasiile[1] vechii maşini a lui Biddy. Gus şedea lângă ea şi urmărea traseul pe o hartă mototolită şi ronţăia la bomboane, întrucât susţinea că e prea bine crescut pentru a fuma în maşina altcuiva. Hartley Wintney, ultima suburbie se făcu nevăzută în urma lor. După aceea, rulară prin orăşele de provincie, cu pieţe şi cârciumi denumite "The Red Lion" şi "The King's Head", căsuţe gârbovite, din cărămidă roşie, se înşiruiau de o parte şi de alta a străzilor principale. Străbătând Salisbury, Crewkerne, Chard şi Honiton. Opriră la Honiton şi în timp ce Gus umplea rezervorul cu benzina rămasă în ultima canistră de rezervă, Judith plecă în căutarea unor merinde şi se întoarse cu nişte plăcinte cu aspect dubios şi cu două sticle de băutură gazoasă cu ghimbir. Îşi luară picnicul sărăcăcios în maşină.

— Ah, pateuri! Rosti Gus cu satisfacţie şi muşcă dintr-unul. Mestecă o clipă, apoi se uită la Judith cu oarecare consternare. N-are gust bun de plăcintă.

— Ce gust are?

Luă o altă înghiţitură şi mestecă din nou.

— De şoarece mort şi noroi împachetat într-un prosop de faţă.

---

[1]Idiosincrasie – predispoziţie de a reacţiona într-un anumit fel, temperament deosebit.

— Nu te poţi aştepta să fie la fel ca plăcintele doamnei Nettlebed. Nu după şase ani de război. Nevoia te învaţă orice, iar majoritatea oamenilor au uitat cum arată o friptură adevărată. Oricum, aici suntem în Devon. În Devon nu se numesc plăcinte, ci vărzări.

— De unde ai mai aflat această informaţie inutilă?

— Oricine a fost în Marina Regală ştie că se cheamă vărzări.

— Ei, drăcia dracului! exclamă Gus.

Porniră din nou la drum. Norii din Londra se risipiseră şi seara era senină şi rece. Soarele de iarnă, rotund şi roşietic ca o portocală, păşite de mult peste creştetul dealurilor care înconjurau platoul Dartmoor. Exeter. Okehampton. Launceston. Acum se întunecase, mergeau cu farurile aprinse şi, de ambele părţi ale drumului îngust, se zăreau doar ţinuturile mlăştinoase şi pustii.

Cornwall.

Gus rămase tăcut. Timp îndelungat nu spuse nimic, apoi, într-un târziu, o întrebă pe Judith:

— Ai avut vreodată reverii?

— Ce fel?

— Oh, ştii tu. Când erai copil, visând cu ochii deschişi că deja te-ai făcut mare. Galopând prin deşert pe calul unui şeic chipeş. Sau salvând viaţa unui proprietar de iaht, gata-gata să se înece, pentru a descoperi apoi că era vedeta ta preferată de film.

— Nu, nu din acestea. Nu în mod special. Dar obişnuiam să pretind că trenul Cornish Riviera era Orient Express şi călătoream spre Istanbul pentru a preda cuiva nişte hârtii secrete, urmărită fiind de spioni periculoşi. Exact ca-n romanele Agathei Christie, grozav de palpitant. Dar tu?

— Închipuirile mele nu erau la fel de aventuroase. Nu cred că am fost un tânăr ataţat de aventură. Însă erau foarte reale pentru mine. De fapt, era vorba de trei

plăsmuiri separate. Într-una se făcea că ajungeam în Cornwall, unde nu fusesem niciodată înainte, şi îmbrăţişam viaţa de pictor boem. Locuiam într-o căsuţă de pescar, zugrăvită în alb, cu dale de piatră la uşă. Şi-mi lăsam părul lung, purtam o pălărie cu boruri mari, espadrile şi veşminte albastre, precum muncitorii francezi. Şi fumam ţigări Gitane, aveam un studio şi mergeam la o cârciumă pitorească unde eram atât de faimos şi venerat, încât oamenii se îmbulzeau în jurul meu şi-mi făceau cinste cu băuturi.

— Era destul de inofensiv. Dar de ce Cornwall, dacă nu fuseseşi niciodată aici?

— Cunoşteam ţinutul din fotografii, picturi şi opere de artă. Din articolele citite în revista "The Studio", Şcoala de pictură din Newlyn. Şcoala din Porthkerris. Culoarea mării şi a stâncilor. Extraordinara transparenţă a luminii.

— Ai fi avut mare succes ca pictor. Sunt convinsă de asta.

— Poate. Dar nu era decât micul meu hobby. Aşa îmi spunea tata. Prin urmare, am optat pentru studiul ingineriei la Cambridge. O direcţie total diferită. Gus se opri, părând să chibzuiască o clipă. Pesemne, noi vom fi ultima generaţie care va mai face ce i se spune.

— Care erau celelalte două reverii?

— Din nou, picturile. Un tablou de Laura Knight, o reproducere ruptă dintr-o revistă pe care am înrămat-o şi am luat-o cu mine la şcoală, acasă, la universitate. O fată cocoţată pe stânci. Purtând un pulover vechi şi o pereche de pantofi de tenis. Pârlită de soare ca o ţigancă, cu o coadă de păr roşcat căzându-i pe un umăr. Frumoasă.

— Mai ai fotografia?

— Nu. O altă pagubă din Singapore.

— Şi cel de-al treilea vis?

— Era mai puţin precis, aproape neconturat într-o formă concretă. E greu de explicat. Găseam un loc, un cămin căruia să-i aparţin. Unde mă simţeam ca acasă. Primit cu căldură nu datorită condiţiei sociale, bunăstării sau reputaţiei. Unde puteam să fiu eu însumi, să nu mă mai feresc, să-mi arăt adevărata faţă.

— N-aş fi crezut niciodată că asta era o problemă.

— Ba era, până când l-am întâlnit pe Edward Carey-Lewis. După ce l-am cunoscut pe Edward, totul s-a schimbat. Chiar şi numele meu. Înainte, eram Angus. După aceea, am devenit Gus. Ne-am petrecut vacanţa împreună în Franţa. Şi apoi m-a invitat la Nancherrow. Nu mai fusesem niciodată în Cornwall şi am condus singur tot drumul din Aberdeenshire. Când am trecut hotarul dintre Scoţia şi Anglia, eram obsedat de acest simţământ extraordinar că mă întorceam acasă. Că văzusem totul şi înainte. Toate îmi erau uşor de recunoscut şi deosebit de preţioase. Şi când am ajuns la Nancherrow, totul s-a înlănţuit armonios de parcă ar fi fost orchestrat. Ţicluit, hărăzit de destin într-un scop anume. La Nancherrow, am găsit-o pe Loveday. Şi când Edward mi l-a prezentat pe tatăl lui, colonelul mi-a spus: "Gus, dragul meu. Cât de încântaţi suntem să te cunoaştem. Ne bucurăm nespus că eşti aici" sau ceva de felul ăsta. Şi atunci nimic n-a mai fost fantezie, ci a devenit realitate. Toate visele s-au adeverit, chiar dacă pentru scurt timp.

Judith oftă.

— Oh, Gus, nu ştiu dacă toate astea se datorează casei sau oamenilor care locuiesc în ea. Dar nu eşti singura persoană care a simţit aşa văzând Nancherrow. Şi nu e totul de domeniul trecutului. Ştiu că Edward a murit. Şi presupun că şi Loveday e pierdută pentru tine. Totuşi, există un viitor. Ce te împiedică să devii pictor? Trăind aici, luându-ţi un atelier, valorificând talentul

pentru desen, toate astea ar trebui exploatate. Nimic nu te mai opreşte acum.

— Nu, nimic, în afară de neîncrederea în mine. Lipsa mea de voinţă. Frica de eşec.

— Astea-s doar acum. Ai fost bolnav. Nu vor dura la infinit. Te vei simţi mai bine. Vei fi mai puternic. Lucrurile or să se schimbe.

— Poate. Vom vedea. Gus se foi în scaun, întinzându-şi mădularele amorţite. Pesemne, eşti obosită, biata de tine.

— Nu mai avem mult de mers.

Gus coborî geamul portierei şi imediat năvăli înăuntru o rafală de aer rece şi curat. Gus îşi feri faţa şi răsufla adânc.

— Ştii ceva? întrebă el. Simt deja mirosul mării.

— Şi eu.

Gus închise geamul.

— Judith

— Ce e?

— Îţi mulţumesc.

*

Ţinând în mână o ceaşcă Wedgwood plină cu ceai tare şi aburind, Judith ciocăni la uşa dormitorului lui Biddy.

— Gus?

Împinse uşa, stârnind un curent de aer rece ca gheaţa. Înăuntru, ferestrele erau larg deschise, perdelele fluturau în bătaia vântului şi uşa se trânti în urmă-i cu o izbitură.

— Ai îngheţat probabil, spuse ea.

— Absolut deloc! Gus stătea lungit pe pat, proţăpit în perne, cu mâinile unite sub ceafă. Bluza de la pijama era albastră şi ţepii negri, crescuţi peste noapte, îi umbreau bărbia.

— Ţi-am adus o cană de ceai. O puse alături, pe noptieră.

— Eşti o sfântă. Cât e ceasul?

— Zece şi jumătate. Te deranjează dacă închid ferestrele? Curentul pătrunde în toată casa şi încercăm să păstrăm căldura.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doar că e atât de plăcut să-ţi adie în faţă aerul proaspăt. Spitalul era supraîncălzit, în timp ce la Londra atmosfera pare totdeauna îmbâcsită şi grea, fără a mai pune la socoteală zgomotul circulaţiei.

— Înţeleg ce vrei să spui. Judith închise fereastra cu vechi cercevele şi stătu o clipă să privească afară. Cerul era apos şi împânzit de nori. Căzuse deja o ploaie torenţială şi, după cum se părea, în curând avea să urmeze alta. Băltoacele luceau pe cărare şi de pe crengile golaşe ale pomilor picurau neîncetat stropi pe pajiştea zburlită de urgia iernii. Vântul se tânguia şi se năpustea în rafale asupra casei, zgâlţâind ramele ferestrelor. Judith se întoarse şi se duse să se sprijine cu coatele de tăblia de alamă din capătul patului dublu.

— Cum ai dormit?

— Nu prea rău. Gus se ridică în capul oaselor, cu genunchii îndoiţi sub pătură şi cu degetele lui lungi înlănţuite în jurul cănii fierbinţi, o şuviţă de păr negru căzându-i pe frunte.

— Era încă întuneric când m-am trezit. Am stat întins aici să privesc ivirea zorilor. Ar fi trebuit să cobor zglobiu ca o vrabie la micul dejun?

— Nicidecum, ţi-am spus doar aseară. Te-am deranjat acum fiindcă plec la Penzace să cumpăr câte ceva de mâncare şi mă întrebam dacă vrei să-ţi iau ceva.

— Ţigări?

— Sigur.

— Şi săpun de ras...
— La tub sau bucată?
— Se mai găseşte la calup?
— Pot să încerc.
— Am nevoie şi de un pămătuf.
— Asta-i tot?
— Aşa cred. Să-ţi dau nişte bani.
— Nu-ţi fă griji. Achiţi nota de plată când mă întorc. Nu stau mult. Vin acasă la prânz. Phyllis a făcut o plăcintă cu carne de iepure şi de porumbel. Îţi place?
— Dacă am mâncat-o pe aia din Honiton, pot mânca orice.
Judith râse.
— Scoală-te când doreşti. Fă-ţi o baie dacă vrei. Ziarul de dimineaţă e în salon şi am aprins focul. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Ne vedem mai târziu.
— Pa!

*

Când Judith reveni acasă, la ora unu fără un sfert, bucătăria mirosea îmbietor a plăcintă cu carne de iepure, iar Phyllis punea la fiert o cratiţă plină cu varză de Bruxelles. Judith aşeză coşurile încărcate în capătul mesei bine frecate cu peria şi descărcă prada.
— Am reuşit să cumpăr nişte macrouri proaspete. O să le pregătim pentru cină. Şi un os cu măduvă pentru supă. Am luat raţiile de zahăr şi unt. Mi se pare că se micşorează pe zi ce trece.
— Domnul Callender are cartelă pentru alimente?
— Trebuie să-l întreb. Dar presupun că nu.
— Are nevoie atunci, o avertiză Phyllis. Bărbaţii de talia lui mănâncă de două ori mai mult decât noi.
— O să-l săturăm cu cartofi. S-a sculat?
— Da, e în picioare. A venit aici să-mi spună bună

ziua, apoi a ieşit puţin în grădină. Acum, e în salon şi citeşte ziarul. I-am zis să întreţină focul. Să mai pună câteva lemne din când în când.

— Cum crezi că arată?

— Cam slab, nu-i aşa? Bietul suflet! Nici nu suporţi să te gândeşti la toate prin câte a trecut.

— Aşa e, spuse Judith. Fură descărcate ultimele coloniale şi nu mai rămaseră decât articolele cumpărate pentru Gus. Le strânse şi porni în căutarea lui. Îl găsi simţindu-se la largul său, instalat comod în fotoliul lui Biddy şi răsfoind ziarul. Când se ivi Judith, el lăsă jurnalul deoparte.

— Mă mustră deja cugetul fiindcă sunt aşa de leneş.

— Aşa şi trebuie să fii. Vrei să bei ceva? Cred că am o sticlă de bere.

— Nu, mersi.

— Iată-ţi lucrurile cerute. Judith se aşeză pe taburetul din faţa şemineului şi i le întinse unul câte unul, scoţându-le dintr-o pungă cafenie, mototolită. Săpun de ras cu lavandă, Yardley, nici mai mult nici mai puţin. Fabricat special pentru Crăciun, iar spiţerul l-a scos la iveală de sub tejghea. Şi un pămătuf cu păr de bursuc. Şi ţigări. Iar ăsta-i un cadou de la mine.

— Judith! Ce este?

— Uită-te şi vezi.

Era un pachet mare, destul de greu, ambalat în hârtie albă, legat cu şnur. Gus îl puse pe genunchi, deznodă sfoara şi desfăcu hârtia, dând la iveală un bloc cu foi groase, de treisprezece ţoli, pentru desen, o cutie de creioane H.B.[1], o cutie emailată cu acuarele, marca Winsor & Newton şi trei peneluri frumoase din păr.

---

[1]H.B. – prescurtare de la "hard black" – creioane cu mină neagră şi dură.

— Ştiu că nu te simţi în stare să pictezi chiar acum, dar sunt sigură că vei putea în curând, spuse Judith pe nerăsuflate. Sper că am ales ce trebuia. Le-am cumpărat pe toate dintr-o prăvălie de artă. Probabil, hârtia nu e de calitatea pe care ţi-ai dori-o, dar era cea mai bună de-acolo...

— E perfect, un cadou minunat. Gus se aplecă înainte, puse mâna pe umărul ei, o trase spre el şi o sărută pe obraz. Eşti cea mai drăguţă fiinţă. Îţi mulţumesc mult.

— Nu voi mai face pe şeful şi nu mă voi mai amesteca în treburile tale. Promit.

— Nu cred că m-aş supăra prea tare chiar dacă te-ai comporta astfel.

*

Luară prânzul toţi trei în bucătăria călduroasă şi, după ce mâncară plăcinta şi gelatina de fructe cu cremă din lapte deasupra, Judith şi Gus îşi puseră impermeabilele şi ieşiră să se plimbe în după amiaza umedă şi vântoasă. Nu coborâră spre mare, ci urcară coama dealului din Rosemullion, pe cărăruia ce ducea către ţinuturile mlăştinoase. Apoi, părăsiră poteca şi o luară peste întinderea acoperită cu iarbă-neagră, ferigi uscate şi bulgări de pământ, urmând cărarea întortocheată, bătută de oi, spre movila tumulară celtică din vârful dealului. Umbrele norilor alergau după ei, dinspre mare. Deasupra capetelor, li se roteau pescăruşi şi ploieri, iar când, în fine, se căţărară pe stâncă şi poposiră acolo, în bătaia vântului şi înconjuraţi de orizontul infinit, întregul ţinut li se aşternu la picioare.

*

Se reîntoarseră acasă pe alt drum, ceea ce însemna că făcuseră o plimbare cam lungă. Era deja patru

şi jumătate şi întunericul se lăsase înainte ca ei să treacă de poarta Casei Dower. Anna venise acasă de la şcoală şi şedea silitoare la masa din bucătărie, luptându-se să-şi scrie temele. Când ei apărură pe uşă, bătuţi de vânturi şi istoviţi, Anna lăsă stiloul jos şi ridică privirea, curioasă să-l vadă, în sfârşit, pe străinul venit să stea acolo şi despre care maică-sa îi povestise atâtea.

Phyllis pusese ibricul pe foc pentru ceai.

— Aţi zăbovit ceva timp. Trebuie să fiţi morţi de oboseală.

— E ciudat să ieşi la plimbare fără Morag. O să ne luăm un câine al nostru. Bună, Anna. Ţi-l prezint pe Gus Callender. Nu l-ai cunoscut încă, nu-i aşa?

Scoţându-şi fularul, Gus îi zâmbi.

— Bună, Anna.

Anna fu cuprinsă de timiditate.

— Bună seara.

— Ce faci?

— Temele pentru şcoală. Sume la aritmetică.

Gus îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Sumele de bani! Astea-s totdeauna cele mai greu de calculat... Phyllis ungea cu margarină feliile de pâine cu şofran.

— A sunat Jeremy Wells de la Nancherrow, spuse ea fără să privească în sus.

Judith simţi că inima îi tresare involuntar în piept şi imediat se necăji că-şi pierduse cumpătul.

— Ce vroia?

— Oh, nimic deosebit. O altă felie, un strat gros de margarină. M-a întrebat doar dacă te-ai întors. I-am zis că da. I-am mai spus că tu şi domnul Callender sunteţi la plimbare.

— Cum s-a desfăşurat petrecerea?

— Doamna Carey-Lewis a amânat-o. Tu nu puteai fi acolo şi Walter avea alte treburi.

Judith aştepta ca Phyllis să intre în detalii, dar ea abandonase subiectul. Era vădit încă ţâfnoasă din pricina întregii poveşti cu Jeremy.

— Vrea să-i dau telefon? întrebă Judith parcă pentru a o împăca.

— Nu, a spus să nu te deranjezi. Nu-i nimic important. Nu contează.

*

Ceasul unsprezece, încă o oră până la miezul nopţii, totuşi Walter nu se întorsese acasă. Chircită într-un colţ al canapelei, Loveday urmărea din priviri cadranul pendulei, ticăind cu încetineală trecerea fiecărui minut. Vântul se înteţea, năvălind dinspre mare, într-un vuiet sinistru, zgâlţâind cercevelele şi uşile căsuţei. Din când în când, putea auzi, dinspre cuşti, cum latră câinii lui Walter, dar nu se încumetă să cerceteze ce anume îi tulburase. Poate, vreo vulpe. Sau un viezure, scormonind în lăzile de gunoi.

Walter plecase la ora şapte seara. Terminând de muls vacile, se spălase, se primenise şi pornise la drum cu maşina, fără a se opri măcar să guste din budinca de cartofi cu carne pe care i-o pregătise soţia pentru ceai. Budinca era încă acolo, în cuptor, probabil acum deja sleită şi uscată. Nu conta. Loveday îl lăsase să plece, păstrând îmbufnată tăcerea, ştia că, dacă i-ar fi spus ceva, dacă ar fi ridicat obiecţii, ar fi protestat sau i-ar fi cerut explicaţii, ar fi urmat o izbucnire violentă - o altă ceartă între ei - sfârşită cu trântirea asurzitoare a uşii la ieşirea în trombă din casă. Se părea că nu le mai rămăsese nimic de spus, cât de cât pozitiv, şi nu mai găseau să schimbe decât cuvinte crude, dureroase, jignitoare.

Invitaţia plină de bunăvoinţă a mamei sale la agapa

de la Nancherrow, prilejuită de întoarcerea acasă a lui Jeremy Wells, umpluse inima lui Loveday de panică: dat fiind starea lui de spirit, nu putea crede că Walter îşi va lua o înfăţişare de circumstanţă şi, dacă nu reuşea, atunci părinţii ei n-ar putea decât să le presimtă resentimentele reciproce şi să le pună întrebări incomode. Până şi simplu fapt de a-i spune lui Walter despre invitaţie cerea o doză de curaj şi Loveday fu uşurată când el îi răspunse că avea lucruri mai bune de făcut decât să meargă la petreceri mondene şi că, oricum, îşi făcuse deja planuri pentru acea seară.

— Îţi plăcea de Jeremy.

— Bineînţeles, e un om de treabă.

— Nu vrei să-l revezi?

— O să-l văd oricum cât de curând. Şi dacă Jeremy doreşte să mă întâlnească, poate veni la fermă şi mă găseşte aici.

Aşa că Loveday îi telefonă mamei sale, scuzându-se pentru Walter dar află că petrecerea fusese amânată pentru că nici Judith nu putea să vină.

— Dar ce face? Întrebă Loveday.

— A plecat la Londra.

— La Londra ?! De ce?

— Oh, nu ştiu. Pesemne, pentru târguielile de Crăciun. Oricum, draga mea, s-a amânat până una-alta. O să sărbătorim altădată reîntoarcerea lui Jeremy. Cum îi merge lui Nat?

— Bine.

— Sărută-l din partea mea.

Aşadar, nu mai exista, în această privinţă, nici un motiv de îngrijorare, dar planau altele mai grave asupra căsniciei sale.

Din acea după-amiază când Judith venise la Lidgey şi Loveday i se confesase, relaţiile dintre ea şi Walter se înrăutăţiseră într-un ritm alarmant şi începea să

creadă că el nu o mai iubea deloc, ba, mai mult, o ura. Walter nu-i mai vorbise lui Nat cu blândeţe de patru sau cinci zile, iar dacă se întâmpla să stea cu toţii la masă, soţul ei răbda în tăcere, citind ziarul sau răsfoind paginile ultimului număr al revistei "Farmer's Weekly" La început, Loveday se străduia să-l întrebe despre fermă şi animale – tot ce mai aveau acum în comun – dar Walter îi răspundea monosilabic şi astfel se vedea înfrântă. În ultimul timp, Loveday nici nu încercase măcar să-i învingă antipatia morocănoasă, ba chiar ameninţătoare. Avea senzaţia cumplită că, dacă ar fi împins lucrurile prea departe, Walter ar fi putu, fără îndoială, să se înfurie şi s-o pocnească.

Unsprezece şi un sfert. Nelinîştită, Loveday se hotărî să-şi facă o ceaşcă de cacao. Se sculă de pe canapea, puse puţin lapte într-un vas la încălzit şi apoi, ca să-i treacă de urât, deschise radioul. Prin postul său, Luxemburgul transmitea totdeauna muzică bună. Îl auzi pe Bing Crosby cântând: "Amurg purpuriu", melodia preferată a Athenei în ultima vară dinaintea războiului. Când Gus venise la Nancherrow.

Îşi aminti de Gus. În cea mai mare parte a timpului nu îndrăznea să-şi îndrepte gândurile spre el, fiindcă amintirea faptelor ei îi umplea sufletul de atâta suferinţă, regret şi dispreţ faţă de sine însăşi, încât era convinsă că şi Gus gândea la fel despre ea. La nouăsprezece ani, realiză acum Loveday, fusese patetic de slabă, de laşă, fără voinţă, încăpăţânându-se, totodată copilăreşte să facă după cum o tăia capul. Să nu admită că poate greşi, persistând în convingerea nezdruncinată că Gus murise în Singapore; fiind ferm hotărâtă să rămână la Nancherrow pentru totdeauna şi să nu fie smulsă niciodată din braţele unei familii iubitoare; agăţându-se ca înecatul de primul pai ieşit în cale şi care se întâmplase să fie Walter. Chibzuind cu

aceea înţelepciune venită prea târziu, Loveday ştia acum că Arabella Lumb era pur şi simplu un soi de catalizator, aducând lucrurile într-un punct mort. Dacă n-ar fi fost Arabella, s-ar fi nimerit oricum să fie altceva sau altcineva. Singurul lucru realmente bun rezultat din întreg dezastrul era Nat.

Loveday era absolut sigură că nu-l va mai revedea niciodată pe Gus. "Nu vreau să vină aici", îi spusese lui Judith, nu fiindcă dorea cu adevărat să nu-l vadă, ci pur şi simplu, pentru că îi era ruşine de ceea ce-i făcuse. Iar dacă ea îşi judeca atât de drastic josnicia, atunci ce putea crede el? Dragostea, fără devotament, fără statornicie şi încredere, nu aducea nimănui nici un bine. Dacă Gus şi-o alungase din minte şi-şi îndreptase faţa spre o alta, atunci nu-l putea învinovăţi. Doar ea era de vină.

Însă vremea petrecută împreună fusese minunată.

Aşteptând să fiarbă laptele, Loveday simţi cum îi izvorăsc lacrimile din ochi, dar nu ştia dacă erau pentru ea însăşi sau pentru Gus.

Din dormitor, în auzi pe Nat, plângând, strigând-o. Dădu laptele deoparte şi se opri locului, în nădejdea că el avea să adoarmă din nou, însă, bineînţeles, Nat nu se linişti, ci începu să urle mai tare, aşa că se duse şi-l ridică din pătuţ, înfăşurat bine în pătură, şi-l aduse pe canapea, în bucătărie.

— De ce plângi?

— O vreau pe mamiii!

— Sunt aici. Nu te mai smiorcăi.

Nat îşi băgă degetul mare în gură, privindu-şi mama pe sub pleoapele care-i picau de somn. Loveday alese o cană pentru a pregăti cacao, apoi se întoarse lângă el, vorbindu-i cu blândeţe şi dându-i să soarbă din băutura călduţă şi dulce, care-i plăcea atât de mult. Curând, Nat adormi din nou. Când isprăvi cacaoa,

Loveday puse ceaşca pe grătarul de vase, închise radioul şi se lungi lângă Nat, petrecându-şi braţul peste trupuşorul lui durduliu şi cald, cu pătura trasă peste amândoi. Îi simţea părul mătăsos pe obraz. Nat mirosea frumos a săpun. După un timp, închise ochii şi ea, aţipind.

*

Se trezi din somn la şapte dimineaţa. Lumina electrică arsese toată noaptea, văzu cadranul pendulei şi ştiu îndată că Walter nu era în casă, că nu se întorsese. Nat dormea liniştit. Îşi eliberă braţul de sub povara trupuşorului său, se ridică domol şi părăsi pe nesimţite canapeaua, aranjând faldurile păturii în jurul băieţaşului dolofan.

Se întinse. Petrecându-şi noaptea într-o poziţie incomodă, înghesuită pe canapeaua strâmtă, îşi simţea mădularele amorţite şi gâtul înţepenit.

Afară, vântul se mai domolise puţin, dar furtuna se învârteja încă, pe culmea dealului, care nu oferea deloc adăpost. Îşi ciuli urechile: nu auzi nici un câine lătrând. Bănui că Walter, după ce chefuise toată noaptea, se înapoiase la fermă dis-de-dimineaţă, să mulgă vacile şi, în drum spre staul, slobozise câinii din cuşti. Se întrebă cu detaşare dacă Walter suferea de vreo mahmureală cruntă sau măcar din pricina mustrărilor de cuget. Oricum, n-avea importanţă. Odinioară, ar fi contat pentru ea enorm, dar după noaptea trecută, buna sau reaua dispoziţie a soţului nu o mai preocupa câtuşi de puţin.

Se duse spre sobă, deschise uşiţa cuptorului, luă rămăşiţele uscate de budincă şi le azvârli în găleata pentru porci. Apoi, scoase cenuşa din vatră şi aprinse focul. Soba, pâlpâind domol, era pregătită pentru o nouă zi. Asta era tot ce avea de gând să facă.

În vestibul, își luă mantaua de ploaie din cuier și se îmbrăcă. Își legă o eșarfă de lână în jurul capului, se încălță cu cizme de cauciuc. Revenind în bucătărie, îl ridică în brațe pe Nat, înfășurat în pătura groasă aidoma unui bebeluș și cufundat mai departe în somn. Stinse lumina, străbătu bucătăria întunecată, ieși pe ușă, avântându-se în bătaia vântului rece de decembrie. Nu avea nevoie de vreo făclie, știind pe dinafară fiecare hop, fiecare piatră, fiecare pârleaz de pe drum. Porni pe cărarea dinspre câmpuri și, la poalele dealului, apucă pe poteca ce ducea la Nancherrow. Cu Nat în brațe, Loveday pornea să străbată lungul drum spre casă.

*

Nettlebed era totdeauna primul care-și făcea apariția la șapte dimineața. În zilele de odinioară, chiar și la această oră matinală, își făcuse din principiu obiceiul de a se îmbrăca în livrea, potrivit cu formalismul și importanța poziției sale. Dar anii de război, în timpul cărora se îndeletnicise cu grădinăritul și, totodată, își îndeplinise îndatoririle de majordom, puseseră capăt acestei grandori, el născând, în schimb, pentru sine un soi de compromis: cămașă dungată din flanel, guler alb detașabil, cravată neagră și pulover bleumarin en coeur. Deasupra acestora, dacă se angaja în munci murdare, ca de pildă jumulitul și gătitul fazanilor sau lustruirea vaselor de alamă, își lega un șorț mare, cu dungi albe și albastre, care, hotărâse doamna Nettlebed, era destul de practic și nu-i știrbea poziția socială în nici un fel.

Îndeletnicirile matinale urmau o rutină neschimbată: descuia ușa din față, trăgea draperiile din salon și din sufragerie, întredeschidea ferestrele pentru a lăsa să

pătrundă aerul proaspăt şi a îndepărta mirosul de ţigară. Apoi, prin bucătărie. Punea un ibric pe sobă pentru ceaiul de dimineaţă al colonelului. Descuia uşa de la chicineta auxiliară care dădea în curtea interioară. După aceea, se îndrepta de-a lungul coridorului spre sala de arme, unde dormea Tigru. (În decursul anilor, Pekoe se insinuase în dormitorul Dianei şi dormita acolo, împreună cu stăpâna lui. Avea un coş aşezat într-un colţ al camerei, dar toată lumea ştia că prefera să se tolănească la capătul patului).

Tigru era dimineaţa cam ţeapăn şi Nettlebed nutrea compasiune pentru bătrânul câine bolnav de reumatism, aidoma lui, care, la şaizeci şi cinci de ani cât avea acum, trebuia totuşi să stea în picioare majoritatea zilei. Când sufla vântul de est, genunchii umflaţi îi provocau dureri cumplite.

— Hai, vino, băiete, îl ademeni el şi Tigru se săltă cu greu pe labe şi merse încet spre uşă, ieşind în întuneric şi în bătaia vântului afurisit. Nettlebed îl urmă, altminteri neputând fi sigur că Tigru îşi făcea nevoile.

În această dimineaţă, făcutul necesităţilor dură însă o veşnicie şi Nettlebed se rebegi de frig până când, în fine, se reîntoarseră în casă. Era trist să vezi cum îmbătrâneşte un câine credincios. Nettlebed nu avusese niciodată prea mult timp la dispoziţie pentru câini, nefiind născut şi crescut ca gentlemanii ahtiaţi după distracţii în aer liber, dar îl îndrăgea pe Tigru. Tigru îl susţinuse pe colonel de-a lungul anilor de război şi, într-un fel, se putea spune că asistase la toate evenimentele triste. Nu trecea de aceea o singură zi fără ca Nettlebed să nu se gândească şi la Edward.

Cu Tigru împleticindu-se şi răsuflând greu la picioarele sale, Nettlebed se înapoie în bucătărie. Acolo, bătrânul câine se tolăni pe preşul de lângă soba de gătit. Apa din ibric fierbea în clocote. Nettlebed

încălzi ceainicul mic din porţelan alb. Ceasul arăta ora şapte şi jumătate. Întinse mâna după cutia de ceai şi tocmai atunci auzi uşa de la bucătăria auxiliară că se izbeşte de perete, iscând o pală de vânt care mătură podeaua din piatră.

— Cine-i acolo? strigă el speriat şi se duse să vadă.

— Doar eu, Nettlebed. Loveday trânti uşa îndărăt cu piciorul, fiindcă braţele îi erau ocupate de un ghemotoc diform, înfăşurat în pătură, care nu putea fi decât micuţul Nat. Loveday arăta, gândi Nettlebed, ca o momâie nepământeană, cu cizmele înnoroite, încotoşmănată, cu capul înfofolit în şal, asemeni băjenarilor bântuind prin lume.

— Loveday! Ce cauţi aici la ora asta nemiloasă?

— Am venit pe jos de la Lidgey.

Nettlebed era îngrozit.

— Cărându-l în braţe pe Nat?

— Da, tot drumul. Sunt istovită. Nu mi-am închipuit până acum cât de greu atârnă. Loveday străbătu bucătăria şi-l aşeză pe Nat cu grijă pe masa frecată cu peria, improvizând o pernă din colţul păturii şi instalându-şi astfel fiul cât putea mai comod.

Micuţul nici nu tresări. Loveday se îndreptă din spate cu o mişcare prudentă.

— Ah! slobozi ea un oftat de uşurare.

Uimirea lui Nettlebed se preschimbă în indignare.

— N-ar fi trebuit să-l cari tot drumul pe Nat în braţe. Te-ai putea alege cu vreo rană, ăsta-i adevărul.

— Mi-e bine. Dar e foarte frig afară. Se îndreptă spre sobă, întinse mâinile, preţ de câteva clipe, deasupra plitei încinse, apoi se ghemui pe vine ca să-i vorbească lui Tigru.

— Bună, frumosule! Tigru îşi clătină bucuros coada. Se adoraseră dintotdeauna.

Cu inima grea, Nettlebed privea mica scenă. Se

temea şi bănuia că se întâmplase tot ce-i mai rău. Ştia de câtva vreme că la ferma Lidgey erau neînţelegeri familiale. Nettlebed avea obiceiul să meargă, vreo două seri pe săptămână – nu mai mult -, la cârciuma din Rosemullion, unde se cinstea cu unul sau doi amici la cataramă, de-acelaşi leat, juca dart sau golea o sticlă de bere. În observase pe Walter alături de acea femeie, pe nume Arabella Lumb, şi Nettlebed recunoştea dintr-o privire când era rost să se işte necazuri. Îi văzuse împreună de nenumărate ori, înghesuiţi la o masă dintr-un colţ, şi era evident pentru orice om care avea ochi că ei nu se întâlniseră din întâmplare.

Walter Mudge era taler cu două feţe şi se purta neserios. Odinioară, lui Nettlebed îi plăcuse mult de tânăr, dar asta fusese în zilele dinaintea căsătoriei lui cu Loveday, când Walter îşi cunoştea lungul nasului şi locul cuvenit, la grajduri, unde livra cuminte laptele şi smântâna. Când se anunţase că el şi Loveday aveau să fie soţ şi soţie, Nettlebed şi doamna Nettlebed dezaprobaseră aceasta viguros, dar, respectând vrerile stăpânilor, îşi ţinuseră părerile pentru sine. Tot ce putuse atunci Nettlebed, fusese să-i cumpere lui Walter un costum decent pentru nuntă, aşa încât familia Carey-Lewis să nu ajungă de ocară în ochii capului puterii executive din comitat şi ai celorlalţi distinşi invitaţi.

Însă, în ultima vreme, Nettlebed începuse să creadă că probabil ar fi procedat mai bine dacă l-ar fi sugrumat pe Walter Mudge cu o cravată, l-ar fi azvârlit în mare şi ar fi suportat consecinţele.

Tigru moţăia din nou. Loveday se ridică în picioare şi se rezemă cu spatele de sobă.

— Unde-i doamna Nettlebed?

— Sus, în apartament. Şi-a luat liber în dimineaţa asta. O dor îngrozitor varicele. Îi mortifică tot trupul, asta e.

— Oh, sărmana. Poate ar trebui să se opereze. Îmi pare rău.

— Azi, eu pregătesc micul dejun. Vrei o ceaşcă de ceai, nu-i aşa?

— Poate. Peste o clipă. Nu te deranja. Pot să-mi fac şi singură. Loveday îşi descolăci şalul de lână petrecut în jurul capului şi şi-l îndesă în buzunarul hainei. Nettlebed îi văzu cearcănele negre de sub ochi, care arătau multă oboseală şi lipsa de culoare din obrajii ei, în ciuda lungii plimbări făcute de la Lidgey încoace.

— Totu-i în ordine, Loveday? întrebă el.

— Nu, Nettlebed. Nu-i deloc în ordine. Totul e în neregulă.

— E vorba de Walter?

— N-a venit acasă noaptea trecută. Muşcându-şi buza, Loveday îi întâlni privirea tristă şi îngrijorată. Ai aflat de ea, nu-i aşa? Mă refer la Arabella Lumb. Eram absolut convinsă.

— Da, oftă el. Am ghicit bine.

— Cred că totul s-a sfârşit. Între mine şi Walter, vreau să zic. Ştiu că s-a sfârşit. Chiar de la bun început, presupun, a fost o greşeală enormă şi de neiertat.

— Ai venit acasă pentru totdeauna?

— Da. Şi nu mă mai întorc acolo.

— Cum rămâne cu micul Nat? E băiatul lui Walter.

— Nu ştiu cum rămâne cu Nat. Nu mai ştiu realmente nimic. N-am avut timp să chibzuiesc. Loveday îşi încruntă sprâncenele. Trebuie să mă limpezesc la minte înainte de a da ochii cu toţi ai casei. Tati, mămica şi Mary. Socot că mi-ar plăcea mult să fiu de una singură măcar pentru scurt timp. Să fac o plimbare. Să cumpănesc în linişte.

— N-ai mers deja destul pe jos?

— N-o să-l mai iau şi pe Nat. Loveday îşi privi

copilul care dormea încă adânc pe patul improvizat. Ai mei, dacă-l văd pe Nat, îşi vor da seama că am venit. Nu vreau să afle deocamdată... până când nu găsesc răspunsuri potrivite la toate întrebările.

Ascultându-i glasul cumpănit şi grav, lui Nettlebed îi trecu prin cap, măsurând-o din ochi, că Loveday i se înfăţişa sub un alt chip, pe care nu-l cunoscuse niciodată. Nu tu lacrimi, nu tu accese de furie, nu tu prefăcătorii teatrale. Pur şi simplu, o acceptare stoică a unei situaţii nenorocite, fără resentimente şi fără cuvinte de reproş. Poate, îşi spuse el în sine, Loveday se maturizase în cele din urmă, iar inima i se umplu de respect şi de admiraţie pentru ea.

— L-aş putea duce pe Nat în apartamentul nostru. Doamna Nettlebed îl va supraveghea pentru moment. Atunci, nimeni n-o să ştie că vă aflaţi aici, până nu doreşti tu. Până când te-ntorci.

— Dar cum rămâne cu durerile ei de varice?

— O să aibă doar grijă de el. N-o să-l poarte în braţe.

— Oh, Nettlebed eşti atât de bun! Şi n-o să sufli o vorbă, nu-i aşa? Vreau să le destăinuiesc totul eu însămi.

— Micul dejun se serveşte la opt şi jumătate. O să tac chitic până te înapoiezi.

— Îţi mulţumesc. Loveday se apropie de el, îl cuprinse pe după mijloc, îl îmbrăţişă, apăsându-şi obrazul de puloverul lui din lână. Nu-şi amintea ca vreodată Loveday să fi făcut un asemenea gest de afecţiune. Dar, înainte de a-i putea răspunde la îmbrăţişare, Loveday se depărtă, se aplecă peste masă, îl ridică în braţe pe pruncul adormit şi i-l predă ghemotoc lui Nettlebed. Băiatul părea să cântărească o tonă şi genunchii lui Nettlebed, şubrezîţi de junghiuri reumatice, se îndoiră uşor sub greutatea poverii. Dar cără copilul încet pe scara îngustă de serviciu, care ducea

la locuinţa sa de deasupra garajului. Reîntorcându-se în bucătărie, după ce-l lăsase pe Nat în grija soţiei sale încremenite de uimire, văzu că Loveday dispăruse deja împreună cu Tigru.

*

La trezirea din somn, lui Gus i se păru că pluteşte în sus, ieşind din adâncul unui lac cu ape negre ca smoala. La început, beznă, apoi străfundurile căpătând culoarea indigo, pe urmă devenind azurii şi în sfârşit, luciul apei luminate orbitor. Deschise ochii şi fu uimit să descopere că şi afară era încă întuneric; cerul de dincolo de fereastră era ca noaptea, punctat ici-colo de stele. De la parter, din vestibul, auzi dangătul depărtat al vechii pendule, bătând uşor ora şapte fix. Nu-şi putea aminti de când nu mai dormise atât de mult, de profund, netulburat de nimic. Nici vise, nici coşmaruri, nici vreo deşteptare bruscă în toiul nopţii cu un ţipăt pe buze. Aşternuturile erau netede şi neşifonate, semn sigur că aproape nu se mişcase în somn şi îşi simţea tot trupul relaxat, odihnit şi calm.

Se gândi la ziua de ieri, încercând să înţeleagă motivul acestei stări nefamiliare de beatitudine, şi îşi reaminti o zi de seninătate totală, plină de mişcare în aer proaspăt. Seara, după căderea întunericului, el şi Judith jucaseră pichet[1] şi ascultaseră la radio un concert de Brahms. Când sosise timpul de culcare, Phyllis îi pregătise o cană de lapte fierbinte, îndulcit cu miere şi stropit cu o linguriţă de whisky. Pesemne, această poţiune magică îl năucise, dar ştia că, mai mult decât probabil, totul se datora extraordinarei şi eternei puteri tămăduitoare a vechii case care aparţinuse doamnei Boscawen. Un sanctuar. Nu găsea alt cuvânt potrivit.

---

[1]Pichet - joc de cărţi.

Pe deplin odihnit, realiză că mădularele îi zvâcneau cu o energie neobişnuită, demult uitată. Nu mai era cazul să zacă în pat. Se ridică, se duse să deschidă fereastra, se aplecă peste pervaz, rezemându-se în coate. Se pătrunse de mirosul aerului rece, de mireasma puternică a mării şi auzi foşnetul vântului printre crengile pinilor Monterey de la poalele grădinii. Pe la ora opt, soarele avea să se arate pe cer. Fu asaltat de vechiul său vis cu ape adânci, reci şi limpezi, cu valuri înspumate rostogolindu-se pe ţărm şi cu vuietul făcut la prăvălirea lor pe stânci.

Se gândi la noua zi care i se aşternea dinainte. Soarele, înălţându-se încet-încet deasupra liniei orizontului, primele raze ale zorilor învârstând cerul întunecat cu pete trandafirii şi lumina reflectându-se în marea mişcătoare, cenuşie ca plumbul. Şi, deodată, fu iarăşi obsedat de vechea dorinţă de a aşterne totul pe hârtie, în tălmăcirea propriului său limbaj, surprinzând în creion, în trăsături de penel, şi-n acuarele păturile estompate de întuneric şi prismele de lumină. Şi se simţi atât de recunoscător pentru această reînviere a instinctului său creator, încât se pomeni tremurând de extaz.

Sau, pesemne, era de vină frigul. Se retrase din fereastră şi o închise. Pe noptieră, erau aşezate cu grijă blocul de desen, creioanele, vopselele şi pensulele de păr pe care i le dăruise Judith. Se uită la toate şi le spuse: "Mai târziu! Nu chiar acum. Când se vor ivi pe cer lumini şi umbre şi sclipirea stropilor de ploaie pe iarbă, atunci o să ne apucăm de lucru". Îşi scoase pijamaua şi se îmbrăcă în fugă. Pantalonii din catifea reiată, cămaşa groasă, puloverul cu guler răsfrânt şi jacheta de piele. Ţinându-şi pantofii în mână (ca un ibovnic cu aspiraţii romantice furişându-se pe coridor), deschise uşa de la dormitor, o închise uşurel în urmă şi coborî scările. Vechea pendulă ticăia trecerea secun-

delor. Străbătu bucătăria, îşi puse pantofi şi-şi legă şireturile. Apoi, trase ivărul de la uşa din spate şi ieşi afară, în frig.

Era prea departe ca să meargă pe jos. Îşi amintea, din zilele de odinioară, lungimea drumului de acces la Nancherrow şi era nerăbdător să ajungă acolo. Aşa că deschise uşa grea de la garaj, unde erau parcate două maşini. Şi-şi găsise, tot acolo, adăpost şi bicicleta lui Judith. Apucă ghidonul şi o târî până pe aleea cu pietriş. Aprinse farul din faţă al bicicletei. Cel din spate însă nu funcţiona. Dar ce conta! La acea oră, puţini oameni circulau pe drumul de ţară.

Cumpărată iniţial pentru o fată de paisprezece ani, bicicleta era mult prea mică pentru el, dar nici asta nu avea importanţă. Se aşeză în şa şi porni în goană la vale, pe panta dealului, trecând prin Rosemullion, cu genunchii osoşi bombaţi în afară. Traversă podeţul şi fu obligat să descalece ca să împingă pieptiş bicicleta pe o coastă abruptă. În faţa porţilor de la Nancherrow, încălecă din nou şi pedală de-a lungul drumului întunecat, mărginit de copaci, clătinându-se şi hurducând pe aleea de acces, brăzdată acum de hârtoape, dar odinioară ireproşabil pavată cu macadam. Deasupra lui, ramurile golaşe ale ulmilor şi fagilor se scuturau în bătaia vântului, scoţând un pârâit ciudat şi, din când în când, câte un iepure speriat o zbughea prin faţa mănunchiului de raze, împrăştiate de micul far.

Ivindu-se dintre arbori, conacul se desena vag în zare. Deasupra intrării principale, licărea o lumină din dosul unei ferestre acoperite de perdea. Baia colonelului. Gus şi-l închipui bărbierindu-se, stând la oglindă cu briciul lui demodat. Roţile bicicletei scârţâiră pe pietriş şi Gus se temu că perdeaua din baie va fi trasă deoparte, iar colonelul se va iţi în jos, iscodind silueta sinistră, ascunsă în umbră. Dar nu se întâmplă aşa. Gus

lăsă bicicleta lângă uşa din faţă, proptind-o de zid. Stinse farul, îşi croi cu prudenţă drum spre faţada casei şi, în fine, păşi pe iarbă.

Cerul se lumina. Dincolo de copacii desfrunziţi, de sub un nor cenuşiu şi fumegos, soarele se înălţa din mare, roşu ca sângele şi aproape rotund, iar jumătatea de jos a nourului se împurpurase deja. Stelele se stingeau. Plutea în aer un miros de muşchi şi de pământ reavăn, şi în jur totul era ca altădată, spălat de ape, pur şi primitiv. Coborî panta spre pajişti şi merse apoi pe cărarea care se afunda în pădure. Auzi şipotul pârâului, rostogolul şi pleoscăitul apei. Urmându-i cursul, traversă micul pod de lemn şi îşi cufundă capul pe sub tunelul ţesut de revent. Când ajunse la cariera de piatră, se luminase îndeajuns pentru a vedea treptele săpate în stâncă şi străbătu platoul pietros printre tufărişurile de mur şi grozamă. Sări pârleazul, parcurse poteca, apoi ajunse la zidul de piatră şi se pomeni în vârful steiului.

Acolo se opri, fiindcă tocmai de aceea venise până aici. Marea era în reflux, iar plaja golfuleţului, o seceră cenuşie de nisip, fusese înconjurată de alge şi ierburi aruncate de mare la ţărm. Acum, soarele se ridicase pe bolta cerului şi primele umbre lungi se întindeau peste vârful stâncii acoperite de licheni. Şi îşi aminti de acea zi, acea după-amiază de august din vara de dinaintea războiului, când o întâlnise pentru prima dată pe sora lui Edward şi ea îl adusese la golfuleţ. Atunci stătuseră la adăpost de vânt şi el se simţise ca şi cum ar fi fost împreună cu o persoană cunoscută de o viaţă întreagă. Şi când sosise timpul să plece, ea se ridicase în picioare şi se întorsese să privească marea, iar el recunoscuse în făptura ei pe fata cocoţată pe stânci din tabloul Laurei Knight, care era cel mai preţios bun al lui.

Căută din priviri acea stâncă unde, odinioară, el şi Loveday fuseseră împreună. Şi atunci îi zări şi, neîncrezător, miji din ochi, ferindu-şi-i cu mâna pavăză de lumina strălucitoare a soarelui. Şedea cu spatele la el, chircită lângă stâncă, iar câinele i se ghemuise aproape şi ea îşi petrecuse braţul pe după grumazul lui. Preţ de o clipă, Gus crezu că a înnebunit din nou, că nu se întremase încă bine sau că are niscai halucinaţii produse de autosugestie. Dar atunci, Tigru, simţindu-i instinctiv prezenţa, ridică din cap, muşină aerul, se săltă greoi pe labe şi veni clătinându-se pe lespedea de stâncă, acoperită cu iarbă, ca să se ocupe de intrus. Începu să latre în semn de avertisment. "Cine eşti? Păzeşte-te!" Şi, apoi, ochii lui bătrâni îl văzură pe Gus şi lătratul conteni, iar Tigru se apropie, mişcând bucuros din coadă, cu urechile teşite, pe cât de repede îl duceau picioarele artritice şi mârâind încântat în tot acest timp. Ajunse în dreptul lui, iar Gus se aplecă să-l mângâie pe cap şi observă cât de mult îmbătrânise bietul câine.

— Bună, Tigru! Bună, bătrâne!

Apoi, Gus se îndreptă din şale şi privi înainte, ea şedea acolo, cu mâinile vârâte în buzunare, cu spatele spre mare. Şalul de lână îi alunecase de pe creştet şi el îi văzu cârlionţii negri şi chipul încununat într-o aureolă de lumină ţesută de razele soarelui.

Loveday! Nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Simţi cum i se aşează un nod în gât, pur şi simplu pentru că ea era acolo, pentru că o regăsise! Şi avu senzaţia că Loveday ştiuse de venirea lui şi-l aşteptase.

O auzi strigându-l pe nume:

— Gus! Iar vântul prinse numele din văzduh şi-l purta pe aripile lui departe de mare, peste câmpurile îngheţate. Oh, Gus, Şi Loveday alergă pe coasta stâncii spre el şi Gus se repezi să-i iasă în întâmpinare.

*

Sâmbătă dimineaţa şi Jeremy Wells dormise mai mult decât ar fi trebuit. Probabil fiindcă nu reuşise să aţipească decât spre zori, din pricină că băuse trei ceşti de cafea după cină şi savurase un pahar de coniac excelent împreună cu colonelul. Aşa încât, rămase lungit în pat, cu ochii larg deschişi, cu fel de fel de gânduri perindându-i-se în minte, ascultând vuietul vântului şi zăngănitul cercevelelor şi aprinzând lumina din când în când pentru a vedea cât era ceasul. În cele din urmă, lăsă veioza aprinsă şi citi o oră sau două, dar fără vreun rezultat satisfăcător.

Nu depăşise ora cu mult, deşi servirea micului dejun la opt şi jumătate era regulă strictă la Nancherrow, iar el, Jeremy, coborî la parter de-abia la nouă fără un sfert. În sufragerie, îi găsi pe Diana, colonel şi Mary Millyway, mâncând pâine prăjită unsă cu marmeladă şi bând o a doua ceaşcă de cafea sau de ceai.

— Îmi pare rău. Nu m-am trezit la timp, se scuză el.

— Oh, dragul meu, n-are a face. Nettlebed a pregătit gustarea de dimineaţă, dar nu avem decât ouă fierte. Cred că am terminat raţia de slănină. Diana îşi deschidea corespondenţa, fiind înconjurată de scrisori citite pe jumătate şi de plicuri rupte.

— Ce s-a întâmplat cu doamna Nettlebed?

— Are liber azi. Biata de ea, suferă de varice. Poate o examinezi şi-i dai un tratament. Am încercat s-o convingem să meargă la un doctor, dar e îngrozită de o eventuală operaţie. Spune că nu vrea să aibă de-a face cu bisturiul. Trebuie să recunosc că îi înţeleg punctul de vedere. Cerule, asta-i bună! Uite o invitaţie la un cocteil. Tocmai în Flamouth. De ce oare cred oamenii că uni sunt dispuşi să-şi irosească toată rezerva de benzină pentru un pahar de sherry?

O întrebare care nici nu necesita vreun răspuns. Colonelul era cufundat în lectura ziarului "The Times" Trecând pe lângă el în drum spre bufet, Jeremy îi puse o mână pe umăr.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Oh, Jeremy, bună dimineaţa. Ai dormit bine?

— Nu prea. Din cauza combinaţiei dintre cafea, coniac şi furtuna puternică.

Mary i se alătură lângă bufet.

— S-a mai potolit puţin, dar suflă încă vântul. Luă capacul de pe cafetieră ca să verifice dacă licoarea neagră mai era caldă. Mi se pare că s-a răcit. Mă duc să fac alta proaspătă.

— Nu-i nevoie, Mary. Pot să beau ceai.

— Dar tu eşti din totdeauna mare cafegiu. Ştiu asta. Mă întorc imediat. Şi Mary ieşi din cameră.

Jeremy luă un ou fiert din vasul de lut modelat în formă de găină, îşi turnă o ceaşcă de ceai tare, fiindcă putea să bea cafeaua mai târziu, şi veni să se aşeze la masă. Fără să rostească vreun cuvânt, colonelul îi întinse un exemplar împăturit din "Western Morning News". Diana era absorbită de corespondenţa ei. La Nancherrow, conversaţia la micul dejun nu fusese niciodată încurajată. Jeremy apucă o linguriţă şi tăie cu grijă albuşul.

*

Pe la ora nouă fără douăzeci, Nettlebed începu să se impacienteze deoarece Loveday nu se întorsese încă. Nu atât fiindcă îşi închipuia că se petrecuse vreun accident, ceva dezastruos, ca de pildă prăvălirea din vârful unei stânci sau scrântirea vreunei glezne. Loveday cunoştea ca în palmă toate cotiturile stâncilor şi era sigură pe picioare ca o căpriţă de munte. Dar

sentimentul răspunderii pentru ea nu-i dădea pace. Regreta deja învoiala secretă dintre ei şi pur şi simplu dorea ca Loveday să se înapoieze înainte de a fi silit să mărturisească totul franc şi să-i împărtăşească domnului Carey-Lewis veştile proaste. Anume, nu numai că Loveday îşi părăsise bărbatul, dar, în acelaşi timp, că dispăruse. Preocupat, rătăcea încoace şi încolo prin bucătărie, deşi nu-i stătea în fire, ducându-se la fereastră, sorbind o înghiţitură de ceai, cărând câte o tigaie în chicinetă, ştergând câte o picătură din laptele vărsat şi îndreptându-se din nou spre fereastră.

Nici urmă de fata poznaşă! Acum, îngrijorarea lui se preschimbă în iritare. Când Loveday îşi va face apariţia, îi va trage o sfântă de muştruluială, la fel cum o mamă îşi plesneşte copilul care era cât pe-aici să fie călcat de un autobuz.

La nouă fără zece, sătul până-n gât să se învârtească de colo-colo şi să stea cu ochii pe ceas, Nettlebed ieşi pe uşa bucătăriei şi străbătu curtea interioară până la drumul de acces, unde rămase în bătaia vântului, uitându-se după Loveday înspre grădină şi mare. Dar nu era nimeni pe poteca dinspre pădure, Totuşi, din poziţia lui avantajoasă, putea vedea marele garaj unde membrii familiei Carey-Lewis îşi parcau maşinile şi observă că una dintre uşi era larg deschisă. Se duse să cerceteze de aproape şi văzu că furgoneta cumpărată de la negustorul de peşte dispăruse. Implicaţiile acestui fapt nu prevesteau nimic bun. Desigur, doar dacă nu cumva vreun hoţ se furişase până aici în toiul nopţii şi plecase cu maşina. Însă dacă ar fi venit vreun tâlhar, cu siguranţă n-ar fi luat furgoneta, când Bentley-ul doamnei Carey-Lewis era parcat acolo; parcă invitând să fie şterpelit.

Acum, într-o stare de nelinişte, se reîntoarse în casă, dar de astă dată intră pe uşa de la sala de arme.

Şi acolo îl găsi pe Tigru, obosit şi dormitând în coşul lui.

— Unde s-a dus? îl întrebă Nettlebed, însă Tigru doar clipi şi apoi se culcă din nou.

Pe urmă, se întâmplă cel de-al treilea lucru care, de fapt, declanşă totul. Pe când Nettlebed mergea spre bucătărie, auzi de la etaj, din propriul său apartament, răcnetele de furie scoase de Nathaniel Mudge.

A sosit timpul, îşi spuse în gând.

În acel moment, Mary Millyway apăru pe uşa de la coridor, ţinând în mâini cafetiera din sufragerie.

— Tocmai voiam să... începu ea, apoi se opri. Ce-i gălăgia asta?

Nettlebed se simţi ca un puştan prins furând mere.

— E Nat Mudge. Este sus, în apartament, cu doamna Nettlebed.

— Ce caută aici?

— Loveday l-a adus la şapte şi jumătate dis-de-dimineaţă.

— L-a lăsat aici? Unde a plecat Loveday?

— Nu ştiu, admise Nettlebed cu jale. S-a dus să se plimbe. Zicea că trebuie să-şi limpezească mintea, să chibzuiască serios asupra unor lucruri. Spunea că se întoarce la micul dejun. Şi n-a venit.

— Să chibzuiască serios? Ce înseamnă asta?

— Înţelegi mata, la căsnicia ei cu Walter.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Mary, ceea ce îi trăda disperarea, fiindcă în toţi anii cât lucraseră împreună Nettlebed nu o auzise niciodată hulind cele sfinte.

— L-a luat şi pe Tigru la plimbare, însă, acum, câinele picoteşte în sala de arme, continuă Nettlebed pe tonul unui om hotărât să recunoască sincer totul. Şi furgoneta nu mai e în garaj.

— Crezi că a fugit?

— Nu ştiu.

Curând, urletele lui Nat ajunseră la un crescendo viguros. Mary lăsă cafetiera din mână.

— Mai bine merg să văd ce-i cu copilul ăla. Biata doamnă Nettlebed, trebuie să fie scoasă din minți. Porni prin bucătărie spre scara îngustă dinspre etaj. Cine face tot scandalul ăsta, aș vrea să știu? strigă Mary de pe trepte.

Așadar, cel puțin una din probleme se rezolvase. Rămas singur, Nettlebed își dezlegă șorțul și-l puse pe spătarul unui scaun.

Își netezi părul rar cu podul palmelor și purcese bățos și demn să-l caute pe colonel ca să-i dezvăluie adevărul.

Intră în sufragerie și închise ușa. Nimeni nu-l băgă în seamă. Își drese glasul.

Colonelul își ridică privirea de pe ziar.

— Ce e, Nettlebed?

— Aș putea să vă spun câteva cuvinte, domnule?

— Desigur.

Acum îi acordară atenție atât doamna Carey-Lewis cât și doctorul Wells.

— E... o chestiune delicată, domnule.

Doamna Carey-Lewis se amestecă în discuție.

— Delicată, Nettlebed? Cât de delicată?

— O problemă de familie, doamnă.

— Păi, noi toți de aici facem parte din familie. Numai dacă e vorba de ceva anume și vrei să nu auzim eu și Jeremy.

— Nu, doamnă.

— Ei bine, te rog spune-ne.

— Este vorba despre Loveday, doamnă.

— Ce-i cu Loveday? Glasul colonelului se ascuți. Știa instinctiv că avea de-a face cu o situație critică.

— A sosit pe neașteptate azi dimineață în bucătăria mea, domnule, chiar foarte devreme, la șapte și jumă-

tate. Cu micuţul Nat. A mers pe jos tot drumul de la Lidgey. Se pare că... Îşi drese vocea şi începu din nou. Se pare că există o neînţelegere în tânărul cuplu. Între ea şi Walter.

Se lăsă o pauză lungă. Apoi, doamna Carey-Lewis întrebă:

— L-a părăsit? Şi glasul ei nu mai era şicanator.

— Aşa îmi face impresia, doamnă.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Cred, doamnă, că privirile lui Walter au fost atrase de altă persoană. O femeie tânără. Se tot întâlneşte cu ea la cârciuma din Rosemullion. Walter a lipsit de acasă azi-noapte.

Cei trei se holbau la el, muţi de uimire. "Habar n-aveau", îşi spusese Nettlebed, ceea ce nu-i uşura lui deloc situaţia.

— Unde-i acum? întrebă colonelul.

— Tocmai asta e, domnule. Mare bucluc. Loveday a ieşit la plimbare, ca să fie de una singură şi să mediteze. A spus că revine la opt şi jumătate, la micul dejun.

— Şi acum e aproape nouă.

— Da, domnule. Şi nu s-a întors, domnule. Dar îl luase şi pe Tigru cu ea şi câinele este acasă, în sala de arme. Şi furgoneta a dispărut din garaj.

— Oh! Vocea doamnei Carey-Lewis suna a disperare şi nici nu era de mirare. Să nu-mi spui că a fugit.

— Mă socotesc vinovat, doamnă. Eu am lăsat-o să plece şi apoi n-am auzit când s-a reîntors. Mă ocupam de micul dejun. Şi cu vântul ăsta vâjâind prin toate cotloanele, doamnă, bănuiesc că nici n-aveam cum să aud motorul maşinii pornind.

— Oh, Nettlebed, nu-i vina ta. Loveday e foarte neastâmpărată şi răutăcioasă, fiindcă a şters-o pe ascuns. Diana chibzui o clipă. Dar unde se putea duce? Şi unde-i Nat?

— Doamna Nettlebed a avut grijă de Nat în apartamentul nostru. A dormit, dar acum s-a trezit. Mary e cu el.

— Oh, bietul, scumpul copilaş. Doamna Carey-Lewis abandonă scrisorile, împinse scaunul îndărăt şi se ridică în picioare. Trebuie să mă duc şi să văd ce face nepoţelul meu drag... Când trecu pe lângă colonel, Diana se opri să-l îmbrăţişeze şi-i depuse o sărutare pe creştet.

— Nu te frământa. Loveday e bine. O s-o găsim... Şi dispăru din odaie.

Colonelul ridică ochii şi întâlni privirea lui Nettlebed.

— Această aşa-zisă aventură amoroasă e o noutate pentru tine, Nettlebed? îl întrebă el.

— Nu chiar, domnule. I-am văzut de mai multe ori pe Walter şi pe femeia aia tânără împreună la cârciuma din Rosemullion.

— Cine e?

— Se numeşte Arabella Lumb, domnule. Nu e de soi, domnule, Exact marfa la care te aştepţi.

— Nouă nu ne-ai spus nimic.

— Nu, domnule. Nu intră în obligaţiile mele să fac asta. Şi speram că legătura nu va ţine mult.

— Da, înţeleg. Colonelul oftă.

Altă pauză, şi apoi Jeremy Wells vorbi pentru prima dată:

— Eşti absolut sigur că Loveday nu-i încă la stânci?

— Cât se poate de sigur, domnule.

— Crezi c-ar trebui să mă duc până acolo şi să arunc o privire? Colonelul cumpăni asupra acestei sugestii.

— N-ar strica. Doar ca să fim cu cugetul împăcat. Dar socot că presupunerea lui Nettlebed e probabil întemeiată. Şi Tigru n-ar fi venit niciodată acasă fără ea.

Jeremy se sculă de pe scaun.

— Mă voi duce oricum să cercetez împrejurimile.

— Drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc. Colonelul se ridică în picioare, împături ziarul şi-l aşează pe masă, lângă farfurie. Şi-apoi cred că înainte de a face sau a spune altceva, trebuie să pornesc spre Lidgey să aflu ce mai se întâmplă.

În răstimp de jumătate de oră, Jeremy merse cu paşi sprinteni până la stânci, făcu o recunoaştere minuţioasă, apoi urcă iute panta dealului. Era un lucru bun că se simţea în formă.

Îi găsi pe toţi în bucătărie, Diana şi Mary, soţii Nettlebed şi micul Nat, încă în pijama, în cele din urmă îmblânzit cu o porţie zdravănă de mâncare, un mic dejun copios pe care tocmai era pe punctul de a-l isprăvi, aşezat fiind la capătul mesei. Mary şedea lângă el, iar ceilalţi erau dispuşi împrejur, afişând diverse atitudini, strânşi laolaltă ca să-şi ţină de urât, aşa cum de regulă procedează oamenii în momente de nesiguranţă sau îngrijorare. Înainte să deschidă uşa, Jeremy auzi murmur de voci şi glasul piţigăiat al lui Nat cerând atenţia celor din jur, dar, când intră în odaie, toţi îşi curmară vorba şi se uitară spre el. Jeremy clătină din cap.

— Nici urmă. Am coborât pe plajă şi am mers până la celălalt promontoriu. Loveday nu-i acolo.

— Bănuiam că nu va fi, spuse Nettlebed, iar Diana îi mulţumi lui Jeremy pentru osteneala de a fi verificat. Având picioarele butucănoase bine strânse în ciorapi groşi şi elastici, doamna Nettlebed pregătise un ceainic, ţinându-l la căldură pe sobă.

— Vrei o ceaşcă de ceai, nu-i aşa, doctore Wells?

— Nu. Mulţumesc.

— Crezi?... începu Diana, apoi se întrerupse, aruncându-i o privire lui Nat, care-şi îndesa în gură o coajă de pâine prăjită. Jeremy, încercăm să nu spunem prea multe în faţa ştii tu cui.

— Copiii le aud pe toate şi înţeleg multe, spuse Mary.

— Poate când îşi termină gustarea trebuie să-l duci sus, în camera copiilor, Mary. Găseşte-i şi ceva de îmbrăcat. Diana se uită disperată la Jeremy. Mă întreb ce s-a întâmplat. De-abia aştept ca Edgar să se întoarcă şi să ne spună...

Ceea ce se şi petrecu, de îndată ce vorbele îi ieşiră din gură. Colonelul mersese pe jos până la Lidgey, fiindcă n-avusese rost să scoată maşina din garaj şi să ocolească pe drumul lung care ducea la fermă. Şi, la întoarcere, venise tot pe jos. Traversă curtea interioară şi intră prin sala de arme. Auziră zgomot de paşi şi bufnetul răsunător al uşii. În clipa următoare, colonelul era acolo, scoţându-şi şapca din tweed, şi expresia figurii lui era atât de ursuză şi mânioasă, cum Jeremy nu-l mai văzuse niciodată.

— Mary, ia-l te rog pe băiat de aici, spuse el şi, când Nat fu scos repede din bucătărie şi uşa se închise, colonelul se apropie de masă, îşi trase un scaun şi se aşeză.

Toţi adăstau frământându-se de îngrijorare şi colonelul le istorisi trista poveste. Ajungând la locuinţa mare de la fermă, intrase şi o găsise acolo pe doamna Mudge într-o stare de şoc.

Redus la tăcere de uimire şi ruşine, domnul Mudge nu scosese aproape nici o vorbă, însă doamna Mudge, căreia îi plăcuse mult dintotdeauna să cleveteasc despre dezastre, chiar dacă acum i se întâmplau sieşi, îi relatase colonelului tot ce se petrecuse, vociferând şi cuprinsă de indignare.

Walter nu se întorsese la timp pentru a mulge vacile şi bătrânii lui părinţi făcuseră în cele din urmă toate treburile. De-abia când terminară şi vitele fură mânate spre pajişti, iar căşăria curăţată şi frecată cu peria, apăru şi fiul rătăcitor, îmbrăcat încă în hainele bune şi arătând ca o umbră, istovit peste măsură.

Walter nu se căia, nu-l mustra cugetul. Când se văzu învinuit, le spuse soţilor Mudge că i se acrise de toate; se dădea bătut şi-şi lua tălpăşiţa. Era sătul până-n gât de Nancherrow, Lidgey, de soţii Carey-Lewis şi de această robie. I se făcuse lehamite de responsabilităţile faţă de soţie şi copil, de căsnicia la care fusese silit, de neamurile nevestei, care-l priveau dispreţuitor şi cu un aer de superioritate. Avea de gând să o ia din loc ca să scape de obligaţii. I se oferise o slujbă într-un garaj de pe şoseaua spre Nancledra şi o să locuiască lângă dealul Veglos, într-o rulotă, împreună cu Arabella Lumb.

Când colonelul isprăvi de povestit, se lăsă tăcerea, singurele sunete care spărgeau liniştea fiind ticăitul ceasornicului din bucătărie şi zbârnâitul înăbuşit al frigiderului electric. Cu toţii se comportau, gândi Jeremy, ca o grămadă de matrozi adunaţi la apel şi aşteptând ordinele căpitanului. Doar Diana deschise gura, parcă intenţionând să facă o remarcă, surprinse privirea rece a oţelul a soţului ei şi, din prudenţă, se răzgândi.

— Deci, asta-i situaţia. Am făcut tot posibilul să-i liniştesc pe soţii Mudge. Ei nu pot fi traşi la răspundere sub nici un chip pentru purtarea fiului lor. De asemenea, i-am rugat ca deocamdată să-şi pună lacăt la gură. Mudge o să-şi dea toată silinţa, dar doamna Mudge este din fire o femeie limbută. Totuşi, realizează că nu va ieşi nimic bun din atâta bârfă, deşi mă tem că nu va dura mai mult de o zi pentru ca vorbele să umble din gură-n gură prin tot comitatul până la West

Penwith. Trebuie să păstrăm şi noi discreţie. De dragul lui Loveday. Prima persoană pe care o vom pune la curent este avocatul nostru, Roger Baines. Colonelul îşi scoase ceasul de aur din buzunarul de la piept. E ora zece. Pesemne, e deja la birou. Voi vorbi cu el la telefon din biroul meu. Îşi roti privirea peste chipurile grave. Toţi încuviinţară, în semn de acord faţă de propunerile sale. Apoi ochii i se luminară când se aţintiră pe faţa soţiei lui, iar expresia i se îmblânzi şi îi surâse.

— Îmi pare rău, draga mea Diana, parcă vroiai să spui ceva.

— Doar că... Mă gândeam că poate Loveday s-a dus la Judith acasă. Judith este singura persoană către care s-ar îndrepta la nevoie.

— Nu ne-ar fi dat telefon Judith până acum?

— Probabil că nu. Pesemne, stau încă de vorbă.

— E o idee. Nu vrei să suni la Casa Dower?

— Nu, spuse Diana. Nu cred c-ar fi bine să telefonăm. Convorbirile telefonice pot fi uneori neinspirate şi îngrijorătoare. Dacă Loveday nu-i acolo, Judith s-ar putea nelinişti. Socot c-ar trebui să meargă cineva până la Casa Dower şi să-i explice situaţia lui Judith. Îşi întoarse capul şi, peste masă, ochii ei minunaţi întâlniră privirea lui Jeremy. Îi zâmbi convingător. Sunt sigură că Jeremy se va duce acolo pentru noi.

— Bineînţeles. Se întreba dacă Diana ştie ce-i face. Sau, poate, ce face pentru el.

— Şi ne poţi da un telefon când ajungi. Doar ca să ne înştiinţezi cum stau lucrurile.

Jeremy se ridică în picioare.

— Plec chiar acum, spuse el.

*

Judith rămânea arareori singură. Dar fiind sâmbătă, Anna nu mergea la şcoală, iar Phyllis acceptase oferta

unei călătorii cu maşina din partea domnului Jennings, a cărui nevastă era şefa oficiului poştal din Rosemullion. Şi imediat după micul dejun, la ora opt fix, vechiul Austin al domnului Jennings rulă până în dreptul uşii din spate, iar Phyllis şi Anna se urcară în maşină şi fură transportate cu mare pompă până la St. Just, unde Phyllis îşi petrecea ziua cu mama ei.

Acum, era trecut de ora zece şi celălalt locatar al Casei Dower, Gus, nu apăruse încă. Uşa de la camera lui rămăsese bine închisă şi Judith era mulţumită fiindcă asta însemna că dormea buştean şi deci îşi recâştiga energia prin odihnă. Când, în sfârşit, îşi va face apariţia, Judith îi va pregăti micul dejun, dar până atunci mai erau şi alte treburi, care o preocupau absorbindu-i mintea.

Întrucât se hotărâse că era un bun prilej să se ocupe de ceea ce intenţiona de multă vreme, şi anume să măsoare ferestrele din salon ca să poată croi noi draperii, dat fiind că cele vechi se destrămaseră în aşa hal încât de fiecare dată când le trăgea mai sfâşia câte o bucăţică din ele. Ar fi fost perfect posibil să se îndeletnicească în orele libere cu asta, având-o pe Phyllis în preajmă, dar adevărul era că Phyllis se dovedea atât de îndemânatică şi sârguincioasă când începea vreo treabă, că sfârşea prin a face singură toată munca, îndepărtând-o repede pe Judith sau, în cel mai bun caz, dându-i una sau două indicaţii utile.

Judith găsi scăriţa de lemn cu trepte, rigla de măsurat lungă de un iard şi ruleta şi se apucă de treabă. Primise în fine cupoanele de catifea din partea nu mai ştia cărui minister şi socotise că materialul era suficient pentru noile draperii, cu condiţia să le folosească pe cele uzate, sau, eventual, pânză din bumbac, drept întărituri şi dublură. De îndată ce făcea măsurătorile şi calcula câţi iarzi îi trebuiau, putea scrie

apoi o misivă de comandă la magazinul Liberty din Londra, inclusiv pentru tipare.

Păstrându-şi echilibrul pe treapta de sus a scării, încleştându-şi dinţii de atâta concentrare, Judith măsura galeria şi tocmai se decise că aceasta ar arăta mai bine dacă ar fi cu doi ţoli mai lungă, când auzi uşa din faţă trântindu-se. Avu o tresărire de supărare fiindcă, în acel moment, realmente nu vroia să fie deranjată. Se opri din măsurat şi aşteptă, sperând că vizitatorul, oricine ar fi, nu va auzi nici un zgomot, va crede că nu-i nimeni acasă şi-şi va vedea de drum.

Dar el sau ea, cine-o fi fost, nu făcu aşa. Răsună zgomot de paşi pe coridor, apoi uşa de la salon se deschise şi Jeremy intră în odaie.

Purta un pulover gros din lână şi-şi înnodase un fular roşu în jurul gâtului, iar primul ei gând fu că arăta exact la fel, neschimbat, de parcă nu se scursese o clipă măcar din atâţia ani care trecuseră de la ultima lor întâlnire. Şi cel de-al doilea gând fu identic cu propria-i reacţie din acea noapte la Londra, când se simţise aşa de bolnavă şi nefericită, iar Jeremy sosise pe neaşteptate în Cadogan Mews şi ea îl privise urcând scările şi ştiuse că, dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă după voia inimii, el era singura persoană pe care dorea cu adevărat să o revadă.

Ceea ce lui Judith i se păru cu totul neprevăzut şi destul de supărător, fiindcă se vedea lipsită de apărare, tocmai acum când intenţiona să fie distantă, indiferentă şi rece.

— Ce faci? o întrebă el.

— Măsor galeria.

— De ce?

— Vreau să croiesc alte draperii.

Şi apoi Jeremy îi zâmbi.

— Bună.

— Bună, Jeremy.

— Poţi să cobori de pe scară? Doresc să-ţi vorbesc, dar dacă rămâi cocoţată acolo, o să-mi înţepenească gâtul.

Aşadar, Judith coborî cu prudenţă şi Jeremy se apropie să-i întindă o mână de ajutor la ultimele trepte.

Când ea atinse podeaua, Jeremy continuă să o ţină de mână, apoi o sărută pe obraz şi-i spuse:

— A trecut atâta timp. Mă bucur tare mult să te văd. Eşti singură?

— Phyllis şi Anna au plecat la St. Just...

— Tocmai vin de la Nancherrow...

— S-au dus s-o vadă pe mama lui Phyllis...

— Loveday nu-i aici?

— Loveday? Judith îl privi drept în faţă şi realiză că nu venise special la Casa Dower ca s-o revadă pe ea. Ceva era anapoda. De ce-ar fi Loveday aici?

— A dispărut.

— A dispărut?

— L-a părăsit pe Walter. Sau, mai degrabă, Walter i-a întors spatele şi a abandonat-o. Ascultă, e cam complicat. Ce-ar fi să luăm loc şi să-ţi explic pe îndelete.

Judith nu aprinsese focul în şemineu şi era frig în cameră, dar se aşezară pe bancheta de lângă fereastră, un loc nu tocmai călduros, totuşi atins cel puţin de razele soarelui. Într-o manieră simplă, concisă şi clară, Jeremy îi povesti tot ce se întâmplase la Nancherrow în cursul dimineţii, începând cu sosirea neaşteptată a lui Loveday şi Nat şi sfârşind cu descoperirile colonelului şi hotărârea sa fermă:

— ... Deci, totul s-a sfârşit. Căsnicia lor s-a destrămat. Şi nu ştim unde s-o căutăm pe Loveday.

Judith ascultase povestea tristă cu consternare. Acum, nu-i trecea prin minte ce să spună, fiindcă totul întrecea orice închipuire.

— Oh, Doamne! Ceea e era destul de nepotrivit, ţinând cont de împrejurări. Nici nu mă îndur să mă gândesc la ea. Biata Loveday! Ştiam că suferă. Walter se purta rău. Aflasem şi despre Arabella Lumb, dar nu puteam spune nimic nimănui, fiindcă aşa mă rugase Loveday.

— Deci, n-a venit la tine?

Judith clătină din cap.

— Nu.

— Gus e pe aici?

— Sigur că da. Stă la mine.

— Unde e?

— Sus, la etaj. Nu s-a trezit din somn. Doarme încă.

— Eşti convinsă?

Judith încruntă din sprâncene. Jeremy părea suspicios, de parcă i s-ar fi îndrugat minciuni sfruntate.

— Bineînţeles. De ce n-aş fi?

— Mă gândeam doar. Poate ar fi bine să te duci şi să vezi. Sau merg eu să-l caut, dacă preferi.

— Nu, mă duc eu. Nu mă deranjează. Glasul îi era rece.

Judith ţinea încă în mână ruleta de măsurat. O înfăşură cu grijă, o puse pe perna de pe banchetă, se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

— Gus?

Nici un răspuns.

Deschise uşa de la dormitorul lui Biddy şi dădu cu ochii de patul gol, cu aşternuturile răvăşite, pe pernă stăruind încă adâncitura lăsată de capul lui. Fereastra era închisă. Pe noptieră, înşirate câteva bunuri personale: peria de păr, o sticluţă cu pastile, blocul de desen şi cutia cu acuarele pe care i le dăruise. Pijamaua lui albastră stătea azvârlită pe un scaun, dar hainele dispăruseră, pantofii şi jacheta de piele aşijderea. Şi Gus se evaporase.

Nedumerită, Judith închise uşa şi coborî la parter.

— Ai dreptate, îi spuse ea lui Jeremy. Gus nu-i sus. Trebuie să se fi trezit înaintea noastră foarte devreme. N-am auzit nimic. Credeam că doarme.

— Presimt că e împreună cu Loveday, spuse Jeremy.

— Loveday şi Gus?

— Trebuie să sunăm la Nancherrow...

Chiar când Jeremy rosti aceste vorbe, telefonul începu să zbârnâie.

— Poate-i Diana... zise Judith şi se duse repede în vestibul să răspundă. Jeremy o urmă îndeaproape, aşa că ajunseră aproape odată când Judith ridică receptorul.

— Casa Dower.

— Judith.

Nu era Diana, ci Gus.

— Gus! Unde eşti? Ce faci?

— Sunt în Porthkerris. Îţi telefonez de la prietenii tăi, familia Warren.

— Ce cauţi acolo?

— Loveday vrea să-ţi explice. Ţine neapărat să-ţi vorbească.

— E cu tine?

— Desigur.

— A vorbit cu părinţii ei?

— Da, adineauri. Ei au fost primii, tu a doua. Ascultă, înainte să ţi-o dau la telefon, am să-ţi spun trei lucruri. Primul e că îmi pare rău, dar ţi-am şterpelit bicicleta. O găseşti la Nancherrow, unde am lăsat-o sprijinită de zid. Al doilea lucru e că îţi voi urma sfatul şi mă voi reapuca de pictură. O să încerc să devin pictor. Vom vedea cum îmi merge.

Totul depăşea puterea de înţelegere a lui Judith.

— Dar când v-aţi...?

— Şi acum ultimul lucru. Ţi l-am mai zis o dată, dar trebuie să-l repet.

— Care anume?
— Îţi mulţumesc.
— Oh, Gus!
— Uite, ţi-o dau pe Loveday...
— Dar... Gus...

Însă Gus dispăruse, apărând în schimb pe fir Loveday. Cu glasul gâtuit de emoţie, trăncănind la repezeală, cum avea să se vadă, vrute şi nevrute, aşa cum obişnuia şi când erau copii, necopţi şi irresponsabili şi n-aveau nici o grijă pe lume.

— Judith! Eu sunt...

Şi Judith fu recunoscătoare, neînchipuit de uşurată să-i vorbească şi uită îndată toate neliniştile şi chiar supărarea pricinuită.

— Loveday, în sfârşit! Ce ai mai pus la cale?

— Oh, Judith, nu te agita fără rost. Mai întâi, am discutat la telefon cu mami şi cu tăticu, deci nu te mai îngrijora din pricina lor. Sunt împreună cu Gus. Am coborât până la stânci, de una singură, pur şi simplu ca să chibzuiesc cum aveam să le spun vestea proastă tuturor. Şi l-am luat şi pe Tigru cu mine. Stăteam acolo în întuneric, adâncită în gânduri şi privind cum apare soarele de sub nori. Şi, imediat, Tigru a început să latre la cineva şi m-am uitat în jur, iar acel cineva era chiar Gus. Nici el n-a ştiut că o să fiu acolo. A venit doar fiindcă voia să revadă golfuleţul şi stâncile. Până atunci, eu mă hotărâsem să nu mă mai întorc la Walter, aşa că totul a fost minunat, de-a dreptul magic, eram împreună iarăşi. Nici măcar nu ştiusem că este în Cornwall. Nu aflasem că stă la tine. Şi, deodată, era acolo, chiar în momentul când îl doream mai mult.

— Oh. Loveday, sunt aşa de fericită pentru tine.

— Nici măcar o frântură, nici barem un crâmpei din cât sunt eu de fericită.

— Prin urmare, ce aţi făcut?

— Am vorbit şi am tot vorbit. Şi apoi am înţeles că n-aş suporta să nu ne vorbim pe îndelete şi că trebuie să ne petrecem ceva mai mult timp împreună. Aşadar, ne-am întors tiptil la Nancherrow, l-am băgat pe Tigru în casă, iar Gus a pornit motorul furgonetei şi am plecat spre Porthkerris.

— De ce la Porthkerris?

— Numai până acolo puteam ajunge fără să ni se termine benzina. Nu, de fapt glumesc. Am ales Porthkerris fiindcă ştiam că aici vom putea găsi un studio pentru dragul de Gus. Unde să lucreze şi să locuim şi să nu se mai întoarcă niciodată în trista Scoţie. Gus şi-a dorit totdeauna să picteze. Mereu şi mereu. Dar, desigur, nu ştiam cum să căutăm un atelier. Şi atunci m-am gândit la familia Warren şi am realizat că dacă cineva cunoaşte bine Porthkerris, nu poate fi decât domnul Warren şi el ne va spune unde să mergem şi să întrebăm. Poate ştia un studio de închiriat sau de vânzare. Şi nu puteam pleca altundeva fiindcă nici unul dintre noi nu aveam bani sau cecuri. Dragul de Gus şi-a numărat mărunţişul din buzunar şi i-au ieşit la socoteală cincisprezece penny. Nu ne erau de nici un folos. Aşa că am venit aici. Şi familia Warren a fost ca totdeauna adorabilă. Doamna Warren ne-a pregătit cel mai copios amic dejun văzut vreodată, iar domnul Warren a tot dat la telefoane interesându-se pentru noi şi, imediat după ce termin de vorbit cu tine, ne vom duce să vedem un apartament lângă North Beach. Un studio, cu baie şi chicinetă. Nu ştiu ce-i aia chicinetă, dar sunt sigură că e exact ce ne trebuie...

Loveday ar fi fost în stare să pălăvrăgească la nesfârşit, dar Judith hotărî că era timpul s-o întrerupă.

— Când vii acasă? o întrebă ea.

— Oh, astă-seară. Ne întoarcem chiar diseară. N-am fugit sau altceva. Vrem doar să fim împreună, să ne facem planuri, să ne rostuim viaţa.

— Cum rămâne cu Walter?

— Walter a plecat. Mi-a spus tati. Arabella Lumb a câştigat şi să-i fie de bine.

— Şi Nat?

— Tăticu a discutat cu domnul Baines. Consideră că, după divorţ, Nat o să rămână cu mine. O să vedem. Gus spune că şi-a dorit totdeauna un băieţel şi că e o idee bună să-şi înceapă viaţa conjugală având deja o familie gata închegată şi un copil. Loveday tăcu o clipă, apoi continuă pe un ton mai grav: L-am iubit totdeauna, Judith. Chiar şi când credeam că murise, dar mi-a fost greu să-ţi explic. Gus este singurul bărbat pe care-l iubesc cu adevărat. Când mi-ai zis că a supravieţuit, a fost totodată cel mai bun şi mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată. Dar nu-mi venea uşor să mă destăinuiesc. Ştiu că am fost imposibilă...

— Oh, Loveday, dacă n-ai fi imposibilă, n-ai mai fi tu însăţi. De aceea te iubim cu toţii.

— Vino diseară la Nancherrow, spuse Loveday. Să fim cu toţii împreună. La fel ca odinioară. Doar Edward lipseşte dintre noi. Dar cred că şi el va fi acolo, tu nu? Va fi undeva prin preajmă, închinând în sănătatea noastră...

— N-ar lipsi de la un asemenea eveniment pentru nimic în lume, rosti Judith printre lacrimi. Mult noroc, Loveday.

— Te iubesc.

Judith pusese receptorul în furcă şi o potopi o mare de lacrimi.

— Nu plâng fiindcă sunt tristă, ci pentru că mă simt fericită. Ai o batistă?

Bineînţeles că Jeremy avea o batistă. O scoase din buzunar, curată şi împăturită cu grijă, i-o întinse şi Judith se şterse la ochi şi-şi suflă nasul.

— Deduc că totul e bine, spuse Jeremy.

— Pe deplin fericiţi. Sunt împreună, se iubesc dintotdeauna. Gus se va dedica picturii şi va locui într-un studio din Porthkerris. Cu chicinetă.

— ... Şi cu Loveday.

— Probabil. Nu ştiu sigur. Nu mi-a spus. De fapt, nu contează. Plânsul se potolise. Păstrez batista să ţi-o spăl.

O îndesă sub mâneca puloverului şi îi zâmbi, dintr-o dată erau doar ei doi acolo. Nici o altă diversiune. Nici alţi oameni. Pur şi simplu, numai ei înşişi. Şi, pentru prima oară, se simţi un soi de strângere de inimă, o anumită timiditate.

— Vrei o ceaşcă de cafea? îl întrebă Judith încercând să-şi ascundă simţămintele.

— Nu. Nu vreau cafea, nici să aud de Gus sau Loveday ori de altcineva. Vreau să stăm de vorbă. E timpul.

Ceea ce desigur era adevărat. Se reîntoarseră în salon, se aşezară din nou pe bancheta de la fereastră, şi acum soarele strălucea, razele lui răsfrângându-se peste mobilele vechi şi peste covorul uzat, spărgându-se în curcubee multicolore ce licăreau din ţurţurii de cristal ai candelabrului Laviniei Boscawen.

— De unde începem? întrebă Judith. Mă refer la discuţie.

— De la bun început. De ce nu mi-ai răspuns la scrisoare?

Judith se încruntă.

— Dar nu mi-ai scris niciodată.

— Ba da. Din Long Island.

— N-am primit nici o scrisoare.

Jeremy încruntă sprâncenele.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles. Am tot aşteptat. Mi-ai spus că-mi scrii în acea dimineaţă la Londra. Mi-ai promis că-mi

scrii şi nu te-ai ţinut de cuvânt. N-am primit nici o scrisoare. Şi am crezut că probabil te-ai răzgândit, te luase cu frig. Şi am decis că la urma urmei nu voiai să păstrăm legătura.

— Oh, Judith. Jeremy slobozi un oftat care suna mai degrabă a geamăt. Atâţi ani. O prinse de mână şi o ţinu strâns. Ţi-am scris într-adevăr. Stăteam într-o casă de vacanţă din Long Island şi m-am frământat încontinuu încercând să găsesc cuvintele potrivite. Apoi, am luat scrisoarea cu mine la New York şi am expediat-o prin serviciul poştal de la bordul H.M.S. "Sutherland"

— Atunci ce s-o fi întâmplat?

— Presupun că s-a scufundat nava. Bătălia din Atlantic era în toi. Şi toată corespondenţa a ajuns la fundul oceanului.

Judith clătină din cap.

— Nu mi-am imaginat una ca asta. Şi ce-mi spuneai în scrisoare?

— O grămadă de lucruri. Anume că n-o să uit niciodată noaptea petrecută împreună la Londra, când erai atât de nefericită şi eu a trebuit să plec dis-de-dimineaţă. Şi-ţi mărturiseam cât de mult te iubesc. Cât de tare te-am îndrăgit din clipa când te-am văzut în trenul din Plymouth şi ne-am uitat pe geam să vedem podul Saltash. Apoi, puţin mai târziu, te-am reîntâlnit la Nancherrow şi pe urmă am auzit din dormitorul tău cantata "Iisuse, rămâi bucuria mea", ştiind deci că erai acolo şi cât de importantă şi esenţială eşti în viaţa mea. Şi la sfârşitul scrisorii te ceream în căsătorie. Fiindcă ajunsesem într-un impas şi nu-mi mai puteam închipui viitorul fără tine. Şi te-am rugat să-mi scrii. Să-mi răspunzi. Să-mi spui da sau nu şi într-un fel să mă liniştesc.

— Dar n-ai căpătat nici un răspuns.

— Nu.

— Nu ţi s-a părut ciudat?

— Câtuşi de puţin. Nu m-am considerat niciodată o partidă bună. Sunt cu treisprezece ani mai în vârstă decât tine şi n-am fost niciodată un om avut. Tu aveai totul. Tinereţe, frumuseţe şi independenţă materială. Lumea era a ta. Şi poate meritai mai mult decât să fii nevasta unui medic generalist de provincie. Deci, nu mi s-a părut deloc ciudat. Când n-am primit răspuns de la tine, nu gândeam că era bizar, ci doar sfârşitul a tot ce există.

— Poate ar fi trebuit să-ţi scriu eu, dar nu mă simţeam sigură de mine, spuse Judith. Ştiu, am făcut dragoste, ne-am culcat împreună. Şi totul îmi părea perfect. Dar Edward m-a iubit fiindcă îi era milă de mine. Voia să-mi dăruiască un soi de fericire care credea că-mi lipseşte. Şi mă temeam că şi motivele tale erau aceleaşi. Anume că înduram multe suferinţe şi tu îmi aduceai alinare.

— N-a fost niciodată vorba de asta, draga mea.

— Acum înţeleg. Atunci eram mai tânără. Fără experienţă. Nesigură pe mine. Judith cătă în ochii lui. Mai e ceva despre care n-am discutat. Jess. O am pe Jess acum. E parte din mine. Noi două suntem o familie. Orice mi se întâmplă mie i se întâmplă şi lui Jess.

— Crezi că ar avea ceva împotrivă dacă apar în viaţa ta? Fiindcă îmi doresc foarte mult ca noi trei să fim împreună. Îmi amintesc mereu de Jess din tren, grozav de neastâmpărată şi aruncând cu păpuşa în tine. Abia aştept s-o revăd.

— Are acum paisprezece ani, e deja adolescentă. Iar biata păpuşă Golly nu mai există. A pierit în mare.

— Îmi plezneşte obrazul de ruşine. Nu ţi-am spus un cuvânt despre părinţii tăi, nici despre Jess. Ţi-am vorbit doar despre mine. Dar am fost teribil de mâhnit

când am aflat de moartea lor. Şi apoi pe deplin recunoscător când tata mi-a spus că Jess a scăpat cu viaţă. Învaţă la St.Ursula?

— Da, şi e fericită. Dar până când se maturizează şi va sta pe propriile ei picioare, sunt răspunzătoare de soarta ei.

— Scumpă Judith, nu-i nimic nou. Ţi-ai asumat răspunderi din ziua când te-am întâlnit prima oară. Responsabilitatea pentru tine însăţi, Biddy Somerville, Phyllis şi pentru căminul tău. Apoi, în război şi în W.R.N.S. Jeremy oftă din nou. Asta-i singura mea reticenţă.

— Nu înţeleg.

— Poate, înainte să-ţi înjghebezi o viaţă conjugală, ai dori să te distrezi un timp. Cum obişnuia Athena, înainte de război. Ştii tu, să fii frivolă, să-ţi cumperi pălării, să petreci în cluburi de noapte. Să fii invitată la prânz de tineri chipeşi şi eleganţi. Să faci croaziere pe iahturi particulare şi să sorbi Martini pe terase însorite.

Judith râse.

— Ce imaginaţie avântată! Spusele tale sună a coşmar.

— Dar serios vorbind?

Jeremy se purta drăguţ. Judith chibzui o clipă, apoi spuse:

— Ai cunoscut la marină pe un anume ofiţer cu numele Hugo Halley?

— Nu cred.

— Este într-adevăr simpatic. L-am întâlnit la Colombo, când stăteam la Bob Somerville. Războiul se sfârşise şi nu trebuia să ne mai gândim la atâtea orori. Şi ne-am distrat împreună aşa cum ai pomenit tu. Nu eram îndrăgostiţi, aveam doar legături de prietenie şi am petrecut atunci de minune. A fost o perioadă amu-

zantă şi încântătoare. Aşa că ştiu despre ce e vorba. Am trăit pe pielea mea. Cunosc din experienţă. Prin urmare, când o să ne căsătorim, îţi promit că nu-mi voi petrece restul vieţii simţindu-mă frustrată sau înşelată în vreun fel.

— E adevărat ce-ai spus?

— Ce anume?

— Când o să ne căsătorim?

— Cred că da.

— Am încărunţit.

— Ştiu. Am observat deja, dar sunt prea politicoasă ca să fac asemenea remarcă.

— Am împlinit treizeci şi şapte de ani. Sunt destul de în vârstă. Dar te iubesc atât de mult, încât sper că asta nu va conta.

Jeremy aşteptă ca ea să spună : "Desigur, n-are importanţă", însă Judith nu comentă. În schimb, şedea acolo, chipul ei trăda o intensă concentrare.

— De ce eşti îngândurată?

— Fac nişte calcule. Şi n-am fost niciodată prea iute în operaţiile aritmetice mentale.

— Calcule?

— Ştiai că vârsta tocmai potrivită pentru încheierea unei căsnicii este ca femeia să aibă jumătate din etatea bărbatului plus şapte?

O şaradă. Pus în încurcătură, Jeremy clătină din cap.

— Nu.

— Deci, tu ai treizeci şi şapte de ani. Jumătate din treizeci şi şapte este optsprezece şi jumătate. Iar optsprezece şi jumătate adunat cu şapte fac...?

— Douăzeci şi cinci şi jumătate.

— Ei bine, eu am douăzeci şi patru şi şase luni, deci sunt pe aproape. Tanda pe manda. Dacă n-am fi aşteptat trei ani şi jumătate, nu ne-am fi potrivit. Ar fi fost un dezastru. Dar aşa cum stau lucrurile...

Deodată, Judith izbucni în râs şi Jeremy îi sărută gura deschisă în zâmbet şi sărutul înfocat se prelungi, iar Jeremy simţi cum i se trezesc simţurile aţâţate în tot trupul şi-i fulgeră prin minte gândul că ar fi o idee strălucită să o ia pe Judith în braţe şi să se îndrepte spre cel mai apropiat loc potrivit, să se iubească acolo cu patimă. Dar bunul simţ îl pândea dintr-un ungher al minţii şi-i spunea că n-ar fi fost tocmai momentul nimerit. Evenimentele neaşteptate de la Nancherrow erau încă la ordinea zilei şi-şi dorea ca atunci când face din nou dragoste cu Judith iubirea să nu le fie zorită, ci să dureze o noapte întreagă, chiar la nesfârşit.

Se desprinse uşor. Depărtându-se, ridică mâna să înlăture o şuviţă de păr gălbui ca mierea, căzută pe faţa ei.

— Cine a făcut acea afirmaţie despre harababura din şezlonguri şi despre liniştea adâncă, adâncă, din patul dublu? o întrebă el.

— Doamna Patrick Campbell.

— Mă gândeam eu că tu ştii. Ce-ar fi, deocamdată, să ne unim forţele şi să întocmim un plan pentru viitorul nostru?

— Nu sunt sigură că aş fi capabilă de asta chiar acum.

— Atunci, voi plănui eu viaţa noastră de mâine. Atât doar că n-am hotărât încă nimic pentru mine, ca să nu mai vorbim de tine şi Jess.

— Te întorci la Truro să preiei cabinetul tatălui tău?

— Asta ţi-ar plăcea ţie?

Judith fu onestă.

— Nu, răspunse ea. Îmi pare rău, dar nu vreau să-mi părăsesc casa. Ştiu că mortarul şi cărămizile n-ar trebui să ne domine viaţa, dar locul ăsta e atât de special. Nu numai fiindcă a aparţinut mătuşii Lavinia, ci şi

din cauză că a fost pentru atâţi oameni un soi de rai pe pământ. Un adevărat cămin. Biddy a venit aici când era distrusă după moartea lui Ned. Apoi, Phyllis şi Anna. Şi Jess, întorcându-se acasă, aici, după toate prin câte a trecut. Şi chiar Gus, care era deprimat şi nu credea că va mai fi vreodată fericit. Înţelegi?

— Pe deplin. Aşa că şterge Truro de pe listă.

— Nu se va supăra tatăl tău?

— Cred că nu.

— Atunci ce vei face?

— Am un vechi camarad din marină. Un prieten bun. Medic militar în R.N.V.R., pe nume Bill Whatley. Mi-a dat o idee cu câteva luni în urmă, când eram în Malta. Ce-ai zice dacă noi doi am practica medicina chiar aici? În Penzance?

De-abia îndrăznind să spere, Judith se holba la Jeremy.

— Ai putea face asta?

— De ce nu? Războiul s-a sfârşit. Acum putem face orice. Bill locuieşte la Londra, dar vrea să-şi stabilească familia undeva în provincie, de preferinţă lângă mare. E pasionat de navigaţie. Am discutat cu el pe îndelete, dar nu voiam să mă angajez la nimic până nu aflam cum stau lucrurile în privinţa ta. Şi nu doream să-ţi încurc viaţa dacă nu mă vroiai prin preajmă. E cam stânjenitor să ai în pragul uşii un amorez bătrân şi bolnav de dragoste.

— Penzance nu-i în pragul uşii mele. Şi dacă eşti medic generalist în Penzance, e prea departe să locuieşti aici. Ţinând cont de urgenţele din timpul nopţii şi altele.

— Vom fi doi care să exercite aceeaşi profesiune. Pot face naveta. Ne vom construi o sală de chirurgie modernă, cu o mică reşedinţă alăturată. Un apartament util pentru gărzile de noapte.

— Cu chicinetă?

Dar Jeremy râdea.

— Ştii ceva, draga mea? Despicăm firul în patru. Traversăm punţi la care nici n-am ajuns încă. Trebuie să îngăduim viitorului să-şi croiască drum sigur. N-are rost să împingem prea departe disecarea unor lucruri, fără a fi siguri de rezultat.

— Ce clişee! Vorbeşti ca un politician.

— Păi, s-ar putea şi mai rău. Jeremy se uită la ceas. Doamne Dumnezeule, e douăsprezece fără un sfert. Şi am uitat cu desăvârşire motivul pentru care am venit aici. Bănuiesc că trebuie să mă întorc la Nancherrow, altminteri Diana o să creadă că am fugit şi eu. Vii cu mine, scumpă Judith?

— Dacă vrei...

— Desigur.

— O să le spunem? Despre noi doi?

— De ce nu?

Dintr-un anume motiv, perspectiva o intimida pe Judith, chiar o speria.

— Ce vor zice?

— De ce nu mergem să aflăm?

- SFÂRŞIT -

Adresa Editurii:

Str. Polonă nr. 92, bl. 17A+B, sc. 1, ap. 1, Bucureşti

Tel.. 210 88 97